ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΕΛΟ ΑΛΟΝΣΟ

ΚΑΚΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΚΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

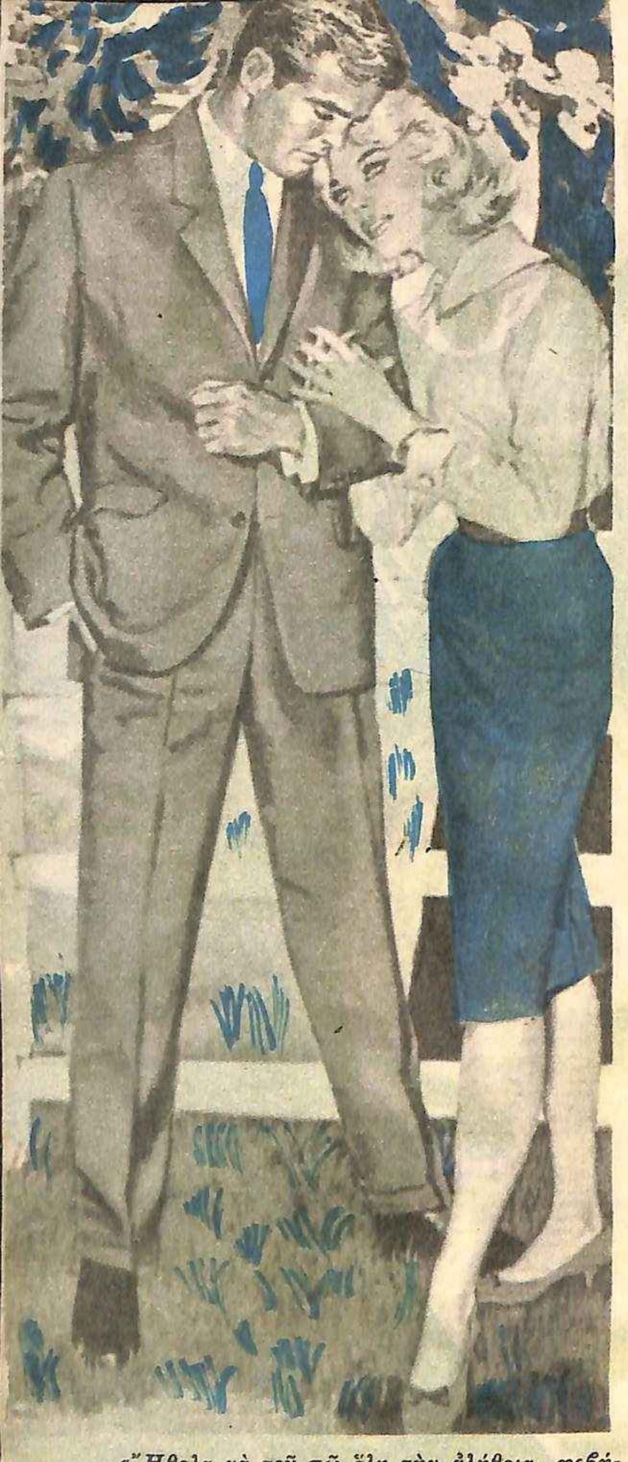

«Ἤθελα νὰ τοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, φοβήθηκα ὅμως μήπως τὸν χάσω».

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΟΛΛΕΣ φορὲς βλέπουμε ἁμαρτίες γονέων νὰ παιδεύουν τὰ τέκνα τους. Ἄλλοτε ἀπὸ ἐνδιαφέρον, ἄλλοτε ἀπὸ ἐπιπολαιότητα, ἢ καὶ διαφθορὰ δημιουργοῦν καταστάσεις δραματικὲς γιὰ τὰ παιδιά τους.

Τρεῖς ἐπιστολές, τρία περιστατικά. Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸ πιὸ ἐλαφρό. Κορίτσι ἐρωτευμένο. Ἀρκετὰ μεγαλύτερός της καὶ οἰκονομικὰ τακτοποιημένος ὁ ἄντρας μὲ τὸν ὁποῖο συνδέεται. Δὲν ὑπάρχει ὑλικὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴ νομιμοποίησι τῶν σχέσεων τους, ποὺ ἔχουν, μάλιστα προχωρήσει πέρα ἀπὸ τὰ ἐπιτρεπόμενα στὴν Ἑλλάδα ὅρια. Ἐν τούτοις δὲν κάνει λόγο γιὰ γάμο. Οὔτε ἡ κοπέλλα θίγει τὸ θέμα. Ἄλλοτε τέτοιες περιπτώσεις ἦταν ἡ ἐξαίρεσι. Μὲ τὴν πρώτη γνωριμία, μὲ τὴν πρώτη συνάντησι τὰ κορίτσια ἔθεταν ὠμὰ τὸ ζήτημα: Γάμος. Οἱ ἐκκρεμότητες ἔπρεπε νὰ τακτοποιοῦνται χωρὶς ἀναβολές.

Διαφορετικὸ τὸ κλῖμα σήμερα. Ὁ γάμος εἶναι καὶ τώρα ἀντικειμενικὸς σκοπός. Δὲν βιάζονται ὅμως νὰ τὸ ποῦν. Οὔτε τὸ θέτουν πάντα ὡς ὅρο. Ἐκεῖνο τὸ «ἢ μὲ παίρνεις, ἢ χωρίζουμε» ἀνήκει μᾶλλον στὸ παρελθόν. Εἰδύλλια ποὺ παρατείνονται, σύνδεσμοι μακρᾶς διαρκείας, τὰ σημερινά. Γιὰ πολλοὺς λόγους. Εἴτε διότι οἱ κοπέλλες, εἶναι ἀρκετὰ αὐτεξούσιες, ὁπότε, ἀδιάφορες γιὰ τοὺς κοινωνικοὺς νόμους καὶ γιὰ τὴ φήμη τους, δὲν σκοτίζονται ἂν τὸ τέρμα τοῦ συνδέσμου των θὰ εἶναι ἢ δὲ θὰ εἶναι ὁ γάμος. Εἴτε ἐπειδὴ προτιμοῦν ἀπὸ τὴν ἕνωσι τὸ ἐλεύθερο σπόρ. Εἶναι καὶ περιπτώσεις ποὺ ἀποφεύγουν νὰ μιλήσουν γιὰ γάμο ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Δὲν καταδέχονται νὰ προβάλουν θέμα γάμου. Τὸ θεωροῦν μειωτικὸ γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια τους καὶ τὸ ἀφήνουν στοῦ ἄλλου τὴν πρωτοβουλία.

Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ περιέχει ἡ ἐπιστολὴ τῆς νέας δὲ φαίνεται καθαρὰ ποιὸς ἀπ' ὅλους τοὺς λόγους ἔκανε τὴν ἐρωτευμένη κοπέλλα νὰ μὴ μιλᾶ γιὰ γάμο στὸ φίλο της. Δὲ μίλησε οὔτε ὅταν ὕστερ' ἀπὸ ἐπιμονὴ δική του, ὁλοκληρώθηκαν οἱ σχέσεις τους. «Ἂν ἀληθινὰ μ' ἀγαπᾶς θὰ γίνῃς δική μου»—τῆς ἔτρωγε τ' αὐτιά. Ὥσπου ἔγινε κατὰ τὴν ἐπιθυμία του. Ἐκείνη ὅμως δὲν τοῦ εἶπε μὲ τὴ σειρά της: «Τώρα ποὺ μ' ἔκανες δική σου καὶ πείσθηκες ὅτι σ' ἀγαπῶ γιατί δὲ μὲ παίρνεις;»

Ὅ,τι ὅμως δὲν εἶπε ἡ κόρη, τὸ εἶπε ἡ μητέρα. Ἐνήμερη γιὰ τὶς σχέσεις τοῦ κοριτσιοῦ, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα στὴν ἴδια, ξεκίνησε μιὰ μέρα, βρῆκε τὸ φίλο της καὶ τοῦ ἔθεσε ὀρθὰ-κοφτὰ τὸ θέμα: Ἢ γάμος, ἢ διάλυσι τοῦ εἰδυλλίου.

Προτίμησε τὴ διάλυσι, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι δὲν τοῦ ἄρεσε ὁ αἰφνιδιασμὸς τῆς μητέρας. Τὸν ἀπέδωσε σὲ συνεννόησι μητέρας καὶ κόρης. Συνωμοσία ποὺ τὸν δυσαρέστησε. Μάταια τὸν βεβαίωνε ἡ ἄλλη μὲ ὅρκους καὶ μὲ δάκρυα ὅτι ἦταν ἀμέτοχη στὸ διάβημα. Δὲν τὸν ἔπεισε.

Τώρα τὰ βάνει μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὴ θεωρεῖ ὑπεύθυνη, γιατὶ ἔχασε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε. Εἶναι ὅμως δίκαιη ἡ διαμαρτυρία της; Φταίει ἡ μητέρα γιὰ τὸ ἀτύχημα τῆς κόρης, ἢ μήπως τὸ πιθανώτερο εἶναι ὅτι ὁ φίλος ποὺ ἤθελε ν' ἀποδεσμευθῆ βρῆκε πάτημα στὴ μητρικὴ ἐνέργεια γιὰ νὰ στρίψη;

★

Ἀρχίσαμε ἀπὸ τὰ μαλακά. Κάθε ἄλλο παρὰ ἁμάρτημα τὸ διάβημα τῆς μητέρας. Κι' ἂν ἀκόμη ἀπ' αὐτὸ προέρχεται ἡ φυγὴ τοῦ φίλου, πάλι δὲν ὑπάρχει ἐνοχή. Τὸ πολύ, ὑπέρμετρος ζῆλος ποὺ ἔφερε δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

Τὸ ἁμάρτημα σαφές, βέβαιο καὶ ἀναμφισβήτητο εἶναι στὴ δεύτερη περίπτωσι. Μητέρα κι' ἐδῶ. Μητέρα μὲ φίλο... «Εἶμαι ἀπελπισμένη· ἡ μητέρα μου ἔχει φίλο. Φίλο ὅμως ἔχω κι' ἐγώ...» Καὶ ἀναπτύσσει τὴν ἱστορία ποὺ τῆς ἐστοίχισε τὴν εὐτυχία. Χήρα ἀπὸ νέα ἡ μητέρα. Ὅταν πέρασαν τὰ πρῶτα χρόνια τῆς χηρείας της συνδέθηκε μ' ἕναν ἄντρα ποὺ δὲν ἦταν ἐλεύθερος, ἦταν ὅμως ἀρκετὰ εὔπορος γιὰ νὰ διευκολύνη τὴ φίλη του στὰ οἰκογενειακὰ βάρη.

Μὲ τὸν καιρὸ ὁ φίλος πῆρε διαζύγιο ἀπὸ τὴ γυναῖκα του καὶ μεταφέρθηκε στὸ σπίτι τῆς μητέρας μὲ τὴν κόρη. Παράνομη συμβίωσι. Συνηθίζεται πολὺ στὶς ἡμέρες μας. Πολλοὶ λόγοι κοινωνικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ ποὺ ἐμποδίζουν τὴ νόμιμη ἕνωσι καὶ δημιουργοῦν ἀνώμαλες καταστάσεις.

Δὲν ξέρουμε τὶ ἐμποδίζει τὸ γάμο τῆς μητέρας. Οὔτε θὰ τὴν κρίναμε ἂν ἦταν μόνη στὴ ζωή. Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ἔχει κόρη καὶ τὸ μητρικὸ ἁμάρτημα ἔχει τὴν ἐπίπτωσι καὶ στῆς κόρης τὴν ὑπόληψι. Ἄδικο, φυσικά. Ὁ κόσμος ὅμως δὲν κρίνει μὲ δικαιοσύνη τοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν βλέπη τὴ μητέρα νὰ συζῆ μὲ τὸν ἐραστή, σχηματίζει καὶ γιὰ τὴν κόρη κακὴ γνώμη. «Κατὰ μάνα κατὰ κύρη...», εἶναι ἡ ἀντίληψι ποὺ ἐπικρατεῖ. Ὄχι ἀδικαιολόγητα πάντα. Ἀλλὰ καὶ πόσες φορὲς ποὺ ἀπὸ ἁμαρτωλοὺς γονεῖς προέρχονται παιδιὰ μὲ λαμπρὴ ποιότητα.

Μὲ τὴν καρδιὰ πληγωμένη ἀπὸ τὸ μητρικὸ ὀλίσθημα καὶ μὲ τὸ σύμπλεγμα τῆς ἐνοχῆς ἡ κόρη ἀπέφυγε νὰ παραστήση στὸ φίλο της τὴν ἀλήθεια. Προσέφυγε στὸ ψέμα. «Ὅταν κάποτε μὲ ρώτησε γιὰ τὴν οἰκογενειακή μου κατάστασι βρέθηκα σὲ δύσκολη θέσι. Ἤθελα νὰ τοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, φοβήθηκα ὅμως μήπως τὸν χάσω. Τοῦ εἶπα λοιπόν, ὅτι ἡ μητέρα μου ἔκανε δεύτερο γάμο καὶ ὅτι τώρα ζῶ μὲ τὸν πατρυιό μου ποὺ εἶναι ἕνας πολὺ καλὸς ἄνθρωπος...».

Δὲν εἶχε λόγους νὰ μὴ πιστέψη τὸ παραμύθι. Ὅταν ὅμως ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ γάμου καὶ θέλησε νὰ ἐξετάση κάπως προσεκτικώτερα τὴν κατάστασι, δὲν δυσκολεύθηκε νὰ πληροφορηθῆ τὴν πραγματικότητα. Τόμαθε καὶ δὲν τῆς τὸ συχώρησε.

Δὲν ἐξετάζουμε ἂν εἶχε ἢ δὲν εἶχε δίκιο νὰ φερθῆ μὲ τέτοια αὐστηρότητα. Μὲ κάπως περισσότερη κατανόησι, θὰ ἐξηγοῦσε τὴ στάσι τῆς φίλης του ποὺ ἀπὸ πολλὴ ἀγάπη τοῦ ἔκρυψε τὴν ἀλήθεια. Μήπως ἄλλωστε τὸ ψέμα ποὺ ἐπενόησε ἀφοροῦσε τὴν ἴδια; Ἀφοροῦσε τὴ μητέρα της, ποὺ ἡ κόρη θέλησε νὰ τὴ συγκαλύψη ἀπὸ ντροπὴ καὶ ἀπὸ φόβο. Μᾶλλον νὰ συμπαθήση ἔπρεπε παρὰ ν' ἀποπέμψη τὸ κορίτσι ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ καταφύγη στὸ ψέμα.

Ἀφήνουμε ὅμως τὴν πλευρὰ τοῦ ἀκάμπτου. Τὴ μητέρα κρίνουμε. Μιὰ μητέρα ποὺ χωρὶς νὰ λογαριάζη τὸ μέλλον τῆς κόρης, κουβαλᾶ στὸ σπίτι τὸ φίλο, συστεγάζεται μαζί του, ἐμφανίζεται μαζί του, ἴσως καὶ μὲ τὴ συνοδεία τοῦ κοριτσιοῦ, ζῆ κατὰ τρόπο ἀντικοινωνικὸ καὶ ἀνώμαλο.

Θὰ ἐπαινούσαμε τὸν ἄντρα ποὺ θὰ παρέβλεπε τὸ ἔξω ἀπὸ τὴν καθιερωμένη ἠθικὴ καθεστὼς καὶ θ' ἀποσποῦσε ἀπ' αὐτό, γιὰ νὰ κάνη γυναῖκα του τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπᾶ. Ἀλλὰ καὶ δὲν τὸν καταδικάζουμε γιὰ τὴ στάσι ποὺ πῆρε. Τὸ πρῶτο θὰ ἦταν πρᾶξι γενναία. Τὸ δεύτερο—ἡ διάλυσι τῶν σχέσεων—δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς πράξεις ποὺ λιθοβολοῦνται. Μέσα στὸν κανόνα νὰ κρίνουν οἱ ἄντρες τὶς κόρες ἀπὸ τὶς μητέρες. Μακάρι νάκανε ἐξαίρεσι ὁ σημερινός. Θὰ τὸν χειροκροτούσαμε ἂν ἀποτελοῦσε ἐξαίρεσι. Πῶς ὅμως νὰ τὸν λιθοβολήσουμε ποὺ ἔμεινε στὸν κανόνα; Ἀλλὰ γιὰ τὴ μητέρα ἐλαφρυντικὰ δὲ βρίσκουμε. Δικό της τὸ ἁμάρτημα ποὺ παιδεύει τὴν κόρη.

★

Ἀκόμη πιὸ ἄσχημη ἡ τρίτη περίπτωσι. Ἀπὸ τὰ σπάνια ν' ἀπευθύνωνται ἡλικιωμένοι σ' αὐτὴ τὴ στήλη. Κοριτσόπουλα καὶ νέοι εἶναι ἡ τακτική... πελατεία μας. Δὲν ἀνήκει στὴ νεότητα ὁ κύριος ποὺ μᾶς γράφει σήμερα. Πενηνταέξη ἐτῶν ἄνθρωπος. Δὲν εἶναι, στον καιρό μας, τὸ γῆρας. Εἶναι πάντως ἡ προχωρημένη ὡριμότητα. Ἀκοῦστε τώρα τὸ ἁμάρτημά του: «Ἀγαπῶ τὴ νύφη μου». Τὴν κόρη τοῦ γυιοῦ του. Δεκαεννιὰ ἐτῶν ἄνθος. Θὰ ἦταν κι' ἄλλοι ποὺ ἂν εἶχαν θάρρος θὰ προέβαιναν στὴν ἴδια ὁμολογία. Οἱ περισσότεροι ὅμως οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους τολμοῦν νὰ τὸ ποῦνε· τὸ ζοῦνε ὑποσυνείδητα.

Αὐτὸς σήμερα δὲν τὸ νοιώθει μόνο συνειδητά, δὲν βασανίζεται ἁπλῶς μὲ τὸν ἀνόσιο ἔρωτα, δὲν περιορίζεται νὰ τὸν ἐκφράζη ἔστω καὶ ἀνόσια. Κάνει τὸ χειρότερο: Προχωρεῖ σὲ πραγματοποιήσεις. «Τὴν ἀγαπῶ καὶ τῆς ἔδωσα νὰ τὸ καταλάβη. Δὲ θὰ τὸ τολμοῦσα, ἂν δὲ μοῦ ἔδινε θάρρος μὲ κάτι ἐκδηλώσεις, μὲ κάτι ματιές, μὲ κάτι λέξεις της. Ὅταν τῆς τὸ εἶπα, ἀνήσυχος γιὰ τὶς ἀντιδράσεις της, τὴν εἶδα νὰ μὲ ἀκούη μὲ προσοχὴ καὶ ν' ἀπαντᾶ ὅτι περίμενε τὴν ἐκμυστήρευσι».

Ἀντὶ νὰ ὀργισθῆ ἀνακουφίσθηκε, γέμισαν φῶς τὰ μάτια της, τοῦ ἄφησε τὴν παλάμη στὴν παλάμη του, τοῦ ἔτεινε σὲ ἀσπασμὸ τὰ χείλη, ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του. Δὲν ἦταν μόνο τὸ αἴσθημα· ἦταν ὁ πόθος, ἡ ἀναστάτωσι τῶν αἰσθήσεων. «Τώρα εἴμαστε ἕνα ἐρωτικὸ ζευγάρι. Ὁ παράδεισος καὶ μαζὶ ἡ κόλασι. Παράδεισος ὅταν ξεχασμένος κρατῶ τὴ γυναῖκα τοῦ γυιοῦ μου στὴν ἀγκαλιά. Ἡ κόλασι ὅταν συνέρχωμαι καὶ ἀναλογίζουμαι πόσο φοβερὸ εἶναι τὸ ἔγκλημα ποὺ κάνω».

Ἐκείνη δὲν πολυσκοτίζεται. Ἂς γίνη ὅ,τι θέλει, τοῦ λέει. Ἂς τὸ καταλάβη κι' ἂς τὴν ἀφήση. Φτάνει νὰ τῆς μείνη ὁ πεθερός.

Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ εἶναι καὶ πατέρας; Πῶς νὰ συνδυάση τὶς δυὸ ἰδιότητες; Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸν Ἅδη ποὺ ἔχτισε μὲ τὰ χέρια του. Δὲν τὸν κρατᾶ τὸ ἐρωτικὸ πάθος μόνο. Τὸν κρατᾶ αὐτὴ ἡ ἴδια. Τὴν παραμικρὴ νύξι ἂν τῆς κάμη γιὰ νὰ σταματήσουν τὴ φοβερὴ ντροπή τους, τὸν ἀπειλεῖ ὅτι θὰ τὰ πῆ στὸ γυιό του ποὺ εἶναι ὁ ἄντρας της. Εἶναι δὲ τοσο ἐρωτευμένος μαζί της αὐτός, ὅσο ἡ νεαρὴ γυναῖκα μὲ τὸν πατέρα του. Εἶναι βέβαιο ὅτι θ' αὐτοκτονήση ὅταν ἀποκαλυφθῆ τὸ αἶσχος. Ὅπως θ' αὐτοκτονήση ἡ σύζυγος, ἂν χάση τὸν πεθερό της. Ἀπίθανος καὶ τρομακτικὸς οἰκογενειακὸς μῦθος.

Τραγωδία ποὺ κορυφώνεται μὲ τὴν ἐγκυμοσύνη τῆς νύφης. «...Σὰ νὰ μὴ φθάνουν ὅλα αὐτά, ἡ νύφη μου βρίσκεται σὲ ἐνδιαφέρουσα κατάστασι...». Γυιὸς ἄραγε ἢ ἐγγονὸς τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῆ; Ἀνατριχιάζει κανεὶς καὶ στὴ σκέψι.

Θάδινε τέλος στὴ ζωή του—βεβαιώνει—ὁ πατέρας, ἂν ἤξερε ὅτι ἡ αὐτοκτονία του θὰ συντελοῦσε στὸν καθαρμό. Φοβᾶται ὅμως τὸ ἀντίθετο: ὅτι ἡ κόρη, πάνω στὴν ὀδύνη της, θ' ἀποκαλύψη στὸν ἄντρα της τὸ τρομερὸ μυστικὸ καὶ ὁ γυιός, εὐαίσθητος καὶ φιλότιμος, ἢ θὰ ἀκολουθήση στὸ θάνατο τὸν πατέρα του, ἢ θὰ μείνη γιὰ νὰ ὑποφέρη σ' ὅλη τὴ ζωή του.

Ἀπίθανο θὰ φαινόταν στὴ θεατρικὴ σκηνὴ ἕνα τέτοιο ἔργο. Ἡ ζωὴ ὅμως, πιὸ ἰσχυρὴ ἀπὸ τὴ φαντασία τῶν πιὸ εὐφάνταστων συγγραφέων, δημιουργεῖ καταστάσεις ἀσύλληπτες στοὺς λογισμούς.

Ἀρχίσαμε ἀπὸ τὰ ἁπαλότατα καὶ καταλήξαμε στοὺς βυθοὺς τῶν κριμάτων. Πρωταγωνιστὲς δὲ σ' ὅλα τὰ περιστατικά, οἱ γονεῖς ποὺ σὲ ποικιλία διαβαθμίσεων, ἀπὸ τὴν ἀνώτατη βαθμίδα τῆς κλίμακος, ὡς τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι παιδεύουν τὰ τέκνα τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1962 — ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 1221. ΔΡ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ— Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36.781

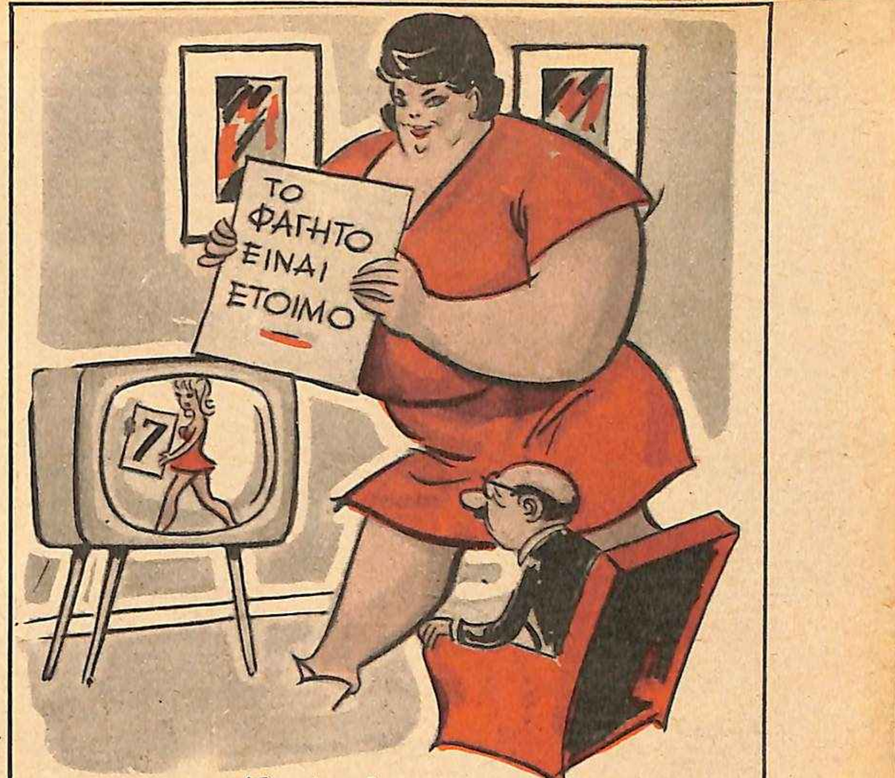

Ὁ τελευταῖος πειρασμος.

ΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΕΝΟΧΟΣ: ΤΟ ΗΜΙΦΩΣ

«ΦΩΣ, περισσότερο φῶς...» λένε πὼς ἦταν τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Γκαῖτε, τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ποιητοῦ, στὴν ἐπιθανάτια κλίνη του. Δὲν εἶναι ἱστορικὰ βεβαιωμένο, ἐν τούτοις, πὼς τὰ εἶπε πράγματι, οὔτε, ἐπίσης, ὅτι τὰ εἶπε μὲ τὴν βαθύτερη, τὴν συμβολικὴ σημασία, ποὺ θέλησαν νὰ τοὺς ἀποδώσουν, εὐλαβικά, οἱ μεταγενέστεροι. Κατὰ κανόνα, ἄλλωστε, τὰ ἀποδιδόμενα στοὺς διάφορους μεγάλους «τελευταῖα λόγια» εἶναι πλαστά, γιατί, ὅταν βρίσκεται κανεὶς στὸ κατῶφλι τοῦ θανάτου, εἴτε «μεγάλος» εἶναι εἴτε κοινὸς καὶ ἀσήμαντος ἄνθρωπος, δὲν ἔχει καθόλου τὸ νοῦ του στὸ πῶς θὰ πῆ μιὰ ὕστατη βαρυσήμαντη φράσι, προωρισμένη νὰ μείνη στὴν αἰωνιότητα. Γιὰ ν' ἀφήσωμε πώς, τὶς περισσότερες φορές, ὁ ἑτοιμοθάνατος εἶναι σὲ τέτοια κατάστασι, πού, ἀκόμη κι' ἂν ἤθελε, δύσκολα θὰ κατάφερνε νὰ πῆ μιὰ βαρυσήμαντη φράσι.

Ἐνῶ, ὅμως, παραμένει πάντα ἀμφισβητήσιμο, ἂν ὁ Γκαῖτε ζήτησε, πεθαίνοντας, «φῶς, περισσότερο φῶς», ξέρομε ὅλοι ἀντίθετα πὼς τὸ ἴδιο αὐτὸ τὸ αἴτημα διατύπωσε, στὶς ἡμέρες μας, ἀπευθυνόμενη πρὸς τοὺς ἰδιοκτῆτες τῶν λεγόμενων «νάϊτ κλάμπς», ἡ ἑλληνικὴ ἀστυνομία.

Νὰ ἔχουν «φῶς, περισσότερο φῶς» τοὺς διέταξε. Ἐπειδὴ τὸ ἡμίφως, ποὺ κυριαρχεῖ σ' ὅλα, χωρὶς ἐξαίρεσι, τὰ νυκτερινὰ κέντρα, εὐνοεῖ τὶς τολμηρὲς ἐπαφές, τὶς σκανδαλώδεις χειρονομίες, τὰ πολὺ θερμὰ σφιξίματα, τὰ λαθραῖα φιλιά.

Τὸ ἡμίφως, μ' ἄλλα λόγια, εἶναι ὁ μεγάλος ἔνοχος, ποὺ ἐκμαυλίζει τοὺς νέους καὶ τὶς νέες, ποὺ τοὺς ἐμπνέει τὴν ἡδυπάθεια, ποὺ τοὺς σπρώχνει, ἁπαλὰ καὶ θωπευτικά, στὸν «ὀλισθηρὸ κατήφορο τῆς ἁμαρτίας»

★

Ποιός θὰ μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ, χωρὶς νὰ κατηγορηθῆ πὼς εἶναι ἐκτὸς πραγματικότητος, τὸν ρόλο αὐτὸ στὸ ἡμίφως; Τόσο στοὺς δημοσίους, ὅσο καὶ στοὺς ἰδιωτικοὺς χώρους, τόσο ὅταν ἕνα ζευγάρι βρίσκεται ἀνάμεσα σ' ἄλλα ζευγάρια, ὅσο κι' ὅταν εἶναι ὁλομόναχο, στὸ ὕπαιθρο ἢ στοὺς τέσσερις τοίχους, τὸ ἡμίφως εἶναι ὁ ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα σύμμαχος, ὁ ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα παραστάτης τοῦ ἔρωτα.

Ἀκόμη πιὸ εὐαίσθητος ἀπὸ τὸν βάκιλλο τοῦ Κὼχ, ποὺ δὲν ἀντέχει στὸ ἡλιακὸ φῶς, ὁ ἔρωτας—ὁ ἔρωτας τῶν αἰσθήσεων, νὰ ἐξηγούμαστε—δὲν ἀντέχει οὔτε στὸ ἡλιακὸ φῶς, οὔτε καὶ στὸ φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων.

Ἀνάψτε ὅλα τὰ φῶτα—τὰ πολύφωτα, τὶς ἀπλίκες, τὰ λαμπαντὲρ—σ' ἕνα πάρτυ καὶ θὰ δῆτε τοὺς καλεσμένους σας, ὅσο τολμηρὲς διαθέσεις κι' ἂν ἔχουν, νὰ κάθωνται φρόνιμα-φρόνιμα, σὰν μαθητούδια τοῦ κατηχητικοῦ. Σβῆστε τα ἔπειτα, ἀφήνοντας μονάχα ἕνα λαμπαντὲρ ἢ μιὰ βεγιέζα, καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα θ' ἀλλάξη ὡς διὰ μαγείας.

Δεχθῆτε, στὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμά σας, μ' ἀναμμένα τὰ φῶτα, μιὰ φρέσκια κατάκτησι, καὶ θὰ δῆτε μὲ πόσο ζῆλο θὰ ὑπερασπίση τὴν ἀρετή της. Περιορίστε τα, ἔπειτα, στὸ ἐλάχιστο καὶ θὰ δῆτε τὸν ζῆλο της νὰ μαραίνεται, τὴν ἄμυνά της νὰ γίνεται συνθηκολόγησις ἄνευ ὅρων!

★

Οἱ ἴδιοι κανόνες ἰσχύουν—πῶς θὰ μποροῦσε νὰ συμβῆ διαφορετικά;—καὶ στὰ νυκτερινὰ χορευτικὰ κέντρα. Δὲν εἶναι τόσο ὁ φόβος πὼς «θὰ τοὺς δοῦνε οἱ ἄλλοι», ποὺ ἀναχαιτίζει, στὰ νεαρὰ ζευγάρια, μιὰ τολμηρότερη κάπως ἐρωτικὴ ἐκδήλωσι, ὅταν εἶναι ἀναμμένα ὅλα τὰ φῶτα. Οἱ «ἄλλοι» θὰ τοὺς δοῦν καὶ μὲ τὸ ἡμίφως—ἴσως ὄχι οἱ πιὸ μακρυνοί, μὰ οἱ πιὸ κοντινοὶ ὁπωσδήποτε!

Πολὺ περισσότερο παρὰ τὴν ἀμφισβητήσιμη ἀσφάλεια ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα τῶν τρίτων, τὸ ἡμίφως, σ' ἕνα «νάϊτ κλάμπς», ὅπως καὶ σ' ἕνα πάρτυ σὲ σπίτι, προσφέρει τὴν ὑποβολή, δημιουργεῖ τὴν εἰδικὴ ἐκείνη «ἀτμόσφαιρα», ποὺ ἐμπνέει καὶ διευκολύνει τὶς πιὸ θερμὲς ἐπαφές. Φέρνει, ἀσυναίσθητα, ἕνα χαμήλωμα στὸν τόνο τῆς φωνῆς, τὴν κάνει ψίθυρο ἁπαλό, ντύνει μ' ἕνα μυστήριο σαγηνευτικὸ καὶ τὰ πιὸ γνώριμα πρόσωπα, καθὼς γίνονται ἀμυδρὰ καὶ σὰν ἀμφίβολα τὰ χαρακτηριστικά τους, συνθέτει, καθὼς ἑνώνεται μὲ τοὺς λικνιστικοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς καὶ μὲ τὰ διάχυτα ἀρώματα τῶν γυναικῶν, ἕνα παράδοξο, μεθυστικὸ κοκτέηλ, ποὺ ἀφυπνίζει καὶ κεντρίζει τὶς αἰσθήσεις. Ἄν, σὲ μιὰ στιγμή, ἀνάψουν ὅλα τὰ φῶτα, ἡ μαγεία θὰ χαθῆ, ἡ λικνιστικὴ μουσικὴ καὶ τ' ἀρώματα τῶν γυναικῶν θὰ φανοῦν σὰν ἦχοι καὶ ὀσμὲς παράταιροι, θὰ λείψη μονομιᾶς ἡ ἐρωτικὴ ὑποβολή, ποὺ εἶναι ταυτόχρονα ὀπτική, ἀκουστικὴ καὶ ὀσφραντική!

★

Παράταιρα, ὅμως, δὲν εἶναι τὰ ἄλλα, παράταιρο εἶναι τὸ ὠμό, τὸ ἀμείλικτο φῶς σ' ἕνα νυκτερινὸ χορευτικὸ κέντρο. Εἶναι ἐκτὸς τόπου, ἐκτὸς ἀτμοσφαίρας, ἐκτὸς προορισμοῦ.

Ἂν θέλωμε νὰ ἐπιβάλωμε τὴν βασιλεία τῆς ἀρετῆς σ' ἕνα «νάϊτ κλάμπς», δὲν ἀρκεῖ ν' ἀνάψωμε τὰ φῶτα. Πρέπει, γιὰ νὰ εἴμαστε συνεπεῖς, ν' ἀντικαταστήσωμε μὲ ρυθμοὺς ἄλλους τοὺς χορευτικοὺς ρυθμοὺς τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ ἐμπνέουν τὴν ἐρωτικὴ διάθεσι, καὶ πρέπει, ἐπίσης, ν' ἀπαγορεύσωμε στὶς γυναῖκες νὰ φορᾶν ἀρώματα, ποὺ νὰ σκανδαλίζουν τὸ ἰσχυρὸ φῦλο! Τότε, τὸ «νάϊτ κλάμπ» θὰ πάψη νἆναι «νάϊτ κλάμπ», θὰ γίνη κάτι ἄλλο, ἕνας χῶρος ἠθικός, αὐστηρὸς καὶ ἐνάρετος, ὅπου ὁ ἔρωτας, καὶ κάθε τὶ σχετικὸ μὲ τὸν ἔρωτα, θἆναι μιὰ μακρυνὴ καὶ λησμονημένη ὑπόθεσι.

Παρὰ νὰ φτάσωμε, ὅμως, ὡς ἐκεῖ, πολὺ πιὸ ἁπλὸ καὶ πιὸ πρακτικὸ εἶναι νὰ ἀπαγορεύσωμε, μιὰ κι' ἔγινε, τὰ «νάϊτ κλάμπ», ἀφοῦ «νάϊτ κλάμπ», σ' ὅλο τὸν κόσμο, σημαίνει ἡμίφως, σημαίνει θωπευτική, λικνιστικὴ μουσική, σημαίνει γυναικεῖα ἀρώματα, ποὺ ἀνακατεύονται μὲ τὸ μισοσκόταδο καὶ τοὺς θωπευτικοὺς ἤχους, γιὰ νὰ γεννήσουν τὴν ἐρωτικὴ διάθεσι.

Μπορεῖ, μιὰ κρατικὴ ἀρχή, νὰ πάρη μιὰ τέτοια ἀπόφασι στοὺς καιρούς μας; Ἂν ναί, πάει καλά. Ἄν, ὅμως, ὄχι, εἶναι ἄδικο νὰ καθίζη στὸ σκαμνί, σὰ μόνο ἔνοχο, τὸ ἡμίφως, ὅταν εἶχε καί... συνενόχους!

Τὰ σύγχρονα μουσικοχορευτικὰ ἤθη ἀπαιτοῦν, προϋποθέτουν ἡμίφως. Ἀφοῦ δὲν γίνεται νὰ τ' ἀλλάξωμε, ἂς ἀφήσωμε καὶ τὸν διακόπτη κατεβασμένο. Καὶ τὸ πολὺ-πολὺ (αὐτὸ θἆταν, φρονῶ, ἀπόλυτα λογικὸ) ἂς ἀπαγορεύσωμε τὴν εἴσοδο στοὺς μισοσκότεινους νυκτερινοὺς παραδείσους στοὺς κάτω τῶν 18 ἐτῶν. Γιὰ τοὺς μεγαλύτερους, εἶναι ἀστεῖο νὰ περιφρουρῆται, ἐν ἔτει 1962, μὲ ἀστυνομικὰ μέτρα ἡ ἀρετή τους.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΙΖ: Η «ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΤΑ» ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ — ΣΕΛ. 4
Ἡ γεμάτη ἔρωτα καὶ πόνο ζωὴ τῆς Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ.
ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ: Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ — » 10
Τὰ παρασκήνια τῆς διασκέψεως τῆς Γενεύης.
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΕΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΤΟΝ ΑΡΡΩΣΤΟ; — » 12
Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς δίκης ξέσπασε ἀμείλικτη διαμάχη ἀνάμεσα σὲ γιατροὺς καὶ νομικοὺς στὸ Μόναχο.
ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΥΝΗΓΙΑ — » 13
100.000 Ἕλληνες Νεμρὼδ ἕτοιμοι νὰ πέσουν πάνω στὰ ζευγαρωμένα τρυγόνια.
Ο «ΠΤΕΡΟΔΑΚΤΥΛΟΣ»: ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΤΗΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ — » 24
Ἀλεξίπτωτο, ταξὶ καὶ κατάσκοπος.
ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΠΟΥ ΔΕ ΧΑΛΑΕΙ — » 25
Χρειάζεται ὥρα καὶ προσοχή.
ΜΗΝ ΑΜΕΛΗΤΕ ΤΟ ΣΤΡΑΜΠΟΥΛΗΓΜΑ — » 26
Ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸ προλάβετε.
ΚΙΣ, ΤΟ ΣΚΥΛΙ — ΘΑΥΜΑ — » 35
Ξέρει δυὸ γλῶσσες, «λέει» τὴν ἀκριβῆ ὥρα καὶ κάνει τὶς τέσσερις πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς.
ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ — » 36
Ἀφοῦ εἶχαν σταματήσει ἐπὶ 7 λεπτὰ ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἡ καρδιά του.
Ο ΘΥΜΟΣ ΚΑΝΕΙ ΚΑΛΟ! — » 37
Ἂν τὸν ἀφίνουμε νὰ ξεθυμαίνη.
ΟΙ ΙΛΙΓΓΟΙ ΕΧΟΥΝ ΠΟΛΛΕΣ ΑΙΤΙΕΣ — » 37
Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦνται.
Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ — » 38
Ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν μεγάλων συγγραφέων.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ — » 40
Ἕνας δυναμικὸς συνεχιστὴς τοῦ Ι. Παπαϊωάννου.
ΒΑΣΟΣ ΣΕΪΤΑΝΙΔΗΣ — » 41
Ὁ χιουμορίστας τραγουδιστής.
ΒΡΕΘΗΚΕ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ — » 44
Τὰ σχέδια τῶν Ναζήδων γιὰ ἕνα τρίτο πόλεμο.
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ — » 47
Μιὰ συναρπαστικὴ αἰσθηματικὴ νουβέλλα τοῦ Μὲρλ Κόνστινερ.
Ο ΖΗΛΕΥΤΟΤΕΡΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ — » 54
Ὁ νεαρὸς Καρὶμ ἔχει περιουσία 800.000.000 δολλαρίων!...
ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΑΠΟΧΩΡΕΙ... — » 55
Ἡ περίφημη Μάργκοτ Φοντέην θὰ χορέψη τὴν ἄνοιξι γιὰ τελευταία φορά.
Η ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ — » 59
Ἐλαφρὰ ἐπανωφόρια.—Ποικιλία στὰ ντὲ-πιές.—Ἀμπιγιὲ φορέματα.—Ἡ διαγώνια γραμμή.—Σουρωτὴ φούστα.—Μπλοῦζες σπορτίβ.—Καρρεδάτα φορέματα.—Ἡ παιδικὴ μόδα κλπ.
ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ — » 80
Ἐξερευνήσεις στὸν κόσμο τοῦ μυστηρίου.

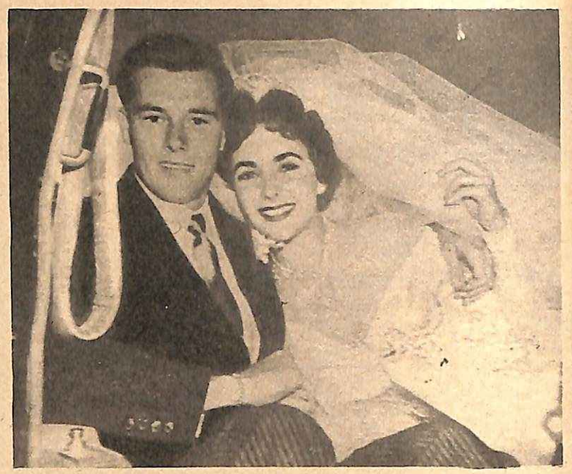

Τὸ 1942, σὲ ἡλικία δέκα χρόνων (ἀριστερὰ) ἡ Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ γυρίζει τὸ πρῶτο της φίλμ. Δεξιά: Στὶς 6 Μαΐου 1950 ἡ Λὶζ παντρεύεται γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸν Νίκυ Χίλτον.

ΛΙΖ: Η «ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΤΑ» ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ἡ γεμάτη ἔρωτα καὶ πόνο ζωὴ τῆς Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ

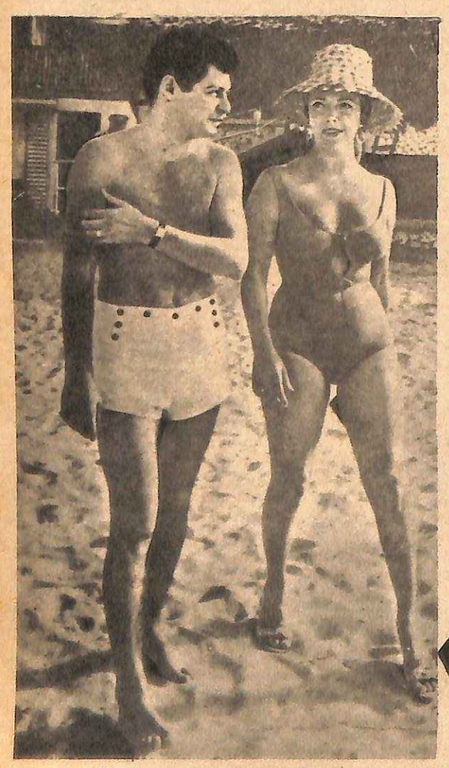

—ΦΤΑΝΕΙ πιά!... Δὲ θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ!... Σὲ ξαρέθηκα!... Δὲ θέλω πιὰ στὸ πλάϊ μου ἕναν ἄντρα, ποὺ μὲ παρακολουθεῖ σὲ κάθε μου βῆμα!... Θέλω τὴν ἐλευθερία μου!...

Ἔξαλλη καὶ οὐρλιάζοντας κυριολεκτικὰ ἡ Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ χαστούκισε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ πρὸ ἡμερῶν τὸ σύζυγό της Ἔντυ Φίσερ, στὴν ὡραία βίλλα της κοντὰ στὴν Ἀππία ὁδό, ὅταν ἐκεῖνος ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι του τὴν βρῆκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ρίτσαρντ Μπάρτον.

Ὁ Ἔντυ ἔμεινε ἄναυδος μπροστά σ' αὐτὸ τὸ ἐξάσπασμα καὶ μὴ ξέροντας τί νὰ πῇ καὶ πῶς ἀλλοιῶς ν' ἀντιδράσῃ, ἅρπαξε μιὰ βαλίτσα, ἔριξε μέσα μερικὰ ἀπαραίτητα πράγματα κι' ἔφυγε μὲ τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη!

Μόλις τὸ ἔμαθε, ἡ κυρία Σίβυλλα Μπάρτον πῆρε κι' αὐτὴ τὶς δυὸ κόρες της κι' ἔφυγε ἀεροπορικῶς γιὰ τὸ Λονδῖνο, ἐκδηλώνοντας ἔτσι τὴν ἐπιθυμία νὰ μὴ ξαναδῇ τὸν ἄντρα της, ποὺ διέλυε μ' ἕνα καποίτσιο ἕνα εὐτυχισμένο γάμο δώδεκα χρόνων.

Ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον, ποὺ ἔγινε πρὸ χρόνων διάσημος μὲ τὸ φίλμ «Ὁ Χιτώνας», εἶναι ἀναμφισβήτητα ἕνας καλλιτέχνης μὲ μεγάλο ταλέντο. Μέχρι σήμερα εἶχε ἀπασχοληθεῖ τὸν τύπο μὲ τὴν καλλιτεχνική του δράση, γιατὶ ἡ ἰδιωτική του ζωὴ ἦταν τόσο ἤσυχη καὶ ὑποδειγματική ὥστε δὲν κίνησε ποτὲ τὸ ἐνδιαφέρον ἐκείνων, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴ στήλη τοῦ κουτσομπολιοῦ.

Ἔφτασαν ὅμως μερικὰ φιλιά, ποὺ ἔδωσε σὰν Μάριος Ἀντώνιος στὴν φλογερὴ Κλεοπάτρα γιὰ νὰ τὸν κάνουν ἄλλον ἄνθρωπο. Ἀκόμα καὶ σήμερα τηλεγραφεῖ ἀπὸ τὴ Ρώμη στὴ γυναίκα του στὸ Λονδῖνο πῶς ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Ἡ Λὶζ ὅμως ἀπέδειξε πῶς ξέρει νὰ κατακτᾷ ὁλοκληρωτικὰ καὶ νὰ κρατᾷ κοντά της, ὅσο αὐτὴ θέλει, τοὺς ἄντρες, ποὺ τὴν ἐνδιαφέρουν.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΧΑΪΔΕΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ἡ Λὶζ Ταίηλορ γεννήθηκε στὸ Λονδῖνο στὶς 27 Φεβρουαρίου 1932. Σὲ ἡλικία δέκα χρόνων, ἀντὶ ὅπως ὅλα τὰ κοριτσάκια τῆς ἡλικίας της νὰ παίζῃ τὶς κοῦκλες της καὶ νὰ σκέπτεται μόνο τὰ μαθήματά της, ἡ Λὶζ ἔφτανε στὸ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ πρῶτο της φίλμ «Μιὰ γέννηση κάθε λεπτό».

Ἕνα χρόνο ἀργότερα (1943) τὸ φίλμ «Λάσσυ, γύρισε στὸ σπίτι» τὴν καθιέρωνε «παιδὶ-θαῦμα» τοῦ κινηματογράφου καὶ τὸ 1944 τὸ φίλμ «Ὁ ἀλήτης καὶ ἡ ἀμαζὼν» ποὺ γύρισε μὲ τὸν Μίκυ Ρούνεϋ τῆς ἐξασφάλιζε τὸν ζηλευτὸ τίτλο τῆς στάρ.

Ἀπὸ τότε ἡ μιὰ ἐπιτυχία διαδεχόταν τὴν ἄλλη: «Ἡ ζωὴ μὲ τὸν πατέρα», «Μικρὲς κυρίες», «Ραντεβοῦ μὲ τὴν Τζοάνα». Τὸ 1949 γύρισε τὸ πρῶτο της φίλμ μὲ τὸν Ρόμπερτ Ταίηλορ «Οἱ συνωμόται» καὶ τὸ 1950 ἔπαιζε μὲ τὸν Σπένσερ Τρέϊσυ στὸ φίλμ «Ὁ πατέρας τῆς νύφης».

Ἀπὸ τὰ 16 χρόνια της ἦταν κιόλας μιὰ σχηματισμένη γυναῖκα. Τώρα ὅμως ὅλοι οἱ νέοι τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου ἦσαν ἐρωτευμένοι μαζί της καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ γιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῶν ξενοδοχείων Νίκυ Χίλτον, ὁ ὁποῖος καὶ ἔσπευσε νὰ τὴ ζητήσῃ σὲ γάμο.

"Οπως ἄλλοτε ἡ Μαίρη Πίκφορντ ἔτσι καὶ ἡ Λὶζ ἐθεωρεῖτο τὸ 1950 ἡ «μνηστὴ τῆς Ἀμερικῆς». Ὁλόκληρη ἡ Ἀμερικὴ παρακολούθησε τὸ εἰδύλλιο καὶ χάρηκε γιὰ τὸ γάμο της. Τὸ σύγχρονο αὐτὸ παραμύθι ἔκανε ἑκατομμύρια κοπέλλες νὰ ὀνειρεύονται καὶ νὰ ζηλεύουν τὴν τύχη της. Ὁ γάμος αὐτὸς ὅμως, ποὺ ἔγινε στὶς 6 Μαΐου 1950, δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐξασφαλίσῃ στὴ Λὶζ παρὰ μιὰ σύντομη καὶ ἐπιφανειακὴ εὐτυχία.

Ἡ Λὶζ καὶ ὁ "Εντυ Φίσερ πέρασαν τὸ καλοκαίρι τοῦ 1960 στὴν Ἑλλάδα μερικὲς μέρες ξενοιασιᾶς καὶ εὐτυχίας.

Μιὰ φωτογραφία ἀπὸ τοὺς γάμους τῆς Λὶζ μὲ τὸν Μάϊκ Τόντ. Πλάϊ τους τὸ ζεῦγος Ντέμπυ Ρέϋνολντς—"Εντυ Φίσερ, ποὺ ἦσαν οἱ καλύτεροι φίλοι τους.

Δεύτερος γάμος: Τὸ 1952 ἡ Λὶζ παντρεύεται τὸν Ἄγγλο ἠθοποιὸ Μάϊκλ Γουάϊλντινγκ μεγαλύτερό της κατὰ 15 χρόνια.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Μόλις ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος στὴν Εὐρώπη, ὁ Νίκυ, χαϊδεμένο πλουσιόπαιδο κι' αὐτός, παρουσίασε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Λὶζ τὸν πραγματικὸ ἑαυτό του. Ἄρχισε νὰ πίνῃ, νὰ τὴν παραμελῇ, νὰ ἐγκαίνῃ μόνος καὶ συχνὰ μὲ ἄλλες ὡραῖες κοπέλλες τοῦ κινηματογράφου ἢ τῆς ἀριστοκρατίας.

Ἡ στενοχώρια ἔκανε τὴν Λὶζ νὰ χάσῃ μέσα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα πέντε κιλὰ καὶ ὅπως ἦταν φυσικὸ δὲν ἄργησε νὰ ζητήσῃ διαζύγιο (29 Ἰανουαρίου 1951).

Τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1951, ἐλεύθερη πιά, ἔδειξε ἕνα παροδικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν Στάνλεϋ Ντόνεν, ποὺ σκηνοθέτησε τὸ φίλμ της «Τίποτα δὲν εἶναι πιὸ ὡραῖο ἀπὸ τὴν ἀγάπη».

Τὸ φίλμ «Μιὰ θέσι στὸν ἥλιο», ἔκανε τὴν Λὶζ νὰ ἐρωτευθῇ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὸν παρτεναίρ της, ποὺ ἦταν ὁ Μοντγκόμερυ Κλίφτ.

Ὁ Μόντυ δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητος, ἀλλὰ δὲν ἔδειξε καμμιὰ διάθεσι νὰ γίνῃ παιχνιδάκι στὰ χέρια τῆς ἰδιότροπης καὶ ἤδη ἀπὸ τότε ἀπαιτητικῆς Λὶζ. Τῆς χάρισε μόνο τὴ φιλία του, μὰ αὐτὸ δὲν ἱκανοποιοῦσε τὴ Λὶζ.

Εὐτυχῶς γιὰ τὴ βόθινε σύντομα ἡ εὐκαιρία νὰ φύγῃ μακρυὰ του καὶ νὰ τὸν ξεχάσῃ. "Εφυγε μαζὶ μὲ τὸν Ρόμπερτ Ταίηλορ γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὅπου θὰ γύριζαν μιὰ ὑπερπαραγωγή.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Στὰ στούντιο τοῦ Λονδίνου, ἡ Λὶζ γνώρισε τὸν Μάϊκλ Γουάϊλντιγκ. Τὴν περνοῦσε, θέλεις κατὰ πολλὰ χρόνια, μιὰ ἠθοποιὸς ἐκείνη ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ κομψοὺς καὶ ραφιναρισμένους "Ἄγγλους καλλιτέχνες. Τοὺς χώριζαν 15 χρόνια καὶ μερικοὶ ἔλεγαν πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν πατέρας της. "Αρεσε ὅμως στὴ Λὶζ καὶ ὅπως ἀπέδειξε κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τότε, ὅταν ἕνας ἄντρας τῆς ἀρέσῃ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ πάντα. Δὲ νοιάζεται οὔτε γιὰ τὴν κοινὴ γνώμη, οὔτε γιὰ τὴν καρριέρα της, καὶ ἀκόμα λιγώτερο, γιὰ τὶς συστάσεις τῶν προϊσταμένων καὶ ἐργοδοτῶν της.

Τὸ 1952 παντρεύτηκαν καὶ ὅταν ἡ ἐργασία τῆς Λὶζ στὴν Ἀγγλία τελείωσε, ὁ Μάϊκλ τὴ συνόδεψε στὴν Ἀμερική, ἐλπίζοντας πὼς θὰ μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὴν καρριέρα του στὸ Χόλλυγουντ. Δυστυχῶς οἱ ἐλπίδες του αὐτὲς διαψεύσθηκαν. Ἀγαποῦσε ὅμως τὴ Λὶζ κι' ἔμεινε κοντά της, τὴν φρόντιζε καὶ παραμέλησε τὴ δική του καρριέρα, σὲ σημεῖο νὰ ξεχαστῇ ἀπὸ τὸ κοινὸ καὶ νὰ γίνῃ ὁ κύριος Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ.

Ἡ Λὶζ τοῦ χάρισε δυὸ γυιούς. Καὶ οἱ δυὸ τοκετοὶ ἔγιναν μὲ καισαρικὴ τομὴ καὶ ἔθεσαν σὲ κίνδυνο τὴ ζωή της. Τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ ὅμως δὲν κατώρθωσαν νὰ ἑνώσουν περισσότερο τοὺς δυὸ συζύγους. Ὁ Μάϊκλ ἄρχισε νὰ νοσταλγῇ τὰ ἀγγλικὰ στούντιο, ποὺ τοῦ εἶχαν ἐξασφαλίσει τόσες ἐπιτυχίες καὶ μιὰ μέρα ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα του. Ἡ φυγὴ αὐτὴ ἀπογοήτευσε τὴ Λὶζ, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ ὑποδάλῃ καὶ πάλι αἴτησι γιὰ διαζύγιο.

Εἶχε παντρευτῇ ἕναν ἄντρα μεγαλύτερό της, γιὰ νὰ μπορῇ στὶς δύσκολες στιγμὲς νὰ τὴν καθοδηγῇ καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ. Ἐκεῖνος ὅμως ἔφυγε, ἀφίνοντάς την μόνη καὶ ἀνυπεράσπιστη.

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πρὶν ἀκόμα βγῇ τὸ διαζύγιο καὶ ἐνῶ ὁ Μάϊκλ βρισκόταν στὸ Λονδῖνο, ἡ Λὶζ ἔπεσε μιὰ μέρα στὸ στούντιο κι' ἔσπασε ἕνα σπόνδυλο.

Στὴν κλινικὴ ὅπου μεταφέρθηκε μὲ φρικτοὺς πόνους δὲν εἶχε κανένα νὰ στάθῃ στὸ προσκέφαλό της. Τότε ἀκριβῶς ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἕνας ἄλλος Μάϊκ, ὁ παραγωγὸς Μάϊκ Τόντ, ὁ ὁποῖος τῆς ἀναπτέρωσε τὸ ἠθικό, τὴν ἔκανε νὰ ξαναγαπήσῃ τὴ ζωὴ καὶ ξενύχτησε γιὰ πολλὰ βράδυα συνέλειαι στὸ προσκέφαλό της. "Εκανε δ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ ξεχνᾷ τοὺς πόνους της καὶ μ' ἕνα δικό του τρόπο τὴν ἔπεισε νὰ φορῇ συνεχῶς τὸ χαλόδεινο κορσέ, ποὺ τῆς ἐπέβαλλαν οἱ γιατροὶ καὶ ποὺ ἐκείνη δὲ μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ, δηλώνοντας πὼς προτιμοῦσε τὸ θάνατο ἀπὸ τὰ τόσα μαρτύρια.

Μὲ τὴν ἀγάπη του, τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ τὴν ἐπιμονή του ὁ Τόντ κατώρθωσε ἕνα πραγματικὸ θαῦμα: Τὴν ἔκανε καλὰ πολὺ πιὸ σύντομα ἀπ' ὅ,τι περίμεναν καὶ οἱ πιὸ αἰσιόδοξοι γιατροί. Τὴν παντρεύτηκε λίγες ὧρες μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου της ἀπὸ τὸν Μάϊκλ Γουάϊλντινγκ καὶ ξεκίνησε μαζί της, μόλις οἱ γιατροὶ τὸ ἐπέτρεψαν, γιὰ ἕνα ταξίδι τοῦ μέλιτος ἀνὰ τὸν κόσμο (περνώτας καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα) καὶ δίνοντάς της συγχρόνως τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ τὴν ἔκανε τὴν πιὸ εὐτυχισμένη βασίλισσα.

Δυστυχῶς, ὅμως, τὸ ζεῦγος ἀναγκάστηκε νὰ διακόψῃ τὸ ταξίδι του καὶ νὰ γυρίσῃ ἐσπευσμένως στὸ Λὸς Ἄντζελες: Μιὰ μερικὴ παράλυσι τῶν κάτω ἄκρων καὶ μιὰ φλεγμονὴ τῆς σκωληκοειδοῦς ἀποφύσεως καθήλωσαν, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴ «Βασίλισσα» στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου. Ἐπίστρατεύτηκαν οἱ καλύτεροι γιατροί. Ὁ Μάϊκ πέρασε καὶ πάλι μέρες καὶ νύχτες στὸ προσκέφαλό της καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο χάρις σ' ὅλες αὐτὲς τὶς φροντίδες ἡ Λὶζ μπόρεσε νὰ ξαναπηχθῇ. Ἡ εὐτυχία της κοντὰ στὸν Τόντ συνεχίστηκε ὡς τὶς 22 Μαρτίου 1958. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Μάϊκ ἔφερε μὲ τὸ ἰδιόκτητο ἀεροπλάνο του, ποὺ πιλοτάριζε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀεροπόρους τῆς Ἀμερικῆς, γιὰ τὸ Νέο Μεξικό, ὅπου τὸν καλοῦσαν οἱ ὑποθέσεις του. Ἡ Λὶζ ἐπρόκειτο νὰ τὸν συνοδέψῃ, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ μιὰ ἀδιαθεσία τὴν ἀνάγκασε ν' ἀναβάλῃ τὸ ταξίδι αὐτὸ καὶ νὰ μείνῃ στὸ σπίτι. "Ετσι ὁ Τόντ ἔφυγε μόνος, γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ ποτὲ πιά. Τὸ ἀεροπλάνο του συνετρίβη,' ἄγνωστο ἀπὸ ποιὰ αἴτια, καὶ ὁ θάνατος αὐτὸς τοῦ λατρευτοῦ της συζύγου προκάλεσε στὴ Λὶζ, μαζὶ μὲ τὸν ψυχικὸ πόνο καὶ ἕνα νευρικὸ κλονισμό. Πάνω στὸ φέρετρο, ποὺ περιεῖχε τὸν παραμορφωμένο ἀγαπημένο της νεκρό ἡ Λὶζ ὡρκίστηκε πὼς δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ παντρευτῇ ἄλλον ἄντρα στὴ ζωή της.

Ἡ Λὶζ ὡς «Κλεοπάτρα». Ὁ ρόλος αὐτὸς τῆς ἐξασφάλισε ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια, τὴ μεγαλύτερη ἀμοιβή, ποὺ δόθηκε σὲ στάρ.

Ἡ Ντέμπυ Ρέϋνολντς, ποὺ ἦταν ἡ καλύτερη φίλη της, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ γιὰ ἕνα διάστημα πῆρε στὸ σπίτι της τὰ παιδιά της, γιὰ νὰ τὰ φροντίζῃ μαζὶ μὲ τὰ δικά της.

Ο ΕΝΤΥ ΦΙΣΕΡ

Ὁ πόνος τῆς Λὶζ δὲν κράτησε ὅμως πολύ. Λίγο-τή, ποὺ εἶχε εὐχῇ γιὰ μιὰ στιγμὴ γὰ σκοτώνοταν μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο της Μάϊκ, ἄρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ ἕνα ἄλλον ἄντρα: τὸν τραγουδιστὴ "Εντυ Φίσερ, ποὺ ἦταν φίλος τοῦ συζύγου της, ἀπὸ ἐκεῖνος ζοῦσε. Ὁ "Εντυ ὅμως ἦταν παντρεμένος καὶ μάλιστα μὲ τὴν Ντέμπυ Ρέϋνολντς, ποὺ ἦταν, καθὼς εἴπαμε, ἡ πιὸ καλὴ της φίλη.

Ἡ Λὶζ καὶ ὁ "Εντυ ἄρχισαν νὰ βγαίνουν μαζὶ προκαλῶντας διάφορα σχόλια. Ἡ Λὶζ δήλωσε τότε πὼς στὸ πρόσωπο τοῦ "Εντυ ἔβλεπε μόνο ἕνα καλὸ καὶ ἀφοσιωμένο φίλο καὶ πρόσθεσε: «Ἡ φιλία μας αὐτὴ ὑπῆρχε καὶ τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε ὁ Μάϊκ».

Τὴν πίστεψαν, ἀλλὰ τὸ Μάρτιο τοῦ 1959 ἄρχισε μιὰ σειρὰ ἀπὸ περιστατικὰ ποὺ σκανδάλισαν τὴν κοινὴ γνώμη: Στὶς 26 Μαρτίου ἡ Λὶζ, ποὺ ἦταν ὡς τότε διαμαρτυρομένη ἀσπάσηκε τὸν Ἰουδαϊσμό. "Ολοι κατάλαβαν τότε τὸ σχ'διό της, γιατὶ ἤξεραν πὼς ὁ "Εντυ ἦταν Ἑβραῖος.

Γιὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὴ θέσι της καὶ νὰ δικαιολογήσῃ κάπως τὴ στάσι της ἡ Λὶζ δήλωσε: «Ἡ Ντέμπυ δὲν ἀγάπησε ποτὲ τὸν ἄντρα της. Ὁ "Εντυ ἦταν δυστυχισμένος κοντά της, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τὸν κάνω εὐτυχισμένο».

Στὶς 3 Ἀπριλίου ἡ Ντέμπυ Ρέϋνολντς δήλωσε πὼς δὲν ἔχει καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ δώσῃ διαζύγιο στὸν "Εντυ. Εἶχε μὲ τὸ μέρος της τὴ συμπάθεια ὁλόκληρης τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Λὶζ ἔχασε ὅλη της τὴ δημοτικότητα καὶ προκάλεσε τὴ γενικὴ ἀγανάκτησι. Τίποτα ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ τὴ σταματήσῃ στὴν πραγματοποίησι τῶν σχεδίων της.

Στὶς 11 Μαΐου ὁ "Εντυ τῆς προσέφερε γαμήλιο δῶρο μιὰ θαυμασία ἐπαυλι στὸ Λὰς Βέγκας ἀξίας 70.000 δολλαρίων καὶ τὴν ἑπομένη, λίγες ὧρες μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου του, ἡ Λὶζ παντρευόταν τὸν "Εντυ Φίσερ κι' ἔφευγαν γιὰ ἕνα γαμήλιο ταξίδι στὶς ἀκτὲς τῆς Ἱσπανίας.

ΠΥΡΕΤΟΣ ΣΤΟ ΑΙΜΑ

Τί συμβαίνει μὲ τὴν Λὶζ; Πολλοὶ προσπάθησαν νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγησι στὴ συμπεριφορά της καὶ ἔκαναν διάφορες ὑποθέσεις. Τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς ἡ πιὸ χαϊδεμένη στὰρ τοῦ κινηματογράφου ἔχει περάσει τὴ μισὴ της ζωὴ στὰ κρεββάτια διαφόρων νοσοκομείων καὶ κλινικῶν ὑποφέροντας τρομερὰ. Μόλις λοιπὸν γνώση κάποια εὐκαιρία, καὶ αὐτὸ κατὰ παράξενη σύμπτωσι συμβαίνει πάντα τὴν ἄνοιξι — κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ ἔντονα, πρὶν προλάβῃ καὶ πάλι νὰ τὴν πλήξῃ κάποια νέα συμφορά.

Ὁ "Εντυ Φίσερ ξέρει πόσες λευκὲς νύχτες τὸν ἔκανε γὰ γνωρίσῃ ἡ ὑγεία τῆς γυναίκας του κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τριετοῦς συμβιώσεώς τους. Τὸ 1959 κόλασε, ὕστερα ἀπὸ τὸ γαμήλιο ταξίδι διάφορες ἀδιαθεσίες καὶ μιὰ πρώτη πνευμονία τὸν ἀναγκάσαν νὰ τὴν συνοδέψῃ κατ' ἐπανάληψιν σὲ διάφορες κλινικές.

Τὸ 1960 φοβεροὶ πονόδοντοι βασάνισαν τὴ Λὶζ καὶ ἔκαναν τοὺς γιατροὺς νὰ σκεφτοῦν γιὰ μιὰ στιγμὴ γὰ τῆς ἀφαιρέσουν ὅλα τὰ δόντια. Ἀκολούθησε μιὰ μηνιγγοεγκεφαλίτις, ποὺ ἔθαλε σὲ σοβαρὸ κίνδυνο τὴ ζωή της.

Μετὰ τὴν ἀνάρρωσί της ἡ Λὶζ καὶ ὁ "Εντυ Ἐφυγαν καὶ πάλι γιὰ τὴν Εὐρώπη καὶ πέρασαν μερικὲς μέρες στὰ ἑλληνικὰ νησιά. "Οταν ἐπέ-

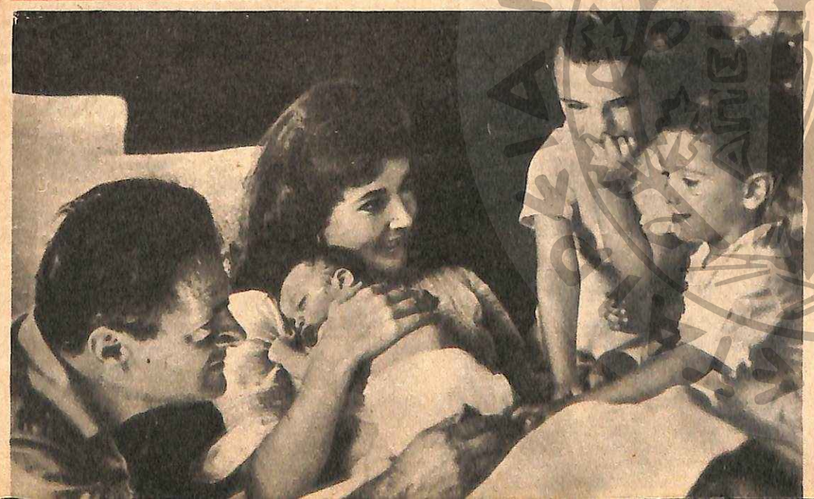

Ἡ κόρη τοῦ Μάϊκ Τόντ, ποὺ ὀνομάσθηκε Λίζ, ὅπως καὶ ἡ μητέρα της. Κοντὰ στὸ εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο ποζάρουν καὶ τὰ δυὸ ἀγόρια, ποὺ ἡ Λὶζ ἀπέκτησε μὲ τὸν Μάϊκλ Γουάϊλντινγκ.

Δυὸ φωτογραφίες ἀπὸ τὶς ἀορώστιες τῆς Λίζ. Ἀριστερά: Μιὰ μερικὴ παράλυσι τῶν κάτω ἄκρων ἀναγκάζει τὸν Μάϊκ Τόντ νὰ ξαναφέρῃ τὴ Λίζ πίσω στὸ Λὸς Ἄντζελες, διακόπτοντας τὸ ἀνὰ τὸν κόσμο γαμήλιο ταξίδι τους. Δεξιά: Ἄρρωστη καὶ πάλι ἡ Λίζ ἔχει κἀτὴ τὴ φορὰ στὸ πλευρό της τὸν Ἔντυ Φίσερ. Στὸ ἀριστερό της πόδι ὁ ἐπίδεσμος προδίδει τὴ θρόμβωσι, ποὺ κινδυνεύει σὲ κάθε στιγμὴ νὰ προκαλέσῃ τὸ θάνατό της, φτάνοντας στὴν καρδιά.

στρεψαν στὸ Λονδῖνο, ὅπου ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα τῆς «Κλεοπάτρας», ὅλοι κατάλαβαν ἀμέσως πὼς τὸ ὑγρὸ κλίμα τῆς Ἀγγλίας ἦταν κάθε ἄλλο παρὰ εὐνοϊκὸ γιὰ τὴν ἐσαίσθητη ὑγεία τῆς Λίζ. Τὰ γυρίσματα ἄρχισαν κάτω ἀπὸ τὶς πιὸ δυσοίωνες συνθῆκες. Οἱ περισσότερες σκηνὲς γυρίστηκαν χωρὶς τὴ συμμετοχὴ τῆς Λίζ, ποὺ ἦταν διαρκῶς ἄρρωστη. Μιὰ πρώτη πνευμονία ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀναβληθῇ τὸ γύρισμα τῆς «Κλεοπάτρας» καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 1961 μιὰ ὑποτροπή, ποὺ ἔβαλε σὲ σοβαρὸ κίνδυνο τὴ ζωὴ τῆς Λίζ ματαίωνε τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ στὴν Ἀγγλία, μὲ ζημιὰ ἀνεκτιμήτου ὕψους ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

ΜΕΤΑΞΥ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἐνῶ ἡ Λίζ χαροπάλευε στὸ κρεββάτι ἑνὸς νοσοκομείου μ' ἕνα σωλῆνα στὴν τραχεῖα καὶ ἐνῶ γλυτώνε ἀπὸ τὸ χάρο τὰ δόντια κἀρφὶ στὰ νέα ἀναπνευστικὴ συσκευή, οἱ παραγωγοὶ τῆς Κλεοπάτρας ἄρνισαν ν' ἀναζητοῦν μιὰ νέα πρωταγωνίστρια γιὰ τὴν ταινία τους. Μιὰ σφυγμομέτρησι τοῦ κοινοῦ τοὺς ἀποδείκνυε ὅμως πὼς χωρὶς τὴ Λίζ τὸ ἔργο θὰ ἔχανε αὐτομάτως τὰ 60% τῆς ἐμπορικότητός του. Ἔτσι ἀναγκάστηκαν ν' ἀναβάλουν τὸ γύρισμα ἐπ' ἀόριστον καὶ ν' ἀποφασίσουν νὰ γυρίσουν τὴν «Κλεοπάτρα» στὴ Ρώμη, μόλις θὰ τὸ ἐπέτρεπε ἡ ὑγεία της στάρ.

Ἡ ἄνοιξι τοῦ 1961 ἐπεφύλαξε στὴ Λίζ μιὰ χαρά, ποὺ ἀπὸ χρόνια περίμενε. Μὲ τὴν οὐλὴ της ταχειστομίας στὸ λαιμό, πῆγε στὴν τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν «Ὄσκαρ» καὶ παρέλαβε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μπὸμπ Χὸπ τὸ ἀγαλματάκι, ποὺ τῆς ἀφαρμόστηκε ὁ ρόλος της στὸ φιλμ «Ζήσαμε στὴν ἁμαρτίαν».

Ὅταν οἱ γιατροί της ἐπέτρεψαν καὶ πάλι νὰ ἐργαστῇ, ἡ Λίζ ἔφυγε γιὰ τὴ Ρώμη, ὅπου μιὰ νέα «Κλεοπάτρα» ἄρχισε νὰ γυρίζεται μὲ σκηνοθέτη τώρα τὸν Τζόζεφ Μάνκιεβιτς. Ὁ Ἔντυ Φίσερ, ποὺ ἀπὸ καιρὸ εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ χάρι της τὴν καρριέρα του, τὴν συνόδευε. Οἱ παραγωγοὶ τοῦ ἔκοψαν μάλιστα μισθὸ γιὰ νὰ τὴν προσέχῃ καὶ νὰ φροντίζῃ νὰ βρίσκεται κάθε πρωῒ στὴν ὥρα της στὸ στούντιο γιὰ τὸ γύρισμα.

Ο ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΠΑΡΝΤΟΝ

Δὲν ἔλειψαν οἱ μικροαδιαθεσίες καὶ ἤρθε ἡ μοιραία ἀνοιξι τοῦ 1962. Τὸ γλυκὸ κλῖμα τῆς Ρώμης ἐξασφάλισε στὴ Λίζ αὐτὴ τὴν εὐεξία, ποὺ καὶ στὸ παρελθὸν γέννησε μέσα της τὴν ἐπιθυμία νὰ ζήσῃ

Μιὰ εἰκόνα περασμένης εὐτυχίας: Ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον μὲ τὴ γυναίκα του Σίβυλλα, ποὺ κρατάει στὴν ἀγκαλιά της τὴ δεύτερη κόρη της.

ἔντονα. Ὁ Ἔντυ ἦταν δικός της, τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ σὰν πιστὸ σκυλάκι. Τῆς χρειαζόταν κάτι νέο. Εἶχε θαρεθῇ τὸ μαλακὸ χαρακτῆρα τοῦ Ἔντυ, ποὺ φρόντιζε νὰ μαντεύῃ τὶς ἐπιθυμίες της καὶ νὰ τὶς πραγματοποιῇ. Τῆς χρειαζόταν ἕνας ἀληθινὸς ἄνδρας, ἡ κατάκτησι τοῦ ὁποίου θ' ἀπαιτοῦσε νέες προσπάθειες καὶ νέες ἀνησυχίες. Καὶ τὰ βρῆκε ὅλα αὐτά, ποὺ ζητοῦσε, στὸ πρόσωπο τοῦ Ρίτσαρντ Μπάρτον, τοῦ παρτεναίρ της στὸ φιλμ. Τῆς ἄρεσαν τὰ φιλιὰ ποὺ τῆς ἔδωσε μπροστὰ στὸ φακὸ σὰν Ἀντώνιος. Ἄρχισε νὰ ἐπιδιώκῃ τὴ συντροφιά του μέσα στὸ στούντιο, στὴν ἀρχή, καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ στούντιο, σὲ λίγο.

Στὸ Χόλλυγουντ ἡ Ντέμπο Ρέυνολντς, ποὺ εἶναι σήμερα ἡ εὐτυχισμένη σύζυγος ἑνὸς βασιλιᾶ τῶν ὑποδημάτων, δήλωσε μόλις πληροφορήθηκε τὰ γεγονότα: «Ἐγὼ τὸ εἶχα πῆ πρὸ χρόνων. Ἡ Λίζ δὲ μπορεῖ νὰ δῇ ἕναν ἄντρα παντρεμένο, χωρὶς νὰ νοιώσῃ ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὴ γυναῖκα του. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μοῦ πῆρε κι ἐμένα τὸν Ἔντυ».

Εἶναι ὅμως αὐτὸς ὁ λόγος ποὺ ἔσπρωξε τὴ Λίζ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ρίτσαρντ Μπάρτον; Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη αἰτία, ποὺ ἔπαιξε καθὼς φαίνεται σπουδαῖο ρόλο. Ἡ Λίζ, παρ' ὅλον ὅτι κατὰ τὶς ἀρρώστειες της εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὶς φροντίδες καὶ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ Ἔντυ, τοῦ συνέστησε κατ' ἐπανάληψιν νὰ ξαναρχίσῃ τὴν καρριέρα του σὰν τραγουδιστής. Μιὰ ὁ Ἔντυ φοβόταν ν' ἀντιμετωπίσῃ καὶ πάλι τὸ κοινὸ ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ χάρι της καὶ προσάλλοντας συναισθηματικοὺς λόγους της δήλωνε διαρκῶς πὼς θὰ ἔμενε κοντά της, γιατὶ τὸν χρειαζόταν. Ναί, τὸν χρειαζόταν, συγχρόνως ὅμως, σὰν γυναῖκα δὲ μποροῦσε νὰ νοιώσῃ πλάϊ της ἕναν ἄντρα, ποὺ ζοῦσε ἀπὸ τὰ δικά της χρήματα καὶ ποὺ δὲν ἐξεδήλωνε τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐργαστῇ.

Στὸ στούντιο ὅλοι τὸν θεωροῦσαν σὰν ἕνα ἀγγελοφύλακα τῆς Λίζ, ἀνίκανο γιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη δουλειά, καὶ αὐτὸ τὴ στενοχωροῦσε ἀφάνταστα.

Νὰ ἀκριβῶς ποιό ρόλο ἔπαιξε ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον: τὸ ρόλο τοῦ ἐρωτιμένου ἀρχοντα, ποὺ κατακτᾶ ὁ,τι θέλει μὲ τὸ σπαθί του, ἐνῶ ὁ δειλὸς σκλάβος ἀρκεῖται στὸ νὰ τρώγῃ στὰ πόδια.

Ἀπὸ τὶς πρῶτες σκηνὲς τῆς «Κλεοπάτρας» ἡ Λίζ ἔνοιωσε πὼς ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον ἔνοιωθε κάποια περιφρόνησι γιὰ τὸν Ἔντυ. Στὴν ἀρχὴ θύμωσε καὶ προσπάθησε νὰ πείσῃ τὸν Ἔντυ ν' ἀντιδράσῃ. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἔδειξε καμμιὰ τέτοια διάθεσι.

Ἔτσι ὁ ἴδιος τὴν ἔσπρωξε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μπάρτον δίνοντάς της τὴν εὐκαιρία νὰ κάνῃ μιὰ σύγκρισι, ποὺ ἦταν σὲ βάρος του. Μὰ κι' ὅταν ἀκόμα ὁ Ἔντυ τὴν ἔπιασε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, ὄχι μόνο δὲν τὴν χαστούκισε, ὄχι μόνο δὲν πέταξε τὸν ἄλλο ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀλλὰ ἀρκούμενος στὴ φυγή, ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ δειλοί, δήλωσε μόλις ἔφτασε στὴ Νέα Ὑόρκη πὼς ἔξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾶ τὴ Λίζ καὶ πὼς ποτὲ δὲ θὰ ἔφταναν στὸ διαζύγιο.

Ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ τοῦ συζύγου της ἔκανε ἔξω φρενῶν τὴ Λίζ. Τὴν ἔκανε νὰ πιστέψῃ πὼς περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴδια, ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς μετοχὲς, ποὺ ἔχει στὴν «Κλεοπάτρα» καὶ φοβᾶται μήπως τὸ διαζύγιό τους ἐπηρεάσῃ τὴν ἐμπορικὴ ἐπιτυχία τοῦ φιλμ.

Κατὰ βάθος ὅμως τὴ βασανίζει καὶ μιὰ ἄλλη ἰδέα: «Ἴσως νὰ μὴν εἶναι τόσο κουτὸς ὅσο ἐκεῖνη πίστεψε καὶ νὰ καλλιέργησε τὸ σκάνδαλο, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ στὴν «Κλεοπάτρα» τὴ μεγαλύτερη διαφήμισι ποὺ ἔγινε ποτὲ σὲ ταινία».

Ὅσο γιὰ τὴν ἐκδίκησί του, εἶναι βέβαιο πὼς μὲ τὴν τακτικὴ τοῦ ἀθύματος, ποὺ ἀκολουθεῖ, θὰ ξεσηκώσῃ ἀκόμα περισσότερο ἐναντίον της τὴν παγκόσμια κοινὴ γνώμη, ἡ ὁποία ποτὲ δὲ θὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὴν ἀνάρμοστη αὐτὴ «Κλεοπάτρα» τὸν ἀμαρτωλὸ ἔρωτα, ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ διαλυθοῦν δυὸ οἰκογένειες καὶ νὰ μὴν ἔξερη κανεὶς τί ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον σὲ ἑπτὰ ἀθῶα θύματα: τὰ πέντε παιδιὰ τοῦ Ἔντυ καὶ τὶς Λίζ καὶ τὶς δυὸ κόρες τοῦ Ρίτσαρντ Μπάρτον.

Λ. Δ.

Δύο ἀδελφές

Εἰδύλλια στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια

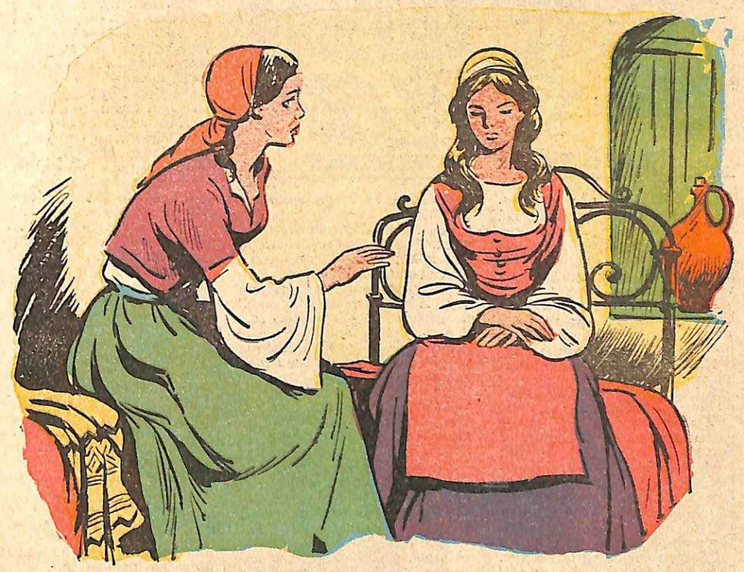

—"Ἀδικα καμώνεσαι πὼς δὲν ἔχεις τίποτα, τῆς εἶπε ἡ Ρηνιώ.

Σωτήρη ἡ μικρότερη θυγατέρα. "Εκανα λάθος;

— Ὄχι, εἶμαι ἡ ἴδια. Μὰ τί μὲ θέλεις;

— Μ' ἔστειλε κάποιος νὰ σοῦ πῶ ὅτι, αὔριο τὸ πρωῒ, θὰ εἶναι καὶ θὰ σὲ περιμένῃ στὴ στάνη τοῦ Λάκα. Τὴν ξέρεις, μοῦ εἶπε. Εἶν' ἐδῶ κοντά.

Μὲ μάτια ποὺ ἔλαμψαν ξαφνικά, ἐκείνη ρώτησε:

— Ποιός σ' ἔστειλε;

— Δὲν ξέρω ἂν περιμένῃς εἴδησι ἀπὸ ἄλλον κι' ἀπὸ κάποιονε, ἀπάντησε ὁ χωρικός. Μὰ ἐκεῖνος ποὺ ἔστειλε ἐμένα, μοῦ εἶπε πὼς δέν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ τ' ὄνομά του, γιατὶ τὸ ξέρεις.

Κάτι θέλησε νὰ προσθέσῃ ἀκόμη, ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν τὰ βήματα τῆς Ρηνιῶς. Ὁ ἀπεσταλμένος, ἀλλάζοντας θέμα, συμπλήρωσε διστικά:

— Θὰ πάω ὡς τὴν ἐκκλησιὰ νὰ ἰδρῶ τὸν παπᾶ. Ἂν δὲν εἶν' ἐκεῖ, θὰ ξαναγυρίσω αὔριο.

Κι' ἔφυγε μὲ δῆμα ταχύ, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ συνάντησι μὲ τὴν ἀδελφὴ τῆς Βασιλικούλας.

— Τί ἤθελε ὁ ξένος; ρώτησε ἡ Ρηνιώ, ποὺ κάτι ὑποψιάστηκε. Τί σοῦ εἶπε;

— Γύρευε τὸν πατέρα. Καὶ πάει στὴν ἐκκλησιὰ νὰ τὸν ἰδρῇ.

— Ὅταν τὸ ἀράδιν γύρισε ὁ παπα-Σωτήρης, ἡ Ρηνιὼ τοῦ εἶπε:

— Ἕνας ξένος ἦρθε καὶ σὲ γύρεψε σήμερα. Τὸν στείλαμε στὴν ἐκκλησία. Σὲ φρῆκε;

— Ὄχι, παιδί μου. Καὶ περίεργο πρᾶγμα. Ἐγὼ δὲν ἔφυγα καθόλου ἀπὸ κεῖ. Τί ἄνθρωπος ἦταν καὶ τί μὲ ἤθελε;

Ἡ Βασιλικούλα τοῦ ἔδωσε τότε μερικὲς πληροφορίες, μὰ ἡ Ρηνιὼ δὲν κάθησε ν' ἀκούσῃ τὰ παραμύθι. Ἦταν σίγουρη πὼς ὁ ξένος εἶχε φέρει κάποιο μήνυμα καὶ πῆγε στὴ κάμαρά της νὰ σκεφτῇ. "Επειτα ἀπὸ λίγο, σηκώθηκε κι' ἡ ἀδελφή της νὰ πάῃ γιὰ πλαγιάση. Καθὼς περνοῦσε μπρὸς ἀπ' τὴ μισάνοιχτη πόρτα τῆς ἀδελφῆς της, ἐκείνη τὴ φώναξε. Δὲ νύσταζε κι' ἤθελε νὰ κουβεντιάσουν, ὅπως γινόταν συνήθως τὰ βράδυα. Θέλοντας καὶ μή, ἡ Βασιλικούλα ὑπάκουσε. Κάθησε σιμὰ στὸ κρεββάτι τῆς Ρηνιῶς καὶ πῆρε ἕνα ἐργόχειρο στὰ χέρια. Ἡ ἄλλη ὅμως τῆς ἅρπαξε τὸ πολύχρωμο πανὶ καὶ τὴ κύτταξε στὰ μάτια.

— Ἄδικα καμώνεσαι πὼς δὲν ἔχεις τίποτε, τῆς εἶπε. Ὁ ξένος ποὺ ἦρθε, ἦταν ἀπεσταλμένος τοῦ Λάμπρου. Ἄ, μὴ μὲ κυττᾶς ἔτσι, ἀδελφούλα μου! Τὰ ἔρω ὅλα καὶ δὲ μπορεῖς νὰ μοῦ κρυφτῇς.

Ἡ Βασιλικούλα χαμήλωσε τὸ βλέμμα της, ὡχρή. Νόμιζε πὼς τὸ μυστικό της δὲν τὸ γνώριζε κανείς. Καὶ νὰ ποὺ τώρα, ἡ ἀδελφή της τῆς ἔλεγε πὼς τὰ ἤξερε ὅλα.

— Ναί, τὰ ξέρω ἀπὸ τότες ποὺ κατέβαινε πότε-πότε στὸ χωριό, συνέχισε ἐκείνη. Ὕστερα, σᾶς εἶδα μιὰ δυὸ φορὲς στὸ μονοπάτι μὲ τὰ πλατάνια καὶ κατάλαβα τί ἔτρεχε. Μὰ δὲ σοῦ εἶπα τίποτε, γιατὶ περίμενα νὰ μοῦ μιλήσῃς πρώτη. Ἐσὺ ὅμως δὲ μοῦ εἶχες ἐμπιστοσύνη. Γιατί;

Ἡ παπαδοπούλα ἀνασήκωσε τὸ βλέμμα της.

— Γιατί φοβόμουνα, ἀπάντησε. Δὲν ἤξερα πὼς θὰ τὸ πάρῃς. Μὰ τώρα ποὺ τὸ ἔμαθες, σοῦ λέω πὼς ὁ Λάμπρος μ' ἀγαπάει ἀληθινὰ καὶ πὼς θἄρθῃ νὰ μὲ ζητήσῃ ἀπ' τὸν πατέρα.

— Καὶ γιατί δὲν ἦρθε τόσον καιρό; Εἶναι πάνω ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ποὺ τέλειωσε τὸ στρατιωτικό του. Τρεῖς ὁλόκερους μῆνες...

— Ἂς μὴν τὸν ἀδικοῦμε. Μπορεῖ νὰ εἶχε σκοτοῦρες. Ποιός ξέρει;

— Ἂν σ' ἀγαποῦσε ἀληθινά, ἔπρεπε νὰ ἔρθῃ τὸν ὅρκο του καὶ νὰρθῃ ἴσια ἐδῶ. Μὰ ὁ Λάμπρος δέ σ' ἀγαπάει...

Ἡ Βασιλικούλα τινάχτηκε πάνω. Τὰ μάτια της πλημμύρισαν δέος κι' ἀπόγνωσι.

— Δὲ μ' ἀγαπάει; ρώτησε. Γιατί τὸ λές αὐτό, Ρηνιώ; Ποιός σοῦ τὸ εἶπε;

Ἡ κοπέλλα κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Κανεὶς δὲ μοῦ τόπε. Τὸν εἶδα ὅμως μὲ τὰ μάτια μου, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ συναντήθηκε μαζί σου. Μετά, πῆγε κι' ἔσμιξε μ' ἄλλη.

Ἡ παπαδοπούλα κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ. Τὰ ρόδινα χεῖλη της εἶχαν ἀσπρίσει.

— Ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ ἄλλη, Ρηνιώ; Τὴν ἔρω;

— Μπορεῖ καὶ νὰ τὴν ἔρῃς, μὰ δὲ θὰ σοῦ πῶ τ' ὄνομά της. Ἦταν κι' αὐτὴ νοικοκυροπούλα σὰν σένα. Κι' ὁ Λάμπρος τὴν ἐγγέλασε μὲ ὁμορφα λόγια καὶ ὅρκους ψεύτικους καὶ τὴν ἔκανε δική λόγια καὶ ὅρκους ψεύτικους καὶ τὴν ἔκανε δική του, πρὶν γνώριση ἐσένα. Μὰ κι' ὅταν μπλέχτηκε μαζί σου, δὲν ἔπαψε νὰ πηγαίνῃ νὰ τὴ βρίσκῃ.

— Δὲν εἶχε μάθει τὸ λοιπὸν πὼς ἀγαποῦσε ἐμένα;

"Ενα χαμόγελο γεμᾶτο πίκρα χαράχτηκε στὰ χεῖλη τῆς Ρηνιῶς.

— Τὸ εἶχε μάθει, πρόφερε ἀργά. Τὸν λάτρευε ὅμως τόσο πολύ, ὥστε τοῦ τὰ συγχωροῦσε ὅλα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς κάποια μέρα, ἡ κοπέλλα ἀπροφάσισε νἀρθῃ νὰ σὲ ἰδρῇ καὶ νὰ σοῦ πῇ πὼς ἔγιναν τὰ πράγματα.

— Καὶ γιατί δὲν ἦρθε;

— Ἄλλαξε γνώμη, γιατὶ φοβήθηκε μὴ σὲ πληγώσῃ.

Ἡ Βασιλικούλα ἀκούμπησε πίσω τὸ κεφάλι της καὶ μισόκλεισε τὰ μάτια γιθυρίζοντας:

— Πρέπει νἄναι καλή. Γιατὶ μόνο μιὰ καλὴ κι' εὐγενικὴ ψυχὴ σκέφτεται ἔτσι.

— Εἶναι τρελλή! ἀπάντησε ἡ ἀδελφή της. "Ενα νοια σου ὅμως. Θὰ δῇς τί θὰ κάνῃ.

Ἡ παπαδοπούλα τὴν κύτταξε ἔντρομη σχεδόν. Ἀπότομα κατόπιν ἔπεσε πάνω της, τὴν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ σπαραγμό.

— Ὄχι, τῆς ἔλεγε ἀνάμεσα στ' ἀναφυλλητά της. Δὲ θέλω νὰ κάνῃς τίποτε, ἀδελφούλα μου! Γιατὶ ἐσ' εἶσαι, θέβαια, ἐκείνη ἡ κοπέλλα! Τόνοιωσα ἀπ' τὰ πικρά σου λόγια. Τόνοιωσα ἀπὸ τὴ λαχτάρα σου. Ὁ Λάμπρος, ποὺ μᾶς ξεγέλασε καὶ τὶς δυό, θὰ τιμωρηθῇ ἀπ' τὸ Θεό. Νὰ μοῦ τὸ θυμᾶσαι, Ρηνούλα!

Ἡ ἄλλη τραβήχτηκε πίσω.

— Γιατὶ νὰ τὰ περιμένουμε ὅλα ἀπὸ τὸ Θεό; ρώτησε. Γιατὶ νὰ μὴν τὸν τιμωρήσουμε μὲ τὸ ἴδιο μας τὸ χέρι;

Τὴν ἔπισε ἀπὸ τοὺς ὤμους.

— Πές μου, Βασιλικούλα. Σοῦ παράγγειλε νὰ πᾶς νὰ τὸν ὁρῇς;

Ἡ νεα ξεροκατάπιε. "Υστερα ἀποκρίθηκε:

— Ναί...

— Πότε;

— Αὔριο τὸ πρωῒ.

— Ποῦ θὰ σὲ περιμένῃ;

Ἡ Βασιλικούλα τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε.

— Αὐτὸ δὲ θὰ σοῦ τὸ πῶ ποτέ! φώνιαξε. Δὲ θέλω νὰ λερώσῃς τὰ χέρια σου στὸ αἷμα. Δὲ θὰ πάω μῆτε ἐγώ. Κι' ἂν ἀκόμη ἐχρότανα νὰ μὲ γυρέψῃ ἀπ' τὸν πατέρα, θὰ τὸν ἐδιώχνα σὰν τὸ σκολί. Δὲν εἶσαι ἐξυφαρτισμένη;

— Θὰ εὐχαριστηθῶ μόνο σὰν τὸν δῶ ἐαπλωμένο στὸ κιδοῦρι. Ποιός ξέρει πόσες καρδοῦλες κοριτσιῶν ἔκαψε καὶ πόσες θὰ κάνῃ ἀκόμη. Ἄχ, Βασιλικούλα! Γιατὶ δὲ μοῦ λὲς ποῦ θὰ τὸν συναντοῦσες; Βάνω τὸ χέρι μου στὸ Εὐαγγέλιο νὰ μὴν τὸν σκοτώσω. Μὰ θὰ τοῦ ρίξω στὸ πρόσωπο καφτὸ λάδι, γιὰ νὰ τοῦ τὸ χαλάσω. Νὰ τὸν κάνω νὰ μοιάζῃ μὲ ἐρυκόλακα ποὺ δγήκε ἀπὸ τὸ μνῆμα του. Νὰ φεύγουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ μπροστά του, σὰ θὰ ἔλιπουν τὴν ἀσχήμια του. Μονάχα ἔτσι θὰ ἡσυχαση ἡ καρδιὰ μου καὶ θὰ μπορέσουν τὰ χεῖλη μου νὰ ξαναφοῦν τὸ χαμόγελο...

Ἡ ἄλλη τὴν κυττοῦσε μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια. Τὸ μῖσος ποὺ ἔνοιωθε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ ἀδελφή της γιὰ τὸν ἐπίορκο, θαρρεῖς καὶ τὴ φλόγιζε ὁλάκερη. Τρομαγμένη, τὴν ἐαγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε πολλὲς φορὲς παρακαλώντας την νὰ ἠρεμήσῃ. Ἀμοτοι ἐπαφανα νὰ μιλοῦν, κουρασμένες ἀπὸ τὸ μαῦρο τοὺς πόνο. Ὁ ὕπνος δὲν ἔφυγε νὰ κατέβῃ στὰ βλέφαρα τους. Λίγο μετὰ τὸ ξημέρωμα, ἄκουσαν δυνατὲς φωνές. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς πετάχτηκαν πάνω κι' ἔτρεξαν νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

— Μεγάλο κακὸ γίνηκε ἀπόψε τὴ νύχτα, παιδιά μου! τοὺς εἶπε ὁ πατέρας του. Σκότωσαν τὸ Λάμπρο τὸ Δημακούλη στὴ στάνη τοῦ Λάκα. Λένε πὼς τὸ φονικὸ τὸ ἔκανε ὁ Γιώργης Κότσιρας, ἐπειδὴ τόχα ξεγέλασε τὴν ἀδελφή του. Μπορεῖ νἄναι κι' ἔτσι. Μὰ κανένας δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ σκοτώνῃ τὸν ἄλλον. Γι' αὐτὸ ὑπάρχει ὁ Θεὸς καὶ οἱ νόμοι...

Ἡ Βασιλικούλα κύτταξε φευγαλέα τὴ Ρηνιώ.

— Ναί, γι' αὐτὸ ὑπάρχει ὁ Θεός, ψιθύρισε μὲ ὀχρὰ χεῖλη. Αὐτὸς τὰ ὁλέπει καὶ τὰ καταγράφει ὅλα. Καὶ δὲν ἀφίνει κανέναν ἀτιμώρητο.

Καὶ παίρνοντας τὴν ἀδελφή της, ἀνέβηκαν στὴν κάμαρά τους.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΠΑΡΑΔΕΡΝΕ στὸ στρῶμα. Ὁ πόνος του ξεχείλιζε καὶ τὸ βογγητό του τάραζε τὴν ἡσυχία, ποὺ ἁπλωνότανε μέσα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. Τὰ μάτια του, πρησμένα ἀπ' τὸ κλάμα, δείχναν πόσο ὑπόφερε.

Μαῦροι ἐφιάλτες τὸν βασάνιζαν. Τὸ σκοτάδι τῆς κάμαρας τοῦ τάραζε τὴν ψυχή.

— "Ω πάλι τὰ χέρια, τὰ χέρια!... Ξεφώνισε μὲ τρόμο, σκεπάζοντας τὰ μάτια του.

Κι' οἱ λυγμοί του συγκλόνισα πάλι τὸ ἀδύνατο κορμί του.

Σηκώθηκε ἀπότομα, βρῆκε ψαχουλευτὰ τὸ παράθυρο καὶ τ' ἄνοιξε. Τὸ βραδινὸ ἀεράκι τὸν δρόσισε κάπως. Τὸ ἀνάσανε βαθειὰ κι' ἔμεινε πολλὴ ὥρα ἔτσι, ὄρθιος, μὲ τὰ μάτια κλειστά, μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ρουφῶντας διψασμένα τὸν καθαρὸ ἀέρα.

"Τστερα ἄνοιξε τὰ μάτια του, δειλὰ-δειλά, γιατὶ φοβότανε μὴν ξαναδῇ μπροστά του τὸν ἐφιάλτη: τὰ χέρια τῆς νεκρῆς!

Μπροστά του ἁπλωνόταν ὁ κῆπος τῆς βίλλας του, λουσμένος στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. "Εν' ἀηδόνι ἔλεγε τὸν πόνο του. Κι' αὐτὸς δάκρυζε, σὲ κάθε νότα. Νόμιζε πὼς τὸ τραγοῦδι ἐκεῖνο ἦταν τὸ κύκνειο ἆσμα στὴν ἀγάπη του, στὴν καλή του, ποὺ χάθηκε. Κι' ἔνοιωθε τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς του γ' ἀνεβαίνῃ, ν' ἀνεβαίνῃ ὣς τὰ μάτια του καὶ νὰ ξεχύνεται ἀπὸ κεῖ, σὲ πύρινα δάκρυα...

Μιὰ ἰδέα κυριάρχησε ξαφνικὰ μέσα του, καὶ τὴν ἔβαλε σ' ἐνέργεια, αὐτόματα, σὰ νευρόσπαστο. "Ανοιξε τὴν πόρτα τῆς κάμαράς του, κατέβηκε στὸν κῆπο. Βγῆκε στὸ δρόμο καὶ τράβηξε κατὰ τὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ...

Πλανήθηκε ἀγάμεσα στοὺς τάφους, ὥσπου ἔφτασε κοντὰ σ' ἕνα πολυτελέστατο μνῆμα. Τὸ σκούξιμο μιᾶς κουκουβάγιας ἔκαμε νὰ χτυπήσῃ δυνατὰ ἡ καρδιά του. Κύτταξε γύρω του, σὰ ν' ἀναρωτιότανε: «Τί γυρεύω ἐδῶ μέσα;».

Μὰ πῆρε θάρρος, βλέποντας τὸ κατάλευκο μνῆμα. καὶ προχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Σὰν ὑπνοβάτης, μὴ ξέροντας τί κάνει, κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια, βρῆκε σὲ μιὰ κρύπτη τὸ κλειδὶ κι' ἄνοιξε τὴ σιδερένια πόρτα.

Βρισκόταν κοντά της! Ἡ ἰδέα αὐτὴ τοὔφερνε παράξενα. ἡδονικὴ ρίγη σ' ὅλο τὸ κορμί, σὰν τὸν ἐρωτευμένο στὸ πρῶτο ραντεβοῦ του.

"Ενα ἐπίχρυσο καντῆλι φώτιζε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο, κατάλευκο παλατάκι, ποὺ ἔκρυβε τὸ κορμὶ τῆς νεράϊδας του... Μιὰ κίνησι ἀχόρταγμα, καὶ θὰ τὴν ἀντίκρυζε, μέσα στὸ πολύτιμο φέρετρό της, ὄμορφη, γλυκειά, ἀγνὴ σὰν ἄγγελο!

Μὰ ἔμεινε δισταχτικὸς ἀκόμα, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴν κρύπτη ποὺκρυβε τὸ θησαυρό του...

Ξαναθυμήθηκε παλιὲς εὐτυχισμένες μέρες, καὶ στὸ πονεμένο του πρόσωπο ζωγραφίστηκε ἡ χαρά... Θυμήθηκε τὸν πρῶτο καιρὸ τῆς ἀγάπης τους, τὸ γάμο τους, τὴ χαρούμενη ζωή τους στὴ βίλλα. Κι' ἔπειτα τὸ φριχτὸ δρᾶμα, τὴ συμφορά του: "Ενα πρωί, ποὺ ξύπνησε, τὴ βρῆκε πλάϊ του νεκρή! Εἶχε πεθάνει ξαφνικά, ἀπ' τὴν καρδιά της, ποὺ ἦταν ἄρρωστη, δίχως νὰ τὸ ξέρῃ, δίχως νὰ τὸ φαντάζεται οὔτε ἡ ἰδια.

"Τστερα, τὴν εἶδε μέσα σ' ἕνα πολύτιμο φέρετρο, ἀναμεσα στὰ λουλούδια, λουλοῦδι κι' αὐτή. Τὰ χεράκια της ἦταν δεμένα μὲ μιὰ ἄσπρη κορδέλλα καὶ σκεπασμένα μὲ κρῖνα — ἔτσι ποὺ δὲ μποροῦσες νὰ ξεχωρίσῃς ποιὰ ἦταν τὰ χέρια καὶ ποιὰ τὰ κρῖνα...

Στὸ νεκροταφεῖο, μπροστὰ στὸν οἰκογενειακὸ τάφο... "Ενας νεκροθάφτης προχώρησε καί, μ' ἐπίσημο ὕφος, προσπάθησε νὰ λύσῃ τὴν κορδέλλα.

Μὰ ἡ κορδέλλα, τὰ κρινάκια καὶ τὰ κρινόχερα, εἶχαν μπερδευτῆ, κανένα δὲν ἤθελε ν' ἀφίσῃ τὸ ἄλλο. Κι' ὁ νεκροθάφτης τραβοῦσε...

Τότε ὁ σύζυγος εἶδε σὰν νὰ κουνιοῦνται ἱκετευτικὰ τὰ χέρια! Διάβασε ἕνα παράπονο στὰ χείλη τῆς νεκρῆς... "Τστερα ζαλίστηκε... Ὁ γιατρὸς εἶπε πὼς ἔπαθε νευρικὴ κρίσι...

Μά, ἀπὸ τότε, ἔβλεπε πάντα μπροστά του τὰ χέρια! Τοῦ γίνανε ἐφιάλτης...

Καὶ νά τα πάλι τώρα! Τὸν ἱκετεύοντα: «Ὦ, πόσες φορὲς μᾶς χάϊδεψες καὶ μᾶς φίλησες! Καὶ μεῖς σὲ χαϊδέψαμε, γιατὶ σ' ἀγαπᾶμε... Πῶς τώρα μᾶς ποράτησες ἔτσι; "Ελα, λοιπόν, κακέ, νὰ μᾶς σώσῃς!».

Τράβηξε μὲ δύναμι τὸ πόμολο κι' ἄνοιξε τὸ σιδερένιο πορτάκι. Μιὰ ἄσχημη μυρωδιὰ ξεχύθηκε ἀπὸ κεῖ μέσα, μαζὶ μ' ἕνα ἀέρα ζεστὸ καὶ μολυσμένο.

Τὸ φέρετρο βρισκόταν μπροστά του. Μὲ τ' ἀριστερό του χέρι ἔφραξε τὸ στόμα του καὶ μὲ τὸ δεξὶ τράβηξε τὸ καπάκι. Τὸν ἔπνιξε μιὰ βαρειὰ μυρωδιά. Μὰ αὐτός, μεθυσμένος ἀπ' τὴν ἰδέα πὼς θὰ τὴν ξαναβλέπε, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνησι, ἐπειδὴ βρισκόταν δίπλα της, δὲ νοιάστηκε καθόλου. Καί, κάτω ἀπ' τὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἅπλωσε τὸ χέρι του...

Ψαχούλεψε... "Ἔφτασε στὰ χέρια, πού — ἀλλοίμονο! — δὲν εἶχαν πιὰ τὴν πρώτη τους ὄψι. "Ἐκανε νὰ τὰ πιάσῃ... καὶ χούφτωσε κάτι χρύο...

Ἀδύνατο νάταν αὐτὰ τὰ χέρια της! Θέλησε νὰ δῇ... Τράβηξε λίγο. Κι' ἔμεινε στὸ χέρι του τὸ κρύο ἐκεῖνο πρᾶγμα.

"Οταν τῶφερε στὸ φῶς, εἶδε μὲ φρίκη κάτι ποὺ φαινόταν πὼς ἦταν κάποτε παλάμη χεριοῦ, μὰ τώρα δὲν ἦταν παρὰ σῆψι! Ἀνατρίχιασε, τὸ πέταξε μακρυὰ κι' ἔφυγε τρέχοντας...

"Ετρεχε σὰν τρελλός, μέσ' στὸ νεκροταφεῖο, μὴ ξέροντας ποῦ πήγαινε.

Ξημέρωνε πιά. Κι' αὐτὸς ἔτρεχε ἀκόμα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ...Ξαφνικά, σκόνταψε κάπου. Σήκωσε τὰ μάτια του κι' ἀντίκρυσε ἕνα φτωχὸ κι' ἀπέριττο τάφο, μ' ἕνα ἁπλὸ καὶ ὡραῖο σταυρό. Καὶ διάβασε μὲ δέος. πάνω σ' αὐτόν, τὶς λέξεις:

«Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα!».

ΠΙΕΡ ΛΕΒΕΔ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἡ μνηστὴ

Συσχετισθεὶς μετὰ διδὸς καὶ δὴ ὡραιοτάτης
εὐγενικῆς, σεμνοπρεποῦς καὶ σφόδρα γλυκυτάτης
καὶ λόγω τῶν προσόντων της ἀφοῦ καλῶς ἐπεῖσθην,
ὦ παῖδες, ἀπεφάσισον καὶ τὴν ἠρραβωνίσθην.
Οὕτω πρὸς διασκέδασιν τῆς εὐειδοῦς μνηστῆς
— δίδος ἐξόχου πράγματι καὶ πρὸ παντὸς πιστῆς —
τὸ πλάσμα σὺν παρέλαβον, αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες
κι' ἀφίχθημεν ἀμφότεροι εἰς κέντρον μβουζουκώδες.
Καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ρεμβέτικων ἀσμάτων
καὶ ποτηρίων οἰνωδῶν μέχρι τρυγὸς γεμάτων
ἡ ἀπονήρευτος μνηστὴ σφοδρῶς ἐμερακλώθη
καὶ μβουζουκίων ἕνεκεν οἰκτρῶς ἐμβουζουκώθη.
Κι' ἀνεγερθεῖσα — ὦ θεοὶ — ἐξαίφνης ἐκ τῆς θέσεως
καὶ δείχνουσα ἀπόθεμα μβουζουκοδιαθέσεως
ἡ ἀπονήρευτος μαμζέλ, τὸ πλάσμα σὺν τὸ τέλειον
ἐχόρευσεν στριπτιζικῶς—ὦ Δία!—τσιφτετέλιον.

Κι' ἐνῶ ὁ βλαξ ἐνόμιζον τὸν ἑαυτόν μου (πταίκτην
ἔχουσα αὖτη συνοδὸν ἕναν μβουζουκοπαί- (κτην
κι' ἐμὲ τὸν μέγα γόητα ὑπ' ὄψιν μὴ λα- (βοῦσα
ἀπῆλθεν, φεῦ! καὶ ὄχετο ἐν τέλει,ἀπιοῦσα.
Κι' ἀντί, ὦ Ζεῦ! ν' ἀναβειχθῶ ὑπέροχος (μνηστὴν
ἐφάνην βλακωδέστατος τὸ ὄντι, ὡς ἀνὴρ
καὶ γὰρ εἰς τὰ «μβουζούκια» μοὶ ἦλθε ὁ (κατακέφαλος
ἐπέπρωτο ν' ἀναδειχθῶ καὶ βλάξ... μπου- (ζουκοκέφαλος!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΝΕΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἀπόφοιτος τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Καρόλου Κουν, ἡ Μαρία Δημητριάδου ἔκανε πέρυσι τὸ θεατρικό της ντεμοῦτο στὸ θέατρο παίζοντας κοντὰ στὸ Βασίλη Διαμαντόπουλο στὸν «Γαλιλαῖο». Ἡ νέα καλλιτέχνις, ποὺ πῆρε ἐπίσης μέρος σὲ πολλὲς θεατρικὲς ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές, πρόκειται τώρα νὰ ντεμπουτάρῃ καὶ στὸν κινηματογράφο

Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΜΠΕ—ΜΠΕ

Ὁ θαυμάσιος αὐτὸς μπέμπης εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ περιφημότερα μωρὰ τῆς ἐποχῆς μας. Εἶναι ὁ γιὸς τῆς Μπριζὶτ Μπαρντὸ καὶ τοῦ Ζὰκ Σαρριέ, ὁ Νικολά, τὸν ὁποῖο φωτογράφησαν στὸ Δάσος τῆς Βουλώνης μὲ τὸ νέο κοστουμάκι, ποὺ τοῦ ἀγόρασε ἡ διάσημη μητέρα του. Ὁ Νικολά, ποὺ συμπλήρωσε τὰ δυὸ χρόνια στὶς 11 Ἰανουαρίου, ζῇ μαζὶ μὲ τὴ νταντά του, τὴ Μούσσια, στὸ σπίτι τῶν γονέων τῆς μητέρας του, ποὺ τὸν λατρεύουν. "Ολοι βρίσκουν πὼς μοιάζει πολὺ περισσότερο τοῦ πατέρα του παρὰ τῆς μητέρας του.

ΚΟΥΛΑ ἡ καταφερτζού

Ὁ Ἀμερικανὸς καὶ τὸ μαγνητόφωνο

ΧΡΟΝΙΑ τώρα ἡ κυρία Κούλα πάσχιζε νὰ παντρέψῃ τὴν παιδική της φίλη καὶ συμμαθήτριά της τὴ Θελξινόη χωρὶς νὰ τὸ καταφέρνῃ. Γιατὶ σήμερα οἱ γαμπροὶ ζητᾶνε προῖκες. Καὶ ἡ καϋμένη ἡ Θελξινόη ἦτανε φτωχιὰ καὶ ἄπορη. "Ετσι περνοῦσαν τὰ χρόνια χωρὶς νὰ βρίσκεται γαμπρὸς γιὰ τὴ Θελξινόη, ποὺ εἶχε ἐναποθέσει τὴν τελευταία της ἐλπίδα στὴ φίλη της τὴν κυρία Κούλα.

Καί, ξαφνικά, ἕνα ἀπροσδόκητο γεγονὸς ἦρθε νὰ ἀναπτερώσῃ τὶς ἐλπίδες τῆς κυρίας Κούλας γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς φίλης της. Αὐτὲς τὶς ἡμέρες εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἕνας ἐξάδελφος τοῦ Πολύβωρου, ποὺ ἔπειτα ἀπὸ σαράντα χρόνια ξενητιᾶς κι' ἀφοῦ ἀπέκτησε μεγάλη περιουσία ἀπεφάσισε στὰ ἑξῆντα πέντε του χρόνια νὰ γυρίσῃ στὴν Ἑλλάδα νὰ βρῇ μιὰ κοπέλλα καλὴ καὶ μυαλωμένη, νὰ τὴν παντρευτῇ καὶ νὰ ξαναφύγῃ γιὰ τὴν Ἀμέρικα.

— "Ω, γιές! Ἀπὸ αὐτὲς θὰ διαλέξω τὴ νύφη! τῆς εἶπε ὁ Τζίμ.

Ἀμέσως τὸ μυαλὸ τῆς κυρίας Κούλας πῆγε στὴν Θελξινόη καὶ ἔσπευσε νὰ ξεψαχνίσῃ τὸν ἐξάδελφο.

—Μπράβο Τζίμ. Αὐτὸ ποὺ ἔκανες νὰ ἔρθῃς στὴν Ἑλλάδα σὲ τιμᾶ...

— Γουέλ! ἀπάντησε κολακευμένος ὁ Ἀμερικανός. Παποῦτσι ἀπὸ τὸν τόπο σου κι' ἄν εἶν' καὶ μπαλωμένο...

— Καὶ πῶς τὴ θέλεις τὴ νύφη γιὰ νάχουμε καλὸ ρύτημα;

— Ἄ! Θέλω νὰ εἶναι νοικοκυρὰ καὶ πρὸ παντὸς νὰ μ' ἀγαπήσῃ, ὄχι νὰ πηγαίνῃ γιὰ τὰ ντόλαρς... Γι' αὐτὸ δὲν διάζομαι ... Μπαϊ-μπαΐ... Κατάλαβες;

Πῶς βέ κατάλαβε; Αὐτὸς ὁ γερομπασμένος Ἀμερικανὸς θὰ ἦταν δύσκολος στὴν ἐκλογή του καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ χειριστῇ τὸ ζήτημα μὲ καπατσωσύνη γιὰ νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ τὴν Θελξινόη.

— Ἐν τάξει ξάδελφε! Εὔχομαι νὰ βρῇς τὴ νύφη τῆς ἀρεσκείας σου! κατέληξε ἡ κυρία Κούλα, χωρὶς νὰ κάνῃ λόγο γιὰ τὴ Θελξινόη γιὰ νὰ μὴν πονηρευτῇ πὼς ἔχει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴ καὶ τσινίση ὁ γαμπρός. Βλέποντας καὶ κάνοντας.

Ἡ εἴδησι ὅμως ὅτι ὁ πλούσιος Ἀμερικανὸς εἶχε ἔρθει στὴν Ἑλλάδα νὰ βρῇ νύφη διαδόθηκε πολὺ σύντομα κι' ἄρχισαν νὰ καταθάνουν οἱ ὑποψήφιες πρὸς μεγάλη στενοχώρια τῆς κυρίας Κούλας, ποὺ ἔπρεπε τώρα ὄχι μονο νὰ πρωθήσῃ τὴν Θελξινοη, ποὺ εἶχε ἐμφανιστῆ κι' αὐτὴ γιὰ ὑποψηφια, ἀλλὰ συγχρόνως νὰ ἐξουδετερώσῃ καὶ τὶς ἄλλες. Καὶ μὲ διαφορους τρόπους ἐξετόπισε ἀρκετὲς ἐκτὸς ἀπὸ δυό, γιὰ τὶς ὁποιες ὁ Ἀμερικανὸς ἔδειχνε ξεχωριστὴ προτίμησι:Τὴ Λιλή, μιὰ ἐξυπνη καὶ διαβολεμένη τριανταρα, ποὺ εἶχε ζήσει τὴ ζωή της καὶ τραβοῦσε τώρα νὰ προσελκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἀμερικανοῦ, ποὺ τὸν φύσαγε τὸν παρά, καὶ τὴ Σούλα μιὰ τριανταρα ζωντοχήρα, ποὺ εἶχε κι' αὐτὴ μυριστὴ ψητὸ καὶ εἶχε βάλει πλώρη γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό. Αὐτὲς τὶς δυὸ τὶς καλοκύτταζε ὁ Τζίμ.

— "Ω! Γιές! Γιές! Ἀπ' αὐτὲς τὶς δυὸ θὰ διαλέξω τὴ νύφη!

"Ετσι ἡ καϋμένη ἡ Θελξινόη ἐρχόταν τρίτη στὸν πίνακα, γιατὶ οὔτε κοκέτα ἦτανε οὔτε σκερτσάκια ἔκανε στο γαμπρο ὅπως οἱ ἄλλες δυο ποὺ ἦτανε ξεσκολισμένες σ' αὐτά. Ἡ κυρία Κούλα πήνα σκάση. Ἔβλεπε ὅτι χανει τὸ παιχνίδι. Ὡστόσο, ἦτανε ἀποφασισμένη νὰ παλέψῃ. Σὲ λίγες μέρες ὁ ξάδελφος ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφασί του:

— Θὰ πάρω τὴ Λιλή. Εἶναι «μπιούτιφουλ» καὶ μ' ἀγαπάει κι' ὅλας.... Κι' ἡ Σούλα μ' ἀγαπάει, ἀλλὰ τέλος πάντων τὴν προτιμῶ τὴ Λιλή...

Κέρωσε ἡ κυρία Κούλα γιὰ νὰ ξεσπαση σὲ λίγο ἀγανακτισμένη:

— Καλὲς ποιὲς σ' ἀγαπάνε; Κοροϊδευόμαστε;

— Γιατί; ἐπέμενε ὁ Τζίμ. Μ' ἀγαπάνε... Ἡ Λιλὴ μάλιστα μοῦ τῶπε καθαρά: «"Ω Τζίμ, σ' ἀγαπῶ τρελλά!».

— Κι' ἐσὺ τὸ πίστεψες, ἔ;

— Γουέλ! Γιατὶ νὰ μὴ τὸ πιστέψω;

— Ἄκου, ξάδελφε! συνέχισε πικαρισμένη ἡ κυρία Κούλα. Ἂν νομίζῃς πὼς σ' ἀγαπάνε αὐτὲς οἱ τσαπαρδόνες, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὸ ἐλέγξῃς...

— Πῶς; Εἶναι εὔκολο αὐτό;

— Εὐκολώτατο! Μὲ τὸ μαγνητόφωνο. Ἐγὼ προτείνω νὰ καλέσῃς καὶ τὶς τρεῖς ὑποψήφιες.Καὶ τὴ Σούλα καὶ τὴ Θελξινόη χωριστὰ τὴν κάθε μιά. Κι' ἀφοῦ βάλῃς σὲ λειτουργία κρυφὰ τὸ μαγνητόφωνο, νὰ τὶς ἀφίσῃς μόνες μὲ αὐτοὺς ποὺ θὰ τὶς συνοδεύουνε, καὶ νὰ δῇς τότε ποιὰ σ' ἀγαπάει πραγματικὰ καὶ ποιὰ σὲ δουλεύει, κακομοίρη μου.

"Ω! Γιές! Ὡραία ἰδέα. Ὀκέϋ! συμφώνησε ὁ Ἀμερικανός, ποὺ ἤθελε νὰ πεισθῇ γιὰ τὰ αἰσθήματα τῆς ὑποψηφίας του, ἐνῶ ἡ κυρία Κούλα ἀνέπνεε χαρούμενη ποὺ μπόρεσε νὰ δρομολογήσῃ τὰ πράγματα ὅπως τὰ ἤθελε.

Γιατὶ τὸ σχέδιό της ἦτανε νὰ ἀφίσῃ τὶς ἄλλες νὰ ἐκδηλωθοῦν αὐθόρμητα, ἐνῶ τὴ Θελξινόη θὰ τὴ δασκάλευε πῶς εἶχε τὸ πρᾶγμα.

Καὶ τὴν ἴδια ἡμέρα ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὶς ὑποψήφιες:

— Ἐσεῖς, δεσποινὶς Λιλή; Ἐδῶ, Κούλα! "Εχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω εὐχάριστα νέα. Ὁ Τζίμ κατέληξε νὰ σᾶς ζητήσῃ σὲ γάμο. Σᾶς περιμένει, λοιπόν, αὔριο στὶς 10 τὸ πρωῒ στὸ διαμέρισμά του, στὸ ξενοδοχεῖο μὲ τὴ μαμά σας, γιὰ νὰ σᾶς κάνῃ τὴν ἐπίσημη πρότασι...

Τὰ ἴδια περίπου εἶπε καὶ στὴ ζωντοχήρα καὶ ὥρισε ραντεβοῦ μὲ τὴ θεία της στὶς 11.

Τὴ Θελξινόη τὴν κάλεσε μὲ τὴ μεγάλη της ἀδελφὴ στὶς δώδεκα, ἀφοῦ τὴν ἐνημέρωσε δεόντως:

— Πρόσεξε, λοιπόν, νὰ εἶσαι ὅλο ἐπαινους, γιατὶ ὅ,τι λὲς θὰ τὸ γραφη τὸ μαγνητόφωνο. Καταλαβες;

— Καλὲ πῶς δὲν κατάλαβα; Βλάκας εἰμαι;

Τὴν ἑπομενη ἄρχισαν νὰ καταφθανουν οἱ ὑποψηφιες. Πρώτη ἡ Λιλὴ μὲ τὴ μαμά της. Ὁ Ἀμερικανὸς τὶς δέχτηκε μὲ ἐγκαρδιοτητα καὶ τὶς πέρασε στὸ σαλόνι, ὅπου σὲ μιὰ ἄκρη ὑπῆρχε ἀθέατο τὸ μαγνητόφωνο.Κι' ἀφοῦ τὶς κέρασε, ξαφνικὰ πετάχτηκε, σὰν κάτι νὰ θυμήθηκε.

— Ἄϊ ἄμ σόρυ! Πρέπει νὰ κατέβω μιὰ στιγμὴ στὸ κεντρικὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ μὲ περιμένει κάποιος μπίζνες! Μιὰ στιγμὴ νὰ τὸν διώξω καὶ ἔφτασα...

Κι' ἔφυγε αὐτοστιγμεί, ἀφοῦ φρόντισε νὰ βάλῃ προηγουμένως σὲ λειτουργία τὸ μαγνητόφωνο χωρὶς νὰ τὸν πάρουν εἴδησι.

Στὸ μεταξύ, μαμὰ καὶ κόρη, ἡσυχες ὅτι εἶναι μόνες, ἄρχισαν τὴν κουβέντα, ἐνῶ τὸ μαγνητόφωνο ἔγραφε...

Σὲ λίγο ξαναγύρισε χαμογελαστὸς ὁ Τζίμ γιὰ νὰ πῇ σχεδὸν ἀμέσως στὴν κόρη καὶ στὴ μαμά, μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια:

— "Ω! "Ω! Ξέχασα ἀνοικτὸ τὸ μαγνητόφωνο. Ἂς ἀκούσουμε, λοιπόν, τὶς φωνές μας, νὰ γελάσουμε.

— Ἀνοικτό; φώναξαν ταυτοχρόνως μάνα καὶ κόρη καὶ κυτταχτήκανε, κόκκινες σὰν πατζάρια...

Στὸ μεταξύ, ὁ Τζίμ, πάτησε τὸ κουμπὶ καὶ τὸ μαγνητόφωνο ἄρχισε νὰ μεταδίδῃ:

— «Βρὲ Λιλή μου—ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς μαμᾶς—πολὺ μεγάλος μοῦ φαίνεται γιὰ σένα...».

— "Ε! Καί; Καλλίτερα ποὺ εἶναι μεγάλος. Θὰ τὰ τινάξῃ γρηγορώτερα καὶ θὰ τὸν κληρονογορώτερα καὶ θὰ τὸν κληρονογορώτερα καὶ θὰ τὸν κληρονομήσω! "Αμ τί; Νὰ πάρω κανένα νέο ἀδέκαρο; Μωρὲ καλλίτερα νὰ νέο ἀδέκαρο; Μωρὲ καλλίτερα νὰ νέο ἀδέκαρο; Καὶ τὸ σπουδαῖο ὅτι γέρο!.. Καὶ τὸ ἀγαπῶ... "Αν εἶνομίζει πὼς τὸν ἀγαπῶ... "Αν εἶνομίζει πὼς τὸν ἀγαπῶ αὐτὸν ναι δυνατὸν ν' ἀγαπήσω αὐτὸν τὸ γέρο μπισμπίκη. Χά! χά! χά!».

— «Σσσσ! Πάψε, νομίζω πὼς ἔρχεται...».

Ἐδῶ τὸ μαγνητόφωνο σταμάτησε κι' ὁ Ἀμερικανὸς ξεφώνησε ἔξω φρενῶν:

— Ὥστε γιὰ νὰ μὲ κληρονομήσῃς, λοιπόν, ἔ; "Εξω ἀπὸ δῶ μέσα μεγαίρες!..

— Καλέ, τί φωνάζει αὐτὸς ὁ γερο-σαλιάρης; ἐπενέβη ἡ μαμά. Πάμε κόρη μου... Χαρὰς στὸ γαμπρό!..

Καὶ ἀνεχώρησαν διαστικά, ἐνῶ ὁ Τζὶμ ἑτοίμαζε τὸ μαγνητόφωνο γιὰ τὴ νέα δοκιμὴ μὲ τὴ ζωντοχήρα. Ἡ σκηνὴ ἐπαναλήφθη κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Καὶ τὸ μαγνητόφωνο ἀπεκάλυψε τὴν παραπάνω στιχομυθία μεταξὺ τῆς ζωντοχήρας καὶ τῆς θείας της:

— «Μὰ εἶναι τόσο πλούσιος, βρὲ Σούλα μου, ὁ γέρος, ὅσο λένε;».

— «"Αμ ἂν δὲν ἦταν πλούσιος, θὰ ἔπαιρνα, καλὲ θεία, αὐτὸ τὸ μορμολύκειο;».

Ὁ Ἀμερικανὸς δὲν ἄφισε νὰ τελειώσῃ ἡ ἐκπομπή. "Εβαλε τὶς φωνὲς ἐξάλλος:

— "Εξω παληογύναια! οὔρλιαξε.

—*Ὀκέϋ! φώναξε ὁλόχαρος ὁ Τζὶμ κι'ἔκλεισε τὸ μαγνητόφωνο.*

Καὶ τὶς ἔδιωξε κι' αὐτὲς κακὴν κακῶς.

"Οταν ἦρθε ἡ Θελξινόη μὲ τὴν ἀδελφή της, τὴ δέχτηκε συνοφρυωμένος, νομίζοντας ὅτι καὶ αὐτὴ ἦταν ὅπως κι' οἱ ἄλλες.Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως τὰ πράγματα ἦσαν διαφορετικά.

Ὁ Τζὶμ ἄκουγε τὸ μαγνητόφωνο ἔνθουσιασμένος.

— «Τί εὐγενικὸς κύριος Ἀσπασία μου, ὁ Τζίμ!», ἔλεγε ἡ φωνὴ τῆς Θελξινόης.

— «Ναί, πράγματι ὑπέροχος ἄνθρωπος. Τέντελμαν! Τυχερὴ ἂν θὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ χρυσὸ ἄνθρωπο!».

— «"Αχ, Ἀσπασία μου, τί νὰ σοῦ πῶ... Αἰσθάνομαι πὼς τὸν ἀγαπῶ... Θὰ γίνω σκλάβα του!...»

— Ὀκέϋ! φώναξε τότε γεμάτος χαρὰ ὁ Τζὶμ κι' ἔκλεισε τὸ μαγνητόφωνο. Δεσποινὶς Θελξινόη, ἐσεῖς εἴστε ποὺ μοῦ ταιριάζετε. Ἑτοιμάστε τὰ χαρτιὰ νὰ παντρευτοῦμε...

Κι' ἔσπευσε νὰ πάρῃ στὸ τηλέφωνο τὴν κυρία Κούλα.

— Βέρυ γκούντ, ἐξαδέλφη! Εἶχες δίκηο. Τὸ μαγνητόφωνο μοῦ ἔδειξε ποιὰ πρέπει νὰ πάρω.Τὴν Κυριακὴ παντρεύομαι. Ποιὰ; Τὴ Θελξινόη! Ποιὰ ἄλλη;

Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο, ἐνῶ ἡ κυρία Κούλα ἔπλεε σὲ πελάγη εὐδαιμονίας καὶ ἱκανοποιήσεως. Καὶ μὲ τὸ δίκηο της.Γιατὶ γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη εἶχε κάνει διάνα ἡ ἀφιλοτίμη...

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

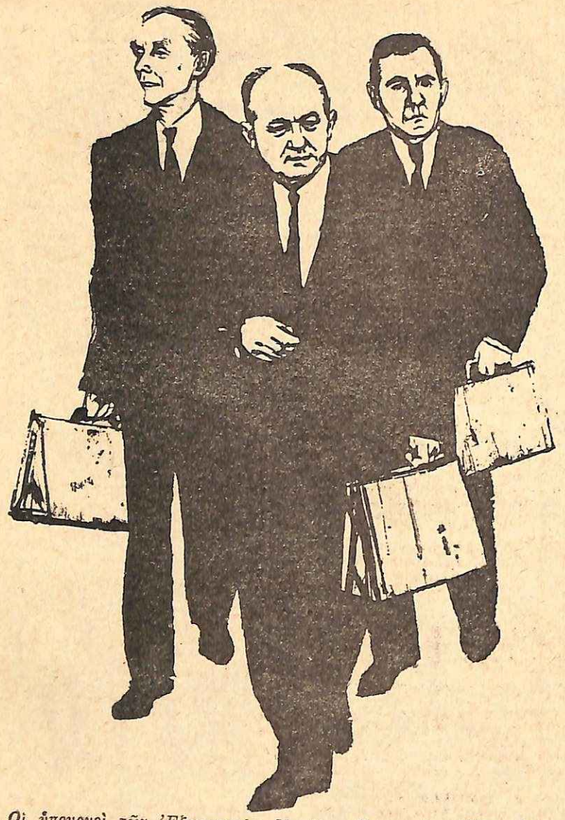

Οἱ ὑπουργοὶ τῶν 'Εξωτερικῶν Μεγάλης Βρετανίας, 'Ηνωμένων Πολιτειῶν καὶ Σοβιετικῆς 'Ενώσεως, Χιούμ, Ράσκ καὶ Γκρομύκο: Πρέπει νὰ συμφωνήσουν...

ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ:

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΣΤΙΣ ὄχθες τῆς λίμνης τῆς Γενεύης, στὰ παρασκήνια τῆς διασκέψεως 17 δυνάμεων γιὰ τὸν ἀφοπλισμό, κρίνεται ἡ τύχη τοῦ κόσμου. Γιατὶ τὸ θέμα τοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ τῆς καταπαύσεως τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν, εἶναι τὸ βασικώτερο καὶ ζωτικώτερο πολιτικοστρατιωτικὸ θέμα τῆς ἐποχῆς μας.

"Ολα τ' ἄλλα προβλήματα, ποὺ προβάλλονται στὸ διεθνὲς προσκήνιο, εἶναι, στὴν πραγματικότητα, ἀσήμαντα πυροτεχνήματα, μπροστὰ στὸ ἡφαίστειο τῶν ἐξοπλισμῶν καὶ τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν.

Καὶ τὸ κρίσιμο πρόβλημα τοῦ Βερολίνου καὶ ἡ ὀργάνωση τῆς Εὐρώπης καὶ οἱ τεράστιοι μετασχηματισμοὶ στὸν τρίτο «ἀδέσμευτο» κόσμο, καὶ οἱ ἐπαναστάσεις σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ πλανήτη καὶ ἡ συγχὴ διπλωματική, καὶ οἰκονομικὴ μάχη μεταξὺ Δύσεως καὶ 'Ανατολῆς ἐξαρτῶνται ἢ ἐντάσονται στὴ διάσκεψη τῆς Γενεύης, ποὺ μὲ τὶς ἀτέρμονες συζητήσεις της καὶ τοὺς ζωηροὺς διαξιφισμούς της, τὶς ἀλλεπάλληλες προτάσεις της καὶ τὰ συνεχῆ — συχνὰ σκηνοθετημένα — ἀδιέξοδα, βρίσκεται τελικὰ στὴν ὥρα τῆς ἀλήθειας της.

ΕΥΝΟΪΚΕΣ Ἡ ΔΥΣΜΕΝΕΙΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Στὸ ἐπίκεντρο τῆς διασκέψεως τῆς Γενεύης βρίσκονται οἱ τρεῖς πυρηνικὲς Δυνάμεις: 'Ηνωμένες Πολιτεῖες Μεγάλη Βρετανία καὶ Σοβιετικὴ 'Ενωσι. Καί, γύρω τους, ὁ χορός — ὁ τραγικὸς χορὸς — ἄλλων δεκατεσσάρων μικροτέρων Δυνάμεων, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸν τελευταῖο πόλεμο ἐναντίον τῆς Γερμανίας.

Οἱ τρεῖς κορυφαῖοι — οἱ ὑπουργοὶ τῶν 'Εξωτερικῶν τῶν τριῶν Μεγάλων — Ράσκ, Χιούμ, Γκρομύκο — συναντῶνται, χαμογελοῦν, δείχνουν τὰ δόντια τους, χωρίζονται, ξανασυναντῶνται, ξαναχαμογελοῦν... ἐνῶ πίσω τους ὁ χορὸς τῶν μικροτέρων σκορπάει χρυσὲς ἀπελπισίας ἢ τολμᾶει νὰ τονίζῃ ὕμνους χαρᾶς (ὅταν οἱ ἤβηρες μεταξὺ τῶν «Μεγάλων» ἐλαττωθοῦν, ἔστω καὶ κατὰ μερικὰ ἐπίθετα...).

Μετὰ τὸ «φολκλὸρ» τῆς ἀφίξεως — ὑπὸ βροχήν! — τῶν Μεγάλων, τῶν συντόμων δηλώσεων στὸ ἀεροδρόμιο, τῶν ἀτελείωτων ἐναρκτηρίων λόγων, τῶν διαβεβαιώσεων περὶ τῆς «ἐκατέρωθεν καλῆς θελήσεως», τῶν προτάσεων καὶ ἀντιπροτάσεων, τῶν προπαγανδιστικῶν ἐλιγμῶν, τῶν ἀορίστων ἐλπίδων, ἀλλὰ καὶ τῶν συγκεκριμένων ἀπειλῶν, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δεκαεπτὰ μπῆκαν, ἐπὶ τέλους, στὸν κύκλο τῆς σοβαρότητας καὶ τῆς ἀλήθειας.

Ἡ διερεύνησι τοῦ προβλήματος γιὰ τὶς δυνατότητες μιᾶς συμφωνίας τῶν Μεγάλων γιὰ τὸν ἀφοπλισμὸ καὶ τὴν δριστικὴ κατάπαυσι τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν, ἔφτασε στὴ φάσι τῆς ἀλήθειας, δηλαδὴ — πρῶτα καὶ κύρια — στὴ διαπίστωσι τῶν κοινῶν σημείων καὶ τῶν σημαντικῶν διαφωνιῶν.

«ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕ ΘΑ ΓΕΛΑΣΗ»

Ἡ διάσκεψι τῆς Γενεύης ἔσπασε πολλὲς φορὲς «τὰ μοῦτρα της», πάνω στὸ φράγμα τοῦ φόβου καὶ τῆς δυσπιστίας, ἐνῶ πιέζεται πίσω της, μὲ τρόπο ἀπεγνωσμένο, ἀπὸ τὸ φάσμα τῆς πυρηνικῆς καταστροφῆς.

"Αλλοτε, σ' ἕνα παρελθόν, ποὺ δὲν εἶναι πολὺ μακρυνό — μᾶς χωρίζουν μόλις δεκαπέντε χρόνια — ὁ τρόπος ρυθμίσεως τῶν διεθνῶν διαφορῶν — ὁ «ὕστατος» τρόπος — ἦτανε ὁ πόλεμος. Δηλαδὴ μιὰ καταστρεπτική, αἱματηρὴ καὶ πολυδάπανη ἐπιχείρησι, γιὰ ν' ἀναγκάσῃ ἕνα ἔθνος ἢ μιὰ ὁμάδα ἐθνῶν, τοὺς ἀντιπάλους του, νὰ ὑποταχθοῦν στὴ θέλησί του...

Οἱ καταστροφὲς καὶ τὰ ἐρείπια αὐτῆς τῆς «ἐπιχειρήσεως» ἐθεωροῦντο ἀναγκαῖες — καὶ ἦτανε, μέχρι ἕνα σημεῖο, ἀνεκτές — γιὰ τὴ νίκη.

Σήμερα ὅμως — καὶ πρόκειται γιὰ μιὰ ἀληθινὴ καὶ οὐσιαστικὴ ἐπανάστασι — ἡ πραγματικότητα ἄλλαξε ριζικά.

Ἡ ἀνάπτυξι τῶν πυρηνικῶν ὅπλων καὶ ἡ ἀνακάλυψι τῶν πυραύλων — τὰ γιγαντιαῖα αὐτὰ βήματα στὸν τομέα τῆς τεχνικῆς τοῦ πολέμου — ὁδηγοῦν σὲ μιὰ ὁμὴ καὶ συγκεκριμένη διαπίστωσι: Ἕνας καινούργιος πόλεμος δὲ θὰ εἶναι ἕνα μέσο διακανονισμοῦ τῶν διεθνῶν διαφορῶν, ἀλλὰ ὁ τραγικὸς καὶ βραχύτατος δρόμος γιὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τοῦ πλανήτου.

Γι' αὐτό, ὅσοι βλέπουν τὴ διάσκεψι τῆς Γενεύης μὲ ἀπύγνωσι — ὅταν δὲν προχωρῇ — ἔχουν δίκιο. Κι' ὅσοι, πάλι, τὴ βλέπουν μὲ σαρδόνειο κυνισμό, ἔχουν ἄδικο.

Γιατί, στὸ τέλος, κανένας δὲ θὰ γελάσῃ...

Πίσω ἀπὸ τὸ σύννεφο τοῦ θανάτου — τῶν πυρηνικῶν ὅπλων — δὲ θὰ ζωγραφιστῇ τὸ χαμόγελο τοῦ νικητοῦ. Ὁ μοναδικὸς νικητὴς θὰ εἶναι ἡ ἀνυπαρξία σὲ ἐκτεταμένες περιοχὲς τῆς Γῆς, ἢ καὶ σὲ ὅλο τὸν πλανήτη μας.

Ἡ ἄμεση, βέβαια, συμφωνία φαίνεται ἀμφίβολη. Ἀλλὰ ἤδη οἱ παρασκηνιακὲς ἐπαφὲς ἔφτασαν σὲ μιὰ στοιχειώδη τουλάχιστον κατανόησι τῶν κοινῶν κινδύνων.

ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Οἱ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες καὶ ἡ Μεγάλη Βρεταννία θεωροῦν ἀπαραίτητο τὸ σταμάτημα τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν — καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν πυρηνικῶν βομβῶν καὶ ὅπλων — νὰ γίνῃ ἀπὸ ἕνα διεθνὲς ἀδιάβλητο μηχανισμό. Ἡ πρότασι αὐτὴ προϋποθέτει — γιὰ τὴν ἐκτέλεσί της — τὴν ἀποδοχὴ καὶ ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ "Ενωσι, τῆς ἐγκαταστάσεως ξένων παρατηρητῶν καὶ ἐπιτροπῶν στὸ ἔδαφός της...

"Ενα τέτοιο ἔλεγχο, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, τὸν χαρακτηρίζουν «ἐπίσημη κατασκοπεία».

Καὶ εἶναι βέβαιο, ὅτι ἡ σημερινὴ ὀργάνωσι τῆς σοβιετικῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἱστορικὲς πηγὲς τοῦ καθεστῶτος, εἶναι μιᾶς μορφῆς, ποὺ πολὺ δύσκολα μπορεῖ ν' ἀποδεχθῇ τὴν παρουσία ξένων παρατηρητῶν καὶ διεθνοῦς ἐλέγχου. Ὁ «ἐλεγκτὴς» — γιὰ τοὺς Σοβιετικούς — ταυτίζεται μὲ τὸν κατάσκοπο...

Οἱ Δυτικὲς Δυνάμεις πάλι δὲ μποροῦν νὰ ἐμπιστευθοῦν ἁπλῶς καὶ μόνο στὸ λόγο τῆς σοβιετικῆς ἡγεσίας, ὅτι θὰ τηρηθοῦν οἱ διατάξεις γιὰ τὴν κατάπαυσι τῶν δοκιμῶν καὶ τὸ γενικὸ ἀφοπλισμό. Ἡ Ρωσία εἶναι μιὰ ἀπέραντη χώρα, ἀλλὰ καὶ μιὰ «κλειστὴ κοινωνία» μὲ μεγάλες δυνατότητες καταστρατηγήσεως μιᾶς διεθνοῦς συμφωνίας γιὰ τὸν ἀφοπλισμό.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο, ὅτι ἡ Σοβιετικὴ "Ενωσι εἶναι ἀπείρως καλύτερα πληροφορημένη γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ διάρθρωσι τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ἀπ' ὅ,τι οἱ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες γιὰ τὴ Σοβιετικὴ "Ενωσι. Γι' αὐτὸ ἡ Μόσχα πιστεύει πὼς τὸ σύστημα ἐλέγχου εὐνοεῖ τοὺς Δυτικούς... Καὶ ὅτι ὄχι μόνο τοὺς εὐνοεῖ, ἀλλὰ εἶναι καὶ περιττό, γιατὶ ἡ ἐπιστήμη διαθέτει σήμερα ὅλα τὰ μέσα, γιὰ νὰ ἐπισημαίνῃ οἱαδήποτε πυρηνικὴ ἔκρηξι. Γι' αὐτό, ἄλλωστε — χωρὶς ἔλεγχο — οἱ 'Αμερικανοι ἐπεσήμαναν ἀκριβέστατα τὶς πυρηνικὲς σοβιετικὲς δοκιμὲς τοῦ περασμένου φθινοπώρου...

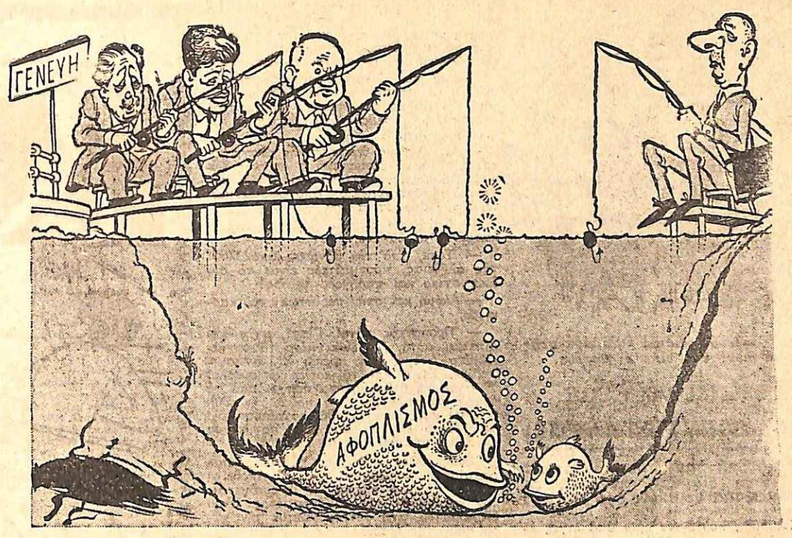

— Καὶ οἱ παπποῦδες τους καὶ οἱ πατεράδες τους, προσπαθοῦσαν νὰ μὲ ψαρέψουν ἀλλὰ τίποτα δὲν ἔκαναν...

'Αλλά, βέβαια, ἂν ἡ ἐπιστήμη μπορῇ νὰ σημειώσῃ μιὰ ἔκρηξι, δὲ μπορεῖ γὰ ἐπισημάνῃ καὶ τὶς προετοιμασίες γιὰ μιὰ πυρηνικὴ δοκιμή. Γι' αὐτό, χωρὶς διεθνῆ ἔλεγχο, ἡ μιὰ πυρηνικὴ δύναμι μπορεῖ νὰ αἰφνιδιάσῃ τὴν ἄλλη, ἐνῶ συγχρόνως εἶναι ἀδύνατη ἡ πιστοποίησι τῆς καταστροφῆς τῶν πυρηνικῶν ὅπλων, χωρὶς τὴν ἐπίσημη παρουσία διεθνοῦς ἐπιτροπῆς.

"Ετσι, ἡ τελικὴ συμφωνία σκοντάφτει — μοιραία — στὴν ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης, στὴν αἰωνία δυσπιστία, στὴν ἔντονη καχυποψία.

'Αλλά, στὰ παρασκήνια τῆς διασκέψεως, γίνονται ἀπεγνωσμένες καὶ σοβαρὲς προσπάθειες νὰ ὑπερνικηθῇ τὸ ἀδιέξοδο. Γιατὶ ὅλοι οἱ εἰδικοί — καὶ τῆς 'Ανατολῆς καὶ τῆς Δύσεως — συμφωνοῦν, ὅτι τὰ πυρηνικὰ ὅπλα, ποὺ διαθέτουν σήμερα οἱ Μεγάλοι, εἶναι ὑπεραρκετὰ γιὰ νὰ καταστρέψουν τὸν πλανήτη μας.

'Αλλὰ καὶ οἱ οἰκονομολόγοι κυρίως — καὶ τῶν δύο παρατάξεων — διαπιστώνουν, ὅτι οἱ δαπάνες γιὰ τοὺς πυρηνικοὺς ἐξοπλισμοὺς καὶ τοὺς πυραύλους, εἶναι τόσο δυσβάστακτες — ἀστρονομικὰ ποσά — ὥστε δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ μερικανικὸ σχέδιο, ἡ «Συμμαχία γιὰ τὴν Πρόοδο», προβλέπει τὴ χορήγησι βοηθείας εἴκοσι δισεκατομμυρίων δολλαρίων — σὲ δέκα χρόνια — στὴ Λατινικὴ 'Αμερική.

ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΚΑΙ «ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ»

'Ακόμη, βέβαια, μιὰ ἐπανάληψι τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν, θὰ προκαλέσῃ βίαιες ψυχολογικὲς ἀντιδράσεις καὶ τῶν «ἀδεσμεύτων» καὶ τῶν μικροτέρων Δυνάμεων.

'Ακόμα, τόσο ἡ Δύσι, ὅσο καὶ ἡ 'Ανατολή, ξέρουν πολὺ καλά, ὅτι ἕνας ἀποφασιστικὸς — πολιτικός, ἰδεολογικὸς καὶ οἰκονομικὸς — ἀγώνας διεξάγεται μέσα στὸν τεράστιο «Τρίτο κόσμο», στὶς χῶρες τῆς 'Αφρικῆς, τῆς 'Ασίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Λατινικῆς 'Αμερικῆς.

'Η παρεχόμενη μέχρι τώρα βοήθεια στὶς ὑποανάπτυχτες αὐτὲς χῶρες, εἶναι σχετικὰ μηδαμινή.

Τὸ καινούργιο μεγαλειῶδες ἀπέραντες περιοχὲς τῆς μαύρης 'Αφρικῆς ἢ τῆς νοτιοανατολικῆς 'Ασίας, διεξάγεται μιὰ σκληρὴ πάλη διεισδύσεως μεταξὺ 'Ηνωμένων Πολιτειῶν καὶ Σοβιετικῆς Ἑνώσεως...

Γιὰ νὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα ἡ βοήθεια πρὸς τοὺς ὑποαναπτύκτους, ἀπαιτεῖ τεράστια ποσὰ κάθε χρόνο.

Καὶ τὰ ποσὰ αὐτὰ μποροῦν νὰ ἐξοικονομηθοῦν μόνο ἀπὸ τὸν περιορισμὸ τῶν ἐξοπλισμῶν, ἢ τὸ γενικὸ ἀφοπλισμό.

Μόνο ὅποιος προσφέρῃ μιὰ συγκεκριμένη καὶ ἐκτεταμένη βοήθεια, θὰ κερδίσῃ τὸν ἀπέραντο «Τρίτο κόσμο». Μὲ τὰ ἀστρονομικὰ ποσὰ τῶν ἐξοπλισμῶν μποροῦν νὰ θεμελιωθοῦν σὲ βάσεις εὐημερίας τὰ καινούργια ὑποανάπτυχτα κράτη.

ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΔΥΣΧΕΡΕΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

'Αλλὰ μποροῦν νὰ ὑπερνικηθοῦν καὶ οἱ σοβαρώτατες ἐσωτερικὲς οἰκονομικὲς δυσχέρειες τῶν Μεγάλων.

'Η ταχυτάτη δημογραφικὴ πρόοδος θέτει στὴ Σοβιετικὴ "Ενωσι ἕνα ἀκόμα πρόβλημα. Τέσσερα ἑκατομμύρια καινούργια στόματα ἐκχει νὰ θρέψῃ καὶ νὰ ἐκπαιδεύσῃ κάθε χρόνο τὸ καθεστώς. Καὶ σ' αὐτὰ τὰ προβλήματα, δὲ χωροῦν ἀμφιταλαντεύσεις καὶ πρόχειρες λύσεις...

Μόνο ὁ περιορισμὸς τῶν ἐξοπλισμῶν μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ ἀποφασιστικὰ στὴ λύσι τοῦ προβλήματος.

Παράλληλα, οἱ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες ἀντιμετωπίζουν βασικὰ προβλήματα στὴν ἐκπαίδευσί τους — ποὺ χολαίνει σοβαρά — καὶ στὴν ἀνασύνθεσι τῆς κοινωνικῆς τους διαρθρώσεως, ὥστε μόνο ἡ ριζικὴ λύσι τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἀστρονομικῶν ἐξοπλιστικῶν ποσῶν, νὰ μποροῦ νὰ ἀποτελῇ τὸ βασικὸ φάρμακο.

ΚΑΙ Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ «ΜΙΚΡΩΝ»

'Ακόμα στὴ διάσκεψι τῆς Γενεύης, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, λαμβάνουν μέρος καὶ μικρὲς Δυνάμεις, ὀχτὼ μάλιστα, ποὺ δὲν ἀνήκουν οὔτε στὸ ΝΑΤΟ, οὔτε στὸ σύμφωνο τῆς Βαρσοβίας.

Κι' αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ ἀφοπλισμὸς — δηλαδὴ ἡ ἐπιβίωσι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους — δὲν ἀφορᾶ μόνο τοὺς λεγομένους «Μεγάλους». Ἀφορᾶ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, ποὺ δὲν εἶναι ἕτοιμη νὰ δεχθῇ μὲ παθητικότητα τὸ ἐνδεχόμενο μιᾶς καταστροφῆς.

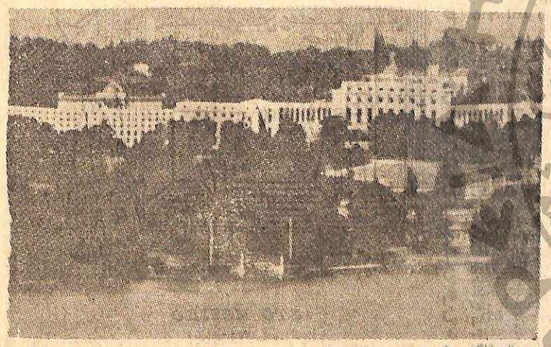

Μιὰ ὄψη τῆς λίμνης τῆς Γενεύης, μὲ τὴν «Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν» στὸ βάθος: Ἡ πόλι τῶν διεθνῶν διασκέψεων.

Ὁ Πρόεδρος Κέννεντυ, μιλώντας στὴν τηλεόρασι, περιγράφει τὴ φρίκη ἑνὸς πυρηνικοῦ πολέμου: Χρειάζεται πολιτικὴ τόλμη.

Ἡ ὥρα τῆς ἀλήθειας

Τὰ παρασκήνια τῆς διασκέψεως τῆς Γενεύης

'Ο Βραζιλιανὸς ὑπουργὸς τῶν 'Εξωτερικῶν Ντάντας, δήλωσε στὴ Γενεύη, ἀπευθυνόμενος στοὺς Μεγάλους: «'Αρνούμεθα νὰ παραστοῦμε μάρτυρες τῆς χρεωκοπίας σας».

Καὶ ὁ Καναδὸς ὑπουργὸς τῶν 'Εξωτερικῶν, Γκρὴν: «'Αφοῦ, ἐσεῖς, οἱ πυρηνικὲς Δυνάμεις, δὲ μπορεῖτε νὰ καταλήξετε σὲ μιὰ συμφωνία, ἔχουμε καθῆκον ν' ἀναμιχθοῦμε ἐνεργότερα στὴ διαρρύθμισι ἑνὸς προβλήματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξαρτᾶται ἡ τύχη ὅλων μας».

Γιατί, σιγὰ-σιγά, καὶ χωρὶς ἄσκοπες τιμπανοκρουσίες, δημιουργεῖται μιὰ νέα κατάστασι, μιὰ καινούργια ἰσορροπία τῶν δυνάμεων. Οἱ προτιμήσεις καὶ οἱ ἀπόψεις τῶν «μικρῶν» ἀρχίζουν νὰ παίζουν ἀποφασιστικὸ ὁλο στὴν πολιτικὴ τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς παγκοσμίου πολιτικῆς.

Στὸ σημερινὸ κόσμο δὲν εἶναι μόνο ἡ στρατιωτικὴ δύναμι, ποὺ ὑπολογίζεται.

Σὲ προβλήματα ζωῆς ἢ θανάτου, ὑψώνεται ἰσχυρὸς «αἰ ὁ λόγος τῆς «ὑπολοίπου ἀνθρωπότητος».

ΔΙΑΔΟΧΙΚΕΣ ΦΑΣΕΙΣ

Γι' αὐτό, ἡ διάσκεψι τῆς Γενεύης — καὶ σ' αὐτὸ συμφωνεῖ τὸ καλύτερα πληροφορημένο διεθνὲς παρασκήνιο — θὰ συνεχιστῇ, περνώντας ἀπὸ διαδοχικὲς φάσεις, πρὸς μιὰ διεθνῆ ὀργάνωσι ἀφοπλισμοῦ.

Τὸ πρόβλημα εἶναι τόσο μεγάλο, ὥστε δὲ χωράνε μικρὲς λύσεις.

Χρειάζεται πολιτικὴ τόλμη, φαντασία καὶ ἐπίμονη.

'Απὸ τὴν προϊστορία τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ πόλεμος ἀποτελοῦσε μιὰ «φυσικὴ» λύσι τῶν διαφορῶν, ἕνα τμῆμα τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς.

'Αλλὰ τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ἐποχῆς μας δὲν εἶναι νὰ κάνῃ τὸ ἀκατόρθωτο — γιὰ τὶς ἄλλες ἐποχὲς — κατορθωτό;

ΕΠ. ΜΕΤ.

—'Ελάτε σὲ καμιὰ ἑβδομάδα στὴν κλινική μου, τῆς εἶπε ὁ γιατρός.

Πρέπει νὰ λέμε ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΤΟΝ ΑΡΡΩΣΤΟ;

'Εξ ἀφορμῆς μιᾶς δίκης, ξέσπασε ἀμείλικτη διαμάχη ἀνάμεσα σὲ γιατροὺς καὶ νομικοὺς στὸ Μόναχο

ΜΙΑ δίκη, ποὺ ἔγινε πρὶν ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες στὸ Μόναχο, στάθηκε ἀφορμὴ γιὰ νὰ ξεσπάσῃ ἕνας ἀμείλικτος πόλεμος ἀνάμεσα σὲ δυὸ κόσμους ἐπιστημόνων: τὸν κόσμο τῶν γιατρῶν καὶ τὸν κόσμο τῶν νομικῶν. 'Η πρώτη σύγκρουσι ἔγινε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου. Καὶ ἡ μάχη συνεχίστηκε μὲ δημόσιες ἀντεγκλήσεις καὶ πύρινα ἄρθρα τῶν δυὸ παρατάξεων στὸν τύπο.

Τὸ θέμα, ποὺ ἔφερε ἀντιμέτωπους τοὺς γιατροὺς μὲ τοὺς νομικούς, εἶναι τὸ παλιὸ κι' ἄλυτο πάντα ἐρώτημα, ἂν ὁ γιατρὸς πρέπει νὰ λέῃ τὴν ἀλήθεια στὸν ἀσθενῆ του. Κι' ἡ συγκεκριμένη ἀφορμή, ποὺ ξανάφερε τὸ παλιὸ αὐτὸ ἐρώτημα στὴν ἐπικαιρότητα, ἦταν ἡ προσφυγὴ ἑνὸς κατοίκου τοῦ Μονάχου στὴ δικαιοσύνη ἐναντίον τοῦ γιατροῦ, ποὺ κουράρει τὴν γυναῖκα του καὶ ποὺ τῆς ἔκρυψε ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ἀρρώστεια της: 'Η γυναῖκα πέθανε ἀπὸ καρκίνο στὰ ἔντερα καὶ ὁ θάνατός της ἔπεσε σὰν βόμβα γιὰ τοὺς δικούς της, ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἀπροετοίμαστοι γιὰ ἕνα τέτοιο πλήγμα.

Τέσσερις μόλις ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ μοιραῖο, ἐκείνη εἶχε ξαναπάει στὸ γιατρό, ποὺ τὴν χτύπησε φιλικὰ στὴν πλάτη καὶ τὴν διαβεβαίωσε χαμογελώντας πὼς δὲν εἶχε τίποτα ἀπολύτως!

—'Αφοῦ, ὅμως, λέτε πὼς αἰσθανόσαστε ἐνοχλήσεις, πρόσθεσε, ἐλάτε σὲ καμιὰ ἑβδομάδα στὴν κλινική μου, γιὰ νὰ σᾶς θέσω, μερικὲς ἡμέρες, ὑπὸ παρατήρησι.

Στὸ δικαστήριο, ὁ γιατρὸς ὁμολόγησε πὼς τὰ πράγματα εἶχαν γίνει ἀκριβῶς ἔτσι πὼς τὰ ἔλεγαν οἱ κατήγοροί του, μὰ ὑπεράσπισε μὲ ρωμαλεότητα τὴν ἀποψί του:

—'Η γυναῖκα αὐτὴ ἦταν καταδικασμένη, εἶπε. Δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ πιθανότητα γιὰ τὴν σωτηρία της. Σὲ τί, λοιπόν, θὰ τὴν ὠφελοῦσε ἡ ἀποκάλυψι τῆς τραγικῆς ἀλήθειας; Θὰ τὴν στεροῦσε μόνο ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς — ὅσης ζωῆς τῆς ἀπόμενε...

«Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ἂν θὰ τὴν «ὠφελοῦσε» ἢ ὄχι—ἦταν ἡ ἀντίθετη ἄποψι, ποὺ ὑποστηρίχτηκε ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Σημασία ἔχει πὼς ἡ ἀσθενὴς ἦταν ἐνήλικο καὶ ὑπεύθυνο ἄτομο, ποὺ ἀπαιτοῦσε νὰ πληροφορηθῇ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας της καὶ ποὺ εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ τὴν πληροφορηθῇ. 'Η ἀπόκρυψι τῆς ἀλήθειας ἀπὸ τὸν γιατρὸ ἀποτελεῖ ἀσυγχώρητη καταπάτησι ἑνὸς δικαιώματος, ποὺ ἔχει ὁ ἄρρωστος».

'Η μάχη, ὡστόσο, δὲν περιωρίστηκε ἀνάμεσα στὸν κατηγορούμενο γιατρὸ καὶ στὸν συνήγορο τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Διάσημες ἰατρικὲς προσωπικότητες, ὅπως ὁ χειρουργὸς τοῦ Μονάχου δόκτωρ Σλάϊρεμβέργης δόκτωρ Μπάουερ προσῆλθαν μάρτυρες ὑπερασπίσεως τοῦ δικαζόμενου συναδέλφου τους.

«'Ο γιατρὸς—κατέθεσε ὁ δρ. Μπάουερ—ὀφείλει, ὅσο τοῦ εἶναι δυνατό, νὰ μὴ συζητῇ μὲ τὸν ἄρρωστο γιὰ τὴν ἀσθένεια, οὔτε νὰ τὸν διαφωτίζῃ γιὰ τὴν πορεία της. 'Ακόμη καὶ ἂν ἐκεῖνος τὸ ἀπαιτῇ».

—'Απὸ ποῦ ἀντλεῖ ὁ γιατρὸς τὸ δικαίωμα νὰ μὴ σέβεται τὴν ἐλεύθερη βούλησι τοῦ ἀρρώστου; ἦταν τὸ κρισιμώτερο ἐρώτημα, ποὺ ὑπέβαλε στὸ μάρτυρα ἡ πολιτικὴ ἀγωγή.

—'Απὸ λόγους θεραπευτικῆς ἀναγκαιότητας. Γιὰ νὰ ἐξοικονομῇ ὁ ἀσθενὴς ψυχικὲς δυνάμεις, ὥστε νὰ ὑποβοηθῇ τὸν γιατρὸ ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀποτελεσματικώτερα τὴν ἀρρώστεια του.

— Καὶ ὅταν εἶναι ἀνέκκλητα καταδικασμένος σὲ θάνατο;

— Τότε, ἀπὸ τὴν βάναυση ἀποκάλυψι τῆς ἀλήθειας, προτιμώτερο εἶναι τὸ ἀνθρωπιστικὸ καὶ παρήγορο ψεῦδος!

—'Ακόμη καὶ στὴν περίπτωσι τοῦ καρκίνου;

— Προπαντὸς τότε! Γιατί, στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲν εἶναι μόνο τὸ συγκεκριμένο ἄτομο, ποὺ πρέπει νὰ συλλογιστοῦμε. Εἶναι καὶ τὸ κοινωνικὸ σύνολο. 'Η σημερινὴ ἀνθρωπότητα πάσχει ἀπὸ τὸ ἄγχος τοῦ καρκίνου. "Αν ποῦμε τὴν ἀλήθεια σὲ κάθε καρκινοπαθῆ, καταδικασμένο σὲ βέβαιο θάνατο, ἐνισχύομε τὸ ἄγχος αὐτό, τὸ μεταβάλλομε σὲ πανικό!

"Ενας ἄλλος ἀπὸ τοὺς μάρτυρες ὑπερασπίσεως ὑπενθύμισε, γιὰ ν' ἀποδείξῃ πὼς ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ ἀποφεύγεται, τὴν περίπτωσι τῆς συζύγου ἑνὸς ξένου διπλωμάτου, ποὺ ἀντιπροσώπευε τὴν χώρα του στὴν Μπόν.

'Ο γιατρός, στὸν ὁποῖο εἶχε καταφύγει ἡ ἄρρωστη, διέγνωσε καρκίνο τοῦ δέρματος. Καὶ ἐπειδὴ ὁ καρκίνος τοῦ δέρματος στὶς περισσότερες περιπτώσεις θεραπεύεται καὶ σπάνια εἶναι θανατηφόρος, ὁ γιατρὸς ἔκρινε σὰν ἀκίνδυνο ν' ἀποκαλύψῃ στὴν ἄρρωστη τὴν ἀλήθεια. 'Αποτέλεσμα: ἐκείνη, ψυχικὰ συντριμμένη ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι αὐτή, αὐτοκτόνησε! "Αν, ἀντίθετα, ὁ γιατρὸς δὲν τῆς εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια, θὰ εἶχε θεραπευτῆ καὶ θὰ βρισκόταν τώρα στὴ ζωή.

— Τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὴν χαοακτηριστικώτατη αὐτὴν περίπτωσι, κατέληξε ὁ μάρτυς ὑπερασπίσεως γιατρός, εἶναι πὼς πρέπει νὰ διαφυλάττωμε τὴν ψυχὴ τοῦ ἀρρώστου ἐλεύθερη ἀπὸ τὸν φόβο. Γιατὶ ὁ φόβος τοῦ θανάτου ὁδηγεῖ πρὸς τὸν θάνατο ἀσφαλέστερα ἀπ' ὅσο ὁδηγεῖ ἡ ἴδια ἡ ἀρρώστεια.

Οὔτε, ὡστόσο, ἡ συγκεκριμένη αὐτὴ περίπτωσι, ποὺ ἀναφέρθηκε, κλόνισε τὴν ἐπιχειρηματολογία τῆς ἀντίθετης πλευρᾶς:

— Τὸ ἐπιχείρημα πὼς ὁ φόβος τοῦ θανάτου ὁδηγεῖ πρὸς τὸν θάνατο, ὑποστήριξε στὴν κατάθεσί του ὁ νομικὸς δρ. Κάσελ, ποὺ ἐπανέλαβε αὐτὴ τὴν ἄποψι καὶ σὲ ἄρθρο, ποὺ δημοσίευσε ἀργότερα σὲ μεγάλη ἐφημερίδα τοῦ Μονάχου, δὲν ἰσχύει γιὰ ἄτομα μὲ συγκροτημένη συνείδησι καὶ ψυχικὴ ὑγεία καὶ ἰσορροπία. 'Αντίθετα, ἡ ἀποκάλυψι τῆς ἀλήθειας τὰ βοηθάει νὰ ἀντιμετωπίσουν μὲ καρτερικότητα τὸ μοιραῖο καί, προπαντός, νὰ ζήσουν τὶς τελευταῖες μέρες τους μὲ τὴν ἐπίγνωσι πὼς ἡ καθεμιὰ εἶναι ἕνα ἀκριβό, πολύτιμο δῶρο, ποὺ τοὺς χαρίζει ὁ Θεός. Ξέροντας πὼς θὰ πεθάνῃ ὁ ἄρρωστος, δὲν ξοδεύει σὲ ἄγονες ἀπασχολήσεις τὸ ἐλάχιστο χρόνο ποὺ τοῦ ἀπομένει, φροντίζει γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῶν ὕστατων ἐπιθυμιῶν του, κάνει τὸν θάνατο, ποὺ ἔρχεται, ἐλαφρότερο γιὰ τὸν ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.

'Υπάρχουν, ὅμως, καὶ ἐξαιρέσεις στὸν κανόνα πὼς ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ λέγεται —παραδέχτηκε ἡ πλευρὰ τῶν νομικῶν. Σὲ τρεῖς κατηγορίες ἀτόμων, στὰ παιδιά, στοὺς ψυχοπαθεῖς καὶ στοὺς κουρασμένους ἀπὸ τὴ ζωή, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν ψυχικὴ δύναμι νὰ ἀντιδράσουν, ὁ γιατρὸς ἔχει ὄχι μόνο τὸ δικαίωμα, μὰ καὶ τὴν ὑποχρέωσι νὰ μὴν τοὺς προαναγγείλῃ τὸ ἀναπόφευκτο τέλος. 'Απέναντι, ὅμως, σ' ὅλων τῶν ἄλλων ὀφείλει νὰ λέῃ τὴν ἀλήθεια, ἐφ' ὅσον τὴν ἀπαιτοῦν σὰν ἐλεύθερα καὶ ὑπεύθυνα ἄτομα.

'Η διαμάχη ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἐπιστημονικοὺς κόσμους — μὲ μόνο... αὐτόμολο τὸν διαπρεπῆ νομομαθῆ, καθηγητὴ "Ινγκερ, ποὺ τάχθηκε μὲ τὴν ἄποψι τῶν γιατρῶν ὑπὲρ τοῦ «παρήγορου ψεύδους»—συνεχίζεται ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ τύπου. Καὶ ἡ βέβαιη κατάληξι εἶναι πὼς καμμιὰ μερίδα δὲν πρόκειται νὰ πείσῃ τὴν ἄλλη καὶ πὼς δὲ θὰ δοθῇ ἡ ὁριστικὴ καὶ τελεσίδικη ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα, ἂν πρέπει νὰ λέγεται ἡ ἀλήθεια στὸν ἄρρωστο!

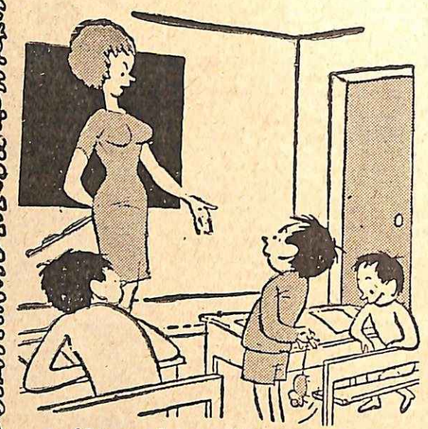

— Δῶσε μου ἀμέσως αὐτό, ποὺ κρύβεις πίσω σου!...

ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

— Πλῆρες!

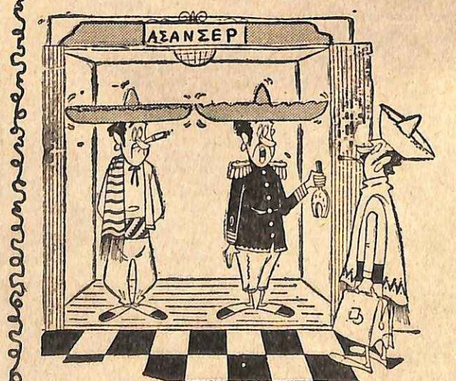

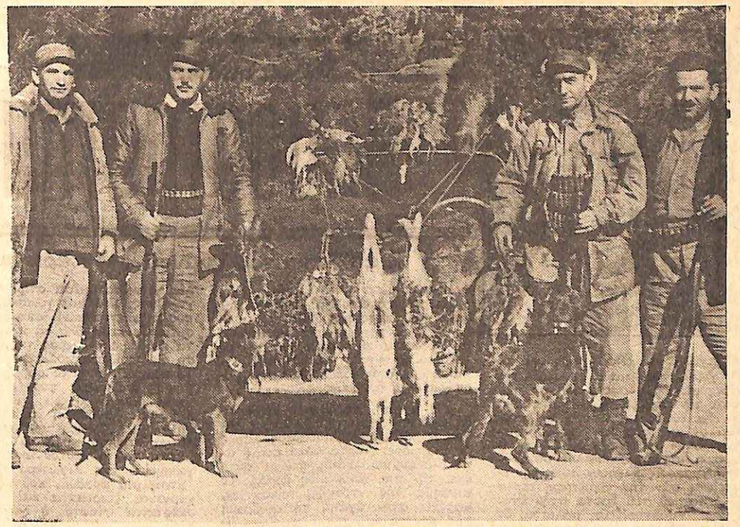

Τέσσερις δεινοὶ Νεμρὼδ γυρίζουν ἀπὸ τὸ θριαμβευτικὸ κυνῆγι τους μὲ ἀγριογούρουνα, λαγοὺς καὶ τρυγόνια...

Ἀνοιξιάτικα κυνήγια

100.000 "Ελληνες Νεμρὼδ ἕτοιμοι νὰ πέσουν ἀπάνω στὰ ζευγαρωμένα τρυγόνια

ΔΕΝ εἶναι μόνο οἱ ἄνθρωποι, ποὺ πληρώνουν τὰ σπασμένα τῆς μοντέρνας συνήθειας τῶν κρατῶν καὶ τῶν κυβερνήσεων νὰ ἀθετοῦν τὰς ὑποσχέσεις τους καὶ νὰ ἐφαρμόζουν τὴ μέθοδο τοῦ «εἶπα-ξεῖπα». Εἶναι καὶ τὰ καϋμένα τὰ τρυγόνια.

"Οπως λέγεται καὶ θρυλεῖται μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων—καὶ ἐνδιαφερόμενοι εἶναι πάνω ἀπὸ 100 χιλιάδες ἄνθρωποι—αὐτὲς τὶς μέρες μεσοῦντος τοῦ 'Απριλομάη, οἱ ἑλληνικοὶ κάμποι καὶ οἱ βουνοπλαγιές, θὰ ἀντηχήσουν πάλι ἀπὸ τὶς ὁμοβροντίες τῶν κυνηγετικῶν ὅπλων, τῶν δικάννων, τῶν μονοκάννων, τῶν μακρυκάννων καὶ τῶν βραχυκάννων, καὶ ἄνθρωποι ἄπονοι καὶ λυκόσκυλα, θὰ ξεχυθοῦν ἐκ «πάσης γωνίας» τῆς ἑλληνικῆς ὑπαίθρου μ' ἕνα μονάχα ὄνειρο καὶ μιὰ ἐπιθυμία: Νὰ τὸ «ματώσουν», ὅπως λένε, ἢ ἂν δὲν τὸ «ματώσουν» τούλάχιστο νὰ τὸ «μπουμπουνίσουν», μ' ὅλο ποὺ ὁ νόμος τὸ ἀπαγορεύει.

'Εκεῖνα ποὺ θὰ ὑποστοῦν δὲ τὸ μάτωμα, εἶναι τὰ ἀνοιξιάτικα τρυγόνια, οἱ φτερωτοὶ καὶ νόστιμοι αὐτοὶ προάγγελοι τῆς ἀνοίξεως, ποὺ ἡ μοῖρα τους τοὺς ἔγραψε νὰ ἐπαναπατρίζωνται κάθε ἄνοιξι ἀπὸ τὶς ζεστὲς χῶρες τῆς 'Αφρικῆς, στὸ εὔκρατο κλίμα τῆς 'Ελλάδος, γιὰ νὰ ἐκμετρήσουν τὸ ζῆν.

"Οσο γιὰ τὸ «μπουμπούνισμα», αὐτὸ ἀφορᾶ τὰ δέντρα, τὰ λαγκάδια καὶ τὶς ρεματιὲς ποὺ ἀντιβοῦν ἀπ' τὴ μονόπλευρη αὐτὴ μάχη καὶ ποὺ πολλὲς φορὲς ὑφίστανται αὐτὰ τὰ ἐπίχειρα τῆς ἀπειρίας καὶ τῆς ἀτζαμοσύνης τῶν 'Ελλήνων νεμρώδ, δηλαδὴ τῶν ὀκτὼ δεκάτων τῶν κυνηγῶν μας.

★

Καὶ ὅμως. Γιὰ τὴν προστασία τῶν ἀνοιξιάτικων τρυγονιῶν, ἡ Πολιτεία μὲ τοὺς «ἁρμοδίους» της καὶ τοὺς νομομαθεῖς της εἶχε θεσπίσει εἰδικοὺς νόμους.

Καὶ ἀπαγόρευσε τὸ ἀνοιξιάτικο κυνήγι τῶν τρυγονιῶν, μὲ τὸ αἰτιολογικὸ ὅτι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τὰ «βασιλοπούλια» αὐτὰ τῆς νοστιμάδας ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ὕψιστο καὶ ἱερώτερο καθῆκον τους ἀπέναντι τῆς μητέρας φύσεως: Πηγαίνουν νὰ γεννήσουν τὰ αὐγά τους καὶ νὰ διαιωνίσουν τὸ εἶδος τους, πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς τρυγονιῶν. Γι' αὐτὸ καὶ κάθε τρυγόνι, ποὺ θὰ σκοτωνόταν στὸ ἀνοιξιάτικο πανηγῦρι των κυνηγῶν, δὲν θὰ ἦταν ἕνα γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἀλλὰ δυὸ καὶ τρία καὶ τέσσερα... τρυγόνια. "Ετσι ἡ φθινοπωρινὴ θήρα θὰ ἀποτύγχανε, ἀφοῦ τὸ θήραμα θὰ ἦταν δυὸ καὶ τρεῖς καὶ τέσσερις φορὲς λιγώτερο.

'Εξ ἄλλου— τονίζει τὸ 'Υπουργεῖο Γεωργίας— ποὺ θέσπισε τὴν ἀπαγόρευσι τῆς ἐαρινῆς θήρας, τὸ κρέας τῶν τρυγονιῶν τὴν ἄνοιξι εἶναι ἀχαμνό, ἄνοστο καὶ λειψό.

Τὰ ἐπιχειρήματα αὐτά, ποὺ καὶ λογικὰ καὶ δίκαια ἦταν, ἔγιναν ἀποδεκτὰ ἀπὸ τὴ στρατιὰ τῶν 'Ελλήνων Νεμρώδ, κι' ὄχι μονάχα ἀπὸ αὐτήν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ στρατιὰ τῶν κυνηγῶν ὅλων τῶν χωρῶν τῆς γῆς ποὺ ἀνήκουν στὸ Διεθνὲς Συμβούλιο Θήρας.

— Σωστά, σωστά.

Τὸ λόγο ὅμως δὲν ἐπρόφτασαν, τὸ λόγο δὲν ἀπόπαν, ποὺ λέει καὶ τὸ παροιμιακό, καὶ τὰ λαγκάδια καὶ τὰ δάση, καὶ τὰ στέκια καὶ τὰ περάσματα, ἀντιβοΐσαν ἀπ' τὶς ντουφεκιές:

— Μπὰμ καὶ μπούμ καὶ μπούμ καὶ μπάμ.

Τί εἶχε συμβῆ;

'Απλούστατα, ὡς ἄλλος Πέτρος, οἱ "Ελληνες Νεμρώδ, ὡς ἑκατὸ χιλιάδες Πέτροι μάλλον, ἀπαρνήθηκαν τὸ λόγο τους πρὶν ἀλέκτωρ φωνήσῃ τρεῖς, δηλαδὴ πρὶν προφτάσῃ καὶ ξημερώσῃ ἡ ἄλλη μέρα.

Καὶ τὰ δύστυχα τρυγόνια πλήρωσαν μὲ τὸ αἷμα τους τὴ μοντέρνα συνήθεια τῶν ἀνθρώπων νὰ ἀθετοῦν τὶς ὑποσχέσεις τους.

"Αν εἶχαν φωνὴ βέβαια καὶ μποροῦσαν νὰ συγκροτήσουν (τὰ ἐπιζήσαντα) πάνδημα συλλαλητήρια καὶ νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἐντόνως, θὰ ἔσερναν τὰ ἐξ ἀμάξης στοὺς ἀνθρώπους, τοὺς «βασιλεῖς τῆς δημιουργίας», ὅπως κολακεύονται νὰ αὐτοαποκαλοῦνται.

Δὲν εἶχαν ὅμως. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ καταστροφὴ τῆσι τοῦ νόμου ποὺ ἀπαγόρευε τὸ ἐαρινὸ κυνήγι τῆς τρυγόνας, συνεχίστηκε σ' ὅλη τὴν τελευταία δεκαετία, μὲ μόνη ἐξαίρεσι τὸ ἔτος 1958.

Καὶ ἡ σφαγὴ τῶν ἀθῶων ἔγινε θέσφατο καὶ θεσμός.

Τὰ λόγια τοῦ 'Αθανασίου Διάκου, ποὺ ἐσουβλίσθη καὶ ἐκεῖνος ἐν πλήρει ἐαρινῷ ὁργασμῷ πῆραν νόημα μέγα καὶ τρανό, καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ χαραχθοῦν σὰν ἐπιτύμβια πλάκα στὸ μνημεῖο τῶν πεσόντων τοῦ λαοῦ τῶν τρυγονιῶν:

«Γιὰ ἰδὲς καιρὸ ποὺ διάλεξε
ὁ χάρος νὰ μὲ πάρῃ...».

Θάταν ἕνας φόρος τιμῆς στὰ θύματα τῶν νόμων.

★

'Εφέτος τὸ παλαιὸ τροπάρι ἐπαναλαμβάνεται. Μόλις ἡ ἄνοιξι, στ' ἄσπρα ντυμένη καὶ στὰ γαλάζια, πρόβαλε ἀπ' τὸν 'Υμηττό, καὶ ὁ ἀγέρας μύρισε εὐωδιά, οἱ "Ελληνες κυνηγοὶ ἀνασκουμπώθηκαν κι' ἑτοίμασαν τὰ φυσεκλίκια τους.

— Ξέρεις Μίλτο, ὅπου νάναι, τραβᾶμε γιὰ τὴ Μαλακάσα.

— Γιατί στὴ Μαλακάσα;

— Γιατὶ εἶναι «πέρασμα» πρώτης. 'Απὸ κεῖ μπουκάρουν τὰ τρυγόνια γιὰ νὰ πάνε στὴ Μακεδονία.

'Ο ἀφελὴς Μίλτος εἶχε ἐλαφρὲς ἀμφιβολίες.

— Ξέρεις, ὁ νόμος τὸ ἀπαγορεύει.

— Ναὶ τὸ ξέρω. Ξέρω ὅμως καὶ κάτι ἄλλο. Καὶ πέρυσι καὶ πρόπερσυ τ' ἀπαγόρευε ὁ νόμος, ἀλλὰ σκότωσα σὲ μιὰ μέρα δεκαοχτώ. Κι' ὄχι μονάχα, ἐγώ, ἀλλὰ ὅλοι οἱ κυνηγοὶ τῶν 'Αθηνῶν - Πειραιῶς καὶ περιχώρων. Κανεὶς δὲν τοὺς ἐμπόδισε.

Καὶ εἶναι ἀλήθεια.

Γιατὶ τὸ ἐαρινὸ κυνήγι τῆς τρυγόνας, ἀπαγορεύεται μὲν διὰ νόμου, ἀλλὰ καὶ ἐπιτρέπεται.... «σιωπηρῶς...». Κι' ἂν οἱ κάμποι ἀντιλαλοῦν ἀπὸ τὶς ντουφεκιές, κι' ἂν γύρω ἀπὸ κάθε δέντρο τῆς 'Αττικῆς συνάπτωνται τρικούβερτες μάχες ἀπ' τὰ βαθειὰ χαράματα τοῦ Θεοῦ, κι' ἂν ξεκουφαίνεται τὸ σύμπαν ἀπ' τὶς ὁμοβροντίες καὶ τὰ «ντουμπλὲ» τῶν ἐαρινῶν Νεμρώδ, τὸ «σιωπηρῶς» μένει. Καὶ ὁ ἀποδεκατισμὸς τοῦ φτερωτοῦ κόσμου τῶν πουλιῶν συνεχίζεται ἀνελέητος.

Τὸ ἐπιχείρημα τῶν ἐπισήμων συλλογικῶν ὀργάνων τῶν κυνηγῶν γιὰ τὴν παράβασι τῶν νόμων τῆς Πολιτείας, εἶναι ἁρκετὰ εὔγλωττο.

Νὰ τί λέει ἡ Κυνηγετικὴ 'Ομοσπονδία:

— Τὰ ἴδια, λέει, συμβαίνουν καί... εἰς Παρισίους. Καὶ στὴ Γαλλία, ὅπου μάλιστα ἐδρεύει τὸ Διεθνὲς Συμβούλιο Θήρας, ἐπιτρέπεται «σιωπηρῶς» τὸ ἐαρινὸ κυνήγι ὄχι μονάχα τῶν τρυγονιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑδροβίων πουλιῶν ποὺ βρίσκονται στὸν ἐρωτικό τους ὄργασμό. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὴν 'Ολλανδία καὶ στὸ Βέλγιο, ὅπου ἐπιτρέπεται τὸ κυνήγι τῆς τσίχλας καὶ τῆς σιταρήθρας μὲ δίχτυα, καθὼς καὶ τῆς μπεκάτσας.

"Ενα ἀκόμα ἐπιχείρημα τῶν κυνηγῶν εἶναι ὅτι τὸ κυνήγι μὲ ντουφέκι δὲν ἐπιφέρει ἀξιόλογες φθορὲς στὰ ἐαρινὰ «περάσματα» καὶ ἐπομένως δὲν κινδυνεύουν τὰ πουλιὰ μὲ ἀφανισμό.

'Η κορωνίδα ὅμως τῶν ἐπιχειρημάτων, εἶναι ἡ ἑξῆς:

— Εἶναι λανθασμένη, ἰσχυρίζονται, ἡ ἰδέα ὅτι τὰ τρυγόνια ἔρχονται ἀπὸ τὶς ζεστὲς χῶρες ζευγαρωμένα. 'Η ἀλήθεια εἶναι ὅτι πετοῦν ἁπλῶς κατὰδιαστά. Τὰ ἀρσενικὰ δὲν ἔχουν διελλέξει ἀκόμα τὸ ταῖρι τους γιὰ τὴν ἀναπαραγωγή. Οἱ «γάμοι» γίνονται, ὅταν τὰ τρυγόνια φτάσουν στὸν προορισμό τους.

Αὐτὴ τὴ θεωρία διακηρύσσουν οἱ κυνηγετικοί μας σύλλογοι γιὰ νὰ λειτουργήσῃ καὶ φέτος ἡ «σιωπηρὰ» ἐξουντωτικὴ ἐκστρατεία τους, καὶ κανεὶς δὲ βρέθηκε νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ ὅτι ὅταν οἱ ὑποψήφιοι γαμτροὶ καὶ οἱ νύφες πεθαίνουν πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο, δὲ μποροῦν νὰ γεννηθοῦν παιδιά.

★

'Επομένως, ἔλεος δὲν ὑπάρχει. Τὰ ἀνοιξιάτικα τρυγόνια θὰ πέσουν καὶ πάλι ἐφέτος θύματα τῆς μοντέρνας διεθνοῦς διπλωματίας τῆς ἀνθρωπότητος ποὺ δὲν ἔμαθε νὰ σέβεται τὴν ὑπογραφὴ καὶ τὶς «συμφωνίες» της.

Καὶ θὰ πληρώσουν μὲ τὸ αἷμα τους, ἄκλαυτα καὶ ἀγνιέντιστα σὰν τὴν ἄτυχη 'Αντιγόνη, τὴν ἱερὴ μανία τοῦ συγχρόνου Κρέοντος, τοῦ "Ελληνος Νεμρώδ. "Αν λάβουμε δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ "Ελληνες κυνηγοὶ ἀνέρχονται στὸν σεβαστὸ ἀριθμὸ τῶν ἑκατὸ χιλιάδων καὶ ὅτι καθένας ἀπὸ αὐτοὺς θὰ σκοτώσῃ στὸ διάστημα τῆς ἀνοίξεως 50 τοὐλάχιστο τρυγόνια, τότε πρέπει νὰ βγάλουμε τὸ βέβαιο συμπέρασμα ὅτι πέντε ἑκατομμύρια τρυγονάκια δὲν θὰ προλάβουν νὰ ζευγαρώσουν μέσα στὴ φωλιά, ὅπως θέλει τὸ παλιὸ αἰσθηματικὸ τραγουδάκι.

'Εκτὸς κι' ἂν τὰ περισσότερα βόλια πάνε πέρα, κατὰ τὸ παροιμιακόν, καὶ ἀνατραπῇ ἡ στατιστική. Πρᾶγμα ποὺ εἶναι πιθανώτερο!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ ἐρωτικὸ παραστράτημα

Ἡ ἐπίδρασι τοῦ γυμνοῦ στὸν ἔρωτα

Η μεγάλη ἐξοικείωσί μας μὲ τὸ γυμνό, ποὺ παρατηρεῖται στὶς ἡμέρες μας, ἔχει ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸν ἔρωτα τὴν ξεχωριστὴ ἐκείνη φλόγα ποὺ εἶχε ἄλλοτε, καὶ τὸν ἔχει μεταβάλει σὲ μιὰ πεζὴ καὶ κτηνώδη διέγερσι, στὴν ὁποία δὲν ἀποδίδομε ἰδιαίτερη σημασία; Πολλοὶ σύγχρονοι συγγραφεῖς βλέπουν αὐτὴ τὴν ἐξοικείωσι σὰν τὴν κυριώτερη αἰτία τοῦ ξεπεσμοῦ τοῦ ἔρωτα στὴν ἐποχή μας. Ὑποστηρίζουν, μάλιστα, ὅτι ἡ συνήθεια ποὺ ἀπόχτησαν οἱ σημερινὲς νέες νὰ δείχνουν γυμνὸ σχεδὸν τὸ σῶμα τους τοὺς ἀφαιρεῖ προκαταβολικὰ κάθε συγκράτησι στὸν ἔρωτα. Ἔτσι, κυλοῦν στὴ διαφθορά, χωρὶς νὰ ἔχουν συναίσθησι τοῦ τί κάνουν.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο, πάντως, ὅτι τὸ γυμνὸ δὲν προκαλεῖ παρὰ μόνο κτηνώδεις ἐπιθυμίες. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, μάλιστα, μπορεῖ καὶ νὰ τὶς κατασιγάση ὁλότελα.

Ὁ Καζανόβας ἀφηγεῖται ὅτι, τὴν ἐποχὴ ποὺ βρισκόταν στὴ Βέρνη, πῆγε σ' ἕνα δημόσιο λουτρό, ὅπου ὅλη ἡ ὑπηρεσία γινόταν ἀπὸ ὡραιότατες νέες. Ὁ διάσημος γυναικοκατακτητὴς διάλεξε μιὰ ἀπ' αὐτὲς καὶ μπῆκε μαζί της σ' ἕναν ἰδιαίτερο θάλαμο. Ἡ νέα αὐτὴ μὲ τὴν περιβολὴ τῆς Εὔας, μπῆκε μαζί του στὸ λουτρὸ καὶ τοῦ ἔκανε ἕνα προσεχτικὸ μασσὰζ σ' ὅλο τὸ σῶμα, μὲ μεγάλη σοβαρότητα καὶ χωρὶς νὰ προφέρη λέξι.

«Μολονότι δὲν ἐνδιαφέρθηκα γιὰ νὰ ἐξετάσω τὶς λεπτομέρειες τῶν σχηματισμῶν αὐτῆς τῆς νέας, εἶχα δῆ, ὅμως, ἀρκετά, γιὰ νὰ μπορῶ ν' ἀντιληφθῶ ὅτι εἶχε ὅλα ἐκεῖνα τὰ χαρίσματα, ποὺ ἕνας ἄνδρας ἐπιθυμεῖ νὰ βρῆ σὲ μιὰ γυναῖκα: ὡραῖο πρόσωπο, ζωηρὰ μάτια, χαριτωμένο στόμα μὲ φλογερὰ χείλη, μιὰ ἔκφρασι ὑγείας κι' ἕνα σύνολο πολὺ ἁρμονικό. Καί, κοντὰ στ' ἄλλα, ἡ Ἑλβετίδα μου ἦταν μόλις δεκαοχτὼ χρόνων. Παρέμεινα, ὡστόσο, ὁλότελα ψυχρὸς μαζί της. Ποιά ἦταν ἡ ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς ψυχρότητας; Αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ἔκανα στὸν ἑαυτό μου».

Ὁ Μονταίνιος, ἐξ ἄλλου, γράφει ὅτι οἱ ἄνθρωποι μὲ μεγάλη πεῖρα στὰ ἐρωτικὰ ζητήματα συνιστοῦν στοὺς ἐρωτευμένους ὡς φάρμακο νὰ ἐξετάσουν σ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες τὸ σῶμα μιᾶς γυναίκας. Φαίνεται ἀναμφισβήτητο πράγματι ὅτι ἡ ἐρωτικὴ ἔξαψι προκαλεῖται περισσότερο ἀπὸ ἕνα μισοντυμένο σῶμα, παρὰ ἀπὸ ἕνα σῶμα γυμνό.

Ἀξιοσημείωτα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι καὶ τὰ ὅσα γράφει ὁ δόκτωρ Σοῦφελντ, ποὺ ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους μελετητὰς τῆς ἐξωτερικῆς ἀνατομίας τοῦ γυναικείου σώματος. «Ἕνα ἀπὸ τὰ μοντέλα μου, ἀναφέρει, μοῦ ἐξωμολογήθηκε ὅτι, μόλις ἔμπαινε στὸ ἐργαστήριό μου, ποὺ ἦταν πάντα γεμᾶτο ἀπὸ τοὺς μαθητάς μου, ἔτρεχε νὰ γδυθῆ ἀμέσως, γιατὶ εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι τοὺς σκανδάλιζε περισσότερο ντυμένη, παρὰ γυμνή». Τὸ ἴδιο αἴσθημα ἔχουν καὶ ὅλα τὰ μοντέλα τῶν καλλιτεχνῶν. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πετάξουν τὰ ροῦχα τους, ἔχουν ἕνα αἴσθημα ἀσφαλείας, σὰν ἡ γύμνια τους νὰ τὰ προστάτευε.

Χωρὶς τὰ ροῦχα, ὁ ἔρως δὲ θὰ ἦταν ποτὲ ἴσως τὸ ὑπέροχο αἴσθημα ποὺ ὕμνησαν οἱ ποιητές, ἀλλὰ θὰ παρέμενε μέσα στὰ πλαίσια ἑνὸς ὀργασμοῦ, ὅμοιου μ' ἐκεῖνον τῶν ζώων. Ἡ ἐποχή μας ξαναγυρίζει ἄραγε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι; Ἀλλ' ἂς ἀκούσωμε τί ἔγραψε γιὰ τὴν ἀγάπη ὁ Σταντάλ, ποὺ εἰσέδυσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον στὰ μυστήρια τῆς ἐρωτικῆς ψυχολογίας.

«Ἡ ἀγάπη, παρατηρεῖ, εἶναι τὸ θαῦμα τοῦ πολιτισμοῦ. Στοὺς ἀγρίους καὶ πολυ βαρβάρους λαοὺς δὲ βρίσκομε τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ φυσικὴ ἀγάπη, ποὺ κι' αὐτὴ ἔχει τὴν πιὸ χονδροειδῆ μορφή. Τὸ αἴσθημα τῆς ντροπῆς, τουναντίον, παρέχει στὴν ἀγάπη τὴ συνδρομὴ τῆς φαντασίας: τῆς δίνει ζωή. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ τὸ διδάσκουν ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς οἱ μητέρες στὰ κορίτσια τους καὶ μάλιστα μὲ ἄκρα ζηλοτυπία, σὰν ἀπὸ πνεῦμα συναδελφωσύνης. Εἶναι σὰν οἱ μητέρες νὰ μεριμνοῦσαν προκαταβολικὰ γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ συζύγου ποὺ θὰ ἔχη αὔριο ἡ κόρη τους. Γιὰ μιὰ γυναῖκα ντροπαλὴ καὶ τρυφερὴ δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο μαρτύριο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιτρέψη στὸν ἑαυτό της νὰ κάμη μπροστὰ σ' ἕναν ἄνδρα κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖο νομίζει πὼς πρέπει νὰ κοκκινίση. Ἔχω πεισθῆ γιὰ τὸ ὅτι μιὰ γυναῖκα, σὲ παρόμοια περίπτωσι, θὰ προτιμοῦσε χίλιους θανάτους. Ἡ κάποια ἐλευθερία, ποὺ παίρνει ὁ ἀγαπημένος ἄνδρας, παρέχει στὴ γυναῖκα μιὰ στιγμιαία εὐχαρίστησι. Ἀλλ' ἂν ὁ ἄνδρας ἔχη τὸ ὕφος πὼς τὴν μέμφεται γι' αὐτὸ ἢ δὲν χαίρεται μὲ παραφορὰ τὴν ἐλευθερία ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε, μιὰ φρικαλέα ἀμφιβολία γεννιέται μέσα στὴν ψυχὴ τῆς γυναίκας. Γιὰ μιὰ γυναῖκα, λοιπόν, ποὺ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ συνηθισμένο ἐπίπεδο, ὅλα τὰ πλεονεκτήματα εἶναι μὲ τὸ μέρος της, ἂν τηρήση συμπεριφορὰ πολὺ ἐπιφυλακτική. Τὸ παιχνίδι εἶναι ἄνισο. Τὴν κάποια μικρὴ ἀπόλαυσι ποὺ αἰσθάνθηκε, γιατὶ φάνηκε λιγάκι πιὸ τρυφερή, ἡ γυναῖκα κινδυνεύη νὰ τὴν πληρώση μὲ μιὰ ὀδυνηρὴ τύψι κι' ἕνα αἴσθημα ντροπῆς, ποὺ θὰ κάμη στὰ μάτια της κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀγαπημένο της λιγώτερο προσφιλῆ. Ἔτσι, μιὰ βραδυά, ποὺ πέρασε εὐχάριστα, ξένοιαστα καὶ χωρὶς νὰ σκέφτεται τίποτα, ἡ γυναῖκα τὴν πληρώνει κάποτε πολὺ ἀκριβά.

«Ἡ ντροπή, συνεχίζει ὁ Σταντάλ, εἶναι ἡ μητέρα τοῦ ἔρωτα. Ὁ μηχανισμὸς αὐτοῦ τοῦ αἰσθήματος εἶναι πολὺ ἁπλός. Ἡ ψυχὴ ἀπασχολημένη μὲ τὴ ντροπή, παύει νὰ ἐπιθυμῆ... Κάθε γυναῖκα τρυφερὴ καὶ περήφανη—τὰ δυὸ αὐτὰ πράγματα, ἐπειδὴ ἔχουν μεταξύ τους σχέσι αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος, εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ συναντήση κανεὶς τὸ ἕνα χωρὶς τὸ ἄλλο—πρέπει νὰ συνηθίση σὲ μιὰ ψυχρότητα ἀπέναντι τῶν ἀνδρῶν, γιατὶ ἔτσι μόνον μπορεῖ νὰ τοὺς κάνη νὰ τὴν ἀγαπήσουν».

Τὰ λόγια αὐτὰ θἄπρεπε ἴσως νὰ τὰ διαβάσουν ὅλες οἱ νέες. Φαίνεται πραγματικὰ ὅτι ἡ εἰδικὴ ντροπὴ τοῦ φύλου ἀποτελεῖ ἕνα στόλισμα γιὰ τὴ γυναῖκα. Ἡ γύμνια ἀντίθετα, ποὺ ἐξαφανίζει αὐτὴ τὴν ντροπή, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴ γυναῖκα ἕνα ἰσχυρότατο θέλγητρο, ἕνα θέλγητρο ποὺ δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὰ σωματικά της χαρίσματα, ἀλλ' εἶναι σὰν μιὰ ἀκτινοβολία τῆς ἴδιας τῆς ψυχῆς της. «Ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν αἰσθάνεται αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ντροπῆς, ἔγραψε ὁ Χάβελοκ Ἔλλις, δὲν ἑλκύει τὸν μέσο καὶ ὁμαλὸν ἄνδρα. Οἱ φαινομενικὲς ἐξαιρέσεις δὲν κάνουν τίποτα, ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιβεβαιώνουν αὐτὸ τὸν κανόνα. Οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν αἰσθάνονται αὐτὴ τὴ ντροπή, ποὺ τὴν ἐπιβάλλει ἕνας πολύπλοκος συναισθηματικὸς μηχανισμός, ἐπενεργοῦν ἐρωτικὰ καὶ μὲ κάποια δύναμι μόνο στοὺς ἄνδρες ποὺ κυριαρχοῦνται ἀπὸ ζωώδη ἔνστικτα».

Ὁ δόκτωρ Γκρὸτζ ἀποδίδει τὴ μεγάλη βιαιότητα, ποὺ παίρνει ὁ ἔρως στὰ πουλιὰ στὸ ὅτι ὁ ἀρσενικὸς πρέπει νὰ κουραστῆ πολύ, δείχνοντας τὰ χαρίσματα καὶ τὴν ἐπιδεξιότητά του, γιὰ νὰ κατανικήση τὴν ἄρνησι τῆς θηλυκιᾶς. Αὐτὴ ἡ ἄρνησι δυναμώνει τὸ πάθος του. «Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στοὺς ἀνθρώπους—παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Γκρότζ. Χωρὶς τὴ ντροπαλὴ ἐπιφυλακτικότητα τῆς γυναίκας, οἱ ἐρωτικὲς σχέσεις θὰ εὕρισκαν μὲ πολὺν κόπο ἕναν ποιητή, γιὰ νὰ ἐνσωματώση στὸν ἔρωτα τὰ ὑψηλότερα σκιρτήματα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς».

Στὶς ἡμέρες μας, μιὰ κάποια ἀδιαντροπιά, ποὺ χαρακτηρίζεται σὰν πρόοδος ἢ σὰν μοντερνισμός, ἔχει γίνει τῆς μόδας. Οἱ γυναῖκες δείχνουν μιὰ ἰδιαίτερη προτίμησι στὸ γυμνό, χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ζημιώνουν τὸν ἑαυτό τους. Δὲν τοὺς λείπουν, βέβαια, οἱ θαυμασταί. Ἀλλὰ μέσα στὴν ψυχὴ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ τὶς κατατρώγουν μὲ τὰ βλέμματά τους, κυριαρχεῖ μόνον ὁ κτηνώδης πόθος. Κανένα εὐγενέστερο καὶ μονιμώτερο αἴσθημα δὲ μπορεῖ νὰ βλαστήση ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία. Οἱ γυναῖκες, λοιπόν, ἂν θέλουν νὰ ξεσηκωθοῦν πάνω ἀπὸ τὴ σημερινὴ πεζότητα, θἄπρεπε νὰ ξαναβροῦν τὴν εἰδικὴ ντροπὴ τοῦ φύλου τους, αὐτὸ τὸ ἀπαράμιλλο στολίδι, ποὺ τὶς ὀμόρφαινε στὸ παρελθόν. Ἔτσι, θἄβγαιναν πιὸ κερδισμένες καὶ θὰ ξανάβρισκαν τὴ σωστὴ θέσι τους μέσα στὴ ζωή.

ΤΕΛΟΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΙΛΙΟ

Ἡ κοινότερη αἰτία εἶναι τὸ σχολεῖο

ΠΟΛΛΕΣ μητέρες πιστεύουν ὅτι τὸ παιδί τους ὑποφέρει ἀπὸ δυσκοιλιότητα, ἐπειδὴ δὲν εἶνε καθημερινὲς οἱ κενώσεις του. Καὶ ἀνησυχοῦν γι' αὐτό, νομίζοντας ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ φέρη διάφορες κακὲς συνέπειες στὴν ὑγεία του καὶ στὴν ἀνάπτυξί του.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως, δὲν εἶνε ὁπωσδήποτε δυσκοίλιο τὸ παιδὶ ἐκεῖνο, ποὺ δὲν ἔχει μιὰ κένωσι κάθε μέρα.

Γιατὶ ἡ δυσκοιλιότης δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ συχνότητα ἢ τὴν κανονικότητα τῶν κενώσεων, ἀλλ' ἀπὸ τὴ σύστασι τῶν κοπράνων: Ὅταν αὐτὰ εἶνε μαλακὰ καὶ βγαίνουν δίχως δυσκολία, δὲν εἶνε δυσκοίλιο τὸ παιδί, ἔστω κι' ἂν περάσουν 3—4 μέρες χωρὶς νὰ «ἐνεργηθῆ». Ἀντίθετα, ὅταν τὰ κόπρανα εἶνε σκληρὰ καὶ ὀγκώδη, ἢ σὰν μικροὶ βῶλοι, τὸ παιδὶ ἔχει πράγματι δυσκοιλιότητα, ἀκόμα κι' ἂν οἱ κενώσεις του εἶνε καθημερινές.

Ὡστόσο, αὐτὴ ἡ τελευταία περίπτωσι εἶνε πολὺ σπάνια καὶ ἀπίθανη. Γιατὶ ἡ δυσκολία τῶν κενώσεων τοῦ δυσκοίλιου παιδιοῦ κι' ἡ δυσφορία ποὺ τοῦ προκαλοῦν, τὸ κάνουν νὰ τὶς ἀποφεύγη ὅσο μπορεῖ, μὲ τὴ θέλησί του.

Αὐτὸ κάνει νὰ δημιουργηθῆ ἕνας φαῦλος κύκλος. Γιατί, ὅταν τὰ κόπρανα συγκρατοῦνται στὴν ἄκρη τοῦ ἐντέρου, τὰ τοιχώματά του ἀπορροφοῦν τὴν ὑγρασία τους, κι' ἔτσι γίνονται ἀκόμα σκληρότερα καὶ δυσκολεύεται περισσότερο ἡ κένωσις, μ' ἄλλα λόγια αὐξάνει ἡ δυσκοιλιότης.

Μιὰ τέτοια περίπτωσι μπορεῖ νὰ παρουσιαστῆ στὰ πολὺ μικρὰ παιδιά, γιὰ διαφόρους λόγους. Συχνότερα ὅμως, τὸ πρόβλημα τῆς δυσκοιλιότητος ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ σὲ ἡλικία 5 ἢ 6 ἐτῶν, ἐνῶ ὡς τότε οἱ κενώσεις τοῦ παιδιοῦ ἦσαν ἀπολύτως κανονικές.

Πῶς ἐξηγεῖται, αὐτό; Εἶνε δυνατὸν νὰ ὀφείλεται σὲ διαφόρους παράγοντες. Μπορεῖ π.χ. τὸ παιδὶ νὰ πέρασε μιὰ κοιλιακὴ διαταραχή, κι' ἀπὸ τότε νὰ συσχετίζη ὑποσυνείδητα τὴν κένωσι μὲ πόνους στὴν κοιλιά του, καὶ γι' αὐτὸ νὰ προσπαθῆ νὰ τὴν ἀποφύγη. Ἢ μπορεῖ νὰ περιέχη τώρα ἡ τροφή του πάρα πολλὰ ἀμυλώδη καὶ ἐλάχιστες πρωτεΐνες, ἢ πολλὰ λίπη, ἢ ὄχι ἀρκετὰ ὑγρά.

Τὸ χειμῶνα, μπορεῖ νἆναι κρύα ἡ λεκάνη τοῦ ἀποχωρητηρίου, καὶ γι' αὐτὸ νὰ ἀποφεύγη τὸ παιδὶ τὴν ἐπαφή της.

Ἀλλ' ἡ κοινότερη αἰτία τῆς δυσκοιλιότητος, στὴν ἡλικία αὐτή, εἶνε ...τὸ σχολεῖο. Τὸ πρωΐ, ἀνυπομονεῖ τὰ παιδὶ νὰ φύγη, γιὰ νὰ φτάση ἐγκαίρως στὸ μάθημά του, κι' ἔτσι ἐπισκέπτεται τὸ ἀποχωρητήριο πολὺ βιαστικά, ἢ ἀκόμη τὸ ξεχνάει τελείως, κάποτε.

Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸ πιθανώτερο εἶνε ὅτι θὰ αἰσθανθῆ τὴν ἀνάγκη τῆς κενώσεως μέσα στὴν τάξι, τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος. Ἂν εἶνε ὅμως καινούργιο ἀκόμα στὸ σχολεῖο καὶ ντροπαλό, δὲ ζητάει τὴν ἄδεια νὰ «βγῆ ἔξω», ἀλλὰ σφίγγεται, συγκρατεῖται, ὥσπου νὰ τοῦ περάση αὐτὴ ἡ ἀνάγκη.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε νὰ διαταραχθῆ σιγὰ-σιγὰ ἡ λειτουργία τοῦ ἐντέρου κι' ὁ κανονικὸς ρυθμὸς τῶν κενώσεων.

Ποιά λύσι θὰ δώσετε σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα; Πρῶτα θὰ ἐξελέγξετε λεπτομερῶς ὅλα τὰ βασικὰ σημεῖα: τὰ φαγητὰ τοῦ παιδιοῦ, τὰ ὑγρὰ ποὺ παίρνει, τὸν ὕπνο του, τὴ σωματικὴ ἄσκησι. Φροντίστε νἆναι ζεστασιὰ στὸ ἀποχωρητήριο. Ἡ ἐπίσκεψι τοῦ παδιοῦ σ' αὐτό, μετὰ τὸ πρόγευμα, πρέπει νὰ γίνεται ἥσυχα καὶ χωρὶς βιασύνη. Ἂν χρειάζεται, ξυπνᾶτε το λίγο νωρίτερα, ὥστε νὰ ἔχη τὴν ἀπαιτούμενη ὥρα.

Συνεννοηθῆτε μὲ τὸ δάσκαλό του κι' ἐξηγῆστε ὕστερα στὸ παιδί, μὲ ἡσυχία, ὅτι μπορεῖ ἐλεύθερα νὰ ζητάη ἄδεια, ὅταν αἰσθάνεται μιὰ φυσική του ἀνάγκη, κι' ὅτι ὁ δάσκαλος ἔχει ἀρκετὴ κατανόησι ὥστε νὰ μὴν τοῦ πῆ «ὄχι».

Μὲ τὶς ἁπλὲς αὐτὲς καὶ ἐνθαρρυντικὲς ἐξηγήσεις ἐκ μέρους τῆς μητέρας, θὰ ξαναγυρίσουν γρήγορα τὰ πράγματα στὸ κανονικό.

Μεγάλη συγκινητικὴ νουβέλλα τῆς κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ – ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΜΙΑ ΜΑΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Τέλης Ρούσσιας ξαναγυρίζει, ὕστερ' ἀπὸ εἴκοσι χρόνια στὸ σπίτι του, στὴν Ἄνω Γλυφάδα κι' ἀντὶ γιὰ τὴ γυναῖκα του, βρίσκει ἐκεῖ τὴν κόρη της, ἀπ' τὸ δεύτερο γάμο της. Ἡ γυναῖκα του εἶχε ξαναπαντρευτῆ, νομίζοντας πὼς ἐκεῖνος εἶχε σκοτωθῆ στὸν πόλεμο. Ὁ Ρούσσιας, φεύγοντας ἀπὸ τὴ Γλυφάδα, πηγαίνει στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς του Φλώρας, ποὺ τὸν δέχεται μὲ ψεύτικη στοργή. Ὁ Ρούσσιας τότε ἀποφασίζει νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὸν ἀδελφό του Φῶτο, ποὺ εἶναι τώρα καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου...

2ον

— Καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου! Μπράβο! Τὰ κατάφερε ὁ μικρός!

Ἔτσι τὸν συλλογιζόταν πάντα. «Μικρό». Κι' ἐκεῖ στὰ χρόνια τῆς δυστυχίας, μέσα στὸ θόλωμα τοῦ μυαλοῦ του, στὶς ἐλάχιστες στιγμὲς ποὺ κάτι θαμπόφεγγε στὴ μνήμη του, σκεπτόταν κάποιο «μικρό». Ἔπειτα, ὅταν συνῆλθε, ὅταν ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ἡ μηχανὴ τῆς μνήμης, ἤξερε ὅτι ἦταν ὁ ἀδελφός του.

Τὸ σπίτι βρισκόταν στὸ Κολωνάκι, Ἕνα διαμέρισμα πολυκατοικίας. Ἀπ' ἔξω φαινόταν σωστὸ μέγαρο.

— Μπράβο! Μπράβο!...

Ἀνέβηκε μὲ τὸ ἀσσανσὲρ καὶ στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὴ βαρειὰ δρυΐνη πόρτα. Ὅλα ἔδειχναν, ἀπ' ἔξω κιόλας, πολυτέλεια. Δὲν δίστασε, πάτησε τὸ κουδοῦνι.

Μιὰ ὑπηρέτρια ἄνοιξε ἀμέσως. Μαῦρο φόρεμα, ἄσπρη κολλαρισμένη ποδιά, βάψιμο, τέλειο ὕφος σουμπρέττας.

— Ὁ κύριος Ρούσσιας;

— Τὸν κύριο καθηγητή, θέλετε; τὸν διόρθωσε ἡ κοπέλλα. Δὲν δέχεται αὐτὴ τὴν ὥρα. Αὔριο, ἕνδεκα μὲ δώδεκα στὸ Πολυτεχνεῖο.

Ἑτοιμαζόταν κιόλας νὰ τοῦ κλείση τὴν πόρτα κατὰ πρόσωπο.

— Στάσου κοπέλλα μου, φώναξε ὁ Τέλης ἐπαναστατημένος. Δὲν εἶμαι κανένας φοιτητής... Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶμαι σὰν ὅλους τοὺς ἐπισκέπτες... Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἰδῶ τὸν κύριο Ρούσσια, ἀπόψε κιόλας.

Ἡ κοπέλλα θύμωσε.

— Μά, κύριέ μου, εἶστε πολὺ περίεργος! ἀποκρίθηκε τσουχτερά. Ὁ κύριος καθηγητὴς δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς δεχθῆ τώρα. Ἑτοιμάζονται γιὰ ἔξω.... Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς..

Ὁ Τέλης ἔνοιωσε τὸ θυμὸ νὰ τοῦ θολώνη τὸ μυαλό. Τοῦ φαινόταν ἐξωφρενικό, νὰ βρίσκεται στὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ του, νὰ τοὺς χωρίζη ἴσως μονάχα μιὰ πόρτα, καὶ νὰ μπαίνη ἀνάμεσά τους ἕνα θηλυκό, βαμμένο, προκλητικὸ καὶ αὐθάδικο.

Χωρὶς μεγάλη διαδικασία, παραμέρισε τὸ κορίτσι καὶ τράβηξε ἴσια μπροστά του. Κι' ἐνῶ ἡ κοπέλλα τὸν κύτταζε φοβισμένη κι' ἐπαναστατημένη, προχώρησε αὐτὸς στὸ χῶλλ, καὶ φώναξε δυνατά:

— Φῶτο! Φῶτο!

Μιὰ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα. Ἕνας ἄντρας παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι. Ψηλός, λυγερός, κομψός, ντυμένος μὲ μαῦρα ροῦχα, περιποιημένος, ἕτοιμος γιὰ βραδυνὴ ἔξοδο. Δὲν ἔμοιαζε τοῦ Τέλη. Ἐνῶ αὐτὸς ἦταν μελαχροινός, σὰν τὴ μητέρα του, μὲ μαῦρα μάτια, ὁ Φῶτος ἦταν ψηλὸς καὶ λεπτὸς σὰν τὸν πατέρα τους, κι' εἶχε καστανὰ μαλλιὰ καὶ γκρίζα μάτια.

Κύτταξε τὸ νεοφερμένο, καὶ τὰ μάτια του τὸν στήλωσαν αὐστηρά, ἀγέλαστα, σκληρά:

— Τί συμβαίνει; ρώτησε κοφτά.

Ἡ ὑπηρέτρια ἔτρεξε πίσω του, ἔβαλε τὶς φωνές:

— Κύριε... Δὲν φταίω ἐγώ. Μ' ἔσπρωξε καὶ προχώρησε. Δὲν φταίω...

— Τί τρόπος εἶναι αὐτός; ρώτησε ὁ καθηγητής, μὲ ὕφος παγερό. (Ἂν ἦταν ἠθοποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ παραστήση μ' αὐτὸ τὸ ὕφος τὸν πιὸ ἀδυσώπητο δικαστή).

— Δὲ μὲ γνωρίζεις, Φῶτο;

Τὸν κύτταξε ἐκεῖνος καλά, μέσα στὰ μάτια, ἀπὸ πάνω ὥς κατω. Ἔπειτα κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι καὶ πρόφερε κοφτά:

— Ὄχι.

— Εἶσαι βέβαιος; Γιὰ προσπάθησε νὰ σκαλίσης τὴ μνήμη σου;...

— Λυπᾶμαι! τὸν διέκοψε ἐκεῖνος ἀνυπόμονα. Πέστε μου σᾶς παρακαλῶ τὸ ὄνομά σας... Ἐξ ἄλλου, ὅποιος καὶ νὰ εἶσαστε, ἔπρεπε νὰ ξέρετε ὅτι τὸ σπίτι κάθε ἀνθρώπου εἶναι ἱερό. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάνετε μιὰ τόσο ἀνάγωγη εἰσβολή...

— Τὸ ξέρω, γέλασε θλιμμένα ὁ Τέλης. Τὰ ξέρω πολὺ καλά. Ἀλλὰ ὑπάρχουν κι' ἔκτακτες περιστάσεις στὴ ζωή...

— Κύριέ μου, τὸν διέκοψε ὁ Φῶτος, καὶ τὰ χείλη του ἦταν ἄσπρα κι' ἔτρεμαν ἀπὸ κρατημένο θυμό.... Σᾶς παρακαλῶ πρῶτον νὰ φύγετε ἀμέσως... Δέχομαι αὔριο στὶς ἕντεκα στὸ Πολυτεχνεῖο... Ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ φύγω ἀπόψε αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἔχει δεξίωσι ἕνας συνάδελφός μου κι' ἔχομε κιόλας ἀργήσει πολύ.

— Φῶτο... εἶμαι... εἶμαι... ὁ ἀδελφός σου.

Τὰ μάτια τοῦ καθηγητῆ μεγάλωσαν, οἱ κόρες διεστάλησαν μιὰ στιγμή, ἔπειτα μίκρηναν, λὲς καὶ κάποιο φῶς εἶχε περάσει κι' εἶχε σβύσει μπροστά τους.

Φάνηκε νὰ κοκκαλώνη:

— Ὁ ἀδελφός μου; πρόφερε κοφτά. Κύριέ μου... σᾶς παρακαλῶ... Σᾶς εἶπα ὅτι βιάζομαι πολύ... Δὲν ἔχω διάθεσι γιὰ τόσο ἄνοστα ἀστεῖα

— Φῶτο, εἶμαι ὁ Τέλης... Γλύτωσα... Δὲν τὸ πιστεύεις ὅτι εἶμαι ὁ ἀδελφός σου; Δὲν στὸ λέει ἡ καρδιά σου ὅτι εἶμαι ὁ ἀδελφός σου;

Ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος του ὁ Φῶτος, τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Κι' ἄξαφνα τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του:

— Ὁ Τέλης! πρόφερε μὲ φωνὴ κούφια. Ναί... ὁ Τέλης.

— Γλύτωσα... μετὰ εἴκοσι χρόνια γλύτωσα...

— Γλύτωσες... γλύτωσες... ἐπανέλαβε, σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε καλὰ τὸ νόημα τῶν λέξεων, ὁ καθηγητής.

— Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω ἂν νοιώθης χαρὰ ποὺ μὲ βλέπεις...

— Μά... μὰ φυσικὰ νοιώθω χαρά... Μόνον ποὺ μὲ ηὗρες ἔτσι ἀπροετοίμαστο... Ἔπρεπε νὰ μᾶς γράψης, νὰ μᾶς τηλεφωνήσης. Ὁ Τέλης... Χμ ... Ἀπίστευτο. Ἀπίστευτο...

Ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, φιλήθηκαν. Ὁ Τέλης δὲ μποροῦσε νὰ μιλήση. Ἤθελε νὰ κλάψη.

— Ἔγινες καθηγητής; ρώτησε μὲ συγκίνησι τὸν ἀδελφό του σὲ λίγο.

— Ἔ, ναί. Τὰ καταφέραμε...

— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμματα.

— Κι' ἐμένα, κι' ἐμένα... Ἐσὺ τί ἔκανες Τέλη; Πῶς τὰ κατάφερες;

Γέλασε ὁ μεγάλος πικρά.

— Εἴκοσι χρόνια ἤμουν αἰχμάλωτος. Καταλαβαίνεις λοιπόν;

— Φοβερό... Δὲν θὰ μοῦ πῆς ὅτι ἔχασες ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια,

— Δούλευα ἐργάτης καὶ ζοῦσα...

Τὸν κύτταξε ἀπὸ πάνω ὥς κάτω ὁ Φῶτος, μὲ ὕφος ἀνάμικτο ἀπὸ συμπόνια καὶ στενοχώρια:

— Κι' εἶσαι κακοντυμένος, χάλια... Ἡ πρώτη σου δουλειὰ πρέπει νὰ εἶναι νὰ γίνης παρουσιάσιμος.

Θύμωσε μὲ τὸν ἑαυτό του ὁ Τέλης, ποὺ κατάλαβε πὼς κοκκίνιζε. Μέσα του ὅμως σὰν ν' ἀνέβαινε ὁ θυμός.

— Δὲν πέρασα αὐτὰ τὰ εἴκοσι χρόνια στὰ κοσμικὰ σαλόνια, πρόφερε κοφτά.

— Ναί, φυσικά... φυσικά... Στάσου... πρέπει νὰ ἰδῆς καὶ τὴ γυναῖκα μου μιὰ στιγμή. Τὸ ξέρεις, παντρεύτηκα...

Χαμήλωσε τὴ φωνή.

— Καλὴ κοπέλλα. Καὶ πολύφερνη ... Παράδες!..

Ἔπειτα μίλησε πάλι δυνατά:

— Νὰ ἰδῆς καὶ τὴ γυναῖκα μου... Νίνα! Ἔλα δῶ μιὰ στιγμή... Ἐσὺ δὲν πιστεύεις στὰ θαύματα, ἔ; Τώρα ὅμως ἀναγκαστικὰ θὰ πιστέψης.

Μιὰ πόρτα ἄνοιξε. Πρὶν παρουσιαστῆ ἡ γυναῖκα, πλημμύρισε τὸ δωμάτιο ἀπὸ ἄρωμα. Ἕνα λεπτό, ἀκριβὸ ἄρωμα, ποὔδωσε στὴν ἀτμόσφαιρα ἕνα τόνο πολυτελείας. Ἔπειτα παρουσιάστηκε ἡ Νίνα Ρούσσια.

Λεπτή, λυγερή, ὑπέρκομψη μέσα στὴν μεταξωτὴ λαμὲ τουαλέττα της. Φοροῦσε μιὰ βαρύτιμη γούνα στοὺς ὤμους της, κι' ἦταν ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὥς τὰ νύχια ἀστραφτερή. Θὰ ἦταν περίπου σαράντα χρόνων, μᾶλλον συνομήλικη μὲ τὸν ἄντρα της. Δὲ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν πῆ ὄμορφη μὲ τὴν ἐλαφρὰ γαμψὴ μύτη της, μὲ τὰ μικρὰ ματάκια της καὶ μὲ τὰ κάπως μεγάλα δόντια της. Ἦταν ὅμως τόσο περιποιημένη, τόσο καλοβαλμένη, ποὺ τὸ πρόσωπο ἔπαιζε δευτερεύοντα ρόλο στὴν ἐμφάνισί της.

— Ὁ ἀδελφός μου, ὁ Τέλης... Ξέρεις, σοὔχω μιλήσει.

Σήκωσε ἡ γυναῖκα ψηλὰ τὰ χέρια της κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

— Νεκρανάστασι! Νεκρανάστασι!

— Βλέπεις· ἔκανε χαμογελώντας ἀνεπαίσθητα ὁ Φῶτος. Ἐσύ, ποὺ εἶσαι ἄπιστος Θωμᾶς...

Ἔδωσε ἡ Νίνα τὸ χέρι στὸν κουνιάδο της.

— Χαίρω πάρα πολύ! πρόφερε μὲ ὕφος, σὰν νὰ τῆς εἶχαν κάνει μιὰ τυπικὴ σύστασι.

— Μόνο, φυσικά, πρέπει νὰ τὸν συγχωρῆς ποὺ μᾶς παρουσιάστηκε ἔτσι ἀτημέλητος.

Ἕνα χαμόγελο τυπικό, γεμᾶτο ἀμηχανία, πέρασε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ χείλη τῆς γυναίκας.

— Ὤ... δὲν ἔχει σημασία.

Ἔπειτα κύτταξε τὴν ὥρα της καὶ τὰ μάτια της στηλώθηκαν γεμᾶτα ἀνυπομονησία στὰ μάτια τοῦ ἀντρός της. Αὐτὸς φαινόταν κάπως στενοχωρημένος. Ξερόβηξε:

— Τέλη... Ξέρεις... Τί κακὴ σύμπτωσι... Ἀλλὰ πρέπει... εἴμαστε ἀναγκασμένοι...

Ἄκουσε τὰ λόγια ὁ μεγάλος ἀδελφὸς καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του μεγάλωσαν, κύτταξαν τὸ Φῶτο σὰν νὰ τὸν ἔβλεπαν πρώτη φορά:

Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης

('Ο Γρηγόρης κι' ὁ Σταμάτης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...)

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Ὅταν βλέπω μέσ' στὸ δρόμο
καμμιὰ νέα ζωηρὴ
ν' ἀνταλλάσση μὲ διαβάτη
χειραψία τρυφερή,
«κλάφτε τον τὸν φουκαριάρη»,
συλλογίζομαι καὶ λέω
καὶ τὴν τσέπη του ἀρχίζω
καὶ τό... χρῆμα του νὰ κλαίω!

★

Δηλαδὴ πολὺ φοβᾶμαι,
ὅτι θἆναι δεσποινὶς
ἀπὸ αὐτὲς ποὺ παριστάνουν
τὶς γνωστὲς ἢ συγγενεῖς
καὶ τὴν ὥρα ποὺ σὲ βλέπουν
καί... πετοῦν ἀπὸ χαρά,
τὸ φτωχό σου πορτοφόλι
κάνει, ἔξαφνα, «φτερά»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Βλέπω, πράγματι κι' ἀκούω,
πὼς στὰ χρόνια μας αὐτά,
ἐμφανίζονται ὡρισμένα
κοπελλάκια τορνευτά,
ποὺ διαβάτες ἀμερίμνους
ἀγκαλιάζουν, ἢ πλευρίζουν
καὶ μὲ πρώτη εὐκαιρία
τὰ λεφτούλια τους «ξαφρίζουν»!

★

Τὸ φιλί, γιὰ δόλωμά τους
βάζουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
κι' ἐνῶ σκέπτεται, στὸ βάθος
καὶ πιστεύει ὁ ἀφελὴς των,
πὼς σὲ τέτοιες περιπτώσεις,
«τὸ φιλὶ δὲν εἶναι κρίμα»,
τὸ φιλάκι καταλήγει,
γιὰ τὶς νέες νἆναι... χρῆμα!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Ἡ δουλειά τους, πάντως, εἶναι
ἀρκετὰ προσοδοφόρα
καὶ κατάτσες ὡρισμένες
κι' «ὠτο-στοπ» δουλεύουν τώρα!
Γιωταχῆδες σταματᾶνε,
μὲ ναζάκι καὶ μὲ σκέρτσο
καὶ ἀφοῦ τοὺς διπλαρώσουν
καὶ ἀφοῦ τοὺς φέρουν «τέρτσο»,
τοὺς πασάρουν τό... φιλί τους
κι' ἕναν ψευτοακκισμὸν
καὶ στὸ πορτοφόλι «δεῦτε
τελευταῖον... ἀσπασμόν»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Θραῦσι ἄρχισαν νὰ κάνουν,
ἐν ὀλίγοις, οἱ γαλιάντρες,
γιατὶ ὑπάρχουν στὸν καιρό μας
καὶ πολλοὶ «μοιραῖοι» ἄντρες,
ποὺ νομίζουν ὅτι θέλγουν
εὐχερῶς τὰ θηλυκά...
Κι' ὅταν πάρουνε χαμπάρι
κι' ὅταν δοῦνε τελικά,
πὼς τοὺς εἶχε στήσει «κόλπο»
θηλυκὸς πορτοφολᾶς,
κινδυνεύουν νὰ τοὺς ἔρθη
μᾶλλον «κόλπος» καὶ ταμπλᾶς!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Θά... θὰ πάτε... θὰ πᾶς κι' ἐσύ; ρώτησε σιγανά.

— Δὲν θὰ πήγαινα, ἔκανε ὁ Φῶτος χωρὶς πεποίθηση. Ἀλλά, ξέρεις, ἔχομε δώσει τὸ λόγο μας... Εἶναι στὸ σπίτι ἑνὸς συναδέλφου... ἔχουν κάνει μεγάλη ἑτοιμασία οἱ ἄνθρωποι, ἔχουν καλέσει καμμιὰ διακοσαριὰ ἄτομα... Νάρθῃς ὅμως αὔριο... αὔριο βράδυ νὰ φᾶμε.

— Ὄχι αὔριο, πεταχτῆκε ἀμέσως ἡ Νίνα. Ξεχνᾶς, χρυσέ μου. Αὔριο θὰ εἴμαστε στοῦ κυρίου Νικολάου.

— Ἄχ... ναί... μοῦ διέφυγε... Ἡ Νίνα ἔβγαλε τὸ σημειώματάριό της, τὸ ξεφύλλισε μὲ ὕφος ἐπίσημο:

— Γιὰ δέκα ἡμέρες δὲ βλέπω μιὰ ἐλεύθερη βραδυά...

— Ὥ... ποὺ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή. Ψυθύρισε ὁ καθηγητὴς ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Ἔπειτα γύρισε στὸν ἀδελφό του:

— Βρὲ ἀδελφέ νάρθῃς ὅποτε θέλεις. Ἔλα ἕνα μεσημέρι. Ἔχομε νὰ ποῦμε καὶ ὡρισμένα πράγματα... Δηλαδή, στάσου, γιὰ νὰ συνεννοηθοῦμε μιὰ καὶ καλή. Ἡ περιουσία ἔχει ἤδη μοιραστῆ... δὲν πιστεύω νὰ προκύψῃ ζήτημα...

— Τί ζήτημα; φώναξε ἡ Νίνα, καὶ τὰ ρουθούνια της φρικίασαν, λὲς κι' ὀσμίστηκαν κάτι δυσάρεστο.

— Φυσικά, δὲν ὑπάρχει ζήτημα, εἶπε μὲ ὕφος βαρὺ ὁ Φῶτος. Ἡ περιουσία μοιράστηκε, ὅλοι ἔχομε κανονίσει τὴ ζωή μας τώρα... Ἐξ ἄλλου, ὁ Τέλης, πῆρε τὸ μεριδιό του... Λοιπόν ... Τέλη, ἀδελφέ μου... Ἀκόμα δὲν τὸ πιστεύω ποὺ σὲ βλέπω. Τὸ πρωῒ ποὺ θὰ ξυπνήσω θὰ πιστεύω ὅτι ἦταν ὄνειρο.

— Ἕνα ἐφιαλτικὸ ὄνειρο...

— Ὄχι δά κι' ἐφιαλτικό, γέλασε ὁ καθηγητής. Ἕνα ὄνειρο ἀφάνταστα εὐχάριστο, ἀλλὰ τόσο ἀπίθανο ποὺ χρειάζεται κάποιο περιθώριο χρόνου γιὰ νὰ μπῆ καλὰ στὸ κεφάλι μας.

— Ἔλα, χρυσέ μου, πρόφερε ἡ Νίνα, μὲ ὕφος πολὺ γελαστὸ ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐπιτακτικό.

Ὁ Φῶτος σήκωσε τὰ χέρια του.

— Τί νὰ γίνῃ, πρέπει νὰ πᾶμε.

Τὸν ἄφισαν νὰ περάσῃ πρῶτος στὸ ἀσανσέρ. Ἡ Νίνα κυττάζονταν στὸν καθρέφτη. Ἦταν φανερὸ ὅτι ἀγωνιοῦσε γιὰ τὴν ἐμφάνισή της. Ὁ Φῶτος φαινόταν ἀφηρημένος. Κάτι τὸν ἀπασχολοῦσε.

Ὅταν βρέθηκαν στὸ δρόμο, ὁ Φῶτος ξεκλείδωσε τὸ αὐτοκίνητό τους

— Ἔλα, Τέλη, εἶπε διαστικά. Πές ποῦ θέλεις νὰ σ' ἀφίσουμε; Ποῦ εἶναι τὸ ξενοδοχεῖο σου;

Δίστασε ὁ μεγάλος. Ἔπειτα κύτταξε ἀλλοῦ.

— Προτιμῶ νὰ περπατήσω.

— Ὄχι, βρὲ ἀδελφέ. Θὰ σ' ἀφίσουμε...

— Εὐχαριστῶ, Φῶτο. Προτιμῶ νὰ περπατήσω. Καληνύχτα. Καλὴ διασκέδασι.

Χωρὶς νὰ τοὺς δώσῃ τὸ χέρι, τράβηξε ἴσια μπροστά του. Τοὺς ἔνοιωθε ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν μὲ κάποια ἀμηχανία, ἔβλεπε πῶς σήκωναν τοὺς ὤμους. Ναί, τοὺς ἔβλεπε χωρὶς νὰ γυρίσῃ. Κάποια στιγμὴ ἄκουσε καὶ τὴ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ του:

— Τέλη... Νάρθῃς ἕνα μεσημέρι. Χωρὶς ἄλλο! Σὲ περιμένουμε.

Οὔτε γύρισε. Εἶχε κάποιο ἀόριστο συναίσθημα πῶς ἂν γύριζε νὰ τοὺς κυττάξῃ θὰ πάθαινε κακό. Ἴσως νὰ γινόταν στήλη ἅλατος... Ἴσως νὰ σταματοῦσε ἡ καρδιά του. Γι' αὐτὸ τάχυνε τὸ βῆμα του καὶ προχώρησε ἴσια μπροστά του.

Η ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Πῆγε στὸν ὁδὸ Ἀθηνᾶς, ἤρε ἕνα φθηνὸ δωμάτιο. Πέταξε μὲ χέρια ποὺτρεμαν τὰ ροῦχα του, ξάπλωσε, ἔσβυσε τὸ φῶς. Τὸ δωμάτιο ἦταν μικροσκοπικό, μύριζε βαρειά. Τοῦ προκατόχου του ἡ μυρωδιὰ ἦ μαλλον πολλῶν ἀνθρώπων χνώτα. Ἀκόμα καὶ τὰ σεντόνια ἦταν ἀμφιβόλου καθαριότητος.

Στὸ διάδρομο ἀκούγονταν ποῦ καὶ ποῦ βήματα, κλειδαριὲς ποὺ ἀνοιγαν. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ λαϊκοῦ ξενοδοχείου.

Κάμποση ὥρα δὲν σκέφθηκε τίποτα ὁ Τέλης. Τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ σκεφθῆ. Ἔμεινε ἀκίνητος, ξαπλωμένος, μὲ τὰ μάτια κλειστά, μὲ τὸ κεφάλι ἄδειο. Τὸ μόνο ποὺνοιωθε ἦταν ὅτι πονοῦσε. Κάτι τὸν πονοῦσε, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε νὰ καθορίσῃ τί. Λίγο-λίγο κατάλαβε πῶς ὁ πόνος ἐρχότανε ἀπὸ τὴν καρδιά. Λίγο - λίγο κατάλαβε πῶς μέσα στὸ στῆθος του, σὰν νὰ εἶχε χωθῆ μιὰ παγωμένη λεπίδα φαρμακερή, ποὺ στριφογύριζε καὶ τὸν βασάνιζε.

Κάποια στιγμὴ κατάλαβε πῶς κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο ἀγαπημένο, θέλει νὰ τὸν ξαναδῆ. Ὁ μεγαλύτερος καϋμὸς εἶναι ἡ σκέψι, πῶς δὲν θὰ τὸν ξαναδῆ. Ἐκεῖνο τὸ «πρώτη πιὰ» καίει τὴν καρδιά. Ἐμένα ὅμως μὲ ξανάδαν. Γύρισα ἀπὸ τὸ θάνατο. Κανονικά, ἔπρεπε νὰ τρελλαθοῦνε ἀπὸ τὴ χαρά τους, νὰ νοιώσουν πῶς κάτι ἄλλαξε μέσα τους....

Ἄπλωσε τὰ χέρια του,λὲς κι' ἤθελε ν' ἀγγίξῃ κάτι φιλικό, ξεστό. Ἄγγιξε τὸν τοῖχο δίπλα στὸ κρεβάτι του. Ἕνα τοῖχο βρώμικο, σκονισμένο. Ἔβαλε τὰ χέρια του πάλι κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα:

— Ἡ ζωὴ τράβηξε χωρὶς ἐμένα. Τρέξηξε μιὰ χαρά...

Ἕνα πικρὸ γέλιο τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ. Θυμήθηκε:

Μόλις ἐπανῆλθε ἡ μνήμη του, πέρα ἐκεῖ, στὴ Ρωσία, τὸ πρῶτο πούνοιωσε ἦταν κάτι σὰν τρόμος:

— Τοὺς ἄφισα. Τοὺς ἐγκατέλειψα! Τί θ' ἀπόγιναν χωρὶς ἐμένα; Ἡ δύστυχη ἡ Φανούλα, θὰ πέθανε. Σίγουρα δὲν θὰ τὴ δρῶ ζωντανή.

Γιὰ τὴ Φανὴ ἦταν σίγουρος ὅτι δὲν θὰ τὰ εἶχε βγάλει πέρα μονάχη της, ὅτι θὰ τὴν εἶχε τσακίσει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ λύπη κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ δυσκολία τῆς ζωῆς. Γιὰ τ' ἀδέλφια του, δὲν τὸ φανταζόταν βέβαια ὅτι θὰ πέθαιναν χωρὶς αὐτόν, ἀλλὰ ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ ἀπουσία του εἶχε ἀφίσει ἕνα μεγάλο κενό, μιὰ χαίνουσα πληγὴ στὸ σπίτι του. Μιὰ πληγὴ ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ ἐπουλωθῆ. Ἦταν σίγουρος, πῶς ἡ πληγὴ αὐτὴ μονον μὲ τὴν παρουσία του θὰ μποροῦσε νὰ γιάνη. Ἐρχόταν τρομοκρατημένος, μὴν ἴδῃ κάποια καταστροφή, κι' εὑρισκε ὅλα στὴ θέσι τους, ὅλα ἀνθισμένα. Ἡ ζωὴ εἶχε κλείσει ἀπάνω ἀπὸ τὴ μνήμη του, ἡ πληγὴ εἶχε ἐπουλωθῆ, χωρὶς γ' ἀφίσῃ κἂν μιὰ οὐλή. Κι' αὐτὸς ἐρχόταν τώρα σὰν ξένο σῶμα νὰ χωθῆ μέσα σ' ἕνα γερὸ κορμί...

Κάθε ξένο σῶμα φέρνει πόνο. Εἶμαι ὁ ξένος, ὁ ἀχρηστος γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους...

Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Ὅταν κατασταλάξαι καθαρὰ σ' αὐτὴ τὴ σκέψι, ἐνοιωσε τόσο ἀπέραντη δυστυχία, ποὺ τρόμαξε κι' ὁ ἴδιος. Ἂν εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ καμμιὰ φυλακή, ἐκείνη τὴ στιγμὴ θὰ γύριζε πίσω. Θἄπεφτε στὰ πόδια τοῦ θεσμοφύλακα νὰ τὸν κλείσῃ πάλι στὸ κελί του. Θὰ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δώσουν πάλι ἕνα νοῦμερο, νὰ μὴν εἶναι πιὰ ὁ Τέλης Ρούσσιας, ὁ ἄντρας ποὺ γύρισε στὸν τόπο του μετὰ εἴκοσι δυὸ χρόνια. Νὰ εἶναι ἕνα νούμερο, μιὰ μηχανή, ποὺ δὲν χρειάζεται νὰ κάνη τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ ὑπακούῃ.

Ὅσο προχωροῦσε ἡ ὥρα, τόσο ἐνοιωθε πιὸ φαρμακερὴ τὴν πίκρα μέσα του. Ἐπὶ τέλους, μόλις ἀχνοχάραζε ἡ αὐγή, πετάχτηκε, ἄνοιξε τὶς γρίλιες. Ἤθελε ν' ἀναπνεύσῃ λίγο καθαρὸ ἀέρα. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἕνα φτωχό, στενὸ φωταγωγό. Ἔκλεισε τὸ τζάμι, κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται διαστικά. Τὸ φῶς τῆς αὐγῆς στὴν ἀρχὴ τὸν φόβισε. Ἔπειτα, ξαφνικά, τοῦδωσε καινούργια ἐλπίδα:

— Ἡ Φανή... Ναί... Ἐκείνη δὲ μπορεῖ νὰ μ' ἔχῃ ξεχάσει... Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσι ν' ἀφίσῃ τὸν ἄντρα της γιὰ μένα. Ὄχι. Ἀλλά, μιὰ φιλία... γιατὶ δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀρχίσῃ μιὰ φιλία;

Μὲ χέρια ποὺτρεμαν, ἔψαξε τὴν τσέπη του, ἤρε τὸ κουρελιασμένο φύλλο ποὺ εἶχε γράψει ἡ Ρίτα τὴ διεύθυνσι τῆς μητέρας της. Οὔτε καὶ τὸ εἶχε προσέξει τὸ χαρτί. Τώρα εἶδε πὼς τὸ σπίτι βρισκόταν στὴν Ἁγία Παρασκευή.

ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΓΕΛΙΟ

Διὰ διαδρομή, δὲν τὸν ἄφισαν οἱ τύψεις.

— Τί θέλεις νὰ κάνῃς; Τί περιμένεις ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι; Τί μπορεῖς νὰ κάνῃς; Εἶναι σωστὸ νὰ παρουσιαστῆς ἐσὺ μετὰ τόσα χρόνια σὰν φάντασμα μπροστά της; Τί περιμένεις πιὰ ἀπὸ αὐτήν;

Αὐτὰ τοὔλεγε ἡ λογική. Κάποια ἀπίθανη φωνὴ ὅμως μέσα του, τοῦ ψιθύριζε ἄλλα:

— Κι' ἂν εἶναι δυστυχισμένη; Κι' ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια σὲ περίμενε; Γιατὶ ὄχι; Ἡ ζωὴ τὴν ἀνάγκασε νὰ παντρευτῆ ἕναν ἄντρα ποὺ δὲν ἀγαποῦσε, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον της. Τί ἄλλο μποροῦσε νὰ κάνῃ, μιὰ νέα, ὄμορφη κοπέλλα; Ποιὸς σοῦ λέει, ὅμως, πὼς μέσα της δὲν θὰ γινόταν κάθε μέρα θρῆνος; Πὼς ἀκόμα καὶ στὶς στιγμὲς τῆς μεγαλύτερης εὐτυχίας της, δὲν ἔνοιωθε τὸ φαρμάκι τῆς δυστυχίας στὴν καρδιά της;

Ποιὸς μποροῦσε νὰ τοῦ ἐγγυηθῆ, πὼς καὶ στὶς στιγμὲς ποὺ βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀντρός της, ὅλη της ἡ ὕπαρξι, ψυχὴ καὶ κορμί, δὲν τὸν ἀποζητοῦσε;

Τὸ λευφορεῖο ἔρτασε στὸ τέρμα. Ρώτησε ἐκεῖ γιὰ τὴν ὁδό. Ἦταν ἀπόμερο τὸ μέρος, πρὸς τὸ βουνό.

Ἔτρεχε στὴν ἀρχὴ ὁ Τέλης, καθὼς πῆρε τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο. Γύρω του ἡ πλάση ξυπνοῦσε ὑπέρλαμπρη στὸν ἀπριλιάτικο ἥλιο. Ἀπὸ κάποιο σπίτι δγῆκε μιὰ στρουμπουλὴ ὑπηρέτρια, κρατώντας ἕνα ταψὶ μὲ τσουρέκια.

Ἡ εὐωδιά τους κάτι τοῦ θύμισε.

— Ἄ, ναί, Μεγάλη Πέμπτη σήμερα. Μεγάλη Πέμπτη...

Στὸ ταξίδι τὸ θυμόταν. Σ' ὅλο τὸ ταξίδι λογάριαζε πὼς θὰ περνοῦσε τὴ Λαμπρὴ μὲ τὴν οἰκογένειά του. Ὅλο τὸ ταξίδι ἀναπολοῦσε τὶς φοβερὲς Λαμπρὲς ποὺ εἶχε περάσει. Κι' ἡ καρδιά του σκιρτοῦσε ἀπὸ ἀγαλλίασι στὴ σκέψι πὼς φέτος.... Ἡ Λαμπρὴ εἶναι ἡ γιορτὴ τῶν ξενητεμένων. Γιὰ νὰ γιορτάσουν μαζὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, ξεκινᾶνε οἱ ξενητεμένοι ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου...

Ἡ θύμησι πὼς ἔφθανε τὸ Πάσχα, ἀντὶ νὰ τοῦ ζεστάνῃ, τοῦ πάγωσε τὴν καρδιά. Ὁ δρόμος ἦταν ἀρκετὸς καὶ τὰ πόδια του λύγιζαν. Ἐπὶ τέλους, ἔφτασε σὲ ἕνα μεῖο ἀπ' ὅπου μποροῦσε ν' ἀντικύσῃ τὸ σπίτι.

Ἕνα ὡραῖο διώροφο, σὰν ἐλβετικὸ σαλέ, χωμένο σ' ἕνα φουντωτὸ κῆπο. Κάτω μιὰ βεράντα εὐρύχωρη, μαρμαρένια, ἀπάνω ἕνας ἐξώστης πνιγμένος στὴν περικοκλάδα. Ὁ τόπος μοσχοβολοῦσε πεύκο καὶ σκοῖνα.

Στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, στεκόταν ἕνα αὐτοκίνητο. Μιὰ ὡραία κοῦρσα στὸ χρῶμα τῆς ἀμυγδαλιᾶς.

Στάθηκε λίγο παράμερα κι' ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ τρέμουν.

— Πῶς νὰ παρουσιαστῶ; Τί νὰ πῶ; Εἶναι τρέλλα, τρέλλα...

Ἕνα εὐτυχισμένο γέλιο ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα. Ἡ καρδιὰ του φτερούγισε. Τὸ γέλιο της! Θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ χιλιάδες γέλια. Στὶς στιγμὲς τῆς μεγάλης του δυστυχίας, τότε ποὺ ἐπικαλιόταν τὸ θάνατο γιὰ λύτρωσι, πολλὲς φορές, σὰν σὲ παράκρουσι νόμιζε πὼς ἄκουγε ἕνα γέλιο. Ἡ μνήμη του δὲν τὸν βοηθοῦσε τότε νὰ θυμηθῆ τίνος ἦταν αὐτὸ τὸ γέλιο. Τώρα τὸ ἤξερε καλά: Ἦταν τὸ γέλιο της!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε τὴν ἄλλη στιγμή. Ἕνας νεαρὸς πετάχτηκε ἔξω, πῆρε τὰ λίγα σκαλοπάτια, ἔτρεξε στὸ αὐτοκίνητο. Ἦταν ἕνα ὡραῖο παιδί, σπαθάτο, μελαχροινό, μὲ μάτια ζωηρὰ καὶ γρήγορες κινήσεις. Τὸ πολὺ δεκαπέντε χρόνων!

Ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε χαρουμενη, μισοπαιδιάτικη, μισοαντρίκια :

— Ἔλα, μπαμπά!.. Θ' ἀργήσω στὸ σχολεῖο...

Ἕνας ἄντρας κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια. Θὰ ἦταν ἴσαμε πενηντα-πέντε ἴσως κι' ἑξήντα χρόνων, ψηλός, βαρύς, καλοστεκούμενος. Ἦταν ντυμένος πολὺ καλά, ὅπως ἐξ ἄλλου κι' ὁ νεαρός. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε γελαστή:

— Τί φωνάζεις, Τέλη; Ποιὸς ἄργησε; Ἐσὺ ἄργησες...

Μιὰ γυναίκα ἔτρεξε ἀπὸ τὴν πόρτα , κρατώντας ἕνα πακέτο. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε γελαστή:

— Ἐ, σταθῆτε! Καλοί εἴσαστε κι' οἱ δυό σας!

— Ἆ... τὰ πακέττα μας! φώναξε ὁ νεαρός.

Κι' ἔτρεξε καταπάνω της, νὰ τῆς πάρῃ τὰ δυὸ πακέττα.

— Ἔπειτα, θὰ λὲς πὼς πεινᾶς...

— Πεινάω κιόλας, γέλασε τὸ παιδὶ καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα γρήγορο, ἀλλὰ θερμὸ φιλί.

Στάθηκε ἡ γυναίκα στὴν καγκελόπορτα νὰ τοὺς ξεπροβοδίσῃ. Τότε μπόρεσε νὰ τὴν κυττάξῃ καλλίτερα ὁ Τέλης.

Αὐτή!.. Ὄχι δέβαια ἡ εἰκοσάχρονη κοπέλλα. Ὄχι δέβαια, ὅπως νόμισε πὼς τὴν εἶδε στὸ πρόσωπο τῆς Ρίτας. Πάντως αὐτή, μὲ τὸ ὡραῖο της περπάτημα, μὲ τὰ μπριμπιλωτὰ της μάτια, μὲ τὰ χείλη της ποὺσταζαν μέλι... Ἔσταζαν πάντα μέλι κι' ἡ φωνή της εἶχε χάσει τὴν παιδιάτικη της ἀπόχρωσι. Ἦταν μιὰ βαθειά, θερμὴ γυναίκεια φωνή:

— Τέλη... νὰ μὴ ξεχάσῃς τὸ πακέττο στὸ θρανίο σου. Νὰ τὸ φᾶς... Θάνο, μακαρόνια, ἔ;

— Μακαρόνια! ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ εὐτυχισμένη ὁ ἄντρας.

Ἄντε, πηγαίνετε στὸ καλό... Στὸ καλό...

Ὁ ἴδιος ὁ Θάνος Λυκλάδης ὡδήγουσε. Ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή, καὶ τὸ αὐτοκίνητο πῆρε τὴν κατηφόρα. Ἡ Φανὴ στεκόταν στὸ κατωφλι καὶ τοὺς ξετροβόδιζε. Ἔτσι, ὅπως κουνοῦσε τὸ χέρι της, τὸ μπράτσο της γυμνό, ἦταν παχουλό, ὁλοστρόγγυλο. Εἶχε παχύνει ἀρκετά, ἦταν τώρα μιὰ γυναίκα ποὺ εἶχε περάσει τὰ σαράντα. Μιὰ ὡριμη γυναίκα, μὲ ὅλους τοὺς χυμοὺς μιᾶς ὁμορφης καλοκαιρινῆς ἡμέρας.

Ὁ Τέλης στεκόταν πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε τόσο, ποὺ βαρροῦσε πὼς οἱ χτύποι της ἔπρεπε νὰ φτάνουν στ' αὐτιά της.

Ὅλη του ἡ ὕπαρξι ἦταν ἕνας πόθος νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὴ φιλήσῃ. Ναί, ἐνοιωσε, ξαφνικά, πὼς ποθοῦσε τὰ χείλη της. Τὰ εἴκοσι χρόνια ἔσβυσαν. Ἡ ζωὴ γύρισε πίσω... σταμάτησε στὴ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ. Τὰ χείλη της ἔτρεμαν, τότε... Ἔτσι θἤθελε νὰ τὰ νοιώσῃ πάλι νὰ τρέμουν κάτω ἀπὸ τὰ φιλιά του. Νὰ τρεμουν ὅμως ἀπὸ χαρά, ἀπὸ εὐτυχία, κι' ὄχι ἀπὸ πόνο.

Κάποιο σφυρὶ χτυποῦσε στὰ μηνίγγια του, κάποιο σφυρὶ στὴν καρδιά του. Δὲ θάσταζε ὅταν τὴν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὴν πόρτα της, νὰ ἑτοιμάζεται νὰ τὴν κλείσῃ, δὲ θάσταζε. Πετάχτηκε, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Ἄκουσε δήματα ἡ Φανούλα, κοντοστάθηκε. Ὅταν τὸν εἶδε, πῆρε ἕνα ὕφος γελαστὸ κι' ἀξιοπρεπές. Τὸ ὕφος του δόμως φαίνεται τῆς ἔδειχνε πὼς κάτι ἤθελε νὰ τῆς πῆ αὐτὸς ὁ περαστικός. Σίγουρα κάποια πληροφορία. Γι' αὐτὸ δὲν διάστηκε νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα της.

«ΜΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ»

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια. Πόσο θάσταξε αὐτὴ ἡ ματιά, δὲν θἄξερε νὰ πῆ. Ἴσως μονάχα ἕνα δευτερόλεπτο, ποὺ τοῦ φάνηκε αἰῶνας. Τὴν κύτταξε καὶ περίμενε. Τάχα θ' ἄκουγε τὴ φωνή της, τὸ τρελλὸ ξεφωνητό της; Τάχα θ' ἄκουγε τὸ γέλιο της ἀνακατεμένο μὲ κλάμα.;

Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίμονη ματιά του ἡ ματιὰ της σκοτείνιασε. Τὸ πρόσωπό της πῆρε τὴν ἔκφρασι τῆς γυναίκας, ποὺ πρώτα ἀνησυχεῖ κι' ἔπειτα ἀμύνεται.

— Συγγνώμη... Θὰ ἤθελα κάποια πληροφορία...

Μὲ μιᾶς τὸ πρόσωπό της αἰθρίασε, πῆρε τὴ συνηθισμένη του γελαστὴ ἔκφρασι.

— Παρακαλῶ...

Τὸ μυαλό του σταμάτησε. Θἄθελε νὰ βρῆ κάτι νὰ τὴ ρωτήσῃ. Κάτι... Μὰ δὲν εὑρισκε οὔτε λέξι.

— Θέλετε κάποια πληροφορία; τὸν διευκόλυνε ἐκείνη εὐγενικά.

— Ναί...

Μιὰ λέξι ἤρθε στὰ χείλη του. Μὲ μιᾶς θυμήθηκε τί δὲν εἶχε μαθει ἀκόμα ἀπὸ τὸ σπίτι. Πῶς τὸ θυμήθηκε ἔτσι ξαφνικά; Δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ. Αἰσθάνθηκε ὅμως μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ τὸ μάθῃ. Νὰ τὸ μάθῃ ἐκείνη τὴ στιγμή:

— Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω.... Μήπως ξέρετε πότε πέθανε ἡ Ἑλένη Ρούσια;

Τὰ μάτια τῆς γυναίκας μεγάλωσαν, τὸν κύτταξαν τρομεμένα.

— Ἡ Ἑλένη Ρούσια; Ποιὰ Ἑλένη Ρούσσια;

— Μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα. Μοῦ εἶπαν γ' ἀπευθυνθῶ σὲ σᾶς...

— Θέλετε νὰ μάθετε γιὰ μιὰ πολὺ ἡλικιωμένη γυναίκα, ποὺχει ἕνα γυιὸ καθηγητὴ τοῦ Πολυτεχνείου καὶ μιὰ κόρη παντρεμένη;...

— Ἀκριβῶς γι' αὐτή. Πότε πέθανε;

Μά... πέθανε;...

Ἀντὶ νὰ τοῦ ἀποκριθῆ, τὸν ρωτοῦσε.

— Ὁποσδήποτε πρέπει νἄχη πεθάνει.

— Πρὶν δυὸ μῆνες ζοῦσε... Δὲν ξέρω... δὲν ἄκουσα...

— Πρὶν δυὸ μῆνες ζοῦσε;

Ἄκουσε τὴ φωνή του νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἄχρωμα αὐτὰ τὰ λόγια, λὲς κι' ἦταν μιὰ μηχανή.

— Ναί, ζοῦσε...

— Καί... ποὺ μένει; Ξέρετε νὰ μοῦ πῆτε μὲ ποιὸ ἀπὸ τὰ παιδιά της μένει;

Ἡ Φανὴ κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Μὲ κανένα ἀπὸ τὸ παιδιά της. Βρίσκεται στὸ Γηροκομεῖο. Στὴ λεωφόρο Κηφισίας, ξέρετε...

— Στὸ Γηροκομεῖο;

Ἐνοιωσε ἕνα σύγκρυο νὰ περνάῃ ὅλο του τὸ κορμί.

Ἡ Φανὴ κούνησε τὸ κεφάλι της:

— Δυστυχῶς. Δὲν εἶχε θέσι οὔτε στὸ σπίτι τοῦ γυιοῦ της, οὔτε στὸ σπίτι τῆς κόρης της. Ἐσεῖς ὅμως.... τὴ γνωρίζετε;...

— Ναί... κάπως...

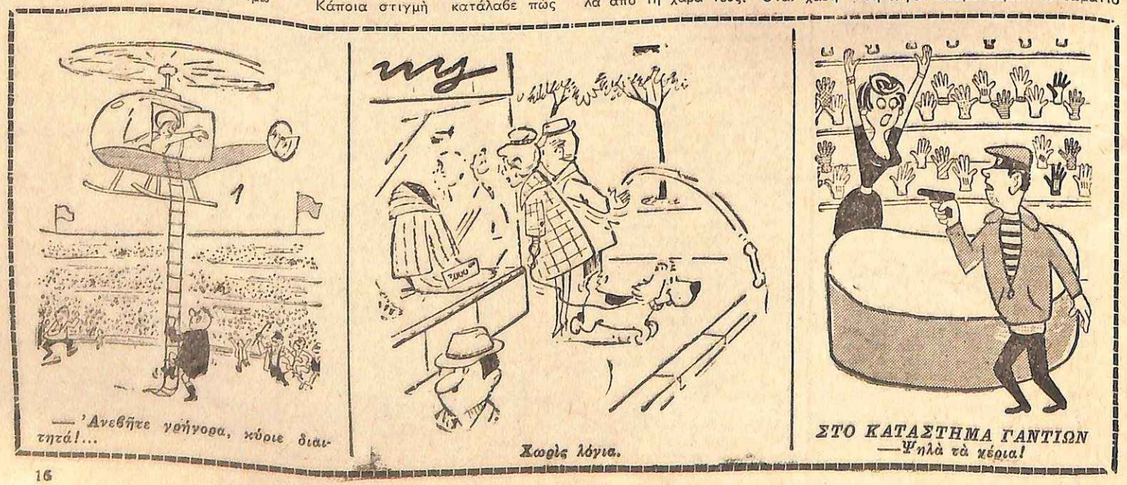

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ πασχαλινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει τὸ νέο αἰσθηματικὸ ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα τῆς ἐκλεκτῆς συγγραφέως

Κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ—ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Πληγωμένα νειάτα

Ἡ Νιόβη, ὁ Ἀλέξανδρος κι' ὁ Θέμης, νέα παιδιὰ γύρω στὰ εἴκοσι χρόνια, σχημάτισαν ἕνα μουσικὸ τρίο καὶ ζοῦνε σ' ἕνα χιμαιρικὸ κόσμο, γεμάτο ὁμορφιὰ καὶ ἰδανικά. Ἡ Νιόβη ἀγαπάει ἀδελφικὰ καὶ τοὺς δυὸ νέους, ἀπορφεύγοντας νὰ δείξη τὴν προτίμησί της. Ὁ Θέμης, ποὺ εἶνε φτωχός, εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴ Νιόβη καὶ ζηλεύει τὸν Ἀλέξανδρο, ποὺ εἶνε πλουσιόπαιδο. Γιὰ νὰ κερδίση γρήγορα πολλὰ χρήματα, μπλέκει μὲ μιὰ σπεῖρα σωματεμπόρων, μὰ ἡ Νιόβη δὲν θυσιάζει γι' αὐτὸν τὸν Ἀλέξανδρο, ποὺ καταλαβαίνει τώρα πὼς τὸν ἀγαπάει. Ὁ Θέμης ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τρελλὸς ἀπὸ τὴ ζήλεια του καὶ τὸ μίσος του, μετακειρίζεται κάθε μέσον γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία τῶν δυὸ ἐρωτευμένων. Ἀλλὰ θὰ τὸ καταφέρῃ ὄχι τὸ τέλος νὰ τοὺς κάνῃ δυστυχισμένους;

Τὸ αἰσθηματικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα θὰ συναρπάσῃ κυριολεκτικὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας, μὲ τὶς τρυφερὲς σκηνές του καὶ τὰ συγκινητικά του ἐπεισόδια.

✪✪

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ πασχαλινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει μιὰ νέα χιουμοριστικὴ σειρὰ ἑνὸς καινούργιου σπαρταριστοῦ τύπου τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας

ΣΠΥΡΟΥ ΔΕΜΕΝΑΓΑ

ΑΣΠΑΣΙΑ Η ΖΗΛΙΑΡΟΓΑΤΑ

Ἡ παθολογικὴ ζήλεια τῆς κ. Ἀσπασίας δημιουργεῖ διαρκῶς ἐκρηκτικὲς καταστάσεις καὶ ἀναρίθμητα κωμικοτραγικὰ ἐπεισόδια, μὲ κύριο ὄμβο τὸν ταλαίπωρο σύζυγό της κ. Ἀγησίλαο καὶ συγχρόνως μιὰ στρατιὰ ὁλόκληρη ἀπὸ ἀνίδεες κυρίες καὶ δεσποινίδες!...

✪✪

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ πασχαλινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει μιὰ κυριολεκτικὰ γοητευτικὴ σειρὰ μὲ τὸ γενικὸ τίτλο:

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ἐρωτικὰ γράμματα

Πρόκειται γιὰ μιὰ πρωτότυπη ἀνθολογία ἀπὸ κάθε εἴδους ἐρωτικὰ γράμματα, ἀπὸ τὰ δειλὰ καὶ ντροπαλὰ τῆς πρώτης ἀγάπης, τὰ φλογερὰ καὶ θυελλώδη τοῦ μεγάλου πάθους, τ' ἀνησυχα καὶ μελαγχολικὰ τῆς ἀμφιβολίας καὶ τὰ δραματικὰ καὶ μοιραῖα τοῦ τελικοῦ χωρισμοῦ. Ὅλα αὐτά, τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ διαλεγμένα μὲ προσοχή, ἀποτελοῦν, ὅπως θὰ δῆτε, τὸ πιὸ συναρπαστικὸ καὶ τὸ πιὸ περίεργο κι' εὐχάριστο ἀνάγνωσμα.

Ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσὲ στὴ Γεωργία Σάνδη. — Ὁ λόρδος Βύρων στὴν Τερέζα Γκουϊτσόλι. — Ὁ Φώσκολος στὴν Κόμησσα Ἀντονιέττα Ἀρέζε. — Ἡ Ντεζιρὲ Κλαρὺ στὸ Ναπολέοντα. — Ὁ Ναπολέων στὴ Μαρία Βαλέφσκα. — Ὁ Ριχάρδος Βάγνερ στὴ Ματθίλδη Βεζεντόνι κλπ. κλπ.

Τὸν κύτταξε μὲ περιέργεια. Ἦταν φανερὸ πὼς κάτι τὴ μαγνήτιζε στὴ ματιά του. Ὁ Τέλης αἰσθανόταν μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ τρέξη ἀπάνω της, νὰ τὴν ἀγκαλιάση. Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ τραπῆ σὲ φυγή.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε ἕνα αὐτοκίνητο στὸ δρόμο. Καὶ τὴν ἄλλη στιγμή, μιὰ κούρσα στεκόταν στὴν πόρτα. Τὸ πρόσωπο τῆς Φανῆς ἄστραψε. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε χαρούμενη, τὰ χείλη της μάζεψαν ὅλο τὸ ροδόσταγμα τοῦ Ἀπρίλη, ὅπως τότε, στὰ εἴκοσί της χρόνια:

— Ὤ... Τί ἦταν αὐτό! Ρίτα μου... Κοριτσάκι μου... Γιατὶ αὐτὴ ἡ πρωϊνὴ ἐπίσκεψι;

Ἡ Ρίτα πήδησε ἀπὸ τὸ ταξί. Ἔκανε νὰ τρέξη στὴ μητέρα της, εἶδε ὅμως τὸν Τέλη ποὺ στεκόταν ἀκίνητος μπροστά της καὶ τἄχασε. Ἐκεῖνος ἔνοιωθε τὰ πόδια του ριζωμένα στὴ γῆ. Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν εἶχαν ξανασυναντηθῆ ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ μάνα καὶ κόρη. Ἦταν σίγουρος, πὼς ἐρχόταν ἔτσι πρωΐ-πρωῒ ἡ μικρὴ νιόπαντρη, νὰ πῆ τὰ νέα στὴ μητέρα της. Τώρα ποὺ τὸν ἔβλεπε κοκκάλωνε.

Ἡ Φανὴ ὅμως τοὺς κύτταζε καὶ τοὺς δυὸ σαστισμένη.

— Τί συμβαίνει; Τὸν γνωρίζεις, τὸν κύριο, Ρίτα;...

Τὰ πόδια τοῦ ἄντρα ξεκόλλησαν ἀπὸ τὴ γῆ. Γύρισε τὶς πλάτες κι' ἄρχισε νὰ τρέχη.

Καὶ πάλι μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας του, χωρὶς νὰ γυρίση μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι, τὶς ἔβλεπε. Ναί, ἔβλεπε τὴ Ρίτα ν' ἀνεβαίνη τὰ λίγα σκαλοπάτια. Φιλοῦσε τὴ μητέρα της, τὴν κύτταζε στὰ μάτια καὶ τῆς ψιθύριζε δυὸ λόγια τρομαγμένα:

— Δὲν σοῦ φανερώθηκε;

— Ὄχι. Ποιός;... Ποιὸς εἶναι; ρωτοῦσε ἡ μάνα, ἀλαφιασμένη.

— Ἐκεῖνος...

Ἡ Φανὴ θὰ τὸν εἶχε κιόλας καταλάβει. Ἦταν ἀδύνατον πιὰ νὰ μὴ τὸν μάντευε ἡ καρδιά της. Ὡστόσο, θὰ ρωτοῦσε ἀκόμα:

—Ποιός;... Πές μου, παιδί μου...

— Ἐκεῖνος... Ὁ πεθαμένος... Ὁ χαμένος... Ὁ πρῶτος σου ἄντρας, μαμά...

Ἡ Ρίτα θ' ἄνοιγε τὴν ἀγκαλιά της νὰ δεχθῆ τὴ μητέρα της, ποὺ θὰ ἦταν ἕτοιμη νὰ λιποθυμήση. Τὴν ἄλλη στιγμή, ἡ Φανὴ θάβαζε τὶς φωνές:

— Πές του νάρθῃ!... Πές του νὰ γυρίση... Τρέχα, Ρίτα. Τρέχα...

Ἡ κοπέλλα ὅμως θὰ στήλωνε τὰ μπιρμπιλωτά της μάτια στὰ μάτια τῆς μητέρας της. Τὸ παιδιάτικο πρόσωπό της θὰ γινόταν πολὺ σοβαρὸ κι' ἡ φωνή της θ' ἀκουγόταν μεγαλίστικη, ὄχι παιδιάτικη:

— Μαμά... Γιατί; Δὲν καταλαβαίνεις, ὅτι μονάχα δυστυχία μπορεῖ νὰ σοῦ φέρη; Βλέπεις, τὸ κατάλαβε καὶ μόνος του καὶ δὲν σοῦ φανερώθηκε. Θὰ πῆ πὼς εἶναι τίμιος, ἠθικὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν σοῦ φανερώθηκε...

Ἡ Φανὴ θἄγειρε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κόρης της. Τὸ παχουλό της κορμί, ποὺ διατηροῦσε ἀκόμα ὅλη του τὴν ὀμορφιά, θὰ τραντάχτηκε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά:

— Ὤ... Ὤ... παιδί μου... παιδί μου...

Θὰ τῆς στέγνωσε ἡ Ρίτα μὲ τὰ φιλιά της τὰ δακρυσμένα μάτια.

— Ἔλα τώρα, μαμά... Αὐτὸ εἶναι μιὰ παληὰ ἱστορία. Οὔτε πρέπει νὰ τὸν ξαναθυμηθῆς. Εἶσαι εὐτυχισμένη, δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη μὲ τὸν μπαμπά, μὲ μᾶς;

— Εἶμαι εὐτυχισμένη... Ἀλλά...

— Τί νὰ γίνη μαμά; Οἱ πεθαμένοι δὲν ἀνασταίνονται. Αὐτὸς ἀναστήθηκε. Δὲν ὑπάρχει λόγος ὅμως νὰ καταστρέψης ἐσὺ τὴν εὐτυχία σου. Τὸ καλλίτερο εἶναι ἴσως νὰ μὴ τὸ ποῦμε διόλου τοῦ μπαμπά...

— Ἄχ... Ἄχ... ἀναστέναζε ἡ Φανή.

— Ἄκουσέ με ποὺ στὸ λέω, μαμά. Οὔτε τοῦ μπαμπά. Γιατὶ νὰ τοῦ κλονίσουμε τὴν εὐτυχία του; Εἶναι καλός... σ' ἔκανε εὐτυχισμένη...

Τ' ἄκουγε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Τέλης. Τ' ἄκουγε ἡ ψυχή του καὶ πονοῦσε, τ' ἄκουγε ἡ καρδιά του καὶ μάτωνε. Τὰ πόδια του ὅμως τὸν ἔφερναν ὅλο καὶ πιὸ μακρυά, καὶ πιὸ μακρυά...

Τὸ λεωφορεῖο ἔφευγε ἐκείνη τὴ στιγμή. Πήδησε, τὸ πρόλαβε. Κι' ὅταν κάθησε σὲ μιὰ γωνιά, ἀνάσανε βαθειά. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ξέφευγε ἀπὸ ἕνα θανάσιμο κίνδυνο. Τὴν ἄλλη στιγμή, ὅμως, κατάλαβε πὼς μέσα του ὅλα ἦταν νεκρά. Οὔτε ὅταν περίμενε τὸ θάνατο, στὶς φρδερὲς στιγμὲς τῶν εἰκοσι χρόνων, δὲν εἶχε νοιώσει ἔτσι βαθειὰ μέσα του τὴν κρυάδα τοῦ θανάτου.

ΠΕΡΙΤΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Οἱ ρόδες κυλοῦσαν γρήγορα στὴν ἄσφαλτο, νανούριζαν τὶς σκέψεις του.

— Περιττὸς ἄνθρωπος! Εἶμαι ἕνας περιττὸς ἄνθρωπος! Γιατὶ νὰ γυρίσω; Πῶς ἔκανα τὸ σφάλμα νὰ γυρίσω;

Αἰσθανόταν τύψεις καὶ ντροπή. Περισσότερο ἀπὸ θλίψι, αἰσθανόταν τύψεις καὶ ντροπή.

— Ἂν μποροῦσε, ἂν ἦταν στὸ χέρι του, ἕνας πεθαμένος νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν τάφο του καὶ νὰ φανερωθῆ στοὺς ἀγαπημένους του, ἦταν σωστὸ νὰ τὸ κάνη;

— Ὄχι, ἀποκρινόταν μιὰ φωνὴ κοφτὴ μέσα του. Ὄχι. Θὰ ἦταν ἔγκλημα νὰ τὸ κάνη. Θἄπρεπε νὰ ξέρη, ὅτι μιὰ καὶ τὸν ἔθαψαν βαθειὰ στὴ γῆ, δὲν θέλουν νὰ τὸν ξαναδοῦνε. Ὅσο καὶ νὰ κλαῖνε, ὅσο καὶ νὰ φωνάζουν τὸ ὄνομά του, δὲ θέλουν νὰ τὸν ξαναδοῦνε. Ὁ Λάζαρος...

Κάποτε εἶχε διαβάσει κάτι γιὰ τὸ Λάζαρο. Δὲν θυμόταν ὅμως καλά. Πάντως ἤξερε, πὼς ἡ παράδοσι τὸν παρουσίαζε πάντα χλωμὸ καὶ θλιμμένο. Ἡ παράδοσι ἔδινε μιὰ ἐξήγησι:

— Ἀντίκρυσε τὸ θάνατο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ κράτησε στὴ φυσιογνωμία του τὸν τρόμο καὶ τὴ θλίψι τοῦ θανάτου.

Τώρα ὅμως, ὁ Τέλης ἤξερε πὼς ἡ ἐξήγησι αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ σωστή. Ἐκεῖνο ποὺ ἔδινε τὴ χλωμάδα καὶ τὴ θανάσιμη θλίψι στὸ πρόσωπο τοῦ νεκραναστημένου, ἦταν ἡ ζωή. Ποιὸς ξέρει πόσα χρόνια, πόσους μῆνες, πόσες μέρες, νάζησε ὁ Λάζαρος, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου κύλησε τὴν πέτρα ἀπὸ τὸ μνῆμα του! Ὅσο καὶ νάζησε, ἦταν πάντα ἕνας πεθαμένος ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς. Ἕνας ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ τὸν ἀγαπήσουν. Πιὸ πολὺ τὸν φοβόνταν, παρὰ τὸν ἀγαποῦσαν. Πιὸ πολὺ τοὺς ἐνοχλοῦσε παρὰ τοὺς ἔδινε χαρά. Κι' οἱ ἀδελφές του, ποιὸς ξέρει; Τάχα νάπεσαν στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν; Ἢ θὰ πῆγαν νὰ κρυφτοῦνε, δαγκώνοντας τὰ χείλη τους γιὰ τὴν ἀναπάντεχη, ἐπικίνδυνη εὐτυχία ποὺ εἶχαν προκαλέσει;

— Τάχα πόσο νάζησε ὁ Λάζαρος; Πόσο νάζησε;

Μιὰ νοσηρὴ περιέργεια τὸν ἔπιασε νὰ μάθη αὐτὸ τὸ μυστικό. Μ' αὐτὴ τὴ σκέψι δὲν κατάλαβε πὼς μπῆκε τὸ λεωφορεῖο σχεδὸν στὴν Ἀθήνα. Περνοῦσε τώρα τὴ λεωφόρο Κηφισιᾶς. Ἕνας μεγάλος μαντρότοιχος, δέντρα καὶ χαμηλὰ κτίρια... Μιὰ καγκελλόπορτα κι' ἕνας νυσταγμένος κλητῆρας, ποὺ χάζευε τ' αὐτοκίνητα.

— Ἡ μάνα!

Μόλις καὶ πρόφθασε νὰ κατεβῆ στὴ στάσι τοῦ Γηροκομείου πρὶν ξεκινήση τὸ αὐτοκίνητο. Τὸ κορμί του, τὰ πόδια του, εἶχαν κάνει αὐτόματα τὶς κινήσεις. Ἡ λογικὴ του ἦρθε ἔπειτα νὰ τὶς ἐπικυρώση, νὰ τὶς φορτώση ὅμως καὶ μὲ ἐρωτηματικά:

Τάχα μήπως κι' ἡ μάνα; Κι' αὐτὴ τὸν ἔκλαψε καὶ πῆρε πιὰ τὴν ἀπόφασι πὼς τὸν ἔχασε. Κι' αὐτὴ κανόνισε κατὰ κάποιον τρόπο τὴ ζωή της. Χωρὶς αὐτόν. Ναί, χωρὶς αὐτόν!

— Θἆναι ἀπάνω ἀπὸ ὀγδόντα τώρα ἡ μάνα. Γριούλα, χούφταλο. Εἶναι σωστὸ νὰ πᾶς νὰ τὴν ἀναστατώσης; Εἶναι σωστὸ νὰ μπῆς στὴ μικρὴ γωνίτσα ποὺ τῆς ἄφισε, τελευταῖο δῶρο, ἡ ζωή, κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο; Τί ἔχεις νὰ τῆς προσφέρης; Τί καλλίτερο ἀπὸ ἕνα ἤρεμο κρεβάτι ἐδῶ στὴ μοναξιά, ἀπὸ τὴ βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ πεθάνη στὸ δρόμο; Τί ἔχεις νὰ τῆς πῆς, ποὺ νὰ τῆς δώσης χαρά;

Τὰ συλλογιζόταν αὐτά, κι' ὡστόσο τὰ πόδια του διαφωνοῦσαν μὲ τὴ λογική του. Μὲ φωνὴ στενόχωρη, ρώτησε τὸ θυρωρό. Αὐτὸς τὴ θυμήθηκε ἀμέσως:

— Τὴν ξέρω, πῶς! Μιὰ καλὴ γριούλα...

Καὶ τοὔδειξε τὸ περίπτερο.

Προχώρησε ὁ Τέλης σὰν αὐτόματο. Ἔτριζε τὸ χῶμα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του κι' ὁ κῆπος μοσχοβολοῦσε μυριανθισμένος. Στοὺς πάγκους γεροντάκια λιάζονταν κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ὅταν ἔβλεπε καμμιὰ γερόντισσα, ἡ καρδιά του σκιρτοῦσε. Τάχα θὰ τὴν ἀναγνώριζε;

Ὅσο προχωροῦσε, μιὰ σκέψι τὸν βασάνιζε:

— Τί θὰ τῆς πῶ; Τί θὰ τῆς προσφέρω γιὰ νὰ τῆς δώσω λίγη χαρά;

Κάτι ἔτριξε στὴν τσέπη του. Τότε θυμήθηκε τὰ ποιήματά του. Ἕνα μάτσο χαρτιά. Ἀλλὰ ὅλα ἐρωτικά. Ποιήματα λατρείας γιὰ τὴν ἀγαπημένη του. Οὔτε ἕνα γιὰ τὴ μάνα, οὔτε ἕνα...

Οἱ τύψεις τοῦ δάγκωσαν τὴν καρδιά. Παράξενο! Ὅσο ζύγωνε ἡ ὥρα ποὺ θὰ τὴν ἔβλεπε, τόσο καὶ περισσότερη θέσι ἔπιανε ἡ γριούλα στὴν καρδιά του. Τόσα χρόνια, εἶχε μείνει στὸ σύθαμπο τῆς μνήμης του. Ἡ φεγγοβολὴ τῆς Φανῆς τὴν ἐπισκίαζε καὶ τώρα ξαφνικά, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὴν ἀποζητοῦσε ὅλη του ἡ ὕπαρξι. Τάχυνε τὸ βῆμα, λὲς καὶ φοβόταν μήπως φθάση ἀργά. Μήπως ἀκούση πως ἡ μάνα δὲ ζοῦσε πιά.

Ἔφθασε στὸ περίπτερο. Δυὸ-τρεῖς γριοῦλες κάθονταν στὸ κηπάκι μπροστὰ καὶ λιάζονταν. Μιὰ στιγμὴ μονάχα δίστασε, ἔπειτα τὴν ἀναγνώρισε. Ἐκείνη! Ἡ μάνα!

Η ΜΑΝΑ!

Ἦταν ἴδια. Κι' ὅμως δὲν ἦταν αὐτή. Τὴν εἶχε ἀφίσει τσακισμένη ἀπὸ τὸν πόνο, ἕνα ζωντανὸ ἄνθρωπο ὅμως. Τώρα, ἡ γριούλα μὲ τὰ ἀσημένια μαλλιά, μὲ τὸ διάφανο πρόσωπο, ποὺ ἄστραφτε σὰν ἐξαϋλωμένο στὸν ἥλιο, μὲ τὴ μύτη ποὺ εἶχε πάρει κάπως τὸ σχῆμα τῆς μύτης τῶν νεκρῶν, μὲ τὰ βαθουλωμένα μάτια, ἦταν καὶ δὲν ἦταν ζωντανή. Κάποια ἄλλη δίπλα της, κάτι τῆς ἔλεγε. Ἄκουγε ἡ μάνα, κουνοῦσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸ σαγόνι της ἔτρεμε. Ἦταν ἀδύνατη, κι' ὅπως καθόταν, φαινόταν μιὰ πιθαμή. Λὲς κι' εἶχε κοντήνει.

Ἡ πρώτη του κίνησι ἦταν νὰ τρέξη κατεπάνω της. Ἡ λογικὴ ὅμως τὸν σταμάτησε:

— Θὰ τὴ σκοτώσης. Ἡ ζωή της κρέμεται ἀπὸ μιὰ κλωστή. Ἡ φωνή σου μονάχα θὰ τὴν κόψη αὐτὴ τὴν κλωστή.

Ἡ καρδιά του κλωτσοῦσε μέσα στὸ στῆθος του καθὼς προσπέρασε βιαστικὰ ἀπὸ κεῖ καὶ πῆγε παρέκει, ὅπου ἀντίκρυσε μιὰ ἀδελφή. Μὲ λίγα λόγια τῆς ἐξήγησε περὶ τίνος πρόκειται καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ προετοιμάση κάπως τὴ δύστυχη γερόντισσα. Ἡ κοπέλλα τὸν κύτταξε μὲ μάτια μεγάλα, παραξενεμένη, ταραγμένη. Στὸ τέλος ὅμως τοῦ εἶπε νὰ σταθῆ παρέκει καὶ νὰ περιμένη. Τὴν εἶδε ὁ Τέλης ποὺ ζύγωσε τὴ μάνα, ποὺ ἔσκυβε κάτι νὰ τῆς πῆ. Δὲν ἄκουγε τὰ λόγια της, ἔβλεπε μόνο τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου της. Καταλάβαινε πὼς ἡ ἀδελφὴ θὰ τῆς ἔλεγε στὴν ἀρχὴ πὼς κάτι σπουδαῖο θὰ συμβῆ σήμερα... Στὴν ἀρχὴ ἡ μάνα χαμογέλασε. Ἕνα θλιμμένο χαμόγελο, ἕνα ἀχνό, φτωχό, χειμωνιάτικο χαμόγελο. Ἔπειτα ἡ ἀδελφὴ τὴ σήκωσε, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι νὰ τὴν πάη μέσα. Προτίμησε φαίνεται νὰ γίνη μέσα ἡ συνάντησί τους. Ἡ μάνα περπατοῦσε μὲ μικρὰ—μικρὰ βηματάκια, κι' οἱ παντόφλες της σερνόνταν στὶς πλάκες.

Μπῆκε μὲ προφύλαξι κι' ὁ Τέλης στὸ κτίριο, καὶ περίμενε στὸ διάδρομο. Κάποια στιγμὴ τοὔκανε νόημα ἡ ἀδελφὴ νὰ προχωρήση.

— Τὴν προετοίμασα, τοῦ ψιθύρισε. Προσέξτε. Ὄχι πολλὲς συγκινήσεις.

Τὸν κύτταξε ἄλλη μιὰ φορὰ καλὰ κι' ἐξαφανίστηκε. Κι' ὁ Τέλης προχώρησε πρὸς τὸ δωμάτιο.

— Παιδί μου! Παιδί μου!

Μὲ τὴν ἀγκαλιὰ ἀνοιχτὴ ἔτρεχε ἡ γερόντισσα πρὸς τὸ μέρος του. Μὲ τὰ δυό της χέρια ἁπλωτά, ὅπως τότε, τὴν ἡμέρα ποὔφυγε αὐτὸς γιὰ τὸν πόλεμο, ὅπως τότε, τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν φώναζε γιὰ νὰ τὸν φιλήση ἄλλη μιὰ φορά.

Τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἔσφιξε...

— Μάνα... Μάνα...

Τὰ δικά του τ' ἀναφυλλητὰ ἀκούστηκαν πιὸ πολὺ ἀπὸ τὰ δικά της.

Τί μικρὴ ποὺ τὴν ἔνοιωθε στὴν ἀγκαλιά του! Ἄλλοτε, ὅταν τύλιγε τὰ χέρια του γύρω της, τὴν ἔνοιωθε ὁλόκληρη γυναίκα. Τώρα ἦταν σὰν ἕνα ἀδύνατο παιδάκι. Καὶ κοντή, κοντούλα. Εἶχε γίνει μικροσκοπική.

— Παιδί μου! Τόξερα πὼς θἄρχόσουν! Τόξερα! Τόξερα!

— Δὲ μὲ ἔκλαψες γιὰ πεθαμένο, μάνα;

— Ὄχι!

Τὰ μαῦρα, βαθουλωμένα μάτια τῆς γερόντισσας, βυθίστηκαν στὰ δικά του.

— Δὲ μποροῦσα νὰ πιστέψω πὼς εἶχες πεθάνει. Καὶ σὲ περίμενα. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα σὲ περίμενα, παιδί μου.

— Μὰ δὲ σᾶς εἰδοποίησαν ὅτι σκοτώθηκα;

— Μᾶς εἰδοποίησαν ὅτι ἐξαφανίστηκες. Ἀλλὰ ἀφοῦ δὲ σὲ ηὗραν σκοτωμένο... Γι' αὐτό, ποτὲ δὲν τὸ πίστεψα. Ποτέ... καὶ τόξερα πὼς δὲ θὰ ξεψυχοῦσα, ἂν δὲ σ' ἔβλεπα. Μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ ἔζησα εἰκοσιένα χρόνια, τρεῖς μῆνες καὶ δεκάξη μέρες...

Τὴν κύτταξε σαστισμένος.

— Ποῦ τὸ ξέρεις, μάνα;

— Τόσες δὲν εἶναι;

— Δὲν τὶς ἔχω μετρήσει.

—Ἐγὼ ὅμως τὶς ξέρω καλά. Τὶς μετροῦσα. Κύττα!

Τοὔδειξε ἀπάνω στὸ κομοδίνο της. Ἡ φωτογραφία του! Ἡ τελευταία του φωτογραφία, κιτρινισμένη ἀπὸ τὸν καιρό, λεκιασμένη ἀπὸ δάκρυα. Καὶ πίσω ἀπὸ τὴ φωτογραφία, μὲ λεπτὰ τρεμουλιαστὰ γράμματα, τὰ χρόνια, οἱ μῆνες, οἱ ἡμέρες.

Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα ἡ γριούλα τὸν ἔβαλε καὶ κάθησε στὸ κρεβάτι δίπλα της, τοῦ πῆρε τὸ κεφάλι, μὲ κόπο. Μόλις καὶ τὸν ἔφθανε καὶ τὸν ἔγειρε ἀπάνω της.

— Παιδί μου... γυιέ μου... μωρό μου...

Βρύση ἔτρεχαν τὰ μάτια του. Βρύση.

— Παιδάκι μου, νὰ μὴ τρομάξης ἂν πεθάνω τώρα. Θὰ εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη. Θὰ πάρω τὴ χαρὰ μαζί μου.

— Μάνα, θέλω νὰ ζήσης.

— Ὅσο εἶναι ἡ θέλησι τοῦ Μεγαλοδύναμου. Κι' ἐγὼ θέλω νὰ ζήσω, νὰ σὲ χορτάσω.

Τὰ γεροντικὰ χείλη τρεμούλιασαν. Πνιγμένη ἀκούστηκε τώρα ἡ φωνή:

— Πές μου... μὲ θυμόσουνα;...

— Μάνα! Μάνα! Μάνα!

Τὴν ἔσφιξε σὰν τρελλὸς στὸ στῆθος του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ καταλάβαινε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ πουλήση ὁλόκληρη τὴν πλάσι, ἂν ἦταν δικιά του, παρὰ νὰ χάση αὐτὴ τὴ γριούλα, αὐτὸ τὸ κουφαλιασμένο κορμάκι, αὐτὸ τὸ διάφανο πρόσωπο, αὐτὴ τὴ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, αὐτὰ τὰ μάτια ποὺ ἔμπαιναν σὰν ψυχὲς στὴν ψυχή του, αὐτὰ τὰ χείλη ποὺ μιλοῦσαν μὲ τὸ τρεμούλιασμά τους πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλα τὰ λόγια.

Ἔκλεισε τὰ μάτια της, χαμογέλασε εὐτυχισμένη.

— Τόξερα, τὸ καταλάβαινα. Τὶς νύχτες τῆς ἀγρύπνιας μου, σ' ἔνοιωθα κοντά μου. Τὸ ἤξερα πὼς οἱ ψυχές μας μιλοῦσαν, πὼς ἐρχόσουν κοντά μου. Ἐσὺ δὲ μ' ἔνοιωθες;

— Ναί, μάνα...

—Πές μου... πές μου... πῶς γλύτωσες;...

— Μάνα, ἄλλη ὥρα θὰ στὰ πῶ. Νά, τώρα γύρισα δυστυχισμένος. Δὲν ἔχω τίποτε... τίποτε. Δὲν ξέρω ἂν ἄξιζε ποὺ γλύτωσα. Εἶμαι ὁ Λάζαρος.

— Ὁ Λάζαρος! γέλασε ἡ γερόντισσα.

Ναί, γέλασε. Τὰ χείλη της ἔγιναν χαρούμενα. Δὲν κατάλαβε τὴν πίκρα ποὺ ἔκρυβαν τὰ λόγια του.

— Ὁ Χριστὸς ἀνάστησε τὸ Λάζαρο. Ὁ Χριστὸς σὲ γλύτωσε κι' ἐσένα...

— Μάνα... δὲν ἔχω θέσι πιὰ στὸν κόσμο. Ὅλοι ζοῦνε χωρὶς ἐμένα.

Τώρα καταλαβε ἡ μάνα. Τὸν κύτταξε ἀγριεμένη.

— Τί λόγια εἶναι αὐτά;

— Δὲν καταλαβαίνεις; Μετὰ εἰκοσιδυὸ χρόνια: Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω. Ἡ Φανὴ παντρεύτηκε, τὸ ξέρεις...

Κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κύτταξε φοβισμένη.

— Τόμαθες;

— Ναί, μάνα.

— Ἡ ζωὴ εἶναι ὄμορφη, παιδάκι μου. Θὰ τὴν ξαναρχίσης. Εἶσαι νέος ἀκόμη, παιδί...

Ἄθελά του γέλασε ὁ Τέλης.

— Παιδί...

— Γιὰ μένα εἶσαι πάντα παιδί, τοῦ εἶπε μὲ ἄπειρη λατρεία.

—Εἶναι δύσκολο ν' ἀρχίσω τώρα.

Ἕνα πονηρὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη τῆς γερόντισσας:

— Στάσου, στάσου...

Σηκώθηκε. Τώρα δὲν ἔτρεμε τόσο. Οἱ κινήσεις της ἦταν πολὺ πιὸ σίγουρες, πιὸ νεανικές. Πῆγε στὸ ντουλαπάκι της, ἄνοιξε, ἔβγαλε τὴν τσάντα της.

Ἀπὸ κεῖ ἔβγαλε ἕνα φάκελλο, τοῦ τὸν ἔδειξε μὲ τὸ πονηρό της τὸ χαμόγελο:

— Κύττα!

Πῆρε στὰ χέρια του τὸ φάκελλο

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΟΥΔΕΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ

Βλέπουμε ὅλοι μας εἰδήσεις καὶ ρεκλάμες εἰδικὰ
γιὰ περίφημα μπαλλέτα γαλλικὰ καὶ βελγικά,
ποὺ θἄρθοῦνε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ μᾶς ψυχαγωγήσουν
καὶ ἀτμόσφαιρα εὐθυμίας γιὰ νὰ μᾶς δημιουργήσουν!

★

Μὰ παρ' ὅλη τὴ ρεκλάμα καὶ τὴν τυμπανοκρουσία,
τὸ πολὺ κοινὸν δὲν δίνει στά... μπαλλέτα σημασία,
γιατὶ ζοῦμε στῆς μεγάλης τῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ
καὶ προσέχουμε, ἐπιμόνως, τῶν τιμῶν μας τόν... χορό!

ΠΝΕΥΜΑ ΟΞΥΜΩΡΟΝ

Λόγω κρίσεως μεγάλης, ποὺ φουντώνει ὅσο πάει
καὶ πολὺς ντουνιᾶς καὶ κόσμος μέσ' στὰ χρέη κολυμπάει,
μὲ κλητῆρες ὁλοένα τὸ κοινὸν ἀνοίγει σχέσεις
καὶ αὐξάνουν καὶ πληθαίνουν συνεχῶς οἱ κατασχέσεις!

★

Τὰ χρονάκια μας, τουτέστιν, παραγίνανε ζαβὰ
κι' ἐπειδὴ ἡ κατάστασί μας στὸ χειρότερο τραβᾶ,
ἀσφαλῶς οἱ... κατασχέσεις τὸν ρυθμό τους θὰ ἐντείνουν
καί, χωρὶς πολλὲς κουβέντες... ἀκατάσχετες θὰ γίνουν!

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ... ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

Ἐπειδὴ τὸ «μαντολίνο» ἡ καλή του τραγουδοῦσε
καὶ ὑπέθεσεν ἐκεῖνος μαντολῖνο πὼς ζητοῦσε,
πῆγε ἀμέσως ἕνα τέτοιο ὀργανάκι νὰ «ξαφρίση»
καὶ στὴν φίλη τῆς καρδιᾶς του «ἐν χορδαῖς» νὰ τὸ χαρίση.

★

Ἡ κλοπή, ὅμως, ἐκείνη τοῦ κοινοῦ κι' ἁπλοῦ ὀργάνου,
τὸν ὡδήγησε στὰ χέρια ἀγρυπνοῦντος πολισμάνου
καὶ τοῦ τἄφερε ἡ μοίρα κι' ἡ κατάρα, τελικά,
μ' ἄλλα... ὄργανα νὰ μπλέξη, ἤτοι ἀστυνομικά!

ΚΡΥΦΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

Τὰ παιδιὰ τοῦ Πιραντέλλο εἶχαν πῆ ὀρθὰ - κοφτά,
ὅτι θἄρθουν στὴν Ἀθήνα νὰ χαροῦν τὸν Παρθενῶνα,
ὅμως ἄλλαξαν ἰδέα καὶ σκοπό, παρ' ὅλ' αὐτὰ
κι' ἴσως ἔρθουν στὴν Ἑλλάδα τὸν ἑπόμενο χειμῶνα!

★

Ὁ Ρωμηός, πάντως, προθύμως θὰ τοὺς βγάλη τὸ καπέλλο
κι' ἀπ' τὴν ἔκδηλη χαρά του θὰ πετᾶ στοὺς οὐρανούς,
γιατὶ ἐλπίζει ὁ δόλιος, ὅτι τὰ παιδιὰ τοῦ Πιραντέλλο
θὰ σταθοῦν στὴν Ἐφορία καὶ «θὰ ντύσουν τούς...γυμνούς»!

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Διαδίδεται ἐπιμόνως κι' ἀναγράφεται συχνά,
ὅτι εὐθὺς μόλις ἀρχίσουν τὰ λουτρὰ τὰ θερινά,
ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ θὰ ἔρθη κατ' εὐθεῖαν στὴν Ἑλλάδα
καὶ γιὰ παραθερισμό της θὰ κατέβη στὴ Γλυφάδα!

★

Κι' ἐάν, ὄντως, τὸ μαγιώ της στὴ Γλυφάδα ἐπιδείξη
τοὺς ἀπείρους θαυμαστάς της πρὸς τὰ κεῖ θὰ τοὺς τραβήξη
καὶ τὴν πόλι μας, ποὺ ἔχει ἀπὸ κόσμο πλημμυρίσει,
θὰ μπορέση, γιὰ δυὸ μῆνες, νὰ τήν... ἀποσυμφορήση!

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εἶδε ἀνήσυχος ὁ κόσμος καὶ κατάπληκτος συγχρόνως,
ὅτι ἐντὸς τῆς πρωτευούσης πῆρε φόρα κάποιος ὄνος
καὶ κατέληξε, ποὺ λέτε, μὲ τὴ φόρα του τὴν τόση,
νὰ λακτίση δυὸ πολῖτες κι' ἄλλον ἕναν νά... δαγκώση!

★

Μὰ δὲν πρέπει, κύριοί μου, νὰ ἐκπλήσσεται κανείς,
ποὺ ἀρχίζουν καὶ οἱ ὄνοι νἆναι τόσον... ἀγενεῖς,
γιατὶ ἀκολουθοῦν κι' ἐκεῖνοι τὸν ὑπερμοντερνισμὸ
καὶ μιμοῦνται ὅσους ρέπουν πρὸς στὸν «τεντυμποϋσμό»!

ΜΕΛΛΟΝ... ΦΩΤΕΙΝΟΝ

Ὅσοι πᾶνε γιὰ σπουδές τους σὲ σχολὲς νυκτερινές,
ἀπειλοῦν κι' αὐτοὶ νὰ κάνουν ἀπεργίες πιὸ πυκνές,
γιατὶ ἀσκόπως, ὅπως λένε, τὸν καιρό τους τὸν ξοδεύουν
σὲ σχολεῖα πού, συνήθως, ἀφορήτως τούς... παιδεύουν!

★

Δηλαδὴ παραπονοῦνται καὶ φωνάζουνε συχνά,
ὅτι οἱ ἁρμόδιοι καθόλου, δυστυχῶς, δὲν τοὺς προσέχουν
κι' οὕτω πῶς ὅσοι πηγαίνουν σὲ σχολειὰ νυκτερινά,
ἀπὸ γράμματα, μοιραίως... μεσονύκτιον θὰ ἔχουν!

ΕΞΕΛΙΞΙΣ... ΡΑΓΔΑΙΑ

Λόγος γίνεται καὶ πάλιν περὶ ἐξηλεκτρισμοῦ
κι' οἱ ἁρμόδιοι δηλώνουν μετ' ἀφθάστου κομπασμοῦ,
ὅτι πρέπει νὰ ὑπομείνη λιγουλάκι τὸ κοινὸ
καὶ μετὰ τὸ ἑξῆντα πέντε θἄχη ρεῦμα πιὸ φτηνό!

★

Περιττόν, ὅμως, τὸ ρεῦμα θὰ μᾶς εἶναι τότε, πιά,
γιατὶ ὁ κόσμος βρίσκεται, ἤδη, σὲ φρικτὴ κακοτοπιὰ
κι' ἂν βαδίση ὅπως βαδίζει, μέχρι τὸ ἑξῆντα ἕξη
θὰ σκεβρώση ἀπ' τὶς στερήσεις καὶ ὁλόκληρος θά... φέξη!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

'Απὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ πασχαλινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει τὸ συγκλονιστικὸ δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα τῆς δημοφιλοῦς Ἰταλίδος συγγραφέως

ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

Η ΜΑΝΤΟΝΑ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

Πόσες πίκρες, πόσα βάσανα δοκίμασε, στὴ θλιβερὴ καὶ στερημένη ζωή της, ἡ μικρὴ Μαντονίνα! Ἦταν μιὰ φτωχὴ ὀρφανή, ἕνα ἔκθετο, δίχως γονεῖς, καρπὸς ἑνὸς κρυφοῦ γάμου. Μεγαλώνοντας, γνώρισε ἀναγκαστικὰ τὶς κακίες καὶ τὶς ἀσχήμιες τῆς ζωῆς. Κληρονόμος μιᾶς τεραστίας περιουσίας, δίχως νὰ τὸ φαντάζεται κάν, καταδιώχθηκε ἀλύπητα ἀπ' τοὺς σφετεριστὲς αὐτοῦ τοῦ πλούτου. Τὴν κατάτρεξε ἀκόμα κι' ἕνα ἀσυνείδητο πλουσιόπαιδο, γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάση νὰ ὑποκύψη στὶς ὀρέξεις του. Κατάληξε στὴ φυλακή, αὐτὴ ἡ ἀθώα, ἡ ἀγγελικὴ κοπέλλα, κατηγορούμενη γιὰ μιὰ στυγερὴ δολοφονία. Ἀλλ' ἡ Παναγία ποὺ τὴν προστάτευε, δὲ θὰ τὴν ἄφινε νὰ χαθῆ...

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πονεμένα δραματικὰ μυθιστορήματα τῆς Ἰταλίδας συγγραφέως, ποὺ ξέρει νὰ συγκινῆ καὶ νὰ συναρπάζη.

ὁ ἄντρας κι' ἔνοιωσε ἕνα σύγκρυο! Τὰ τρεμουλιαστὰ γραμματα τῆς μάνας, κι' οἱ λέξεις: «Οἱ τελευταῖες μου θελήσεις».

— Ἄνοιξε τὸ φάκελλο! πρόσταξε ἡ γερόντισσα. Ἄνοιξέ τον!

Ἔσχισε τὸ φάκελλο ὁ Τέλης καὶ διάβασε:

«Ξεψυχάω μὲ τ' ὄνομα τοῦ Τέλη μου στὰ χείλη. Τὸ ξέρω πὼς θὰ γυρίση. Ἂν δὲ ζῶ ὅταν θὰ γυρίση, ὅ,τι βρεθῆ στὸ θάνατό μου, εἶναι δικό του.

«Παρακαλῶ τ' ἄλλα μου δυὸ παιδιὰ νὰ τὸ δεχθοῦνε. Αὐτὰ πῆραν πλούσια τὸ μερίδιό τους. Ὁ Τέλης ἀδικήθηκε».

Τὴν κύτταξε παραξενεμένος ὁ γυιός της.

— Μάνα, ἐσὺ δὲν ἔχεις περιουσία!

— Πῶς; Δὲν εἶχα τὴ σύνταξι;

— Μὰ δὲ σοῦ χρειαζόταν ἡ σύνταξι;

— Τί ἀνάγκες εἶχα ἐγώ; ἔκανε ζωηρά, τσαχπίνικα σχεδὸν ἡ γερόντισσα. Τί ἀνάγκες εἶχα: Κύττα ἐδῶ!

Ἔβγαλε ἕνα βιβλιάριο Τραπέζης ἀπὸ τὴν τσάντα της κι' ὁ Τέλης γούρλωσε τὰ μάτια του. Τὸ ποσὸν ἦταν ἀρκετὰ σεβαστό, ἐπειδή, καθὼς κατάλαβε, ἡ μάνα περνοῦσε ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ μὲ τὸ τίποτε.

— Μάνα... ἐσὺ πεινοῦσες...

— Τί λές; Εἶσαι στὰ καλά σου; Ἔπειτα... γυιέ μου... κι' ἂν ὑποθέσουμε ἀκόμη ὅτι καμμιὰ φορά, ποὺ λέει ὁ λόγος... ἂν σὲ εἶχα κοντά μου... δὲ θἄβγαζα τὴ μπουκιὰ ἀπὸ τὸ στόμα μου νὰ στὴ δώσω; Αὐτὸ δὰ ἔλειπε...

— Μάνα! Αὐτὰ εἶναι δικά σου. Δὲ μπορῶ νὰ τὰ δεχθῶ...

Πρὶν τελειώση τὴ φράσι του, τρόμαξε. Εἶδε τέτοια θανάσιμη λύπη στὸ πρόσωπο τῆς γεροντισσας, ποὺ μετάνοιωσε γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶχε ξεστομίσει. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε δυστυχισμένη:

— Δηλαδή... τὸ θεωρεῖς σπουδαῖο νὰ σ' ἀγαπάη ἡ μάνα σου; Αὐτὸ θὰ πῆ, πὼς μ' ἔνοιωθες σὰν ξένη.

Δυὸ δάκρυα ἀνάβλυσαν στὰ γεροντικὰ μάτια, κύλησαν στὰ μάγουλα ποὔμοιαζαν μὲ περγαμηνή.

Πέρασε τὸ χέρι του στοὺς ὤμους της, τὴ φίλησε:

— Συχώρα με, μάνα. Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό. Μοῦ καίγεται ὅμως ἡ καρδιά, νὰ ξέρω ὅτι μὲ τὸ ὑστέρημά σου...

Τώρα τὸν στήλωσαν τὰ ὡραῖα, γεροντικὰ μαῦρα μάτια.

— Καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνεις, ὅτι αὐτὸ μὲ κρατοῦσε στὴ ζωή; Καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνεις, πὼς ἂν δὲν εἶχα αὐτὸ τὸ σκοπό, τώρα θὰ ἤμουν χρόνια στὰ θυμαράκια, λυωμένη κιόλας καὶ ξεχασμένη;

Τῆς φίλησε τὰ χέρια.

— Ναί. Ἔχεις δίκηο, μάνα. Συχώρα με. Ἡ ζωὴ ἦταν σκληρὴ γιὰ μένα. Μ' ἔκανε ἴσως κι' ἐμένα σκληρό.

[illegible]ύχωσε τὸ βιβλιάριο στὸ χέρι μὲ [illegible]αχτάρα. Ἡ κίνησί της αὐτὴ τοῦ θ[illegible]σε μιὰ ἄλλη της κίνησι, ὅταν ἦταν παιδί, ποὺ τοὔχωνε τὸ πακέτο μὲ τὸ ψωμάκι του γιὰ τὸ σχολεῖο.

— Νὰ τὰ πάρης, καὶ νὰ κυττάξης ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσης. Χάλασέ τα ὅλα τὸν πρῶτον καιρό, δὲν πειράζει. Ἐσὺ νὰ εἶσαι καλά. Ὅσο γιὰ... γιὰ κείνη... νὰ τὴ συχωρέσης, παιδί μου. Τί φταίει κι' αὐτή, ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲν τῆς ἔδωσε περισσότερη ἀγάπη στὴν καρδιά της; Ἔμαθα πὼς εἶναι εὐτυχισμένη. Καλύτερα. Ἕνας λόγος πάρα πάνω γιὰ νὰ γίνης κι' ἐσὺ εὐτυχισμένος.

— Ναί, μάνα!

Ἡ φωνή του ἀκούστηκε σταθερή, ἀντιλάλησε σὰν χαρούμενη καμπάνα στὴ γεροντικὴ καρδιά. Τὸν κυτταξε ζωηρά:

— Γυναῖκες, ὅσες θέλεις στὸν κόσμο, γυιέ μου. Κοπέλλες σὰν τὸ κρύο νερό. Νά, ἡ σύνοικός μου ἐδῶ στὸ δωμάτιο, ἔχει μιὰ ανηψιὰ τριάντα χρόνων. Ἔκτακτη κοπέλλα καὶ πονετική. Τῆς ἔκανα λόγο...

Τὴν κύτταξε παραξενεμένος ὁ Τέλης.

— Ὄχι δὰ μάνα. Ἐγὼ ἤμουνα πεθαμένος. Τῆς ἔκανες λόγο γιὰ ἕνα πεθαμένο;

— Γιὰ μένα ἤσουνα πάντα ζωντανός, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ πεποίθησι. Τὰ λέγαμε μὲ τὴν κυρία Τατιανή, τὰ λέγαμε. Καμμιὰ φορὰ μὲ κύτταζε σὰν νάμουνα τρελλή, τὸ ξέρω. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ μοῦ χαλάση τὸ χατῆρι. Κι' ἡ Μαρία... ἡ ἀνηψιά της, καθόταν δίπλα μου ὧρες κι' ἄκουγε γιὰ σένα... Αὔριο θἄρθη. Ἔρχεται δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα. Θὰ τὴ δῆς...

— Μάνα! Αὔριο θἄρθω κι' ἐγὼ νὰ σὲ πάρω ἀπὸ δῶ μέσα. Θὰ κυττάξω σήμερα κιόλας νὰ βρῶ κανένα σπιτάκι.

Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της ἡ γερόντισσα.

— Ὄχι, γυιέ μου! Ἐγὼ δὲν τὸ κουνάω ἀπὸ δῶ.

— Τί; Θὰ μείνης ἐδῶ ἐσύ;

— Γιατί ὄχι; τοῦ ἀποκρίθηκε ἁπλᾶ. Τώρα συνήθισα...

Σταμάτησε, δίστασε, ἔπειτα πρόφερε χωρὶς κακία:

— Στὴν ἀρχὴ μοῦ κακοφάνηκε. Τάμαθες, στὰ εἶπαν;

Ντράπηκε ὁ Τέλης νὰ τῆς ὁμολογήση, ὅτι δὲν εἶχε κὰν ρωτήσει τ' ἀδέρφια του γιὰ τὴ μάνα.

— Ὄχι... δὲ μιλήσαμε πολὺ μὲ τ' ἀδέρφια μου, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ ὑπεκφυγή.

— Νά... στὴν ἀρχὴ παντρεύτηκε ἡ Φλώρα. Ἐγὼ βέβαια ἔμεινα μὲ τὸ Φῶτο. Ἔπειτα ὅμως παντρεύτηκε αὐτός, καὶ καλοπαντρεύτηκε. Πλουσία, ἀριστοκράτισσα... πολλοὺς παράδες. Ἀλλά... βέβαια, δὲ μποροῦσε νὰ μὲ ἔχη κι' ἐμένα στὸ σπίτι... Ἔ... τότε ἔκανα ἕνα λάθος, παιδί μου. Παρακάλεσα τὴ Φλώρα νὰ μείνω μαζί της. Ὅσο καὶ νὰ πῆς, καλύτερα μὲ τὴν κόρη μου παρὰ μὲ τὴ νύφη μου. Ἡ Φλώρα ὅμως πάλι δὲ μποροῦσε. Τί νὰ σοῦ κανη κι' αὐτή; Εἶχε κι' ἄντρα ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της... τὰ παιδιά της, τὴ δουλειά της. Ἐμένα θὰ κυτταζε; Μοῦ εἶπαν γιὰ Γηροκομεῖο. Μοῦ κακοφάνηκε... Κουταμάρα! Μιὰ χαρὰ εἶμαι ἐδῶ. Μιὸ χαρά.

— Τώρα ὅμως ποὺ γύρισα...

— Καλά, καλά, τὸν διέκοψε ἡ γερόντισσα. Ἀργότερα θα ἰδοῦμε. Τώρα κύττα νὰ βρῆς καμμιὰ δουλειά. Ἔπειτα νὰ κυττάξης νὰ παντρευτῆς. Μὴ περιμένης ν' ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά σου. Κι' ἔπειτα ἔχομε καιρὸ νὰ τὰ ποῦμε καὶ γιὰ μένα. Δὲ μᾶς πῆραν δὰ καὶ τὰ χρόνια!

Γελοῦσε, ἄστραφτε, θάλεγε κανεὶς πὼς εἶχε ξανανοιώσει δέκα χρόνια.

Ὁ Τέλης σηκώθηκε.

— Μάνα, πρέπει νὰ φύγω. Πάω ν' ἀρχίσω νὰ κυττάζω γιὰ σπίτι καὶ γιὰ δουλειά.

— Νὰ πᾶς στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ.

— Αὔριο θὰ ξαναρθῶ.

— Νὰ ξαναρθῆς γυιέ μου. Νὰ μοὔρχεσαι κάθε μέρα... Στάσου...

Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε ἕνα μπισκοτάκι.

— Νά, πάρε κι' αὐτό.

— Ὄχι, μάνα...

— Πάρε το ποὺ σοῦ λέω τώρα. Κι' αὔριο. Θὰ τὴν ἰδῆς καὶ τὴν κοπέλλα...

Κρεμάστηκε στὸ λαιμό του, τοῦ σκέπασε τὸ πρόσωπο μὲ φιλιά.

— Στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Στὴν εὐχή μου... Κι' ἄκου, νάσαι χαρούμενος. Ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Τὸ μεγάλο θαῦμα εἶναι ποὺ ζῆς. Δὲ θὰ γίνη καὶ τὸ ἄλλο θαῦμα, νὰ βρῆς δουλειὰ καὶ νὰ γίνης εὐτυχισμένος;

— Εἶμαι κιόλας εὐτυχισμένος, τῆς ψιθύρισε καὶ τὴ φίλησε στὰ ὑγρὰ βαθουλά της μάτια.

★

Ἄστραφτε ὁ ἥλιος κι' ὁ κῆπος τοῦ Γηροκομείου μοσχοβολοῦσε μὲ ἀνοιξιάτικες εὐωδιές. Βγῆκε στὸ δρόμο ὁ Τέλης καὶ πῆρε μὲ τὰ πόδια τὸ δρόμο πρὸς τὴν Ἀθήνα. Ὄχι ἀπὸ οἰκονομία, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔπρεπε ἡ δύναμι ποὺ μαζευόταν ξαφνικὰ μέσα του, κάπως νὰ ξεσπάση. Τὸ βῆμα του ἦταν γρήγορο, νεανικό. Τὸ κεφάλι του εἶχε ὀρθωθῆ, τὸ κορμί του εἶχε ἀλαφρώσει.

Περπάτησε κάμποση ὥρα γρήγορα, χωρὶς νὰ σκέπτεται τίποτε, μόνον μὲ τὴ χαρὰ ποὺ τοὔδινε τὸ συναίσθημα ὅτι ἦταν νέος, δυνατός, κι' ὅτι μποροῦσε νὰ περπατήση γρήγορα. Στὴν τσέπη του ἔτριζαν κάτι χαρτιά. Τὰ ποιήματα! Τὰ ἐρωτικὰ τὰ ποιήματα. Δὲν εἶχε γράψει οὔτε ἕνα ποίημα γιὰ τὴ μανοῦλα του. Οὔτε ἕνα... Οἱ ἐρωτικοὶ στίχοι ἀνέβαιναν τώρα στὰ χείλη του.

Θάθελε ν' ἀνοίξη τὰ χαρτιά του, νὰ τοὺς διαβάση ὅλους. Ναί, ὅλους. Μέσα στὴν καρδιά του, γινόταν κάποιο θαῦμα. Καὶ θάθελε νὰ διαβάση τοὺς στίχους τῆς ἀγάπης. Ὄχι ὅμως γιὰ τὴ Φανή.

Καθὼς περπατοῦσε ἔτσι γρήγορα στὸ δρόμο, ἔβλεπε κιόλας μπροστά του μιὰ κοπέλλα. Μιὰ δεμένη, σοβαρὴ κοπέλλα, κάπου τριάντα χρόνων. Κι' ἡ μάνα του ἔπαιρνε τὸ χέρι αὐτῆς τῆς κοπέλλας καὶ τ' ἀκουμποῦσε στὸ δικό του...

Οἱ ἐρωτικοὶ στίχοι ἔσβυσαν στὰ χείλη του. Μιὰ λέξι τοὺς ἔσβυσε:

— Μάνα... μάνα...

Ἕνα τραγοῦδι ὑψωνόταν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Κατάλαβε πὼς εἶχε φθάσει ἡ ὥρα νὰ γράψη στίχους γιὰ τὴ μητέρα του. Στίχους, ποὺ κανεὶς δὲν τοὺς εἶχε γράψει ὡς τότε, στίχους, ποὺ θάκαναν τὰ μάτια τῆς γριούλας νὰ δακρύσουν. Οἱ ρυθμοὶ χτυποῦσαν κιόλας στὴν καρδιά του, οἱ ἁρμονίες ἀνέβαιναν στὰ χείλη του. Κι' ὅμως λόγια δὲν ἔρχονταν. Προχωροῦσε κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Κι' ὅλοι οἱ στίχοι, κι' ὅλοι οἱ ρυθμοί, κι' ὅλες οἱ ἁρμονίες γίνονταν μιὰ λέξι, μιὰ λέξι μονάχα:

— Μάνα!...

ΤΕΛΟΣ

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ πασχαλινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει μιὰ σειρὰ ἀπὸ μοντέρνους διαλόγους τοῦ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

«ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

Εὔθυμες σκηνὲς τοῦ καθημερινοῦ βίου, μ' ὅλο τὸ χαρακτηριστικὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας, γραμμένες μὲ γλαφυρότητα καὶ λεπτὸ χιοῦμορ ἀπὸ τὸν ἐκλεκτὸ συνεργάτη μας.

✪✪

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ πασχαλινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει τὸ νέο συναρπαστικὸ ἐξωτικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλοῦς συγγραφέως

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

«ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ»

Μιὰ φλογερὴ Ἱσπανίδα ἐκπληκτικῆς ὀμορφιᾶς, ἡ Τερεζίτα, κόρη ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τῆς ἱσπανικῆς φρουρᾶς στὶς Φιλιππίνες, εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν ὡραῖο μιγάδα Ρομέρο Ρουίθ, πλούσιο μηχανικὸ τῆς Μανίλλας. Μὰ ἡ μεγάλη καὶ παθητικὴ αὐτὴ ἀγάπη συναντάει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κι' ὅλας τὰ πιὸ ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, γιατὶ ὁ Ρομέρο εἶναι ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως τῶν ἰθαγενῶν, ποὺ ξέσπασε σὰν ὁρμητικὴ θύελλα γιὰ νὰ σαρώση ἀπὸ τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Φιλιππίνων τοὺς Ἱσπανοὺς κατακτητάς. Ὁ ἡρωϊκὸς μιγὰς ἔχει γιὰ βοηθό του στοὺς αἱματηροὺς ἀγῶνες του τὸ Χὰνγκ — Τού, ἀρχηγὸ τῶν Κινέζων τῆς Μανίλλας καὶ τῶν μυστικῶν ὀργανώσεων «Λευκὸς Λωτὸς» καὶ «Νερένιος Κρῖνος». Μὰ καὶ μιὰ ἄλλη γυναίκα, μιὰ ἐξωτικὴ καλλονή, ἡ Κινέζα Τὰν — Κιοῦ, ἀδελφὴ τοῦ Χὰνγκ — Τού, εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸ Ρομέρο καὶ μισεῖ θανάσιμα τὴν ἄσπονδο ἀντίζηλό της, τὴν Τερεζίτα. Μὲ τοὺς συγκλονιστικοὺς αὐτοὺς ἔρωτες, μέσα στὶς φλόγες καὶ τὶς ἄγριες σφαγὲς τῆς ἐπαναστάσεως, ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὶς πιὸ τραγικὲς περιπέτειες, τὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα κρατάει σὲ διαρκῆ συγκίνησι τὸν ἀναγνώστη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

✪✪

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ πασχαλινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει μιὰ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα ταξιδιωτικὴ σειρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τὰ ἑλληνικὰ νησιὰ

Ἡ κατατοπιστικὴ αὐτὴ σειρὰ θὰ μᾶς παρουσιάση τὴν ἱστορία, τὰ ἀξιοθέατα, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν νησιῶν μας, ποὺ μὲ τὴ φυσικὴ ὀμορφιά τους, τὶς γραφικὲς ἀμμουδιές, τὰ ἄσπρα σπιτάκια, τὴ γαλάζια θάλασσα καὶ τὶς μυρωμένες αὖρες ποὺ τὰ χαϊδεύουν, προσελκύουν τὰ τελευταῖα χρόνια τὸν παγκόσμιο τουρισμό.

✪✪

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ πασχαλινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει τὸ συνταρακτικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλοῦς Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

Μιὰ γυναίκα σκότωσε...

Μπαίνοντας στ' αὐτοκίνητό του, ὁ Τσέστερ Σκὸτ βρίσκει νὰ τὸν περιμένη ἐκεῖ ἡ γυναίκα, ποὺ ἀγαποῦσε δίχως ἐλπίδα, ἡ γόησσα ποὺ γέμιζε τὰ ὄνειρά του, νύχτα καὶ μέρα. Τοῦ φαίνεται πὼς ἄγγιξε ἐπιτέλους τὴν εὐτυχία! Πῶς νὰ φαντασθῆ ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀρχίζει γι' αὐτὸν μιὰ φοβερὴ περιπέτεια, ἕνας ἐφιάλτης γεμάτος ἀγωνία; Βρίσκεται μπλεγμένος σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀνεξήγητα ἐγκλήματα, ἀντικρύζει ἀμέτρητες φορὲς τὸ θάνατο ἀπὸ πολὺ κοντά, γιὰ ν' ἀνακαλύψη στὸ τέλος πώς, πίσω ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ μηχανορραφία, κρύβεται ἕνας ἄνθρωπος μὲ διπλὴ ζωή, ἕνας ἀπαίσιος ἐγκληματίας... Τὸ καινούργιο αὐτὸ μυθιστόρημα τοῦ Τζέϊμς Τσέϊζ θεωρεῖται σήμερα ὡς τὸ ἀριστούργημά του.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν

Ἀθηναῖοι ἅγιοι

ΟΣΙΟΙ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Ἀπὸ τὸν Διονύσιο Ἀρεοπαγίτη ὡς τὴν Ἁγία Φιλοθέη

ΑΠΟ τὴ στήλη αὐτή, δώσαμε, σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἄρθρα, τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν — ἀπὸ τότε ποὺ τὴ θεμελίωσε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (μέσα τοῦ 1ου μ. Χ. αἰῶνα) ὡς τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος, καταργήθηκαν (1833) ὅλες οἱ μητροπόλεις τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας καὶ ὑποβιβάστηκαν οἱ ἐπισκοπές. Κατόπιν ὅμως (τὸ 1852) ἡ Ἐπισκοπὴ Ἀθηνῶν ὡρίστηκε γιὰ πρώτη τοῦ βασιλείου καὶ ἐπὶ πλέον πῆρε, ἐξαιρετικῶς αὐτή, τὴν προσωνυμία τῆς μητροπόλεως. Ὅταν ἀνακηρύχθηκε ἡ Ἑλληνικὴ Δημοκρατία (1924), οἱ ἐπίσκοποι ἔγιναν μητροπολίτες καὶ ὁ μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἔλαβε τὸν τίτλο τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἑλλάδος, ποὺ διατηρεῖ καὶ σήμερα.

Κλείνοντας τὴ μελέτη γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀθήνας, θ' ἀφιερώσω μερικὲς γραμμὲς στὸ ἀθηναϊκὸ ἁγιολόγιο. Καὶ ὑπῆρξαν ὄχι λίγοι οἱ ἅγιοι, ὅσιοι καὶ μάρτυρες, ποὺ συνδέθηκαν μὲ τὴν Ἀθήνα.

Πρῶτος στὴν τάξι φέρεται ἀπὸ τὰ λειτουργικὰ κείμενα ὁ νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος Ἅγιος Τιμόθεος.

Ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς πρώτους Ἀθηναίους χριστιανοὺς καὶ μερικοὶ τὸν ἀναφέρουν γιὰ δάσκαλο τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτη καὶ γιὰ πρῶτο ἐπίσκοπο τῆς Ἀθήνας. Καὶ πρῶτος ἐπίσκοπος ἀσφαλῶς δὲν ὑπῆρξε, γιατὶ ἡ θέσι αὐτὴ ἀνήκει στὸ Διονύσιο Ἀρεοπαγίτη. Πιθανὸν ὅμως νὰ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους τοῦ 1ου μ. Χ. αἰῶνα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ ἁγιολόγιο ἀναφέρει ὡς μαρτυρήσαντες καὶ διωχθέντες, τὸ Νάρκισσο, Πόπλιο, Κορδάτο, Λεωνίδα «μετὰ τῆς Χαρίσσης καὶ τῆς λοιπῆς συνοδείας».

Ἡ Ἀθηναία Χάρισσα, ποὺ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἔχει κατατάξει μεταξὺ τῶν μαρτύρων, εἶχε συνοδεύσει, μαζὶ μὲ ἄλλες χριστιανές, τὸν ἐπίσκοπο Λεωνίδα στὴν Τροιζῆνα, ὅταν πῆγε ἐκεῖ γιὰ νὰ διδάξη τὸ χριστιανισμό. Ὁ Λεωνίδας συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἀνθύπατο τῆς Ἀχαΐας Βενοῦτσο, μεταφέρθηκε στὴν Κόρινθο καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο διὰ τοῦ σταυροῦ. Ἀφοῦ τὸν σταύρωσαν, τὸν ἀποτελείωσαν, κόβοντας τὶς σάρκες του. Ὅταν τὸ πληροφορήθηκαν στὴν Τροιζῆνα, ἡ Χάρισσα καὶ οἱ ἄλλες χριστιανὲς τῆς συνοδείας του, μπῆκαν σ' ἕνα πλοιάριο, ἀνοίχτηκαν στὸ πέλαγος καὶ ρίχτηκαν στὰ κύματα. «Καὶ τότε—γράφει ὁ Συμεὼν ὁ Μεταφραστής—σκότος συνέσχε τὰς Ἀθήνας ἀθρόον δύσαντος αὐταῖς ἡλίου Λεωνίδου».

Στοὺς πρώτους διωχθέντες ἐπισκόπους τῆς Ἀθήνας πρέπει νὰ περιλάβωμε ἐπίσης τὸν Πιστὸ καὶ τὸν ἐπίσκοπο Κλημάτιο, ποὺ ὁ τάφος του ἀνακαλύφθηκε πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, στὸ Λυκαβηττό. Στοὺς παλαιότερους Ἀθηναίους ὁσίους καὶ μάρτυρες, ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν ὁμολογητῶν Ἀριστείδου καὶ Ἀθηναγόρα, τῶν μαρτύρων Ἡρακλείου, Παυλίνου, Βενεδίμου, Δαρείας, Πέτρου, Διονυσίου, Χριστίνας, Ἀνδρέου, Παύλου, Μοδέστου, Γύλου, Ἀθανασίου, Ἀνατολίου, Συμεῶνος, Εὐφροσύνης, Βαρνάβα, Σωφρονίου, Ἰωάννου, Ἀνθίμου καὶ τοῦ περιφήμου Ὁσίου Μάρκου τοῦ Ἀθηναίου, ὁ ὁποῖος ἔδρασε διαδίδων τὸν χριστιανισμὸ «ἐπέκεινα τῶν ἐνδοτάτων μερῶν τῆς Αἰθιοπίας, ἐπέκεινα τοῦ ἔθνους τῶν Χετταίων», ὅπως καθορίζει ὁ «βίος καὶ ἡ πολιτεία» του.

Στὸ ἀθηναϊκὸ ἁγιολόγιο ἀναφέρονται ἐπίσης ἡ Ἁγία Ἀγαθόκλεια καὶ Θεοδούλη, καθὼς καὶ οἱ μαρτυρήσαντες τὴν ἐποχὴ τῆς σκλαβιᾶς νεώτεροι ἅγιοι, ποὺ τοὺς τιτλοφοροῦν μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ «νέου». Ἀπὸ αὐτοὺς μνημονεύονται ὁ Ἅγιος Μελέτιος ὁ νέος, Ἅγιος Ἀθανάσιος, Θεοδόσιος, Δημήτριος, Μιχαήλ, Κηπουρός, Μπακνανᾶς, Ἅγιος Ἀντώνιος ὁ Ἀθηναῖος καὶ ὁ ἱδρυτὴς τῆς Μονῆς Πεντέλης Ἅγιος Τιμόθεος (ἐπίσκοπος Εὐβοίας), ποὺ ἡ κάρα του φυλάγεται καὶ σήμερα στὸ μοναστῆρι καὶ θεωρεῖται θαυματουργή.

Ἴσως νὰ ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἅγιοι, ὅσιοι καὶ μάρτυρες, ἐκτὸς τῶν μνημονευομένων. Ὁ περιωρισμένος χῶρος τῆς στήλης αὐτῆς δὲν ἐπιτρέπει νὰ δώσουμε γιὰ ὅλους τὸ βίο καὶ τὴν πολιτεία τους. Θὰ περιοριστῶ σὲ δύο μόνο ἁγίους: τὸν πολιοῦχο τῆς Ἀθήνας Διονύσιο τὸν Ἀρεοπαγίτη καὶ τὴν Ἁγία Φιλοθέη.

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος γεννήθηκε περὶ τὸ 10 μ. Χ. Ἀνῆκε σὲ πλουσία ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια καὶ ἔτυχε λαμπρᾶς μορφώσεως. Ἦταν βαθὺς γνώστης τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων καὶ τῆς ρητορικῆς. Κατὰ τὸν ποιητὴ Θεοφάνη «πλούτῳ, συνέσει καὶ σοφίᾳ τῶν ἁπάντων ὑπερέχων» ἐπισκέφθηκε τὴν Αἴγυπτο, σὲ ἡλικία 25 χρόνων, κι' ὅταν γύρισε στὴν Ἀθήνα, ἔγινε ἀρεοπαγίτης. Ἦταν παρὼν ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔκαμε τὸ κήρυγμά του στὸν Ἄρειο Πάγο. Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἀναφέρουν, ὅτι «τινὲς ἄνδρες κολληθέντες ἐπίστευσαν αὐτῷ, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης». Μεταξὺ τῶν πιστευσάντων ἦταν καὶ μία γυναῖκα ὀνομαζομένη Θάμαρ ἢ Δάμαρις — πιθανῶς Ἑβραία, τὴν ὁποία παντρεύτηκε κατόπιν ὁ Διονύσιος.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης ἀνέλαβε τὴν ὀργάνωσι τῆς πρώτης χριστιανικῆς κοινότητος καὶ ἔγινε καὶ πρῶτος ἐπίσκοπος τῶν χριστιανῶν. Στοὺς διωγμούς, ποὺ ἔγιναν ἐπὶ Δομιτιανοῦ, τὸ 93 μ. Χ., ὁ Ἅγιος Διονύσιος, ὑπερογδοηκοντούτης, συνελήφθη, καταδικάστηκε σὲ θάνατο καί, κατὰ τὰ μαρτυρολόγια, κάηκε μαζὶ μὲ τὰ συγγράμματά του, ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀνακήρυξε σὲ ἅγιο.

Δεκαπέντε αἰῶνες μετὰ τὸ Διονύσιο Ἀρεοπαγίτη, ἔζησε καὶ μαρτύρησε μιὰ Ἀθηναία ἁγία, ἡ Φιλοθέη. Τὸ κοσμικό της ὄνομα ἦταν Ρηγούλα καὶ ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀρχοντικὴ ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια, τῶν Μπενιζέλων. Ἡ παράδοσι ἔχει συνδέσει τὴ γέννησί της μὲ ἕνα θαῦμα.

Ἡ μητέρα τῆς Φιλοθέης ἦταν στεῖρα καὶ εἶχε πάει σὲ μιὰ ἐκκλησία νὰ παρακαλέση τὴν Παναγία νὰ τῆς δώση παιδί. Ἐνῶ ὅμως προσευχόταν, ἀποκοιμήθηκε. Καὶ τότε εἶδε ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας νὰ βγαίνη «φῶς μέγα καὶ ἔκλαμπρον καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτήν». Ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, βέβαιη πὼς ἡ Παναγία εἶχε εἰσακούσει τὴν παράκλησί της. Καί, πραγματικά, σὲ λίγο γεννήθηκε ἡ Ρηγούλα, ποὺ θεωρήθηκε ἀπ' ὅλους ὡς «τέκνον δι' εὐχῆς θεόθεν δεδωρημένον».

Σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν ἡ Ρηγούλα παντρεύτηκε, μὲ τὴν ἐπιμονὴ τῶν γονέων της, μὲ ἕναν Ἀθηναῖο σκληρὸ καὶ κακότροπο, ποὺ τὴ βασάνιζε. Ὁ ἄτυχος ὅμως γάμος της δὲν κράτησε παρὰ τρία χρόνια (1536—1539) καὶ τὸ «δρέπανον τοῦ θανάτου ἐθέρισε τὸν τύραννον μᾶλλον ἢ ὁμόζυγον».

Ἂν καὶ νεωτάτη, ὡραία καὶ πλουσιωτάτη ἡ Ρηγούλα, ἀρνήθηκε νὰ ξαναπαντρευτῆ, παρ' ὅλες τὶς πιέσεις τῶν γονέων της καὶ τὶς προτάσεις, ποὺ εἶχε ἀπὸ τοὺς καλύτερους νέους τῆς Ἀθήνας. Προτίμησε ν' ἀφιερωθῆ στὰ θεῖα καὶ ὅταν πέθαναν οἱ γονεῖς της καὶ τοὺς κληρονόμησε, ἀγόρασε τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ σπίτι της καὶ τὴ μετέτρεψε σὲ γυναικεῖο μοναστῆρι. Στὴν περιοχὴ τοῦ μοναστηριοῦ εἶναι σήμερα ἐγκατεστημένα τὰ γραφεῖα καὶ τὸ μέγαρο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, καθὼς καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

Πρώτη ἡ Ρηγούλα «κειραμένη τὴν κόμην καὶ Φιλοθέη μετονομασθεῖσα, ἠκολούθησε τὸν μοναχικὸν βίον, συνεπαγομένη μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὰς θεραπαινίδας της». Ἀπὸ τὸ μοναστῆρι της ἡ Φιλοθέη ἀνέπτυξε μεγάλη φιλανθρωπικὴ καὶ θρησκευτικὴ δρᾶσι. Διέθεσε ἱκανὸ μέρος τῆς μεγάλης περιουσίας της σὲ ἀγαθοεργοὺς σκοπούς. Ἔχτισε κοντὰ στὸ μοναστῆρι, ξενῶνα γιὰ τοὺς ξένους, ποὺ ἔφθαναν στὴν Ἀθήνα, νοσοκομεῖο καὶ παρθενῶνα, δηλαδὴ γυναικεῖο ἐκπαιδευτήριο, ὅπου σπούδαζαν γράμματα καὶ μάθαιναν ὑφαντικὴ καὶ πλεκτικὴ πάνω ἀπὸ διακόσια κορίτσια.

Συγχρόνως ἔστρεψε τὴν προσοχή της καὶ σ' ἕναν ἄλλο κοινωνικὸ τομέα: στὴν προστασία τῶν καταδιωκομένων καὶ παραστρατημένων γυναικῶν. Ἡ εὐεργετική της ὅμως δρᾶσι πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ δὲν ἄρεσε στὸν κατακτητή. Καταδιώχτηκε καὶ φυλακίστηκε. Σύντομα ὅμως ἐλευθερώθηκε, μὲ τὴν ἐπέμβασι τῆς Δημογεροντίας. Συνέχισε καὶ πάλι τὴ φιλάνθρωπη δρᾶσι της, μέχρις ὅτου, στὴν ὁλονυχτία τῆς γιορτῆς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου (3 Ὀκτωβρίου 1588) ἐνῶ λειτουργοῦσε στὸ μετόχι, ποὺ εἶχε τὸ μοναστῆρι της, στὰ Πατήσια, ὥρμησαν μέσα στὴν ἐκκλησία ὁπλισμένοι Τουρκαλβανοί, τὴ χτύπησαν, τὴν τραυμάτισαν καὶ τὴν ἄφησαν «ἡμιθανῆ».

Ἀπὸ τὸ μετόχι τῶν Πατησίων μεταφέρθηκε, σὲ κακὴ κατάστασι, στὸ ἄλλο μετόχι τοῦ Περσοῦ (στὴ σημερινὴ ἐκκλησία τῆς Φιλοθέης), ὅπου καὶ πέθανε σὲ λίγους μῆνες (19 Φεβρουαρίου 1589) ἀπὸ τὰ τραύματα καὶ τὶς κακώσεις, ποὺ εἶχε ὑποστῆ. Ἐκεῖ καὶ τάφηκε. Στὴ θέσι τοῦ τάφου της ὑψώνεται ἡ σημερινὴ ὡραία ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Φιλοθέης.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

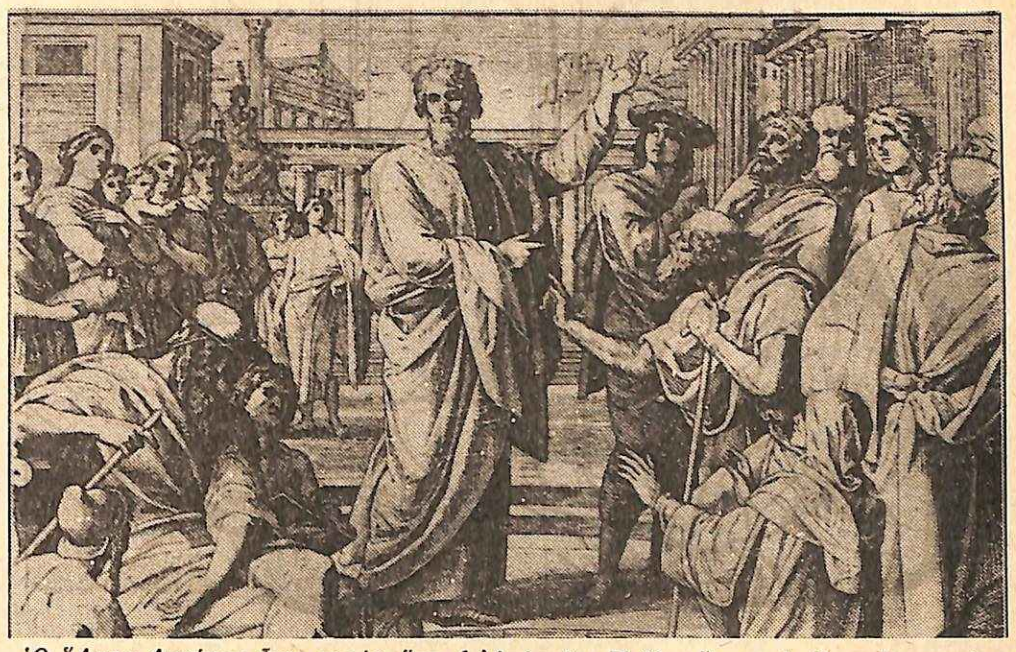

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ἦταν παρών, ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔκανε τὸ κήρυγμά του στὸν Ἄρειο Πάγο...

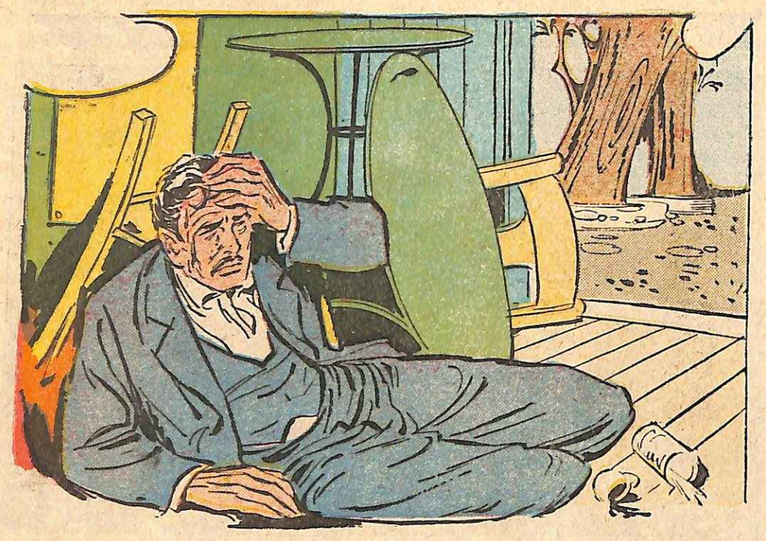

Πόνεσε ὁ 'Ανέστης καὶ δάκρυα ἀναβλύσανε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Δοξαθμένα δεκανίκια

ΒΟΥΪΖΕ, ὅμοιο μὲ πολυθόρυβο μελίσι, τὸ καφενεῖο. Τὰ πούλια χτυποῦσαν πάνω στὰ τάβλια δυνατά, οἱ συζητήσεις γύρω ἀπὸ τὴν ξερὴ καὶ τὴν πρέφα δίνανε καὶ παίρνανε, ἐνῶ οἱ διαφωνίες γιὰ τὴν οἰκονομικὴ δραστηριότητα τῆς κυβερνήσεως γεμίζανε φωνὲς τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων...

Καί, σὲ μιὰ γωνιά, μόνος του μπροστὰ στὸ τραπεζάκι μὲ τὸ βαρὺ γλυκό, παρακολουθοῦσε τὴν κίνηση τοῦ καφενείου ὁ 'Ανέστης. Δίπλα του, ἀκουμπισμένα σὲ μιὰ καρέκλα, τὰ δεκανίκια του. Ἦταν οἱ θλιβεροὶ σύντροφοί του, ποὺ τὸν κρατοῦσαν πάνω τους καὶ τὸν βοηθούσανε νὰ συνεχίζῃ κοῦτσα-κοῦτσα τὸ κοσμαστικό του ἀργό του περπάτημα ἀπὸ τὸν καιρὸ πού...

...Ἦτανε στὴν 'Αλβανία. Μὲ τὸ ὁρμητικὸ προσκλητήριο τῆς 'Ελλάδος, ὁ 'Ανέστης ἠλεκτρίστηκε κι' ἔτρεξε πρόθυμα νὰ ντυθῇ τὸ χακί. Δὲν ἔκλαψε, ὅταν ἀποχαιρέτησε τὴ γριὰ μάνα του καὶ τὴν ἀγαπημένη του ἀδερφή. Μιὰ ἄλλη ἀγάπη, πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅλες, τὸν διεκδικοῦσε. Μιὰ ἀγάπη ὁλοκληρωτική, ποὺ τὸν εἶχε διατάξει νὰ τρέξῃ ἐκεῖ πάνω, στὶς χιονισμένες βουνοπλαγιές, ποὺ ἀντιλαλοῦσαν ἀπὸ τὶς βροντὲς τῶν κανονιῶν... Γεμᾶτος αὐταπάρνηση κι' ἐνθουσιασμό, ὁ 'Ανέστης τράβηξε μπροστά! Μὲ τὴν ἰαχὴ «ἔφορα!...» καὶ μὲ ἐφ' ὅπλου λόγχη, ἔγραψε ἐκεῖ, πάνω στὶς ἄγονες ἐρημιές, σελίδες ἐπικές, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα στρατιωτάκια, τὸ ἴδιο μ' αὐτὸν ἐνθουσιασμένα... Ἡ ἡρωϊκὴ πορεία, ποὺ συνεχιζόταν ἀπὸ βουνοκορφὴ σὲ βουνοκορφή, ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, τὸν εἶχε μεθύσει! Τόσο δυνατά, ποὺ δὲν ἔνοιωσε, ὅτι τὰ πόδια του, ποὺ πετάγανε μισόγυμνα μέσα ἀπὸ τὶς σκισμένες ἀρβύλες, εἶχαν ἀρχίσει νὰ ξεπαγιάζουνε... Τὰ τύλιξε μὲ ἐφημερίδες καὶ προχώρησε. Κοὶ θὰ προχωροῦσε μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό, ἂν δὲν ἔπεφτε! Τὸν πήγανε στὸ νοσοκομεῖο κι' ἐκεῖ τοῦ τὰ κόψανε καὶ τὰ δύο.

Δὲν τὸν ἔνοιαζε παρὰ γιὰ ἕνα πρᾶγμα: Ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ προχωρῇ καὶ νὰ κυνηγάῃ τὸν ἐχθρό... Ἔμεινε κάμποσο στὸ νοσοκομεῖο κι' ὕστερα τὸν στείλανε πίσω...

Μὲ τί σπαραγμὸ τὸν σφίξανε ἡ μάννα του, ἡ ἀδελφή του!... Αὐτὸς τὶς ἀποπῆρε:

— Μὴν κλαῖτε!

— Γιατί μου... Πῶς ἔφυγες καὶ πῶς γύρισες;... μουρμούριζε ἀνάμεσα στὰ ἀναφυλλητά της, ἡ μάννα του...

— Γύρισα νικητής, μάννα! Κι' ἂν ἄφησα ἐκεῖ πάνω τὰ πόδια μου, δὲν παραπονιέμαι... Γιατί τάδωσα στὴν πατρίδα...

Ἕνα ξεντύσιμο δεκανίκια ἀναπλήρωσε τὰ κομμένα πόδια... Καὶ ὁ τιμημένος ἀνάπηρος τῆς 'Αλβανίας περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς συγχωριανούς του, ποὺ ἀνοίγανε τὸ δρόμο, γεμᾶτοι σεβασμό... Μιὰ μικρὴ σύνταξι καὶ μιὰ μεγάλη πίκρα, ἦταν ἡ ἐπιδόρπιδεν σί του...

Βέβαια, μὲ τὴν Κατοχή, ὅλοι ὑποφέρανε τὸ ἴδιο. Ὅταν ὅμως ἐλευθερώθηκε ἡ 'Ελλάδα, τότε κατάλαβε ὁ φτωχὸς ἀνάπηρος, ὅτι τὰ δυὸ πόδια του εἶχανε πληρωθῇ πολὺ φτηνά... Κατάπιε τὸ παράπονό του καὶ δὲν ἔγινε οὔτε ἐπαναστάτης, οὔτε ἰδιότροπος. Πάντα γεμᾶτος εὐχαριστόρεσι κι' ἀξιοπρέπεια, ζοῦσε τὸ δρᾶμα του... Δὲ μποροῦσε νὰ δογάσῃ τὸ χοράϕι του, οὔτε νὰ σπείρῃ, οὔτε νὰ θερίσῃ. Ἕνας κολλέγας τάκανε αὐτὰ καὶ μοιραζόταν τὰ φτωχεία συγκομιδή... Καὶ τὰ βράδυα, μέσα στὸ φτωχόσπιτο, οἱ δυὸ γυναίκες κεντάγανε δίπλα του καὶ προσπαθοῦσαν ἔτσι νὰ μεγαλώσουνε τὸ πενιχρὸ εἰσόδημα...

Ἐκεῖ, τοὺς διηγόταν, καμμιὰ φορά, τὴν ἱστορία τοῦ ἡρωϊσμοῦ του, μὲ λέξεις ἁπλές, ὁ 'Ανέστης, κι' οἱ γυναῖκες ἀκούγανε μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα καὶ καμαρώνανε τὴν παλληκαριά του...

— Δηλαδή, ἂν ἤτανε νὰ ξαναπᾶς;... τὸν ρώτησε ἕνα βράδυ ἡ ἀδερφή του.

— Δὲ θέλει συζήτησι, Χρυσούλα... τῆς ἀποκρίθηκε. Θὰ ξαναπήγαινα!

Καὶ τότε, μὲ αὐθορμητη λατρεία, μάννα κι' ἀδερφή, τὸν ἀγκαλιάσανε γιὰ νὰ τὸν κάνουνε νὰ ξεχάσῃ τὴ δυστυχία του...

Κάπου-κάπου ὁ 'Ανέστης πήγαινε στὸ καφενεῖο, γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του. Καθότανε στὴ γωνιά του καὶ παρακολουθοῦσε τὴν κίνησι. Ἦτανε μελαγχολικὴ εὐχαρίστησι γι' αὐτὸν νὰ ἀκούῃ τὸν ἀντίλαλο τῆς ζωῆς, μιᾶ καὶ ἡ ζωὴ τὸν εἶχε βάλει αὐτὸν στὸ περιθώριο...

Δὲν ἔπαιζε. Δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ παίζῃ, κι' οὔτε εἶχε τὴ δυνατότητα. Μιὰ καὶ τὰ οἰκονομικά του μέσα ἤτανε τόσο πνενιχρά, δὲν ἤτανε δυνατὸ νὰ ξανοίγεται σὲ περιττὲς δαπάνες...

Ἔτσι καὶ σήμερα: Καθότανε στὴ γωνιά του καὶ ἄκουγε τοὺς ἄλλους νὰ παίζουνε, νὰ μιλᾶνε, νὰ διαφωνοῦνε... Οἱ φωνές, ποὺ φτάνανε σὰν ἕνα ψιθύρισμα στὰ αὐτιά του, καταφέρανε νὰ τὸν νανουρίσουνε... Γλαρώσανε τὰ μάτια του καὶ τὸ κεφάλι του ἔγειρε πάνω στὸ τραπέζι...

Βρήκανε τὴν εὐκαιρία τότε νὰ γλυστρήσουνε κοντά του τρία ρεμάλια, ποὺ εἶχανε τελειώσει τὴν πρέφα τους.

Ἦτανε νέοι — σχεδὸν παιδιά. Τὸ σχολεῖο τὸ εἶχανε παρατήσει, γιατὶ προτιμούσανε νὰ γυρίζουνε, πιάνοντας πουλιὰ ἢ κλέβοντας φροῦτα... Τοὺς εἶχανε πιάσει πολλὲς φορὲς οἱ χωροφύλακες, μὰ δὲν εἶχανε συνετιστῇ. Κι' ἔτσι, παρατῶντας τὸ σχολεῖο, ἀρχίσανε νὰ συχνάζουνε στὸ καφενεῖο καὶ στὴν ταβέρνα...

Μιὰ καὶ τελειώσανε τὴν πρέφα τους, κάναμε νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ καφενεῖο. Καὶ τότε εἶδανε τὸν κοιμισμένο ἄνθρωπο.

— Βρέ, ὕπνο ποὺ κόβει! ψιθύρισε ὁ ἕνας.

— Εἶναι ὁ 'Ανέστης, ὁ κουτσός... εἶπε ὁ ἄλλος.

— Νά καὶ τὰ δεκανίκια του... ἔκανε ὁ τρίτος.

Καὶ τότε ἐμπνευσθήκανε μιὰ πολὺ ἀστεία φάρσα:

— Δὲν τοῦ τὰ παίρνουμε;...

— Μπράβο! Ὡραία ἰδέα...

— Καὶ νὰ δοῦμε τί θὰ κάνῃ ἅμα ξυπνήσῃ...

Κι' ἔτσι, ἅμα ξύπνησε ὁ 'Ανέστης, δὲ βρῆκε τὰ δεκανίκια του! Τὸ καφενεῖο εἶχε ἀδειάσει... Νόμισε, ὅτι εἶχανε πέσει κάτω· ἔψαξε, δὲν τὰ βρῆκε... Καὶ προσπάθησε νὰ σηκωθῇ...

Πιάστηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα, ἀκούμπησε καὶ στὸ τραπέζι, κι' ἔκανε νὰ σηκωθῇ. Πῶς νὰ σηκωθῇ;... Καὶ ποῦ νὰ στηριχτῇ;... Ἔχασε τὴν ἰσορροπία του, ἔψαξε κάπου νὰ πιαστῇ, δὲ βρῆκε, κι' ἔπεσε, μαζὶ μὲ τὸ τραπέζι καὶ τὶς καρέκλες!... Τὸ κεφάλι του χτύπησε κάπου καὶ μάτωσε... Πόνεσε. Δάκρυα ἀναβλύσανε ἀπὸ τὰ μάτια του... Ὄχι τόσο ἀπὸ τὸν πόνο, ὅσο ἀπὸ τὴν ταπείνωσι...

Δὲν ἤτανε παρὰ ἕνας ἄνθρωπος μισός, μὲ στηριγμὰ τοὺς δυὸ δεκανίκια... Ἂν τοῦ λείπανε, δὲ μποροῦσε νὰ κάνῃ βῆμα...

Δυὸ δοξασμένα δεκανίκια — αὐτὰ ποὺ εἶχανε βραβεύσει τὴν παλληκαριά του—καὶ στηρίζανε τὸ ἐλεεινὸ του κουφάρι... Καὶ τὸ κουφάρι αὐτό—ὅσο εἶχε περισσέψει ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν — ἔπεσε πεσμένο στὸ πάτωμα τοῦ καφενείου, πνιγμένο στὸ αἷμα, στὰ δάκρυα καὶ στὸ παράπονο — θῦμα μιᾶς ἀστείας φάρσας...

Ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο, τὰ τρία ρεμάλια εἶχανε πέσει κάτω ἀπὸ τὰ γέλια!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ Πασχαλινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΤΡΟΥ» ἀρχίζει ἡ καινούργια ἐρωτικὴ σειρὰ ἀπὸ ἀληθινὲς ἱστορίες τοῦ

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΚΟΡΜΙΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Μέσα στὴν καῦρα τοῦ καλοκαιριοῦ, φλογισμένα ἀπὸ τὸ πάθος τὰ κορμιὰ τῶν ἀνθρώπων, ζητᾶνε ξεδίψασμα... Ἔτσι οἱ φλόγες τῆς ἁμαρτίας ἑνώνονται μὲ τὴν καλοκαιρινὴ λαύρα, γιὰ νὰ δημιουργήσουν ἱστορίες πάθους, γεμᾶτες δραματικὲς συγκρούσεις. Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ ΒΕΡΘΕΡΟΣ θὰ μᾶς δώσῃ τὶς ἀληθινὲς ἱστορίες του μὲ τόσο ρεαλισμὸ καὶ τόση γλαφυρότητα.

Ἄχρια πάτα

ΕΝΑ ΕΙΔΟΣ ΠΟΥΛΙΟΥ ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΑΙ

Μοιάζει πολὺ στὴν ὄψι μὲ κουκουβάγια. Ἔχει πράσινο καὶ κίτρινο χρῶμα. Ἔχει μεγάλες φτεροῦγες, ἀλλὰ δὲ μπορεῖ νὰ πετάξῃ. Εἶναι ἄγριος, ψηλὸς ὡς 60 πόντους, κι' ἔχει βαρειὰ καὶ ἠχηρὴ φωνή...

Τί εἶναι τὸ παράξενο αὐτὸ πλάσμα; Ἕνα εἶδος παπαγάλου τῆς Νέας Ζηλανδίας, ποὺ λέγεται «κακάπο». Τὸ εἶδος του πλησιάζει νὰ ἐξαφανισθῇ, κυνηγημένο ἀπὸ διάφορους φυσικοὺς ἐχθρούς. Ὅσα τέτοια πουλιὰ ἀπομένουν, ζοῦνε σὲ μακρυνὲς καὶ ἀπρόσιτες ὀρεινὲς περιοχές. Στὰ 3 τελευταῖα χρόνια διοργανώθηκαν ἀρκετὲς ἀποστολές, γιὰ νὰ αἰχμαλωτίσουν μερικοὺς «κακάπο», μὲ τὸ σκοπὸ τοῦ συστηματικοῦ πολλαπλασιασμοῦ τους. Ἀπ' τοὺς τέντε δμως ποὺ κατάφεραν, νὰ πιάσουν μόνον ἕνας ἔμεινε ζωντανός. Οἱ ἄλλοι ψόφησαν, ὅταν ἔχασαν τὴν ἐλευθερία τους.

Ἄλλοτε, οἱ «κακάπο» ἦταν πολλοὶ στὴ Νέα Ζηλανδία. Εἶχαν ἀποκτήσει μάλιστα τὴ φήμη πὼς σκότωναν μὲ τὸ ράμφος τους τὰ πράβατα γιὰ νὰ φᾶνε τὸ ζύγκι τῶν νεφρῶν τους!

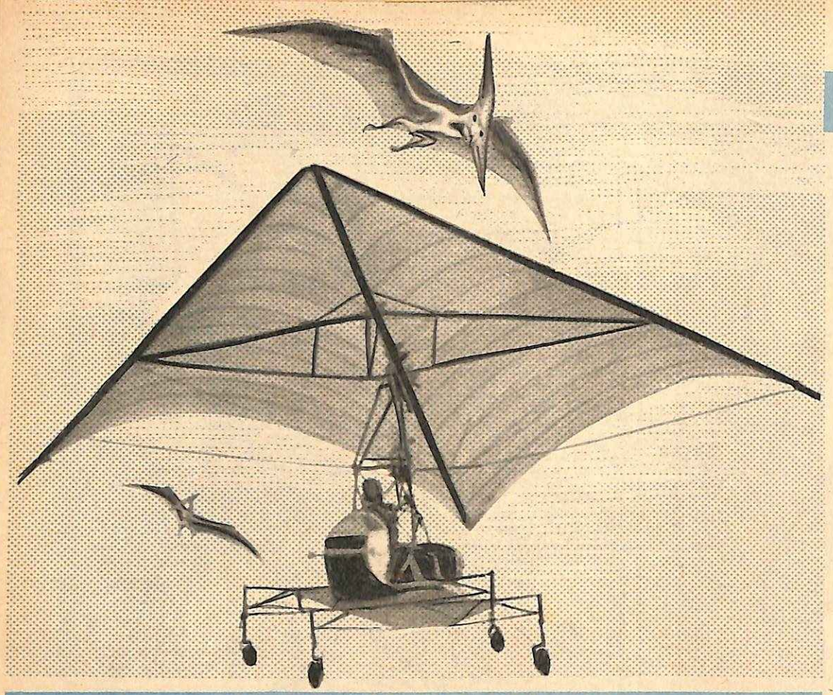

Ο «ΠΤΕΡΟΔΑΚΤΥΛΟΣ»

Μιὰ νέα πτητικὴ συσκευὴ

Ὁ «πτεροδάκτυλος» ἀπομιμεῖται σὲ ὅλα τὸ ὁμώνυμο ἑρπετὸ - πουλὶ τῶν πρώτων περιόδων τῆς ζωῆς πάνω στὴ γῆ.

Ἀλεξίπτωτο, ταξὶ καὶ κατάσκοπος

Τὸ ὄνειρο τοῦ ἀνθρώπου νὰ πετάξῃ μὲ τὶς ἴδιες του δυνάμεις, εἶναι παλιὸ ὅσο κ' ὁ κόσμος.

Ὁ Ἴκαρος θέλησε πρῶτος νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ καὶ πλήρωσε μὲ τὴ ζωὴ του τὴν ὑπέροχη τόλμη του. Πιὸ κοντὰ σ' ἐμᾶς, ἕνας μεγάλος σοφὸς τῆς Ἀναγεννήσεως, ποὺ ἦταν ταὐτόχρονα βαθυστόχαστος ἐπιστήμων, ζωγράφος, γλύπτης, ἀρχιτέκτων, μηχανικός, ἐφευρέτης, ὁ Λεονάρδος ντὰ Βίντσι, σκέφτηκε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος θὰ μποροῦσε νὰ μιμηθῇ τὰ πουλιὰ γιὰ νὰ πετάξῃ καὶ ἄφησε μερικὰ σχέδια, ποὺ παρουσίαζαν διάφορες λύσεις αὐτοῦ τοῦ προβλήματος.

Ἔκτοτε, ἡ σκέψη αὐτὴ ἀπασχολεῖ πάντοτε τοὺς ἐπιστήμονες καὶ τοὺς ἐφευρέτες. Ὡς σήμερα, ἔχουν ἐπινοηθῇ διάφορα μέσα αὐτομάτου πτήσεως, ποὺ εἶναι τὸ ἕνα περισσότερο πρωτότυπο ἀπὸ τὸ ἄλλο καί, στὴν Ἀγγλία, ὅπως καὶ στὴ Γαλλία, λειτουργοῦν πολλὰ κέντρα πειραματισμοῦ καὶ ἀσκήσεως σὲ παρόμοιες πτήσεις.

Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲ μπορεῖ νὰ πετάξῃ, ἁπλώνοντας τὰ χέρια του. Τοῦ χρειάζονται φτερά, ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἀνυψωθῇ στὸν ἀέρα. Τοῦ χρειάζεται ἀκόμη μιὰ κινητήριος δύναμις, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἕνας κινητήρ, προσκολλημένος πάνω του, ἐνσωματωμένος, τρόπον τινά, μαζί του. Στὸ ἀεροπλάνο, δὲν πετάει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ μηχανή. Ὁ ἄνθρωπος-πουλί, ὅμως, πετάει ὁ ἴδιος καὶ ὁ κινητὴρ δὲν κάνει τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τοῦ παρέχῃ τὰ μέσα τῆς προωθήσεως.

Τὸ ἑλικόπτερο ἀπομιμεῖται κατά κάποιο τρόπο τὸ πέταγμα τῶν πουλιῶν, ἀλλ' εἶναι μιὰ μηχανή, καὶ μάλιστα ἀρκετὰ βαρειά. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι καὶ πάλι ἕνας ἐπιβάτης.

Ἀλλὰ δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ τὸν «πτεροδάκτυλο».

Πρὶν ἀπὸ ἑκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, ὑπῆρχε στὴ Γῆ ἕνα ἑρπετό, ποὺ εἶχε τὴν εὐχέρεια νὰ γίνεται πουλί, ὅταν αὐτὸ τοῦ ἄρεσε. Ἁπλωνε ἕνα εἶδος μεμβρανῶν, ποὺ εἶχε στὰ πλάγια κ' ἔσχιζε μ' αὐτὲς τὸν ἀέρα. Αὐτὸ τὸ προϊστορικὸ ἑρπετὸ-πουλὶ θέλησε νὰ μιμηθῇ μιὰ ἀγγλικὴ ἑταιρεία ἀεροναυτικῶν ἐρευνῶν, ποὺ κατεσκεύασε τὸν «πτεροδάκτυλο». Μὴ φαντασθῆτε, ὅτι πρόκειται γιὰ κανένα καινούργιο τύπο ἀεροπλάνου. Ὁ «πτεροδάκτυλος» εἶναι, τοὐναντίον, μιὰ συσκευή, ποὺ μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπο σὲ πουλί.

Φαντασθῆτε μιὰ ἁπλῆ πλάτ-φόρμ, ποὺ βρίσκεται πάνω σὲ τέσσερες τροχούς. Στὸ μπροστινὸ μέρος της εἶναι τοποθετημένο ἕνα κάθισμα ἀεροπλάνου καὶ στὸ πισινὸ μέρος ἕνας μικρὸς κινητὴρ μὲ ἕλικα. Σὲ κάποιο ὕψος ἀπὸ τὴν πλάτ-φόρμ, βρίσκεται ἕνα εἶδος τέντας ἀπὸ νάϋλον καὶ ἀλουμίνιον, σὲ σχῆμα ψαλλίδας, μὲ τὴ μύτη μπροστά. Ὅταν ὁ κινητὴρ ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ, ὁ ἐπιβάτης τοῦ «πτεροδακτύλου» δὲν ἔχει παρὰ νὰ κατεβάσῃ ἕνα μοχλὸ — τὸ πηδάλιο — γιὰ ν' ἀνυψωθῇ μαζὶ μὲ τὴ συσκευή του στὸν ἀέρα.

Ὁ «πτεροδάκτυλος» ἀναπτύσσει ὡριαία ταχύτητα πενήντα ὡς ἑκατὸ χιλιομέτρων καὶ μπορεῖ νὰ ἀνυψωθῇ ὁπόσο μιὰ πίστα ὄχι μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ χῶρο, ποὺ πιάνει μιὰ σύγχρονη πολυκατοικία.

Ἀλλά, θὰ ρωτήσετε, σὲ τί χρειάζεται ὁ «πτεροδάκτυλος»;

Οἱ τεχνικοὶ τὸν βλέπουν σὰ μιὰ ἐπανάστασι στὴ σύγχρονη ἀεροναυτική. Πρῶτα-πρῶτα, θὰ μποροῦσε ν' ἀντικατασταθῇ τὸ ἀλεξίπτωτο. Ὁ «πτεροδάκτυλος», ὅταν διπλώσωμε τὰ φτερά του, δηλαδὴ τὴν τέντα του, πιάνει ἐλάχιστο χῶρο. Ὁ ἀλεξιπτωτιστὴς θὰ μποροῦσε, λοιπόν, νὰ καθήσῃ στὸν «πτεροδάκτυλο» καὶ νὰ κατεβῇ μ' αὐτόν. Τὰ πλεονεκτήματα εἶναι τεράστια. Χωρὶς ν' ἀναφέρωμε τὸν κίνδυνο, ποὺ ὑπάρχει πάντοτε νὰ μὴν ἀνοίξῃ τὸ ἀλεξίπτωτο, ὁ ἀλεξιπτωτιστὴς εἶναι ἀπόλυτα ὑποδουλωμένος σ' αὐτό. Δὲ μπορεῖ νὰ πάῃ ὅπου αὐτὸς θέλει, ἀλλ' ὅπου θέλει τὸ ἀλεξίπτωτο. Μὲ τὸν «πτεροδάκτυλο», ὅμως, θὰ πάῃ ὅπου αὐτὸς θέλει. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία, προκειμένου γιὰ ἕνα ἀεράγημα, ποὺ κατέρχεται σὲ ἐχθρικὴ χώρα, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ ὡρισμένη ἀποστολή.

Ὁ τηλεκαθοδηγούμενος «πτεροδάκτυλος» χωρὶς πιλότο, ἐξ ἄλλου, θὰ μποροῦσε νὰ πετάξῃ πάνω ἀπὸ μιὰ ἐχθρικὴ περιοχὴ καὶ νὰ μεταδίδῃ τηλεορατικὲς φωτογραφίες στὴ βάσι του, μέχρις ὅτου καταριφθῇ ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸ ἀντιεροπορικὸ πυροβολικό. Τὸ πλεονέκτημά του ἀπέναντι σ' ὁποιοδήποτε ἄλλο τηλεκατευθυνόμενο ἀεροπλάνο χωρὶς πιλότο, εἶναι, ὅτι μπορεῖ νὰ πετάῃ χαμηλὰ καὶ ἀργά. Ὁ «πτεροδάκτυλος», ἐξ ἄλλου, δὲ στοιχίζει τίποτε σχεδόν. Ἔτσι, ἕνας στρατὸς θὰ μποροῦσε νὰ θυσιάσῃ ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες «πτεροδακτύλων» σὲ ἀναγνωριστικὲς πτήσεις, χωρὶς ἀξιοσημείωτη ζημία. Δὲ συμβαίνει, ὅμως, τὸ ἴδιο μ' ἕνα σύγχρονο ἀεροπλάνο, ποὺ τὸ κόστος του εἶναι πολὺ μεγάλο.

Ὁ «πτεροδάκτυλος» θὰ μποροῦσε ἐπίσης νὰ μεταφέρῃ στὴ γῆ τὸν πύραυλο ἐκτοξεύσεως τῶν ἐκτινασσομένων μέσα στὸ διάστημα δορυφόρων.

Ὁ «πτεροδάκτυλος» θὰ μποροῦσε ἀκόμη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς θαυμάσιο μεταφορικὸ μέσο γιὰ κείνους, ποὺ μένουν σὲ ἀγροτικὲς περιοχές. Ἀντὶ νὰ παίρνουν τὸ σιδηρόδρομο ἢ τὸ λεωφορεῖο, θὰ μποροῦσαν νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ἰδιόκτητο μεταφορικό τους μέσον καὶ νὰ διατρέχουν τεράστιες ἀποστάσεις σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα.

Φθάνοντας στὴν πόλι, θὰ δίπλωναν τὰ φτερὰ τοῦ «πτεροδακτύλου» καὶ θὰ τὸν χρησιμοποιοῦσαν σὰν ταξί, γιὰ νὰ πηγαίνουν ἀπὸ τὸν ἕνα δρόμο στὸν ἄλλο.

Καὶ ἡ ἐκμάθησις;

Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀκόμη πλεονέκτημα τοῦ «πτεροδακτύλου». Εἶναι τόσο ἁπλῆ, ποὺ κι' ἕνα παιδάκι, θὰ μποροῦσε νὰ μάθῃ νὰ χρησιμοποιῇ τὸ μοναδικὸ πηδάλιό του. Ὁ «πτεροδάκτυλος» ἔχει, ἐξ ἄλλου, καταπληκτικὴ εὐστάθεια. Ἔτσι, ὁ ἐπιβάτης ταξιδεύει μὲ ἀπόλυτη ἄνεσι καὶ ἀσφάλεια.

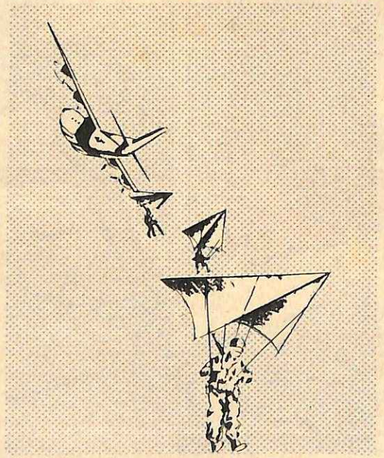

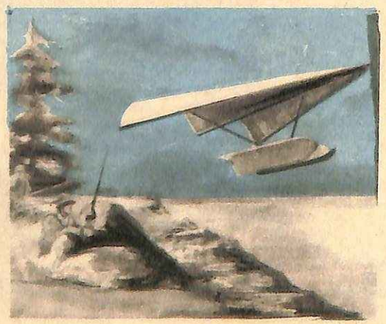

Ἐπάνω: Κάθοδος ἀλεξιπτωτιστῶν μὲ «πτεροδακτύλους». Κάτω: Ἕνας τηλεκατευθυνόμενος «πτεροδάκτυλος» χωρὶς πιλότο, πετώντας πάνω ἀπὸ μιὰ ἐχθρικὴ περιοχή, μπορεῖ νὰ μεταβιβάζῃ τηλεορατικὲς φωτογραφίες στὴ βάσι του.

Τὸ μακιγιὰζ ΠΟΥ ΔΕΝ ΧΑΛΑΕΙ

Χρειάζεται ὥρα καὶ προσοχὴ

ΖΗΛΕΥΕΤΕ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες, ποὺ φαίνονται διαρκῶς μακιγιαρισμένες στὴν ἐντέλεια, χωρὶς νὰ χρειάζωνται κάθε τόσο ἐπείγουσες «ἐπισκευές»; Κι' ὅμως, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ πετύχετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο τέλειο ἀποτέλεσμα. Φτάνει ν' ἀκολουθήσετε τὶς παρακάτω συμβουλές, ποὺ σᾶς δίνει ἕνας εἰδικός.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἕνα τέτοιο μακιγιὰζ διαρκείας ἀπαιτεῖ νὰ διαθέσετε ἀρκετὴ ὥρα γι' αὐτό. Δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ τὸ πετύχῃ ἡ κοπέλλα ποὺ πουντράρει γρήγορα-γρήγορα τὸ πρόσωπό της, περνάει τὸ κραγιόνι στὰ χεῖλη της καὶ τρέχει νὰ προλάβῃ τὸ λεωφορεῖο.

Εἶναι ἀπαραιτήτως μεθοδικὸ καὶ ἀργό. Ἀπαιτεῖ νὰ θυσιάσετε γι' αὐτὸ μερικὰ λεπτὰ ἀπ' τὸν πρωϊνὸ ὕπνο σας καὶ τὴ ζεστασιὰ τοῦ κρεβατιοῦ σας. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως θὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ μὲ τὸ παραπάνω.

Θὰ ἔχετε ἤδη ἕτοιμα ἀπ' τὸ βράδυ πάνω στὴν τουαλέτα σας ὅλα ὅσα θὰ σᾶς χρειαστοῦνε: καλλυντικά, τονωτικὴ λοσιόν, βαμπάκι, πινελάκια γιὰ τὰ χεῖλη καὶ τὰ μάτια, κλπ.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Καλὸ εἶναι νὰ περάσῃ μισὴ ὥρα, ἀπὸ τότε ποὺ θὰ πλυθῆτε μὲ νερὸ καὶ σαπούνι, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ καταπιαστῆτε μὲ τὸ μακιγιάζ σας. Αὐτὸ θὰ δώσῃ καιρὸ στὸ δέρμα σας νὰ στεγνώσῃ τελείως καὶ νὰ ἰσορροπήσῃ.

Βουτᾶτε ἕνα βαμπάκι σὲ στυπτικὴ λοσιόν. Ἀλείφετε μ' αὐτὴν τὸ πρόσωπό σας. Τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ κι' ὕστερα ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο, ὅλλη μιὰ φορά.

Αὐτὸ εἶναι Ἰδίως ἀπαραίτητο γιὰ τὰ λιπαρὰ δέρματα, γιὰ νὰ ἐμποδίξῃ τὴν ἔκκρισι τοῦ φυσικοῦ λίπους, ποὺ θ' ἀνακατευόταν μὲ τὴν πούντρα καὶ τὴν κρέμα καὶ θὰ σχημάτιζε βώλους καὶ κροῦστες. Ἀκόμα καλλίτερη γι' αὐτὰ τὰ δέρματα εἶναι μιὰ στυπτικὴ λοσιόν.

Γιὰ τὰ ξηρὰ δέρματα, μετὰ τὴν τονωτικὴ λοσιὸν βάζετε λίγη «κρέμα ὑγρασίας», πρὶν προχωρήσετε στὸ μακιγιάζ.

ΦΟΝ - ΝΤΕ - ΤΕΝ

Ὅταν βάζετε αὐτὴ τὴ βασικὴ κρέμα καὶ τὴν ἁπλώνετε στὸ πρόσωπό σας, οἱ κινήσεις σας πρέπει νάναι ἐλαφρές. Γιατί, ἂν πιέσετε ἢ τρίψετε δυνατὰ τὸ δέρμα, τὸ αἷμα θὰ κυκλοφορήσῃ ζωηρότερα καὶ θὰ αὐξηθοῦν οἱ λιπαρὲς ἐκκρίσεις τῶν σμηγματογόνων ἀδένων, ποὺ καταστρέφουν, ὅπως εἴπαμε, τὸ μακιγιάζ.

Ὑπάρχει κι' ἕνα χρωματιστὸ ὑγρὸ φὸν-ντὲ-τέν, ποὺ δείχνει ροδοκόκκινο τὸ δέρμα κάτω ἀπ' τὴν πούντρα.

ΠΟΥΝΤΡΑΡΙΣΜΑ

Βάλτε μπόλικη πούντρα. Μὴ σᾶς νοιάζῃ ἂν γίνετε... σὰν ἀλευρωμένος μασκαρᾶς! Χρησιμοποιῶντας ἕνα καθαρὸ βαμπάκι, πουντράρετε τὸ πρόσωπό σας, ἀνεβαίνοντας ἀπ' τὸ λαιμὸ πρὸς τὰ πάνω. Πιέζετε καλὰ τὴν πούντρα πάνω στὸ δέρμα, μὲ μιὰ περιστροφικὴ κίνησι, ἀλλὰ χωρὶς τρίψιμο.

Ἀφῆστε τώρα νὰ περάσῃ λίγη ὥρα. Θὰ ἐκπλαγῆτε ὕστερα, βλέποντας πόσο λίγο πλεόνασμα πούντρας ἀπομένει γιὰ σκούπισμα. Κάποτε μάλιστα, θὰ χρειαστῇ νὰ ἐπαναλάβετε τὸ πουντράρισμα, ἂν δὲ βάλατε ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀρκετὴ πούντρα.

Μὲ μιὰ πολὺ μαλακὴ βούρτσα σκουπίζετε ἐλαφρὰ τὸ περίσσευμα τῆς πούντρας, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸ μέτωπο καὶ προχωρῶντας πρὸς τὰ κάτω.

Πολλοὶ εἰδικοὶ συνιστοῦν νὰ γίνεται τὸ πουντράρισμα τελευταῖο, μετὰ τὸ βάψιμο τῶν ματιῶν καὶ τῶν χειλιῶν. Αὐτὸ εἶναι ζήτημα ἀτομικῆς σας προτιμήσεως. Δοκιμάστε, καὶ θὰ βρῆτε ποιὰ μέθοδος σᾶς ταιριάζει καλλίτερα.

ΒΑΨΙΜΟ ΜΑΤΙΩΝ

Ἀπαιτεῖ ἰδιαίτερη προσοχή, γιὰ νὰ διαρκέσῃ ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἂν ὑπάρχουν μικρὲς ρυτίδες ἢ σκασίματα τοῦ δέρματος γύρω ἀπ' τὰ μάτια, γεμίστε τα μὲ πούντρα, ὥστε νὰ μὴ συγκεντρωθῇ μέσα σ' αὐτὰ τὸ σκοῦρο κραγιόνι.

Διορθώνετε μὲ τὸ εἰδικὸ μολυβάκι τὴ γραμμὴ τῶν ματιῶν σας καὶ βάζετε σκιὰ στὰ βλέφαρα. Προσέξετε ἰδιαιτέρως, ὅταν θὰ μεταχειριστῆτε τὸ ρίμμελ. Εἶναι προτιμότερο νὰ βάλετε δύο λεπτὰ στρώματα, παρὰ ἕνα παχύ. Μὴν ξεχάσετε δὲ νὰ ξεχωρίσετε κατόπιν τὰ κολλημένα τσίνορα, μ' ἕνα καθαρὸ καὶ στεγνὸ βουρτσάκι.

ΒΑΨΙΜΟ ΤΩΝ ΧΕΙΛΙΩΝ

Τὰ ἀνοιχτὰ κραγιόνια δὲ διατηροῦνται πάνω στὰ χεῖλη τόσο, ὅσο τὰ σκούρα, γιατὶ περιέχουν λιγώτερο χρῶμα. Διαρκέστερα ἀπ' ὅλα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ κλίνουν κάπως πρὸς τὸ διολέ.

"Αν ὡστόσο βρίσκετε ὅτι ταιριάζουν καλλίτερα στὸν τύπο σας τὰ ρὸζ κραγιόνια, μεταχειρισθῆτε δυὸ διάφορες ἀποχρώσεις, τὴ μιὰ γιὰ νὰ σχεδιάσετε τὸ περίγραμμα τῶν χειλιῶν καὶ τὴν ἄλλη γιὰ νὰ γεμίσετε τὸ ἐσωτερικό του.

Γιὰ νὰ κρατήσῃ πολὺ τὸ κραγιόνι, βάλτε το μ' ἕνα πινελάκι. Τὰ χείλη σας πρέπει νὰ εἶναι τελείως στεγνὰ καὶ νὰ μὴν ἔχουν καθόλου πάνω τους πούντρα ἢ φὸν-ντὲ-τέν. Γι' αὐτό, τὰ σκουπίζετε πρῶτα καλὰ μὲ τσιγαρόχαρτο.

"Αν χρειαστῇ ὡστόσο ν' ἀνανεώσετε τὸ βάψιμο τῶν χειλιῶν σας στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἀφαιρεῖτε πρῶτα τὸ προηγούμενο κραγιόνι, μ' ἕνα τσιγαρόχαρτο.

"Αν γυαλίσουν ἀργότερα ἡ μύτη σας ἢ τὰ μάγουλά σας, τὰ σκουπίζετε μὲ τσιγαρόχαρτο καὶ χρησιμοποιεῖτε μιὰ πούντρα-κρέμα, σὲ κομπριμέ.

Καὶ μιὰ τελευταία σύστασι: Μὴν ἀγγίζετε καθόλου τὸ πρόσωπό σας μὲ τὰ χέρια σας, ἂν θέλετε νὰ διατηρηθῇ ἀπείραχτο τὸ μακιγιάζ σας.

✪✪

Η ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Διαβάσατε στὶς ἐφημερίδες μιὰ ἀγγελία: «Ζητεῖται δακτυλογράφος..» Καὶ πρόκειται νὰ παρουσιαστῆτε, γιὰ νὰ διεκδικήσετε αὐτὴ τὴ θέσι. Τί θὰ κάνετε, ὥστε νὰ προκαλέσετε καλὴ ἐντύπωσι στὸν ὑποψήφιο προϊστάμενό σας καὶ ν' αὐξήσετε «τσι σημαντικὰ τὶς πιθανότητες ἐπιτυχίας σας;

Ἡ ἐξωτερική σας ἐμφάνισι πρέπει νάναι περιποιημένη, ἀλλὰ ὄχι ἐπιτηδευμένη. Θὰ τὴ χαρακτηρίζῃ ἡ φρεσκάδα, ἡ καθαριότης καὶ ἡ φυσικότης.

Ἀφοῦ κάνετε ἕνα μπάνιο, ἢ πλύνετε ὅλο σας τὸ σῶμα μὲ σφουγγάρι, ραντισθῆτε μὲ κολώνια, γιὰ νὰ χετε ἕνα ἐλαφρὸ ἄρωμα. Πουντράρεσθε ἐπειτα μὲ τάλκ, ποὺ βροσίζει τὸ σῶμα.

Τὰ μαλλιά σας πρέπει νάναι καθαρά, λαμπερὰ καὶ κομψοχτενισμένα. Ἂν εἰσαστε ξεχτένιστη θὰ δώσετε τὴν ἐντύπωσι τῆς ἀκαταστασίας, ποὺ θέλετε νὰ ἀποτελεῖ, βέβαια, καλὸ συστατικὸ γιὰ μιὰ ὑπάλληλο.

Περιποιηθῆτε ἰδιαιτέρως τὰ χέρια σας, γιατὶ παίζουν ξεχωριστὸ ρόλο στὴ δουλειὰ τῆς δακτυλογράφου. Δῶστε στὰ νύχια σας, μὲ τὴ λίμα, ἕνα σχῆμα ὀβάλ. Φροντίστε νὰ μὴν εἶναι κανένα τους σπασμένο, ἢ μὲ ξεκιτσμένο τὸ βερνίκι του.

Μὴν τὸ παρακάνετε στὸ μακιγιάζ. Θὰ βάλετε μόνο κρέμα, πούντρα καὶ κραγιόνι τῶν χειλιῶν. Ἂν θέλετε ὡστόσο, μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ λίγο ρίμμελ γιὰ τὶς βλεφαρίδες σας ἢ λίγη σκιὰ γιὰ τὰ μάτια. Ἀποφύγετε ὅμως τὸ βάψιμο τῶν βλεφάρων μὲ κραγιόνι.

Ἂν δὲ φορᾶτε συνήθως καπέλλο, μὴ φορέσετε καὶ τώρα. Ἀλλοιῶς, θὰ ἐρίσκεσθε σ' ἕνα σ.νεχῆ ἐκνευρισμό.

Ἔχετε ὑπ' ὄψι σας, τέλος, ὅτι κάθε προϊστάμενος ἀντιπαθεῖ ἐνστικτα τὴν κοπέλλα ποὺ φτάνει στὸ γραφεῖο του μ' ἕνα σωρὸ πακέτα, ποὺ παίρνει μονάχη της καρέκλα πρὶν τῆς τὴν προσφέρουν, ποὺ καπνίζει χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἄδεια, ποὺ κόβεται ἀδέξια ἢ καμπουριαστή, ποὺ τρώει τὰ νύχια της ἢ στριφογυρίζει τὰ χέρια της, ποὺ ἀπαγγέλει ὁλόϊσα μὲ «ναι» ἢ «ὄχι», ἀντὶ νὰ δίνῃ περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὸν ἑαυτό της...

1) "Οταν βάζετε τὸ φὸν-ντὲ-τέν, τὸ ἁπλώνετε στὸ πρόσωπό σας μὲ ἐλαφρὲς κινήσεις. 2) Βάζετε μπόλικη πούντρα καὶ τὴν πιέζετε καλὰ πάνω στὸ δέρμα σας. 3) Γιὰ νὰ κρατήσῃ πολὺ τὸ κραγιόνι πάνω στὰ χείλη σας, βάλτε το μ' ἕνα πινελάκι.

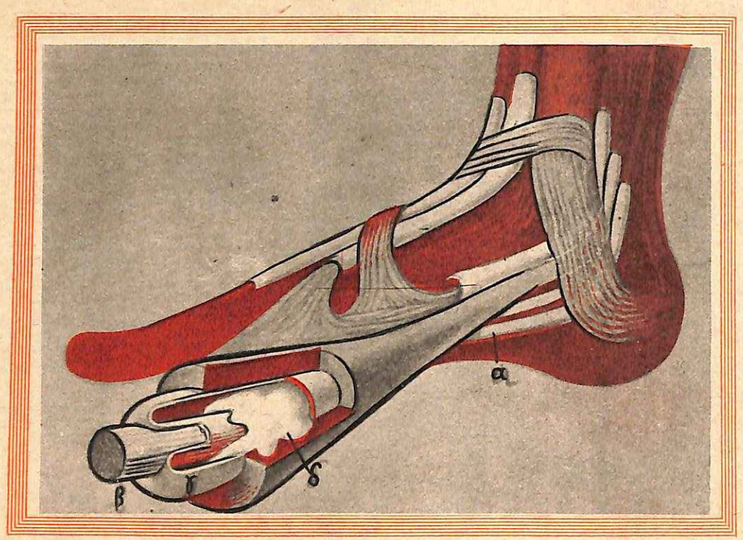

Ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸ προλάβετε

Μὴν ἀμελεῖτε ΤΟ ΣΤΡΑΜΠΟΥΛΗΓΜΑ

Η ΤΡΑΥΜΑΤΙΚΗ ἐλάδη ποὺ ὀνομάζεται «διάστρεμμα», δηλαδὴ τὸ κοινὸ στραμπούλημα, ἐμφανίζεται ἰδίως στὸν ἀστράγαλο. Μπορεῖ ὅμως νὰ συμβῆ καὶ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ὅπου ὑπάρχουν ἄρθρώσεις (γοφό, γόνατο, ὦμο, ἀγκῶνα, καρπὸ τοῦ χεριοῦ), ἢ ἀκόμα καὶ στὴ σπονδυλικὴ στήλη. Πολλὲς περιπτώσεις ἀνεξήγητων πόνων, ποὺ χαρακτηρίζονται σὰν «ρευματικοί», ὀφείλονται στὴν πραγματικότητα σὲ διάστρεμμα. Ἀκόμα κι' ἕνας ἐπίμονος πονοκέφαλος μπορεῖ νὰ προέρχεται ἀπὸ ἕνα διάστρεμμα τοῦ τραχήλου ἢ τοῦ ὤμου, ποὺ ἐρεθίζει τὰ νεῦρα καὶ τὶς ἀρτηρίες ποὺ καταλήγουν στὸ κεφάλι.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι πιστεύουν ὅτι δὲ μποροῦν νὰ κάμουν τίποτε γιὰ νὰ προλάβουν ἕνα στραμπούλημα, ἀλλ' οὔτε καὶ γιὰ νὰ ἀνακουφισθοῦν ἀπ' τὶς ὀδυνηρὲς συνέπειές του καὶ νὰ ἐπιταχύνουν τὴ θεραπεία του. Περιορίζονται μόνο στὴν ἀνάπαυσι τοῦ στραμπουλημένου ποδιοῦ.

Κι' ὅμως θὰ μποροῦσαν ν' ἀποφύγουν τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀτύχημα, ἂν ἀκολουθοῦσαν ἕξη βασικοὺς κανόνες, ποὺ κάνουν τὸ σῶμα λιγτερο ἐπιδεκτικὸ στὰ στραμπουλήγματα — ἂν ὄχι ἐντελῶς ἀπρόσβλητο ἀπ' αὐτά. Νά οἱ κανόνες αὐτοί:

1) Διατηρῆτε τὴν ἐλαστικότητα ὁλόκληρου τοῦ σώματός σας καὶ τὸν τόνο τῶν μυῶν σας, μὲ τακτικὲς ἀσκήσεις.

Οἱ ἀσκήσεις αὐτὲς πρέπει νὰ εἶναι ἤπιες, ἄνετες, χωρὶς βίαιες κινήσεις. Καλλίτερα μάλιστα νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ ρυθμικὴ μουσικὴ ἀπ' τὸ ραδιόφωνο. Τὸ κολύμπι εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ἐνδεδειγμένα σπὸρ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό.

Ἂν μένετε καθισμένος ἐπὶ ὧρες στὸ γραφεῖο σας, στὴν ἴδια θέσι, οἱ μύες χάνουν τὸν τόνο τους. Συνηθίστε λοιπὸν νὰ σηκώνεσθε κάθε τόσο καὶ νὰ κάνετε μερικὰ βήματα, «γιὰ νὰ ξεμουδιάσετε» ὅπως λέμε, δηλαδὴ γιὰ νὰ κινηθοῦν οἱ μύες καὶ οἱ ἀρθρώσεις σας.

2) Μὴν ἀναπτύσσετε ὅλη τὴν ταχύτητα τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ σώματός σας, ἐνῶ εἶναι ἀκόμη «κρῦος».

Ἀρχίστε δηλαδὴ μὲ ἐλαφρὲς ἀσκήσεις, πρὶν κάμετε μιὰ ἐντατικὴ σωματικὴ ἐργασία ἢ ἕνα κοπιαστικὸ σπόρ.

3) Συνηθίστε σὲ στάσεις καὶ κινήσεις ἰσορροπημένες καὶ «χαλαρές».

Ἀποφύγετε ἐκεῖνες ποὺ καταπονοῦν ἀνώμαλα τοὺς μῦς, ὅπως εἶναι τὸ καμπούριασμα, τὸ ἐπιτηδευμένο βάδισμα, οἱ σπασμωδικὲς χειρονομίες, κλπ. Τὰ ψηλὰ τακούνια καταπονοῦν καὶ τεντώνουν ἀφύσικα τοὺς ἀστραγάλους. Ἂν ἀναγκάζεσθε νὰ τὰ φοράτε γιὰ κοινωνικοὺς λόγους, κάνετε ἀσκήσεις τῶν ἀστραγάλων ἐπὶ λίγα λεπτὰ κάθε μέρα καὶ ἀντικαθιστᾶτε τα μὲ χαμηλὰ τακούνια ὅταν μπορῆτε.

4) Τὰ ὀστᾶ, οἱ μύες καὶ οἱ ἀρθρώσεις ἀποτελοῦν ἕνα καταπληκτικὸ μηχανισμό, μόνον ἐφόσον χρησιμοποιοῦνται ὅπως πρέπει.

Π.χ. τὸ σῶμα σας δὲν εἶναι φτιαγμένο ἔτσι, ὥστε νὰ λυγίζετε τὴ μέση σας γιὰ νὰ σηκώσετε κάτι ἀπὸ χάμω. Αὐτὸ καταπονεῖ ὑπερβολικὰ τοὺς μῦς τῆς πλάτης. Τὸ κανονικὸ λοιπὸν εἶναι νὰ λυγίζετε τὰ γόνατά σας, γιὰ νὰ χαμηλώσετε ἔτσι τὸ σῶμα σας καὶ νὰ πιάσετε ἀπὸ χάμω τὸ ἀντικείμενο.

Ποτὲ μὴν τραβᾶτε ἔπιπλα ἢ ἄλλα βαρυὰ ἀντικείμενα, ὅταν μπορῆτε νὰ τὰ σπρώξετε. Τὸ σπρώξιμο εἶναι πολὺ προτιμώτερο ἀπ' τὸ τράβηγμα.

Ἂν θέλετε νὰ σηκώσετε κάτι βαρὺ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας, χαμηλῶστε ὣς τὸ ὕψος τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ, τοποθετῆστε το πάνω στοὺς ὤμους σας κι' ἀνασηκωθῆτε ὕστερα, βάζοντας ὅλη σας τὴ δύναμι στὰ πόδια.

5) Προσέχετε τὴ γενικὴ ὑγεία σας.

Μιὰ στομαχικὴ ἀνωμαλία, μιὰ πάθησι τοῦ αὐτιοῦ, ἡ πλατυποδία, ἡ παχυσαρκία, ἡ βαρηκοΐα, γυαλιὰ ποὺ δὲ διορθώνουν καλὰ ἕνα ἐλάττωμα τῆς ὁράσεως, ὅλ' αὐτὰ τὰ φαινομενικὰ ἀσήμαντα μικροπράγματα διατηροῦν τὸ σῶμα σὲ μιὰ συνεχῆ ἔντασι, κι' ἔτσι οἱ μύες, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ χαλαρωθοῦν, χάνουν τὴν εὐλυγισία τους. Μιὰ ἀπότομη κίνησι μπορεῖ τότε νὰ προκαλέσῃ τὸ στραμπούλημα.

6) Μὴν ἀφίνετε τὶς στενοχώριες καὶ τὰ βάσανά σας νὰ ἐπηρεάζουν τὸ μηχανισμὸ τοῦ σώματός σας.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σφίγγει νευρικὰ τὶς γροθιές του, ποὺ δένει καὶ λύνει τὰ χέρια του, ποὺ στριφογυρίζει καὶ τραβάει τὸ μαντῆλι του, δείχνει πὼς ἡ ψυχικὴ ἀνησυχία μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ συσπάσεις τῶν μυῶν. Ἀκόμα καὶ ἄνθρωποι ποὺ φαίνονται ἐξωτερικὰ ἤρεμοι, μποροῦν νὰ βρίσκωνται σὲ συνεχῆ μυϊκὴ ἔντασι, δίχως νὰ τὸ καταλαβαίνουν.

Σὲ σοβαρὰ στραιμπουλήγματα, ἰδίως τοῦ ἀστραγάλου, παθαίνουν ἐλάδη οἱ τένοντες τῶν μυῶν. Στὴν εἰκόνα μας, ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς τένοντες τοῦ ποδιοῦ (α). Ὅπως δείχνει ἡ τομὴ καὶ μεγέθυνσίς του, ὁ τένων (δ) κινεῖται μέσα σὲ μιὰ διπλὴ θήκη ἀπὸ συνεκτικὸ ἱστὸ (γ), ποὺ περιέχει ἕνα λιπαντικὸ ὑγρὸ (δ). Ἔτσι, ἡ τριδὴ περιορίζεται στὸ ἐλάχιστο, ὅπως σὲ μιὰ καλολαδωμένη μηχανή. Ἂν, ἀπὸ ὑπερβολικὴ καταπόνησι, λείψῃ τὸ ὑγρὸ αὐτό, ὁ τένων ἐρεθίζεται καὶ μπορεῖ πιὸ εὔκολα νὰ πάθῃ ἐλάφη ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ κίνησι.

Ἔχετε συμμορφωθῆ πιστὰ μ' αὐτοὺς τοὺς κανόνες; Ὑπάρχει ἕνας ἁπλὸς τρόπος νὰ τὸ ἐξακριβώσετε, ἀπ' τὸ ἀποτέλεσμα: Ἀφῆστε δηλαδὴ τὰ μπράτσα καὶ τοὺς ὤμους σας νὰ χαλαρωθοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο, σὰν νἄχουν παραλύσει τελείως.

Αὐτὸ εἶν' ὅλο. Τὸ πετύχατε εὔκολα; Ἂν δυσκολευθῆκατε, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶναι τόση ἡ ἔντασι τῶν μυῶν σας, ὥστε νὰ κινδυνεύετε ἀπὸ στραμπουλήγματα.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε τώρα, τί θὰ κάμετε, ἂν στραμπουλήξετε τὸ πόδι σας ἢ τὸ χέρι σας.

Μὲ τὸ στραμπούλημα, σπάζουν μερικοὶ ἀπ' τοὺς μικροὺς «συνδέσμους», ποὺ συγκρατοῦν στὴ θέσι τους τὰ ὀστᾶ τῆς ἀρθρώσεως, ἢ τραυματίζονται οἱ τένοντες τῶν μυῶν (τὰ σκληρὰ δηλαδὴ ἄκρα τους, ποὺ εἶναι κολλημένα πάνω στὰ ὀστᾶ), καθὼς καὶ ἀρκετὰ ἀπ' τὰ γύρω τριχοειδὴ ἀγγεῖα.

Θὰ βάλετε λοιπὸν ἀμέσως ἀπάνω πολὺ κρῦες κομπρέσες ἢ μιὰ φοῦσκα μὲ πάγο, ἢ θὰ βουτήξετε τὸ πάσχον μέλος σὲ πολὺ κρῦο νερό.

Ἔτσι, τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα, ποὺ ἔχουν σπάσει μὲ τὸ στραμπούλημα, συσπῶνται ἀπὸ τὴν ψύξι, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ ξεχυθῆ πολὺ αἷμα στοὺς ἱστοὺς καὶ νὰ περιοριστῆ στὸ ἐλάχιστο τὸ πρῆξιμο. Συνεπῶς, δὲν πιέζονται πολὺ τὰ νεῦρα καὶ ὁ πόνος δὲν εἶναι μεγάλος.

Ἕνας ἐπίδεσμος, ὄχι πολὺ σφιχτός, ἐμποδίζει κι' αὐτὸ τὸ πρῆξιμο. Χρειάζεται ὅμως προσοχή, γιατί, ἂν τὸν σφίξετε ὑπερβολικὰ ἢ ἂν τὸν ἀφίσετε δεμένον ἐπὶ πολλὴ ὥρα, μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἐξ ἄλλου, ἂν ὁ πόνος ἐπιμένῃ καὶ ἀκινητήσετε μὲ ἐπίδεσμο τὸ πάσχον μέλος, μπορεῖ νὰ δημιουργηθοῦν ἐσωτερικὲς συμφύσεις. Ἀκολουθῆστε λοιπὸν πιστὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ γιατροῦ, σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Μόνον ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς ὧρες, θ' ἀρχίσετε νὰ δάζετε ζεστὲς κομπρέσες. Τότε πιὰ ἡ ζέστη εἶναι ἀπαραίτητη, γιὰ τὴν ἐπούλωσι. Γιατὶ αὐξάνει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ τῆς λύμφης, ποὺ ἀπομακρύνει τὰ προϊόντα τῆς δλάβης τῶν ἱστῶν, καὶ καταπραΰνει τὸ μυϊκὸ σπασμὸ καὶ τὸν πόνο.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ βουτήξετε τὸ πάσχον μέλος σὲ ζεστὸ νερό, γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Θὰ ἐφαρμόσετε τὴν ἑξῆς ἁπλή, ἀλλ' ἀποτελεσματικὴ τακτική: Μουσκεύετε ἕνα μαντῆλι (ἢ μιὰ λεπτὴ πετσέτα) μὲ ζεστὸ νερό, τὸ στύβετε καλὰ καὶ τὸ τυλίγετε, ζεστὸ ἀκόμα, γύρω ἀπ' τὸ στραμπουλημένο μέρος. Βάζετε ἀπὸ πάνω μιὰ θερμοφόρο μὲ ζεστὸ νερὸ (ὄχι ἐντελῶς γεμάτη). Καὶ τὴν τυλίγετε ἀπ' ἔξω μὲ μιὰ μεγάλη καὶ χνουδωτὴ πετσέτα, γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ θερμότης ἐπὶ πολλὴ ὥρα. Ξαπλώνεσθε μισὴ ὥρα — ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμα — μὲ τὸ πάσχον μέλος ἐντελῶς χαλαρό. Ἂν, στὸ διάστημα αὐτό, κρυώσῃ τὸ περιεχόμενο τῆς θερμοφόρου, τὴν ξαναγεμίζετε μὲ ζεστὸ νερό.

Ἂν ὁ πόνος εἶναι ἐπίμονος ἢ ἀφόρητος, ἢ ἂν δὲ μπορῆτε νὰ κινήσετε τὸ στραμπουλημένο μέλος, συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό.

Αὐτὸς ἔχει στὴ διάθεσί του σήμερα καινούργια ὅπλα γιὰ τὸ στραμπούλημα: νέες μεθόδους γιὰ τὴν ἀκινητοποίησι τῶν ἀρθρώσεων, νέα φάρμακα γιὰ τὴ χαλάρωσι τῆς μυϊκῆς ἐντάσεως, ἀναλγητικὲς ἐνέσεις ποὺ σταματοῦν ἀμέσως τὸν πόνο, ἠλεκτρικὴ διαθερμία, κλπ.

Μερικοὶ πιστεύουν ὅτι τὸ στραμπούλημα εἶναι χειρότερο ἀπ' τὸ κάταγμα. Φυσικά, αὐτὸ εἶναι ἀνοησία. Συμβαίνει ὅμως συχνὰ τὸ ἑξῆς: Ἐπειδὴ τὸ σπάσιμο ἐνὸς ὀστοῦ μᾶς φέρνει δυνατοὺς πόνους, καταφεύγουμε πάντα στὸ γιατρό, ποὺ ἐφαρμόζει ἀμέσως τὴν πρέπουσα θεραπεία, ἐνῶ τὸ στραμπούλημα τὸ παραμελοῦμε πολλὲς φορές, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χρονίζουν οἱ πόνοι καὶ οἱ ἄλλες συνέπειές του.

"Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ της Παγόδας"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ καὶ δέκα Τούγκ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χίντερ, ἐπιβιβάζονται στὸ «Ντεβονσάϊρ», ποὺ ἑκκινάει τὸ ἴδιο βράδυ. Οἱ συνωμότες εἶναι κρυμμένοι μέσα σὲ βαρέλια. Στὴν κατάλληλη στιγμὴ ὁ Χίντερ τοὺς βγάζει ἀπ' αὐτά, λωρίζονται τότε σὲ δυὸ ὁμάδες καὶ ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ πληρώματος ἀπὸ δυὸ ταὐτόχρονα μέρη. Οἱ ναῦτες τοῦ «Ντεβονσάϊρ», ποὺ εἶναι ὁπλοι, ἀναγκάζονται, στὸ τέλος, νὰ παραδοθοῦν. Οἱ συνωμότες τοὺς ἐπιβιβάζουν ἔπειτα σὲ βάρκες καὶ τοὺς ἀφίνουν ἐλεύθερους νὰ φύγουν. Κύριοι, πιὰ τοῦ «Ντεβονσάϊρ» ἀνοπτύσσουν ὅλη τὴ δυνατὴ ταχύτητα, γιὰ νὰ φτάσουν τὸ «Κόρνουελ», ποὺ προηγεῖται ἀπ' αὐτοὺς κατὰ πολλὲς ὧρες. Στὸ μεταξύ, ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ καὶ ὁ Χίντερ καταστρώνουν διάφορα σχέδια. Ὁ κυνηγὸς τῆς μαύρης ζούγκλας εἶναι ἀποφασισμένος νὰ σκοτώσῃ μὲ κάθε θυσία τὸ Μάκφερσον, γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀπελευθερώσῃ τὴν ἀγαπημένη του Ἄνται ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Τούγκ.

18ον ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

—Μὲ λυπᾶσαι; ψιθύρισε ταραγμένος. Ξέρεις κάτι, ποὺ μοῦ τὸ κρύβεις;

—Δὲν ξέρω τίποτα, ἀπάντησε ὁ Χίντερ. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν πρέπει ν' ἀγαπᾶη κανεὶς τόσο πολὺ μιὰ γυναῖκα.

Ἡ κανονιοφόρος ἐξακολουθοῦσε νὰ σχίζῃ τὰ κύματα, τρέχοντας μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

Οἱ ὄχθες τοῦ ποταμοῦ πλάταιναν τώρα ὁλόενα. Στὸ βάθος φαινόταν ἡ νῆσος τοῦ Σάνγκερ, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ μεταίχμιο ἀνάμεσα στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ κι' ἐκεῖνα τῆς θάλασσας.

Ὁ Τρεμὰλ - Ναὶκ ρώτησε τὸν ναύτη ποὺ βρισκόταν στὸ θωράκιο τοῦ καταρτιοῦ τῆς πλώρης ἂν ἔβλεπε τίποτα.

—Τίποτα ἀκόμη, ἀπάντησε αὐτός.

—Ἀνεβᾶστε τὴν πίεσι στὶς ἕξη ἀτμοσφαῖρες, φώναξε ὁ Χίντερ στοὺς θερμαστές.

Τὸ «Ντεβονσάϊο» ἔτρεχε τώρα πρὸς τὸ νῆσο Ραϊτμάλα.

—Πλοῖο μπροστά! φώναξε ξαφνικὰ ὁ ναύτης παρατηρητής. Εἶνε ἀτμόπλοιο!

—Ἡ φρεγάτα! εἶπε ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ.

—Ποῦ διευθύνεται; ρώτησε ὁ Χίντερ.

—Πρὸς τὰ ἀνατολικά, ἀπάντησε ὁ ναύτης. Κάνει τὸ γῦρο τοῦ νησιοῦ, γιατὶ φαίνεται πὼς φοβᾶται μήπως τὸ νερὸ δὲν εἶνε ἀρκετὰ βαθὺ μέσα στὸ στενό.

—Ποῦ θὰ τὴν συναντήσωμε;

—Στ' ἀνατολικὰ τῆς νήσου, ἂν περάσωμε ἀπὸ τὸ στενό.

Τιμονιέρη, ὁδήγησε τὸ πλοῖο στὸ στενό! φώναξε ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ.

Τὸ «Ντεβονσάϊο» ἔμπαινε σὲ λίγο μέσα σὲ στενὸ πέρασμα ποὺ σχηματιζόταν ἀνάμεσα στὴ Ραϊτμάλα καὶ τὴν ἀπέναντι ἀκτή, ἐνῶ τὸ «Κόρνουελ» ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ νησιοῦ. Ἔτσι ἦταν ἀναπόφευκτο νὰ συναντηθοῦν.

Ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ κατέδηκε σὲ λίγο ἀπὸ τὴ γέφυρα καὶ πέρασε κάμποση ὥρα ὡς που νὰ ἐμφανιστῆ καὶ πάλι. Εἶχε μεταμορφωθῆ σὲ Μαλαῖο, βάφοντας μὲ μαῦρη μπογιὰ τὸ πρόσωπό του καὶ κάνοντας ἕνα ἔξυπνο μακιγιὰζ στὰ βλέφαρά του.

—Μὲ ἀναγνωρίζεις; ρώτησε τὸν Χίντεο.

—Σ' ἀναγνωρίζω μόνον ἀπὸ τὴ φωνή σου, ἀπάντησε ὁ ἀρχικελευστής. Ἂν θέλῃς νὰ περάσῃ γιὰ Μαλαῖος, νομίζω πὼς τὸ κατάφερες.

—Πιστεύεις ὅτι ὁ Μάκφερσον θὰ μ' ἀναγνωρίσῃ;

—Ἀδύνατον. Ἡ μεταμόρφωσί σου εἶνε τέλεια.

—Πές μου τώρα, πῶς λέγονται οἱ δυὸ Τούγκ ποὺ βρίσκονται πάνω στὸ «Κόρνουελ»;

—Παλαβὰν καὶ Μπιντούρ. Ἀλλὰ τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς;

—Θὰ μὲ βάλετε σὲ μιὰ βάρκα καὶ θὰ μ' ἀφίσετε πάνω στὸ δρόμο τῆς φρεγάτας... Τὸ «Κόρνουελ» θὰ συνεχίσῃ κατόπιν τὴν πορεία του καὶ θὰ μπῆ στὸ στενὸ τῆς Ραϊμανγκάλ. Ἂν ἀκουράστε πυροβολισμούς, θὰ ξαναδῆτε στὴ θάλασσα, καί, ἂν εἶμαι ζωντανός, θὰ μὲ πάρετε μαζί σας.

Ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ κατέδηκε σὲ λίγο σὲ μιὰ βάρκα, ποὺ τὸ δυνατὸ ρεῦμα τοῦ στενοῦ τὴν ἀπομάκρυνε γρήγορα.

Οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ Τρεμὰλ-Ναὶκ ἦταν σωστοί. Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ στενό, εἶδε τὴν φρεγάτα ποὺ ἀνέβαινε ἀργὰ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ νότου. Ἔπιασε τότε στὰ χέρια του τὸ κοντάϊ κι' ἄρχισε νὰ τὰ ἀνεβοκατεβάζῃ μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Ἡ μοιραία συνάντησι ἦταν ἀναπόφευκτη.

Ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ, ὅταν εἶδε πὼς ἡ φρεγάτα ἐπλησίαζε, ἀναπόδυνοισε τὴ βάρκα καὶ βρέθηκε στὴ θάλασσα.

—Βοήθεια! Βοήθεια! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ.

Τὸν εἶχαν δῆ, εὐτυχῶς, ἀπὸ τὴ φρεγάτα κι' ἔτρεξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν σώσουν. Οἱ ναῦτες τοῦ πέταξαν ἕνα σχοινὶ καὶ ὁ ψευτοναυαγὸς ἀνέβηκε χωρὶς δυσκολία στὸ πλοῖο.

—Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; τὸν ρώτησαν.

— Εἶμαι ἀπὸ τὴ Σιγκαπούρη καὶ λέγομαι Παράγγα, ἀπάντησε ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ. Ταξιδεύω στὸ «Χανάτι» ἀπὸ τὴ Βομβάη, ποὺ βούλιαξε πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες καμμιὰ ἑκατοστὴ μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀκτή.

—Ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦταν ἤρεμη.

—Ἔπαθε ἕνα ρῆγμα στὴν πλώρη καὶ τὰ νερὰ πλημμύρισαν τὸ σκάφος.

— Οἱ ἄλλοι ναῦτες τί ἀπόγιναν;

—Πνίγηκαν ὅλοι.

—Πεινᾶς;

—Τὸ στομάχι μου εἶνε ὁλότελα ἄδειο.

—Πήγαινε στὴν κουζίνα νὰ φᾶς.

Ὁ μάγειρος, ἕνας γέρος θαλασσόλυκος, τοῦ σερβίρισε μιὰ ἐεστὴ σούπα μὲ κρέας. Ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ ρίχτηκε μὲ βουλιμία στὸ φαγητό.

—Πῶς λέγεται αὐτὸ τὸ πλοῖο; ρώτησε σὲ λίγο.

—«Κόρνουελ», ἀπάντησε ὁ μάγειρος.

—«Κόρνουελ»; εἶπε ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ. Εἶχα ἄλλοτε δυὸ φίλους σ' ἕνα πλοῖο μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Μὰ πάνε χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ σμίξαμε γιὰ τελευταία φορά. Ποιός ξέρει ἂν θὰ μὲ θυμοῦνται ἀκόμη;

— Καὶ πῶς λέγονται οἱ φίλοι σου;

—Παλαβὰν ὁ ἕνας, Μπιστοὺρ ὁ ἄλλος.

—Εἶσαι τυχερὸς τότε, εἶπε ὁ μάγειρος. Γιατὶ κι' οἱ δυὸ βρίσκονται ἐδῶ.

—Πῶς θὰ γίνῃ νὰ τοὺς δῶ;

—Περίμενε, πάω νὰ τοὺς φωνάξω.

Ἔφυγε ἀμέσως καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ Ἰνδούς.

Ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ εἶχε βάλει τὸ χέρι του μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ διακρίνεται καθαρὰ τὸ δαχτυλίδι ποὺ φοροῦσε στὸ μεσαῖο δάχτυλο.

Μόλις οἱ δυὸ Ἰνδοὶ πλησίασαν, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τους φωνάζοντας:

—Πόσον καιρὸ ἔχετε νὰ ἰδῆτε τὸ φίλο σας τὸν Παράγγα;

Οἱ δυὸ Ἰνδοί, ποὺ εἶχαν δῆ τὸ δαχτυλίδι, τὸν χαιρέτησαν μ' ἐγκαρδιότητα. Τὸν πῆραν κατόπιν καὶ τὸν ὁδήγησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς πούμνης.

—Ποιός εἶσαι; τὸν ρώτησαν.

—Εἶμαι σταλμένος ἀπὸ τὸ Συνγιοντάνα, τὸ «γιιὸ τῶν ἱερῶν νερῶν τοῦ Γάγγη», ἀπάντησε ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ.

—Πρόσταξε, εἶπαν οἱ δυὸ Ἰνδοί. Ἡ ζωὴ μας βρίσκεται στὰ χέρια σου.

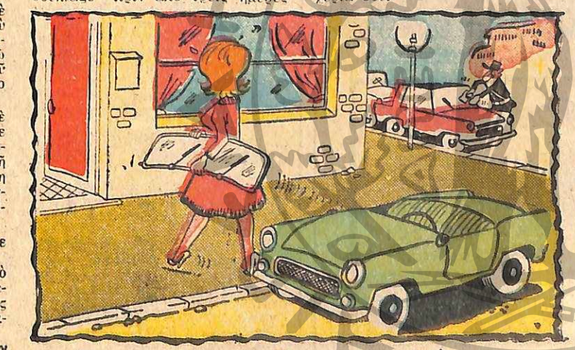

—Ἄντε νὰ σὲ δῶ ποῦ θὰ βάλῃς τὸ χαρτάκι σου!...

—Ποῦ εἶνε ὁ λοχαγὸς Μάκφερσον;

—Στὴν καμπίνα του. Κοιμᾶται ἀκόμη.

—Ξέρετε ποῦ πηγαίνει τὸ «Κόρνουελ»;

—Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει. Ὁ Μάκφερσον εἶπε πὼς θὰ τὸ μάθωμε μόνον ὅταν φτάσωμε στὸν προορισμό μας.

— Οὔτε οἱ ἀξιωματικοὶ τὸ ξέρουν;

—Οὔτε.

—Ἄν, λοιπόν, πεθάνῃ ὁ Μάκφερσον, τὸ μυστικό του θὰ ταφῆ μαζί του;

—Δίχως ἀμφιβολία.

—Μάθετε τότε ἡ φρεγάτα πηγαίνει στὴ Ραϊμανγκάλ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τοὺς ἀδελφούς μας.

Οἱ δυὸ Ἰνδοὶ ἔφριξαν.

—Θὰ τὴν τινάξωμε στὸν ἀέρα, εἶπαν μὲ μιὰ φωνή. Δός μας τὴ διαταγή καὶ θὰ βάλωμε φωτιὰ στὴν πυριτιδαποθήκη.

—Πότε ὑπολογίζετε ὅτι θὰ φτάσωμε στὴ Ραϊμανγκάλ;

—Κατὰ τὰ μεσάνυχτα.

—Πόσοι ἄνθρωποι βρίσκονται πάνω στὸ πλοῖο;

—Πάνω ἀπὸ ἑκατό.

—Στὶς ἕντεκα θὰ σκοτώσω τὸ λοχαγὸ καὶ κατόπιν θὰ τινάξωμε τὸ πλοῖο στὸν ἀέρα... Πρέπει, ὅμως, στὶς ἕντεκα ὁ λοχαγὸς νὰ κοιμᾶται βαθειά.

—Θὰ ρίξω ἕνα ναρκωτικὸ μέσα στὸ νερὸ ποὺ πίνει τὴ νύχτα, εἶπε ὁ Παλαβάν.

— Θαυμάσια. Στὶς ἕντεκα θὰ εἶμαι ἐδῶ ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς δυὸ στῖβες μὲ τὰ σχοινιά.

Ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ ξαναγύρισε ὕστερα στὴν κουζίνα κι' ἀφοῦ ἤπιε δυὸ-τρία ποτηράκια τζίν, πέρασε στὴν αἴθουσα τῶν ναυτῶν καὶ ξαπλώθηκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς αἰῶρες ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ. Ἀλλὰ τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ κοιμηθῆ. Χίλιες δυὸ σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό του.

Οἱ ὧρες κύλοῦσαν ἀργά.

Κατὰ τὶς ὀκτώ, ὁ ἥλιος κρύφτηκε κάτω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα καὶ ἡ νύχτα ἁπλώθηκε ἀμέσως. Σ' ἕπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ἦταν συγκεντρωμένοι στὴν πλώρη καὶ κάπνιζαν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς.

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ Παλαβὰν πέρασε ἀπὸ κοντά του.

— Βοισκώμαστε στὰ ἀνοιχτὰ τῆς Ραϊμανγκάλ, τοῦ εἶπε σιγά.

—Ὁ λοχαγός; ρώτησε ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ.

—Κοιμᾶται βαθειά, ἀπάντησε ὁ Παλαβάν. Ἤπιε τὸ ναρκωτικό.

Ὁ Τρεμὰλ - Ναὶκ ξαναγύρισε στὴν αἰώρα του.

Τὸ πλοῖο συνέχιζε πάντα τὴν πορεία του.

Πέρασαν ἀκόμα δυὸ ἢ τρεῖς ὧρες.

Ὁ Τρεμὰλ-Ναὶκ σκέφτηκε, τέλος, πὼς εἶχε φτάσει ἡ μεγάλη στιγμὴ καὶ πῆγε νὰ περιμένῃ τοὺς δυὸ συνεργάτες του πάνω στὸ κατάστρωμα, στὸ μέρος ὅπου εἶχαν συμφωνήσει.

Ἔφτασαν κι' οἱ δυὸ σὲ λίγο.

—Εἶσαστε ἀποφασισμένοι νὰ μὲ βοηθήσετε; τοὺς ρώτησε ὁ κυνηγὸς τῆς μαύρης ζούγκλας.

— Ἡ ζωή μας βρίσκεται στὰ

Τὸ ἀσφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Ἕνα ἀριστουργηματικὸ προϊὸν τοῦ γνωστοῦ παγκοσμίως Γερμανικοῦ οἴκου SCHWARZKOPF ποὺ δίνει τὴν εὐχέρεια σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες μὲ ἁπλὸ καὶ εὔκολο τρόπο νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὶς ἐνοχλητικὲς πρῶτες γκρίζες τρίχες καὶ νὰ δώσουν στὰ μαλλιά τους τὸ φυσικό τους χρῶμα ἢ ἂν ἐπιθυμοῦν μιὰ ἀπόχρωση μοντέρνα τῆς ἐκλογῆς των.

Τὸ πλούσιο χρωματολόγιο τοῦ SCHWARZKOPF θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ βρῆτε τὴν ἀπόχρωση ποὺ ταιριάζει στὸν τύπο σας. Τὸ **Παλέτ** λούζει καὶ μακιγιάρει συγχρόνως τὰ μαλλιά σας.

Μὲ τὸ Παλέτ βρῆκαν τὴν ἡσυχία τους ἑκατομμύρια γυναῖκες σὲ ὅλο τὸν Κόσμο.

SCHWARZKOPF HAARPFLEGE

Προσέχετε τὶς ἀπομιμήσεις

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ. 25-739

Νοικοκυρές
Ἐπιτυχία στὰ γλυκίσματα καὶ ζυμωτὰ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ἡ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΜΠΕΪΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ ΚΡΑΛΛΗ

χέρια τῆς θεᾶς Κάλι, τοῦ ἀπάντησαν.

—Φοβόσαστε;

—Δὲν φοβηθήκαμε ποτέ.

—Ἀκοῦστε με, λοιπόν. Θὰ μὲ ὁδηγήσετε στὴν καμπίνα τοῦ λοχαγοῦ Μάκφερσον γιὰ νὰ τὸν σκοτώσω.... Ἐσύ, Μπεντούρ, θὰ κατεβῆς στὴν πυριτιδαποθήκη καὶ θὰ ἑτοιμάσῃς ὅλα γιὰ τὴν ἀνατίναξι. Τὸ φυτίλι ποὺ θὰ χρησιμοποιήσῃς θὰ πρέπει νἄχῃ μάκρος κάμποσα μέτρα, γιὰ νὰ προφτάσωμε νὰ φύγωμε.

— Κι' ἐγώ; εἶπε μὲ παράπονο ὁ Παλλαβάν. Ἐγὼ δὲν θὰ κάμω τίποτα;

— Ἐσύ, θὰ προμηθευτῆς τρία σωσσίβια καὶ θἀρθῆς νὰ μᾶς περιμένῃς ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ. Ἀπὸ ποῦ θὰ πάω στὴν καμπίνα τοῦ Μάκφερσον;

Ὁ Παλλαβὰν τοῦ ἔγνεψε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Κατέβηκαν μαζὶ ἀπὸ μιὰ σκάλα κι' ἔφτασαν σ' ἕνα διάδρομο ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα μικρὸ φανάρι.

— Ἡ πόρτα ποὺ βλέπεις στὸ βάθος εἶναι τοῦ λοχαγοῦ, εἶπε ὁ Παλλαβάν. Ἡ θεὰ ἂς σοῦ δίνῃ δύναμι καὶ θάρρος!

Ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ προχωρησε μόνος του. Ἀλλὰ δὲν αἰσθανόταν πιὰ τὸ ἴδιο θάρρος ὅπως πρίν. Τὰ πόδια του ἔτρεμαν.

—Περίεργο, ψιθύρισε. Μήπως διστάζω;... Ἀλλὰ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο, γιὰ νὰ σώσω τὴν Ἄντα μου.

Ἔκαμε ἀκόμα μερικὰ βήματα κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς καμπίνας. Ἔπειτα, ἀφοῦ πέρασε στὸ ἐσωτερικό, τὴν ξανάκλεισε.

Ὁ Μάκφερσον ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα στὴν κουκέττα του καὶ χαμογελοῦσε.

Θἄβλεπε σίγουρα κάποιο εὐχάριστο ὄνειρο.

Ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ πῆγε κοντά κι' ἔβγαλε τὸ μαχαῖρι του. Ἔπειτα σήκωσε τὸ χέρι του. Ἀλλὰ δὲν βρῆκε τὴ δύναμι νὰ τὸ ξανακατεβάσῃ.

— Τί σημαίνει αὐτό; ψιθύρισε. Μήπως φοβᾶμαι; Τί εἶναι γιὰ μένα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;... Γιατὶ νοιώθω τόση συγκίνησι;

Σήκωσε καὶ πάλι τὸ χέρι του.

— Ἄντα, ἀγαπημένη μου, δός μου τὴ δύναμι νὰ κάμω τὸ χρέος μου, εἶπε δυνατά.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ λοχαγοῦ συσπάσθηκαν. Καί, ξαφνικά, ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ τὸν εἶδε ν' ἀνασηκώνεται πάνω στὴν κουκέττα.

— Ἄντα, ἔκτε ὁ λοχαγὸς μὲ ὁλοφάνερη συγκίνησι. Ποιὸς πρόφερε τὸ ὄνομα τῆς κόρη μου;

Τὰ μάτια του ἔπεσαν ταὐτόχρονα πάνω στὸν ἄνθρωπο ποὺ στεκόταν μπροστά του.

— Τί κάνεις ἐσὺ ἐδῶ; τὸν ρώτησε.

Ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ εἶχε ξαναβάλει τὸ μαχαῖρι στὴ θήκη του.

— Τιὰ ποιὰ Ἄντα μίλησες, λοχαγέ; ρώτησε μὲ τὴ σειρά του.

— Τιὰ τὴν κόρη μου, ἀπάντησε ὁ Μάκφερσον.

— Ποῦ βρίσκεται;

— Μοῦ τὴν ἔχουν πάρει οἱ Τούγγκ.

— Μεγάλε Βράχμα! εἶπε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ. Εἶναι δυνατόν;... Ἡ Ἄντα εἶναι κόρη σου;

— Γιατὶ δὲν τὸ πιστεύεις; ρώτησε ὁ λοχαγός. Ἡ Ἄντα Κόρισαντ εἶναι κόρη μου. Ἀλλὰ σὺ ποιὸς εἶσαι;

Ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του.

— Τί τρομερὴ σκηνοθεσία! ψιθύρισε. Οἱ ἄθλιοι μ' ἔβαλαν νὰ σκοτώσω τὸν πατέρα τῆς νέας ποὺ ἀγαπάω!... Λίγο ἀκόμα καὶ τὸ ἀνεπανόρθωτο θὰ εἶχε γίνει.

— Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; φώναξε ὁ λοχαγός. Ποιὸς εἶσαι σὺ καὶ γιὰ ποιὰ Ἄντα μιλᾶς;

Αὐτὶ ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ ἔπεσε στὰ πόδια του λέγοντας:

— Συχώρεσέ με...

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα πιά, εἶπε ὁ λοχαγός. Μίλησε, ἂν δὲ θέλῃς νὰ φωνάξω τοὺς στρατιῶτες μου... Ποιὸς εἶσαι;

— Εἶμαι ὁ Τρεμὰλ- Ναΐκ κ' ἡ κόρη σου εἶναι ἡ ἀγαπημένη μου, ἀπάντησε ὁ κυνηγὸς τῆς «μαύρης ζούγκλας». Ἤρθα ἐδῶ νὰ σὲ σκοτώσω, χωρὶς νὰ ξέρω ποιὸς εἶσαι, γιὰ νὰ σώσω τὴ γυναῖκα ποὺ λατρεύω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Τούγγκ.

Τοῦ ἐξιστόρησε κατόπιν τὸ σταγιὸ σχέδιο τοῦ Σουγιοντάνα καὶ τὶς συνθῆκες ποὺ τὸν ἀνάγκασαν νὰ συνεργασθῇ μὲ τοὺς Τούγγκ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἄντα.

— Εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπε ὁ Μάκφερσον, ὅταν ὁ συνομιλητὴς του τελείωσε τὴν ἀφήγησί του.

Καί, γυρίζοντας στὸν Τρεμὰλ-Ναΐκ, πρόσθεσε:

— Εἶπες ὅτι ξέρεις ποῦ βρίσκεται ἡ κόρη μου;

— Καὶ βέβαια. Τὸ ξέρω καὶ θὰ σὲ ὁδηγήσω κοντά της, ἀπάντησε ὁ κυνηγὸς τῆς «μαύρης ζούγκλας».

Εἶπες ἀκόμα ὅτι ἡ κόρη μου σ' ἀγαπάει;

— Καὶ τὴν ἀγαπᾶς καὶ σύ;

— Εἶμαι ἕτοιμος νὰ χύσω τὸ αἷμα μου ὥς τὴν τελευταία σταγόνα γιὰ νὰ τὴν σώσω... Ὅλα ὅσα ἔκαμα ὡς τώρα δὲν δείχνουν τὴν ἀγάπη μου;

— Ἔχεις δίκηο, συμφώνησε ὁ Μάκφερσον. Εἶσαι ἄνδρεῖος, Τρεμὰλ-Ναΐκ... Προσπάθησε, λοιπόν, νὰ σώσῃς τὴν κόρη μου κι' ἂν ἐγὼ ἀλήθεια πὼς σ' ἀγαπάει, θὰ γίνῃ δική σου.

— Θὰ τὴ σώσω! εἶπε μὲ αὐτοπεποίθησι ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ, ποὺ εἶχε ξαναβρῆ τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμί του.

—Τί θὰ κάνωμε τώρα; ρώτησε ὁ λοχαγός. Τὸ σχέδιό μου ἦταν νὰ πάω στὴ Ραμανγκὰλ καὶ νὰ χτυπήσω τοὺς Τούγγκ μέσα στὸ ἄντρο τους.

— Αὐτὸ θὰ γίνῃ, ἀπάντησε ὁ Τρεμὰλ- Ναΐκ. Ἀλλά, μιὰ στιγμή... Πάνω στὸ πλοῖο ὑπάρχουν ὁδηγίες ποὺ τοὺς ἔδωσα, εἶναι ἕτοιμοι νὰ τὸ τινάξουν στὸν ἀέρα.

— Θὰ τοὺς κρεμάσω!

Ὁ Μάκφερσον εἶχε συνέλθει πιὰ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ναρκωτικοῦ. Ἀνέβηκε μαζὶ μὲ τὸν Τρεμὰλ- Ναΐκ στὸ κατάστρωμα καὶ φώναξε σὲ μερικοὺς ναῦτες ποὺ βρισκόνταν ἐκεῖ:

— Τρέξτε γρήγορα στὴν πυριτιδαποθήκη καὶ πιάστε τοὺς προδότες ποὺ εἶναι ἕτοιμοι νὰ μᾶς τινάξουν στὸν ἀέρα.

Οἱ ναῦτες χάθηκαν ἀμέσως στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πλοίου. Ἀλλ' ἐπειτα ἀπὸ λίγο ξαναγύρισαν.

— Δὲν τοὺς προφτάσαμε, εἶπε ἕνας δίοπος.

— Τί ἔγινε;

— Οἱ δυὸ προδότες, μόλις μᾶς ἄκουσαν, ἄνοιξαν μιὰ ἀπὸ τὶς μπουκαπόρτες κι' ἔπεσαν στὴ θάλασσα.

— Ἀφῆστε τους νὰ πνιγοῦνε, εἶπε ὁ λοχαγός. Ἡ πυριτιδαποθήκη; — Δὲν ὑπάρχει πιὰ κανένας κίνδυνος. Σβύσαμε τὸ φυτίλι ποὺ θὰ μετέδιδε τὴ φωτιὰ στὰ βαρέλια.

— Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας! εἶπε ὁ λοχαγός. Ἐμπρὸς τώρα γιὰ τὴ Ραμανγκάλ!

ΣΤΗΝ ΡΑ'Ι'ΜΑΝΓΚΑΛ

Τὸ «Κόρνουελ», ποὺ εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος, ἔπλεε τώρα ὁλοταχῶς πρὸς τὰ Σουντερμάουντ.

Ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ εἶχε πιὰ ἀφηγηθῆ τὰ πάντα στὸ λοχαγό, ποὺ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ «Ντεβονσαΐρ» καὶ νὰ τὸ καταβυθίσῃ, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ τὸν καιρὸ στὸ Χίντερ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς Τούγγκ γιὰ τὴν ἐπικειμένη ἐπίθεσι. Οἱ στρατιῶτες βρίσκονταν κιόλας στὶς θέσεις μάχης καὶ τὰ ἕξη κανόνια εἶχαν ἑτοιμασθῆ, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ δράσουν ἀμέσως.

Πάνω στὴ γέφυρα, ὁ λοχαγὸς κι' ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ συζητοῦσαν μ' ἐγκαρδιότητα.

— Θὰ ξαναΐδῶ, ἐπὶ τέλους, τὴν κόρη μου, ποὺ μοῦ τὴν ἔχουν κλέψει ἀπὸ τρία χρόνια, εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ λοχαγός. Τί χαρά!

— Καὶ νὰ σκέφτωμαι πὼς ἤμουν ἕτοιμος νὰ σᾶς σκοτώσω! ἀπάντησε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ. Τί τρομερό!... Ἂν τὸ ναρκωτικὸ ἦταν ἰσχυρότερο καὶ δὲν ἀκούγατε τὸ ὄνομα τῆς Ἄντα, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη μου...

— Ποιὸ ναρκωτικό; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ λοχαγός.

— Αὐτὸ ποὺ ὁ Παλλαβὰν κι' ὁ Μπιντοὺρ ἔριξαν μέσα στὸ νερό, ποὺ πίνετε κάθε βράδυ...

— Μοῦ εἶχαν ρίξει, λοιπόν, ναρκωτικό;

— Ναί...

— Γι' αὐτό, τὸ νερὸ μοῦ φάνηκε πικρό. Ἤπια μόνο δυὸ ἢ τρεῖς γουλιές...

— Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ ὅτι τὸ ναρκωτικὸ εἶχε πολὺ μικρὴ ἐπίδρασι, εἶπε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ.

— Μπήκαμε στὸν Μανγκάλ, ἀκούστηκε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ποὺ βρισκόταν στὴ γέφυρα.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, φάνηκαν, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, δυὸ φῶτα, ἕνα κόκκινο κι' ἕνα πράσινο.

— Τὸ «Ντεβονσάϊρ», φώναξε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ.

— Σταματῆστε τὶς μηχανές, πρόσταξε ὁ λοχαγός.

Τὸ πλοῖο προχώρησε πενῆντα ὡς ἑξῆντα μέτρα κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητο.

- Τρεῖς ραμκες στὴ θάλασσα, πρόσταξε ὁ Μάκφερσον. Θὰ ἐπιβιβασθοῦν σ' αὐτὲς σαράντα ἄνδρες μὲ πλήρη ὁπλισμό... Μὴ ξεχάσετε τὶς ἀρπάγες

— Τί σκεφτόσαστε νὰ κάνετε; ρώτησε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ.

— Πρέπει νὰ αἰχμαλωτίσωμε τὸ πλήρωμα τοῦ «Κόρνουελ», ἀπάντησε ὁ λοχαγός.

— Δὲ θέλετε νὰ ἐμπιστευθῆτε αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ σὲ μένα; παρακάλεσε ὁ κυνηγὸς τῆς «μαύρης ζούγκλας».

Ὁ Μάκφερσον δίστασε.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ διαφύγῃ κανείς, εἶπε.

— Ἐγγυῶμαι γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ.

— Ἴσως ὑπάρχουν ἐδῶ ὁλόγυρα σκοποὶ τῶν Τούγγκ. Πρέπει, λοιπόν, ν' ἀποφύγωμε τοὺς πυροβολισμούς.

— Δὲ θὰ πέσῃ οὔτε ἕνας πυροβολισμός, τὸν διαβεβαίωσε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ. Ὁ Χίντερ μὲ περιμένει. Δὲ θἀ εἶναι, λοιπόν, δύσκολο νὰ τὸν ξεγελάσω.

— Ἔστω, εἶπε ὁ λοχαγός. Ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα... Πήγαινε.

Οἱ τρεῖς βάρκες ξεκίνησαν σὲ λίγο. Ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ σύστησε στοὺς κωπηλάτες νὰ προσπαθήσουν νὰ μὴν κάνουν θόρυβο.

Ὁ Μάκφερσον εἶχε μείνει στὸ κατάστρωμα τοῦ «Κόρνουελ». Ἀπὸ κεῖ παρακολοῦθησε γιὰ μερικὰ λεπτὰ τὶς βάρκες. Ἔπειτα, τὶς ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Πέρασε ὡς μισὴ ὥρα. Καί, ξαφνικά, ἀκούστηκαν φωνὲς καὶ θόρυβος. Ἀλλά, σὲ λίγο, ὅλα ξαναγύρισαν στὴ σιωπή.

— Βλέπετε τίποτα; ρώτησε ὁ λοχαγὸς τοὺς ἀξιωματικούς, ποὺ στέκονταν γύρω του.

— Ναί, ἀπάντησε ἕνας ἀπ' αὐτούς. Τὰ φῶτα ἄλλαξαν θέσι...Τὸ πλοῖο κάνει στροφή...

— Ἡ κανονιοφόρος ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας, εἶπε ἕνας ἄλλος.

Ἀκούστηκαν ταυτόχρονα ζητωκραυγὲς ἀπὸ μακρυά.

— Ὁ Θεὸς μᾶς προστατεύει! εἶπε ὁ Μάκφερσον.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, τὸ «Ντεβονσάϊρ» πλεύρισε τὸ «Κόρνουελ». Ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ πήδησε στὴ γέφυρα.

— Τέλειωσαν ὅλα, εἶπε. Ὁ Χίντερ κι' οἱ ἄνθρωποί του εἶναι αἰχμάλωτοί μας.

— Σ' εὐχαριστῶ, του εἶπε ὁ Μάκφερσον, σφίγγοντάς του τὸ χέρι. Ἤδη τὰ καταφέρες;

— Μὲ περίμεναν γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλω πως σᾶς σκότωσα καὶ γι' αὐτὸ μὲ δέχτηκαν χωρὶς δυσπιστία, ἀπάντησε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ. Ἔτσι, συγκεντρώθηκαν ὅλοι γύρω μου, γιὰ νὰ μ' ἀκούσουν. Στὸ μεταξύ, οἱ στρατιῶτες ἀνέβηκαν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος καὶ τοὺς περικύκλωσαν. Ἀναγκάστηκαν τότε νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ παραδοθοῦν.

— Καὶ τώρα, μπρὸς γιὰ τὴ αἰμαγκάλ! φώναξε ὁ λοχαγός.

— Ἀλλ' ἡ φρεγάτα δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ προχωρήσῃ μέσα στὸν Μανγκάλ.

— Θ' ἀνεβοῦμε πάνω στὸν «Ντεβονσάϊρ».

Ἀφησαν ἀμέσως τὴ φρεγάτα καὶ πέρασαν στὴν κανονιοφόρο, ποὺ συνέχισε τὴν πορεία της μέσα στὸν ποταμὸ Μανγκάλ.

Σὲ λίγο, τὰ μανόμετρα ἔδειχναν μεσοὶ 6½ ἀτμοσφαιρῶν. Ἀλλ' ὁ Μάκφερσον κι' ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ, ποὺ ἀνυπομονοῦσαν νὰ φτάσουν, φώναξαν ὁλόενα στοὺς μηχανικοὺς ν' αὐξήσουν τὴν ταχύτητα. Ὅλο τὸ πλοῖο τρανταζόταν τώρα, σὰ νὰ ἦταν ἕτοιμο νὰ κομματιαστῇ.

Πέρασαν ἔτσι τρεῖς ὧρες. Ἡ κανονιοφόρος ἔτρεχε ἀνάμεσα ἀπὸ ἀναρίθμητα νησάκια, ποὺ σχηματίζονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Μανγκὰλ στένευε ὁλοένα.

— Τὸ ἱερὸ «μπανιάν»! φώναξε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ.

Εἶχαν φτάσει στὴ Ραμανγκάλ. Ἡ ἀκτὴ ἦταν ἔρημη. Μόνο μερικὰ μαραμποὺ πετοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἡ θέα αὐτῶν τῶν πουλιῶν ἔφερε ἕνα ρίγος στὸν Τρεμὰλ-Ναΐκ.

— Σταματῆστε τὶς μηχανές! φώναξε.

Ἡ κανονιοφόρος ἀκολουθοῦσε τώρα τὸ ρεῦμα καὶ σὲ λίγο ἔφτασε στὴν ἀκτή.

Ὁ Μάκφερσον πῆγε κοντὰ στὸν Τρεμὰλ-Ναΐκ.

— Βλέπεις κανένα; τὸν ρώτησε.

— Ἡ ἀκτὴ φαίνεται ὁλότελα ἔρημη, ἀπάντησε ὁ κυνηγὸς τῆς μαύρης ζούγκλας.

— Θὰ τοὺς πιάσωμε τότε μέσα στὸ ἄντρο τους.

— Τὸ ἐλπίζω.

— Ξέρεις τὴν εἴσοδο;

— Ναί.

— Καὶ θὰ μποροῦσωμε νὰ μποῦμε;

— Πρέπει νὰ μποῦμε.

— Στὴν ἐρημιά, λοιπόν!

— Μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ. Θὰ πηδήσω πρῶτος. Ὅταν ἀκούσετε τὸ σφύριγμά μου, θὰ βγῆτε καὶ σεῖς στὴν ξηρὰ καὶ θὰ μ' ἀκολουθήσετε. Ἡ εἴσοδος βρίσκεται στὴν κορυφὴ τοῦ ἱεροῦ «μπανιάν». Ἀπὸ κεῖ θὰ κατεβοῦμε στὶς ὑπόγειες στοές... Προσέξετε, δὲν πρέπει νὰ κάμωμε θόρυβο.

Πήδησε κατόπιν στὴν ξηρὰ κ'

Εἶσθε περιποιημένη ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς..... ...τὰ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ἂν τὰ γυαλίζετε μὲ

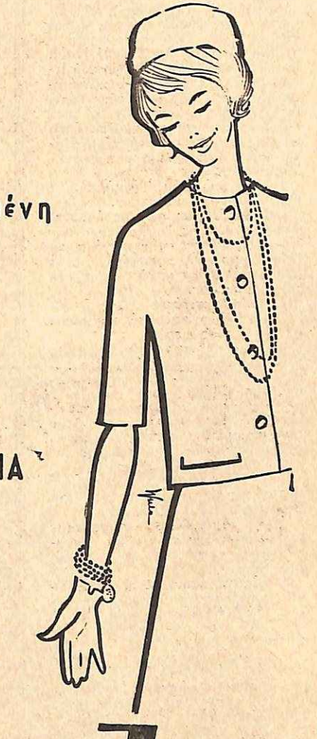

Κάμελ

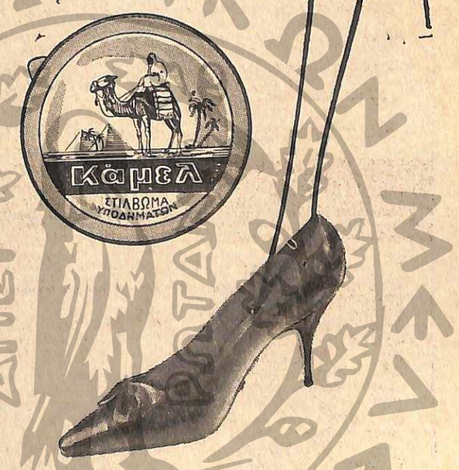

"Κάμελ" ΚΑΛΟΓΥΑΛΙΣΜΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ ἱερὸ «μπανάγ».

Ὁ Μάκφερσον τὸν εἶδε νὰ σκαρφαλώνη στὰ κλαδιά του καὶ νὰ φτάνη ὣς τὴν χορυφὴ τοῦ. Ἐπειτα, τὸν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Πραγματικά, ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ, ἀφοῦ ἔφτασε στὴν κορυφὴ τοῦ ἱεροῦ δένδρου, ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὴ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ γῆ.

Ἕνας Τούνγκ φρουροῦσε ἐκεῖ, μὲ τὴν καραμπίνα στὸ χέρι. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του κρεμόταν ἕνα φανάρι.

— Ἄ, ἐσὺ εἶσαι, Τρεμὰλ-Ναΐκ; εἶπε ἀναγνωρίζοντάς τον.

— Ἡ Ἄντα; ρώτησε ὁ κυνηγὸς τῆς μαύρης ζούγκλας.

— Περιμένει στὴν παγόδα τὸ δῶρο, ποὺ θὰ προσφέρετε μαζὶ στὴ μεγάλη θεὰ κατὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου σας.

Πλησίασε κατόπιν σ' ἕνα μεγάλο τραπουζάρι καὶ χτύπησε πάνω σ' αὐτὸ τρεῖς φορές.

— Εἰδοποίησα τοὺς συντρόφους γιὰ τὴν ἄφιξί σου, εἶπε. Σὲ περιμένουν... Ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὸ κεφάλι τοῦ Μάκφερσον;

Ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ, χωρὶς ν' ἀπαντήση, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καί, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνηση, τὸ βύθισε μέσα στὸ λαιμὸ τοῦ Τούνγκ.

— Πέθανε, τοῦ εἶπε.

Ὁ στραγγαλιστὴς ωριάστηκε κάτω, χωρὶς νὰ βγάλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἦταν νεκρός.

Ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ παραμέρισε μὲ τὸ πόδι του τὸ πτῶμα. Ξαναπέβηκε ὕστερα τὴ σκάλα καὶ σφύριξε δυνατά.

Ὁ Μάκφερσον κι' οἱ στρατιῶτες του ἔφτασαν ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

— Ἡ κόρη μου; ρώτησε ὁ λοχαγός.

— Μᾶς περιμένει στὴ μεγάλη σπηλιά, ἀπάντησε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ.

— Ἐμπρός, λοιπόν!

— Ἀφῆστε με νὰ προπορευθῶ, εἶπε ὁ κυνηγὸς τῆς μαύρης ζούγκλας. Θὰ μ' ἀκολουθήσετε σὲ μικρὴ ἀπόσταση... Ἔτσι, θὰ εἶναι καλύτερα.

ΣΤΗΝ ΠΑΓΟΔΑ

Ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ ἄρχισε νὰ προχωρῆ ἀνάμεσα στὶς ὑπόγειες στοές. Ἀλλὰ δὲν ἦταν πιὰ τὸ ἴδιο ἤρεμος ὅπως πρωτύτερα. Χίλιες σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό του. Θάρρισκε, ἄραγε, τὴν Ἄντα ζωντανή; Καὶ πῶς θὰ κατάφερνε νὰ τὴν πάρη ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Τούνγκ;

Προχωροῦντας ἀνάμεσα στὶς στοές, ἔφτασε στὴν εἴσοδο τῆς ὑπόγειας σπηλιᾶς. Καὶ τότε ἕνα παράξενο θέαμα παρουσιάστηκε μπροστὰ στὰ μάτια του.

Ἀπὸ τὸ θόλο τῆς σπηλιᾶς κρέμονταν μεγάλοι πολέλαιοι, ποὺ σκόρπιζαν ἕνα γαλάζιο φῶς. Ἦταν ἕνα φῶς κρύο καὶ πένθιμο, ποὺ ἔκανε τὴν παγόδα νὰ μοιάζη μὲ νεκρικὸ θάλαμο. Ἀναρίθμητα «λάσσο» καὶ μαχαίρια, ἐξ ἄλλου, στόλιζαν τοὺς τοίχους.

Στὴ μέση τῆς παγόδας, πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ μαξιλάρια, καθόταν ὁ Σουγιοντάνα, ἔχοντας μπροστά του τὴν ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο λεκάνη, ὅπου βρισκόταν τὸ μικρὸ ἱερὸ ψάρι. Ὁλόγυρα, ὥρθιοι καὶ ἀκίνητοι σὰν ἀγάλματα στέκονταν καμιὰ ἑκατοστὴ Τούνγκ. Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν μαυροειδερὸ δέρμα σὰν τοὺς Ἀφρικανούς. Ἄλλοι ἦταν κίτρινοι σὰν τοὺς Κινέζους ἢ μπορύντζινοι σὰν τοὺς Μαλαίους. Ὅλοι εἶχαν μεγάλα τατουάζ στὸ στῆθος.

Ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ, συγκεντρώνοντας ὅλο τὸ θάρρος του, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τους. Εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς τὰ βλέμματά τους χώνονταν σὰ μαχαίρια μέσα στὸ στῆθος του.

— Καλῶς ἦλθες, τοῦ εἶπε ὁ Σουγιοντάνα, μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο. Γύρισες νικητὴς ἢ νικημένος;

— Ποῦ εἶναι ἡ Ἄντα; ρώτησε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ, μὲ ἀγωνία.

Ἕνας ψίθυρος ἀπλώθηκε ἀνάμεσα στὶς τάξεις τῶν Τούνγκ.

— Θὰ τὴ δῆς τὴν Ἄντα σου, ἀπάντησε ὁ Σουγιοντάνα. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὸ κεφάλι τοῦ λοχαγοῦ;

— Ὁ Χίντερ ἔρχεται πίσω μου κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς θὰ σοῦ τὸ παρουσιάσω, εἶπε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ.

— Τὸν σκότωσες, λοιπόν;

— Ναί.

— Ἀδελφοί, ὁ ἐχθρός μας πέθανε! ἀϋδλιαξε ὁ Σουγιοντάνα.

Τινάχτηκε ταυτόχρονα ὄρθιος καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τρεμὰλ-Ναΐκ. Ἔμοιαζε σὰν τίγρις ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Ἄκουσέ με, τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του μὲ τὸ χέρι τὸ μπορύντζινο ἄγαλμα τῆς θεᾶς. Βλέπεις αὐτὴ τὴ γυναίκα, ποὺ μᾶς κυττάζει;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ. Ἀλλὰ δὲ σοῦ μίλησα γι' αὐτήν... Τὴν Ἄντα ζητῶ.

— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Σουγιοντάνα. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα, ποὺ εἰκονίζεται σ' αὐτὸ τὸ ἄγαλμα, εἶναι πιὸ ἰσχυρὴ ἀπὸ τὸ Βράχμα, τὸ Βισνοῦ, τὸ Σίβα κι' ὅλους τοὺς θεούς, ποὺ λατρεύονται στὶς Ἰνδίες. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα συμβολίζει τὴν ἐλευθερία τῶν Ἰνδιῶν καὶ τὴν ἐξολόθρευσι τῶν τυράννων μας τῆς λευκῆς φυλῆς.

Τὰ λόγια τοῦ Σουγιοντάνα διακόψαν τὸν ἀγῶνα τῶν Τούνγκ κι' ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ ἔνοιωσε ἕνα οἶγος σ' ὅλο του τὸ σῶμα, Ἀλλ' ἡ σκέψι τῆς Ἄντα τοῦ ξανάδωσε τὴν ψυχραιμία του. Αὐτὴ ἦταν ἡ δικὴ του θεά, ἡ ζωή του.

— Τρεμὰλ-Ναΐκ, συνέχισε ὁ Σουγιοντάνα, εἶσαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ γίνονται ὁλοένα καὶ πιὸ σπάνιοι στὶς Ἰνδίες. Εἶσαι δυνατός, τολμηρὸς καὶ τρομερός. Εἶσαι καὶ σὺ Ἰνδός, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ ξυγὸ τῶν ἀπαισίων τυράννων μας... Θέλεις νὰ ἐνστερνισθῆς τὴ θοησκεία μας;

— Ἐγὼ νὰ γίνω Τούνγκ; εἶπε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ.

— Σοῦ προκαλοῦν, λοιπόν, φρίκη οἱ Τούνγκ; τὸν ρώτησε ὁ Σουγιοντάνα. Ἐπειδὴ στραγγαλίζουν; Ἀλλ' οἱ Εὐρωπαῖοι μᾶς ἐξολοθρεύουν μὲ τὰ κανόνια τους.. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε τόσο δυνατοὶ σὰν αὐτούς. Καὶ γι' αὐτὸ χρησιμοποιοῦμε τὸ «λάσσο», ποὺ εἶναι τὸ ὅπλο τῆς μεγάλης θεᾶς μας.

— Καὶ ἡ Ἄντα;

— Θὰ μείνη μαζί μας. Ἡ Ἄντα ἀνήκει στὴ θεά μας.

— Θέλω τὴν Ἄντα! φώναξε ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ. Μοῦ τὴν ὑποσχέθηκες καὶ πρέπει νὰ μοῦ τὴ δώσης!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σουγιοντάνα ξανάγινε τρομερό.

— Ἔστω! εἶπε. Θὰ τὴ δῆς. Ἀλλὰ θὰ εἶναι γιὰ τελευταία φορά.

Ἔκαμε ταυτόχρονα ἕνα νεῦμα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς Τούνγκ, ποὺ τὸν περιστοίχιζαν.

Ὁ στραγγαλιστὴς ἔφυγε ἀπὸ μιὰ πόρτα, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος.

Ἀκούστηκε ἀμέσως θόρυβος ἀπὸ τύμπανα καὶ σάλπιγγες.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ πόρτα τοῦ βάθους ξανάνοιξε καὶ μιὰ πολυάριθμη συνοδεία μπῆκε στὴν παγόδα. Τὴν ἀποτελοῦσαν χορεύτριες, μουσικοί, φακίρες... Ἀνάμεσά τους βάδιζε ἡ «Παρθένος τῆς Παγόδας». Φροροῦσε ἕναν ὁλόχρυσο θώρακα κι' ἕνα χρυσὸ διάδημα στὸ κεφάλι, ποὺ ἦταν καταστόλιστα ἀπὸ πολύτιμα πετράδια.

— Ἄντα! φώναξε ὁ κυνηγὸς τῆς μαύρης ζούγκλας.

— Τρεμὰλ-Ναΐκ! ἀπάντησε ἡ νέα.

— Θέλησες νὰ τὴ δῆς, εἶπε ὁ Σουγιοντάνα. Ἀλλὰ σὲ προειδοποίησα, ὅτι θὰ εἶναι γιὰ τελευταία φορά... Ἡ «Παρθένος τῆς Παγόδας» θὰ ξαναγνρίση κατόπιν χοντὰ στὴ μεγάλη θεὰ καὶ μόνον ὁ θάνατος θὰ τὴ γλυτώση ἀπὸ τὸ χρέος της.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε θόρυβος ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρά.

Ὁ Μάκφερσον κι' οἱ στρατιῶτες του μπῆκαν μέσα στὴν παγόδα.

— Προδότη! οὐρλιαξε ὁ Σουγιοντάνα, ὁρμῶντας πάνω στὸν Τρεμὰλ-Ναΐκ, γιὰ νὰ τὸν κομματιάση μὲ τὰ χέρια του.

Ἀλλ' ὁ κυνηγὸς τῆς «μαύρης ζούγκλας» τὸν ἀπώθησε μὲ μιὰ δίαιη κίνηση καὶ τὸν ἔκαμε νὰ σωριαστῆ στὸ πάτωμα.

— Πῦρ! πρόσταξε ὁ Μάκφερσον.

Οἱ στρατιῶτες του προχωροῦσαν ἀργά, ἀδειάζοντας τὰ ὅπλα τους πάνω στοὺς Τούνγκ, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάθους.

Ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ εἶχε ἁρπάξει στὸ μεταξὺ τὴν Ἄντα στὰ χέρια του κι' ἔτρεχε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ πυρός.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ ἐπιχείρησι ἐναντίον τῆς Ραϊμανγκὰλ πέτυχε σ' ὅλη τὴ γοαμμή.

Ἀπὸ τοὺς Τούνγκ, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ, ἔπεσαν οἱ περισσότεροι. Ἐλάχιστοι μόνον κατόρθωσαν νὰ διαφύγουν.

Μεταξὺ τῶν διασωθέντων ἦταν ὁ Σουγιοντάνα, ποὺ ἀνασυνέστησε ἀγοτερα τὴν τρομερὴ ὀργάνωσί του καὶ συνέχισε τὸν ἀμείλικτο πόλεμό του ἐναντίον τῶν Ἄγγλων.

Στὸ μεταξύ, ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ κι' ἡ Ἄντα εἶχαν κάμει τὸ γαμο τους στὴν Καλκούτα κι' ἔφυγαν κατόπιν γιὰ τὴν Ἀγγλία, μαζὶ μὲ τὸ λοχαγὸ Κόρισαντ, ποὺ ἦταν τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Μάκφερσον.

Ὁ λοχαγὸς πέθανε ἐκεῖ ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, εὐτυχισμένος γιατὶ εἶχε ξαναβρῆ τὴν ἀγαπημένη κόρη του.

Τρία χρόνια ἀργότερα, ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ κι' ἡ Ἄντα ξαναγύρισαν στὶς Ἰνδίες.

Εἶχαν τώρα ἕνα πρόγραμμα κι' ἕνα σκοπό: τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν Ἰνδιῶν ἀπὸ τὸν ἀγγλικὸ ζυγό. Ἀλλ' αὐτὴ τὴν ἀπελευθέρωσι θὰ τὴν ἐπεδίωναν μὲ εἰρηνικὰ μέσα κι' ὄχι μὲ φόνους κι' ἐκτελέσεις, ὅπως οἱ Τούνγκ.

Ἡ φωτισμένη προσπάθειά τους κέρδιζε διαρκῶς ἔδαφος. Οἱ Ἰνδοί, ποὺ μισοῦσαν τοὺς Τούνγκ γιὰ τὰ τρομερὰ ἐγκλήματά τους, ἔβλεπαν τώρα πὼς μποροῦσαν νὰ φτάσουν στὸν ἴδιο σκοπό, μὲ μέσα τελείως διαφορετικά. Γιατὶ εἶχαν μὲ τὸ μέρος τους τὸ δίκαιο, ποὺ δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ θριαμβεύση μιὰ μέρα.

Ὅσο προώδευε ἡ κίνησι τοῦ Τρεμαλ-Ναϊκ καὶ τῆς Ἄντα, τόσο ἐξασθένιζε ἡ ὀργάνωσι τῶν Τούνγκ, ποὺ δὲν εὕρισκαν πιὰ τυφλὰ ὄργανα καὶ πειθήνιους ἐκτελεστάς, ὅπως ἄλλοτε.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σουγιοντάνα, ἡ ὀργάνωσί τους διαλύθηκε καὶ δὲν ἀνασυγκροτήθηκε πιά.

Ἀλλά, στὸ μεταξύ, τὸ ἀπελευθερωτικὸ κίνημα εἶχε φουντώσει. Κι' οἱ Ἄγγλοι ἀναγκάζονταν νὰ κάνουν ὁλόενα καὶ μεγαλύτερες παραχωρήσεις, ποὺ ἦταν τὸ προοίμιο τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀποχωρήσεώς τους ἀπὸ τὴν ἀπέραντη ἰνδικὴ αὐτοκρατορία.

Ὁ Τρεμὰλ-Ναΐκ κι' ἡ Ἄντα ἀποτελοῦσαν πάντα τὸν πυρῆνα τῆς ἀπελευθερωτικῆς κινήσεως. Κι' ἔβλεπαν τώρα μ' ἐμπιστοσύνη τὸ μέλλον, δέβαιοι γιὰ τὴν τελικὴ νίκη. Ἡ μεγάλη ἀγάπη τους, ποὺ εἶχε ὑψωθῆ πάνω ἀπὸ τὶς κακίες καὶ τὰ μίση τῶν ἀνθρώπων, θέριαινε πάντα τὶς ψυχές τους.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 898

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Εἶχαι; ὁλοφάνερο.
2 Τὸ δεύτερο ἤμισυ τοῦ ὀνόματος μεγαλουπόλεως τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. — Ἐπιτρέπει στὶς γυναῖκες νὰ διατηρήσουν μιὰ κομψὴ σιλουέττα.
3 Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, θέατρο πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο. — Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Συμπληρώνεται μὲ ἐγκλιτικὸ ἀντίτερο ἔχει νὰ ἐπιδείξη μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων.
4 Προσαρτᾶται μὲ ἐγκλιτικὸ — Δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ ζώνη. — Κόβω. — Πρωταμὸς τῆς Ἰταλίας.
5 Δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ ζώνη. — Κόβω. — Πρωταμὸς τῆς Ἰταλίας.
6 Ἀγόθεὐτα. — Τὸ βλέπουν συχνὰ ὅσοι ταξιδεύουν μὲ πλοῖο. — Γκωρίζω (ἀρχ.).
7 Ἀποτελοῦν πρόχειρη καλοκαιρινὴ στέγη (καθαρ.). — Ναυτικὰ παράγγελμα. — Συμπληρώνει ὁ γειωνιατίκο ντύσιμο, ὅπως ὁ γειωνιατίκο ντύσιμο.

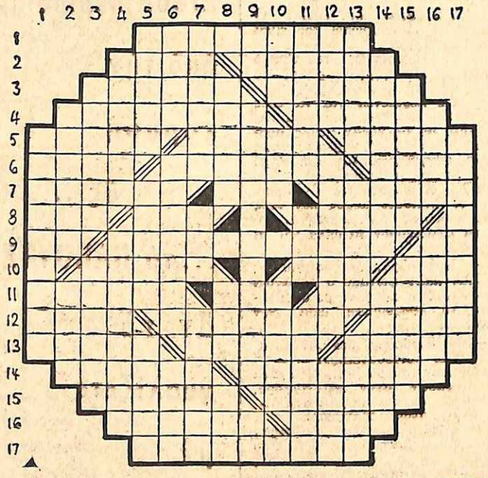

Ἀφιερώματα.
5 Δυσχεραίνει τὸ βάδισμα, ἀλλὰ καὶ τὴν κίνηση τῶν τροχοφόρων. — Παραμένουν ἔτσι πολλὰ προβλήματα. — Ἀναπνοή.
6 Χειροπιαστό. — Ἄνθρωπος ὑπερβολικὰ μορφωμένος. — Τὸ μικρὸ ὄνομα δυναμικοῦ στάρ τοῦ Χόλλυγουντ.
7 Ἀπάντησι σὲ πρόσκλησι. — Ἀρχικὰ μονάδων τοῦ στρατοῦ μας. — Ἀγγαρεία γιὰ ἕνα γαϋτη.
8 Χορός. — Ἀρχικὰ κρατικοῦ θεάτρου. — Ἀρχαία χώρα στὰ Ν.Α. τῆς Μ. Ἀσίας.
9 Νημάτιο. — Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, συνέδριο ἀποτελούμενο ἀπὸ ἐκπροσώπους πολλῶν πόλεων, ποὺ ἀπέβλεπε στὴν ἐπίλυσι διαφορῶν. — Συνεχόμενα στὴν Ἀφροδίτη.
10 Θὰ θυσιαστοῦν πολλὰ σὲ λίγες μέρες. — Πρόθεσι καὶ ἄρθρο (δημ.). — Μισό... πιπέρι.
11 Αὐτὸς ποὺ πληρώνει, ποὺ ἐξοφλεῖ κάποιο χρέος. — Διπλασιαζόμενο γίνεται χορός. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.
12 Ἔχτισε περίφημη ἀκρόπολι τῆς ἀρχαιότητος, στὴν ὁποία ἔβδωσε τὸ ὄνομά του. — Παρακάλια (καθαρ.). — Μεταφορικὸ μέσον.
13 Ξένη... ἁγία. — Κατὰ τὸν Χίτλερ, μόνον αὐτοὶ ἦσαν ἄξιοι νὰ λέγονται Γερμανοί. — Περίφημο σατιρικὸ περιοδικό, ποὺ δὲν ἐκδίδεται πιά.
14 Συμβαίνει μόνο στὸ μυαλό μας. — Ὁλόκληρος.
15 Προέρχονται ἀπὸ μεγάλη ἀσιατικὴ χώρα (οὐδ.). — Ὑποσημειωθεῖ τὴν πέψι.
16 Βιβλικὴ πόλις ὀργίων. — Οὐδεμιᾶς ἐξαιρουμένης.
17 Ἱερὴ τριήρης τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ὁ λαὸς τοὺς ἀγαπᾶ.
2 Ἀγριόχοιρος. — Τὸ τρίτο μέρος τῆς ὀνομασίας τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως.
3 Μεγάλη συμφορά (μεταφ.). — Ἀδύκατος.
4 Τόπος κατάλληλος γιὰ καλλιέργεια. — Ἀποτελοῦν ὅ,τι καλλιτέρου ἔχει νὰ ἐπιδείξη μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων.
5 Δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ ζώνη. — Κόβω. — Πρωταμὸς τῆς Ἰταλίας.
6 Ἀγόθεὐτα. — Τὸ βλέπουν συχνὰ ὅσοι ταξιδεύουν μὲ πλοῖο. — Γκωρίζω (ἀρχ.).
7 Ἀποτελοῦν πρόχειρη καλοκαιρινὴ στέγη (καθαρ.). — Ναυτικὰ παράγγελμα. — Συμπληρώνει ὁ γειωνιατίκο ντύσιμο, ὅπως ὁ γειωνιατίκο ντύσιμο.
8 Οὐράνιο φαινόμενο, σύνηθες στὶς πολικὲς περιοχές. — Ντεμπόρα ..... σταρ τοῦ Χόλλυγουντ. — Συγχρόνως, ἢ ἀμέσως μετά.
9 504. — Γεῦμα στὸ ὁποῖο παίρνουν μέρος πρόσωπα μὲ κοινὲς ἐπιδιώξεις. — Μισὸ τράμ.
10 Στὴ χώρα αὐτὴ βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας. — Συνηθισμένο στὴν Ἀγγλία ἀντρικὸ ὄνομα — Ἀγγλικὰ νέα.
11 Ὑπηρετοῦν τὴ θητεία τους. — Κύριος ἐπὶ φακέλλου. — Ἐξοιόωνον.
12 Ἔπειτα. — Ἀήρατοι. — Κέντρο χιονοδρομιῶν στὸ Βέρμιο.
13 Ἀπατελεῖ μέρος τοῦ πρασσίου. — Ἕλλην κουφεραγωγός. — Ἔχει σχέσι μὲ πουλιὰ καὶ μὲ ἐρωτευμένους.
14 Τὴν ἐξασφαλίζουν οἱ ἀκαδημαϊκοί. — Προκλητικός.
15 Εὐρωπαϊκὴ χώρα. — Γίνεται γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπό
16 Ἡγεμονικὸς οἶκος τῆς Βουλγαρίας. — Ταξίδεψε μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή του καβάλλα σ' ἕνα χρυσόμαλλο κριάρι.
17 Ἀποφλέπει στὴν ἐξακρίβωσι τῆς ἀληθείας.

Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ
(Λουτράκι)

Ἡ λύσις τοῦ 897 στὴ σελίδα 72

ΤΟΝ ΚΑΤΕΒΑΣΑΝ ΟΙ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΕΣ

Ἕνας κάτοικος τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Μέμφις, στὴν πολιτεία τοῦ Τένεση, γιὰ νὰ κερδίση ἕνα παγκόσμιο ρεκόρ, σκαρφάλωσε σ' ἕνα στύλο κι' ἔμεινε ἐπὶ 12 μέρες στὴν κορυφή του, πάνω σὲ μιὰ μικροσκοπικὴ ἐξέδρα. Ὅταν ὅμως θέλησε νὰ κατεβῆ πιὰ ἀπὸ κεῖ εἶχαν παγώσει τὰ πόδια του καὶ δὲ μποροῦσε νὰ κινηθῆ καθόλου. Χρειάστηκε λοιπὸν νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ πυροσβέστες, γιὰ νὰ τὸν κατεβάσουν ἀπὸ τὸ στύλο, χρησιμοποιώντας τὶς σκάλες τους, καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο.

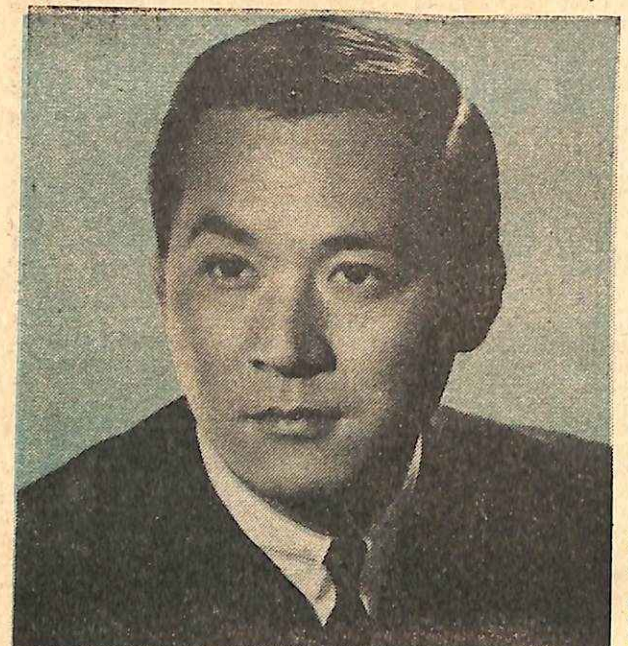

Ὁ ἐξωτικὸς Τζαίημς ἀπὸ τὴ Χονολουλοῦ.

Τζαίημς Σιγκέτα

Ἕνας «ἐξωτικὸς» στὰρ καὶ τραγουδιστὴς τοῦ Χόλλυγουντ

Ο ΤΖΑΙΗΜΣ ΣΙΓΚΕΤΑ, ποὺ ἐξελέγη ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ πρωταγωνιστήση στὸ πλευρὸ τῆς περίφημης Νάνσυ Κβὰν στὸ ἐξωτικὸ μουσικοχορευτικὸ φίλμ «Λουλούδι τῆς νύχτας», προέρχεται ἀπὸ τὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τοῦ Τόκιο, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν τηλεόρασι τῶν δυὸ μεγαλουπόλεων καὶ σημειώνει μεγάλη ἐπιτυχία στὸν κινηματογράφο, γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἀνωτέρω ταινία εἶναι ἡ πέμπτη κατὰ σειρά. Εἶναι ἕνας πολυπαρασημοφορημένος πεζοναύτης τοῦ πολέμου τῆς Κορέας καὶ ἕνας ὑπερήφανος ἐκπρόσωπος, ὁ μοναδικός, ἄλλωστε, τῆς 50ῆς Πολιτείας τῆς ἀμερικανικῆς δημοκρατίας, τῆς περίφημης Χαβάης, στὸν ἀμερικανικὸ κινηματογράφο.

Ὁ Τζαίημς Σιγκέτα, ποὺ ἀπ τὴ μέχρι τώρα κινηματογραφικὴ δρᾶσι του δίνει πολλὲς βάσιμες ἐλπίδες νὰ γίνη ἕνας ἀπ τοὺς πιὸ γνωστοὺς στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ τοῦ 1962, εἶναι πολυταξιδεμένος, πολύγλωσσος καὶ πολυτεχνίτης. Γεννήθηκε στὴν πολυτραγουδισμένη καὶ «ἐξωτικὴ» Χαβάη στὶς 17 Ἰουνίου τοῦ 1933 καὶ εἶναι γυιὸς ἑνὸς γνωστοῦ μηχανικοῦ — ἀρχιτέκτονος τῆς Χονολουλοῦ.

Ὁ Σιγκέτα ἔφτασε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Ἀμερικὴ ὡς ἁπλὸς περιηγητὴς σὲ ἡλικία 17 χρόνων. Φυσικά, μόλις ἔφτασε καὶ ἀπεβιβάσθη ἔμεινε ἔκθαμβος μὲ ὅλα καὶ ὅλους. Ἀλλὰ τὴν ἰδιαίτερη προσοχή του τράβηξαν οἱ πανύψηλοι οὐρανοξύστες. Ἐπισκέφθηκε τοὺς ὑψηλότερους, μελέτησε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο εἶχαν χτισθῆ καὶ γεμάτος ἐνθουσιασμοὺς μὲ τὴ σκέψι ὅτι ἕναν οὐρανοξύστη θὰ μποροῦσε νὰ χτίση καὶ ὁ ἴδιος στὴν πατρίδα του, ἔτρεξε νὰ ἐγγραφῆ σ' ἕνα Πανεπιστήμιο — τεχνικὴ σχολὴ γιὰ νὰ γίνη ἀρχιτέκτων. Γρήγορα, ὅμως, ἀπογοητεύθηκε καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ γίνη ὅ,τιδήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μηχανικός!

Γεμάτος ἐνθουσιασμὸ γιὰ ὅ,τι εἶδε καὶ ἄκουσε, ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του ἀφοῦ παρέμεινε ἀκόμη μερικοὺς μῆνες καὶ γύρισε ὅλη σχεδὸν τὴν Ἀμερική. Ὅταν ἔφτασε καὶ πάλι στὴν πάντα εὔθυμη Χονολουλοῦ εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα ψηλὸ καὶ συμπαθέστατο νέο, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, πλούσιο, μὲ καλὲς κοινωνικὲς σχέσεις καὶ τέλειο κάτοχο τῆς ἀγγλικῆς. Μὲ τὰ προσόντα αὐτὰ δὲν ἄργησε νὰ γίνη περιζήτητος στοὺς κοσμικοὺς κύκλους ἐντόπιων καὶ ξένων.

Ἕνα βράδυ μὲ συντροφιὰ πῆγε σ' ἕνα πάρτυ ποὺ ἔδινε κάποιος Εὐρωπαῖος. Στὴ συγκέντρωσι αὐτὴ ὁ Σιγκέτα δέχτηκε νὰ τραγουδήση καὶ νὰ χορέψη. Καὶ τότε φάνηκε ὁλόκληρο τὸ θερμὸ καλλιτεχνικὸ ταμπεραμέντο ποὺ ἦταν μ' αὐτὸ προικισμένος. Τραγουδιστὴς μὲ θερμὴ καὶ ἐντυπωσιακὴ φωνὴ καὶ ἐξ ἴσου καλὸς χορευτὴς ξάφνιασε ὅλους τοὺς καλεσμένους. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μὲ τὶς συμβουλὲς φίλων καὶ γνωστῶν, πῆρε τὴν ὁριστικὴ ἀπόφασι νὰ ἐγκαταλείψη γιὰ πάντα τὴν ἀρχιτεκτονικὴ καὶ νὰ ἀκολουθήση τὴν καλλιτεχνικὴ καρριέρα. Νὰ τί λέει σχετικὰ ὁ ἴδιος:

— Εἶχα ὅλα ὅσα μοῦ χρειάζονταν γιὰ νὰ μείνω στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ σπουδάσω σὲ κάποιο Πολυτεχνεῖο. Κι' ὅμως δὲν τὄκανα. Προτίμησα τὸν καλλιτεχνικὸ δρόμο, ποὺ μοῦ φαινόταν καὶ πιὸ εὔκολος καὶ ἄφισα στὴν τύχη τὰ ὑπόλοιπα. Ἡ φιλοδοξία μου ἦταν νὰ γίνω ἠθοποιός. Ἀλλὰ ποιός θίασος ἢ ποιὸ κινηματογραφικὸ στούντιο θὰ δεχόταν ἕναν ἐκπρόσωπο τῆς «κίτρινης φυλῆς» μὲ τὰ σχιστὰ μάτια; Κι' ὅμως, τράβηξα μπροστά...

Τράβηξε μπροστά, πράγματι. Ἀλλὰ στὴν πρώτη του αὐτὴ προσπάθεια δὲν τὸν βοήθησε ἡ τύχη. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἐξεράγη ὁ πόλεμος τῆς Κορέας (1952) καὶ ὁ Σιγκέτα μαζὶ μὲ ἑκατομμύρια ἄλλους Ἀμερικανοὺς καὶ Εὐρωπαίους στρατιῶτες ἐστάλη στὸ μέτωπο ὡς πεζοναύτης. Ἐπὶ δυόμισυ χρόνια ἀντιμετώπισε σκληρότατες μάχες καὶ φοβεροὺς κινδύνους χωρὶς νὰ πάθη τίποτα. Ἀπεστρατεύθη στὸ τέλος τοῦ 1954 μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ἐπιλοχίου καὶ πολλὰ παράσημα.

— Μὲ τὴ συμμετοχή μου στὸν πόλεμο τῆς μακρυνῆς Κορέας, λέει ὁ ἴδιος, ὅλοι οἱ φίλοι καὶ γνωστοί μου περίμεναν ὅτι θὰ ἄλλαζα καὶ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Ἀλλὰ δὲ συνέβη τίποτα τέτοιο. Ὄχι μόνο ἐπέμενα στὶς φιλοδοξίες μου, ἀλλὰ καὶ ὅταν ξανάγινα πολίτης, ὁ πόθος μου νὰ διακριθῶ σὲ κάτι καλλιτεχνικὸ ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερος. Ἔτσι, μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ μοῦ παρουσιάσθηκε, δέχτηκα νὰ ταξιδέψω στὴν Ἰαπωνία γιὰ νὰ πάρω μέρος σὲ μιὰ μουσικὴ ἐπιθεώρησι, ποὺ ἀνέβαζε ἕνας Ἀμερικανὸς ἐπιχειρηματίας.

Μιὰ μουσικο-φαντασμαγορικὴ «ρεβὺ» κι' ἕνας δίσκος γραμμοφώνου μὲ τὸν τίτλο «Ἐρωτικὰ γράμματα στὴν ἄμμο» ἔγιναν αἰτία ν' ἀνατείλη ξαφνικὰ τὸ ἄστρο τοῦ Σιγκέτα. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρουμε ὅτι μόνο ὁ δίσκος αὐτὸς πούλησε δυὸ ἑκατομμύρια ἀντίτυπα στὴν Ἰαπωνία καὶ στὴν Ἀμερική, ἐνῶ ὁ ἐκτελεστής του ἔγινε ἀγαπητὸς καὶ δημοφιλὴς τραγουδιστής. Καὶ ὅταν ξαναγύρισε στὴν Ἀμερική, ὅλοι τὸν ὑποδέχθηκαν σὰ φτασμένο καλλιτέχνη.

Ἡ κινηματογραφικὴ καρριέρα του ἄρχισε τὸ 1960 στὸ Χόλλυγουντ μὲ τὸ φίλμ «Τὸ κόκκινο κιμονό». Ἀκολούθησε ἕνα ἄλλο μὲ τὸν τίτλο «Βάδιζε σὰν δραγῶνος» καὶ ὁ πρῶτος γῦρος ἔκλεισε μὲ τὸ φίλμ «Τὸ σπίτι μὲ τὶς γκέϊσες», μὲ τὸ Γκλὲν Φόρντ. Ἀμέσως μετὰ ἀκολούθησε τὸ «Γέφυρα στὸν ἥλιο», μὲ τὴν Κάρολ Μπέηκερ, ποὺ στάθηκε καὶ ἡ καλλίτερη ἐπιτυχία του στὸν κινηματογράφο. Τώρα, ὡς τραγουδιστὴς καὶ χορευτὴς στὸ πλευρὸ τῆς ἐπίσης «ἐξωτικῆς» Νάνσυ Κβὰν στὸ μουσικοχορευτικὸ — θεαματικὸ φίλμ «Λουλούδι τῆς νύχτας», ὁ Σιγκέτα βλέπει στὸ ἄστρο του στὸ Χόλλυγουντ νὰ κατακτᾶ συνεχῶς ἔδαφος καὶ νὰ συγκεντρώνη τὶς προτιμήσεις ὅλων τῶν παραγωγῶν.

— Δὲν ἔχει σημασία γιὰ τὸ Χόλλυγουντ τὸ ἂν ἕνας ἠθοποιὸς εἶναι λευκός, μαῦρος, κόκκινος ἢ κίτρινος. Σημασία ἔχει τὸ ἂν διαθέτη ταλέντο. Καὶ ὁ Τζαίημς Σιγκέτα ἔχει περισσότερο ἀπ' ὅσο χρειάζεται..., λένε σήμερα γι' αὐτὸν στὴ Μέκκα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου.

Ψηλός, λεπτός, μὲ κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ «σχιστὰ» βαθειὰ καστανὰ μάτια, ὁ Σιγκέτα εἶναι σήμερα «τὸ χαϊδεμένο παιδὶ» τοῦ Χόλλυγουντ. Εἶναι περιζήτητος στὶς βίλλες τῶν συναδέλφων του ἀστέρων, ἀλλὰ αὐτὸς πολὺ σπάνια πηγαίνει καὶ ἀκόμη πιὸ σπάνια δέχεται νὰ συζητήση γιὰ ἐνδεχόμενο γάμο του μὲ Ἀμερικανίδα.

— Γιὰ τὴν ὥρα δὲ σκοπεύω νὰ παντρευτῶ. Ἂν τὸ ἀποφασίσω ἀργότερα, ἡ γυναίκα μου θἆναι ἀπὸ τὴ Χαβάη ἢ Γιαπωνέζα καὶ ὄχι Ἀμερικανίδα... λέει ὁ ἴδιος.

Γιατί ἄραγε ἀποκλείει τὶς Ἀμερικανίδες; Μήπως καμμιὰ τέτοια «κούκλα» τὸν ἔκανε νὰ πονέση; Ἀπὸ τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελό του πολλὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποθέση!...

ΦΡΕΝΤ ΚΛΑΡΚ

— Ἡ πραγματικὴ πουτίγκα, δεσποινίς, ἔχει καὶ τὸ σιρόπι της!

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΓΙΑ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τοῦ μικροῦ ἀγαλματιδίου Ὄσκαρ, καὶ τὰ τέσσερα ποὺ ἀπονέμονται κάθε χρόνο στοὺς καλλίτερους ἠθοποιοὺς δόθηκαν σὲ ξένους καλλιτέχνες. Οὔτε ἕνα σὲ γνήσιο Ἀμερικανό. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσης τὸ Ὄσκαρ, ποὺ πῆρε ἡ Σοφία Λόρεν, ἡ ὁποία θεωρήθηκε ἡ καλλίτερη ἠθοποιὸς τῆς χρονιᾶς δόθηκε σὲ ἠθοποιό, ποὺ δὲν πρωταγωνιστεῖ σὲ ἀμερικανικὴ ταινία. Ἡ Σοφία Λόρεν βραβεύτηκε γιὰ τὴν ἑρμηνεία της στὸ φίλμ «Ἀτιμασμένη» ποὺ εἶναι ἰταλογαλλικῆς παραγωγῆς καὶ σκηνοθετήθηκε ἀπὸ τὸ Βιττόριο ντὲ Σίκα.

Ἡ Ζιζὶ Ζανμαίρ.

Ὁ Γερμανὸς Μαξιμιλιαν Σὲλ (ἀδελφὸς τῆς Μαρίας) κέρδισε κι' αὐτὸς τὸ Ὄσκαρ ἠθοποιΐας, μὲ τὸ ρόλο του στὸ φίλμ «Ἡ δίκη τῆς Νυρεμβέργης». Ὁ ἑλληνικῆς καταγωγῆς Γιῶργος Τσακίρης κέρδισε μὲ τὴν ἑρμηνεία του στὸ φίλμ «Γουέστ Σάϊντ Στόρυ» τοῦ Ρόμπερτ Γουάϊζ, τὸ Ὄσκαρ ποὺ προορίζεται γιὰ τὸν καλλίτερο δευτερεύοντα ρόλο. Τὸ ἴδιο Ὄσκαρ, ποὺ προορίζεται γιὰ γυναίκα, τὸ κέρδισε ἡ Πορτορικανὴ Ρίτα Μορένο, γιὰ τὴν ἑρμηνεία της στὸ ἴδιο φίλμ.

Τὸ «Γουέστ Σάϊντ Στόρυ» στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ ἡ Νάταλι Γούντ κέρδισε ἐν ὅλῳ δέκα Ὄσκαρ: τῆς καλλίτερης ταινίας τῆς χρονιᾶς, τῆς καλλίτερης ἐγχρώμου φωτογραφίας, τῶν καλλιτέρων ἐγχρώμων κοστουμιῶν, τῆς καλλίτερης χορογραφίας κ.ἄ.

Τὸ φίλμ «Ὁ κόσμος εἶναι δικός μου», ποὺ διεκδικοῦσε μέχρι τὴν τελευταία στιγμὴ πολλὰ Ὄσκαρ, κέρδισε μόνο ἕνα: τῆς καλλίτερης ἀσπρόμαυρης φωτογραφίας.

«Τὰ κανόνια τοῦ Ναβαρόνε» πῆραν ἕνα Ὄσκαρ γιὰ τὰ τεχνικὰ «ἐφφέ».

«Ἡ δίκη τῆς Νυρεμβέργης» δὲν ἐξασφάλισε ἕνα ἀκόμα Ὄσκαρ στὸν Σπένσερ Τρέϊσυ, ὅπως περίμεναν πολλοί, ἀλλὰ κέρδισε τὸ Ὄσκαρ, ποὺ προοριζόταν γιὰ τὸ καλλίτερο σενάριο. Ἕνα ἄλλο Ὄσκαρ, ποὺ προοριζόταν γιὰ τὸ πιὸ πρωτότυπο σενάριο, δόθηκε στὸ φίλμ «Πυρετὸς στὸ αἷμα», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦσαν ἡ Νάταλι Γούντ καὶ ὁ Γουῶρρεν Μπῆττυ.

Καλλίτερο ξένο φίλμ θεωρήθηκε τὸ ἔργο τοῦ Σουηδοῦ σκηνοθέτη Ἴγκμαρ Μπόγκμαν «Μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι, στὰ σκοτεινά». Ὁ ἴδιος εἶχε βραβευθῆ καὶ πέρυσι, γιὰ τὴν ταινία «Ἡ πηγὴ τῶν παρθένων».

Τὸ φίλμ τῆς Ὤντρεϋ Χέπμπορν «Τίποτα δὲν εἶναι πιὸ ὡραῖο ἀπὸ τὴν ἀγάπη» βραβεύτηκε γιὰ τὴ μουσική του καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἰδίου φίλμ κέρδισε τὸ Ὄσκαρ, ποὺ δίδεται κάθε χρόνο στὸ καλλίτερο τραγοῦδι. Αὐτὸ τὸ Ὄσκαρ εἶχαν κερδίσει πέρυσι τὸ θρυλικὰ «Παιδιὰ τοῦ Πειραιᾶ».

★ Τὸ Παρίσι καὶ ἡ Ρώμη παρακολούθησαν πρὸ ἡμερῶν μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὶς κινήσεις τοῦ Ρίτσαρντ Μπάρτον καὶ τῆς Ἐλίζαμπεθ Τάιηλορ. Ὁ πρῶτος ἐπρόκειτο νὰ ἐπωφεληθῆ τοῦ γουὴκ-ἔντ γιὰ νὰ μεταβῆ στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα καὶ νὰ ξαναγυρίση ὡρισμένες σκηνὲς τοῦ φίλμ τοῦ Ντάρρυλ Τζάννουκ «Ἡ πιὸ μακρειὰ μέρα», ποὺ ὡς γνωστὸν ἔχει γιὰ θέμα τὴν ἀπόβασι τῶν συμμάχων στὴ Νορμανδία.

Ὅλοι λοιπὸν ἀνυπομονοῦσαν νὰ δοῦν ἂν ἡ Λὶζ θὰ συνόδευε τὸν ἀγαπημένο της Ρίτσαρντ, ὅπως πρὶν ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες εἶχε συνοδέψει τὸ σύζυγό της Ἔντυ Φίσερ. Ἡ Λὶζ ἑτοιμάστηκε κάνοντας ὅλους νὰ πιστεύουν πὼς ὁπωσδήποτε θὰ ἔφευγε μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο της, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή, ἄγνωστο γιὰ ποιὰ αἰτία, ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον ἔφυγε μόνος του.

Στὸ Παρίσι τὸν περίμενε ἡ γυναίκα του Σίβυλλα, μὲ τὴν ὁποία πέρασε ὅλες τὶς ἐλεύθερες ὧρες του. Οἱ δυὸ σύζυγοι φαίνονταν εὔθυμοι καὶ εὐτυχισμένοι, πρὶν δὲ ὁ Ρίτσαρντ πάρη τὸ ἀεροπλάνο, γιὰ νὰ ἐπιστρέψη καὶ πάλι στὴ Ρώμη, ἀντάλλαξε μὲ τὴ γυναίκα του ἕνα παρατεταμένο φιλί.

Ἡ κυρία Μπάρτον, ποὺ πῆρε ὕστερα τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Λονδῖνο, δήλωσε ὅτι σὲ λίγες μέρες θὰ συναντήση τὸν ἄντρα της στὴ Ρώμη.

Ἡ Λὶζ κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Μπάρτον ἔκανε ὁλομόναχη περιπάτους στοὺς δρόμους τῆς Ρώμης, φορῶντας ἕνα γκρῖζο ταγιὲρ καὶ κάνοντας ψώνια σὲ διάφορα καταστήματα.

Στὸ μεταξύ, ἡ Λὶζ καὶ ὁ Ἔντυ Φίσερ, ἀποφασισμένοι πάντοτε νὰ χωρίσουν, δήλωσαν πὼς τὸ διαζύγιό τους θὰ ἐκδοθῆ στὸ Λὰς Βέγκας, τὴν ἴδια ἀκριβῶς πόλι ὅπου παντρεύτηκαν πρὶν ἀπὸ τρία περίπου χρόνια, στὶ 12 Μαΐου 1959.

Ὁ δικηγόρος τοῦ Ρίτσαρντ Μπάρτον, Ἀαρὼν Φρός, δήλωσε μὲ δική του πρωτοβουλία στοὺς δημοσιογράφους:

— Εἶμαι φίλος τοῦ ζεύγους ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια καὶ μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω πὼς δὲν σκοπεύουν νὰ χωρίσουν. Ἂν ἡ Λὶζ Ταίηλορ ἐπιμένη νὰ χωρίση, ἴσως νὰ ὑπάρχη κανένας ἄλλος ἄντρας στὴ ζωή της.

Τέλος τὸ διαζύγιο αὐτὸ θὰ κάνη ἕξη ἀμερικανικὰ περιοδικὰ νὰ γλυτώσουν 7 ἑκατομμύρια δολλάρια, ποὺ τοὺς ζητοῦσε τὸ ζεῦγος Ταίηλορ—Φίσερ, σὰν ἀποζημίωσι γιὰ τὴ δυσφήμησι, ποὺ προξένησε ἡ δημοσιευθεῖσα πρὸ καιροῦ ὑπὸ τῶν περιοδικῶν αὐτῶν εἴδησι ὅτι τὸ ἀνδρόγυνο βρίσκεται στὰ πρόθυρα τοῦ χωρισμοῦ. Φυσικά, τώρα, ποὺ τὸ διαζύγιο αὐτὸ ἔγινε πραγματικότης, ἡ δίωξις σταματᾶ αὐτομάτως καὶ οἱ δίκες ματαιώνονται.

★ Ὕστερα ἀπὸ τὸ διαζύγιο Τόνυ Κέρτις—Τζάννετ Λῆ, πολλοὶ συσχετίζουν τὸ ὄνομα τοῦ Τόνυ μὲ τὸ ὄνομα τῆς νεαρᾶς Γερμανίδος Κριστίνε Κάουφμαν, ποὺ εἶναι ἡ παρτενάιρ του στὸ φίλμ «Τάρας Μπούλμπα», τὸ γύρισμα τοῦ ὁποίου συνεχίζεται στὴν Ἀργεντινή.

★ Ὁ Μίκυ Ρούνεϋ ὑπολόγισε πὼς ἔχει πληρώσει πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια γιὰ διατροφὴ στὶς πρώην συζύγους του, ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκε γιὰ δεύτερη φορά.

★ Ἡ ὡραία Σύλβια Κοσίνα ἐξέφρασε τὴν πρωτοχρονιὰ τρεῖς ἐπιθυμίες ποὺ θὰ ἤθελε νὰ πραγματοποιηθοῦν μέσα στὸ 1962: 1) Νὰ παντρευτῆ τὸν ἰμπεσσάριό της κ. Καστίλλι, μὲ τὸν ὁποῖο εἶναι ἀρραβωνιασμένη ἐδῶ κι' ἕξη χρόνια. 2) Νὰ γυρίση ἕνα φίλμ στὴν Ἀμερικὴ καὶ 3) Νὰ πάψη ὁ κόσμος νὰ τὴν θεωρῆ μνηστὴ τοῦ Στιούαρτ Γκρέϊντζερ. Ὁ κ. Καστίλλι δὲ δείχνει ὅμως διάθεσι νὰ συμβάλη στὴν πραγματοποίησι τῆς πρώτης ἐπιθυμίας της. Ὄχι μόνο δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐπισημοποιήση τὸ δεσμό τους, ἀλλὰ καὶ ἀποφεύγει νὰ δώση τὴν εὐκαιρία στοὺς φωτογράφους νὰ τοὺς φωτογραφίσουν μαζί.

★ Ἡ Ζιζὶ Ζανμαίρ, ποὺ εἶναι στὴ ζωὴ ἡ ἀφοσιωμένη σύζυγος τοῦ Ρολὰν Πετί, στὸν ὁποῖο ὀφείλει ὅ,τι εἶναι σήμερα καὶ στὴ σκηνὴ ἡ ἀχώριστη παρτενάιρ του, ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ χορέψη μὲ τὸ Τζῶννυ Χάλλυντάιη. «Ἂν καὶ αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν παίρνει τὸ χορὸ στὰ σοβαρά, εἶπε ἡ Ζιζί, ἔχει κάτι, ποὺ μὲ κάνει νὰ θέλω ἔστω καὶ γιὰ μόνο φορὰ νὰ χορέψω μαζί του. Νομίζω πὼς ἡ συνεργασία μας θὰ εἶχε νὰ παρουσιάση κάτι καλό».

★ Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἀποφάσισε φαίνεται νὰ ξαναπατρευτῆ. Ἐθεάθη τελευταῖα κατ' ἐπανάληψι συνοδευομένη ἀπὸ μιὰ σημαίνουσα προσωπικότητα τοῦ ἀμερικανικοῦ πολιτικοῦ κόσμου.

ΠΑΤ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

Η «Ἠλέκτρα» τοῦ Μιχ. Κακογιάννη θ' ἀντιπροσωπεύση τὴν ἑλληνικὴ κινηματογραφικὴ παραγωγὴ στὸ Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν (7—21 Μαΐου.

Ὁ σκηνοθέτης τοῦ ἔργου δήλωσε πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ καλλίτερη ταινία του καὶ πρόσθεσε πὼς εἶναι βέβαιος ὅτι ἡ «Ἠλέκτρα» θὰ θριαμβεύση καὶ θὰ βραβευτῆ.

Ἡ Σύλβα Κοσίνα.

Ὁ Μιχ. Κακογιάννης ἀποκάλυψε ἐπίσης πὼς δὲν ἀλλοίωσε τὸ κείμενο τοῦ ἀρχαίου τραγικοῦ. Ἀφαίρεσε μόνο μερικοὺς μονολόγους, ποὺ ἦταν, κατὰ τὴ γνώμη του, ἀντικινηματογραφικοί.

«Εἶμαι βέβαιος, πρόσθεσε, πὼς ὁ Εὐριπίδης θὰ ἐνέκρινε τὸ σενάριο τῆς ταινίας μου».

Πρωταγωνισταὶ τοῦ ἔργου εἶναι ἡ Εἰρήνη Παπᾶ (Ἠλέκτρα), ὁ Μάνος Κατράκης (Αἴγιστος), ὁ Γιάννης Φέρτης (Ὀρέστης), καὶ ἡ Ἀλέκα Κατσέλη (Κλυταιμνήστρα). Τὰ ἐπιτυχημένα σκηνικὰ τοῦ ἔργου ὀφείλονται στὸ Σπῦρο Βασιλείου.

★ Ἡ Μελίνα Μερκούρη, ποὺ ἔφτασε πρὸ ἡμερῶν στὴν Ἀθήνα, γιὰ ὀλιγοήμερη ἀνάπαυσι, δήλωσε πὼς εἶναι ἀποφασισμένη νὰ προσφέρη τὸ καλοκαίρι σὰν δῶρο στὸν ἑαυτό της, μιὰ κρουαζιέρα στὰ ἑλληνικὰ νησιά.

★ Ἡ «Ἄνζερβος» καὶ ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς σκηνοθέτης Ντάνιελ Μπουρλᾶς θὰ συνεργαστοῦν γιὰ τὴν παραγωγὴ μιᾶς ταινίας μὲ ἰδιαίτερες καλλιτεχνικὲς ἀξιώσεις.

Πρόκειται γιὰ τὸ ρεαλιστικὸ δρᾶμα τοῦ Μιχ. Καραγάτση, «Τὸ συναξάρι τῶν ἁμαρτωλῶν», τὸ ὁποῖο θὰ μεταφερθῆ στὸν κινηματογράφο βάσει ἑνὸς σεναρίου, ποὺ ἔγραψε ὁ Ἰάκωβος Καμπανέλλης. Τὸ θέμα ἀναφέρεται στὶς περιπέτειες ἑνὸς τοξικομανοῦς κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς Μεγάλης Ἑβδομάδας.

★ Ὁ Βασίλης Μάρας θὰ συνεργαστῆ μ' ἕνα Ἄγγλο παραγωγό, γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ἑλληνοαγγλικῆς ταινίας μὲ τὸν τίτλο «Διακοπὲς στὴν Ἑλλάδα». Στὸ φίλμ θὰ πρωταγωνιστήση μιὰ Ἀγγλίδα στὰρ τῆς τηλεοράσεως καὶ οἱ Ἕλληνες Μῆτσος Λυγίζος καὶ Δῆμος Σταρένιος. Ὁ Βασίλης Μάρας συμπαραγωγός, σκηνοθέτης καὶ ὀπερατὲρ τοῦ φίλμ αὐτοῦ θὰ ἑρμηνεύση συγχρόνως καὶ ἕνα ἀπὸ τοὺς βασικοὺς ρόλους τοῦ ἔργου.

★ Ἡ Ἴος προτιμήθηκε τελικὰ γιὰ τὸ γύρισμα τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ φίλμ «Ἀλίκη», ποὺ θὰ σκηνοθετήση ὁ Ρούντολφ Ματὲ μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη.

Παράλληλα, μὲ τὸ γύρισμα αὐτοῦ τοῦ ἔργου της ἡ «Φίνος—Φίλμ», ἀποφάσισε νὰ γυρίση συγχρόνως στὸ ἴδιο νησὶ καὶ μιὰ ἄλλη παραγωγή της: τὸν «Πρωτευουσιάνο» τοῦ Γ. Ρούσσου, ποὺ θὰ σκηνοθετήση ὁ Ντῖνος Δημόπουλος.

Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ φίλμ θὰ ἔχουν τὸν ἴδιο ὀπερατὲρ: τὸν Ἀρ. Καρύδη - Φούξ. Δυὸ εἶναι οἱ ὑποψήφιοι πρωταγωνιστὲς γιὰ τὸν «Πρωτευουσιάνο»: ὁ Δημήτρης Παπαμιχαὴλ καὶ ὁ Νίκος Κούρκουλος.

★ Ὁ Ἠλίας Καζὰν καὶ ὁ Ἀμερικανὸς σεναριογράφος τοῦ ἔργου του Πὼλ Ὄσμπορν, μετέβησαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἀεροπορικῶς στὴ Μυτιλήνη γιὰ νὰ διαλέξουν τὶς κατάλληλες τοποθεσίες, γιὰ ὡρισμένες σκηνὲς τοῦ φίλμ, ποὺ θὰ γυριστῆ τὸ καλοκαίρι στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Τουρκία.

Ο ΑΛΛΟΣ

— Χάρις στὴ συντήρησι, τὸ καπελλάκι σου θὰ εἶναι ὁλόφρεσκο τώρα τὴν ἄνοιξι!...

Ἡ Ξένια Καλογεροπούλου μὲ τὴ Μαρία Ἀλκαίου, σὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ σκηνὴ τοῦ ἔργου «Σάββατο, Κυριακὴ καὶ Δευτέρα» ποὺ παίζει μὲ ἐπιτυχία τὸ «Νέο Θέατρο».

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΕΣ ἦταν οἱ ἐκδηλώσεις μὲ τὶς ὁποῖες ὑποδέχθηκαν στὴ νέα περιοδεία τὸ θίασο Ροντήρη, οἱ Φινλανδοί. Μία μεγάλη δεξίωσι πρὸς τιμὴν τῶν ἠθοποιῶν μας στὸ ἄπλετα φωτισμένο κυβερνητικὸ μέγαρο, ἐπεσφράγισε τὸ θρίαμβο τῶν τριῶν παραστάσεων τοῦ ἑλληνικοῦ θιάσου.

Στὸ φουαγιέ, ἐξ ἄλλου, τοῦ Ἐθνικοῦ θεάτρου τοῦ Ἑλσίνσκι δόθηκε μετὰ τὴν τελευταία παράστασι, μεγάλη καλλιτεχνικὴ γιορτὴ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας τὰ μέλη τοῦ θιάσου Ροντήρη, χόρεψαν ἑλληνικοὺς χορούς, ποὺ συνεκίνησαν ἰδιαίτερα τοὺς παρευρισκομένους.

★ Μὲ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Μίκη Θεοδωράκη στὴν Ἀθήνα, ὁλοκληρώνεται τὸ σχῆμα τοῦ μουσικοῦ θιάσου, ποὺ θὰ παρουσιασθῆ τὸ καλοκαίρι στὸ θέατρο «Πάρκ».

Πολλὰ λέγονται γιὰ νέα στελέχη, ποὺ θὰ ἐμφανιστοῦν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ σκηνή, ἐνῶ βασικὲς πρωταγωνίστριες θὰ εἶναι ἡ Ἄννα καὶ ἡ Μαρίκα Καλουτᾶ.

★ Στὸ «Μετροπόλιταν», ἐξ ἄλλου, πρωταγωνίστρια τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, ὁ Μάνος Χατζιδάκις θὰ παρουσιάση γιὰ πρώτη φορὰ εἰκοσαμελῆ ὀρχήστρα.

★ Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ θέατρα τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, θὰ λειτουργήσουν τὸ καλοκαίρι στὴν Ἀθήνα καὶ τρία ἀκόμη μουσικά: τὰ «Περοκέ», «Βέμπο» καὶ τὸ θέατρο τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήπου».

★ Στὸ ἀγγλικὸ ἔργο «Ὅμηρος» ποὺ ἀνέβασε τὸ «Κυκλικὸ θέατρο» τῆς ὁδοῦ Δημοκρίτου, συμπεριλαμβάνονται νέα τραγούδια τοῦ Μίκη Θεοδωράκη, πάνω στὰ ὁποῖα παρουσιάζει μία πρωτότυπη χορογραφία σὲ χασάπικο ρυθμὸ ὁ χορογράφος Μανώλης Καστρινός. Τὴν ἐκτέλεσι τῶν τραγουδιῶν συνοδεύει ὁ γνωστὸς κιθαρίστας Φάμπας.

★ Δυὸ θίασοι πρόζας, τοῦ Χατζηχρήστου καὶ τοῦ Διαμαντοπούλου, διακόπτουν τὸ Πάσχα τὶς παραστάσεις τους, προκειμένου νὰ περιοδεύσουν σὲ διάφορες ἐπαρχιακὲς πόλεις.

Ὁ θίασος τοῦ Χατζηχρήστου θ' ἀρχίση τὴν περιοδεία του ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ ὁ θίασος Διαμαντοπούλου, ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

★ Ἀντίθετα, ἡ κ. Κατερίνα, ποὺ ἔχει ἰδιαίτερη ἀδυναμία στὴν Ἀθήνα, θὰ συνεχίση τὶς παραστάσεις τοῦ θιάσου της στὸ «Ἀκροπόλ», ἐνῶ ἡ Βίλμα Κύρου θὰ ἐγκαινιάση τὸ νέο θέατρο «Ἀττικὸν» τῆς ὁδοῦ Κοδριγκτῶνος, 450 θέσεων.

★ Ἡ πρώτη συναυλία τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς Ἑταιρείας, τὴν ὁποία διηύθυναν 13 μαέστροι, μέλη τῆς Ἑταιρείας, μὲ συμμετοχὴ 17 τραγουδιστῶν καὶ τραγουδιστριῶν, δόθηκε προχθὲς μ' ἐπιτυχία στὸ «Κεντρικόν». Ἡ συναυλία θὰ ἐπαναληφθῆ τὴν Κυριακὴ τὸ πρωῒ στὸ θέατρο τῶν ἀδελφῶν Καλουτᾶ καὶ ἀργότερα στὸν Πειραιᾶ καὶ τὴ Θεσσαλονίκη.

Χαρακτηριστικὸ ἦταν ὅτι ὅλες οἱ τραγουδίστριες, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴ συναυλία τοῦ «Κεντρικοῦ», ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους γιὰ πρώτη φορά, μὲ μακρειὲς τουαλέττες.

★ Ὁ γνωστὸς μῖμος Χάρρυ Κλὶν θὰ κάνη φέτος τὴν ἐμφάνισί του γιὰ πρώτη φορὰ στὸ θέατρο. Ὁ Χάρρυ Κλὶν θὰ συμπράξη στὸ θίασο τοῦ θεάτρου «Βέμπο» μὲ νέες δημιουργίες του.

★ Ὁ χορευτὴς Σειλινὸς θὰ συμπράξη στὴ φετεινὴ πανηγυρικὴ ἐκδήλωσι τοῦ «Ἑλληνικοῦ Χοροδράματος», ποὺ γιορτάζει τὴ δεκαετηρίδα του μεθαύριο στὸ θέατρο «Κοτοπούλη».

Ὁ Σειλινὸς θὰ κάνη τὴν ἐμφάνισί του σὲ δυὸ νέα χοροδράματα μὲ παρτενάιρ του τὴ γνωστὴ χορεύτρια Ρένα Καμπαλάδου, ποὺ συμπλήρωσε τὶς σπουδές της στὴν Ἀμερική.

★ Ὁ μαέστρος Μπάμπης Μπερκέτης θὰ παρουσιάση φέτος σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀθηναϊκὰ ἀναψυκτήρια σὰ μέλος τῆς ὀρχήστρας του τὸν 19ετῆ γυιό του, ποὺ εἶναι ἐπίσης σαξοφωνίστας.

★ Ἀναμένεται στὴν Ἀθήνα τὸ ἑκατονταμελὲς ἱσπανικὸ χορευτικὸ συγκρότημα «Κόρος ἐν ντάνσας», ποὺ θὰ κάνη μία ἐμφάνισι στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο στὶς 13 Μαΐου μὲ κοστούμια ἐποχῆς.

Τὸ ἱσπανικὸ συγκρότημα, θὰ δώση ἐπίσης μία παράστασι σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀθηναϊκοὺς κινηματογράφους.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οἱ δυὸ μητέρες

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ. ΜΠΑΡΜΠΑΖΑΝ ἄντρας της. ΕΡΙΕΤΤΑ ψυχοκόρη τους. ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ.

(Στὸ χωριάτικο σπιτάκι ἡ κυρὰ Παυλίνα πλέκει κι' ἡ Ἐριέττα ἑτοιμάζεται νὰ φύγη).

ΕΡΙΕΤΤΑ: Πηγαίνω, μητέρα.

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Πήγαινε παιδί μου. Οἱ κάμποι εἶναι γεμάτοι μαργαρίτες καὶ παπαροῦνες.

ΕΡΙΕΤΤΑ: Θὰ φέρω πολλὰ λουλούδια γιὰ νὰ στολίσω τὸ σπιτάκι μας.

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Ἐσὺ Ἐριέττα μου, εἶσαι τὸ πιὸ ἀκριβὸ μας στολίδι. Ἐσύ, ξανθούλα μου, εἶσαι πιὸ ὡραία κι' ἀπ' τὰ λουλούδια.

ΕΡΙΕΤΤΑ: Ἀλήθεια, μητέρα, πῶς ἐγὼ εἶμαι ξανθή, ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι μελαχροινή; Οὔτε κι' ὁ πατέρας μου εἶναι ξανθός...

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Δὲν ξέρω πῶς ἐσὺ γεννήθηκες ξανθὴ σὰν ἄγγελος. Ἴσως, γιατὶ πρὶν γεννηθῇς κύτταζα διαρκῶς μιὰν εἰκόνα, ποὺ παρίστανε ἕνα ξανθὸ ἀγγελούδι.

ΕΡΙΕΤΤΑ: Φεύγει τώρα ὁ ἄγγελός σου καὶ σὲ λίγο θὰ γυρίση. (Φιλεῖ τὴ μητέρα της καὶ φεύγει).

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ (μόνη): Σίγουρα ἡ Ἐριέττα εἶναι ἀπὸ μεγάλη γενιά. Καὶ δὲν εἶναι μόνο τὰ ὁλόξανθα μαλλιά της. Οἱ κινήσεις, τὸ περπάτημα, τὸ γέλιο της φανερώνουν πὼς στὶς φλέβες της τρέχει αἷμα ἀριστοκρατικό. Κι' ὅμως οἱ ἀριστοκράτες γονεῖς της τὴν πέταξαν κι' ἐμεῖς οἱ φτωχοὶ τὴν πήραμε καὶ τὴν μεγαλώσαμε σὰν παιδί μας. Δὲν ἔμαθε τίποτε ἡ Ἐριέττα ὣς τώρα. Γιατὶ ὅσο ἦταν μικρή, δὲν τὴν ἄφηνα νὰ παίζῃ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ. Φοβόμουν μήπως τῆς ποῦν τίποτα. Μὰ ὅταν μὲ ρωτάει «πῶς εἶμαι τόσο ξανθή, ἐνῶ ἐσύ, μητέρα, εἶσαι μελαχροινή;» ἡ καρδιά μου ξεσχίζεται.

(Μπαίνει μιὰ ξανθὴ νεαρὰ κυρία, πλούσια ντυμένη. Ἡ κυρὰ Παυλίνα τὴν κυττάζει μ' ἀπορία).

Η ΚΥΡΙΑ: Ἐσεῖς εἶστε ἡ κυρὰ Παυλίνα;

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Μάλιστα. Τί μὲ θέλετε;

Η ΚΥΡΙΑ: Θὰ σᾶς πῶ... Εἶμαι συγκινημένη. (Κάθεται καὶ κυττάζει γύρω της). Ποῦ εἶναι ἡ κόρη σας;

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Τί τὴ θέλετε;

Η ΚΥΡΙΑ: Ἤθελα νὰ τὴν δῶ. Τὴ λένε Ἐριέττα;

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Πῶς ξέρετε τὸ ὄνομά της;

Η ΚΥΡΙΑ: Εἶναι γερή; Εἶναι ὄμορφη;

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Μὰ ποιὰ εἶστε ἐπὶ τέλους;

Η ΚΥΡΙΑ (συγκινημένη): Εἶμαι... εἶμαι ἡ... μητέρα τῆς Ἐριέττας!

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Θεέ μου!

Η ΚΥΡΙΑ: Ναί. Μὴ ρωτᾶτε γιατὶ ἀναγκάστηκα ν' ἀποχωριστῶ τὸ παιδί μου, μόλις γεννήθηκε. Ἔπρεπε νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς ὅτι ἔγινα μητέρα. Ἔμενα σὲ μιὰ ἔπαυλι, ἐδῶ κοντά σας. Μιὰ πιστή μου ὑπηρέτρια, πῆρε ἀμέσως τὸ παιδί, τὸ ἔφερε στὸ χωριό σας καὶ τὸ ἄφησε μπρὸς στὴν πόρτα σας...

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Τότε ἐγὼ κι' ὁ ἄντρας μου ἀκούσαμε ἕνα κλάμα. Ἀνοίξαμε. Εἴδαμε τὸ μωρὸ καὶ τὸ πήραμε μέσα στὸ σπίτι μας. Ἀπὸ τότε ἔγινε παιδί μας. Κι' ἐγὼ κι' ὁ ἄντρας μου τὴ λατρεύομε... Μὰ κι' ἡ Ἐριέττα μᾶς ἀγαπάει... Εἶν' ἀδύνατο νὰ ζήσουμε χωρὶς αὐτή...

Η ΚΥΡΙΑ: Ἔχετε δίκιο. Τὴν ἔχετε συνηθίσει τόσα χρόνια... Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως ὅτι δὲν εἶναι δικό σας παιδί. Ἐγὼ ποὺ τὴ γέννησα εἶναι δική μου. Κι' ἔρχομαι τώρα νὰ τὴν πάρω.

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Τί λέτε! Νὰ μᾶς τὴν πάρετε; Καὶ πῶς τόσα χρόνια δὲν ἤρθατε;

Η ΚΥΡΙΑ: Κυρὰ Παυλίνα! Ὅσο ζοῦσε ὁ ἄντρας μου, δὲ μποροῦσα νὰ δείξω ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν κόρη μου. Γιατὶ γεννήθηκε, ὅταν ὁ ἄντρας μου ἔλειπε στὴν Ἀμερική. Μιὰ φορὰ ἡ ὑπηρέτρια μου ἦρθε στὸ χωριό σας κι' ἔμαθε ὅτι πήρατε ἐσεῖς τὸ μωρὸ καὶ τὸ βαφτίσατε Ἐριέττα... Καὶ καθὼς ζοῦσα κοσμικὴ ζωή, δὲ μοῦ δινόταν καιρὸς νὰ σκέφτωμαι διαρκῶς τὸ σφάλμα μου. Μὰ τώρα ποὺ ὁ ἄντρας μου πέθανε καὶ τὰ χρόνια πέρασαν, ἦρθα νὰ πάρω τὸ παιδί μου. Τὸ θέλω γιὰ συντροφιά μου...

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Καὶ μεῖς τί θὰ γίνουμε χωρὶς τὴν Ἐριέττα;

Η ΚΥΡΙΑ: Θὰ σᾶς δώσω πολλὰ χρήματα.

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Δὲν ἀλλάζουμε τὴν Ἐριέττα μας μ' ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου!

Η ΚΥΡΙΑ: Μὰ γιὰ σκεφθῆτε! Ἡ Ἐριέττα θὰ ζήσῃ κοντά μου σὰν πριγκήπισσα. Θὰ μπορέσῃ νὰ παντρευτῇ ἕναν ἀριστοκράτη, ἐνῶ ἂν μείνῃ ἐδῶ... (Μπαίνει ἡ Ἐριέττα ἔχοντας στὴν ἀγκαλιά της ἕνα σωρὸ λουλούδια).

ΕΡΙΕΤΑ: Μητέρα...

Η ΚΥΡΙΑ (ταραγμένη): Κόρη μου!...

ΕΡΙΕΤΤΑ (κυττάζοντας πότε τὴν κυρὰ Παυλίνα καὶ πότε τὴν κυρία): Μητέρα, ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ κυρία;

(Ἡ κυρὰ Παυλίνα σωπαίνει).

Η ΚΥΡΙΑ: Εἶμαι ἡ μητέρα σου.

ΕΡΙΕΤΤΑ: Τρελλὴ εἶναι, μητέρα; Τί λέει;

Η ΚΥΡΙΑ: Δὲν εἶμαι τρελλή. Εἶμαι μιὰ μητέρα, ποὺ ζητάει τὸ παιδί της.

ΕΡΙΕΤΤΑ: Μητέρα, ἐσὺ δὲ μιλᾶς; Τί λέει αὐτὴ ἡ κυρία;

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Λέει τὴν ἀλήθεια.

(Τὰ λουλούδια πέφτουν ἀπ' τὶς Ἐριέττας τὴν ἀγκαλιά).

Η ΚΥΡΙΑ: Κόρη μου! Πόσο εἶσαι ὄμορφη! Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω.

ΕΡΙΕΤΤΑ (ὀπισθοχωρῶντας): Σᾶς παρακαλῶ... Τί θέλετε νὰ πῆτε; Πῶς ἐγὼ εἶμαι ἡ κόρη σας;

Η ΚΥΡΙΑ: Συχώρεσέ με, παιδί μου. Ὅταν γεννήθηκες σ' ἔστειλα ἐδῶ. Δὲ μποροῦσα νὰ σ' ἔχω μαζί μου. Μὰ τώρα ποὺ εἶμαι μόνη μου...

ΕΡΙΕΤΤΑ: Μοῦ φαίνεται ὅτι ὀνειρεύομαι... Μητέρα, μίλησε ἐσύ.

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Δὲν εἶναι ὄνειρο, κόρη μου.

ΕΡΙΕΤΤΑ: Καὶ τόσα χρόνια πῶς δὲ μὲ θυμηθήκατε; Τώρα εἶναι ἀργά. Δὲ μπορῶ νὰ πῶ «μητέρα» ἄλλη γυναῖκα ἐκτὸς ἀπ' αὐτή.

Η ΚΥΡΙΑ: Μὰ ἀφοῦ εἶσαι δικό μου, παιδί; Ἐγὼ εἶμαι κόμησσα. Ὁ πατέρας σου ἦταν πρίγκηπας... Ἐριέττα, ἔλα μαζί μου. Θὰ σοῦ γράψω ὅλη μου τὴν περιουσία...

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Πρέπει κόρη μου, ν' ἀκολουθήσης τὴν κυρία. Γιὰ τὸ καλό σου! Ἂν μείνης μαζί μας, θὰ εἶσαι πάντα μιὰ χωριατοπούλα. Ἐνῶ ἀλλοιῶς θὰ πάρης ἄντρα ἀριστοκράτη...

ΕΡΙΕΤΤΑ: Μητερούλα... Θέλεις λοιπὸν νὰ φύγω; Μὰ τί θέλω ἐγὼ μὲ τοὺς ἀριστοκράτες, ποὺ πετᾶνε τὰ παιδιά τους στὸ δρόμο, κι' ὕστερα τὰ θυμοῦνται κι' ἔρχονται νὰ τὰ πάρουν ἀπὸ τοὺς φτωχούς, ποὺ τὰ μεγάλωσαν μὲ χάδια;...

Η ΚΥΡΙΑ: Μὴ γίνεσαι σκληρή. Πές με μιὰ φορὰ μόνο μητέρα!

ΕΡΙΕΤΤΑ: Μητέρα θὰ πῶ ἐκείνην ποὺ μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ μὲ μεγάλωσε μὲ τόσες φροντίδες καὶ βάσανα! Πῶς μπορῶ, μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ν' ἀρνηθῶ αὐτὴ τὴ γυναῖκα καὶ νὰ πῶ «μητέρα» μιὰν ἄλλη; Ἀδύνατον νὰ ἐγκαταλείψω αὐτοὺς ποὺ θεωροῦσα ὣς τώρα γονεῖς μου! Τώρα μάλιστα ποὺ μαθαίνω πὼς δὲν εἶμαι παιδί τους, τοὺς ἀγαπῶ ἀκόμη πιὸ πολύ. Δὲ θὰ τοὺς ἀφήσω ποτέ. Θὰ μείνω κοντά τους ὣς τὰ γεράματά τους...

Η ΚΥΡΙΑ: Μὰ θὰ σοῦ ἐπιτρέπω νὰ ἔρχεσαι κάποτε-κάποτε νὰ τοὺς βλέπης.

ΕΡΙΕΤΤΑ: Κάποτε-κάποτε; Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι πάντα κοντά τους.

Η ΚΥΡΙΑ: Εἶμαι, ἀλήθεια, περήφανη γιὰ σένα κόρη μου. Αὐτὴ τὴ μεγάλη σου στοργὴ θὰ τὴν εἶχα ἐγὼ τώρα, ἂν εἶχα τὸ θάρρος νὰ περιφρονήσω τὴν κατακραυγὴ τοῦ κόσμου. Θὰ μ' ἀγαποῦσες ἐμένα ἔτσι;... Ἀγάπησέ με κι' ἐμένα λίγο...

ΕΡΙΕΤΤΑ: Εἶναι ἀργά! Εἶναι πολὺ ἀργά! Δὲ μπορῶ, γιὰ νὰ συντροφέψω ἐσᾶς, ν' ἀφήσω μόνους τοὺς σωτῆρες μου.

Η ΚΥΡΙΑ: Αὐτὴ ἦταν ἡ τιμωρία μου. Καλά... Τουλάχιστον ἄφησέ με νὰ ἔρχωμαι νὰ σὲ βλέπω κάποτε.

ΕΡΙΕΤΤΑ: Ὁ πατέρας μου εἶναι γέρος κι' ἡ καρδιά του εἶναι ἀδύνατη. Δὲν πρέπει νὰ σᾶς δῆ. Καὶ δὲ θὰ τοῦ πῶ ὅτι ἤρθατε. Δὲ θὰ δείξω ὅτι ἔμαθα τίποτα...

Η ΚΥΡΙΑ: Ἐπὶ τέλους... Καὶ τώρα ἄφησέ με νὰ σὲ φιλήσω γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορά!...

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Φίλησέ την, Ἐριέττα...

(Ἡ Ἐριέττα πλησιάζει τὴ μητέρα της. Ἐκείνη τὴ φιλεῖ παράφορα καὶ ὕστερα φεύγει κλαίγοντας).

ΕΡΙΕΤΤΑ (πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρὰ Παυλίνας): Μητέρα μου!... Μητερούλα μου...

(Μπαίνει ὁ μπάρμπα Ζάν).

ΜΠΑΡΜΠΑ ΖΑΝ (ἔκπληκτος): Τί συμβαίνει; Γιατὶ εἶστε ἔτσι ταραγμένες; Καὶ ποιὰ ἦταν ἡ κυρία ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ δῶ;

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΙΝΑ: Μὴ ρωτᾶς, καϋμένε, Ζάν. Αὐτὴ ἡ κυρία ἦρθε ἀπὸ τὴν πόλι στὸ χωριό μας, ζητῶντας ὑπηρέτρια. Καὶ τόλμησε νὰ ζητήσῃ τὴν Ἐριέττα μας.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΖΑΝ: Τὴν Ἐριέττα μας; Τὴ βασιλοπούλα μας;

ΕΡΙΕΤΤΑ: Ναί, πατέρα, τὴ χαϊδεμένη μοναχοκόρη σας... Τί ἀνόητοι ποὺ εἶναι, ἀλήθεια, μερικοὶ ἀριστοκράτες! Πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ δὲν κρατάω ἀπὸ τέτοιο σόϊ!...

Z. ΦΥΡΕ

ΣΤΟΜΑΧΙ... ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟ

Ἀπ' τὸ στομάχι ἑνὸς Γιουγκοσλάβου, ὀνόματι Νικόλα Γιοχάνοβιτς, ἡλικίας 30 ἐτῶν, ἔβγαλε ἕνας χειροῦργος τοῦ Βελιγραδίου πάνω ἀπὸ 2 κιλὰ σιδερικά, καὶ συγκεκριμένα 70 κλειδιά, 36 καρφιά, 16 σουγιαδάκια, μιὰ λίμα μήκους 7 πόντων, μερικοὺς κρίκους ἀλυσίδας, βίδες καὶ πενάκια!

Ἐπὶ 3 χρόνια, ὁ Γιοχάνοβιτς γύριζε τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά, ὅπου γίνονταν πανηγύρια, καὶ κέρδιζε τὸ ψωμί του ἐπιδεικνύοντας τὴν ἱκανότητά του στὸ νὰ καταπίνῃ διάφορα σιδερένια μικροαντικείμενα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅμως νὰ πάθῃ ἕλκος καὶ νὰ τοῦ κόψουν τὸ μισὸ στομάχι, ἀδειάζοντάς το συγχρόνως ἀπ' τὸ ἀσυνήθιστο περιεχόμενό του!

Η ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΑΝΤΡΕΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ὁ κινηματογράφος ἔχασε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα γυναικεῖα σώματα ποὺ διέθετε: τὴν Οὔρσουλα Ἄντρες. Ἡ στάρ, ποὺ βρισκόταν τότε στὴν ἀρχὴ μιᾶς λαμπρῆς σταδιοδρομίας, τὴν ἐγκατέλειψε γιὰ νὰ παντρευτῆ τὸν συνάδελφό της Τζὼν Ντέρεκ καὶ ν' ἀφοσιωθῆ ὁλοκληρωτικὰ σ' αὐτόν, σὰν σύζυγος. Τώρα ὁ γάμος τους διαλύθηκε καὶ ἡ Οὔρσουλα ἐπανῆλθε στὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία. Ἤδη γυρίζει ἕνα φιλμ κατασκοπείας, στὸ ὁποῖο ὑποδύεται μιὰ πράκτορα τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις.

ΑΕΤΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ

Ὁ νεαρὸς αὐτὸς πιλότος τῆς ἰταλικῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας εἶχε μιὰ πραγματικὰ περίεργη περιπέτεια πάνω ἀπὸ τὴν πολίχνη Σιὼν τῆς Ν. Α. Ἐλβετίας. Τὸ ἀεροπλάνο του δέχτηκε ξαφνικὰ τὴν ἐπίθεσι δυὸ τεραστίων ἀετῶν τῶν Ἄλπεων, οἱ ὁποῖοι βέβαια σκοτώθηκαν κατὰ τὴ σύγκρουσι, ἀφίνοντας πάνω στὸ ἀεροπλάνο τὰ λείψανα ποὺ κρατάει ὁ ἴδιος στὰ χέρια του. Ἡ σύγκρουσι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ τραγικώτερες συνέπειες, προκάλεσε στὸ ἀεροπλάνο ζημιὲς μισοῦ ἑκατομμυρίου λιρεττῶν.

Ὁ Κίς, τὸ σκυλὶ-θαῦμα!

Ξέρει δυὸ γλῶσσες, «λέει» τὴν ἀκριβῆ ὥρα καὶ κάνει τὶς τέσσερις πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς!..

«Σε ποιὰ γλῶσσα θὰ θέλατε νὰ σᾶς πῆ ὁ Κὶς καλημέρα;» μὲ ρώτησε ὁ κύριος Μπάτελτ, ἐνῶ καθόμουν σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ λίβιγκ-ρούμ. Σκέφτηκα ὅτι γιὰ τὸν Κὶς θὰ ἦταν πιὸ εὔκολο νὰ ἐκφραστῆ στὰ ἰταλικά, ποὺ εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς πατρίδας του καὶ γι' αὐτὸ ζήτησα νὰ μὲ χαιρετήσῃ στὴ δική του γλῶσσα.

— Ἐμπρὸς Κίς, εἶπε τότε ὁ κύριος Μπάτελτ, χαιρέτησε τοὺς κυρίους στὰ ἰταλικά.

Οἱ ἄλλοι τρεῖς «κύριοι», ποὺ βρισκόντουσαν μαζί μου στὸ λίβιγκ-ροὺμ ἦταν τρία ἀγοράκια ἀπὸ ὀχτὼ ὣς δέκα χρόνων.

Ὁ Κὶς κούνησε χαρούμενα τὴν οὐρά του καὶ ἀνέβηκε στὴ μικρὴ σκηνή. Διάλεξε ἕνα-ἕνα τὰ κατάλληλα γράμματα ἀπὸ τὸ ράφι καὶ τὰ τοποθέτησε στὴ σειρὰ πάνω στὸ ἀναλόγιο, ὥσπου σχημάτισε τὴ λέξι «Μπουὸν τζόρνο».

Τὸ θέαμα εἶχε ἀρχίσει. Ἀνάμεσα στὴ μιὰ ἐπίδειξι καὶ τὴν ἄλλη τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ σκύλου, ὁ κ. Κρίστιαν Μπάτελτ, ὁ ὀγδοντάρης κύριός του, ἀναπολοῦσε τὴν περιπετειώδη ζωή του ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ σὲ ἡλικία μόλις δεκάξη ἐτῶν ἐγκατέλειψε τὸ πατρικό του σπίτι στὴν Ὁλλανδία καὶ ἀκολούθησε ἕνα τσίρκο, ἐπιθυμῶντας νὰ ζήσῃ κοντὰ στὰ ζῶα.

Ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ποὺ πέρασε ταξιδεύοντας πότε μὲ τὸ ἕνα τσίρκο, πότε μὲ τὸ ἄλλο, πλούσιος πιὰ σὲ πεῖρα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ζώων, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε, πῆγε νὰ κατοικήσῃ στὴν Ἰταλία, στὰ σύνορα τῆς γαλλικῆς Ριβιέρας, ὅπου ὁ διάσημος Βορονώφ, ὀνομαστὸς τότε γιὰ τὴν περίφημη «νίκη τῶν γηρατειῶν» τοῦ ἐμπιστεύτηκε τὴν ἀνατροφὴ τῶν πιθήκων του.

Μετὰ ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια συνεργασίας μὲ τὸν Ρῶσο ἐπιστήμονα, ὁ Μπάτελτ ἀποτραβήχτηκε στὴ βίλλα του, τὴν «Κιβωτὸ τοῦ Νῶε» στὴν Μπορτιγκέρα, ὅπου μένει τώρα μὲ τὴν σύζυγό του καὶ τὸ φίλο του τὸν Κίς.

Μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ὁ Μπάτελτ ἐξασκεῖ τὸ εὐγενικὸ ἐπάγγελμα τοῦ συμβούλου καὶ τοῦ θεραπευτοῦ τῶν ζώων. Σχεδὸν κάθε μέρα κάποιος θὰ τοῦ πάῃ ἕνα σκυλὶ γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσῃ ἢ νὰ τὸ περιποιηθῆ.

Ὁ Μπάτελτ διαθέτει ἕνα θαυμάσιο καὶ ἀποτελεσματικώτατο σύστημα γιὰ νὰ συμφιλιώνεται μὲ τὰ ζῶα. Τὰ χαϊδεύει μὲ τὸ ἔμπειρο χέρι του, τοὺς μιλάει καὶ «διαβάζει» μέσα στὰ ὑγρὰ μάτια τῶν ἀσθενῶν του τὶς μυστικές τους σκέψεις. Παίρνει ἀπαντήσεις στὶς ἐρωτήσεις του! Ἡ πεῖρα καὶ ἡ εὐαισθησία, ποὺ ἔχει ἀποκτήσει στὰ τόσα χρόνια τῆς ἀφοσιωμένης φιλίας του μὲ τὰ τετράποδα τοῦ τὸ ἐπιτρέπει αὐτό.

Ἡ συνάντησί του μὲ τὸν Κὶς ἔγινε μ' ἕνα τρόπο πολὺ συγκινητικό. Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶχε πεθάνει ἕνας σκύλος, ποὺ ὁ Μπάτελτ εἶχε ἀγαπήσει ξεχωριστά. Τὸν σκύλο ἐκεῖνον τὸν ἔλεγαν Κίς, εἶχε καστανὸ χρῶμα καὶ γλυκά, σχεδὸν ἀνθρώπινα, μάτια. Ὁ Μπάτελτ τὸν εἶχε μάθει νὰ παίζῃ πιάνο καὶ ὅταν τὸν ἔχασε λυπήθηκε φοβερά.

Κάποια μέρα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ δυνατὴ καταιγίδα, ὁ Μπάτελτ πῆγε νὰ περπατήσῃ κοντὰ στὴ θάλασσα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ κάποιο σημεῖο τῆς ἀκρογιαλιᾶς παρουσιάστηκε ἕνας σκύλος μὲ θλιβερὴ ὄψι. Φαινόταν καθαρὰ ὅτι ὑπέφερε ἀπὸ πεῖνα. Μὲ φοβισμένα βήματα πέρασε μπροστὰ ἀπὸ δυὸ ψαράδες καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μπάτελτ. Ἐκεῖνος, καθὼς τὸν παρατηροῦσε, ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη συγκίνησι. Τὸ καστανὸ τρίχωμο τοῦ ἀδέσποτου σκύλου καὶ τὰ γλυκὰ ἀνθρώπινα μάτια του ἔμοιαζαν καταπληκτικὰ μὲ τὸ τρίχωμα καὶ τὰ μάτια τοῦ Κίς.

—Κίς! φώναξε κροταλίζοντας τὰ δάχτυλα. Κίς!

Τὸ σκυλὶ σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ ὕστερα πῆγε ὑποτακτικὰ κοντά του.

— Κίς, πᾶμε στὸ σπίτι, εἶπε ὁ Μπάτελτ.

Καὶ τὸ σκυλί, ὁ νέος φίλος ποὺ ἐρχόταν ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποῦ, τὸν ἀκολούθησε κουνῶντας τὴν οὐρά του.

Τὴν ἑπομένη, πλυμένος καὶ χορτάτος ὁ Κίς, ἄρχισε τὰ μαθήματά του. Ἀπὸ τότε γιὰ τρία χρόνια κάθε μέρα περνοῦσε ἀρκετὴ ὥρα «μελετῶντας» κάτω ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ Μπάτελτ.

Ἂς ξαναγυρίσουμε ὅμως στὸ λίβιγκ-ροὺμ τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε, ὅπου ὁ Κὶς περιμένει τὶς ἐντολὲς τοῦ κυρίου του μπροστὰ στὴν «γραφομηχανή» του.

Πρόκειται γιὰ ἕνα ὁριζόντιο χαμηλὸ ράφι χωρισμένο σὲ πολλὰ μικρὰ διαμερίσματα. Σὲ καθένα ἀπ' αὐτὰ ὑπάρχει ἕνας ἀριθμὸς ἀπὸ μικρὲς πινακίδες μὲ ἕνα χερουλάκι ποὺ χρησιμεύει στὸν Κὶς γιὰ νὰ τὶς τραβᾶ. Πάνω σὲ κάθε πινακίδα εἶναι γραμμένο ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ οἱ ἀριθμοὶ ἀπὸ τὸ ἕνα ὣς τὸ δέκα. Ὅταν ὁ Κὶς θέλει νὰ συνθέσῃ ἕναν ἀριθμὸ ἢ μιὰ λέξι περνάει τὴ μικρὴ σκηνή, καὶ διαλέγει ἕνα-ἕνα τὰ γράμματα ἢ τοὺς ἀριθμούς, ποὺ τοῦ χρειάζονται πιάνοντας τὴ λαβὴ κάθε πινακίδας μὲ τὰ δόντια.

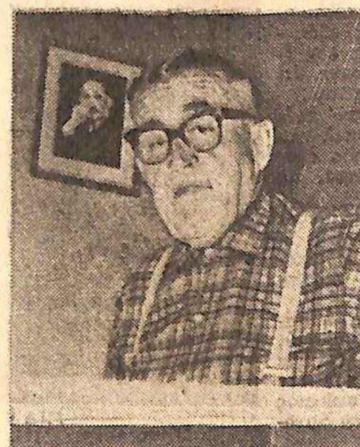

1) Ὁ Κρίστιαν Μπάτελτ, ὁ ὀγδοντάχρονο δάσκαλος τοῦ Κίς. 2) Ὁ Κὶς καθισμένος μπροστὰ στὸ μεγάλο ρολόϊ ὑπολογίζει τὴν ἀκριβῆ ὥρα καὶ ἰδιαίτερα τὰ λεπτά. 3) Ὅταν τελειώνῃ μιὰ ἀριθμητικὴ πρᾶξι, ὁ Κὶς γυρίζει χαρούμενος πάνω στὴν μικρὴ σκηνή, γιὰ νὰ δεχθῆ τὰ χειροκροτήματα. 4) Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς προσθέσεως, τὸ ἔδωσε χωρὶς δισταγμό, σὲ δύο περίπου λεπτά.

Περπατᾶ ἀργά, κυττάζοντας καλὰ τὸ γράμμα, ποὺ περιέχει κάθε χώρισμα καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε μιὰ στιγμή, τραβάει μὲ τὰ δόντια μιὰ-μιὰ τὶς κατάλληλες πινακίδες καὶ τὶς παρουσιάζει στὸ Μπάτελτ, γιὰ νὰ τὶς τοποθετήσῃ στὸ ἀναλόγιο.

Μ' αὐτὸ τὸ ἔξυπνο σύστημα, ὁ Κὶς ταίριαξε τὰ ὀνόματα τῶν παρισταμένων, ἀφοῦ ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς τὰ πρόφερε μόνο μιὰ φορά. Ὕστερα ὁ Μπάτελτ τὸν ρώτησε:

— Τί καιρὸ θὰ κάνῃ;

Ὁ Κὶς κύτταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὅλο τὸ πρωΐ ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος μὲ βαρειὰ σύννεφα καὶ φαινόταν ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ξεσποῦσε καταιγίδα. Τὸ ἀπόγευμα ὅμως ἕνας ξαφνικὸς ἄνεμος εἶχε διαλύσει τὰ σύννεφα ἀποκαλύπτοντας ἕναν καταγάλανο οὐρανὸ κι' ἕναν ὁλόχρυσο ἥλιο. Καὶ ὁ Κὶς ἀφοῦ κύτταξε ἔξω γιὰ μερικὲς στιγμὲς μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο λίγο στὸ πλάϊ γύρισε καὶ ἔγραψε «καλός».

Ὕστερα ὁ Μπάτελτ μὲ παρεκάλεσε νὰ μεταθέσω τοὺς δεῖκτες ἑνὸς ρολογιοῦ σὲ τρόπο ὥστε νὰ σχηματιστῆ μιὰ ὥρα, ποὺ νὰ μὴν εἶναι καὶ τόσο εὔκολο νὰ διαβαστῆ.

Ὁ Κὶς κάθησε μπροστὰ στὸ ρολόϊ καὶ ἔμεινε ἀκίνητος καὶ σκεπτικὸς γιὰ δέκα σχεδὸν δευτερόλεπτα. Ὕστερα ἔφυγε ἥσυχος γιὰ νὰ γράψῃ: 4 καὶ 33.

— Καὶ τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Μπάτελτ, θὰ κάνουμε λίγη ἀριθμητική.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἕνα ἀγοράκι, ποὺ καθόταν κοντά μου, ἄνοιξε ἕνα τετράδιο ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι καὶ ἄρχισε νὰ ὑπαγορεύῃ: «84 μεῖον 32». Ὁ Κὶς ἔδωσε ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα. «97 μεῖον 32» ἐξακολούθησε τὸ παιδί, σημειώνοντας τὸ πρῶτο ἀποτέλεσμα. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς προσθαφαιρέσεις ὁ Μπάτελτ μοῦ ἐξήγησε τί συνέβαινε. Τὸ παιδί, ποὺ ἔμενε σὲ μιὰ γειτονικὴ βίλλα, πήγαινε κάθε μέρα καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ λύνῃ ὁ Κὶς τὶς ἀσκήσεις του!

— Ὁ μικρὸς ὅμως, συνέχισε χαμογελῶντας ὁ Μπάτελτ, εἶναι ἀκόμα στὴν πρώτη δημοτικοῦ καὶ ὁ Κὶς ἐπιθυμεῖ ἀσκήσεις πιὸ περίπλοκες.

Θαύμασα τὸ πνεῦμα πρωτοβουλίας τοῦ μικροῦ μαθητῆ, ποὺ ἤξερε νὰ συνδυάζῃ τόσο θαυμάσια τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου. Συγχρόνως μεγάλωνε κι' ὁ θαυμασμός μου γιὰ τὸν καταπληκτικὸ Κίς. Θυμήθηκα τὶς ἀτέλειωτες ὧρες, ποὺ περνοῦσα κάποτε σκυμμένος πάνω στὰ φοβερὰ τετράδια τῆς ἀριθμητικῆς καὶ ἄρχισα νὰ ὑπαγορεύω μὲ τόνο γεμᾶτο δυσπιστία: «251 σὺν 310 σὺν 41[illegible]».

Ὁ Μπάτελτ ἔγραψε τοὺς ἀριθμοὺς πάνω σ' ἕνα μικρὸ πίνακα καὶ ὁ Κὶς ἔδωσε ἀμέσως τὸ σωστὸ ἄθροισμα. Συνέχισα βρίσκοντας ὅλο καὶ περισσότερο ἐνδιαφέρον στὸ παιχνίδι: «321 διὰ 8,586 διὰ 7,925 μεῖον 48».

Ὁ Κὶς ἐκτελοῦσε κάθε πρᾶξι μὲ ψυχρὴ ἀποφασιστικότητα.

— Οἱ διαιρέσεις αὐτὲς εἶναι πολὺ ἁπλὲς γιὰ τὸν Κίς, μπορεῖτε νὰ προτείνετε ἕναν πολυψήφιο πολλαπλασιασμὸ ἢ μιὰ μεγάλη ἀφαίρεσι μὲ τὴν δοκιμή της, μοῦ ἔλεγε ὁ Μπάτελτ.

Καὶ ἐγὼ πρότεινα καὶ ὁ Κὶς ἐκτελοῦσε κάθε δύσκολη πρᾶξι χωρὶς κανένα δισταγμό.

Ὅταν ὅμως θέλησα νὰ τὸν φωτογραφήσω, κατάλαβα ὅτι δὲν ἦταν εὔκολο. Τὸ πρῶτο φλὰς τὸν τρόμαξε καὶ σχεδὸν γιὰ ἕνα λεπτὸ ἔμεινε ἀκίνητος, πάνω στὴ σκηνὴ μὲ τὰ μεγάλα μάτια του καρφωμένα ἐπάνω μου, γεμᾶτα ἀπὸ ἀνήσυχα ἐρωτηματικά. Ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ ἀπαρνηθῶ τὸ φλάς.

Εἶναι φανερὸ ὅτι στὸν Κὶς δὲν ἀρέσει ἡ ἐπίδειξι. Δὲν εἶναι ἕνας κενόδοξος, ἀλλὰ ἕνας σοφός, ποὺ μισεῖ τὴ δημοσιότητα. Ἀπόδειξι ὅτι δὲν ἐργάζεται ποτὲ μπροστὰ σὲ περισσότερα ἀπὸ τέσσερα πρόσωπα. Οἱ πολλοὶ θεαταὶ τὸν ἐκνευρίζουν, γιατὶ τὸν κάνουν νὰ αἰσθάνεται τὸ κόμπλεξ τοῦ «φαινομένου». Κι' ἐκεῖνος δὲ θέλει νὰ εἶναι ἕνα φαινόμενο, θέλει νὰ εἶναι ἁπλὰ ἕνας σκύλος.

Στὸ τέλος μᾶς χαιρέτησε μ' ἕνα «Μπονζούρ», ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸ τελευταῖο μας χειροκρότημα.

— Τώρα πήγαινε νὰ παίξῃς Κίς, τοῦ εἶπε ὁ Μπάτελτ καὶ τὸν χάϊδεψε.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ καταπληκτικὸς σκύλος δὲν περίμενε τίποτ' ἄλλο. Πήδησε ἀπὸ τὴ μικρὴ σκηνὴ καὶ ἔτρεξε κοντὰ στὰ παιδιά, ποὺ τὸν δέχτηκαν μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ περηφάνεια γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ θὰ τοὺς ἔκανε νὰ παίξῃ μαζί τους. Τοῦ ἔδωσαν μπισκότα ποὺ τοῦ εἶχαν φέρει κι' ἐκεῖνος τὰ δέχτηκε κουνῶντας τὴν οὐρά του.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ σκύλοι δὲ μιλοῦν. Ὁ Κὶς μιλοῦσε. Τὰ μάτια του, τὸ εὐκίνητο μαλλιαρὸ κεφάλι του, τὸ χαρούμενο κούνημα τῆς οὐρᾶς του, τὸ τρέξιμό του πρὸς τὴν πόρτα, ἔμοιαζαν ὅλα νὰ λένε: «Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε νὰ βγοῦμε, πᾶμε νὰ παίξουμε... εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνα παιδὶ σὰν κι' ἐσᾶς, τελείωσα τὰ μαθήματά μου πᾶμε τώρα νὰ παίξουμε στὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ μπισκότα. Μοῦ ἀρέσουν κι' αὐτὰ πολύ, ἐκεῖ ὅμως, κοντὰ στὸ σπιτάκι μου, ἔχω κρύψει ἕνα κόκκαλο ἀπὸ τὸ μεσημεριάτικο μπιφτέκι μου! Ἐλᾶτε νὰ σᾶς τὸ δείξω!..

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὸ παιδὶ ποὺ πέθανε καὶ ἀναστήθηκε!

'Αφοῦ εἶχαν σταματήσει ἐπὶ 7 λεπτὰ ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἡ καρδιά του

Η ΔΙΑΣΩΣΙ ἑνὸς μικροῦ 'Αμερικανόπουλου ἀποτελεῖ ἕνα ἀπίστευτο θαῦμα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Σήμερα, τὸ παιδάκι αὐτό, ἡλικίας 5 χρονῶν, εἶναι ὑγιέστατο καὶ τελείως φυσιολογικό. Πρὸ 2 ἐτῶν ὅμως, πέθανε καὶ ἀναστήθηκε!

Εἶχε πάθει τότε μιὰ ὀξεῖα βρογχίτιδα κι' ἡ ἀναπνοή του ἔγινε δύσκολη καὶ ἀκανόνιστη. Μολονότι τοῦ κάνανε τραχειοτομὴ καὶ τοῦ δίνανε ἕνα σωρὸ ἀντιβιοτικά, ἡ κατάστασί του χειροτέρευε ὁλοένα. 'Ακόμα καὶ οἱ εἰσπνοὲς ὀξυγόνου δὲν τὸ ὠφελοῦσαν πιὰ καθόλου, γιατὶ οἱ βρόγχοι του εἶχαν φραχθῆ ἀπὸ πηχτὲς βλέννες.

Τέλος, σταμάτησε ἡ ἀναπνοή του. Οἱ γιατροὶ πέρασαν ἀμέσως ἀπ' τὴν κομμένη τραχεῖα του ἕνα βρογχοσκόπιον, ὡς μέσα στοὺς βρόγχους, καὶ διοχέτευσαν μ' αὐτὸ ὀξυγόνο. Συγχρόνως, εἰσάγοντες κατάλληλα ἐργαλεῖα μέσα ἀπ' τὸ ἴδιο βρογχοσκόπιον, ἄρχισαν νὰ βγάζουν τὶς πηχτὲς βλέννες.

Τὸ παιδὶ δὲν εἶχε πιὰ σφυγμό. Ἡ κατάστασι φαινόταν ἀπελπιστική.

Σύμφωνα μ' ἕνα παλιὸ ἰατρικὸ κανόνα, ὁ ἐγκέφαλος μπορεῖ νὰ μείνη δίχως αἷμα, δηλαδὴ χωρὶς ὀξυγόνο, ἐπὶ 3—4 λεπτὰ τὸ πολύ. Ὕστερα παθαίνει πιὰ ἀνεπανόρθωτες βλάβες. Κι' ἂν ἀκόμα ἐπιζήση ὁ ἄνθρωπος, οἱ ἐγκεφαλικές του λειτουργίες δὲν ξαναγίνονται ποτὲ κανονικές.

Τὸ ἀγοράκι, λοιπόν, εἶχε μείνει «νεκρὸ» ἐπὶ 6 ἢ 7 λεπτά! Κι' ὅμως, οἱ γιατροὶ δὲν ἀπελπίσθηκαν. Συνέχισαν τὶς προσπάθειές τους, ὥσπου τὸ παιδὶ ξανάρχισε ν' ἀναπνέη. 'Απ' τὸν τρόπο ὡστόσο τῆς ἀναπνοῆς του, κατάλαβαν ἀμέσως πὼς εἶχε πάθει βλάβες ὁ ἐγκέφαλός του. Θὰ μποροῦσαν, ἄραγε, νὰ τὸ κρατήσουν στὴ ζωή;

Βγάλανε τὸ βρογχοσκόπιον, τὸ ἀντικαταστήσανε μὲ τὸ σωλῆνα τῆς τραχειοτομίας κι' ἔβαλαν τὸ παιδὶ μέσα σὲ μιὰ ἀναπνευστικὴ συσκευὴ ὀξυγόνου. 'Αλλ' ὁ μικρὸς παρουσίασε κρίσεις σπασμῶν, ἡ θερμοκρασία του ἔφτασε στοὺς 40 βαθμούς, οἱ κόρες τῶν ματιῶν του εἶχαν διασταλῆ ὑπέρμετρα καὶ δὲν ἀντιδροῦσαν πιὰ στὸ φῶς κι' ὁλόκληρο τὸ σῶμα του εἶχε μελανιάσει.

Οἱ γιατροὶ τοῦ κάνανε μιὰ ἔνεσι ἀντισπασμωδικοῦ φαρμάκου κι' αὐξήσανε τὸ ὀξυγόνο, ποὺ τοῦ χορηγοῦσαν. Ὕστερα, μ' ἕνα «ψυχτικὸ σκέπασμα» κατέβασαν τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός του στοὺς 34,5 βαθμούς, γιὰ νὰ ἐπιβραδύνουν ἔτσι τὴ λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου καὶ νὰ ἐλαττώσουν τὶς ἀνάγκες του σὲ ὀξυγόνο. Κάθε τόσο, ρίχνανε μιὰ ἀραιὴ διάλυσι αλατιοῦ μέσα στὸ σωλῆνα τῆς τραχειοτομίας, γιὰ νὰ διατηροῦνται ὑγρὲς οἱ βλέννες καὶ νὰ μποροῦν νὰ τὶς τραβᾶνε ἔξω.

Μετὰ 24 ὧρες, τὸ ἀγοράκι μπόρεσε νὰ καταπιῆ τὸ περιεχόμενο ἑνὸς μπιμπερόν. Ἔμενε ὡστόσο μισοαναίσθητο. Τὴν πέμπτη μέρα, ξαναπαρουσιάστηκαν οἱ σπασμοί, ἀκόμα πιὸ δυνατοί. Τὸ παιδὶ βυθίσθηκε σὲ κωματώδη κατάστασι. Ἔπαψε ν' ἀντιδρᾶ στοὺς ἐξωτερικοὺς ἐρεθισμούς. Τίποτα δὲν ἔδειχνε, ὅτι ἔβλεπε, ὅτι ἄκουγε, ὅτι λειτουργοῦσε ὁ ἐγκέφαλός του.

Οἱ γιατροὶ σταμάτησαν πάλι τοὺς σπασμούς, μὲ κατάλληλα φάρμακα. 'Αλλὰ τὸ παιδάκι ἐξακολούθησε νὰ μένη σὲ κῶμα, τὶς ἑπόμενες δέκα μέρες.

Τέλος, τὴν ἑνδεκάτη, ἄρχισε νὰ κουνάη λίγο τὸ δεξιό του πόδι, ἔπειτα τὸ ἀριστερό, τὰ χέρια...Μπόρεσε καὶ πάλι νὰ τραφῆ ἀπ' τὸ στόμα.

Τὶς ἑπόμενες βδομάδες, ἡ κατάστασί του καλυτέρευε σιγὰ-σιγά. Ἔκλαιγε, χαμογελοῦσε, ἔδειχνε φόβο ἢ πόνο. Τὸ στῆθος του εἶχε καθαρίσει. Θερμοκρασία, σφυγμὸς κι' ἀναπνοή του εἶχαν γίνει κανονικά.

Τώρα οἱ γιατροὶ ἄρχισαν ἕνα ὑπομονητικὸ ἔργο ξαναδιδασκαλίας τῶν σωματικῶν λειτουργιῶν του. Ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουν, ὅπως ἕνα μωρό, νὰ πιάνη, νὰ κρατάη, νὰ κάθεται...

Ὅταν βεβαιώθηκαν πὼς μποροῦσε ν' ἀναπνέη κανονικά, ἀφαίρεσαν τὸ σωλῆνα τῆς τραχειοτομῆς κι' ἔκλεισαν τὸ τραῦμα.

Τὸ ἀγοράκι γύρισε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο στὸ σπίτι του, τὴν 36η μέρα.

'Αναγνώριζε τώρα τὰ διάφορα μέρη τοῦ σπιτιοῦ καὶ θυμόταν τὶς ὀνομασίες τῶν ἀντικειμένων. Σιγὰ-σιγά, οἱ σωματικὲς λειτουργίες του ξαναγίνονταν φυσιολογικές — μὲ τὴν ἴδια χρονολογικὴ σειρά, ποὺ ἀναπτύσσονται σ' ἕνα νεογέννητο βρέφος.

Ὅταν προσπάθησε νὰ περπατήση, στὴν ἀρχὴ σκόνταβε κι' ἔπεφτε. Λίγο-λίγο ὅμως, ἔμαθε νὰ περπατάη σιγὰ-σιγά, κι' ἀργότερα νὰ τρέχη, νὰ παίζη, νὰ πηγαίνη μὲ τὸ ποδηλατάκι του...

Σήμερα δὲ διαφέρει σὲ τίποτα ἀπὸ τ' ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, οὔτε σωματικά, οὔτε πνευματικά. 'Αποτελεῖ μιὰ ζωντανὴ σύστασι πρὸς τοὺς γιατροὺς νὰ μὴ σταματᾶνε τὶς προσπάθειές τους γιὰ τὴ διάσωσι ἑνὸς παιδιοῦ, ποὺ ἔπαψε ν' ἀναπνέη ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Γιατὶ εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ τὸ ἀναστήσουν, ἐπιτέλους.

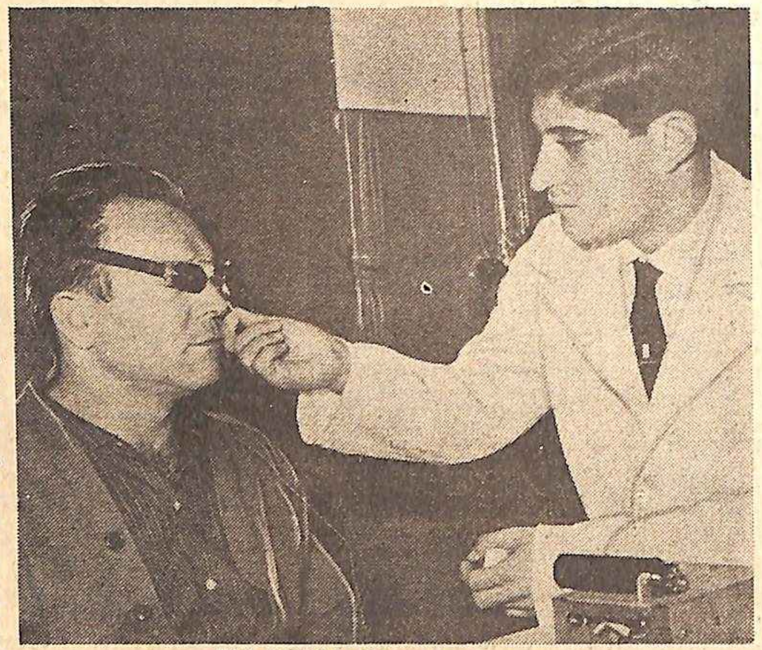

ΜΙΑ ΕΛΠΙΔΑ ΓΙΑ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ

Ἕνας νεαρὸς 'Ιταλὸς φοιτητὴς τῆς Φυσικῆς, ὁ 'Αντόνιο Γκαλιάρντι, εἶναι ὁ ἐφευρέτης καὶ κατασκευαστὴς μιᾶς ἠλεκτρικῆς συσκευῆς, ἡ ὁποία ὅταν προσαρμοστῆ σ' ἕνα ζευγάρι ἰσχυρὰ ματογυάλια ἐπιτρέπει σὲ ὡρισμένους τυφλοὺς ν' ἀνακτήσουν τὴν ὅρασι. Ὁ νεαρὸς ἐφευρέτης, ἀρνήθηκε νὰ ἐξηγήση πῶς ἀκριβῶς λειτουργεῖ ἡ ἐφεύρεσί του, γιατὶ ὅπως εἶπε δὲν τὴν ἔχει ἀκόμη κατοχυρώσει. Πρόκειται πάντως γιὰ μιὰ ἐγκατάστασι, ποὺ λειτουργεῖ μὲ ρεῦμα ἠλεκτρικῆς στήλης καὶ ἐρεθίζει τὸ ὀπτικὸ νεῦρο. Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ἔδωσαν, σὲ μερικὲς ἰδίως περιπτώσεις ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ὅπως δήλωσε ὁ Γκαλιάρντι, θὰ εἶχε τελειοποιήσει ἀκόμη περισσότερο τὴν ἐφεύρεσί του ἂν δὲ συναντοῦσε τρομερὲς οἰκονομικὲς δυσχέρειες, (ποὺ καθυστέρησαν κατ' ἐπανάληψιν τὶς ἔρευνες καὶ τὶς μελέτες, τὶς ὁποῖες ἄρχισε πρὸ τετραετίας).

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Ἕνας κίνδυνος ποὺ ξαναεμφανίσθηκε

Μιὰ ἐφημερίδα τῆς Πολωνίας τονίζει πὼς πρέπει νὰ ληφθοῦν ριζικὰ μέτρα καὶ νὰ ψηφισθοῦν αὐστηρότεροι νόμοι, γιὰ ν' ἀναχαιτισθοῦν τὰ ἀφροδίσια νοσήματα, ποὺ αὐξάνονται ἀλματωδῶς σ' αὐτὴ τὴ χώρα. Ἐνῶ, μετὰ τὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ἀναλογοῦσαν 8 περιπτώσεις τέτοιων νοσημάτων σὲ κάθε 100.000 ἄτομα, σήμερα ἀναλογοῦν περὶ τὶς 19.

Χειρουργικὰ ἐργαλεῖα ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη

Γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν κάθε πιθανὴ ἔλλειψι μετάλλου, σὲ περίπτωσι πολέμου, οἱ εἰδικοὶ ἑνὸς ἰατρικοῦ ἐργαστηρίου ἐρευνῶν τοῦ 'Αμερικανικοῦ Στρατοῦ μελέτησαν τὸν τρόπο κατασκευῆς ὅλων τῶν χειρουργικῶν ἐργαλείων ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. Τὰ ἐργαλεῖα αὐτὰ εἶναι ἐλαφρά, γερά, φτηνότατα καὶ εὔκολα στὴν κατασκευή τους (ἐφόσον χύνονται μέσα σὲ καλούπια). 'Αντίθετα, τὰ μετάλλινα ἐργαλεῖα κατασκευάζονται ἀπὸ εἰδικοὺς τεχνίτες, ποὺ εἶναι λίγοι καὶ ἀκριβοπληρωμένοι.

Ἡ τερηδὼν τῶν δοντιῶν μεταδίδεται ἀπὸ τὸ φιλὶ

Ἡ τερηδὼν τῶν δοντιῶν μεταδίδεται μὲ τὸ φιλί! Αὐτὸ ἀπεφάνθησαν οἱ 'Αμερικανοὶ ἐπιστήμονες. Προσοχή, λοιπόν!

Τὸ μαγικὸ σφυράκι ποὺ ἀδυνατίζει

Ἕνας γιατρὸς τῆς Γάνδης ἀνεκάλυψε ἕναν πρωτότυπο καὶ ἀλάνθαστο τρόπο γιὰ κεῖνες ποὺ θέλουν ν' ἀδυνατίσουν. Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς χρησιμοποιεῖ ἕνα σφυράκι ἀπὸ καουτσούκ, μὲ τὸ ὁποῖο δίνει ἀλλεπάλληλα χτυπήματα μεταξὺ τοῦ ἕκτου καὶ τοῦ ἑβδόμου αὐχενικοῦ σπονδύλου. Τὰ χτυπήματα αὐτὰ ἐπιδροῦν στὸ θυρεοειδῆ, ποὺ ἐκκρίνει τότε μιὰ ἀπισχναντικὴ ὁρμόνη. Μιὰ συνεδρία δέκα μόνον λεπτῶν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ προκαλέση ἐλάττωσι τοῦ βάρους κατὰ 3 κιλά.

Ἡ προέλευσι τῶν σπασμῶν στὰ παιδιὰ

Πολλὰ παιδιὰ παθαίνουν σπασμούς, ποὺ εἶναι ἄλλοτε περισσότερο κι' ἄλλοτε λιγώτερο σοβαροί. Οἱ σπασμοὶ αὐτοὶ μπορεῖ νὰ ἔχου ἐπιληπτικὴ προέλευσι, ἢ νὰ ὀφείλωνται σὲ μιὰ ἰδιαίτερη προδιάθεσι ποὺ καλεῖται σπασμοφιλία ἢ τέλος νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς παροδικῆς διαταραχῆς (π.χ. μιᾶς πυρετικῆς καταστάσεως). Ὅταν οἱ σπασμοὶ αὐτοὶ εἶναι συχνοί, συμβουλεύει ὁ δόκτωρ Σῶλτ, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γίνεται ἐξέτασι μὲ τὸν ἠλεκτροεγκεφαλογράφο, ποὺ θὰ μᾶς πληροφορήση ἂν ἔχουν ἢ ὄχι ἐπιληπτικὴ προέλευσι. Μόνον, ἄλλωστε, αὐτὴ ἡ μορφὴ τῶν σπασμῶν ἔχει κάποια σοβαρότητα καὶ ἀπαιτεῖ συνεχῆ καὶ προσεχτικὴ παρακολούθησι.

Τὰ δάκρυα ἐλαττώνουν τὸν πόνο

Τὰ δάκρυα, ὡς γνωστόν, περιέχουν ἕνα πολύτιμο ἔνζυμο, τὴ λυζοζύμη. Τὸ ἔνζυμο αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀπολυμαντικὲς καὶ μικροβιοκτόνους ἰδιότητές του, ἐλαττώνει ἐπίσης τοὺς πόνους τῶν ἀσθενῶν, ποὺ πάσχουν ἀπὸ καρκῖνο. Ἡ ἰδιότης αὐτὴ τῆς λυζοζύμης ὀφείλεται στὸ ὅτι ἐπιδρᾶ στὸ νευρικὸ σύστημα. Ἡ λυζοζύμη, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δάκρυα, βρίσκεται ἐπίσης μέσα στὸ λεύκωμα τοῦ αὐγοῦ, καθὼς καὶ σὲ διάφορα φυτά.

Νέο φάρμακο κατὰ τῆς φυματιώσεως

Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, εἶχε δοθῆ στὴν κατανάλωσι ἀπὸ ἕνα γαλλικὸ φαρμακευτικὸ οἶκο ἕνα καινούργιο φάρμακο κατὰ τῆς φυματιώσεως, ἡ ἐθιοναμίδη, ποὺ ἔδινε ἄριστα ἀποτελέσματα, ἀκόμη καὶ στὶς βαρειὲς μορφές. Τὸ φάρμακο αὐτό, ποὺ παιρνόταν ἀπὸ τὸ στόμα, δὲν ἦταν, δυστυχῶς, ἀνεκτὸ ἀπ' ὅλους τοὺς ὀργανισμούς. Σὲ πολλοὺς ἀσθενεῖς προκαλοῦσε γαστρικὰ φαινόμενα, ναυτία, πόνους, διάρροια κλπ. Οἱ ἐφευρέτες αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου κατώρθωσαν τώρα νὰ τὸ παρουσιάσουν μὲ τὴ μορφὴ ὑδαροῦς διαλύσεως, ποὺ εἰσάγεται στὸν ὀργανισμὸ μὲ ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις. Ἡ ἐθιοναμίδη μπορεῖ νὰ συνδυασθῆ μὲ τὴ στρεπτομυκίνη, τὰ δὲ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματά της ἐπέρχονται ταχύτατα. Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἀνακόπτει ἀμέσως τὴ φυματιώδη ἐπεξεργασία καὶ συντελεῖ στὴν ἐπούλωσι τῶν βλαβῶν.

Σὲ τί ὀφείλεται ἡ κούρασι τῶν παιδιῶν

Μερικὰ παιδιὰ ξυπνοῦν κουρασμένα, μ' ὅλο ποὺ κοιμοῦνται κανονικά. Μαῦροι κύκλοι στεφανώνουν τὰ μάτια τους, παθαίνουν συχνὲς ρινίτιδες καὶ εἶναι πολὺ εὐερέθιστα. Αὐτὴ ἡ κούρασι, σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν Ἑλβετῶν ἐπιστημόνων, ὀφείλεται σὲ μιὰ ἀλλεργία σὲ ὡρισμένες τροφὲς καὶ ἰδίως στὰ αὐγὰ καὶ τὴ σοκολάτα. Μόλις σταματήσουμε νὰ τοῦ δίνουμε αὐτὲς τὶς τροφές, τὸ παιδὶ ξαναγίνεται εὐδιάθετο καὶ ζωηρό.

Ὁ ἠλεκτροκαρδιογράφος τῆς τσέπης

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κατασκευάσθηκε ἕνας ἠλεκτροκαρδιογράφος τῆς τσέπης, ποὺ δὲν εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ ἕνα πακέτο τσιγάρων καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ λειτουργῆ ἐπὶ 10—12 ὧρες συνεχῶς. Μὲ αὐτὸ τὸν ἠλεκτροκαρδιογράφο μπορεῖ νὰ παρακολουθηθοῦν οἱ ἀντιδράσεις τῆς καρδιᾶς ἑνὸς ἀσθενοῦς, κατὰ τὴ διάρκεια ὁλόκληρης ἡμέρας. Ἕνας ἀσθενὴς μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἔχη αὐτὸ τὸν ἠλεκτροκαρδιογράφο στὴ τσέπη του τὶς ὧρες ποὺ βρίσκεται στὸ γραφεῖο του ἢ ποὺ πηγαίνει περίπατο κλπ..

Ο ΘΥΜΟΣ ΚΑΝΕΙ ΚΑΛΟ!

Ἂν τὸν ἀφίνουμε νὰ ξεθυμαίνη

ΠΟΙΑ ἦταν ἡ τελευταία φορὰ ποὺ κατορθώσατε νὰ διατηρήσετε τὴν ψυχραιμία σας καὶ νὰ μὴν παραφερθῆτε ἀπ' τὸ θυμό σας; Προσπαθῆστε νὰ τὴ θυμηθῆτε... κι' ὕστερα ν' ἀναλογισθῆτε πόσες δυσάρεστες συνέπειες ἀποφύγατε, μὲ τὸ νὰ κρατήσετε ἐγκαίρως τὴ γλῶσσα σας. Ὡστόσο, αὐτὴ ἡ αὐτοκυριαρχία σας μπορεῖ νὰ σᾶς ἔκανε περισσότερο κακό, παρὰ καλό.

Μπορεῖ νὰ σᾶς ἔβλαψε στὴν ὑγεία σας!

Πράγματι, πολλοὶ γιατροὶ παραδέχονται πὼς ὠφελεῖ νὰ θυμώνη κανεὶς καὶ νὰ ξεσπάζη κάπου—κάπου. Ἔτσι, θὰ ζήση περισσότερα χρόνια—λένε. Καὶ ἀναφέρουν γιὰ ἐπιχείρημα τὴν περίπτωσι τοῦ 'Αϊζενχάουερ.

Ἐδῶ κι' ἔξη χρόνια, ὁ 'Αμερικανὸς πρόεδρος, θύμωσε πολύ, ὅταν ἕνα ἐπεῖγον μήνυμα ἀπ' τὸ Στέϊτ Ντηπάρτμεντ ἦρθε νὰ διακόψη τὸ γκόλφ του, κι' ἀμέσως κατόπιν ἔπαθε καρδιακὴ προσβολή. Κατὰ τοὺς γιατροὺς ὅμως, δὲν τοῦ προκάλεσε τὴν κρίσι αὐτὸ τὸ ξέσπασμα τοῦ θυμοῦ, ἀλλὰ τὰ τόσα χρόνια ποὺ ἔμενε ἀναγκαστικὰ ἤρεμος καὶ ἀτάραχος φαινομενικά, ἐνῶ μέσα του ἔβραζε ἀπ' τὸ κακό του... Ἂν ἄφινε νὰ ἐκδηλώνεται συχνότερα ὁ θυμός του, δὲν θὰ πάθαινε ἴσως ἡ ὑγεία του.

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἐκπληκτικῆς αὐτῆς θεωρίας τονίζουν ἐπίσης ὅτι, κατὰ τὶς στατιστικές, ὑπάρχει ἐξαιρετικὰ μεγάλο ποσοστὸ καρδιακῶν μεταξὺ τῶν γκαρσονιῶν, τῶν ὁδηγῶν λεωφορείων, τῶν ἐμποροϋπαλλήλων, τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν διπλωματῶν. Ὅλοι αὐτοὶ λοιπὸν ὀφείλουν, ἐξ αἰτίας τῆς δουλειᾶς τους, νὰ συγκρατοῦν τὰ νεῦρα τους καὶ νὰ μὴ παραφέρωνται.

Ποιὰ εἶναι τώρα ἡ ἐξήγησι τοῦ πράγματος;

Ὅταν θυμώνουμε, ἐκκρίνονται ἀπὸ τοὺς ἀδένες μας στὸ αἷμα μας ἰσχυρὲς χημικὲς οὐσίες, γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν ν' ἀναπτύξουμε περισσότερη δύναμι καὶ ν' ἀντιμετωπίσουμε τὴν ἔκτακτη κατάστασι. Ἂν δώσουμε τότε μιὰ γροθιὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ μᾶς ἐνοχλεῖ, οἱ μύες μας καταναλίσκουν αὐτὲς τὶς οὐσίες. Ἂν ὅμως συγκρατηθοῦμε καὶ δὲν κάνουμε τίποτα, οἱ χημικὲς οὐσίες μένουν μέσα στὸν ὀργανισμό μας, ἐρεθίζουν τὸ πεπτικὸ σύστημα καὶ μπορεῖ νὰ βλάψουν τὴν καρδιά, ν' αὐξήσουν τὴν πίεσι τοῦ αἵματος, νὰ προκαλέσουν δυνατὸ πονοκέφαλο ἢ πόνους στὴν καρδιά...

«Σὲ τέτοιες περιπτώσεις— συνιστᾶ ἕνας διακεκριμένος ψυχίατρος— ξεθυμάνετε δίνοντας κλωτσιὲς στὰ ἔπιπλα ἢ χτυπώντας τὴ γροθιά σας στὸ τραπέζι... Εἶναι μιὰ βαλβίδα ἀσφαλείας, μὲ τὴν ὁποία θὰ προφυλάξετε τὴν ὑγεία σας, χωρὶς νὰ πειράξετε κανέναν».

Κι' ἕνας ἄλλος γιατρὸς λέει:

«Ἕνας λόγος, ποὺ οἱ γυναῖκες ζοῦνε κατὰ μέσον ὅρο περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄντρες, εἶναι γιατὶ ξεθυμαίνουν τὰ νεῦρα τους τρίβοντας μὲ μανία τὸ παρκὲ ἢ γυαλίζοντας τὰ ἔπιπλα. Οἱ σύζυγοί τους ἀπεναντίας πᾶνε στὸ γραφεῖο τους, ἀναγκάζονται ἐκεῖ νὰ συγκρατοῦν τὸ θυμό τους καὶ βλάπτουν τὴν ὑγεία τους, διατηρώντας τὶς χημικὲς οὐσίες μέσα στὸ αἷμα τους».

Ἴσως νὰ νοιώθετε ντροπὴ γιὰ τὸν ἑαυτό σας, ἐπειδὴ λογοφέρατε ἄσχημα μὲ τὴ γυναίκα σας. Κι' ὅμως ὁ καυγᾶς αὐτὸς σᾶς ἔκανε καλὸ στὴν ὑγεία! Μάλιστα, οἱ λαϊκοὶ ἐκεῖνοι τύποι, ποὺ μεθοκοπᾶνε καὶ δέρνουν τὶς γυναῖκες τους, μπορεῖ νᾆναι «κτήνη», ἀλλὰ ζοῦνε, κατὰ μέσον ὅρον, 90 χρόνια.

Τὸ ὡραῖο δὲ εἶναι ὅτι, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, οἱ γυναῖκες τους τοὺς δικαιολογοῦνε καὶ... περηφανεύονται μάλιστα γι' αὐτούς!

Οἱ ἄλλοι ἄντρες, οἱ πολιτισμένοι καὶ ἐξευγενισμένοι, δὲ δίνουν οὔτ' ἕνα χαστοῦκι στὴ γυναίκα τους. Σ' αὐτοὺς ὅμως εἶναι πιὸ συνηθισμένες οἱ καρδιακὲς κρίσεις... ἀλλὰ καὶ τὰ διαζύγια!

Ἕνας ἄλλος διακεκριμένος γιατρός, ὁ Νεοϋρκέζος, δόκτωρ Ἄλμπερτ Ντάγκμπλατ, τονίζει ὅτι τὰ γαστρικὰ ἕλκη, οἱ νευρικὲς διαταραχὲς κι' οἱ καρδιακὲς παθήσεις ἦσαν ἄλλοτε σπάνιες, ἐνῶ σήμερα ἔχουν γίνει τόσο κοινές. Κι' αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι οἱ παληοὶ δὲ ντρέπονταν νὰ ἐκδηλώσουν ἐμπράκτως τὸ θυμό τους. Οἱ ἀριστοκράτες μονομαχοῦσαν κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ στήνανε ὁμηρικοὺς καυγάδες.

«Σήμερα ὅμως— συνεχίζει ὁ δόκτωρ Ντάγκμπλατ— μπαίνοντας σὲ ὁποιοδήποτε μεγάλο γραφεῖο, βλέπετε ἀμέτρητους ὑπαλλήλους, ποὺ θἄθελαν πολύ... νὰ σπάσουν στὸ ξύλο τὸ διευθυντή τους, ἀλλὰ δὲν τολμοῦν! Ἔτσι, γίνονται νευρικοὶ καὶ καρδιακοί».

Πρέπει λοιπὸν νὰ εἴμαστε ὀξύθυμοι καὶ καυγατζῆδες, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε ὑγεία καὶ μακροβιότητα; Ὄχι, ἀλλὰ μποροῦμε κάπου—κάπου νὰ ξεσπάζουμε, νὰ μαλώνουμε λίγο μὲ τὴ γυναίκα μας, ἢ ἔστω ν' ἀνακουφιζώμαστε μ' ἕνα σπὸρ κάπως βίαιο. Κλωτσώντας π.χ. μιὰ μπάλλα, φανταζόμαστε.... πὼς δίνουμε αὐτὴ τὴν κλωτσιὰ στὸν ὑπαίτιο τοῦ θυμοῦ μας! Μποροῦμε ἀκόμα νὰ κόψουμε ξύλα, ἢ νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο μὲ γρήγορο περπάτημα... ἢ ἔστω νὰ σπάσουμε κάτι, γιὰ νὰ ξεθυμάνουμε!

Οἱ ἴλιγγοι ἔχουν πολλὲς αἰτίες

Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦνται

Η παρεγκεφαλίς, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸν κυρίως ἐγκέφαλο, εἶναι τὸ κέντρο τοῦ συντονισμοῦ τῶν κινήσεων. Κάθε τι λοιπὸν ποὺ τὴν ἐπηρεάζει, μπορεῖ νὰ προκαλέση ἰλίγγους.

Ἡ κοινότερη αἰτία εἶναι τὸ ἀλκοόλ. Τὰ παραπατήματα ἀποτελοῦν τὸ χαρακτηριστικώτερο γνώρισμα τῶν μεθυσμένων.

Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα ἔχουν ὡρισμένες, σχετικὰ σπάνιες ἀσθένειες τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἡ περιφερικὴ νευρῖτις π.χ. φέρνει μούδιασμα στὰ πόδια καὶ κάνει τὸ βάδισμα ἀσταθές.

Οἱ περισσότερες ὅμως περιπτώσεις ἰλίγγων ὀφείλονται σὲ κάποια διαταραχὴ τοῦ ὀργάνου ἰσορροπίας, ποὺ βρίσκεται στὸ λαβύρινθο τῶν αὐτιῶν. Τὸ ὄργανο αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐαίσθητο σὲ κάθε ἀνωμαλία τῆς τροφοδοσίας του μὲ αἷμα.

Ἔτσι ἐξηγεῖται π. χ. ἡ ξαφνικὴ ζάλη ποὺ νοιώθουν πολλὲς φορὲς οἱ ἡλικιωμένοι, ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι ἀκόμη, ὅταν σκύψουν γιὰ νὰ σηκώσουν κάτι ἀπὸ χάμω, κι' ὕστερο ἀνασηκωθοῦν. Ἡ μεταβολὴ ποὺ προκαλεῖται μ' αὐτὴ τὴν κίνησι στὴν πίεσι τῆς κοιλιᾶς τους, στερεῖ γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα τὸ κεφάλι τους ἀπὸ αἷμα. Αὐτὸ τοὺς φέρνει τὸν ἴλιγγο—ποὺ δὲν ἔχει ὅμως καμμιὰ σημασία καὶ περνάει μόνος του.

Τόσο ἡ πολὺ χαμηλή, ὅσο καὶ ἡ πολὺ ὑψηλὴ ἀρτηριακὴ πίεσις μπορεῖ νὰ προκαλέση ζάλη. Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς ὑπάρχει κίνδυνος συμφορήσεως, ἀλλ' ἁπλῶς ὅτι διαμαρτύρεται ὁ λαβύρινθος, μὲ τὸν τρόπο του, γιὰ τὴν ἀνωμαλία. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἡ ζάλη ἀκολουθεῖ πάντα κάποια ξαφνικὴ κίνησι.

Ἡ ἀναιμία ἐξ ἄλλου μπορεῖ νὰ προκαλέση μιὰ συνεχῆ ἐλαφρὰ ζάλη.

Ἄλλοτε πάλι, ἡ ζάλη ὀφείλεται στὸ κάπνισμα ἢ σὲ ὡρισμένα φάρμακα, ὅπως εἶναι ἡ ἀσπιρίνη καὶ ἡ κινίνη, ποὺ ἐπιδροῦν στὶς ἀπολήξεις τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου. Ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ κοιλιακὲς ἀνωμαλίες —ναυτία καὶ ἐμετοὺς —ἡ σκέψι πηγαίνει συνήθως σὲ τροφικὴ δηλητηρίασι. Συνήθως ὅμως, αὐτὲς οἱ ἄλλες ἀνωμαλίες, εἶναι συνέπεια τοῦ ἰλίγγου, ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει ὅταν μᾶς πειράζη ἡ θάλασσα.

Σ' ἄλλες περιπτώσεις, ὁ ἴλιγγος προέρχεται ἀπὸ κάποια τοπικὴ αἰτία, π.χ. τὴν παρουσία «κεριοῦ» μέσα στ' αὐτί, ποὺ πιέζει τὸ τύμπανο, ἢ σὲ συνάχι, ποὺ βούλωσε τὴν εὐσταχιανὴ σάλπιγγα (ἡ ὁποία συνδέει τὸ αὐτὶ μὲ τὴ μύτη).

Σοβαρώτερα εἶναι τὰ πράγματα, ὅταν ὑπάρχη ἀπόστημα τοῦ μέσου ὠτὸς ἢ μαστοειδῖτις. Τότε παρουσιάζεται συγχρόνως καὶ πόνος, ὁ ὁποῖος ἀνησυχεῖ τὸν πάσχοντα περισσότερο ἀπ' τὴ ζάλη.

Ἐφόσον τὰ ὄργανα τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ἰσορροπίας βρίσκονται τόσο κοντὰ τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, μέσα στ' αὐτί, εἶναι φυσικὸ ὅ,τι ἐπηρεάζει τὸ ἕνα, νὰ ἐπιδρᾶ καὶ στὸ ἄλλο. Ἔτσι, οἱ κουφοὶ ἢ οἱ βαρήκοοι ἔχουν συχνὰ ζάλες.

'Απ' ὅλες ὅμως τὶς μορφὲς ἰλίγγου, ἡ χειρότερη εἶναι ἡ λεγομένη «σύνδρομον τοῦ Μενιέρ». Χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἐλαφρὰ βαρηκοΐα, βουητὰ στ' αὐτιὰ καὶ περιοδικὲς κρίσεις ἰσχυρῆς ζάλης, ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι πὼς γυρίζει ὅλος ὁ κόσμος. Ἡ αἰτία φαίνεται ὅτι εἶναι μιὰ ὑπερβολικὴ αὔξησι τοῦ ὑγροῦ ποὺ κυκλοφορεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτιοῦ. Μερικοὶ ἀποδίδουν αὐτὴ τὴν αὔξησι σὲ ἀλλεργία καὶ συνιστοῦν ἀντιϊσταμινικὰ φάρμακα. Πάντως, ὠφελεῖ μιὰ δίαιτα χωρὶς ἀλάτι καὶ δίχως πολλὰ ὑγρά. Τὸ καλλίτερο φάρμακο, ἐξ ἄλλου, εἶναι τὸ νικοτινικὸν ὀξύ, μιὰ βιταμίνη τῆς ὁμάδος Β, ποὺ ἐνεργεῖ διαστέλλοντας τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα.

Ἂν ἀποτύχη κάθε ἄλλη θεραπεία, μπορεῖ νὰ γίνη μιὰ ἐγχείρησι στὸ αὐτί, ποὺ λιγοστεύει ἢ ἐξαφανίζει τοὺς ἰλίγγους. 'Αλλ' ἡ βαρηκοΐα καὶ τὰ βουητὰ στ' αὐτιὰ δὲν ὑποχωροῦνε μ' αὐτή.

Γελωτοθεραπεία

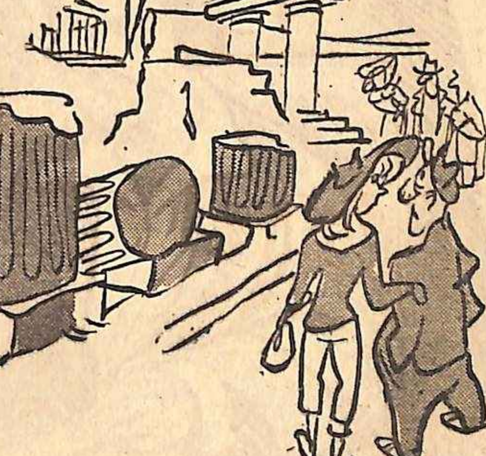

ΤΟΥΡΙΣΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

— Πολὺ ἀτζαμῆδες θὰ εἶναι ἐδῶ οἱ ὁδηγοὶ τῶν αὐτοκινήτων!...

— Ξαπλωθῆτε πρῶτα κάτω καὶ προσποιηθῆτε τὸν πεθαμένο. Ὕστερα ὁ Τοτός μου θὰ καθήση φρόνιμα - φρόνιμα νὰ τὸν κουρέψετε!...

— Ποῦ ἤσουν, ἀχαΐρευτε;... Πάλι οὖζο μυρίζουν τὰ γένεια σου!...

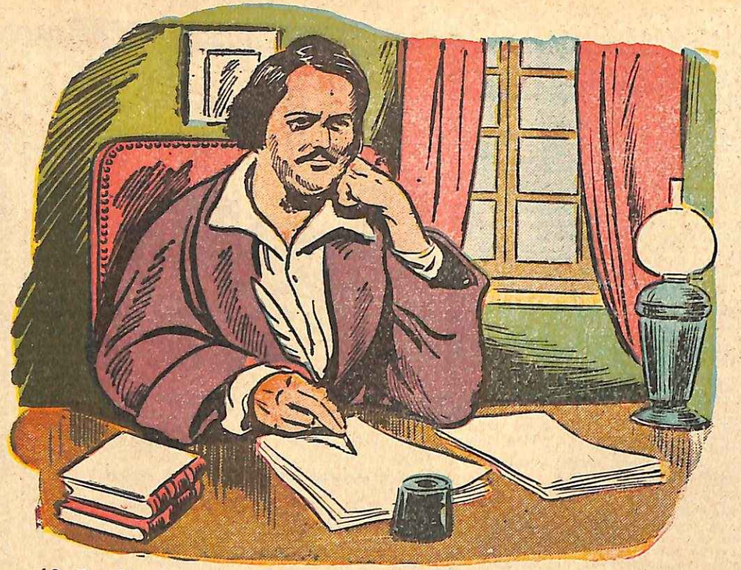

Ὁ Μπαλζὰκ ξανάπιασε τὴν πέννα ἀποφασισμένος αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ πετύχῃ...

Ἡ καρδιὰ τοῦ ΜΠΑΛΖΑΚ

Ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν μεγάλων συγγραφέων

Ὁ μεγάλος Γάλλος συγγραφεὺς Ὀνορὲ ντὲ Μπαλζὰκ γεννήθηκε στὴν Τοὺρ τὸ 1799. Ὁ πατέρας του ἦταν δικηγόρος καὶ εἶχε διορισθῆ σὲ διάφορα δημόσια ἀξιώματα. Ὅπως ἀναφέρει στὸ ἡμερολόγιό της, ἡ ἀδελφή του Σερβίλ, ὁ γέρο-Μπαλζὰκ ἦταν πολὺ ἰδιότροπος καὶ ἐκκεντρικός.

«Ὅταν βρισκόμαστε στὴν Τοὺρ—γράφει ἡ κυρία Σερβίλ—δὲν περνοῦσε μέρα, ποὺ νὰ μὴν κάνῃ ὁ ἀδελφός μου κάποια φασαρία. Ὅλη ἡ πόλι μιλοῦσε γιὰ τὶς παραξενιές του. Πότε δάνειζε χρήματα στοὺς φίλους του χωρὶς νὰχῃ περισσεύματα, πότε δημιουργοῦσε καυγάδες χωρὶς σπουδαῖες ἀφορμὲς καὶ πότε πάλι μελαγχολοῦσε ξαφνικὰ καὶ γινόταν ἀμίλητος».

Ἡ μητέρα ὅμως τοῦ Μπαλζὰκ εἶχε ἐντελῶς διαφορετικὸ χαρακτῆρα ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Τρυφερή, εὐγενική, ἥρεμη θετικὴ καὶ ἰσορροπημένη, εἶχε κερδίσει τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν ἀγάπη ἐκείνων, ποὺ τὴν γνώριζαν. Ὡστόσο, ὁ Μπαλζὰκ ἀπὸ τὴν μητέρα του δὲν κληρονόμησε τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἐλαφρὸ μυστικισμό της.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Μπαλζὰκ ἀνατράφηκε μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια καὶ φροντίδα ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, χωρὶς νὰ εἶναι πλούσιοι διέθεταν ἀρκετὰ χρήματα γιὰ τὴ μόρφωσί του.

Ὁ Ὀνορὲ κλείστηκε ἀπὸ πολὺ μικρὸς σ' ἕνα λύκειο ποὺ διακρινόταν γιὰ τὴν τάξι καὶ τὴν αὐστηρότητα τῆς ζωῆς τῶν μαθητῶν του. Οἱ ἐσωτερικοὶ τοῦ λυκείου αὐτοῦ δὲν εἶχαν τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν οἰκογένειά τους, πρὶν τελειώσουν ὅλες τὶς τάξεις καὶ πάρουν τὸ ἀπολυτήριό τους.

Ὁ Μπαλζὰκ ἔμεινε ἑφτὰ ὁλόκληρα χρόνια στὴ «φυλακή» αὐτή, ὅπως τὴν ἔλεγε ὕστερα, ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὰ παιδικά του χρόνια.

«Τὰ δυὸ πρῶτα χρόνια τῆς σχολικῆς του ζωῆς —διηγεῖται ἕνας καθηγητής του—οὔτε ἐγώ, οὔτε κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μου, παρατηρήσαμε τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ σ' αὐτὸ τὸ παιδί. Ἦταν ἁπλῶς ἕνας καλὸς μαθητής, ὅπως τόσοι ἄλλοι. Ἀπὸ τὸν τρίτο ὅμως χρόνο, ὁ μικρὸς Ὀνορὲ ἔδειξε στὶς ἐκθέσεις του ἕνα καταπληκτικὸ ταλέντο στὴν περιγραφή».

Ποῦ βρῆκε ἕνα παιδὶ δέκα χρονῶν τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἱκανότητα; Βέβαια τὸ ταλέντο εἶναι θεῖο δῶρο, ἀλλὰ ὁ Μπαλζὰκ τὸ πλούτισε μὲ τὴ μελέτη. Ἀπὸ τότε εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ φιλολογικὴ κίνησι τῆς ἐποχῆς του. Πῆγαινε τακτικὰ στὴ βιβλιοθήκη τοῦ λυκείου καὶ διάβαζε μὲ προσοχὴ ὁποιο βιβλίο ἔπεφτε στὰ χέρια του. Σὲ ἡλικία δεκατεσσάρων χρόνων ἄρχισε νὰ μελετᾶη τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες συγγραφεῖς καὶ νὰ προσανατολίζεται σ' ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ζητήματα. Πάνω ἀπὸ δώδεκα ὧρες τὴν ἡμέρα κλεινόταν στὴν κάμαρά του καὶ διάβαζε ἀκατάπαυστα.

«Κατὰ τὸ τελευταῖο χρόνο τῶν σπουδῶν του—συνεχίζει ὁ καθηγητής του—εἶχε καταντήσει ἀγνώριστος ἀπὸ τὴν ἀδυναμία, ἐνῶ πρῶτα ἦταν ζωηρὸς καὶ ροδοκόκκινος. Τὸ πολὺ διάβασμα τὸν εἶχε κάνει κατάχλωμο, ἀσθενικὸ κι' ἀφηρημένο. Εἶχε στιγμὲς ποὺ τὸν ρωτοῦσες γιὰ κάτι κι' ἀντὶ νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ, σὲ κυττοῦσε σὰν ἀποβλακωμένος. Στὶς παρατηρήσεις, ποὺ τοῦ κάναμε, δὲν ἔδινε καμμιὰ προσοχή. Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἡ ὑγεία του κλονίστηκε τόσο πολύ, ποὺ ὁ διευθυντὴς τοῦ λυκείου ἔγραψε στὸν πατέρα του νάρθῃ νὰ τὸν πάρῃ, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ καὶ ν' ἀλλάξῃ ἀέρα».

★

Στὰ 1814 ὁ Μπαλζὰκ σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων ἐγκαταστάθηκε μὲ τὴν οἰκογένειά του στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του, μπῆκε στὴ νομικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πῆρε τὸ δίπλωμά του. Εἶχε φτάσει πιὰ ὁ καιρός, ποὺ ὁ Μπαλζὰκ ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ ἕνα ἐπάγγελμα. Οἱ γονιοί του ποὺ εἶχαν ἀρχίσει τότε νὰ στενοχωροῦνται κάπως μὲ τὰ οἰκονομικά τους, τὸν συμβούλεψαν νὰ ἐργασθῇ στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο ἑνὸς φίλου τοῦ πατέρα του ἢ νὰ φροντίσῃ νὰ διορισθῇ δημόσιος ὑπάλληλος. Ἔπρεπε νὰ κερδίζῃ κι' αὐτὸς κάτι, γιὰ νὰ μποροῦσαν νὰ συντηρηθοῦν. Μὰ ὁ Ὀνορὲ ἀρνήθηκε ἐπίμονα:

—Ἐγὼ νὰ γίνω ὑπάλληλος; εἶπε στὸν πατέρα του εἰρωνικά. Προτιμῶ νὰ γίνω καλύτερα πραμματευτὴς καὶ νάμαι ἐλεύθερος. Ἡ μόνη δουλειὰ ποὺ μοῦ ταιριάζει εἶναι τὰ γράμματα. Μοναχὰ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα μπορῶ ν' ἀκολουθήσω.

Ὁ πατέρας του, βλέποντας πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν μεταπείσῃ, δέχτηκε νὰ τοῦ δίνῃ ἀπὸ τὸ ὑστέρημά του ἕνα μικρὸ ποσὸν κάθε μήνα, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ, ἂν πραγματικὰ θὰ μποροῦσε νὰ πετύχῃ, ὡς λογοτέχνης.

Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ οἰκογένεια Μπαλζὰκ γύρισε στὴν Τοὺρ, ὁ νεαρὸς Ὀνορὲ ποὺ ἦταν τότε εἰκοσιενὸς χρόνων, νοίκιασε ἕνα φτωχικὸ δωμάτιο στὴν ὁδὸ Λεστὶγκιερ 9, ἀποφασισμένος νὰ μείνῃ στὸ Παρίσι καὶ νὰ καταπιαστῇ μὲ τὸ γράψιμο.

Ἔτσι ἄρχισε ὁ Μπαλζὰκ τὴ φιλολογική του σταδιοδρομία. Τὸ πρῶτο του ὅμως ἔργο, ὁ «Κρόμβελ», δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπιτυχία. Ὡστόσο, δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Ἐξακολούθησε νὰ γράφῃ ἐντατικά. Τὸ 1827, κάτω ἀπὸ τὴν ἀμείλιχτη πίεσι τῆς φτώχειας, ὁ Μπαλζὰκ ἀναγκάστηκε νὰ συνεργασθῇ μὲ μερικοὺς φτωχοὺς συγγραφεῖς σὰν κι' αὐτόν, στὴν ἔκδοσι λαϊκῶν μυθιστορημάτων, στὰ ὁποῖα ἐννοεῖται δὲν ἔβαζε τ' ὄνομά του. Ταυτόχρονα ἄρχισε νὰ ἐργάζεται καὶ σὲ διάφορες ἐφημερίδες γιὰ νὰ κερδίζῃ τὰ καθημερινά του ἔξοδα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ φτώχεια τὸν ἔδερνε ἄγρια τὸ ἄλλο, μὲ μιὰ καταπληκτικὴ γονιμότητα. Γράφει εἴκοσι ὧρες τὸ εἰκοσιτετράωρο, χωρὶς ἀνάσα. Ἡ «Εὐγενία Γκραντέ», ὁ «Λουδοβίκος Λαμπέρ», ὁ «Μπάρμπα-Γκοριό» γίνονται ἀνάρπαστα.

Ὁ Μπαλζὰκ ἀρχίζει νὰ γίνεται γνωστὸς σ' ὅλη τὴ Γαλλία καὶ νὰ κερδίζῃ ἀρκετὰ χρήματα.

Τὴν ἐποχὴ αὐτή, μὲ τὴ βοήθεια πάντα τῆς πρόθυμης χήρας, ποὺ ἦταν πολὺ γνωστὴ στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τοῦ Παρισιοῦ, ὁ Μπαλζὰκ ἄρχισε νὰ ζῇ κοσμικά. Μπαίνει στὰ διάφορα σαλόνια καὶ λίγο ἀργότερα στὸ μέγαρο τῆς κυρίας Ζιραρντέν, ὅπου γνωρίζεται καὶ γίνεται φίλος μὲ τὸ διάσημο ποιητὴ Λαμαρτίνο.

★

Ὁ Μπαλζὰκ σὲ ἡλικία σαράντα χρόνων εἶναι πιὰ δοξασμένος. Τὰ μυθιστορήματά του ἀγοράζονται σὲ καλὴ τιμὴ καὶ τὰ ποσοστά του εἶναι μεγάλα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ εἶναι συνεχῶς χρεωμένος καὶ παραπονιέται πὼς δὲν ἔχει χρήματα. Ὅσοι τὸν γνώρισαν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ κι' ἀναμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Λαμαρτίνος, ἀποδίδουν τὴν ἀνέχεια τοῦ Μπαλζὰκ στὴ σπάταλη ζωή του.

Μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες τρέλλες, ποὺ ἔκανε, εἶχε καὶ τὴ μανία ν' ἀγοράζῃ παλιὰ ἀντικείμενα, ξοδεύοντας ἕνα σωρὸ λεφτά.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ Μπαλζὰκ γνωρίστηκε μὲ μιὰ πολὺ πλούσια Πολωνίδα, τὴν κυρία Χάνσκα, καὶ τὴν παντρεύτηκε σὲ ἡλικία 44 ἐτῶν. Ὕστερα ἀπὸ τὸν πολυφερνο αὐτὸ γάμο, ἡ οἰκονομικὴ κατάστασι τοῦ μεγάλου συγγραφέα βελτιώθηκε πολύ. Εἶχε πιὰ ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ πραγματοποιῇ καὶ τὶς πιὸ μεγάλες του ἐπιθυμίες. Τί εἰρωνεία ὅμως τῆς τύχης! Ὅταν ἤρθε ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἄνεσι, ποὺ γι' αὐτὰ μόχθησε τόσο πολύ, ἔχασε ὅ,τι πολυτιμώτερο ἔχει ὁ ἄνθρωπος: τὴν ὑγεία του. Ὁ Μπαλζάκ, ποὺ ἦταν τσακισμένος ἀπὸ τὴν ὑπερκόπωσι, πάσχει ἀπὸ τὴν καρδιά του. Ὑποφέρει ἀπὸ φρικτοὺς πόνους καὶ οἱ γιατροὶ δὲν τοῦ δίνουν καμμιὰ ἐλπίδα. Τοῦ ἀπαγορεύουν ἀκόμη καὶ νὰ γράφῃ. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει γι' αὐτὸν ἕνα φριχτὸ μαρτύριο.

Στὸ τέλος ἀποτραβιέται μὲ τὴ γυναῖκα του, σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι κι' ἕνα πρωΐ, στὶς 18 Αὐγούστου τοῦ 1850, ὁ Ὀνορὲ ντὲ Μπαλζὰκ πεθαίνει σὲ ἡλικία 51 χρόνων, σὲ μιὰ περίοδο ὡριμότητος, ὅπου αἰσθανόταν μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία, ὅπως ἔλεγε κι' ὁ ἴδιος, νὰ συμπληρώσῃ τὸ μεγάλο ἔργο του.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

—Νὰ πάρῃ ἡ εὐχή! Πολὺ κάτω μὲ πέτυχε!

—Ἐφέτος ἠσυχάσαμε ἀπ' αὐτόν! Τὸ κυνηγετικὸ τουφέκι του τὸ ἔκαμε ἅρπα!...

—Λουΐζα, ἔλα μέσα! Κάνει ἀκόμα κρύο γιὰ ἡλιοθεραπεία!

—Δὲν ἔχει ἀκόμα, καθὼς βλέπω, ὅλος ὁ κόσμος ἀνοιξι!...

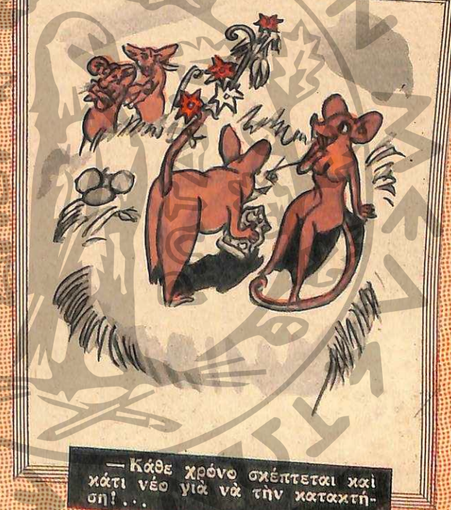

—Κάθε χρόνο σκέπτεται καὶ κάτι νέο γιὰ νὰ τὴν κατακτήσῃ!...

Τὸ καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ἕνας δυναμικὸς συνεχιστὴς τοῦ Ἰ. Παπαϊωάννου

ΗΤΑΝΕ δυὸ-τρεῖς ἑβδομάδες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα τοῦ 1934. Μιὰ μέρα ἀνοίγει ἡ πόρτα μου καὶ μπαίνει ὁ Παρασκευὰς Οἰκονόμου.

— Ξέρεις, μοῦ λέει χωρὶς προλόγους, εἴπαμε νὰ κάνουμε ἕνα μουσικὸ θίασο μὲ τὴν Ἡρὼ στὸ «Κεντρικόν»...

— Μπράβο! Μὲ τὸ καλό...

— Καὶ δὲν ξέρεις τὸ πιὸ σπουδαῖο!

— Γιά πέστο μου νὰ τὸ μάθω...

— Μὲ τί ἔργο ἀρχίζουμε;

— Μὲ τί;

— Μὲ δικό σου!

Εὐτυχῶς κατάφερα νὰ μὴν πέσω ἀνάποδα...

— Μὲ δικό μου ἔργο;

— Μάλιστα...

— Καὶ ποιό εἶναι αὐτὸ τὸ ἔργο;

— Εἶναι μιὰ ὀπερέττα ποὺ θὰ μᾶς γράψῃς...

— Καὶ πότε ἡ πρεμιέρα;

— Μά... λέμε ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ!...

Ξέσπασα:

— Δὲν εἶσαι καλά, Παρασκευᾶ μου!

— Γιατί;

— Γιατὶ μοῦ λὲς ὅτι σὲ ἕνα μῆνα ἀπὸ σήμερα θὰ ἀνεβάσῃς μιὰ ὀπερέττα μου, ποὺ δὲν ξέρουμε ἀκόμα οὔτε τὸν τίτλο της! Εἶναι σοβαρὰ πράματα αὐτά;

— Γιατί; Κάτσε σήμερα καὶ σκέψου ἕναν καμβὰ γιὰ λιμπρέττο, κάνε ἕνα πλάνο, μοίρασε τὰ τραγούδια κι' ἄρχισε νὰ τὰ γράφῃς... Ἕνα τραγούδι τὴν ἡμέρα δὲ σοῦ φτάνει;

—Μοῦ φτάνει... ἀποκρίθηκα παρασυρμένος.

— Καμμιὰ δωδεκαριὰ τραγούδια εἶναι ἡ ὀπερέττα... Βάλε τὶς «ρεμινισέντζες», τὰ «μελοντράμ», δεκαπέντε νούμερα — δεκαπέντε μέρες! Καὶ δέκα γιὰ τὸ λιμπρέττο — εἰκοσπέντε. Ἴσα-ἴσα...

Ἡ αἰσιόδοξη δραστηριότης τοῦ δυναμικοῦ συνομιλητοῦ μου μὲ ἔπεισε ὅτι δὲν ἤτανε ἀδύνατο αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητοῦσε. Ἔκατσα, λοιπόν, σκάρωσα τὸν καμβὰ τοῦ ἔργου, κι' ἄρχισα νὰ γράφω τὰ τραγούδια-στίχους καὶ μουσική. Ὁ Ἀλεξαντρὴς ὁ Φίλιππας ἀντέγραφε κάθε νούμερο, πήγαινε στὸ Γιώργο τὸ Βιτάλη τὸ ἀντίγραφο γιὰ ἐνορχήστρωσι, ἔπαιρνε ὁ μαέστρος, ὁ Τζούλιο Κοφίνο, τὸ πρωτότυπο κι' ἔκανε πρόβα! Φαίνεται πὼς εἶχα οἴστρο, γιατί, ἀντὶ γιὰ ἕνα, ἑβγαζα δύο νούμερα κάθε μέρα! Ἔτσι, πρὶν ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων ἡ ὀπερέττα ἤτανε «μουσικοστιχουργικῶς» ἑτοιμη!

Ἦρθε τότε ὁ δαιμόνιος Παρασκευὰς πάλι στὸ σπίτι μου, ὅπου εἶχα ἐγκλωβιστῆ γράφοντας νυχθημερὸν — στὴν «Καθημερινὴ» εἶχα δηλώσει ἀσθένεια καὶ δὲν πατοῦσα...

Ἦρθε, λοιπόν, ὁ Παρασκευὰς καὶ μοῦ λέει;

— Ξέρεις, εἴπαμε νὰ μεταθέσουμε τὴν πρεμιέρα γιὰ μιὰ ἑβδομάδα...

— Μπράβο! Γιὰ τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων...

— Γιὰ τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα!

Ἔ, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν κατάφερα νὰ διατηρήσω τὴν ἰσορροπία μου καὶ ἔπεσα ἀνάποδα!

— Γιὰ τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα! φώναξα ἐξαλλος. Μὰ ἀκόμα τὸ ἔργο δὲν ἔχει γραφτῆ...

— Εἶσαι ὑπερβολικός, ἡ μουσικὴ εἶναι ἕτοιμη μαζὶ μὲ τοὺς στίχους... Ἀπὸ λιμπρέττο πόσο ἔχεις προχωρήσει;

— Ἔχω καμμιὰ — δυὸ σκηνὲς γιὰ νὰ τελειώσω τὴν δεύτερη πρᾶξι...

— Ἐν τάξει! Δυὸ μέρες γιὰ νὰ τελειώσῃς καὶ τὴν τρίτη... Τζενεράλε Μεγάλο Σάββατο, πρεμιέρα Κυριακή...

— Μά, Παρασκευᾶ, δὲν ἔχω δῆ οὔτε μιὰ πρόβα τοῦ ἔργου!

— Ἔχω δῆ ἐγώ... Πάει ρολό!

Καὶ μὲ ἔπεισε μὲ μιὰ συμπληρωματικὴ φράσι ἀλάνθαστα πειστικοῦ βεληνεκοῦς:

— Γιατί νὰ χάσουμε τὴ βδομάδα τοῦ Πάσχα; Κυριακὴ μὲ Κυριακὴ θὰ πιάσουμε τὸ λιγώτερο διακόσες χιλιάδες — εἴκοσι δικές σου!...

★

Ἔτσι, τὸ μεσημέρι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ἕνας ὀχρὸς ἀπὸ τὴν ἀϋπνία καὶ τὴν ἀγωνία νεανίας, ὁ γράφων, ἔφτανε στὸ «Κεντρικὸ» γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴ γενικὴ δοκιμὴ τοῦ ἔργου του. Πῆγε ἐλεεινά! Ἐκνευρισμένοι οἱ ἠθοποιοί, ἡ Χαντᾶ, ἡ Νίνα Ἀφεντάκη, ὁ Νίκος Θηβαῖος, ὁ Μίμης Καντιώτης, ἡ Μπέλου, τὸ κόρο ἀνώριμο, τὸ μπαλέτο πελαγωμένο... Καὶ μέσα σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ χάος, μόνον ὁ Παρασκευὰς αἰσιόδοξος:

— Ἔννοια σου, μοῦ ἔλεγε, νὰ δῆς ποὺ θὰ ἔχουμε θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία...

— Κοροϊδεύεις, μωρὲ Παρασκευά;... Θὰ φᾶμε ξύλο ἀλύπητο!

— Δὲ θὰ φᾶμε ἄλλο, ἀπὸ λεφτὰ μπόλικα— κι' ἐσὺ μπόλικα ποσοστά!...

Ἡ πρεμιέρα ἀναγγέλθηκε μὲ τεράστιες ρεκλάμες στὶς πανηγυρικὲς ἐφημερίδες τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα: «Ἕνα χρόνο χωρὶς γυναῖκα», ὀπερέττα Χρ. Κ. Χαιροπούλου! Μὲ τί τρεμούλα ἔφτασα στὸ «Κεντρικὸ» καὶ τὸ βρῆκα γεμάτο! Νὰ εἴχαμε τούλάχιστον λίγο κόσμο, τὸ ρεζιλῆκι θὰ ἦταν πιὸ... οἰκογενειακό! Μὲ τέτοια πιέννα ὅμως, θὰ ἤτανε δημόσιο!...

Σήκωσα τὴν μπαγκέττα καὶ ἡ εἰσαγωγὴ τῆς ὀρχήστρας μὲ ἐγκαρδίωσε... Ἄνοιξε ἡ αὐλαία καὶ τὸ μπαλέτο ἄρχισε τὸ τραγούδι τῆς ἐνάρξεως. Ὁπότε ἄκουω κάτι μυστηριώδους προελεύσεως παραγγελίες: «Δεξιὰ τὸ πόδι σου, ἐσύ!... Ἐσύ, ἀριστερά, ξύπνα ζῶον!...» Ἤταν ὁ Παρασκευὰς ποὺ εἶχε τρυπώσει στὸ ὑπομβολεῖο γιὰ νὰ δίνῃ παραγγελίες στὸ μπαλέτο... Τὸν ἄκουγαν ὅμως ἀπὸ τὶς πρῶτες σειρές. Γι' αὐτὸ τοῦ χτυπάω τὸ ὑπομβολεῖο μὲ τὴ γροθιά μου καὶ τοῦ φωνάζω νὰ σωπάσῃ... Τὸ ἔργο προχωρεῖ, ἡ ἀτμόσφαιρα θερμαίνεται. Τὰ τραγούδια μπιζάρονται. Τὸ σόλο τῆς Χαντᾶ «Μιὰ νύχτα μόνο θ' ἀγαπᾶς» καταχειροκροτεῖται. Ἕνα σόλο τοῦ Παρασκευᾶ μὲ τὸν τίτλο «Τί σᾶς φταῖνε οἱ γυναίκες;...» τραγουδιέται ἀπὸ τὸ κοινὸ μὲ ἐνθουσιασμό. Ὁ κόσμος γελάει, συγκινεῖται, χειροκροτεῖ. Πέφτει ἡ αὐλαία, μὲ φωνάζουν στὴ σκηνή, ἡ Ἡρὼ μὲ φιλάει. Ἀρχίζει ἡ δευτέρα πρᾶξι καὶ τελειώνει μὲ δέκα αὐλαῖες! Ξανὰ μὲ φωνάζουν στὴ σκηνή, ἡ Χαντᾶ λάμπει, ὁ Παρασκευὰς σκουπίζει τὸν ἱδρῶτα του... Ἐνῶ, μᾶς χειροκροτεῖ ὁ κόσμος καὶ τοὺς τρεῖς, μοῦ ψιθυρίζει:

— Εἶδες ποὺ στάλεγα;...

Στὸ ταμεῖο ὁ ἐπιχειρηματίας τοῦ θιάσου καὶ ταμίας, ὁ ἀλησμόνητος Νίκος Μάττιος, μετράει τὴν εἰσπραξι τῶν δύο παραστάσεων — ἀπογευματινῆς καὶ βραδυνῆς: Σαράντα χιλιάδες! Πραγματικὸς θρίαμβος — καλλιτεχνικὸς καὶ οἰκονομικός...

★

Ἦταν ἕνας δυναμικὸς συνεχιστὴς τοῦ Ἰ. Παπαϊωάννου στὴν ὀπερέττα ὁ Παρασκευὰς Οἰκονόμου. Ἠθοποιός, ρεζισέρ, χορογράφος. Γεμάτος φλόγα καὶ μπρίο. Δύναμι κι' αἰσιοδοξία. Δημιουργικὸς καὶ ἐμπνευσμένος. Κάτω ἀπὸ τὴ ρωμαλέα καθοδήγησί του, ἡ ὀπερέττα εἶδε καλὲς ἡμέρες... Καὶ μὲ τὴ δική του δύσι, ἡ ὀπερέττα ἔδυσε κι' αὐτή...

Κάποια θεσούλα στὴ «Λυρικὴ» ἀγκάλιασε μελαγχολικὰ τὴ μεγάλη δόξα τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου μας. Ἐκεῖ ὁ Παρασκευὰς παίζει κάπου-κάπου κανένα ρολάκι. Καὶ θυμᾶται μὲ νοσταλγικὸ καμάρι τοὺς θριάμβους του ἄλλοτε...

Ἡ ἐποχὴ τὸν ἄφισε πίσω. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτήν!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Παρασκευὰς Οἰκονόμου στὴν ὀπερέττα «Κάου Μπόϋ».

Τὸ ἐνοχλητικὸ σκυλί

Τὸ καλλιτεχνικό μας

ΑΗΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΒΑΣΟΣ ΣΕΪΤΑΝΙΔΗΣ

Ὁ χιουμορίστας — τραγουδιστὴς

Ο ΒΕΤΕΡΑΝΟΣ, ἀλλὰ ἀειθαλὴς πάντα τραγουδιστὴς Βάσος Σεϊτανίδης, ξεχωρίζει ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους καλλιτέχνες τοῦ εἴδους, γιατὶ συνδυάζει τὸ τραγοῦδι μὲ ἕνα ἰδιότυπο χιοῦμορ. Ἕνα χιοῦμορ αὐθόρμητο, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε ἀρχή, οὔτε τέλος, καὶ ποὺ δὲν κουράζει, ὅσο κι' ἂν διαρκῆ.

Εἶναι, μὲ ἄλλα λόγια, ἕνας θαυμάσιος «κοζέρ», ὅπως πολὺ ὀρθὰ τὸν χαρακτήρισε, σ' ἕνα τελευταῖο του χρονογράφημα, ὁ κ. Σπῦρος Μελᾶς.

★

Ὁ Σεϊτανίδης κατάγεται ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἀπὸ πολὺ μικρός, εἶχε κλίση στὸ τραγούδι καί, σὰν πρόσκοπος στὸ Κάϊρο, ἔπαιρνε τακτικὰ μέρος, τραγουδῶντας σὲ διάφορες γιορταστικὲς ἐκδηλώσεις. Πολλὲς φορές, μάλιστα, τραγούδησε ντουέττο, μαζὶ μὲ ἕνα ἐπίσης πρόσκοπο τότε καὶ γνωστὸ ἐπιστήμονα σήμερα, τὸν κ. Κυρίλλο, διευθυντὴ τοῦ Νοσοκομείου Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἔψαλε ἐπίσης, σὰ μέλος χορωδίας στὶς ἐκκλησίες, ὡσότου ἀγεκάλυψε τὸ ὡραῖο μέταλλο τῆς φωνῆς του ὁ Αἰγυπτιώτης μαέστρος κ. Λόντος, καὶ τὸν παρουσίασε, ὕστερα ἀπὸ συστηματικὴ προετοιμασία, σὰν τενόρο, σὲ πολλὲς συναυλίες.

Ἀπὸ τὸ 1933, ὁ Σεϊτανίδης ἐγκατεστάθηκε στὴν Ἀθήνα, ὅπου, μὲ τὴ συμβουλὴ τῆς ἀξέχαστης Σοφίας Σπανούδη, συνέχισε τὶς σπουδές του στὸ Ἐθνικὸ Ὠδεῖο μὲ καθηγήτρια τὴ Γεννάδη. Μὲ συμμαθητές του λαμπρὰ σήμερα ἀστέρια τῆς ὄπερας, ὅπως ἡ Ἄννα Τασσοπούλου, ἡ Ἑλένη Νικολαΐδου, ὁ Νίκος Μοσχονᾶς, κ. ἄ., ὁ Σεϊτανίδης παρουσίασε ἀξιόλογα προσόντα τενόρου κι' ἔλαβε τὸ πρῶτο βάπτισμα τῆς σκηνῆς στὴ μελοδραματικὴ παράστασι τῶν ἀποφοίτων τοῦ Ὠδείου, σὰ Δὸν Ζοζὲ στὴν «Κάρμεν».

Ἀνήσυχο ὅμως πνεῦμα, ὅπως ἦταν ἀπὸ μικρὸς ὁ Σεϊτανίδης, ἀναζητοῦσε μιὰ γοήγορη ἐξέλιξι, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρά του. Ἔτσι, ξαφνικά, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ μεταπηδήσῃ στὸ ἐλαφρὸ τραγοῦδι.

Ἕνα πρωΐ, λοιπόν, χωρὶς νὰ σκεφθῆ καὶ πολύ, περνῶντας τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, ὁ δειλὸς τενοράκος μὲ τὸ γκρὶ παλτὸ μὲ τὸ βελούδινο γιακᾶ καὶ τὸ σκληρὸ μαῦρο καπέλλο ἀ λὰ Ἤντεν, μπῆκε στὸ τότε θέατρο «Μοντιάλ» καὶ ζήτησε τὸ μακαρίτη Μακέδο. Τὸν εἶδε στὴν εἴσοδο καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλω νὰ τραγουδήσω στὸ θέατρό σας... Εἶμαι πολὺ καλὸς τενόρος τοῦ Ὠδείου.

Ὁ Μακέδος, συνηθισμένος ἀπὸ παρόμοιους αἰφνιδιασμούς, δὲν τοῦ ἔδωσε καμμιὰ σημασία. Τὸν ἄφησε, λοιπόν, καὶ προχώρησε στὸ γραφεῖο του, μὲ μιὰ ἀπογοητευτικὴ ἀπάντησι:

— Λιπᾶμαι, ἀλλὰ δὲ μοῦ χρειάζεσαι... Ἐχουμε τενόρο...

Χωρὶς τότε νὰ ἀπελπισθῆ ὁ Σεϊτανίδης, προχώρησε στὴν πλατεῖα τοῦ θεάτρου καί, ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ τὴν «Ἐξομολόγησι» τοῦ Σαμάρα, μπροστὰ σὲ κενὰ καθίσματα.

Μὲ τὶς τελευταῖες νότες τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ φανέρωσαν ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς φωνῆς του, ὁ Μακέδος πετάχθηκε, ἀναμαλλιασμένος, ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, προχώρησε στὴν πλατεία, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Παιδί μου, ἔχεις μεγάλη φωνή. Σὲ προσλαμβάνω ἀπὸ σήμερα στὸ θέατρό μου. Θὰ σὲ παρουσιάσω στὸ «Μαχαραγιὰ» τοῦ Χατζηαποστόλου!

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ τὸν κρατήσῃ ὁ Μακέδος. Ἕνας δυναμικὸς μαέστρος τῆς ἐποχῆς, ὁ Θ. Παπαδόπουλος, ποὺ ἀντελήφθη τὸ ταλέντο του, τὸν ἔπεισε νὰ τὸν παρουσιάσῃ στὸν «Κῆπο τοῦ Μουσείου», μὲ μεγαλύτερη ἀμοιβή.

Ἐκεῖ, μαζὶ μὲ ἄλλα τραγούδια, ποὺ ταίριαζαν στὴ φωνή του, ἀνακάλυψε σ' ἕνα μουσικὸ τεμάχιο περιτυλίγματος, τὴ μελωδία τοῦ Νάλτσα «Εἶναι μεσάνυχτα», ἕνα ἐντελῶς ἄγνωστο ὡς τότε τραγοῦδι, ποὺ τὸ τραγούδησε αὐτὸς πρῶτος καὶ πού, μέσα σὲ λίγες μέρες, ἔκανε ὅλους νὰ τὸ ψιθυρίζουν μαζί του:

«Εἶναι μεσάνυχτα
κι' ὅλη ἡ φύσις ἡσυχάζει
κι' ἕνας νέος ποὺ σπαράζει
δὲν κοιμᾶται, ξενυχτᾶ...».

Ἦταν ἡ πρώτη του δημιουργία, ποὺ ἄρχισε νὰ τὸν ἐπιβάλλῃ σὰν τραγουδιστή.

Ἀκριβοπληρωμένες, λίγο ἀργότερα, συνέχισε τὶς ἐπιτυχίες του μὲ τὸ ἴδιο τραγοῦδι στὴν «Ὄασι» τοῦ Ζαππείου, ὡς ὅτου τὸν ἀνακάλυψε ἐκεῖ ὁ Ἄττις καὶ κατάφερε νὰ τὸν παρασύρῃ στὴ «Μάντρα» του τῆς ὁδοῦ Μηθύμνης, ὅπου ἔγραψε, εἰδικὰ γι' αὐτόν, δυὸ τραγούδια.

Ὁ Ἄττις ποὺ ἀντελήφθη τὴν ἐμπορικότητά του, τὸν ἄλλο χρόνο, τὸν πῆρε μαζί του σὲ μιὰ μεγάλη περιοδεία στὸ ἐξωτερικό, μαζὶ μὲ τὴν Ποζέλλι. Πῆγαν στὴν Αἴγυπτο, στὴν Τουρκία καὶ στὴ Ρουμανία. Παντοῦ ὁ Σεϊτανίδης σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία, γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ τραγούδια, εἶχε μάθει νὰ τραγουδάῃ καὶ σὲ ξένες γλῶσσες.

Ὅταν γύρισε στὴν Ἀθήνα, εἶχε τὴν ἔμμονη ἰδέα νὰ μεταπηδήσῃ στὴν πρόζα! Ἀκολούθησε μαθήματα στὴ δραματικὴ σχολὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, κι' ἔπειτα ἀπὸ ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις, προεκρίθη σὰν ἐξαιρετικὸ ταλέντο, ἀνάμεσα σὲ 32 ἄλλους ὑποψηφίους. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του. Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, μὲ τὴν ὑπόδειξι τοῦ Πανελληνίου Μουσικοῦ Συλλόγου, γιὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι στὸ ἐκεῖ διεθνὲς φεστιβάλ. Ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ ἕνα ἐξαιρετικὸ συμβόλαιο, ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου ἔμεινε δυὸ χρόνια.

Γυρίζοντας στὴν Ἑλλάδα, εἶχε μιὰ καινούργια ἐμπνευσι. Πάνω στ' ἀχνάρια τοῦ Μωρὶς Σεβαλιέ, ποὺ τὸν εἶδε καὶ τὸν θαύμασε ὁ ἴδιος στὸ Παρίσι, ἄρχισε νὰ συνδυάζῃ τὸ τραγοῦδι μὲ τὸ χιοῦμορ, σὲ μικρὴ κλίμακα στὴν ἀρχή, καὶ σὲ μεγαλύτερη ἀργότερα, γιὰ νὰ ἐξελιχθῆ σήμερα σὲ ἕνα ἰδιότυπο καλλιτέχνη, μοναδικὸ στὸ εἶδος του.

Πάνω σ' αὐτὸν τὸ νέο τύπο, δημιούργησε πολλὲς ἐπιτυχίες, ὅπως εἶναι ἡ «Μπανάνα» τοῦ Μπελαφόντε, «Ὁ κοντραμπασίστας», τὸ «Καλημέρα ζωή» καὶ πολλὲς πικάντικες παρλάτες.

★

Μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν δοῦμε ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδυα, στὸ κέντρο, ὅπου κρατοῦσε, μαζὶ μὲ τὴ Μούσχουρη, τὸ ρόρος ὅλου τοῦ προγράμματος. Περιμέναμε μὲ ὑπομονὴ νὰ τελειώσῃ, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν περιέργειά μας.

— Αὐτὸ τὸ χιοῦμορ σας, τὸν ρωτήσαμε, εἶναι πάντα προετοιμασμένο ἢ αὐθόρμητο;

— Νὰ σᾶς πῶ, ἐξαρτᾶται... Ὅπως τὸ πιάσω κι' ὅπως μὲ πιάσῃ... Ἀνάλογα μὲ τὸ κοινό. Γεγονὸς πάντως εἶναι, ὅτι ἔτσι, ὅπως βλέπω τὸν κόσμο νὰ μένῃ εὐχαριστημένος, χάνω τὴ συναίσθησι τοῦ χρόνου καὶ δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ σταματήσω κάποτε καὶ ποῦ ἀκριβῶς νὰ σταματήσω...

— Τί ἄλλο σᾶς ἀπασχολεῖ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγοῦδι;

— Μ' ἀρέσει πολὺ νὰ διαβάζω, νὰ σωφάρω καὶ νὰ περιποιοῦμαι τὸν κῆπο μου.

— Κι' ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς;

— Τὸ ἐνεργητικό μου εἶναι πολὺ φτωχὸ σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. Ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ μὲ ἀπασχόλησε στὴ ζωή μου ἦταν ἡ Σμάρω Στεφανίδου. Ἤμαστε συμμαθηταὶ στὴ δραματικὴ σχολὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου. Τὴν ἀγάπησα καὶ σὲ λίγο διάστημα παντρευτήκαμε...

Ἐδῶ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ συμφωνήσωμε, ὅτι ἡ διαλεχτὴ ἠθοποιὸς τῆς πρόζας καὶ ὁ τροβαδοῦρος τοῦ χιοῦμορ, ἀφοσιωμένοι πιστὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ἐπὶ 20 ὁλόκληρα χρόνια, εἶναι, ἀναμφισβήτητα, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ταιριαστὰ ζευγάρια, μέσα στὴν καλλιτεχνικὴ οἰκογένεια.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ὁ χιουμορίστας τραγουδιστὴς σ' ἕνα στιγμιότυπο μὲ τὸν Ἀζναβοὺρ, ὅταν ἀντιπροσώπευσε τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι, στὸ Φεστιβὰλ τοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ Βάσος Σεϊτανίδης.

Η "Κυρία ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ"

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—ΠΕΣ μου, σὲ παρακαλῶ, Τζούλια, ἔχεις σκοπὸ ν' ἀφήσης τὴ δουλειά σου, ὅταν παντρευτοῦμε ἢ ὄχι;

Ἡ Τζούλια Καλλέργη ἀκούμπησε τὸ τσιγάρο της στὸ σταχτοδοχεῖο, σταύρωσε τὰ χέρια της καὶ κύτταξε τὸν μνηστῆρα της μουτρωμένη.

—Ὄχι! εἶπε. Πόσες φορὲς θὰ στὸ πῶ; Ὄχι!

—Τότε, εἶπε κι' αὐτὸς θυμωμένος, ὅλα τελείωσαν μεταξύ μας! Ἐγὼ θέλω γυναῖκα τοῦ σπιτιοῦ κι' ὄχι γυναῖκα ἐργαζόμενη. Τὸ εἰσόδημά μου φτάνει καὶ παραφτάνει νὰ ζήσουμε ἄνετα...

—Νὰ πᾶς νὰ τὴ βρῆς τὴ σπιτόγατα ποὺ θέλεις, ἀγαπητέ μου!.. Χωρὶς ἄλλη κουβέντα, ἔβαλε ἐκείνος τὸ καπέλλο του κι' ἔφυγε.

Ἡ Τζούλια σηκώθηκε κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ πάταγο.

Ἡ Τζούλια Καλλέργη ἦταν μιὰ ὄμορφη κοπέλλα 28 χρόνων. Εἶχε δίπλωμα τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ἤξερε τρεῖς γλῶσσες κι' ἦταν σωστὸς διάβολος. Πέντε χρόνια μετὰ τὸ διορισμό της, ἡ διοίκησι τῆς Τραπέζης, ἐκτιμῶντας τὴν ἐξαιρετική της ἱκανότητα, τῆς ἀνέθεσε τὴ διεύθυνσι ἑνὸς μικροῦ ὑποκαταστήματος στὴν Ἀθήνα. Φανταστῆτε τὸ καμάρι της! Νἄναι προϊσταμένη ὑπαλλήλων πολὺ πιὸ μεγάλων ἀπ' αὐτήν!..

Ἡ Τζούλια κοιμήθηκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἄσκημα. Τὰ νεῦρα της ἦταν τεντωμένα. Γι' αὐτὸ ξύπνησε χωρὶς κέφι καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ γραφεῖο της. Τὸ Κέντρο, ἐπειδὴ εἶχε πέσει πολλὴ δουλειά, τῆς εἶχε στείλει γιὰ ἐνίσχυσι ἕνα νέο ὑπάλληλο. Ἡ Τζούλια, λοιπόν, σκεφτόταν ἂν ὁ Τέλης Βάνιας, ὁ καινούργιος ὑπάλληλος, εἶχε πάει στὴν ὥρα του.

Ἦταν ὀχτὼ παρὰ τέταρτο, ὅταν ἡ νεαρὴ προϊσταμένη μπῆκε στὸ γραφεῖο της. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδε, ἦταν ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἄσπρα τριαντάφυλλα πάνω στὸ τραπέζι της.

«— Σίγουρα, σκέφθηκε, θὰ τάχη βάλει ὁ καινούργιος ὑπάλληλος γιὰ νὰ μὲ καλοπιάσῃ!»

Θυμωμένη, λοιπόν, ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ τὰ πέταξε στὸ δρόμο. —Ἐσεῖς βάλατε τὰ λουλούδια πάνω στὸ γραφεῖο μου; ρώτησε αὐστηρὰ τὸν Τέλη Βάνια.

—Ναί, ἐγὼ τὰ ἔβαλα, εἶπε αὐτὸς μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

Ἡ Τζούλια δαγκώθηκε.

«—Ὁ νεαρὸς αὐτός, σκέφθηκε, εἶνε πολὺ ὄμορφος καὶ τὄχει πάρει ἀπάνω του. Νομίζει πὼς εἶμαι τοῦ χεριοῦ του! Γι' αὐτὸ μὲ βλέπει μ' αὐτὸ τὸ ὑπεροπτικό, τὸ κοροϊδευτικὸ χαμόγελο».

—Ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα, τοῦ πέταξε μὲ θυμό, ποὺ θὰ κάνετε καλὰ νὰ τὰ μάθετε, ἂν θέλετε νὰ συνεργασθοῦμε ὁμαλά. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα δὲν θέλω λουλούδια στὸ γραφεῖο μου!

Αὐτὴ γιὰ ἀπάντησι ἐκείνος, χαμογέλασε πάλι εἰρωνικά. Ἡ Τζούλια ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—Ἂν καὶ εἶμαι γυναῖκα, ξεφώνισε, αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς πρέπει νὰ μοῦ φέρεσθε μὲ τὸν τρόπο ποὺ ξέρετε. Λουλούδια καὶ κάτι τέτοια, δὲν μ' ἀρέσουν διόλου!...

—Πολὺ καλά, κυρία προϊσταμένη! Ἔχετε τίποτ' ἄλλο νὰ διατάξετε; Νὰ πάω στὸ Κεντρικὸ νὰ παραλάβω τὴν ἀλληλογραφία;

—Πηγαίνετε καὶ πᾶστε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὲ ἀποκαλῆτε «κυρία προϊσταμένη!»

—Αὐτὸ δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ ἀπαγορεύσετε!

Πῆρε τὸ χαρτοφύλακα τῆς Τραπέζης καὶ τράβηξε πρὸς τὴν ἔξοδο. Βλέποντάς τον νὰ βγαίνῃ ἔξω, ἡ Τζούλια πνιγόταν ἀπὸ τὸ κακό της. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν βάλη στὴ θέσι του μὲ κάθε τρόπο!

Νά ὅμως ποὺ τὰ πράγματα δὲν ἤρθαν ὅπως ἐπιθυμοῦσε ἡ ὄμορφη προϊσταμένη. Ὁ Τέλης ἐξακολουθοῦσε νὰ μπαίνῃ κάθε πρωῒ στὸ γραφεῖο, νὰ τῆς κάνῃ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι κι' ὕστερα νὰ τῆς λέῃ μὲ μιὰ εἰρωνικὴ λάμψι στὰ μάτια:

— Καλημέρα σας, κυρία προϊσταμένη!

Μερικὲς φορὲς ἔπαιρνε ἕνας ὕφος, ποὺ ἔκανε τὴ Τζούλια νὰ νομίζῃ πὼς ἦταν ἕνα μωρὸ κάτω ἀπὸ τὴν προστασία της. Κι' ὅμως ὁ Τέλης Βάνιας ἦταν ὁ πιὸ ἐργατικὸς καὶ ὁ πιὸ εὐσυνείδητος ὑπάλληλος τοῦ ὑποκαταστήματος. Δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ βρῇ τίποτα, ὥστε νὰ ζητήσῃ νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν. Ἐξ ἄλλου, ἦταν γυιὸς τοῦ ὑποδιοικητῆ τῆς Τραπέζης.

«—Θὰ ζητήσω νὰ φύγω ἐγώ», σκεφτόταν ἀπελπισμένη.

Ὅσοτόσο ἦταν πιο εὔκολο νὰ τὸ λέῃ κανείς, παρὰ νὰ τὸ ἐκτελῇ. Πάντα τὴν τελευταία στιγμὴ τὸ μετάνοιωνε. Μιὰ μέρα κάλεσε τὸν Βάνια στὸ γραφεῖο της γιὰ νὰ τακτοποιήσουν μερικὰ χαρτιά. Ἡ Τζούλια εἶχε ἐργαστῆ πολὺ ἐκεῖνο τ' ἀπόγεμα. Τὰ πλούσια μαλλιά της εἶχαν χυθῆ κι' εἶχαν πέσει στὰ πλάγια τοῦ ὡραίου προσώπου της. Μὰ ὁ Τέλης τὴ διέκοψε:

—Τί ὑπέροχη, τί θαῦμα!

—Θέλω νὰ πῶ πὼς εἶστε ὑπέροχη μὲ τὰ χυτὰ μαλλιά σας, κυρία προϊσταμένη! Θἄπρεπε νὰ τ' ἀφήνετε τακτικὰ νὰ πέφτουν ἔτσι...

—Νὰ μὲ συγχωρῆτε, τῆς εἶπε αὐτός, ἂν θαύμασα κάτι ὡραῖο! Τὴ στιγμὴ αὐτὴ νόμισα πὼς βλέπω ἕνα πορτραῖτο τοῦ Ραφαήλ!

Ἡ κοπέλλα κολακεύτηκε, μὰ καθὼς ἦταν αὐστηρή, ξεροκατάπιε, κρύβοντας κάτω ἀπὸ τὸ σοβαρὸ ὕφος της τὴν εὐχάριστη ἐντύπωσι.

Οἱ μέρες περνοῦσαν. Ἡ παράξενη ἐκείνη εἰρωνικὴ λάμψι στὰ μάτια τοῦ νεαροῦ ὑπαλλήλου, ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ γλυκαίνῃ, νὰ γίνεται ἕνα ἁπαλὸ χάδι, μιὰ βουβὴ λατρεία. Ἡ Τζούλια ἦταν ἐνθουσιασμένη.

—Ἐπὶ τέλους, εἶπε μέσα της, τὸν ἔφτιασα, ὅπως ἤθελα.

Δὲν τῆς ἔλεγε πιὰ κοροϊδευτικά: «Καλημέρα σας, κυρία προϊσταμένη», ἀλλὰ μιὰ ἁπλῆ «Καλημέρα» γεμάτη ἀγάπη καὶ τρυφερότητα.

—Ἀκοῦστε, τοῦπε, ἐκείνη ἕνα Σαββατόβραδο. Αὔριο εἶνε ἡ τελευταία Κυριακὴ τοῦ χρόνου. Πρέπει νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ τὸ κλείσιμο τῶν βιβλίων μας.

—Εὐχαρίστως, τί ὥρα θέλετε νάρθω; τῆς ἀπάντησε ὁλόχαρος.

—Στὶς δέκα.

—Ὡραῖα. Τότε θὰ περάσω νὰ σᾶς πάρω ἀπὸ τὸ σπίτι σας.

Κατάπληκτη ἡ Τζούλια εἶδε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, μιὰ κούρσα νὰ σταματᾴ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἦταν ὁ Τέλης Βάνιας.

—Δὲν τόξερα πὼς εἴχατε ἁμάξι! τοῦ πέταξε εἰρωνικὰ ἡ κοπέλλα.

—Τὸ ὄνειρό μου ἦταν ν' ἀποκτήσω ἕνα αὐτοκίνητο καὶ μιὰ ὄμορφη κοπέλλα! τῆς εἶπε καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

Μπῆκαν στὴν κούρσα καὶ πῆγαν στὸ ὑποκατάστημα. Οἱ λογαριασμοὶ καὶ τὰ βιβλία τακτοποιήθηκαν μ' ἕνα τρελλὸ κέφι. Στὴ μιὰ ἡ ὥρα ἦταν ὅλα ἕτοιμα. Ἡ κοπέλλα γελοῦσε ἀπὸ εὐχαρίστησι. Ἔκλεισαν μαζὶ τὸ γραφεῖο.

—Ἐλᾶτε τώρα νὰ σᾶς γυρίσω στὸ σπίτι σας.

—Μὰ δὲν εἶνε πολύ; Δὲν θέλω νὰ σᾶς κουράσω...

—Μὴν εἶστε τόσο ἀκατάδεχτη. Δυὸ χιλιόμετρα παρὰ πάνω!

Ξαναμπῆκαν στ' αὐτοκίνητο χαμογελῶντας. Σὲ λίγο ὅμως ἡ Τζούλια εἶδε μ' ἔκπληξι πὼς δὲν πῆγαιναν στὸ σπίτι της.

—Μὰ ποῦ μὲ πᾶτε; τὸν ρώτησε ξαφνιασμένη.

—Ἕνα περίπατο ὡς τὴν Κηφισιά. Ἀρκετὰ δουλέψαμε σήμερα!

Ἡ Τζούλια διαμαρτυρήθηκε, ὅταν τὸ ἁμάξι πέρασε τὴν Κηφισιὰ καὶ τραβοῦσε πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν Ἑκάλη.

—Μὰ ἐπὶ τέλους πότε θὰ γυρίσουμε;

—Γιατί διάβεστε τόσο; Θὰ σᾶς πάω στὴ Λίμνη!

Τί νὰ κάνῃ; Ὑποτάχτηκε στὴ μοῖρα της. Τώρα ἦταν αὐτὸς ὁ προϊστάμενος. Καὶ τί ὡραία ποὺ ἀδηγοῦσε! Ἦταν μιὰ ὑπέροχη χειμωνιάτικη μέρα. Ἔφτασαν στὴ Λίμνη, ἔφαγαν στὸ Περίπτερο κι' ὕστερα κάθισαν κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

—Τί ὡραῖο τοπίο! ψιθύρισε ἐκείνη μαγεμένη.

—Εἶνε ὡραῖο σὰν καὶ σένα, ἀγαπημένη μου!

Καὶ ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸ νιώσουν, βρεθηκαν ἀγκαλιασμένοι. Τὰ φρυγμένα χείλη τῆς ἀνέραστης κοπέλλας μισάνοιξαν γιὰ νὰ δεχτοῦν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ μεθύσι τοῦ ἐρωτικοῦ φιλιοῦ. Πόση ὥρα ἔβάσταξε αὐτὸ τὸ φιλί οὔτε κατάλαβαν. Μονάχα, ὅταν ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γέρνῃ καὶ οἱ χρυσὲς του ἀνταύγειες ἁπλωνόντουσαν πάνω στὰ ἥσυχα νερὰ τῆς λίμνης, ἐκείνη σηκώθηκε τρομαγμένη:

—Τέλη! Ἀργήσαμε πολύ. Οἱ γονεῖς μου θὰ ἀνησυχοῦν!..

★

Ἦταν πιὰ νύχτα ὅταν ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της. Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ὁ Τέλης τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε.

—Καληνύχτα, ὄνειρό μου! Καληνύχτα, ἀσύγκριτη προϊσταμένη μου! τῆς μουρμούρισε. Μ' ἀγαπᾶς;

—Ναί...

Ἡ Τζούλια ἀνέβηκε στὸ σπίτι της μισοτραγουδῶντας. Ἡ μητέρα της παραξενεύτηκε.

—Ποῦ ἦσουν ὅλη τὴ μέρα; Ἀνησυχήσαμε!

—Ἤμουν τόσο εὐτυχισμένη, μαμᾶ, σήμερα! Θὰ σοῦ τὰ πῶ...

—Μακάρι νὰ σοῦ βγῇ σὲ καλό, παιδί μου...

Ἔφαγε μ' ἕνα τρελλὸ κέφι, μὰ ὅταν ἀνέβηκε στὸ δωματιό της κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι, ἔνιωσε μιὰ παράξενη στενοχώρια νὰ τὴ κυριεύῃ.

«— Πῶς τὰ κατάφερα, ἀναρωτιόταν μ' ἀγωνία, νὰ ξεχάσω ἔτσι τὸν ἑαυτό μου;»

Τὸ πρωῒ, ὅταν ἔφτασε θλοσυρὴ στὸ γραφεῖο, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ τῆς ἔδωσε στὰ νεῦρα, ἦταν ἕνα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα. Ἡ χαϊδευτικὴ φωνὴ τοῦ νέου τῆς ψιθύρισε:

—Καλημέρα, ἀγάπη μου... Σ' ἀρέσουν;

—Σταμάτα! τοῦ πέταξε ἐκείνη ἀπότομα. Σιχαίνομαι τὰ λουλούδια. Σὲ παρακαλῶ νὰ ξεχάσῃς ὅ,τι συνέβη χτὲς μεταξύ μας.

—Ἄ! ὄχι, ἀγαπητή μου! φώναξε ἐκεῖνος κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του. Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ συνεργάζωμαι μ' ἕνα ρομπότ! Θὰ ζητήσω ἀμέσως νὰ μὲ μεταθέσουν!...

Κι' ἔφυγε σὰν τρελλός, χτυπῶντας πίσω του τὴν πόρτα.

★

Οἱ μέρες περνοῦσαν. Ἡ Τζούλια προσπαθοῦσε νὰ ξεχάσῃ τὸν Τέλη, μὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο. Τὸ γραφεῖο τῆς φαινόταν ἄδειο, πληκτικό. Δὲν μποροῦσε νὰ συγκεντρωθῇ. Κι' ἕνα βράδυ ἔνιωσε μ' ἀπογνωσι πὼς ὁ Τέλης, φεύγοντας, εἶχε πάρει μαζί του τὴν καρδιά της.

—Ἄ! γιατί νὰ φερθῶ τόσο ἀνόητα, τόσο σκληρά; ψιθύριζε μέσα στ' ἀναφυλλητά της.

Στὸ τέλος, ἕνα πρωῒ, ἀντὶ νὰ πάῃ στὸ γραφεῖο της, πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ Τέλη στὸ Κεντρικό. Ἐκεῖνος ἦταν σκυμμένος κι' ἔγραφε.

—Τέλη! τοῦπε ἡ Τζούλια.

—Ὦ! «κυρία προϊσταμένη!» Τί ἔκπληξι!... φώναξε ἐκεῖνος.

—Τώρα!... Ἤθελα νὰ σὲ δῶ μιὰ στιγμή. Πέρασαν τόσες μέρες... Μεθυσμένος ἀπὸ τὴ χαρά του τὴν τράβηξε στὸν καναπὲ τοῦ διπλανοῦ ἀδειου γραφείου.

—Τζούλια, σ' ἀγαπῶ, ψιθύρισε. Θέλω νὰ γίνῃς γυναῖκα μου!

—Ναί, δική σου γιὰ πάντα! τοῦ ἀπάντησε ἡ Τζούλια.

— Καὶ ἡ «προϊσταμένη»; τὴν ρώτησε φοβισμένος.

— Τώρα θάσαι ἐσὺ ὁ προϊστάμενος, ἀγαπημένε μου!

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

— *Ναί, δική σου γιὰ πάντα!* τοῦ ἀπάντησε ἡ Τζούλια.

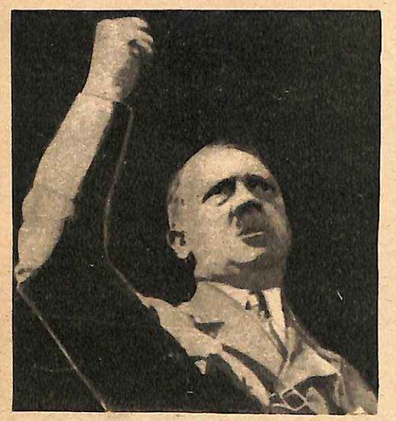

Πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια, ὁ Φύρερ ἄστραφτε καὶ βροντοῦσε, ἀφοῦ εἶχε ἀνάψει μιὰ παγκόσμια πυρκαγιά.

ΒΡΕΘΗΚΕ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ τοῦ Χίτλερ

Τὰ σχέδια τῶν Ναζήδων γιὰ ἕνα τρίτο πόλεμο

ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΑΡ 105)40. «'Απόρρητον». Κοινὴ Ἰδιοκτησία τῆς Βρεταννικῆς καὶ τῆς 'Αμερικανικῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας. Ἔμεινε κρυμμένο ἐπὶ 15 χρόνια στὰ ἀρχεῖα τοῦ Πενταγώνου, στὴν Οὐάσινγκτον. Ὕστερα πετάχθηκε, μαζὶ μὲ τόννους ἄλλων ἐγγράφων τῶν Ναζήδων, σ' ἕνα ἀχρηστευμένο ἐργοστάσιο τορπιλλῶν, στὴ Βιργινία.

Περιεχόμενον: Ἀποτελεῖται ἀπὸ 324 σελίδες, κακογραμμένες στὴ μηχανή, μὲ κόκκινο μελάνη. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀγραμματοσύνες καὶ ἀσυνταξίες.

Προέλευσις: Γράφτηκε σ' ἕνα μοναχικὸ ἀγροτόσπιτο, στὸ γερμανικὸ χωριὸ 'Ομπερσάλτζμπεργκ, τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1928.

Συγγραφεύς: "Ενας πρώην δεκανέας τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, γυιὸς Αὐστριακοῦ τελωνειακοῦ. 'Η φιλοδοξία του ἦταν νὰ γίνῃ ζωγράφος, ἀλλ' εἶχε καταλήξει μπογιατζὴς σπιτιῶν. "Εγινε ἐπίσης «πολιτικὸς τῆς μπαρριάς», ἐπιχείρησε κάποτε νὰ ἁρπάξῃ τὴν ἐξουσία, στὴ Βαυαρία, ἀπέτυχε καὶ φυλακίσθηκε στὸ φρούριο Λάντσμπεργκ.

Ονομα: 'Αδόλφος Χίτλερ.

Στὴ φυλακὴ εἶχε γράψει τὸ πρῶτο του ἔργο, μὲ τίτλο «Ο 'Αγὼν μου». Τρία χρόνια μετὰ τὴν ἔκδοσί του, εἶχε καταφέρει νὰ πουλήσῃ μόνο 25.000 ἀντίτυπα. Ἦταν ἀποτυχία, ἀπὸ ἐμπορικῆς ἀπόψεως, ἀναλογα μὲ τὴν κυκλοφορία ποὺ ἔλπιζε νὰ πετύχῃ.

Κι' ἦταν τότε ἡ ἐποχὴ τῶν ἰσχνῶν ἀγελάδων, γιὰ τὸν μέλλοντα... Μεσσία καὶ τοὺς ὀπαδούς του. 'Ο ἄνθρωπος μὲ τὸ μουστακάκι ἀλὰ Σαρλώ, τὸ «τσουλούφι» στὸ μέτωπο καὶ τὸ αἰώνιο τρεντσκότ, χρειαζόταν ἀπαραιτήτως λεφτὰ γιὰ νὰ κινηθῇ. Στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1928, τὸ κόμμα του δὲν εἶχε κερδίσει, παρὰ 12 ἕδρες στὸ Ράϊχστεγ. 'Ο μέσος Γερμανὸς ἀπολάμβανε ἀκόμα μιὰ κάποια φαινομενικὴ εὐημερία καὶ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ ἐπαναστατικὰ κηρύγματα μερικῶν ταραχοποιῶν.

ΤΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΟΜΠΕΡΣΑΛΤΖ. ΜΠΕΡΓΚ

"Ετσι, τὸ χειρόγραφο τοῦ 'Ομπερσάλτζμπεργκ —ἡ βάσι γιὰ ἕνα δεύτερο βιβλίο τοῦ Χίτλερ, ποὺ δὲν ἐκδόθηκε ποτὲ— θεωρήθηκε τὸ «φάρμακο» γιὰ τὴν κρίσιμη κατάστασι. "Ηταν ἕνα δραματικὸ καὶ πατριωτικὸ μήνυμα πρὸς τοὺς συντηρητικούς, ἐθνικιστικούς... καὶ πλούσιους κύκλους τῆς Γερμανίας.

"Οταν ὅμως ὁ Χίτλερ τελείωσε τὴν ὑπαγόρευσί του, ἄλλαξε γνώμη.

— Κρύψτε, γιὰ τὴν ὥρα, αὐτὸ τὸ χειρόγραφο, διάταξε.

Γιατὶ ἔκρινε ὅτι θὰ σημείωνε κι' ἐκεῖνο ἀποτυχία καὶ ὅτι, μὲ τὸ περιεχόμενό του — στὸ ὁποῖο εἶχε ξεχύσει ὅλο του τὸ δηλητήριο γιὰ τὴν «παραγνωρισμένη μεγαλοφυΐα» του — θὰ ἔβγιζε ὡρισμένους ἀνθρώπους, ποὺ τοὺς θεωροῦσε σὰν πιθανοὺς συνεργάτες του.

Δεκαεφτὰ χρόνια ἀργότερα, ὁ Χίτλερ πέθανε ἄδοξα, στὸ καταφύγιο τῆς Καγκελλαρίας, στὸ Βερολῖνο. 'Η «Νέα Τάξις» εἶχε συντριβῇ ἀπ' τὶς δυνάμεις τῆς 'Ελευθερίας. Τὸ Ράϊχ, ποὺ φιλοδοξοῦσε νὰ ζήσῃ 1000 χρόνια, κειτόταν τώρα σ' ἐρείπια.

Μαζὶ μὲ διάφορα ἄλλα ντοκουμέντα, οἱ νικηταί, 'Αμερικανοὶ καὶ "Αγγλοι, βρῆκαν καὶ τὸ παληὸ ἐκεῖνο καὶ κρυμμένο χειρόγραφο. Τὸ φύλαξαν, ὅπως εἴπαμε, στὸ Πεντάγωνο ἐπὶ 15 χρόνια, ἀπ' ὅπου —ποιός ξέρει πῶς— κατέληξε σὲ μιὰ ἀποθήκη χαρτιῶν, στὴ Βιργινία.

'Εκεῖ τὸ βρῆκε λοιπὸν ἕνας ἄνθρωπος, κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς Ναζῆδες, ἕνας λαμπρὸς ἱστορικός, ποὺ εἶχε μεταβληθῇ σὲ ντέτεκτιβ ἐπὶ 11 χρόνια, ψάχνοντας παντοῦ γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ.

Τὸ περιεχόμενό του εἶναι συνταρακτικὸ καὶ τρομαχτικὸ μαζί, τόσο γιὰ κείνους ποὺ φοβοῦνται πάντα τὴν ἀναβίωσι τοῦ Ναζισμοῦ, ὅσο καὶ γιὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν Γερμανῶν, ποὺ προτιμοῦν νὰ ξεχνάνε τὴν περίοδο τῆς παντοδυναμίας τοῦ Φύρερ γιὰ νὰ μὴν ἔχουν κι' οἱ ἴδιοι τύψεις συνειδήσεως...

Προβλέπεται ὅτι θὰ σημειώσῃ παγκόσμια ἐπιτυχία σὲ πώλησι, ὅταν θὰ ἐκδοθῇ προσεχῶς σὲ βιβλίο ἀπ' τὸν ἀμερικανικὸ ἐκδοτικὸ οἶκο Γκρόβ.

Τὰ συγγραφικὰ δικαιώματα θὰ διατεθοῦν γιὰ τὴ βοήθεια τῶν ἀμέτρητων θυμάτων ποὺ δημιούργησε ὁ Ναζισμὸς στὴν Εὐρώπη.

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Στὸ πρῶτο του βιβλίο, τὸν «'Αγῶνα», ὁ Φύρερ προειδοποιοῦσε τὸν κόσμο ὅτι σχεδίαζε νὰ προκαλέσῃ δύο παγκοσμίους πολέμους.

Μὲ τὸν πρῶτο ἀπ' αὐτούς, θὰ κανόνιζε τοὺς παληοὺς ἐκκρεμεῖς λογαριασμούς μὲ τὸν προαιώνιο ἐχθρό τῆς χώρας του: τὴ Γαλλία. Γιατὶ οἱ Γάλλοι ἤθελαν τὴ Γερμανία ζαρωμένη πίσω ἀπ' τὰ κολοβωμένα σύνορά της, μέσα στὸν περιωρισμένο χῶρο ποὺ τῆς εἶχε ἀφίσει ἡ Συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν. Σύμμαχος τῶν Γερμανῶν, σ' αὐτὸ τὸν πόλεμο, θὰ ἦταν ἡ φασιστικὴ Ἰταλία.

'Ο δεύτερος πόλεμος τοῦ Χίτλερ θὰ εἶχε σκοπὸ τὴν ἐκμηδένισι τῶν Ρώσων καὶ τῶν Πολωνῶν. Γιατὶ ἡ Γερμανία χρειαζότανε ἀπολύτως τὰ ἐδάφη τους, σὰν ἀπαραίτητο «ζωτικὸ χῶρο», γιὰ ν' ἁπλωθῇ καὶ ν' ἀνασάνῃ.

Φαίνεται ὡστόσο ὅτι δὲ θὰ ἦταν ἀρκετοὶ αὐτοὶ οἱ δύο πόλεμοι. Πράγματι, τώρα μαθαίνομε γιὰ πρώτη φορά, ἀπ' τὸ ἄγνωστο ὡς σήμερα χειρόγραφο τοῦ Χίτλερ, ὅτι οἱ ναζιστικὲς ὁρδὲς θὰ κάνανε καὶ τρίτο πόλεμο, ἐναντίον τῆς 'Αμερικῆς!

Πραγματικά, ὁ μεγαλομανὴς Χίτλερ ἔκανε τὸ συλλογισμὸ ὅτι ἡ 'Αγγλία δὲ θὰ ἔφερνε ἀντίρρησι στὰ σχέδιά του, ἀρκεῖ μόνο νὰ διατηροῦσε ἀνέπαφη τὴ δική της ἀποικιακὴ αὐτοκρατορία. Κατὰ τὴ λογική του, οἱ "Αγγλοι ἦταν οἱ φυσικοὶ φίλοι τῶν Γερμανῶν, ἐφόσον ἔτρεχε στὶς φλέβες τους τὸ ἴδιο σαξωνικὸ αἷμα.

'Η 'Αμερικὴ ὅμως θὰ ἦταν ἐπικίνδυνη. Μετὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, εἶχε γίνει μιὰ μεγάλη Δύναμις. Κι' ὁ Χίτλερ δὲν ἀνεχότανε τὴν πιθανότητα ν' ἀναλάβουν οἱ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες τὴν ἡγεσία τοῦ κόσμου.

«Μονάχα ἡ Γερμανία —λέει στὸ χειρόγραφό του— θὰ εἶναι ἱκανὴ στὸ μέλλον νὰ ἀντιταχθῇ στὴ Βόρειο 'Αμερική. Εἶναι καθῆκον τοῦ 'Εθνικοσοσιαλισμοῦ νὰ προετοιμάσῃ καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τὴ Μητέρα Πατρίδα, γι' αὐτὸ τὸ ἔργον ποὺ τὴν περιμένει».

Σ' ἄλλο σημεῖο γράφει, κολακεύοντας καὶ ἐκθειάζοντας τοὺς "Αγγλους:

«Μιὰ παγκόσμια αὐτοκρατορία, σὰν τὴ σημερινὴ βρετανική, εἶναι πάντοτε ὁ καρπὸς τοῦ γάμου τῶν ὑψηλοτέρων φυλετικῶν ἀξιῶν καὶ τῶν διαυγεστέρων πολιτικῶν ἐπιδιώξεων».

Η ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Μ' ἄλλα λόγια, ὁ Χίτλερ τοῦ 1928 συγχωροῦσε στὴ Μεγάλη Βρετανία, ἀκόμα καὶ τὴν ἀποικιακή της ἐπέκτασι.

«"Αν ὑπάρχῃ σήμερα μιὰ παγκόσμια βρετανικὴ αὐτοκρατορία —πρόσθεσε— εἶναι γεγονὸς ὅτι κανεὶς λαὸς δὲν εἶναι ἱκανώτερος γι' αὐτό, ἀπὸ ἀπόψεως γενικῶν πολιτικοκοινωνικῶν χαρακτηριστικῶν καὶ πολιτικῆς φρονήσεως».

Μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά του, ὁ Χίτλερ διαμαρτυρόταν ἐναντίον τοῦ συνθήματος «'Ο Θεὸς νὰ τιμωρήσῃ τὴν 'Αγγλία», ποὺ εἶχε υἱοθετήσει ὁ γερμανικὸς λαὸς μετὰ τὴ συντριπτικὴ ἥττα του στὸν πρῶτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

«'Απ' τὸ ἔτος 1920 —ἔγραφε— προσπάθησα ἐπίμονα καὶ μὲ κάθε μέσον νὰ συνηθίσω τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸ κίνημα στὴν ἰδέα μιᾶς συμμαχίας μεταξὺ Γερμανίας, 'Ιταλίας καὶ 'Αγγλίας. 'Αλλ' αὐτὸ τὸ «'Ο Θεὸς νὰ τιμωρήσῃ τὴν 'Αγγλία», πρῶτο καὶ κύριο, στεροῦσε τὸ λαό μας ἀπὸ κάθε ἱκανότητα ξεκάθαρης καὶ λογικῆς σκέψεως».

Κι' ἄλλοῦ πάλι ἔλεγε, μὲ σαρκασμό:

«Δεδομένου ὅτι ὁ Θεὸς πηγαίνει συνήθως, τόσο μὲ τὸ μέρος τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ τοῦ πιὸ ἀποφασιστικοῦ, ὅσο καὶ τοῦ πιὸ ἐπιδέξιου, δὲν εἶχε προφανῶς καμμιὰ διάθεσι νὰ ἐπιβάλῃ αὐτὴ τὴν τιμωρία».

'Ο Χίτλερ ὑποστήριζε τὴν ἄποψι ὅτι ἡ Μεγάλη Βρετανία, καίτοι εἶχε νικήσει στὰ γαλλικὰ πεδία τῶν μαχῶν, εἶχε ὅμως ἀποτύχει στοὺς πραγματικοὺς πολεμικοὺς σκοπούς της. Δὲν ἦταν καθόλου ἀσφαλισμένη, ἔστω κι' ἂν εἶχε λείψει ἡ γερμανικὴ ἀπειλὴ ἐναντίον τῆς κυριαρχίας της στὴ θάλασσα.

«'Η ἀμερικανικὴ ἀπειλὴ κατὰ τῆς κυριαρχίας αὐτῆς ἀντικατέστησε τὴ γερμανική, καὶ μάλιστα στηριγμένη σὲ στερεώτερη βάσι — τόνιζε. Στὸ μέλλον, ὁ μεγαλείτερος κίνδυνος γιὰ τὴν 'Αγγλία δὲ θὰ βρίσκεται πιὰ στὴν Εὐρώπη, ἀλλὰ στὴ Βόρειο 'Αμερική».

Πραγματικά, τὸ χειρόγραφό του ὑποστηρίζει ὅτι, ἂν ἡ 'Αγγλία μείνῃ πιστὴ στὶς μεγάλες πολιτικὲς κατευθύνσεις της, οἱ λογικοὶ ἀντίπαλοί της θὰ εἶναι, στὴν Εὐρώπη μὲν ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ρωσία, στὸ δυτικὸ δὲ ἡμισφαίριο οἱ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες».

'Ωστόσο, πρόβλεπε ἕνα σοβαρὸ ἐμπόδιο στὴν πολυπόθητη συμμαχία του μὲ τὴν 'Αγγλία:

«Δυστυχῶς, ἡ στάσις τῆς 'Αγγλίας ἀπέναντι τῆς Γερμανίας ἐπηρεάζεται ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ παράγοντα τοῦ παγκοσμίου 'Ιουδαϊσμοῦ. 'Ενῶ ὁ 'Αγγλοσαξωνισμὸς μπορεῖ νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν πολεμικὴ ψύχωσί του ἐναντίον τῆς Γερμανίας, ὁ 'Ιουδαϊσμὸς δὲ θὰ παραλείψῃ ἀσφαλῶς τίποτε, γιὰ νὰ διατηρήσῃ ζωντανὲς τὶς παληὲς ἐχθροτητες».

ΗΞΕΡΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ...

"Οσο γιὰ τὸν τρόπο ποὺ θὰ προκαλοῦσαν αὐτὸν τὸν πόλεμο, οἱ Ναζῆδες ἦσαν μαέστροι σὲ κάτι τέτοια, ὥστε νάναι οἱ ἐπιτιθέμενοι κι' ὅμως νὰ περνάνε, στὰ μάτια τοῦ κόσμου, γιὰ... ἀδικημένα θύματα.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ κήρυξι τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Πολωνίας, ποὺ ἀποτέλεσε τὴν ἀρχὴ τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Στὶς ἀρχὲς Αὐγούστου τοῦ 1939, ὁ Χίτλερ εἶχε πιὰ ἀποφασίσει νὰ ἐπιτεθῇ ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες κατὰ τῆς Πολωνίας. "Εβλεπε ὅμως πὼς ὁ γερμανικὸς λαὸς ἔδειχνε μιὰ ἀπάθεια καὶ ἀπροθυμία νὰ πολεμήσῃ. Πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐνθουσιάσῃ, νὰ τὸν ἐξερεθίσῃ;

'Ο καλλίτερος τρόπος ἦταν νὰ σκηνοθετήσῃ ἕνα «σοβαρὸ συνοριακὸ ἐπεισόδιο». Πραγματικά, ἕνα ἀπ' τὰ δυναμικώτερα καὶ τὰ πιὸ ἀσυνείδητα μέλη τοῦ κόμματος, ὁ "Αλφρεντ Χέλμουτ Νάουζοκς, διάλεξε δώδεκα ἐχέμυθους καὶ φανατικοὺς ἄνδρες τῶν «ταγμάτων ἐφόδου». Τοὺς ἔβαλε νὰ ὁρκισθοῦν πὼς θὰ κρατοῦσαν τὸ στόμα τους κλειστό. Τοὺς ἔντυσε μὲ πολωνικὲς στολές.

Πῆρε ἐπίσης ἕνα κρατούμενο ἀπὸ κάποιο στρατόπεδο συγκεντρώσεως καὶ τὸν ἔντυσε κι' αὐτὸν μὲ τέτοια στολή. Τὸ σχέδιο πρόβλεπε νὰ τὸν σκοτώσουν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ τὸν ἀφίσουν σὰν ἀπόδειξι, στὸν τόπο τῆς ἐπιθέσεως.

Στὶς 31 Αὐγούστου, οἱ μεταμφιεσμένοι αὐτοὶ Γερμανοὶ εἰσβάλανε στὸ μικρὸ γερμανικὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τοῦ Γκλαΐβιτζ, πολὺ κοντὰ στὰ πολωνικὰ σύνορα. 'Εξοντώσανε τὸ προσωπικὸ τοῦ σταθμοῦ. Σκότωσαν, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο, τὸν αἰχμάλωτο ποὺ εἶχαν μαζί τους.

"Υστερα, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἁρπαξε τὸ μικρόφωνο τοῦ πομποῦ καὶ βροντοφώνησε, σὲ πολωνικὴ γλῶσσα:

«Λαὲ τῆς Πολωνίας, ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ πολεμήσουμε μὲ τὴ Γερμανία. Πολωνοί, ἑνωθῆτε καὶ συντρίψετε κάθε Γερμανὸ ποὺ θὰ βρεθῇ ἐμπόδιο στὸ δρόμο σας. 'Η ὥρα ἔφτασε!»

Τὸ σχέδιο εἶχε πετύχει. 'Η «ἐγκληματικὴ ἐπίθεσι τῶν Πολωνῶν» ἔδινε πιὰ στὸ Χίτλερ τὴν πρόφασι ποὺ τοῦ χρειαζότανε, γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸν πόλεμο καὶ νὰ αἱματοκυλήσῃ τὴν ὑφήλιο...

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΒΑ·Ι·ΝΜΠΕΡΓΚ

"Αν ζοῦσε σήμερα ὁ Χίτλερ, ὁ ἀντισημιτισμός του θὰ φούντωνε ἀκόμα περισότερο, ὅταν θὰ μάθαινε ποιὸς ξετρύπωσε τὸ σπουδαῖο καὶ ἄγνωστο χειρόγραφό του.

Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι 'Εβραῖος!

Λέγεται Γκέρχαρντ Λοὔντβιχ Βάϊνμπεργκ

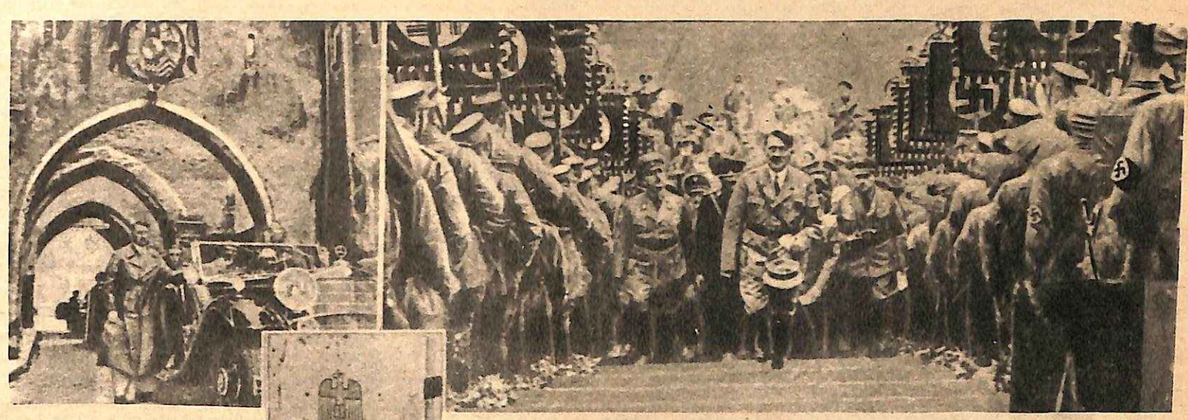

'Εγὼ βρισκόταν φυλακισμένος στὸ φρούριο τοῦ Λάντσμπεργκ, ὁ Χίτλερ ἔγραψε τὸ πασίγνωστο βιβλίο «'Ο 'Αγών μου». Κι' ἔπειτα, στὸν κολοφῶνα τῆς δόξας του, ὁ θριαμβευτὴς Χίτλερ μεθοῦσε ἀπὸ τὶς ὑστερικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ φανατισμένου πλήθους.

καὶ εἶναι καθηγητὴς τῆς ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μίτσιγκαν. Γεννήθηκε στὸ 'Ανόβερο τῆς Γερμανίας, πρὸ 34 ἐτῶν, τὴν ἴδια δηλαδὴ χρονιὰ ποὺ ὁ Χίτλερ ἑτοίμαζε τὸ δεύτερο βιβλίο του.

'Ο πατέρας του ἦταν δημόσιος ὑπάλληλος. Τὸ 1935 ὅμως, οἱ Ναζῆδες τὸν διώξανε ἀπ' τὴ θέσι του. "Ενας θεῖος του κλείστηκε σὲ στρατόπεδο συγκεντρώσεως καὶ ἐξαφανίσθηκε.

Οἱ Βάϊνμπεργκ κατάλαβαν τότε πὼς ἔπρεπε νὰ δραπετεύσουν τὸ γρηγορώτερο ἀπ' τὴ Γερμανία, ἂν ἤθελαν νὰ σώσουν τὴ ζωή τους. Καὶ πραγματικά, καταφύγανε στὴν 'Αγγλία. "Οταν ὅμως κηρύχθηκε ὁ πόλεμος, ὁ πατέρας κλείστηκε σὲ στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ὡς ὑπήκοος ἐχθρικῆς χώρας.

Πρὶν ἀπ' τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἡ οἰκογένεια Βάϊνμπεργκ ἐγκαταστάθηκε στὴν 'Αμερική. 'Εκεί, ὁ νεαρὸς Γκέρχαρντ ἐπιδόθηκε σὲ ἱστορικὲς μελέτες.

Τὸ 1949, διάβασε ἕνα βιβλίο, σχετικὸ μὲ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Χίτλερ. Σ' ἕνα σημεῖο του λοιπόν, συνάντησε τὴν πληροφορία ὅτι ὁ Χίτλερ εἶχε γράψει κάποιο ἀνέκδοτο σύγγραμμα, σχετικὸ μὲ τὴν ἐξωτερικὴ πολιτική. 'Αρκετὰ τότε νὰ τὸ ἀναζητῇ παντοῦ. 'Αφοῦ παιδεύτηκε ἐπὶ 11 χρόνια, ἔπεσε ἐπιτέλους στὰ χέρια του ἕνα χειρόγραφο δίχως τίτλο. Τὸ διάβασε καὶ κατάλαβε πὼς ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε! Οἱ 'Αμερικανοὶ χαρακτήρισαν αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία του σὰν τὴ «μεγαλείτερη ἱστορικὴ ἀνακάλυψι τοῦ αἰῶνος μας». Καὶ ἴσως δὲν ἔχουν ἄδικο.

Η ΕΥΑ ...ΔΕΝ ΕΦΑΓΕ ΤΟ ΜΗΛΟ!

Ποιὸ φροῦτο εὐθύνεται γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ Παραδείσου

Τὸ μῆλο εἶναι τὸ φροῦτο, ποὺ συνδέεται συνήθως μὲ τὸν 'Αδάμ, τὴν Εὔα καὶ τὸν Κῆπο τῆς Ἐδέμ. 'Ο πολὺς κόσμος ἀποδίδει σ' αὐτὸ τὸν «ἀπηγορευμένο καρπὸ» τὸ ἁμάρτημα τῶν Πρωτοπλάστων καὶ τὴν αἰώνια καταδίκη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Οἱ νεώτερες ὅμως ἱστορικὲς καὶ βοτανικὲς ἐρευνες ἔρχονται ν' ἀθωώσουν τὸ ἄδικα συκοφαντημένο μῆλο.

Φαίνεται δηλαδὴ ὅτι ἡ Εὔα δὲν ἔδάγκασε ποτὲ τὸ μῆλο! Τὸ φροῦτο ποὺ κέντησε τὴν ὄρεξι τῆς προμάμμας μας, ἦταν μᾶλλον... βερύκοκκο! Σ' αὐτὸ λοιπὸν χρωστάει ἡ ἀνθρωπότης τὴν ἀπώλεια τοῦ Παραδείσου...

Πράγματι, οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, ποὺ ἀσχολήθηκαν μ' αὐτὲς τὶς μελέτες, βεβαιώνουν ὅτι ἡ ἄδικη συκοφαντία ποὺ βαρύνει τὸ μῆλο ἐπὶ τόσους αἰῶνες ὀφείλεται στὸ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι 'Εβραῖοι μεταχειρίζονταν τὴ λέξι «μῆλον» γιὰ ὅλα γενικῶς τὰ φροῦτα.

Πιστεύουν δὲ ὅτι ἡ ὀνομασία αὐτὴ ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γιὰ τὰ βερύκοκκα, ποὺ ἀφθονοῦσαν τὸν καιρὸ ἐκεῖνο.

"Αλλωστε τὰ βερύκοκκα συμφωνοῦν μὲ τὴν περιγραφὴ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ ὅπως περιέχει στὴν 'Αγία Γραφή. Εἶναι δηλαδὴ «γλυκὰ καὶ χρυσόχρωμα», ἐνῶ τὰ μῆλα δὲν ἔχουν, ὅπως ξέρουμε, πολὺ γλυκειὰ γεῦσι, ἀλλ' οὔτε καὶ χρῶμα χρυσό.

Ἐξ ἄλλου, οἱ φυσιοδίφες ποὺ ἔχουν μελετήσει τὴν ἐξέλιξι τῶν φυτῶν, ἔχουν καταλήξει στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ὑπῆρχαν τότε μῆλα μὲ τὴ σημερινή τους μορφή. "Ησαν ἀκόμα σὲ ἀγρία κατάστασι, μικρὰ καὶ ξυνά.

Πράγματι, ὅπως ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, ὡραῖα καὶ ἄσχημα, ἔτσι καὶ τὰ φροῦτα παρουσιάζουν μιὰ ἐξέλιξι διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Μερικὰ ἔχουν λείψει τελείως, ἄλλα ἔχουν ἀλλάξει πολὺ κι ἔχουν γίνει γλυκὰ ἀπὸ ξυνὰ ἢ μεγάλα ἀπὸ μικρά, καὶ τέλος, ἄλλα ἔχουν μείνει ἀμετάβλητα ὅμοια μ' ἐκεῖνα ποὺ εὐφραίναναν τὸν οὐρανίσκο τῶν πρώτων ἀνθρώπων.

Τὸ μῆλο λοιπὸν ἔχει ἀλλάξει πολύ, ἐνῶ τὸ βερύκοκκο ἔχει μείνει σχεδὸν τὸ ἴδιο.

'Επίσης τὰ πεπόνια δὲν ἔχουν ἀλλάξει. "Ησαν τὸ ἀγαπημένο φροῦτο τῶν Αἰγυπτίων, ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων. Οἱ 'Εβραῖοι ἐμάσαν νὰ τ' ἀγαποῦν, ὅταν ζοῦσαν στὴν Αἴγυπτο. Τὰ νοστάλγησαν ἐπανειλημμένως, ὅταν περιπλανῶντο στὴν ἔρημο, πεινασμένοι, καὶ δίψασμένοι. Κι' ἔπειτα τὰ καλλιέργησαν στὴν Παλαιστίνη.

Τὰ σημερινὰ σταφύλια εἶναι τὰ ἴδια μὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ καθὼς ἐπίσης οἱ μυγδαλιές, οἱ συκιὲς καὶ τὰ ἐλαιόδενδρα.

"Αλλὰ καὶ πολλὰ λουλούδια δὲν ἔχουν ἀλλάξει, μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς 20 αἰῶνες. Οἱ ἀκρίνοι τοῦ ἀγροῦ, ποὺ ἀγαφέρονται ἀπ' τὸν 'Ιησοῦ στὴν «'Ομιλία ἐπὶ τοῦ Ὄρους» φαίνεται πὼς ἦσαν οἱ γνωστὲς ἀγελῶνες, οἱ ὁποῖες ἀφθονοῦσαν τότε καὶ στόλιζαν μὲ τὰ κόκκινα καὶ χρυσὰ λουλούδια τους τὶς πλαγιὲς τῶν λόφων κατὰ τοὺς ἐννέα μῆνες τοῦ χρόνου — ὅπως καὶ σήμερα.

Τέλος, τὰ ψηλὰ χόρτα ἀναμεσα στὰ ὁποῖα βρῆκε τὸ ἱερὸ Μωϋσῆ ἡ Αἰγυπτία πριγκήπισσα ἦσαν κατὰ πάσαν πιθανότητα πάπυροι, τὰ φυτὰ δηλαδὴ ἀπ' τὰ ὁποῖα κατασκευάζονταν τὸ πρῶτο εἶδος χαρτιοῦ στὴν ἀρχαία Αἴγυπτο, στὴν 'Ελλάδα καὶ στὴ Ρώμη.

"Ενα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ κέρδη, ποὺ θ' ἀφίση ἡ πώλησις τοῦ νέου βιβλίου, θὰ διατεθῇ γιὰ τὴ βοήθεια τῶν θυμάτων τῶν ναζιστικῶν στρατοπέδων συγκεντρώσεως.

Μαζὶ μὲ τὸ γελοῖο σύμμαχό του, τὸ Μουσσολίνι, ὀνειρευότανε τὴν παγκόσμιο κυριαρχία.

'Ο Ρινγάρδος τὴ ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ γίνη γυναίκα του.

Τὸ κόκκινο φιλί

ΟΤΑΝ ὁ βασιλιᾶς Ρινγάρδος συνῆλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία του, ἔνοιωσε μιὰ δυνατὴ ζάλη. Προσπάθησε νὰ κινηθῆ, μὰ εἶδε πὼς τὸν εἶχανε δέσει καταγῆς.

'Απὸ μερικὲς εἰκόνες, ποὺ ἔβλεπε δεξιὰ κι' ἀριστερά, κατάλαβε ὅτι βρισκότανε μέσα στὴν ἐκκλησία... Δυνατὲς φωνὲς ἀντηχοῦσαν στ' αὐτιά του. Μά, μήπως ἔβλεπε ὄνειρο; "Οχι! Νὰ κι' ὁ ἐπίσκοπος κι' οἱ παπάδες... Μὰ γιατί τὸν εἶχανε δέσει; Τί εἶχε κάνει;

"Εννοιωθε πόνους στοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν, στοὺς ἀστραγάλους. Οἱ ὦμοι του ἦταν πληγωμένοι. Πονοῦσε σ' ὅλο του τὸ κορμί.

Μόλις ὁ ἐπίσκοπος εἶδε ὅτι ὁ βασιλιᾶς εἶχε συνέλθει, φώναξε:

— Θαῦμα!... Θαῦμα!

'Ο Ρινγάρδος δοκίμασε νὰ σηκωθῆ, μὰ δὲ μπόρεσε. Τότε ὁ ἐπίσκοπος ἔκανε νόημα στοὺς τέσσερις μοναχούς, ποὺ ἔσπευσαν νὰ λύσουν τὸ βασιλιᾶ καὶ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ σηκωθῆ. 'Ο Ρινγάρδος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν του. Καὶ εἶδε τὰ βαθειὰ ἴχνη, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ κόκκινα βραχιόλια, ποὺ τοῦ εἶχαν ἀφήσει τὰ σκοινιὰ μὲ τὰ ὁποῖα τὸν εἶχαν δέσει στὸ μαρμαρένιο πάτωμα τῆς ἐκκλησίας. Μὰ γιατί συνέδησαν δλ' αὐτά; Σιγὰ - σιγὰ ὁ νοῦς του ξεκαθάρισε, κι' ὁ Ρινγάρδος θυμήθηκε... "Αφησε τότε ἕνα βαθὺ ἀνάστεναγμὸ καὶ στηριζόμενος σὲ δυὸ μοναχὲς βγῆκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Πέρασε σὲ λίγο μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποὺ στὸ διάβα του γονάτισε.

★

"Οταν εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὸν πύργο του καὶ σκέφθηκε ὅτι 'Εκείνη δὲν ζοῦσε πιὰ γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτῆ, ἔνοιωσε μιὰ ἀπέραντη ἀπελπισία κι' ἄφησε τὸ κεφάλι του νὰ πέση βαρειὰ στὸ στῆθος του... Οἱ ἀναμνήσεις—τὸ φρικτότερο μαρτύριο τοῦ ἀνθρώπου—τοῦσκιζαν τὴν καρδιά. Παρ' ὅλ' αὐτὰ καταλάβαινε ὅτι ἕνα μεγάλο κενὸ ὑπῆρχε στὶς ἀναμνήσεις του. Καὶ παρακάλεσε τοὺς μοναχοὺς νὰ τοῦ ποῦν τί εἶχε συμβῆ. Γιὰ ποιὸ λόγο εἶχαν ἀναγκαστῆ νὰ τὸν δέσουν.

Κι' ἐκεῖνοι τοῦ ἐξήγησαν πώς, ὅταν ἄκουσε τὸ θόρυβο, ποὺ ἔκανε ἡ πλάκα σκεπάζοντας τὸ μνῆμα 'Εκείνης, τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας, τὸν ἔπιασε ἀκράτητος θυμός. "Αρχισε νὰ δίνη δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γροθιὲς καὶ ξάπλωσε κάτω τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς εὐγενεῖς ποὺ τὸν περιστοίχιζαν. 'Η ἀπελπισία του τοῦ εἶχε δώσει τόση δύναμι, ποὺ χρειάστηκαν εἴκοσι ἄντρες γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσουν. Τὸ στόμα του ἀφριζε, τὰ μάτια του πετοῦσαν λάμψεις, τὰ χέρια του πρόφεραν φρικτὲς βλαστήμιες ἐναντίον τοῦ Θεοῦ—τοῦ ἄδικου λαβε ὅτι ἦταν δαιμονισμένος. Τὰ δαιμόνια εἶχαν μπῆ στὸ σῶμα του, 'Εκεῖνες ἔβριζαν τὸ Θεὸ μὲ τὸ στόμα του. Διέταξε, λοιπόν, νὰ δέσουν τὸν Ρινγὰρδο στὰ μάρμαρα τῆς ἐκκλησίας. Κι' ἀκόμη νὰ μὴν κάνη φονικὸ στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν, ἔκανε παράκλησι γ' ἀπολυτρωθῆ ὁ Ρινγάρδος ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ.

Καὶ κάθε γιορτινὴ μέρα ἔκαναν λειτουργία στὴν ἐκκλησία. "Ολοι οἱ ὑπήκοοι τοῦ βασιλιᾶ ἔνωναν μαζὶ μὲ τὸν ἐπίσκοπο τὶς εὐχὲς καὶ τὶς δεήσεις τους στὸν "Υψιστο γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κυρίου τους.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη—ἦταν Κυριακὴ τῆς 'Αναστάσεως—ὁ ἐξορκισμὸς πέτυχε. 'Ο δαίμονας εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ θῦμα του. Εἶδαν μιὰ στήλη μαύρου καπνοῦ νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Ρινγάρδου, ν' ἀνεβαίνη στριφτὰ καὶ νὰ διαλύεται κάτω ἀπ' τὸν θόλο τῆς ἐκκλησίας.

Αὐτὰ εἶπαν οἱ μοναχοὶ στὸ Ρινγάρδο γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσουν γιατὶ εἶχε βρεθῆ δεμένος στὰ μάρμαρα τῆς ἐκκλησίας.

★

'Η Γιολάνδα του! Πόσο τὴν ἀγαποῦσε! Τὰ μάτια της εἶχαν τὴ διαύγεια τοῦ σαπφείρου, τὸ πρόσωπό της τὴν ὠχρότητα τοῦ κεριοῦ καὶ τὰ μαλλιά της τὴν ἀνταύγεια τοῦ χρυσαφιοῦ... Τοῦ τὴν ἔκλεψε ὅμως ὁ θάνατος! Κάθε μέρα τῆς ἀφιεροῦσε καὶ κάτι ἀπ' τὴν ὕπαρξί της... Τέλος, μιὰ μέρα συνέδη ἐκεῖνο ποὺ ὁ Ρινγάρδος δὲν τολμοῦσε οὔτε νὰ τὸ φανταστῆ. 'Η Γιολάνδα πέθανε! Κι' ὁ ἀπελπισμένος σύζυγος ἀναγκάστηκε νὰ τὴ θάψη κάτω ἀπὸ τὰ μάρμαρα τῆς ἐκκλησίας, μαζὶ μὲ τὸ λογικό του...

Τώρα ὅμως ποὺ ὁ νοῦς του ξεκαθάρισε, καταλάβαινε πὼς καμμιὰ γυναίκα στὸ μέλλον δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κάνη τὴν καρδιά του νὰ ξαναχτυπήση, ἀφοῦ ἡ εἰκόνα της Γιολάνδας εἶχε χαραχτῆ βαθειὰ στὴ μνήμη του.

★

Μὰ μιὰ μέρα, ποὺ εἶχε βγῆ νὰ κυνηγήση ἐλάφια, θέλοντας ἔτσι νὰ διασκεδάση τὴ θλῖψι του, μιὰ ἐλαφίνα ποὺ τὴν εἶχε πληγώσει θανάσιμα, βρῆκε τὴ δύναμι νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ ἕνα φράχτη. 'Ο Ρινγάρδος κατέβηκε τότε ἀπὸ τ' ἄλογό του καὶ κρατώντας γυμνὸ τὸ μαχαίρι του πλησίασε, γιὰ νὰ καταφέρη τὸ τελειωτικὸ χτύπημα στὸ ζῶο. "Εξαφνα ἄκουσε μιὰ λεπτὴ καὶ τρομαγμένη φωνή, ποὺ τοῦ ζητοῦσε χάρι γιὰ τὴν πληγωμένη ἐλαφίνα. 'Ο Ρινγάρδος γύρισε τὸ κεφάλι κι' ἔμεινε κατάπληκτος! Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ χείλη του ψιθύρισαν μὲ παράφορο πάθος, ἕνα ἀγαπημένο ὄνομα:

— Γιολάνδα!

?Ηταν 'Εκείνη! Εἶχε ἀναστηθῆ. Τὴν ξανάβλεπε ζωντανή! "Εβλεπε ξανὰ τὰ μάτια της, ποὺ εἶχαν τὴ διαύγεια τοῦ σαπφείρου, τὸ πρόσωπό της μὲ τὴν ὠχρότητα τοῦ κεριοῦ, τὰ μαλλιά της μὲ τὴν ἀνταύγεια τοῦ χρυσαφιοῦ κι' ἄκουγε ξανὰ τὴ μελῳδικὴ φωνή της.

—"Ελεος, βασιλιᾶ! ἐχαϊπε ἡ γυναῖκα. Λυτὸν καιρὸ καὶ ἡ 'Αλγίδη θ' ἀποκτοῦσε τὰ ἴδια γνωρίσματα τῆς Γιολάνδας.

★

Τὴν ἔμαθε, λοιπόν, νὰ κεντάη, νὰ ὑφαίνη, νὰ τραγουδάη τὰ ἀγαπημένα τραγούδια τῆς Γιολάνδας. Τὰ χέρια της ἔτσι ἀπόχτησαν σιγὰ - σιγὰ τὴν κρινένια διαφάνεια τῶν χεριῶν τῆς ἄλλης. 'Η φωνή της πῆρε τὸν θωπευτικὸ τόνο τῆς φωνῆς τῆς ἄλλης. Οἱ κυρίες τῆς τιμῆς χτένιζαν κάθε πρωῒ τὰ μαλλιὰ τῆς 'Αλγίδης, τὰ ἔπλεκαν καὶ τὰ ἔρραιναν μὲ τὸ ἄρωμα, ποὺ προτιμοῦσε ἡ Γιολάνδα. Μέσα στὰ μεγάλα δωμάτια τοῦ πύργου, μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὰ μάγουλα τῆς 'Αλγίδης ἔγιναν τόσο ὠχρά, ὅσο καὶ τῆς νεκρῆς. Τίποτα δὲν εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὴν παλιὰ χωριατοπούλα. 'Η ὁμοιότητα τῆς 'Αλγίδης μὲ τὴ Γιολάνδα ἦταν τώρα καταπληκτική. 'Αλλ' ὄχι, κάτι τῆς ἔλειπε: τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σημάδι στὸ ἀριστερὸ μάγουλο, κάτω ἀπὸ τὸ μάτι. Μὰ ὁ Ρινγάρδος δὲν εἶχε τὴν τόλμη νὰ ζητήση ἀπὸ τὴν 'Αλγίδη νὰ ὑποβληθῆ σ' αὐτὸν τὸν στιγματισμό. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν κάνη νὰ μαντέψη τὰ πραγματικὰ του αἰσθήματα.

Μὰ μιὰ μέρα, δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῆ. "Αρπαξε τὴν 'Αλγίδη στὴν ἀγκαλιά του, κόλλησε τὰ χείλη του πάνω στὸ ἀριστερὸ της μάγουλο, κάτω ἀπὸ τὸ μάτι καὶ δάγκασε τὴν ἁπαλὴ καὶ τρυφερὴ σάρκα. Τὸ αἷμα ἀναπήδησε ἀπ' τὴν πληγή. 'Η 'Αλγίδη ἔμπηξε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ πόνου. 'Ο Ρινγάρδος ὅμως τῆς ζήτησε συγγνώμη μὲ τόση συντριβή, ποὺ ἐκείνη τὸν συχώρεσε...

'Η πληγὴ ἔκλεισε κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ 'Αλγίδη εἶχε κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μάτι τὸ ἴδιο σημάδι μὲ τὴ Γιολάνδα. Εἶχε γίνει ἀκριβῶς ἡ εἰκόνα τῆς νεκρῆς!... Τῆς ἔμοιαζε τόσο πολύ, ποὺ μιὰ μέρα ξεψύχησε κι' ἐκείνη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ρινγάρδου. Εἶχε προσδληθῆ ἀπὸ μαρασμὸ γιὰ ἄγνωστη αἰτία, ἀπαράλλαχτα ὅπως καὶ ἡ ἄλλη!...

Ζ. ΝΤΟΥΣΕ

✪✪

ΟΙ ΔΥΟ ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ

Στὸν ἀείμνηστο πολιτευτὴ 'Αθηνῶν Δημήτριο Ράλλη, ὅταν ἦταν ὑπουργός, παρουσιάστηκε ἕνας νεαρὸς δικηγόρος καὶ τοῦ ζήτησε θέσι.

—'Από ποῦ κατάγεσαι; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Εἶμαι 'Αθηναῖος.

—'Α! Τότε δὲ μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τίποτα. Οἱ 'Αθηναῖοι δὲν κάνουν γιὰ δουλειά...

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐξοχώτατε, παρατήρησε ὁ θεσιθήρας, ὑπάρχουν κι' ἐξαιρέσεις. Ἐγὼ π. χ. γνωρίζω δυὸ 'Αθηναίους ἱκανώτατους...

— Ποιούς; ρώτησε ὁ Δ. Ράλλης.

—'Ο πρῶτος εἶσθε σεῖς. 'Ο δεύτερος... ἐγώ!

πηθῆτε τὴ δυστυχισμένη αὐτὴ ἐλαφίνα! Δὲν τὴ βλέπετε πὼς κλαίει;...

'Η ἐλαφίνα τριγυρισμένη ἀπὸ τὰ σκυλιά, ποὺ ἀλυχτοῦσαν, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ τὴν πλησιάσουν, στεκότανε μὲ δυσκολία στὰ πόδια της. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἄφθονο ἀπ' τὴν πληγή της καὶ δυὸ ἀνθρώπινα δάκρυα ἔλαμπαν στὴν ἄκρη τῶν ματιῶν της.

'Ο Ρινγάρδος τῆς χάρισε τὴ ζωή. Πλησίασε στὴν ἐλαφίνα, τὴ χάϊδεψε κι' ἔπλυνε τὴν πληγή της μὲ καθαρὸ νερὸ ἀπ' τὸ ποταμάκι. "Υστερα ρώτησε τὴ νέα πὼς λεγότανε καὶ ποιὰ ἦταν.

Τὴν ἔλεγαν 'Αλγίδη. ?Ηταν ὀρφανὴ—κόρη ξυλοκόπων, ποὺ εἶχαν πεθάνει. 'Ο Ρινγάρδος τὴ ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ γίνη γυναῖκα του. Κι' ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε ἀφελέστατα:

— Ναί, θέλω!

★

'Ωστόσο, ὅταν γύρισαν στὸν πύργο, ὁ Ρινγάρδος ἐξέτασε τὴ νέα καλύτερα. Καὶ τότε κατάλαβε ὅτι ἡ ὁμοιότης της μὲ τὴν νεκρὴ δὲν ἦταν τόσο ἀπόλυτη. Τὸ πρόσωπό της εἶχε βέβαια τὴν χλωμάδα τῆς ἄλλης, μὰ ἐπειδὴ ἡ 'Αλγίδη εἶχε ζήσει στὸ ὕπαιθρο, ὁ ἥλιος εἶχε μαυρίσει λίγο τὴν ἐπιδερμίδα της. Τὰ μάτια της ἦταν γαλανά, μὰ δὲν εἶχαν τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν τῆς ἄλλης. Τὰ μαλλιά της ἦταν λιγώτερο ἁρωματισμένα, τὰ χέρια της πιὸ ρόδινα, τὰ νύχια της λιγώτερο μακρυὰ κι' ἀστραφτερά. 'Η κορμοστασιά της δὲν εἶχε τὴν εὐγενικὴ νωχέλεια τοῦ κρίνου, ὅπως τῆς ἄλλης. Καὶ ὅμως, ἦταν 'Εκείνη ξαναζωντανεμένη! "Οταν μάλιστα φόρεσε τὰ ροῦχα τῆς νεκρῆς, ἡ ὁμοιότητα ἦταν καταπληκτική. Τῆς ἔλειπε μόνο ἕνα μικρὸ σημάδι, ἀπὸ μιὰ γραντζουνιὰ στὸ ἀριστερὸ μάγουλο, κάτω ἀπὸ τὸ μάτι. Μὰ ὁ Ρινγάρδος σκέφθηκε ὅτι ἴσως μὲ

Συνσροπαστικὴ αἰ-θηματικὴ νουβέλλα τοῦ ΜΕΡΛ ΚΟΝΣΤΙΝΕΡ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΩΣΠΟΥ νὰ ἔρθη ὁ Μπάρρη, ἡ Μάργκαρετ εἶχε καταλήξει στὴν ὁριστικὴ ἀπόφασι νὰ τὸν ἀποχαιρετήση γιὰ πάντα.

Εἶχαν γνωριστῆ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ὅταν ὁ γερο-ἀριστοκράτης κύριος Τράμπαλ ἀνέθεσε στὴ Μάργκαρετ, ποὺ ἦταν εἰδικευμένη στὴ γενεαλογία, νὰ τοῦ γράψη τὴν ἱστορία τῆς οἰκογενείας του.

Τὸν πρῶτο καιρό, ἡ κοπέλλα ἐργαζόταν στὴ μεγάλη βιβλιοθήκη τοῦ τεράστιου μεγάρου τῶν Τράμπαλ. Σιγὰ-σιγά, ὅμως, ἀνακάλυψε πὼς ὁ γυιὸς τοῦ ἐργοδότη της καὶ γενικὸς κληρονόμος τῆς περιουσίας, ὁ Μπάρρη Τράμπαλ, εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀπασχολῆ πολὺ τὶς σκέψεις της τὴν ἡμέρα καὶ τὰ ὄνειρά της τὴ νύχτα. "Ετσι, γιὰ νὰ ἀποφύγη τὸν πειρασμό, ἀποφάσισε νὰ ἐργάζεται στὸ μικρό της δωμάτιο. Μὰ ὁ Μπάρρη τὴν εἶχε ἀκολουθήσει ἀκόμα κι' ἐκεῖ. Κάθε ἀπόγευμα περνοῦσε, τάχα γιὰ νὰ τῆς προσφέρη κάποιο ἱστορικὸ στοιχεῖο γιὰ τὴ μελέτη της καὶ τὰ καστανὰ βελούδινα μάτια του τὴν ἀναστάτωναν μὲ τὸ χαϊδευτικό τους θέλημα.

Μέχρι τώρα, ἡ Μάργκαρετ δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει νὰ περάση τὸ κατώφλι. Σήμερα, ὅμως, θὰ τοῦ ζητοῦσε ἡ ἴδια νὰ μπῆ μέσα, θὰ τοῦ ἐξηγοῦσε γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ ἐπιτρέψη στὸν ἑαυτό της νὰ τὸν ἐρωτευτῆ καὶ θὰ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν προσπαθήση νὰ τὴν ξαναδῆ. ?Ηξερε ἀσκετὰ γιὰ τὴν οἰκογένεια τῶν Τράμπαλ, γιὰ τὶς αὐστηρὲς ἀρχές της, γιὰ τὰ πλούτη της καὶ γιὰ τὸ πόσο περιφρονοῦσε τοὺς κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ κατώτερους της. Κοπέλλες σὰν τὴ Μάργκαρετ Ταίηλορ, δηλαδὴ χωρὶς εὐγενικὴ καταγωγὴ καὶ χωρὶς δεκάρα, δὲν εἶχαν καμμιὰ δουλειὰ μὲ τὸν τελευταῖο ἀπόγονο μιᾶς τέτοιας γενιᾶς. 'Η οἰκογένεια τοῦ Μπάρρη δὲ θὰ τὴν δεχόταν ποτέ. Καὶ ὑπῆρχε καὶ κάτι ἄλλο, τὸ σπουδαιότερο, ποὺ ἡ Μάργκαρετ δὲν σκόπευε νὰ τὸ ὁμολογήση στὸ νέο : Τὸν ἀγαποῦσε τόσο, ὥστε προτιμοῦσε νὰ τῆς συμβῆ τὸ μεγαλύτερο κακό, παρὰ νὰ τοῦ προκαλέση τὴν παραμικρὴ ἀναστάτωσι στὴ ζωή του.

Τὰ μάτια της δὲν εἶχαν ξεκοκκινίσει ἀκόμη ἀπ' τὸ κλάμα, ὅταν χτύπησε τὴν πόρτα ὁ Μπάρρη. Βιάστηκε νὰ τοῦ ἀνοίξη κι' ἐκεῖνος μπῆκε, ἔκπληκτος ποὺ τὸν ἄφηνε νὰ προχωρήση μέσα, δίχως νὰ τὸν ρωτήση κὰν τί ἤθελε. Κρατοῦσε ἕνα σκονισμένο πρᾶγμα, ποὺ τὸ ἄφησε προσεκτικὰ πάνω στὸ γραφεῖο της.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ σοῦ ἔφερα κάτι σπουδαῖο, τῆς εἶπε. Τὸ βρῆκε ἡ μητέρα μου στὴ σοφίτα.

?Ηταν ἕνα μακρόστενο βιβλίο, σὰν μεγάλο ἄλμπουμ, μὲ δερματόδετο ἐξώφυλλο, σιδερένιες γωνίες καὶ ἕνα μικρὸ λουκέττο, ποὺ τὸ κρατοῦσε κλειστό.

Τὸ συναρπαστικὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ παρουσίαζε τὸ εὕρημα, τὴν ἔκανε νὰ ξεχάση γιὰ λίγο τὰ προσωπικά της προβλήματα. Τράβηξε μιὰ φουρκέτα ἀπ' τὰ μαλλιά της, τὴ λύγισε καὶ ξεκλείδωσε τὸ λουκετάκι σὰν τέλειος διαρρήκτης.

— Δέκατος ὄγδοος αἰώνας, εἶπε ἀδιάκοπα ἡ Μάργκαρετ. "Ισως εἶναι κανένα κατάστιχο μὲ λογαριασμούς...

'Ο Μπάρρη γύρισε τὸ δαρὺ ἐξώφυλλο κι' ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴν πρώτη σελίδα.

— Φαίνεται πὼς εἶναι ἕνα εἶδος ἡμερολογίου, συμπέρανε.

— Στάσου νὰ δοῦμε, εἶπε ἀνυπόμονα ἡ Μάργκαρετ.

"Εσκυψαν κι' οἱ δυὸ πάνω ἀπ' τὸ κιτρινισμένο χαρτὶ κι' ἄρχισαν νὰ διαβάζουν:

«'Οδὸς Μπάντ 17, Βοστώνη.

»12 Νοεμβρίου 1815

»"Εχει περάσει ἕνας χρόνος κι' ἐπειδὴ ἐγὼ κι' ἡ Κάθρην δὲν ἔχουμε πάψει νὰ σκεφτόμαστε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ νὰ τὴν κουβεντιάζουμε συνεχῶς, ἀποφάσισα πὼς εἶναι προτιμώτερο νὰ τὴ γράψω. "Ετσι, θὰ καταλάβη καλύτερα ἡ ἀγαπημένη μου πῶς κόντεψε νὰ τὴ χάσω, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἤμουν πολὺ ὑπερήφανος.

»Γιὰ νὰ διηγηθῆ κανεὶς μιὰ τόσο περίεργη ἱστορία, πρέει νὰ βάλη κάτω ὅλα τὰ βασικὰ γεγονότα, ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ γνωστά, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψι του ὅσα ἔγιναν τότε καὶ τί ἀποτέλεσμα εἶχαν ἀργότερα.

»'Ονομάζομαι Μπέν Τράμπαλ καὶ εἶμαι δικαστικὸς ὑπάλληλος. Ζῶ ἐδῶ, μὲ τὸν κύριο Ντάρνλεϋ καὶ τὴν κόρη του, τὴν Κάθρην. Μὲ γνώρισαν πρὶν δώδεκα μῆνες, λυπήθηκαν τὴ φτώχια μου καὶ μοῦ πρόσφεραν τροφὴ καὶ στέγη, παρὰ τὶς οἰκονομικὲς δυσχέρειες, ποὺ ἀντιμετώπιζαν καὶ γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ μιλήσω ἀργότερα. ?Ηταν μιὰ πράξι φιλανθρωπίας, ἀπὸ μέρους τους.

»Αὐτὴ ἡ ἱστορία ἀρχίζει πραγματικὰ μὲ τὸν κύριο Ντάρνλεϋ κι' ἐπομένως πρέπει νὰ μιλήσω πρῶτα γι' αὐτόν. 'Ο περασμένος χρόνος, τὸ 1814, θὰ μείνη ἀξέχαστος στὴ Βοστώνη, σὰν τὸ ἔτος τοῦ φοβεροῦ ἀγγλικοῦ ἀποκλεισμοῦ. ?Ηταν μιὰ χρονιὰ ἀγωνίας, πείνας καὶ πλούτου γιὰ ὀρισμένους. Αὐτὰ τὰ πλούτη,— τεράστιες περιουσίες— τὰ δημιούργησε ἡ θάλασσα. ?Ηταν οἱ σκοῦνες καὶ τὰ μπρίκια μὲ τὰ πανάκριβα φορτία ποὺ κατακτοῦσαν οἱ πειρατὲς μας μετὰ ἀπὸ πολύνεκρες ναυμαχίες στοὺς μακρυνοὺς ὠκεανούς καὶ μᾶς τὰ ἔστελναν στὴν πατρίδα. 'Η ἀξία τους μοιραζόταν στοὺς ἰδιοκτῆτες τοῦ πειρατικοῦ πλοίου, στὸν κυβερνήτη του καὶ στὸ πλήρωμα. "Ενα ἀπὸ τὰ καλλίτερα πειρατικὰ σκάφη τῆς Βοστώνης ἦταν τὸ μπρίκι «Σαλαδίν».

»Εἶχε ξεκινήσει πρὸς τὰ ἀνατολικὰ ἕντεκα μῆνες πρὶν ἀρχίσουν τὰ γεγονότα, ποὺ περιγράφω καὶ τὰ ἴχνη του εἶχαν χαθῆ στὴν ἀπεραντωσύνη τοῦ 'Ατλαντικοῦ. 'Από τότε δὲν ἤξερε κανεὶς τίποτα γιὰ τὴν τύχη του.

»Οἱ ἰδιοκτῆτες του ἦταν τρεῖς κι' εἶχαν ἴσα μερίδια. Οἱ δυὸ ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν πολὺ πλούσιοι ἀλλὰ ὁ τρίτος εἶχε χάσει ὅλη του τὴν περιουσία μὲ τὸν ἀποκλεισμὸ καὶ τώρα βρισκόταν σὲ πολὺ δύσκολη οἰκονομικὴ κατάστασι. Αὐτὸς ὁ τρίτος ἦταν ὁ κύριος Ντάρνλεϋ, ὁ προστάτης μου, συμπαθητικὸς καὶ μεσόκοπος, πρὸὴν εἰσαγωγέας ὑφασμάτων. 'Υπῆρχαν ἀκόμα τὰ τρία θαυμάσια κτίρια, ποὺ ἀποτελοῦσαν κάποτε τὸ βασίλειό του, ἕνα τεράστιο μαγαζί, μιὰ ἀπέραντη ἀποθήκη καὶ τὸ διώροφο σπίτι ποὺ μένομε, χτισμένα τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο καὶ ἑνωμένα μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ κολῶνες. 'Η μόνη ἐλπίδα ποὺ ἀπόμενε στὸν κύριο Ντάρνλεϋ ἦταν τὸ «Σαλαδίν» καὶ γι' αὐτὸ περίμενε μὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία νὰ λάδη κάποια εἴδησι.

Ο ΝΑΥΤΗΣ ΤΟΥ «ΣΑΛΑΔΙΝ»

»'Η εἴδησι ἦρθε, ἐπιτέλους, μιὰ φθινοπωρινὴ νύχτα, ποὺ εἶχε ξεσπάσει ἄγρια νεροποντὴ καὶ ὁ κύριος Ντάρνλεϋ καθόταν στὸ ἄδειο του μαγαζί κι' ἔψαχνε μήπως βρῆ κανένα χρεώστη στὸ παλιό του κατάστιχο. 'Η πόρτα ἄνοιξε ξαφνικὰ καὶ ὥρμησε μέσα ἕνας ἄντρας. ?Ηταν μικροκαμωμένος μὲ πονηρὰ μάτια καὶ ἀσημένιες πόρπες στὶς σκισμένες του μπότες. Τὰ ροῦχα του ἦταν τσαλακωμένα καὶ τὸ καπέλο του εἶχε χάσει ἐντελῶς τὸ σχῆμα του. Μιὰ βαθειὰ οὐλή, ἀπὸ πληγὴ ποὺ μόλις εἶχε γιατρευτῆ, χάραζε ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω τὸ ἀριστερό του μάγουλο.

»'Ο κύριος Ντάνλεϋ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως καὶ τοῦ κόπηκε ἡ ἀνάσα. ?Ηταν ὁ Γκάνερ Γκλάς, ἕνας ἀπ' τοὺς ναῦτες τοῦ «Σαλαδίν».

»— Φαινόσαστε σαστισμένος, ποὺ μὲ βλέπετε, εἶπε. Σᾶς φέρνω καλὰ νέα.

»'Ο κύριος Ντάρνλεϋ ἄρχισε νὰ τρέμη. "Οπως μᾶς ὁμολόγησε ἀρ-

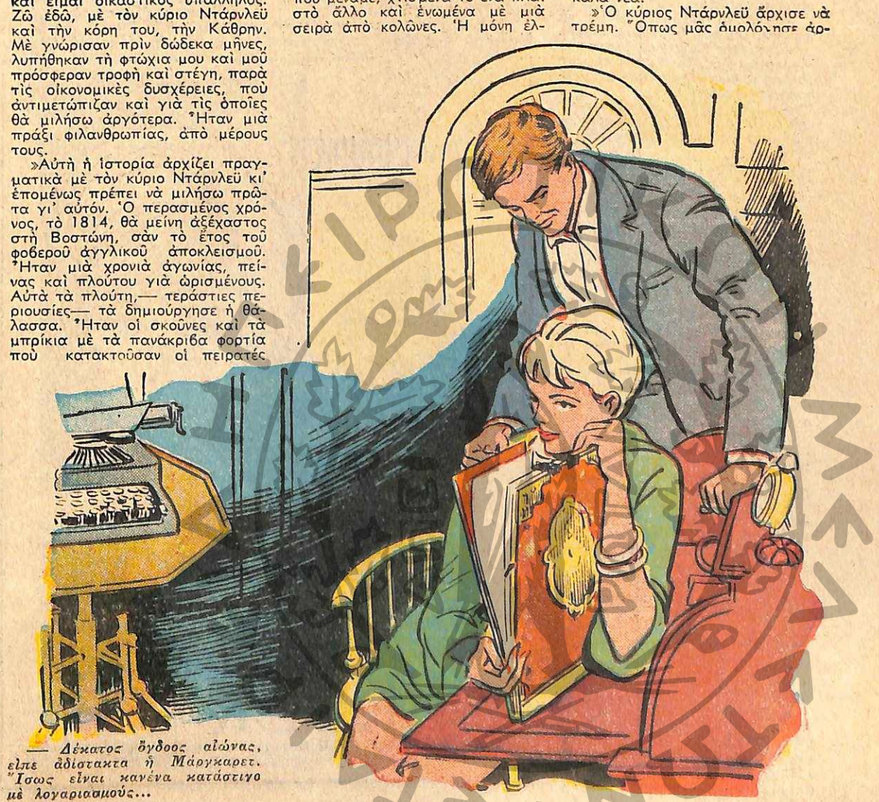

— Δέκατος ὄγδοος αἰώνας, εἶπε ἀδιάκοπα ἡ Μάργκαρετ. "Ισως εἶναι κανένα κατάστιχο μὲ λογαριασμούς...

γότερα, ἡ σκέψη του ἔτρεξε ἀμέσως στὴν κόρη του, τὴν Κάθρην, ποὺ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ τῆς προσφέρη καλὸ φαΐ καὶ ροῦχα. "Εβγαλε κάτω ἀπ' τὸν πάγκο μιὰ μποτίλια ροῦμι, ποὺ τὴν εἶχε γιὰ τοὺς σπάνιους πελάτες καὶ γέμισε ἕνα ποτῆρι τοῦ ἐπισκέπτη του.

»— Τί ἀπόγινε τὸ πλοῖο μας; ρώτησε προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὴν ταραχή του.

»— Χάθηκε.

»— Χάθηκε;

»— Ναί. Μαζὶ μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τὸ πλήρωμα. Μόνο ἐγὼ γλύτωσα.

»"Οταν μπόρεσε νὰ ξαναμιλήση, ὁ κύριος Ντάρνλεϋ, εἶπε:

»— Καὶ πῶς ἔγινε αὐτό;

»— Εἴχαμε μείνει χωρὶς νερὸ καὶ τρόφιμα, ἐξήγησε ὁ Γκάνερ Γκλάς. Τραβήξαμε, λοιπὸν γιὰ τὴν Κορούννα, στὴ βόρειο 'Ισπανία. Εἶχα φάει μιὰ σπαθιὰ στὸ πρόσωπο, (ἔδειξε τὴν οὐλὴ στὸ μάγουλό του) κι' ἐπειδὴ ἔχανα πολὺ αἷμα, μὲ ἔβγαλαν στὴ στεριὰ καὶ μ' ἄφισαν σ' ἕνα μικρὸ νοσοκομεῖο, χωρὶς νὰ μοῦ δώσουν δεκάρα. Τὸ ἄλλο πρωΐ, καθὼς τὸ «Σαλαδὶν» ἔκανε τὶς προμήθειές του, μπῆκαν στὸ λιμάνι ἕνα ἐγγλέζικο τῆς γραμμῆς καὶ δυὸ φρεγάτες. Οἱ δικοί μας ἦταν ἀπροετοίμαστοι, ἀλλὰ πολέμησαν γενναῖα. Τὰ παρακολούθησα ὅλα ἀπὸ τὴν ἀκτή. Στὸ τέλος τὸ μπρίκι μας τινάχτηκε στὸν ἀέρα καὶ δὲ γλύτωσε κανένας ἀπ' ὅσους ἦταν μέσα.

»— 'Εσὺ πῶς ἔφτασες μέχρις ἐδῶ; ρώτησε ὁ Ντάρνλεϋ.

»— Περπάτησα μέχρι τὸ λιμάνι τοῦ Σαντάντερ κι' ἀπὸ ἐκεῖ κατάφερα νὰ μπῶ σ' ἕνα πλοῖο καὶ νὰ ξεμπαρκάρω στὴ Βοστώνη.

»— 'Ηρθες πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἀνακοίνωσι.

»— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ πετύχω, δήλωσε ὁ Γκάνερ Γκλάς.

»'Ο κύριος Ντάρνλεϋ ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός, συντριμμένος ἀπὸ τὸ βάρος τῆς καταστροφῆς, κι' ὕστερα παρατήρησε:

»— Μοῦ εἶπες πὼς μοῦ φέρνεις καλὰ νέα. Δὲν πιστεύω νὰ νομίζης πὼς ὅσα μοῦ εἶπες εἶχαν τίποτα τὸ καλό.

»'Ο Γκάνερ Γκλὰς ἔγειρε μπροστὰ καὶ ὁ κύριος Ντάρνλεϋ λίγο πίσω.

»— Τὰ νέα ποῦ σᾶς ἔφερα εἶναι καλὰ προσωπικὰ γιὰ σᾶς, εἶπε ὁ ναύτης, τονίζοντας τὴν τελευταία λέξι. Εἴσαστε ὁ πρῶτος ποὺ τὰ μαθαίνει καὶ μπορεῖτε νὰ μείνετε καὶ μόνος, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσετε. Σὲ ποιὸν ἀνήκει τὸ «Σαλαδὶν»; Στὸν κύριο Γκρέσμαν, στὸν κύριο Σουὴτ καὶ σὲ σᾶς. "Εχω τὴν ἐντύπωσι πώς, ἂν

»'Εχω τὴν ἐντύπωσι πώς, ἂν φερθῆτε ἔξυπνα, μπορεῖτε νὰ πουλήσετε σὲ ἕναν ἀπ' τοὺς δυό τους τὸ μεριδιό σας, καὶ μάλιστα σὲ συμφέρουσα τιμή. "Οσο γιὰ μένα, μοῦ φτάνουν χίλια χρυσὰ δολλάρια γιὰ νὰ κρατήσω τὸ στόμα μου κλειστό.

»— Φύγε ἀμέσως ἀπὸ δῶ, τὸν διέταξε ὁ κύριος Ντάρνλεϋ.

»— Σκεφτῆτε το καλλίτερα, ἐπέμεινε ὁ Γκάνερ Γκλάς. Μὰ μὴν ἀργήσετε πολύ. Θὰ μὲ βρῆτε στὸ πανδοχεῖο «Μπαμπμάντος», στὴν πλατεία Βεντοῦ.

»'Ο κύριος Ντάρνλεϋ ἔσβυσε τὸ κερὶ του καὶ γύρισε στὸ μεγάλο, ἐρημωμένο του σπίτι, ποὺ κάποτε ἦταν γεμάτο γέλια καὶ χαρούμενες φωνές. Μὰ ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε πεθάνει ἡ γυναίκα του κι' εἶχαν φύγει οἱ ὑπηρέτες, δὲν ἀπόμενε παρὰ ἐκεῖνος, ἡ Κάθρην κι' ἐγώ.

»Βρισκόμουν στὴν κουζίνα, μόνος μου, κι' ἔρραβα ἕνα κουμπὶ στὸ γελέκο μου. Ἡ κουζίνα ἦταν μεγάλη καὶ φαινόταν ἀπίθια μεγαλύτερη τώρα ποὺ τ[illegible] σκεύη της εἶχαν πουληθῆ. 'Ο κύριος Ντάρνλεϋ μπῆκε, μοῦ χαμογέλασε καὶ κάθησε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ. "Ηταν φανερὸ πὼς ἤθελε συντροφιά, ἀλλὰ ὄχι καὶ κουβέντα. Καθόμαστε ἔτσι, ἀμίλητοι, ὅταν μπῆκε ἡ Κάθρην.

»Σεπρόβαλε ἀπὸ τὴ μικρὴ πορτίτσα τῆς χτιστῆς σκάλας, ποὺ ἀνέβαινε στριφογυρίζοντας γύρω ἀπ' τὸν καπνοδόχο. Προχώρησε, μὲ τὸ νεραϊδίσιο της περπάτημα καὶ κάθησε ἀπέναντι ἀπ' τὸν πατέρα της. Φοροῦσε ἀσημιὲς παντοφλίτσες κι' ἕνα ἄσπρο νυχτικὸ ἀπὸ χοντρὸ μετάξι, μὲ βαρειὰ κεντήματα. Τόσο οἱ παντοφλίτσες, ὅσο τὸ νυχτικὸ καὶ τὰ κεντήματα, ἦταν ὁλοκάθαρα ἀλλὰ τριμμένα. "Οσο γιὰ τὴν ἴδια τὴν Κάθρην, μὲ τὰ κατάμαυρα μαλλιά της καὶ τὸ γαλατένιο της δέρμα, ἦταν ἡ πιὸ ὁμορφη κοπέλλα τοῦ κόσμου.

»Μοῦ χαμογέλασε, ἀλλὰ διάβασα τὴν ἀπελπισία στὸ θλέμμα ποὺ τῆς ἔρριξε ὁ κύριος Ντάρνλεϋ καὶ κατάλαβα πὼς ἔπρεπε νὰ φύγω. Μάζεψα τὸ μπαλωμένο μου γελέκο, ἀνέβηκα τὴ στριφογυριστὴ σκαλίτσα κι' ἔπεσα στὸ κρεβάτι μου.

»'Η κάμαρά μου ἦταν ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὴν κουζίνα. Μέ κάποιο ἀνεξήγητο παιχνίδι τῶν ἤχων, ὅταν δὲν ὑπῆρχε φωτιὰ στὸ τζάκι τῆς κουζίνας, οἱ φωνὲς ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴν καπνοδόχο καὶ ἔφταναν μέχρι τὴν κάμαρά μου, τόσο καθαρά, ποὺ ξεχώριζα ἀκόμα καὶ τὴν παραμικρὴ ἀπόχρωσι στὸν τόνο κάθε φωνῆς. Μοῦ ἦταν, λοιπόν, ἀδύνατον, νὰ μὴν κρυφακούω χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ὅλες τὶς συζητήσεις ποὺ γινόντουσαν στὴν κουζίνα καὶ μέχρι τώρα εἶχα παρακολουθήσει πολλὲς δραματικὲς οἰκογενειακὲς συνδιαλέξεις. Αὐτή, ὅμως, θὰ ἦταν ἡ χειρότερη.

»Μὲ ἄχρωμη φωνὴ ὁ κύριος Ντάρνλεϋ διηγήθηκε στὴν κόρη του γιὰ τὸν Γκάνερ Γκλὰς καὶ τὸ κάτεργο τοῦ «Σαλαδίν».

»— Κι' αὐτὸς ὁ Γκάνερ Γκλὰς γλύτωσε, γιατὶ ἦταν πληγωμένος καὶ τὸν εἶχαν βγάλει στὴ στεριά; ρώτησε ἡ Κάθρην.

»— Ναί. ἀπάντησε ὁ πατέρας της. Μὰ αὐτὸ ποὺ ἔχει σημασία γιὰ μᾶς εἶναι πὼς καταστράφηκαμε τελείως. Δὲν ἔχουμε πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα.

»"Ηξερα ἀκριβῶς τὶ ἐννοοῦσε. Ἐξ αἰτίας τῆς καπνοδόχου, μοιραζόμουν ὅλα τὰ μυστικά τους. Ντρέπουμαι ποὺ τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ σᾶς εἶπα ἤδη πὼς δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἀλλοιῶς κι' ἴσως νὰ καταλάβατε πὼς λάτρευα τὴ δεκαοχτάχρονη Κάθρην μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς φτωῆς μου καρδιᾶς. Κι' ἂν ἁπλὸ μαρτύριο γιὰ μένα, νὰ ξέρω πὼς ὁ κύκλος τῶν κυρίων, ποὺ κάποτε τὴν πολιορκοῦσαν στενά, ἀραίωνε ὅσο λιγότερο ἡ προῖκα της καὶ πὼς δὲ μποροῦσε νὰ φτιάξη τὸ καλλυντικὸ ποὺ ἔφτιαναν ὅλες οἱ φίλες της γιατὶ ἔπρεπε νὰ βάλη μέσα ρύζι, αὐγὰ καὶ βούτυρο,— ποὺ δὲν τὰ εἶχε.

»— Τώρα πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριο Γκρέσμαν καὶ τὸν κύριο Σουήτ, εἶπε ὁ κύριος Ντάρνλεϋ.

»— Τέτοια ὥρα; διαμαρτυρήθηκε ἡ Κάθρην. Μ' αὐτὴ τὴ βροχή;

»— Ναί, τῆς ἀπάντησε ἀποφασιστικά.

»Τὸν ἄκουσα νὰ φεύγη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ σπίτι ἀπόμεινε σιωπηλό. "Υστερα ἡ Κάθρην μίλησε κι' ἡ φωνή της ἀνέβηκε ἀπ' τὴν καπνοδόχο καὶ σκόρπισε ἀπ' τὸ τζάκι μέσα σ' ὅλο μου τὸ δωματιάκι, φτάνοντας μέχρι τὸ κρεβάτι ποὺ ἤμουν ξαπλωμένος.

»— Καληνύχτα, κύριε Τράμπαλ, εἶπε.

»Πέτρωσα, ἀλὰ σχεδὸν ἀμέσως κατάλαβα πὼς ἡ φωνή της δὲν ἦταν θυμωμένη, μὰ φιλική. Πήδησα ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἔτρεξα μέχρι τὸ τζάκι κι' ἔχωσα μέσα τὸ κεφάλι μου.

»— Καληνύχτα, δεσποινὶς Ντάρνλεϋ, εἶπα εὐγενικά.

»Θὰ ἤθελα πάρα πολὺ νὰ πρόσθετα μερικὲς λέξεις γεμάτες πάθος ποὺ μοῦ ἔκαιγαν τὰ χείλη, ἀλλὰ τὶς κατάπια. Ποιὸς ἤμουν ἐγὼ γιὰ νὰ τολμήσω νὰ μιλήσω γιὰ ἀγάπη στὴν Κάθρην;».

»'Ηξερα ἀκριβῶς τὶ ὁδοῦ Κάρλι, σχεδὸν ἐνάμιση αἰῶνα ἀργότερα, ἡ Μάργκαρετ Ταίηλορ, εἴκοσι δύο χρόνων καὶ ὁ Μπάρρη Τράμπαλ, εἰκοσιέξη, καθόντουσαν πλάϊ-πλάϊ, διαβάζοντας σιωπηλά. 'Ο μόνος θόρυβος ἦταν τὸ ρυθμικὸ γύρισμα τῶν σελίδων.

— Αὐτὸς ὁ Μπὲν πρέπει νὰ ἦταν ὁ Μπενζαμὶν Τράμπαλ, ὁ ἱδρυτὴς τῆς οἰκογενείας μας, παρατήρησε ὁ νέος. Καὶ φαίνεται πὼς ἦταν πολὺ φτωχός. Φτωχὸς ἀλλὰ καλός.

— Μὴ προσπαθῆς νὰ ἀποδείξης τίποτα, γιατὶ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία ἦταν ὅλοι φτωχοί, τὸν διέψε ξερὰ ἡ Μάργκαρετ. "Ας διαβάσουμε πάρα κάτω.

«'Ο κύριος Ντάρνλεϋ προχώρησε μέσα στὸ σκοτάδι κι' ἀφοῦ πέρασε ἀρκετὰ τετράγωνα ἔφτασε στὴν ὁδὸ Καίμπριτζ καὶ στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Γκρέσμαν. Αὐτὴ ἡ γειτονιὰ ἦταν ἡ πλουσιώτερη καὶ ἐμπορικώτερη. Τὸ σπίτι τοῦ κυρίου Γκρέσμαν ἦταν τεράστιο, κλασσικὸ καὶ πολυτελέστατο. 'Ο κύριος Ντάρνλεϋ δὲν εἶχε καμμιὰ ἰδιαίτερη γνωριμία μὲ τὸν ἰδιοκτήτη του. Τοὺς εἶχε συστήσει ὁ κύριος Σουήτ, τότε ποὺ σχημάτισαν τὴ μικρὴ τους ἑταιρία γιὰ νὰ ἀγοράσουν τὸ «Σαλαδίν».

»Μὲ τὸ δεύτερο χτύπημα ὁ κύριος Γκρέσμαν ἄνοιξε τὴν πόρτα, σήκωσε ψηλὰ τὴ λάμπα ποὺ κρατοῦσε καὶ εἶπε:

»— Μπά! 'Εσεῖς εἴσαστε; Σᾶς συμβαίνει τίποτα; Περάστε μέσα.

Τὸ μακρὺ νυχτικὸ του τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται ἀκόμα πιὸ χοντρὸς ἀπ' ὅσο ἦταν καὶ τόνιζε τὴν κοκκινίλα τοῦ στρογγυλοῦ του προσώπου.

»'Ο κύριος Ντάρνλεϋ τοῦ διηγήθηκε διαστικά, ὅσα εἶχε μάθει ἀπ' τὸν Γκάνερ Γκλάς.

»— Κι' ἔτσι χάσαμε τὸ πλοῖο μας, κατέληξε.

»'Ο κύριος Γκρέσμαν φαινόταν θυμισμένος σὲ σκέψεις.

»— Εἶμαι πρόθυμος νὰ ἀγοράσω τὸ μεριδιό σας ἀπ' τὸ «Σαλαδίν», εἶπε ξαφνικά. Στὴ μισὴ τιμή, φυσικά. Τὰ χρήματα θὰ τὰ πάρετε τὸ μετρητοῖς, τώρα ἀμέσως!

»Τόσα πολλὰ λεπτὰ καὶ μάλιστα στὸ χέρι, ἦταν σωστὴ σωτηρία γιὰ τὸν κύριο Ντάρνλεϋ.

»— Μὰ τὸ μπρίκι δὲν ὑπάρχει πιά! εἶπε ἔκπληκτος.

»— "Ετσι πιστεύετε ἐσεῖς, ἀπάντησε ὁ ἄλλος. 'Εγὼ ἔχω τὴν ἀντίθετη γνώμη. Πιστεύω πὼς τὸ «Σαλαδὶν» ὑπάρχει καὶ πὼς ὁ Γκάνερ Γκλὰς σᾶς κοροϊδεψε γιὰ νὰ τοῦ δώσετε χίλια δολλάρια. Εἶμαι ἐπιχειρηματίας καὶ κινοῦμαι ἀνάλογα μὲ τὴν κρίσι μου. 'Η κρίσι μου μοῦ λέει νὰ διακινδυνεύσω ἀγοράζοντας τὸ μερίδιό σας.

»— "Οχι, ὄχι! φώναξε ὁ κύριος Ντάρνλεϋ ἀγανακτισμένος. Δὲ μπορῶ. Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πουλήσω στάχτη καὶ καπνούς.

»Φόρεσε τὸ παληό του καπέλλο, εὐχήθηκε καληνύχτα, ἤ μᾶλλον καλημέρα γιατὶ χάραζε πιά, στὸν κύριο Γκρέσμαν καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν ὁδὸ Λήντ, ὅπου ἔμενε ὁ κύριος Σουήτ. "Ετσι, ὅπως περπατοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι, θυμήθηκε τὴν πεθαμένη γυναίκα καὶ τὴν κόρη του κι' ἐμένα (ὅπως μὲ βεβαίωσε ἀργότερα).

»'Η βροχὴ σταμάτησε κι οἱ μουσκεμένοι δρόμοι ἀρχισαν νὰ στεγνώνουν. Τὸ καινούργιο σπίτι τοῦ κυρίου Σουήτ, μὲ τὰ πολλὰ παράθυρα καὶ τὴ μυτερὴ σκεπή, στεκόταν στὴ μέση ἑνὸς ὁμορφου κήπου. 'Ο κύριος Ντάρνλεϋ ἀνέβηκε τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια, ποὺ ὁδηγοῦσαν στὴν ἐπιθλητικὴ εἴσοδο. 'Ο κύριος Σουὴτ ἦταν ἄλλοτε στενός του φίλος. "Εκανε κι' αὐτὸς εἰσαγωγὲς ὑφασμάτων κατὶ ὁ ἀποκλεισμὸς τὸν εἶχε βλάψει, ἀλλὰ εἶχε σωθῆ ἀναλαμβάνοντας νὰ φτιάχνη στολὲς γιὰ τὸ ναυτικό. 'Εκεῖνος εἶχε ὀργανώσει τὴν ἑταιρία «Σαλαδίν».

»'Ο κύριος Ντάρνλεϋ χτύπησε τὴν πόρτα καὶ ὁ κύριος Σουὴτ τοῦ ἄνοιξε φορώντας μιὰ βελούδινη ρόμπα πάνω ἀπ' τὰ νυχτικά του. "Ηταν ἀδύνατος, μὲ ψυχρὸ θλέμμα, κι' ὅταν χαμογελοῦσε φωτιζόταν μόνο τὸ μισὸ μέρος τοῦ προσώπου του, λὲς καὶ τὸ ἄλλο μισὸ ἦταν νεκρό. "Ετσι χαμογέλασε καὶ τώρα καὶ ρώτησε:

»— Τί συμβαίνει, Τάμπλ;

»— 'Εχω πολὺ ἄσχημα νέα, ἀπάντησε ὁ κύριος Ντάρνλεϋ.

»Καὶ διηγήθηκε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἱστορία, ἀναφέροντας καὶ τὴν ἐπίσκεψί του στὸν κύριο Γκρέσμαν, ποὺ φάνηκε νὰ ἐνδιαφέρη ἰδιαιτέρως τὸ τρίτο συνέταιρο.

»— Μοῦ εἶπε πὼς τοῦ ἀρέσει νὰ διακινδυνεύη, δήλωσε ὁ κύριος Ντάρνλεϋ.

»— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ὁ κύριος Σουήτ, ἀλλὰ συνήθως εἶναι σίγουρος πὼς τελικὰ θὰ ὠφεληθῆ. 'Υπάρχει κάτι σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ποὺ μὲ κάνει νὰ ἀνησυχῶ. "Αν ἐκεῖνος σοῦ προσφέρει τὴ μισὴ τιμή, ἐγὼ σοῦ προσφέρω τὰ τρία τέταρτα.

»— Μὰ γιατί; ρώτησε ἐντελῶς σαστισμένος ὁ κύριος Ντάρνλεϋ. Γιατί;

»— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ κύριος Σουήτ. "Εχω τὸ προαίσθημα πὼς δὲν θὰ χάσω τὰ λεπτά μου. "Ισως νὰ μὲ ἐνοχλῆ ἡ συνείδησί μου, γιατὶ ἐγὼ σοῦ πρότεινα νὰ γίνης συνέταιρός μας.

ΕΠΙΣΚΕΨΙ ΣΤΟΝ ΓΚΛΑΣ

»Εἶχε ξημερώσει γιὰ καλὰ κι' οἱ δρόμοι εἶχαν ξυπνήσει, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι του ὁ κύριος Ντάρνλεϋ. 'Εγὼ κι' ἡ Κάθρην καθόμαστε στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας καὶ τρώγαμε ἕνα φτωχικὸ πρωϊνό. 'Η Κάθρην σερβίρισε καὶ τὸν πατέρα της.

»— Πές τε μας, τί συνέβη; τοῦ εἶπε. Δὲν ἔχουμε μυστικὰ ἀπ' τὸν κύριο Τράμπλ.

»— Μόλις ἄκουσαν τὰ νέα, θέλησαν κι' οἱ δυό τους ν' ἀγοράσουν τὸ μεριδιό μου, ἀπάντησε ὁ κύριος Ντάρνλεϋ.

»Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν εὐκαιρία νὰ δώσω μιὰ μικρὴ συμβουλή.

»— Δὲ νομίζω πὼς πρέπει νὰ τοὺς τὸ πουλήσετε, εἶπα.

»— Καὶ βέβαια πρέπει, φώναξε θυμωμένος ὁ κύριος Ντάρνλεϋ. Μόνο ποὺ δὲ μπορῶ.

»Σηκώθηκε, ξεφυσώντας κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του.

»— Λυπᾶμαι ποὺ δὲν τὸν γνωρίσατε πρὶν χάση τὰ λεφτά του, μοῦ εἶπε ἀπολογητικὰ ἡ Κάθρην. 'Η δύσκολη ἐποχὴ ποὺ περνᾶμε τὸν ἔκανε λίγο νευρικό.

»— Εἶναι πολὺ φυσικό, τὴ βεβαίωσα.

»'Εκεῖνο τρὸ πρωΐ, γιὰ πρώτη φορά, μὲ συνόδευσε μέχρι τὴν ἐξώπορτα.

»— Μὴ δουλεύετε πολὺ σκληρά, μοῦ εἶπε κυττάζοντάς με φιλικά».

'Η λέξι «φιλικὰ» ἦταν σβυσμένη μὲ μιὰ μολυβιὰ κι' ἀπὸ πάνω κάποιος εἶχε γράψει μ' ἕνα λεπτό, γυναικεῖο χαρακτῆρα: «τρυφερά».

— Αὐτὴ εἶναι διόρθωσι τῆς Κάθρην, μάντεψε ὁ Μπάρρη. Φαίνεται πὼς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὑπῆρχαν κοπέλλες μὲ αἰσθήματα.

— Καὶ σήμερα ὑπάρχουν, ἀπάντησε περιγραμένη ἡ Μάργκαρετ.

Καὶ συνέχισαν τὸ διάβασμα:

«Δὲν εἶχα προχωρήσει οὔτε τρία τετράγωνα, ὅταν κατάλαβα τί ἔπρεπε νὰ κάνω. "Επρεπε νὰ δῶ προσωπικὰ ἐκεῖνον τὸ ναύτη, τὸ Γκάνερ Γκλάς, τὸν μόνο ποὺ ἤξερε ἀκριβῶς τί εἶχε συμβῆ.

»'Η πλατεῖα Βεντοῦ βρισκόταν στὸ βάθος ἑνὸς ἀδιεξόδου, ποὺ δὲν τὸ ἔβλεπε ποτὲ ὁ ἥλιος. Τὸ πανδοχεῖο «Μπαμπμάντος» ἦταν τὸ τελευταῖο ἀπ' τὰ κτίρια τοῦ στενοῦ, ἕνα παμπάλαιο σπίτι μὲ μιὰ ξεβαμμένη ταμπέλλα πάνω ἀπ' τὴν πόρτα. Αὐτὴ ἡ γειτονιὰ ἦταν ἡ πιὸ κακόφημη τῆς περιοχῆς, ἀλλὰ κάτω ἀπ' τὸ χρυσορόδινο φῶς τοῦ πρωϊνοῦ, ὅλα φαινόντουσαν καλὰ κι' ὁμορφα.

»Μπῆκα στὸ μακρόστενο μπὰρ καὶ ρώτησα τὴ χοντρὴ γυναίκα, ποὺ ἔριχνε καθαριὰ ἄμμο στὸ πάτωμα, ποῦ μποροῦσα νὰ βρῶ τὸν Γκάνερ Γκλάς. Μέ ὠδήγησε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο καὶ μ' ἄφισε μπροστὰ σὲ μιὰ σαρακοφαγωμένη πόρτα. Χτύπησα καὶ μπῆκα.

»Τὸ δωμάτιο ἦταν μικρό, σὰν καμπίνα πλοίου. 'Υπῆρχε ἕνα κρεβάτι, μιὰ καρέκλα κι' ἕνα τραπεζάκι μὲ μιὰ λεκάνη νερό. Μπροστὰ στὴ λεκάνη στεκόταν ἕνας ἄντρας, γυμνὸς μέχρι τὴ μέση κι' ἔπλενε τὸ γεροδεμένο του κορμί. Γύρισε καὶ τὸν ἀναγνώρισα ἀμέσως ἀπ' τὴν οὐλή, ποὺ εἶχε στὸ μάγουλό του. "Ηταν αὐτὸς ποὺ γύρευα καὶ φαινόταν πιωμένος. "Αλλωστε ὅλο τὸ δωμάτιο βρωμοῦσε ροῦμι. Εἶχε ἄλλη μιὰ οὐλὴ στὸ στῆθος του, παληότερη ἀπὸ ἐκείνη στὸ μάγουλό του, σημάδι μιᾶς φοβερῆς πληγῆς.

— Πιστολιά, μοῦ ἐξήγησε βλέποντας ποὺ κύτταζα. Μοῦ τὴν ἔστειλαν ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸ «Ἐλαίηνα» ποὺ τὸ συναντήσαμε κοντὰ στὸ Γιβραλτάρ. Κόντεψα νὰ πεθάνω. Ποιὸς εἶσαι καὶ τί θέλεις;

»Τοῦ συστήθηκα.

»— Οἱ Ντάρνλεϋ μὲ στεγάζουν στὸ σπίτι τους ἀπὸ φιλανθρωπία καὶ τοὺς χρωστάω πολλά, πρόσθεσα. Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸ «Σαλαδὶν» καταστράφηκε;

»— Ναί, δὲν ἔμεινε οὔτε καρφάκι.

»— Τὸ ὁρκίζεστε;

»— Εἶναι ὅπως στὰ εἶπα, μοῦ φώναξε ἀγριεύοντας. 'Εγὼ δὲν εἶμαι ψεύτης!

»Ξαφνικὰ τὸν πίστεψα, ἀπόλυτα.

»— Συμβαίνει κάτι ἀνήθικο, δήλωσα ἤρεμα. Κάποιος προσπαθεῖ νὰ ξεγελάση τὸν κύριο Ντάρνλεϋ, εἶμαι σίγουρος γι' αὐτό. Δὲν ἔχω πολλὰ λεπτά, ἀλλὰ θὰ σᾶς δώσω ἑνὸς χρόνου μισθούς, ἀκόμα καὶ δυὸ χρόνων μισθούς, ἂν μοῦ ὑποσχεθῆτε πὼς θὰ τοῦ ἀποκαλύψετε τὴν ἀλήθεια.

»— Συχαίνουμαι τοὺς στεριανούς! οὐρλιαξε ὁ Γκάνερ Γκλάς. 'Εσένα καὶ τὸν Σουὴτ καὶ τὸν Γκρέσμαν καὶ τὸν Ντάρνλεϋ, ὅλους ἐσᾶς ποὺ δὲν ἔχετε δῆ ποτέ σας ἀμπάρι! Χάσου ἀπὸ μπροστά μου!

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ...

»Παλιότερα, οἱ Ντάρνλεϋ ἔτρωγαν στὴν ὡραία τους τραπεζαρία, ἀλλὰ ἀπὸ τότε, ποὺ τὰ οἰκονομικά τους δὲν πήγαιναν καλά, εἶχαν περιοριστῆ στὴν κουζίνα. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅμως, γυρίζοντας στὸ σπίτι, βρῆκα τὸ τραπέζι στρωμένο στὸ δεύτερο χώλλ. Τὸ φαγητὸ ἦταν ἀρκετὰ καλὸ καὶ σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ δείπνου ὁ κύριος Ντάρνλεϋ ἔδειχνε μεγάλη εὐθυμία. Μὰ ποῦ τὸ εἶχε βρῆ τόσο κέφι καὶ λεπτὰ γιὰ κρέας;

»— Κύριε Ντάρνλεϋ, εἶπα ἀγανακτισμένος, πουλήσατε τὸ ρολόϊ σας; Τὸ ρολόϊ τοῦ πατέρα σας;

»— Γιατί ὄχι; ρώτησε ἡ Κάθρην. 'Απόψε γιορτάζουμε.

»— Τί πρᾶγμα; ἀπόρησα.

»— Τὴν ἡρεμία μου, ἀπάντησε ὁ κύριος Ντάρνλεϋ. «"Ακουσε ἐδῶ, Τάμπλ Ντάρνλεϋ, εἶπα στὸν ἑαυτό μου, σὲ ἔχει φάει ἡ ἀγωνία γιὰ τὸ ἂν ὑπάρχη ἢ ὄχι τὸ «Σαλαδίν». Κοντεύεις νὰ λυώσης στὰ πόδια σου, πρέπει νὰ ἀποφασίσης κάτι».

»— Καὶ τί ἀποφασίσατε;

»— 'Αποφάσισα πὼς ὁ κύριος Γκρέσμαν ἔχει δίκηο, πὼς τὸ μπρίκι μας ὑπάρχει, πὼς δὲν ἔχουμε λόγο ν' ἀνησυχοῦμε, γιατὶ ὅπου νάναι θὰ φανῆ.

»— Βλέπετε, εἶναι πολὺ ἁπλό, πρόσθεσε ἡ Κάθρην. Πάρτε λίγο ἀρνάκι ἀκόμα.

»Μὲ ἔπνιξε ἡ συγκίνησι μπροστὰ στὸ θέαμα αὐτῆς τῆς ὑπέροχης κοπέλλας. Τὴν ἀγάπησα, τὴ λάτρευα, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὴ ὀγκάλω ἀπ' τὴν σκέψη μου γιατὶ ἤμουν ἕνα τίποτα, ἐνῶ οἱ Ντάρνλεϋ ἦταν οἱ Ντάρνλεϋ.

»Μερικὲς μέρες ἀργότερα καθόμαστε στὴν τραπεζαρία. 'Η Κάθρην μπάλωνε, ἐγὼ ἔκανα πὼς διάβαζα γιὰ νὰ δικαιολογῶ τὴν παρουσία μου κι' ὁ πατέρας της ἔπινε τὸ χαμομήλι του περιμένοντας νὰ ἔρθη ἡ ὥρα γιὰ ὕπνο. Τὸ σπίτι ἦταν παγωμένο, γιατὶ εἶχε τιάσει χειμώνας καὶ δὲν ὑπῆρχαν λεπτὰ γιὰ ξύλα. Ξαφνικὰ χτύπησε ἡ πόρτα. 'Ο κύριος Ντάρνλεϋ πῆγε ν' ἀνοίξη καὶ γύρισε μὲ τὸν κύριο Σουήτ.

»— "Ηρθα γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ σοῦ προτείνω νὰ μοῦ πουλήσης τὸ μεριδιό σου, εἶπε μαλακὰ ὁ κύριος Σουήτ. Γιὰ χάρι τῆς παλιᾶς μας φιλίας, γιὰ νὰ σὲ σώσω ἀπ' τὴν καταστροφή. "Αφισέ με νὰ σὲ βοηθήσω, Τάμπλ.

»— Πιστεύετε πὼς ὑπάρχει ἀκόμα τὸ πλοῖο, κύριε; ρώτησα.

»— 'Ακριβῶς, αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία ἐπιτρέπει στὸν κύριο Ντάρν-

λεῦ νὰ μοῦ πουλήσῃ τὸ μερίδιό του χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του, ἀπάντησε ὁ κύριος Σουήτ.

»— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, ἀλλὰ ἀρνοῦμαι δήλωσε ὁ κύριος Ντάρνλεϋ.

»Μιὰ ὥρα ἀργότερα ἔφτασε ὁ κύριος Γκρέσμαν.

»Στάθηκε στὸ ἴδιο σημεῖο ποὺ εἶχε σταθῇ πρὸ ὀλίγου ὁ κύριος Σουήτ καὶ ξανάκανε τὴν προσφορά του. Καθὼς μιλοῦσε, τὸ χοντρό του πρόσωπο ἔπαιρνε τὶς πιὸ πειστικὲς ἐκφράσεις.

»— Φοβᾶμαι πὼς πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅ,τι εἶπα καὶ στὸν κύριο Σουήτ, δήλωσε ὁ κύριος Ντάρνλεϋ. Δὲν σκοπεύω νὰ πουλήσω τίποτα.

»— Κι' ἐγώ, στὴ θέσι σας δὲ θὰ πουλοῦσα τὸ μερίδιό μου στὸν κύριο Σουήτ, ἀπάντησε ὁ κύριος Γκρέσμαν. Μπορεῖ νὰ τὸ πουλήσῃ μὲ τὴ σειρά του σὲ ἑπόμενο ἀσυνείδητο καὶ νὰ προκαλέσῃ μεγάλη τραγωδία. Σκεφτῆτε, ὅλη ἡ Βοστώνη ξέρει πὼς τὸ «Σαλαδίν» εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ καλλίτερα μπρίκια μας κι' ἂν παρουσιαζόταν κάποιος καὶ πρόσφερε μερικὰ μερίδια τοῦ πλοίου, ὅλοι θὰ ἔτρεχαν ν' ἀγοράσουν, μιὰ καὶ δὲν ἔχει κυκλοφορήσει ἀκόμα ἡ φήμη πὼς τινάχτηκε στὸν ἀέρα. Φυσικά, ὁ κύριος Σουήτ δὲν θὰ ἔκανε ποτὲ μιὰ τέτοια παληανθρωπιά, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ συνεταιριστῇ μὲ κανέναν ἀνήθικο...

»— Κι' ἐσεῖς θέλετε ν' ἀγοράσετε γιατὶ πιστεύετε πὼς τὸ «Σαλαδίν» ὑπάρχει ἀκόμα; εἶπα.

»— Ναί, ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ κύριος Γκρέσμαν.

»— Τὸ πιστεύετε πραγματικά; ἐπέμεινα.

»— Τόσο, ὥστε νὰ ἀγοράζω ἕνα μερίδιό του στὴ μισὴ τιμή.

»Ὁ κύριος Ντάρνλεϋ τὸν πῆγε μέχρι τὴν ἐξώπορτα, τὸν καληνύχτησε καὶ γύρισε πίσω.

»— Ξέρετε κάτι; εἶπε ἡ Κάθρην ὅταν μείναμε μόνοι μας. Κοντεύω νὰ πιστέψω κι' ἐγὼ πὼς τὸ «Σαλαδίν» ὑπάρχει ἀκόμα. Μερικὲς φορὲς ἀρκεῖ νὰ κλείσω τὰ μάτια μου γιὰ νὰ τὸ δῶ νὰ μπαίνῃ στὸ λιμάνι.

»— Σκεφτῆτε καλλίτερα, εἶπα ὅσο πιὸ εὐγενικὰ μπορούσα.

»Αὐτὰ συνέβαιναν τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας. Πέρασαν τέσσερις μέρες, τέσσερις ὁλόκληρες μέρες, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τίποτα. Τὸ σπίτι τῶν Ντάρνλεϋ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ κρύο, τὸ φαγητὸ ὅλο καὶ πιὸ λίγο, τὸ κέφι ὅλο καὶ πιὸ σπάνιο. Ἡ Κάθρην ἔπαψε νὰ γελᾷ καὶ μιὰ σκιὰ θλίψεως πλανιόταν στὰ ὄμορφα μάτια της. Ὅσο γιὰ μένα, κόντευα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν ἀνησυχία. Χωρὶς νὰ ξέρω γιατί, μὲ βασάνιζε συνεχῶς ἡ ἀνάμνησι τοῦ Γκάννερ Γκλὰς καὶ τῶν δυὸ σημαδιῶν του. Κάπου στὸ βάθος τοῦ μυαλοῦ μου, μιὰ φωνὴ μοῦ ἐπαναλάμβανε πὼς ὑπῆρχε κάτι ποὺ μοῦ ξέφευγε, μιὰ λεπτομέρεια σχετικὴ μ' ἐκεῖνες τὶς δύο οὐλές, ποὺ θὰ φώτιζε τὸ σκοτάδι.

»Τὸ χτύπημα ἦρθε τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωΐ, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανείς.

»Ὁ κύριος Ντάρνλεϋ, ὁ κύριος Γκρέσμαν κι' ὁ κύριος Σουὴτ ἔκαναν ἕνα μικρὸ συμβούλιο στὸ γραφεῖο τοῦ τελευταίου, ὅταν μπῆκε ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ καὶ τοὺς ἔδωσε ἕνα ἐπίσημο ἔγγραφο. Τὸ ἔγγραφο ἔλεγε καθαρὰ καὶ ξάστερα πὼς τὸ πειρατικὸ «Σαλαδίν» μ' ὅλο του τὸ πλήρωμα, εἶχε τιναχτῇ στὸν ἀέρα στὴν Κορούννα τῆς Ἱσπανίας, στὶς 7 Αὐγούστου, ἀπὸ ἕνα ἐγγλέζικο πολεμικὸ καὶ δυὸ φρεγάτες. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξήγησε πὼς ἡ εἴδησι εἶχε ἀργήσει νὰ ἔρθῃ λόγω σοῦ ἀποκλεισμοῦ.

»— Ἑπομένως ὁ Γκάννερ Γκλὰς ἔλεγε ἀλήθεια, εἶπε ὁ κύριος Σουὴτ μόλις ἐμειναν μόνοι τους.

»— Ἴσως, ἀπάντησε ὁ κύριος Γκρέσμαν.

»Ὁ κύριος Ντάρλεϋ δὲν εἶχε οὔτε τὴ δύναμι νὰ μιλήσῃ.

»— Τί θὰ πῇ, ἴσως; ἀπόρησε ὁ κύριος Σουήτ. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία.

»— Ἐγὼ νομίζω πὼς ἀκόμα καὶ ἕνα ἐπίσημο ἔγγραφο μπορεῖ νὰ κάνῃ λάθος, δήλωσε ἀτάραχος ὁ κύριος Γκρέσμαν. Ὅσο κι' ἂν σᾶς φαίνεται περίεργο, εἶμαι πάντα πρόθυμος νὰ διακινδυνέψω, ἀγοράζοντας τὰ μερίδια καὶ τῶν δυό σας. Μόνο ποὺ φοβᾶμαι πὼς τώρα πιὰ ἡ πρότασί μου θὰ εἶναι κάπως διαφορετική.

»— Δηλαδή; ἀπόρησε ὁ κύριος Σουήτ.

»— Δηλαδή, γιὰ νὰ εἶναι ἔγκυρα τὰ συμβόλαια, πρέπει νὰ μοῦ πουλήσετε μαζὶ μὲ τὸ μερίδιό σας ἀπ' τὸ «Σαλαδίν» καὶ κάποια ἄλλη μικρὴ ἰδιοκτησία σας.

»— Τί ἰδιοκτησία; κατάφερε νὰ ρωτήσῃ ὁ κύριος Ντάνρλεϋ.

»— Ἐσεῖς τὴν ἀποθήκη σας κι' ὁ κύριος Σουὴτ κάτι παρόμοιο. Μπορούμε νὰ ἀποφασίσουμε τώρα ἀμέσως. Νομίζω πὼς δὲν ἔχετε κανένα λόγο νὰ ἀρνηθῆτε.

»— Χάνετε τὰ λεπτά σας, παρατήρησε σκυθρώπὰ ὁ κύριος Σουήτ. Παρ' ὅλα αὐτά, πρέπει νὰ τὸ σκεφτῶ.

»— Κι' ἐγώ, δήλωσε ὁ κύριος Ντάνρλεϋ.

»Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔμαθα ἀπὸ τὴν Κάθρην τὴ νύχτα, μετὰ τὸ φαγητό, ὅταν ὁ πατέρας της εἶχε ἀνέβει στὴν κάμαρά του. Ὅταν πῆγε κι' ἐκείνη νὰ κοιμηθῇ σύρτωσα τὶς πόρτες, ἔσβυσα τὰ κεριὰ καὶ ἔπεσα στὸ κρεββάτι μου. Ξαπλωμένος μέσα στὸ σκοτάδι, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ κλείσω μάτι, ἐφερνα πάλι στὸ μυαλό μου τὰ γεγονότα. Ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἀρχιζαν οἱ σκέψεις μου, κατέληγαν στὸν Γκάννερ Γκλάς. Στὴν Κορούννα τὸν εἶχαν ἀφήσει ἀπέναντι κι' ἀπέναντι εἶχε φτάσει στὴ Βοστώνη. Πῶς, λοιπόν, ἔμενε τόσες μέρες στὸ πανδοχεῖο; Τὸ πιθανώτερο ἦταν πὼς θὰ εἶχε πληρώσει κάποιο μικρὸ ἀλλὰ πολύτιμο ἀντικείμενο, ποὺ ἔτυχε νὰ κρατάῃ ἐπάνω του. Καὶ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς τὸ εἶχε πουλήσει σὲ κάποιο μαγαζὶ τῆς Μπλὰκ Χὸρς Λαίην.

Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

»Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι ξεκινοῦσα γιὰ ἐκεῖ. Ἡ Μπλὰκ Χὸρς Λαίην εἶναι ἕνας στενὸς καὶ μικρὸς δρομάκος, ποὺ στὰ σκοτεινά του μαγαζιὰ συμβαίνουν τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα. Δέρματὰ δολοφονημένων γάτων μεταβάλονται σὲ γοῦνες, τομάρια σκύλων γίνονται γάντια, παληὰ ροῦχα γυρίζονται, γιὰ νὰ πουληθοῦν σὰν καινούργια, καὶ ταριχευμένα περιστέρια στέκουν πάνω σὲ σωροὺς ἀπὸ ἀβέιες μποτίλιες. Στὸ πέμπτο μαγαζὶ βρῆκα αὐτὸ ποὺ ζητοῦσα.

»Ἦταν μιὰ βρώμικη τρύπα, γεμάτη σπασμένη ἐπιπλα κι' ἕνας Θεὸς ξέρει τί ἄλλα πράγματα. Μόλις πέρασα τὸ κατῶφλι, ἕνας ξεδοντιασμένος γέρος δγῆκε ἀπ' τὸ μισοσκόταδο καὶ στάθηκε μπροστά μου κυττάζοντάς με καχύποπτα.

»— Ἐκλεψαν ἀπ' τὸν κύριό μου ἕνα ἀσημένιο σερβίτσιο, εἶπα χαμογελῶντας φιλικά. Ὑποπτευόμαστε κάποιον ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες, ἕναν σημαδεμένο ποὺ λέλεται Γκάννερ Γκλάς. Τὸ ἔσκασε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ μένει τώρα στὸ πανδοχεῖο Μπαρμπάντος. Ἐχουμε πληροφορίες πὼς τὸ σερβίτσιο τὸ πούλησε σὲ σᾶς. Μπορεῖτε νὰ μᾶς βοηθήσετε;

»— Δὲν ἀγοράζω κλεμένα πράγματα, δήλωσε ξερὰ ὁ γέρος.

»— Τότε θὰ κάναμε λάθος, εἶπα. Ἐλπίζω νὰ πεισθῇ ὁ κύριός μου καὶ νὰ μὴν ζητήσῃ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία νὰ κάνουν ἔρευνα στὸ κατάστημά σας.

»— Στάθητε! φώναξε τρομοκρατημένος ὁ γέρος. Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ φασαρίες. Νομίζω πὼς θυμᾶμαι τὸν ἄνθρωπό σας. Τὸ περίεργο εἶναι πὼς μοῦ ἔδωσε τὸ ἀληθινό του ὄνομα, Γκάννερ Γκλάς. Δὲ μοῦ πούλησε ὅμως κανένα ἀσημένιο σερβίτσιο, ἀλλὰ αὐτὸ ἐδῶ!

»Ἔσκυψε πίσω ἀπὸ ἕναν ξύλινο πάγκο, σήκωσε ἕνα παληὸ χαλάκι καὶ τὸ ξετύλιξε. Μέσα βρισκόταν μιὰ πολὺ ὄμορφη κασσετίνα μὲ λεπτοκαμωμένα σύνεργα τοῦ ξυρίσματος. Ἡ ἴδια ἡ κασσετίνα ἦταν ἀπὸ πράσινο μαροκινὸ κι' εἶχε στὸ σκέπασμά της μιὰ χρυσὴ σφραγίδα μὲ τὸ οἰκόσημο κάποιου Ἄγγλου βαρώνου.

»Τὴν ἔδωσα πίσω στὸ γέρο.

»— Πραγματικὰ περίεργο, εἶπα. Μὰ θὰ σᾶς πῶ τί θὰ κάνουμε. Θὰ ξεχάσουμε ἐντελῶς τὴν ὑπόθεσι, ἀρκεῖ νὰ στείλετε στὸν Γκλὰς ἕνα μήνυμα ἐκ μέρους μου, στὸ πανδοχεῖο. Πέστε του, ἁπλῶς, πὼς ὁ Μπὲν Τράμπαλ πέρασε ἀπ' τὸ μαγαζί σας καὶ θέλει νὰ τοῦ μιλήσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

»Ὁ γέρος διάστηκε νὰ μὲ βεβαιώσῃ πὼς θὰ τοῦ τὸ ἔλεγε.

»Ἤλπιζα πὼς αὐτὴ ἡ μικρὴ σκηνὴ θὰ ἔφερνε ἀποτελέσματα τὴν ἑπομένη, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα ἦρθαν τὸ ἴδιο βράδυ κι' ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ ἐκπληκτικά.

»Ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπ' τὸ σπίτι τῶν Ντάρλεϋ ὑπῆρχε μιὰ σειρὰ χαλάσματα, ἕνα συγκρότημα καταστημάτων, ποὺ τὰ εἶχε καταστρέψει πυρκαϊά. Εἶχε νυχτώσει γιὰ τὰ καλὰ τὴν ὥρα, ποὺ γύριζα ἀπ' τὸ γραφεῖο μου καὶ καθὼς περνοῦσα μπροστὰ ἀπ' τὰ χαλάσματα, ὁ Γκάννερ Γκλὰς πετάχτηκε ἀπ' τὸ σκοτάδι. Μὲ μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ μὲ ἔχωσε στὸ ἄνοιγμα μιᾶς πόρτας. Μύριζε σὰν ὁλόκληρο βαρελάκι ροῦμι καὶ ἀνακάλυψα μὲ τρόμο πὼς κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα μεγάλο πιστόλι.

»— Δὲ θὰ κερδίσῃς τίποτα, ἂν μὲ σκοτώσῃς! τοῦ δήλωσα, προσπαθώντας νὰ μὴν τρέμῃ ἡ φωνή μου. Ἐκεῖνος ὁ γέρος στὴ Μπλὰκ Χὸρς Λαίην δὲ θὰ ἔχῃ καμμιὰ διάθεσι νὰ ἀνακατευτῇ σὲ φόνο.

»— Τί ἦταν αὐτὴ ἡ ἱστορία γιὰ τὸ ἀσημένιο σερβίτσιο καὶ τὸν ὑπηρέτη; μὲ ρώτησε ἀγρια.

»— Ἕνα κόλπο γιὰ νὰ μάθω πῶς συνέβη νὰ ἔχῃς λεπτά. Ἀπὸ ποῦ ἔκλεψες ἐκεῖνη τὴν κασσετίνα;

»— Δὲν τὴν ἔκλεψα. Μοῦ τὴν ἔδωσε κάποιος.

»— Ἕνας Ἄγγλος; ρώτησα μὲ δυσπιστία. Εἶδα τὸ οἰκόσημο.

»— Ναί, ἕνας Ἄγγλος, ἀπάντησε ὁ Γκλάς. Τί τὸ περίεργο βρίσκεις; Ἕνας Ἄγγλος ἀπ' τὴ σκοῦνα «Λάς». Μπῆκα στὴν καμπίνα του καὶ μοῦ χάρισε τὴν κασσετίνα γιὰ νὰ μὴν τὸν σκοτώσω.

»— Κατάλαβα, εἶπα.

»— Τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς τώρα;

»— Τίποτα, τὸν βεβαίωσα μὲ εἰλικρίνεια.

»Ἐνοιωθα πὼς εἶχα μάθει κάτι πολὺ σπουδαῖο, ἀλλὰ δὲ μποροῦσα νὰ ἀνακαλύψω ἀκόμα τί.

»— Πρόσεξε καλά, γρύλλισε ὁ Γκάννερ Γκλάς.

Καί, πρὸς μεγάλη μου ἀνακούφισι, γύρισε καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι.

»Ὅταν ἔφτασα στὸ σπίτι, ὁ κύριος Ντάρνλεϋ ἔλειπε. Ἡ Κάθρην μοῦ ἐξήγησε πὼς εἶχε πάει νὰ πάρῃ ὅ,τι ὑπῆρχε στὴν ἀποθήκη, ποὺ θὰ πούλαγε στὸ Γκρέσμαν. Κάθησα ἀπέναντι ἀπ' τὴν ἀγαπημένη μου κι' ἄρχισα νὰ τῆς διηγοῦμαι τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.

»Ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα ἄστραψε στὸ μυαλό μου κι' ἄρχισα νὰ φωνάζω:

»— Τὸν παληάνθρωπο τὸν Γκρέσμαν! Εἴμαστε πλούσιοι!...

»— Μοῦ φαίνεται πὼς κουρασθήκατε πολὺ σήμερα, εἶπε μαλακὰ ἡ Κάθρην. Μήπως ἔχετε πυρετό;

»— Εἶμαι πολὺ καλὰ καὶ ξέρω τί λέω, ἐπέμεινα. Εἴμαστε πλούσιοι. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κάτι μοῦ ἔλεγαν οἱ οὐλὲς τοῦ Γκάννερ Γκλάς. Μόνο ποὺ δὲν τὸ καταλάβαινα. Εἶπε πὼς ἡ μιὰ εἶναι ἀπὸ σπαθιὰ καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ πιστολιά. Κι' ἐκείνη ἡ ἱστορία, μὲ τὴν κασσετίνα, ποὺ τοῦ ἔδωσε τάχα ὁ Ἄγγλος...

»— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα, δήλωσε ἡ γλυκειά μου Κάθρην.

»— Σκεφτῆτε, λοιπόν, τὴν παρακάλεσα. Τοῦ τὴν ἔδωσε ἕνας Ἄγγλος, γιατὶ φοβήθηκε πὼς θὰ τὸν σκότωνε, ὅταν μπῆκε στὴν καμπίνα του. Ἑπομένως, τὸ ἐγγλέζικο πλοῖο εἶχε κυριευτῇ! Καὶ δὲν πιστεύω νὰ ἦταν τὸ μόνο...

»Ἡ Κάθρην σήκωσε τοὺς στρογγυλοὺς της ὤμους, ἐξακολουθῶντας νὰ μὲ κυττάζῃ ὅλο ἀπορία.

»— Τὸ «Σαλαδίν» πολέμησε, τῆς ἐξήγησα. Κι' ὅμως, ὁ Γκάννερ Γκλὰς δὲν εἶπε τίποτα γι' αὐτὸ στὸν πατέρα σας. Ξέρετε γιατί; Γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ κάποιον. Θὰ σᾶς πῶ τί συνέβη. Ὅταν τὸ «Σαλαδὶν» καταστράφηκε, ὁ Γκάννερ Γκλὰς διάστηκε νὰ γυρίσῃ στὴ Βοστώνη καὶ πῆγε πρῶτα στὸν Γκρέσμαν. Κι' ἀπ' τὸν Γκρέσμαν ἔμαθε πὼς δὲν εἶχαν ἔρθει ἀκόμη...

»— Ποιά;

»— Τὰ νικημένα πλοῖα μὲ τὰ φορτία τους. Γιὰ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο, τὸ «Σαλαδὶν» πολεμοῦσε, καί, φυσικά, ἔστελνε στὴ Βοστώνη τὰ πλοῖα, ποὺ κατακτοῦσε, ὅπως ἀκριβῶς κάνουν ὅλα τὰ πειρατικά μας.

»— Τότε γιατὶ δὲν ἤρθαν ἀκόμα;

»— Τὰ καθυστέρησε ὁ ἀποκλεισμός, ἀλλὰ πρέπει νὰ φτάσουν ὅπου νάναι...

»— Κατάλαβα, εἶπε ἐπιτέλους ἡ Κάθρην. Ὁ Γκάννερ Γκλὰς κι' ὁ κύριος Γκρέσμαν συμφώνησαν νὰ σκαρώσουν μιὰ ἀπάτη, νὰ ἀναγγείλουν τὴν καταστροφὴ τοῦ «Σαλαδὶν» γιὰ νὰ πανικοβάλουν τὸν πατέρα μου καὶ τὸν κύριο Σουὴτ κι' ἔτσι νὰ τοὺς ἁρπάξουν τὰ μερίδιά τους. Ἡ ἀξία τῶν κατακτημένων πλοίων θὰ ξεπερνάῃ πολλὲς φορὲς τὴν ἀξία τοῦ ἴδιου τοῦ «Σαλαδίν». Τί πρέπει νὰ κάνουμε;

»— Θὰ περιμένουμε, δήλωσα. Ἐσεῖς πρέπει νὰ πείσετε τὸν πατέρα σας νὰ μὴν πουλήσῃ μὲ κανένα τρόπο τὸ μερίδιό του. Εἶνε προτιμώτερο νὰ μὴν τοῦ ποῦμε τὸ γιατί, ὥσπου νὰ φτάσουν τὰ πλοῖα.

»— Καὶ πῶς θὰ τιμωρηθῇ ὁ κύριος Γκρέσμαν;

»— Ὅταν ἔρθουν τὰ πλοῖα καὶ μαθευτῇ πὼς προσπάθησε νὰ ξεγελάσῃ τοὺς συνεταίρους του, ὁ κόσμος θὰ πάψῃ νὰ τοῦ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη κι' ἕνας ἔμπορος, ποὺ χάνει τὴν καλὴ του πίστι εἶνε καταστραμμένος.

*

»Τὸ πρῶτο ἀπ' τὰ νικημένα πλοῖα ποὺ ἔφτασαν στὴ Βοστώνη ἦταν ἕνα μπρίκι ἑνιακοσίων τόνων, σὰν πλωτὸς πύργος. Τὸ κυβερνοῦσε ὁ δεύτερος πλοίαρχος τοῦ «Σαλαδὶν» κι' ἕνα μικρὸ πλήρωμα, κατακουρασμένο καὶ σκελετωμένο ἀπ' τὶς ταλαιπωρίες. Ἀπὸ αὐτοὺς μάθαμε πὼς τὸ «Σαλαδὶν» εἶχε κατακτήσει ἄλλα ἕξη πλοῖα, ποὺ περίμεναν, ἀσφαλισμένα, στὸ Πένομπσκοτ.

»Μετὰ ἀπὸ μερικὰ βράδυα, ὁ κύριος Ντάρνλεϋ, ἡ Κάθρην κι' ἐγώ, καθόμασταν μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι φορτωμένο μὲ τὰ ἐκλεκτότερα φαγητά. Ἡ Κάθρην εἶχε ἀποδιάσει τὸ πιάτο της καὶ διάβαζε γιὰ τέταρτη φορὰ τὸν κατάλογο τῶν ἐμπορευμάτων, ποὺ κουβαλοῦσε τὸ βρίκι.

»—Ἀλεύρι... ζάχαρι... ρύζι, μπαίηκον, κινέζικα μεταξωτά, ξερὰ σῦκα, δαμασκηνὰ ὑφάσματα, μιὰ τρίγρι τῆς Βεγκάλης, σοκολάτα... Μπαμπᾶ, ἐδῶ εἶδα κάτι ποὺ τὸ λαχταράω πολύ!

—Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πάρουμε τίποτα, εἶπε ὁ κύριος Ντάρνλεϋ. Τὰ ἐμπορεύματα θὰ πουληθοῦν, γιὰ νὰ μοιραστῇ ἡ ἀξία τους. Μά, τέλος πάντων, θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ κάνω τὸ χατῆρι...

»Ξαφνικὰ φάνηκε νὰ παγώνῃ.

»—Τί εἶνε αὐτὸ ποὺ θέλεις; ρώτησε τρομαγμένος.

»— Σοκολάτα, τοῦ ἀπάντησε.

»— Ξέρετε τί φαντάστηκα πὼς θὰ γύρευε; εἶπα ἐγώ.

»—Αὐτὸ ποὺ φαντάστηκα κι' ἐγώ, χαμογέλασε μ' ἀνακούφισι ὁ κύριος Ντάρνλϋ. Τὴν τίγρι τῆς Βεγκάλης!»

Ἐδῶ τέλειωνε ἡ ἱστορία. Στὴν ἑπόμενη σελίδα, ἡ Κάθρην σημείωνε μὲ τὸ λεπτοκαμωμένο της γράψιμο:

«Ἔχουν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τότε κι' ἐννιὰ ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ παντρεύτηκα τὸν Μπέν. Ἀποκτήσαμε τρία παιδιά. Ὁ Μπὲν ἀνέλαβε τὴν ἐπιχείρησι τοῦ μπαμπά καὶ τριπλασίασε τὴν περιουσία μας. Δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ σπουδαῖο ἀπ' τὴν ἀγάπη».

Κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν παράγραφο, ὁ Μπὲν εἶχε προσθέσει ἄλλη μιὰ φράσι:

«Καὶ νὰ σκεφτῇ κανεὶς πὼς ἐξ αἰτίας τῆς περηφάνειας μου κόντεψα νὰ χάσω τὴν ἀγαπημένη μου κι' ὅλη τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ χάρισε».

Ἡ Μάργκαρετ ἔκλεισε ἀργὰ τὸ τετράδιο καὶ τὸ ἄφησε μαλακὰ στὸ γραφεῖο.

—Γιὰ σκέψου, εἶπε γρήγορα ὁ Μπάρρη. Κόντεψαν νὰ χάσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, γιατὶ ἐκεῖνος νόμιζε πὼς δὲν τοῦ ἄξιζε ἐκείνη.

—Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο, τὸν διώρθωσε ἡ Μάργκαρετ. Μὴ προσπαθῆς ν' ἀλλάξῃς τὴν ἱστορία.

—Τί σημασία ἔχει, ξεροκέφαλη; ξέσπασε ὁ νέος. Αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ προσέξῃς εἶνε πὼς κόντεψαν νὰ καταστρέψουν τὸν ἔρωτά τους καὶ τὴν εὐτυχία τους, γιατὶ ὁ ἕνας τους ἦταν τόσο περήφανος ποὺ ἔπνιγε τὴν φωνὴ τῆς καρδιᾶς του ἀπὸ φόβο μήπως τὸν προσβάλουν γιὰ τὴν φτώχεια του.

Ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος της καὶ πιάνοντάς την ἀπ' τὸ σαγόνι, τὴν ἀνάγκασε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι της καὶ νὰ τὸν κυττάξῃ κατάματα.

—Μάργκαρετ, ἄγγελέ μου, παραδέξου πὼς μ' ἀγαπᾶς κι' ἐσύ, τὴν παρακάλεσε μὲ πάθος. Μὴν ἀφήνῃς τὸν ἐγωϊσμό σου νὰ καταστρέψῃ τὴ ζωὴ καὶ τῶν δυό μας.

Ἡ κοπέλλα προσπάθησε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό της, νὰ τραβηχτῇ ἀπὸ κοντά του καὶ νὰ τοῦ δηλώσῃ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναϊδωθοῦν. Μὰ δὲν ἀντεξε. Ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ τὰ χείλη της μισάνοιξαν, διψασμένα, περιμένοντας τὸ φιλί του...

Ὅταν, ἐπιτέλους, μπόρεσε νὰ μιλήσῃ, ὁ Μπάρρη, δήλωσε ἀποφασιστικά:

— Εὐτυχῶς ποὺ ἔχουμε ἕνα πορτραῖτο τοῦ προπάππου μου, τοῦ Μπέν. Νομίζω πὼς θὰ πρέπει νὰ τὸ κρεμάσουμε στὴν κρεββατοκάμαρά μας.

ΤΕΛΟΣ

Pretty Quick - ἡ νέα θαυμασία κρέμα - πούδρα "Πρέττυ Κουΐκ„ (Μέϊκ-Απ) τῆς Τοκαλόν...

Τὸ **PRETTY QUICK** - Μέϊκ - Απ τῆς **TOKALON** - εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ πάντα ἐπιθυμούσατε. Ἕνα μέσον ποὺ θὰ μποροῦσε μέσα σὲ δευτερόλεπτα νὰ ξαναδώσῃ στὸ πρόσωπό σας μιὰ ὑπέροχη θελούδινη ὄψη.

Δὲν ὑπάρχει γυναῖκα σ' ὅλο τὸν κόσμο ποὺ νὰ μὴ μπορῇ νὰ γίνῃ, ἔστω καὶ λίγο, πιὸ ὄμορφη ἀπ' ὅτι εἶναι ἤδη, μὲ τὴ χρησιμοποίηση τοῦ **Πρέττυ Κουΐκ**, ποὺ εἶναι τώρα ἡ πιὸ μοντέρνα μέθοδος γιὰ τὸ μακιγιάζ σας.

Προμηθευθῆτε ἀπὸ σήμερα κι' ὅλας τὸ κομψὸ πλακὲ κουτάκι. Εἶναι πραγματικὰ ἕνα "ἀπόδειμα ὀμορφιᾶς„ ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ πιὸ εὐτυχισμένες.

- Τὸ **Πρέττυ Κουΐκ** τῆς Τοκαλὸν δίδει στὸ πρόσωπό σας τὴν ἐξαιρετικὴ φυσικὴ ὄψη, ποὺ τόσο ἐπιθυμεῖτε πάντα.
- Μακιγιάρεσθε σὲ λίγα δευτερόλεπτα καὶ τὸ μακιγιὰζ κρατᾶει ὧρες.
- Εἶναι ἀπίστευτο πόσο οἰκονομικὸ εἶναι. Δὲν ἔχετε τὴν παραμικρὴ ὀπατάλη.
- Τὸ **PRETTY QUICK** δὲν ξηραίνει τὸ δέρμα χάρις στὴν εἰδικὴ κρέμα ποὺ περιέχει.

ΚΑΤΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ!!!

Ἡ θήκη τοῦ νέου κραγιὸν χειλέων **ΤΟΚΑΛΟΝ** "Λιπ-ματὶκ" εἶναι μιὰ ἐπαναστατικὴ ἐφεύρεση. Μὲ μιὰ ἁπλὴ κίνησι τὸ κραγιὸν σας βγῆκε αὐτόματα.

Πρακτική, ἁπλή, ταχύτατη ἡ χρῆσι τῆς ἡ θήκη "Λιπ-ματὶκ" μὲ τὸ κραγιὸν **ΤΟΚΑΛΟΝ** βάφει τέλεια τὰ χείλη.

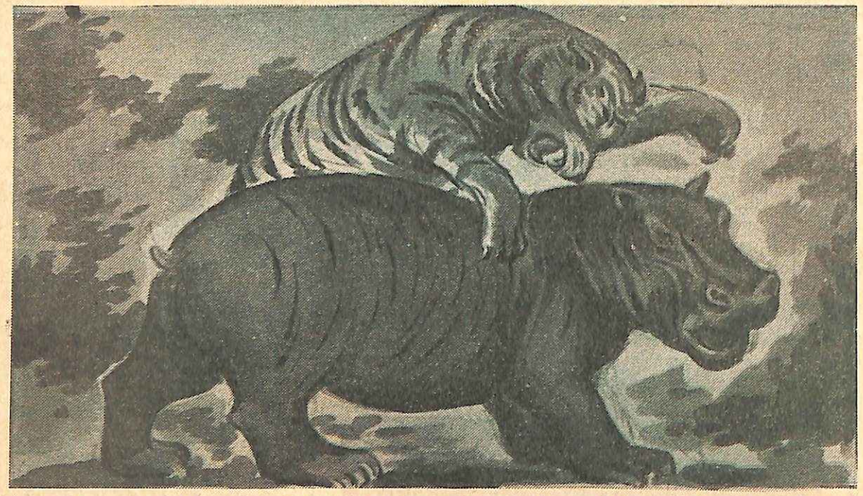

Η υγρὰ εἶχε πηδήσει πάνω στὴ ράχη τοῦ ἱπποτάμου καὶ προσπαθοῦσε νὰ χώσῃ τὰ γαμψώνυχά της μέσα στὰ μάτια του.

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΘΗΡΙΑ

ΣΕ ὁρισμένες περιοχὲς τοῦ πλανήτου μας, ὑπῆρχαν ὡς χτὲς ὑπέροντες ἐκτάσεις, ποὺ προσφέρονταν στοὺς τολμηροὺς. Μποροῦσαν νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ καὶ νὰ τὶς μεταβάλουν σὲ χωράφια καὶ βοσκοτόπια, ἢ ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὸ κυνῆγι τῶν ἀγρίων ζώων. Εἶναι ἀλήθεια πὼς διεκινδύνευαν τὴ ζωή τους. Ἀλλ' ὁ κίνδυνος αὐτὸς δὲ φαίνεται, ὅτι συγκράτησε ποτὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Παρόμοια ἦταν ἡ περίπτωση ἑνὸς καλλιεργητοῦ τοῦ Τράνσβααλ, ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ. Μιὰ μέρα, εἶδε πὼς τὸ πεδίο τῆς δράσεώς του εἶχε περιορισθῆ σὲ μεγάλο βαθμό. Γιατὶ πολλοὶ ἄλλοι εἶχαν ἐγκατασταθῆ ὁλόγυρά του κι' οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τοῦ διαφιλονεικοῦσαν κάθε σπιθαμὴ γῆς. Ἀποφάσισε τότε νὰ πάῃ σ' ἄλλη περιοχή, ὅπου νὰ μὴν ἔχῃ σχέσι μὲ κανένα. Θὰ πάλευε μὲ τὴ φύσι καὶ τὰ θηρία, ἀλλὰ θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ ὅ,τι ἤθελε. Πούλησε, λοιπόν, τὰ κτήματά του, ἔβαλε τὴν οἰκογένειά του μέσα σ' ἕνα τροχόσπιτο, πῆρε μερικοὺς ὑπηρέτες μαζί του, καὶ ξεκίνησε. Γιὰ ποῦ; Γιὰ τὸ ἄγνωστο.

Τὸ τροχόσπιτο τὸ ἔσερναν ὀχτὼ ζευγάρια βόδια. Τὸ ταξίδι γινόταν ἀργά, γιατὶ τὸ ἔδαφος ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀνώμαλο κι' ἡ βλάστησι πολὺ πυκνή. Γιὰ νὰ μὴν παρασλαγκοῦν μέσα στὴ ζούγκλα, προχωροῦσαν πλάι στὰ ποτάμια... Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἕνας τεράστιος ὄγκος πρόβαλε μπροστὰ στὸ τροχόσπιτο. Ἦταν ἕνας ἱπποπόταμος, ποὺ χύθηκε ἀμέσως πάνω στὰ δυὸ μπροστινὰ βόδια, τὰ ὁποῖα ναποδογύρισε κι' ἄρχισε νὰ τὰ ποδοπατάῃ. Ἑτοιμάστηκε κατόπιν νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο καὶ στὸ ἑπόμενο ζευγάρι. Ἀλλ' ὁ καλλιεργητὴς δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του. Ἔφερε στὸν ὦμο τὴν καραμπίνα του καὶ φύτεψε μιὰ σφαῖρα ἀνάμεσα στὰ αὐτιὰ καὶ τὰ μάτια τοῦ ἱπποπόταμου. Τὸ τεράστιο ζῶο σωριάστηκε κάτω, κι' ἔμεινε ἀκίνητο. Ἦταν νεκρό.

Κυνῆγι ἱπποπόταμου

Κάποτε ἄλλοτε, ἕνα τραῖνο διέσχιζε τὴ νύχτα μιὰ ἀκατοίκητη περιοχὴ τῆς Οὐγκάντα. Σὲ κάποια στιγμή, ἡ ἀτμομηχανὴ τραντάχτηκε ὁλόκληρη καὶ βγῆκε ἀπὸ τὶς γραμμές, συμπαρασύροντας καὶ τὰ μπροστινὰ βαγόνια. Εὐτυχῶς, ὅμως, ἡ πυκνὴ βλάστησι, ποὺ ὑπῆρχε πλάι στὴ γραμμή, τὰ συγκράτησε καὶ κανένα δὲν ἔπεσε κάτω. Ὁ μηχανοδηγὸς κι' ὁ θερμαστὴς πήδησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴ μηχανὴ κι' ἔτρεξαν γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία, ποὺ εἶχε κάμει τὸ τραῖνο νὰ ἐκτροχιασθῆ. Στὸ φῶς τῶν φαναριῶν, εἶδαν τότε μιὰ πολτοποιημένη μᾶζα ἀπὸ κρέας, ποὺ ἁπλωνόταν ἀνάμεσα στὶς δυὸ γραμμές. Ἦταν καὶ πάλι ἕνας ἱπποπόταμος, ποὺ τὰ φανάρια τοῦ τραίνου τὸν εἶχαν ἐξοργίσει κι' εἶχε ὁρμήσει μὲ μανία πάνω του.

Ο ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΟΓΚΟΣ ΤΟΥ

Ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ ὄγκου, ὁ ἱπποπόταμος ἔρχεται ἀμέσως μετὰ τὸν ἐλέφαντα, μεταξὺ τῶν ζώων τῆς ξηρᾶς. Τὸ βάρος του φτάνει τοὺς 3—4 τόννους. Μόνο τὸ δέρμα του ζυγίζει περὶ τὰ 500 κιλά. Αὐτὸ τὸ δέρμα ἔχει πάχος 2 περίπου ἑκατοστῶν καὶ εἶναι ἐφοδιασμένο μὲ ἄφθονο λίπος, ποὺ ἐπιτρέπει στὸ τεράστιο αὐτὸ ζῶο νὰ κολυμπάῃ μὲ μεγάλη εὐκολία.

Μαζὶ μὲ τὸ ρινόκερο, ὁ ἱπποπόταμος εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἄσχημα ζῶα τοῦ πλανήτου μας. Ἡ φύσις τὸν ἔχει πλάσει ἀμφίβιο. Ζῇ τὸ ἴδιο καλὰ μέσα στὸ νερό, ὅσο καὶ στὴν ξηρά. Ἀλλὰ μόνον ὅταν ἀπλώνεται ἡ νύχτα, ἀποφασίζει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, γιατὶ εἶναι ἕνα πολὺ δειλὸ ζῶο καὶ τελείως ἄοπλο.

Ἀλλὰ τί εἶναι, λοιπόν, ἐκεῖνο ποὺ τὸν κάνει ἐπικίνδυνο; Ὁ μεγάλος φόβος του. Ὁ ἱπποπόταμος δὲν ἔχει τὴν ἐπιθετικὴ μανία τοῦ ρινόκερου. Ἀλλ' ὁ φόβος του τὸν κάνει νὰ βλέπῃ παντοῦ ἐχθρούς. Καὶ γι' αὐτὸ ρίχνεται πάνω σ' ὅ,τιδήποτε βρεθῇ μπροστά του, ἄνθρωπο ἢ ζῶο, ἀκόμη καὶ πάνω σ' ἕνα τραῖνο ἢ ἕνα αὐτοκίνητο.

Ὁ ἱπποπόταμος δὲν ἔχει κέρατα, οὔτε κανένα ἄλλο ἐπιθετικὸ ὅπλο. Ἀλλὰ τὰ ἀναπληρώνει μὲ τὸν ὄγκο του, ποὺ τὸν κάνει νὰ μοιάζῃ μὲ κινούμενο τεῖχος. Ἀλλὰ καὶ μέσα στὸ ὑγρὸ στοιχεῖο εἶναι τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνος. Μὲ μιὰ ἁπλῆ κίνησι τῆς ράχης ἢ τοῦ κεφαλιοῦ του, μπορεῖ ν' ἀναποδογυρίσῃ ὁλόκληρη βάρκα μὲ τοὺς ἐπιβάτες της. Ρίχνεται τότε πάνω τους καὶ τοὺς συνθλίβει μὲ τὸν ὄγκο του.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Ἀλλὰ καὶ τὰ μεγάλα θηρία δὲν ἀοπρασίζουν νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν παρὰ μόνον ὅταν εἶναι πολὺ πεινασμένα. Γιατί, λόγῳ τῆς κατασκευῆς τοῦ κορμιοῦ του, δὲ μποροῦν νὰ τὸν «πάσουν» ἀπὸ πουθενά. Ὁ ἱπποπόταμος, ἀντίθετα, μπορεῖ, γέροντας ἀπὸ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο μέρος, νὰ τὰ πετάξῃ κάτω καὶ κατόπιν νὰ τὰ συντρίψῃ μὲ τὸν ὄγκο του.

Μοῦ ἔτυχε κάποτε νὰ παρακολουθήσω τὴν πάλη ἀνάμεσα σὲ μιὰ τίγρι κι' ἕναν ἱπποπόταμο. Ἡ τίγρις εἶχε ἀνεβῇ στὸν τραχηλό του κι' ὅπως ἤξερε, ὅτι δὲ θὰ κατάφερνε νὰ τοῦ σπάσῃ τὴ σπονδυλικὴ στήλη, προσπαθοῦσε νὰ χώσῃ τὰ γαμψώνυχά της μέσα στὰ μάτια του.

Ἀν, ἐκείνη τὴ στιγμή, μοῦ ζητοῦσε κάποιος νὰ στοιχηματίσω, θἄβαζα χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ὅλη μου τὴν περιουσία πάνω στὴν τίγρι. Γιατὶ δὲν εἶχα τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴ νίκη της. Ἀλλὰ νὰ τί ἔγινε:

Ὁ ἱπποπόταμος, νοιώθοντας τὸν κίνδυνο, τίναξε μὲ ὁρμὴ τὸ κεφάλι του πρῶτα πρὸς τὰ πάνω κι' ὕστερα πρὸς τὰ κάτω. Αὐτὴ ἡ κίνησι ἦταν τόσο βίαιη καὶ τόσο ἀπότομη, ποὺ ἡ τίγρις ἔχασε τὴν ἰσορροπία της καὶ κύλησε πάνω στὰ χορτάρια... Ἑτοιμάσθηκε ἀμέσως γιὰ νὰ κάμῃ καινούργια ἐπίθεσι. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Γιατὶ ὁ ἱπποπόταμος ἔγειρε στὰ πλάγια κι' ἔπεσε πάνω της μ' ὅλο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του. Στὴ θέσι αὐτὴ ἔμεινε κάμποση ὥρα. Ὅταν, τέλος, ἀνασηκώθηκε, ἡ τίγρις ἦταν ἕνας πολτὸς ἀπὸ σάρκες καὶ σπασμένα κόκκαλα. Ὁ ἱπποπόταμος τ' ἀνασκάλεψε κάμποσες στιγμὲς μὲ τὰ πόδια του, σὰ νἄθελε νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ἡ τρομερὴ ἐχθρά του δὲ ζοῦσε πιά, κι' ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε. Ὅλα εἶχαν τελειώσει μέσα σ' ἐλάχιστα λεπτά.

Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ ἀπρικισμοῦ τῆς Ἀφρικῆς, πολλοὶ Εὐρωπαῖοι βρῆκαν τὸ θάνατο ἀπὸ ἱπποπόταμους, γιατὶ δὲν τοὺς ὑπολόγιζαν σὰ σοβαροὺς ἀντιπάλους. Στὰ ζῶα αὐτὰ δὲν εἶδαν παρὰ ἕνα εἶδος βωδιῶν σὲ ὑπερφυσικὸ μέγεθος. Ἀλλ' οἱ ἱπποπόταμοι, ποὺ ἔχουν πολὺ σκληρὸ δέρμα, ἀποδείχτηκαν ἄτρωτοι σχεδὸν ἀπὸ τὶς σφαῖρες. Ὁ τεράστιος ὄγκος τους, ἐξ ἄλλου, δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ τρέξουν μὲ μεγάλη ταχύτητα. Μποροῦν π. χ., σὲ μιὰ ἀπόστασι 300—400 μέτρων, νὰ ξεπεράσουν καὶ τὸ καλύτερο ἄλογο. Ἡ ταχύτητά τους κατόπιν ἐλαττώνεται σημαντικά. Ἀλλ' ἂν στὸ διάστημα αὐτό, προφτάσουν τὸν κυνηγό, καμμιὰ δύναμι δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ τὸν σώσῃ.

ΕΝΑ ΑΛΑΝΘΑΣΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς κυνηγᾶνε ἀλύπητα αὐτὸ τὸ ζῶο, γιὰ δύο λόγους. Πρῶτα-πρῶτα, γιατὶ ἀποτελεῖ ἀληθινὴ μάστιγα γιὰ τὶς φυτεῖες. Ἕνας ἱπποπόταμος μπορεῖ, σὲ μιὰ μόνο νύχτα, νὰ καταστρέψῃ ὅλα τὰ χωράφια ἑνὸς χωριοῦ. Καί, δεύτερο, γιατὶ τὸ κρέας του εἶναι πολύτιμη τροφή. Ἕνας ἱπποπόταμος δίνει τόσο κρέας, ὅσο 6 ἢ 6 βόδια, καθὼς καὶ ἄφθονο λαρδί. Ἀπὸ τὸ δέρμα του, ἐξ ἄλλου, οἱ ἰθαγενεῖς φτιάνουν ἀσπίδες, ἱμάντες, μαστίγια, κλπ.

Ἀλλὰ καὶ τὰ δόντια του ἐπίσης εἶναι στὸν ἴδιο περίπου βαθμὸ περιζήτητα, ὅσο καὶ τοῦ ἐλέφαντα. Καθένας ἀπὸ τοὺς κυνόδοντές του ἔχει μῆκος 60 περίπου ἑκατοστῶν καὶ ζυγίζει 2—3 κιλά.

Κατὰ τὴν παραμονή μου μεταξὺ τῶν Ἀζαντές, μιὰ φυλὴ ποὺ ζῇ στὰ νότια τοῦ Τράνσβααλ, ἔκαμα τὴ γνωριμία ἑνὸς νεαροῦ ἰθαγενοῦς, ποὺ λεγόταν Μπάλα καὶ ποὺ εἶχε στὴν καλύβα του 28 τρόπαια ἱπποποτάμων.

Τὸ πρόγιμα μοῦ φάνηκε ἀπίστευτο.

— Τοὺς ἔπιασες μὲ παγίδα; τὸν ρώτησα.

— Ὁ Μπάλα δὲ φτιάνει ποτὲ παγίδες, μοῦ ἀπάντησε περήφανα, σὰ νἄβρισκε αὐτὸ τὸ κυνῆγι ἀνάξιο γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὶς ἱκανότητές του.

— Μὲ βέλος;

— Οὔτε.

— Ἀλλὰ μὲ τί τότε;

— Μὲ τὸ ἀκόντιό μου.

Ἤξερα, ὅτι οἱ ἱπποπόταμοι δὲν εἶναι τρωτοὶ παρὰ μόνο στὴ μικρὴ περιοχή, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ μάτια καὶ τὰ αὐτιά τους. Εἶχα ἀκούσει ἐπίσης ἀπὸ τοὺς λευκοὺς κυνηγούς, ὅτι χρησιμοποιοῦσαν ἐκρηκτικὲς σφαῖρες, μὲ ἀταλέντειες αἰχμές, γιὰ νὰ εἶναι σίγουροι γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Μὲ παρόμοιες σφαῖρες εἶχα ἐφοδιασθῆ κι' ἐγώ. Πῶς, λοιπόν, ὁ Μπάλα σκότωνε τοὺς ἱπποποτάμους μὲ τὸ ἀκόντιό του; Εἶχε τόσο σίγουρο χέρι, ὥστε νὰ τοὺς βρίσκῃ στὸ καταλληλο σημεῖο;

— Θὰ δῆς, μοῦ εἶπε ὁ Μπάλα.

Ξεκινήσαμε μαζὶ ἕνα πρωΐ. Δὲν εἴχαμε ὡρισμένο σκοπό. Προχωροῦσαμε πλάι στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Βίντμα. Μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ. Καὶ, ξαφνικά, εἴδαμε ἕναν ἱπποπόταμο μπροστά μας. Γύρισε ἀπὸ τὴ νυχτερινή του περιπολία, γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ἡμέρα του μέσα στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ θέσι, ποὺ βρισκόμαστε, τοῦ κόψαμε τὸ δρόμο.

Ἔκαμα τότε τὴν ἀπεριοσκεψία νὰ κατεβάσω τὴν καραμπίνα μου καὶ νὰ πυροβολήσω.

Ἡ σφαῖρα χώθηκε κάπου μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ ζώου, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ ἱπποπόταμος, ὅμως, εἶχε ἐξοργισθῆ. Κι' ὥρμησε πάνω μας.

Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὸ τὸ θέαμα. Ὁ ἱπποπόταμος δὲν περπατοῦσε. Σερνόταν, στὴν κυριολεξία, πάνω στὸ ἔδαφος. Σὲ διάστημα ἑνὸς ἢ δυὸ λεπτῶν, διέτρεξε τὰ τριακόσια μέτρα ποὺ μᾶς χώριζαν. Βρισκόταν χωρὶς σ' ἀπόστασι μόλις δέκα μέτρων. Ἑτοιμαζόμουν νὰ πυροβολήσω καὶ πάθεσι νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ. Ἔστελνε τὸ ἀκόντιο λοξὰ καὶ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ χτυπήσῃ τὸ ζῶο στὸ μαλακὸ κρέας, ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸ ἀκόντιο προχωροῦσε τότε σὲ βάθος, τρυποῦσε πέρα γιὰ πέρα τὸν πνεύμονα κι' ἡ αἰχμή του, ἔβγαινε κοντὰ στὴ ραχοκοκκαλιά. Ὁ ἱπποπόταμος πνιγόταν τότε ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ αἷμα του.

— Καὶ δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ τὸ ἴδιο μὲ μιὰ σφαῖρα; ρώτησα.

— Ὄχι, μοῦ ἀπάντησε. Γιατὶ ἡ σφαῖρα θὰ χαθῇ ἀνάμεσα στὶς πτυχὲς ποὺ σχηματίζει ὁ λαιμός του ζώου καὶ δὲ θὰ φτάσῃ ὡς τοὺς πνεύμονες. Ἐνῶ τὸ ἀκόντιο κόβει λοξὰ αὐτὲς τὶς πτυχὲς καὶ συνεχίζει μὲ ὁρμὴ τὴν πορεία του... Πρέπει, βέβαια, νὰ ξέρῃ κανεὶς πῶς θὰ τὸ ρίξῃ...

Τὸ μυστικὸ τοῦ Μπάλα βρισκόταν ἴσως σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο σημεῖο.

Η ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙ

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὡργανώσαμε ἕνα μεγάλο κυνῆγι μέσα στὴ ζούγκλα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μπάλα, εἴχα πάρει μαζί μου καμμιὰ δεκαριὰ ἀκόμη ἰθαγενεῖς. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν περιπέτεια, ποὺ περιέγραψα, δὲν ἐνδιαφερόμουν πιὰ γιὰ ἱπποπτάμους. Προτιμοῦσα νὰ κυνηγήσω ἐλέφαντες, ποὺ μοῦ ἦταν πιὸ γνώριμοι.

Ἕνα βράδυ, εἴχαμε στήσει τὴ σκηνή μας σ' ἕνα ξέφωτο. Ἤμαστε τσακισμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι, γιατὶ ὅλη τὴν ἡμέρα παρακολουθοῦσαμε τὰ ἴχνη ἑνὸς κοπαδιοῦ ἐλεφάντων, πού, τελικά, τὸ χάσαμε. Ἔτσι, ὁ ὕπνος μᾶς πῆρε πολὺ γρήγορα.

Κοιμόμουν μόνος μέσα στὴ σκηνή. Ὁ Μπάλα κι' οἱ ἰθαγενεῖς εἶχαν πλαγιάσει ὁλόγυρα.

Ξύπνησα, ξαφνικά, ἀκούγοντας ἕνα δυνατὸ θόρυβο. Ὁ Μπάλα κι' οἱ ἰθαγενεῖς εἶχαν μπῆ ὁρμητικὰ στὴ σκηνή. Τὰ πρόσωπά τους φαίνονταν τρομαγμένα.

— Τί τρέχει; ρώτησα.

— Ἱπποπόταμοι, μοῦ ἀπάντησε ὁ Μπάλα.

— Δὲ σοῦ εἶπα, ὅτι δὲν ἐνδιαφέρομαι γι' αὐτὰ τὰ ζῶα; φώναξα, θυμωμένος γιατὶ μὲ εἶχαν ξυπνήσει.

— Δὲν πρόκειται γιὰ κυνῆγι, μοῦ εἶπε. Ὁ ἱπποπόταμοι ἔρχονται πρὸς τὰ ἐδῶ.

Τινάχτηκα ἀμέσως ὄρθιος.

Πῶς ἦταν δυνατόν; Βρισκόμαστε ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπὸ τὸ ποτάμι.

Ὁ Μπάλα μοῦ ἐξήγησε, ὅτι ὁ ἰθαγενὴς φρουρός, ποὺ εἴχαμε βάλει ν' ἀγρυπνῇ, γιὰ νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ κάθε ἀπρόοπτο, εἶχε διακρίνει τρεῖς σκούρους ὄγκους, ποὺ διευθύνονταν πρὸς τὸ ξέφωτο. Τοὺς ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν τρεῖς μεγάλοι ἱπποπόταμοι.

Τί θὰ κάναμε τώρα;

Μᾶς χώριζε μιὰ ἀπόστασι πενῆντα περίπου μέτρων ἀπὸ τὰ γειτονικὰ δέντρα. Ἂν ἀποφασίζαμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴ σκηνή, γιὰ νὰ τρέξουμε ὡς ἐκεῖ, τὸ πιθανώτερο ἦταν, ὅτι οἱ ἱπποπόταμοι θὰ μᾶς πρόφταιναν.

Τὸ χέρι μου πῆγε μηχανικὰ στὴν καραμπίνα μου. Ἀλλὰ ὁ Μπάλα μὲ συγκράτησε καὶ μ' ἔκαμε μὲ νοήματα νὰ καταλάβω πὼς οὔτε ἡ καραμπίνα μου, οὔτε τὰ ἀκόντια τῶν ἰθαγενῶν μποροῦσαν νὰ μᾶς χρησιμεύσουν. Μόνον ἡ σιωπὴ ἦταν δυνατὸν νὰ μᾶς σώσῃ. Γι' αὐτό, δὲν ἔπρεπε νὰ κάμουμε τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Ἡ θέσι μας ἦταν τραγική. Νὰ περιμένουμε τὸ θάνατο, χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ κάμουμε τὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγουμε!

Ἀκούγαμε τώρα τὰ βαρυὰ βήματα τῶν ἱπποποτάμων, ποὺ πλησίαζαν. Τὸ αἷμα εἶχε παγώσει μέσα στὶς φλέβες μας... Ἡ περιέργεια θὰ ἔκανε, ἄραγε, αὐτὰ τὰ ζῶα νὰ προσπαθήσουν νὰ ἐξακριβώσουν τί βρισκόταν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σκηνῆς; Στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ ἤμαστε χαμένοι. Γιατὶ θὰ μᾶς πολτοποιοῦσαν, χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ κάμωμε τίποτα.

Τὰ λεπτὰ μᾶς φαίνονταν αἰῶνες.

Ἀκούσαμε, ξαφνικά, ἕνα θόρυβο ἀπὸ μεταλλίνα σκεύη, ποὺ κατρακυλοῦσαν στὸ ἔδαφος καὶ πιατικὰ ποὺ ἔσπαζαν.

Τί εἶχε συμβῆ;

Μποροστὰ ἀπὸ τὴ σκηνή, εἴχαμε στήσει τὴν κουζίνα μας. Οἱ γύτσες, τὰ πιάτα, τὰ κύπελλα βρίσκονταν πάνω σὲ σανίδες, ποὺ τὶς εἴχαμε στηρίξει πάνω σὲ πέτρες. Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἱπποπτάμους εἶχε πέσει, λοιπόν, πάνω τους καὶ τὰ εἶχε ἀναποδογυρίσει.

Κι' αὐτὸ ἦταν ποὺ μᾶς ἔσωσε. Οἱ ἱπποπόταμοι τρομοκατάθηκαν ἀπὸ τὸ θόρυβο κι' ἔφυγαν γρήγορα.

ΟΛΟΝΥΧΤΙΟ ΚΑΡΤΕΡΙ

Ἀναπνεύσαμε. Χωρὶς αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο περιστατικό, οἱ ἱπποπόταμοι θὰ προχωροῦσαν ὡς τὴ σκηνὴ καὶ θὰ μᾶς συντέριβαν μὲ τὸν ὄγκο τους.

Ἀλλὰ τώρα, ποὺ ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει, οἱ ἰθαγενεῖς εἶχαν ξεθαρρέψει.

— Θὰ πᾶμε νὰ τοὺς περιμένωμε χοντὰ στὴν ὄχθη, φώναξε ὁ Μπάλα.

Κι' οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς ἦταν σύμφωνοι μαζί του.

Εἶδα πὼς κινδύνενα νὰ μείνω μόνος κι' ἀναγκάσθηκα νὰ τοὺς ἀκολουθήσω.

Ἀφίσαμε τὴ σκηνή μας ἄθικτη κι' ἀρχίσαμε νὰ προχωροῦμε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Μπάλα ἀνακάλυψε χωρὶς δυσκολία τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχαν βγῆ οἱ ἱπποπόταμοι καὶ ὑπολόγισε, ὅτι θ' ἀκολουθοῦσαν τὸν ἴδιο δρόμο καὶ στὸ γυρισμό.

Στήσαμε, λοιπόν, ἐκεῖ τὸ καρτέρι μας.

Ὁ Μπάλα δὲν εἶχε κάμει λάθος. Οἱ τρεῖς ἱπποπόταμοι φάνηκαν μόνον κατὰ τὰ ξημερώματα.

Ἤθελα νὰ δοκιμάσω τὴν ἀξία τῆς καραμπίνας μου κι' ἔκαμα στόχο τὸν ἕναν ἀπ' αὐτούς. Τὸ ζῶο, ποὺ προχωροῦσε ἀμέριμνο, δέχτηκε τὴ σφαῖρα μου λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ αὐτί καὶ σωριάστηκε ἀμέσως νεκρό.

Ἄλλο ἕνα ἱπποπόταμο σκότωσε ὁ Μπάλα μὲ τὸ ἀκόντιό του. Ὁ τρίτος διέφυγε κι' ἔπεσε μέσα στὸ ποτάμι.

Οἱ ἰθαγενεῖς ἔκαναν σὰν τρελλοὶ ἀπὸ τὴ χαρά τους. Θὰ εἶχαν νὰ τρῶνε κρέας ἐπὶ ἑβδομάδες.

ΤΕΛΟΣ

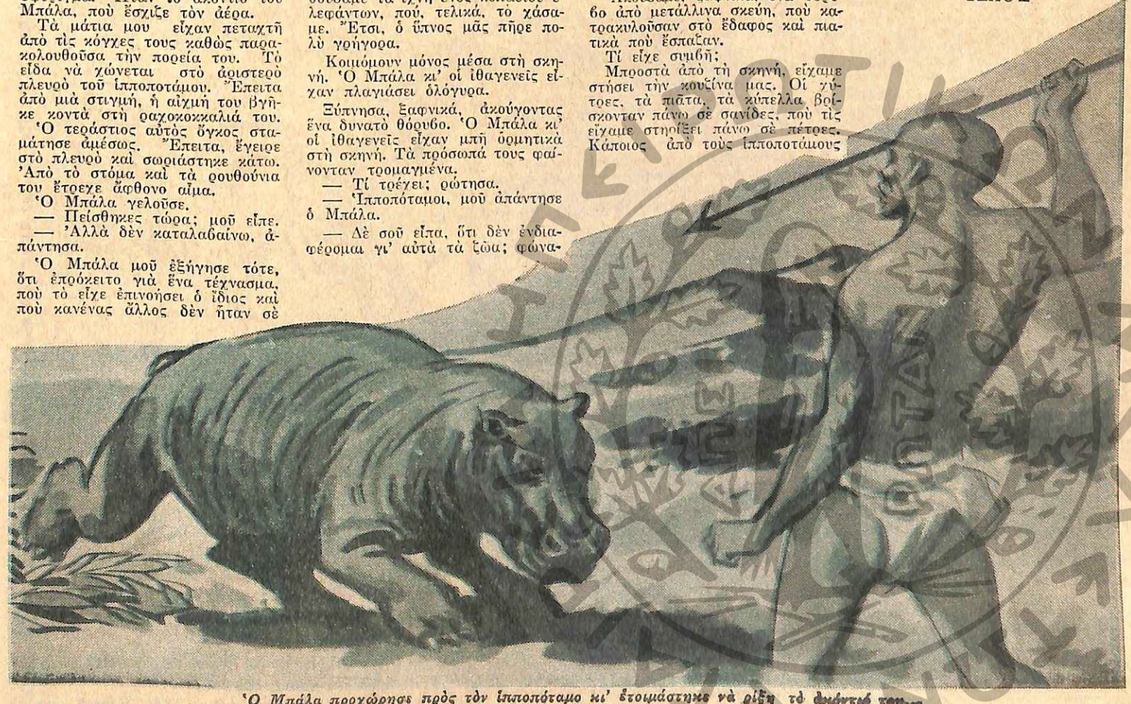

Ὁ Μπάλα προχώρησε πρὸς τὸν ἱπποπόταμο κι' ἑτοιμάστηκε νὰ ρίξῃ τὸ ἀκόντιό του...

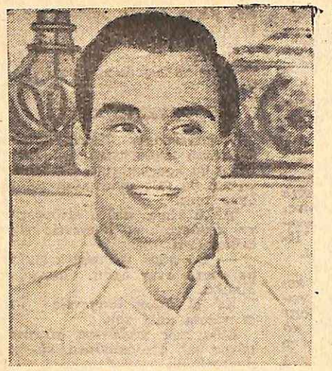

'Ο Καρίμ 'Αγᾶ Χάν.

Ο ΖΗΛΕΥΤΟΤΕΡΟΣ γαμπρὸς τοῦ κόσμου

'Ο νεαρὸς Καρὶμ ἔχει περιουσία 200.000.000 δολλαρίων

Ο ΚΑΡΙΜ 'Αγᾶ Χὰν εἶναι ὁ ζηλευτότερος γαμπρὸς τοῦ κόσμου καὶ ὁ πνευματικὸς ἀρχηγὸς 12.000.000 'Ισμαηλιτῶν. Στὰ 24 χρόνια του, εἶναι ἀκόμα, ὄχι μόνο ἀνύπαντρος, ἀλλὰ καὶ μ' ἐλεύθερη τὴν καρδιά του.

"Ισως ἡ πολυτάραχη αἰσθηματικὴ ζωὴ τοῦ παπποῦ του 'Αγᾶ Χάν, μὲ τοὺς πολλοὺς ἔρωτες, τοὺς γάμους καὶ τὰ διαζύγιά του, εἶναι ἐκείνη, ποὺ τὸν κάνει νὰ διστάζη νὰ παντρευτῆ. Γιατὶ ὁ Καρὶμ ἔχει χαρακτῆρα ἐντελῶς ἀντίθετο ἀπ' τὸ γλεντζὲ παπποῦ του. Δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς κοῦρσες, οὔτε γιὰ τὰ καζίνα, δὲν πίνει, οὔτε καπνίζει.

"Οταν ἐδῶ καὶ 5 χρόνια, ἔμαθε, ὅτι ὁ 'Αγᾶ Χὰν εἶχε παραμερίσει τοὺς δυὸ γιούς του, τὸν 'Αλῆ καὶ τὸ Σαντρουντίν, γιὰ νὰ ὀνομάση διάδοχό του καὶ 49ο ἰμάμη τῶν 'Ισμαηλιτῶν αὐτόν, τὸν ἔγγονό του, ὁ νέος ἄρχισε ἀμέσως νὰ προετοιμάζεται σοβαρὰ καὶ εὐσυνείδητα γιὰ τὶς βαρειὲς εὐθύνες, ποὺ θ' ἀναλάβαινε στὸ ἑξῆς.

Σπούδασε μὲ ζῆλο στὸ ἀμερικανικὸ Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ καὶ πῆρε τὸ πτυχίο τῆς ἱστορίας, μὲ λαμπρὸ βαθμό. Συγχρόνως καλλιέργησε ἕνα ἰσχυρὸ καὶ ἀνώτερο χαρακτῆρα.

Μολονότι κληρονόμησε ἀπ' τὸν παππού του τὸ μυθώδες ποσὸν τῶν 800.000.000 δολλαρίων, δὲν ἀπόχτησε ἰδιόκτητο αὐτοκίνητο, οὔτε πολυνοιάζεται γιὰ τὶς ἀνέσεις τῆς σύγχρονης ζωῆς.

'Η μοναδική του φιλοδοξία εἶναι νὰ καλυτερέψη τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς τῶν πνευματικῶν ὑπηκόων του, τῶν 'Ισμαηλιτῶν, ποὺ βρίσκονται σκορπισμένοι σὲ διάφορα μέρη τῆς 'Αφρικῆς, τῆς 'Ασίας καὶ τῆς Μέσης 'Ανατολῆς. Κι' ἐκεῖνοι πάλι τὸν λατρεύουν, σὰν ἐκπρόσωπο τοῦ 'Αλλάχ, γιατὶ πιστεύουν πὼς τρέχει στὶς φλέβες του τὸ αἷμα τοῦ προφήτη Μωάμεθ.

"Οταν ἐπισκεφθῆ ἕνα χωριό τους, γιορτάζουν ὅλοι τὸ κοσμοϊστορικὸ αὐτὸ γεγονὸς μὲ τραγούδια καὶ χορούς, ποὺ συνεχίζονται μέρα-νύχτα. Τὰ καταστήματα κλείνουν, οἱ δουλειὲς σταματᾶνε... ἕτσι ποὺ ὁ Καρὶμ ἀναγκάζεται νὰ φύγη γρήγορα ἀπὸ κεῖ, γιὰ νὰ ξαναβρῆ ἡ ζωὴ τὸν κανονικό της ρυθμό.

Τὰ ἱερὰ βιβλία καὶ ἡ παράδοσις τῶν 'Ισμαηλιτῶν τοὺς ἐπιβάλλουν νὰ προσφέρουν κάθε χρόνο στὸν ἰμάμη τους τὸ 1)5 τῶν εἰσοδημάτων τους. Κι' αὐτὸ γίνεται μὲ τὸν ἑξῆς πρωτότυπο τρόπο: Ὁ ἰμάμης κάθεται πάνω στὸν ἕνα δίσκο μιᾶς πελώριας ζυγαριᾶς, καὶ στὸν ἄλλο ρίχνουν οἱ πιστοί του χρυσάφι, ἀσήμι, πλατίνα, πολύτιμες πέτρες — ὅ,τι μπορεῖ νὰ δώση καθένας τους — ὥσπου νὰ ἀποτελέσουν ἔτσι τὸ βάρος του.

Φυσικά, ὁ Καρὶμ δὲ συγκεντρώνει ἔτσι ὅσα ὁ παππούς του, γιατὶ εἶναι πολὺ πὸ ἀδύνατος καὶ ἐλαφρότερος ἀπ' αὐτόν! Πάντως ὅμως, μαζεύεται ἕνας ὁλόκληρος θησαυρὸς στὸ δίσκο τῆς ζυγαριᾶς...

'Ο ἰμάμης δὲν κρατάει γιὰ τὸν ἑαυτό του οὔτε πεντάρα ἀπ' τὰ πλούτη αὐτά. Τὰ διαχειρίζεται ὁ ἴδιος, ἀλλὰ τὰ διαθέτει γιὰ νοσοκομεῖα, σχολεῖα κι' ἄλλους κοινωφελεῖς σκοπούς.

Τὸ τελευταῖο ζύγισμα τοῦ παπποῦ τοῦ Καρὶμ εἶχε ἀποδώσει 9.000.000 δολλάρια, ποὺ δαπανήθηκαν ὅλα γιὰ τὴν ἵδρυσι ἑνὸς συγχρονισμένου νοσοκομείου στὸ Ναϊρόμπι. 'Ο Καρὶμ πάλι διαθέτει αὐτὰ τὰ χρήματα γιὰ τὴ μόρφωσι, τὴν ὑγιεινή, τὴν ἰατρικὴ περίθαλψι καὶ τὴ στέγασι τῶν πιστῶν του. Μεταξὺ ἄλλων, ἔχει δημιουργήσει τὴν πόλι Καριμαμπάτ, κοντὰ στὸ Καράτσι (τὴν πρωτεύουσα τοῦ Πακιστάν), γιὰ νὰ βρίσκουν ἐκεῖ ἄσυλο οἱ μουσουλμάνοι πρόσφυγες ἀπὸ τὴν 'Ινδία.

"Οταν τὴν πρωτοεπισκέφθηκε, οἱ κάτοικοι σήκωσαν στὰ χέρια τ' αὐτοκίνητό του, φιλοῦσαν τὰ παράθυρά του, κλαίγανε, προσκυνοῦσαν καὶ ζητοῦσαν τὴν εὐλογία τοῦ ἱεροῦ ἐπισκέπτη τους. Κι' ὁ Καρὶμ δεχότανε τὶς ἐκδηλώσεις αὐτὲς τῆς ἀφοσιώσεώς τους μὲ μετριοφροσύνη, κατανόησι καὶ συμπάθεια.

Δὲν ἔχασε ὡστόσο τὴν εὐκαιρία νὰ προπαγανδίση τὴν καθαριότητα καὶ τὴν ὑγιεινή — ποὺ εἶναι τόσο παραμελημένες στὸ Πακιστάν, ὥστε ὁ μέσος ὅρος ζωῆς τῶν κατοίκων του φτάνει μόλις τὰ 37 χρόνια!

Πολλὲς φορές, χρησιμοποιεῖ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ τὴν ἐξουσία, ποὺ τοῦ δίνει τὸ ἀξίωμά του.

'Απαγόρευσε π. χ. στοὺς πιστούς του νὰ κοιμοῦνται καταγῆς, στὰ μικρά τους σπίτια, γιὰ ν' ἀποφεύγουν τὰ ἔντομα, τὴ σκόνη καὶ τὰ μικρόβια.

'Επίσης ἐφαρμόζει ἕνα εὐρύτατο στεγαστικὸ πρόγραμμα, μὲ τὸ σκοπὸ ν' ἀποκτήση τὸ σπίτι της κάθε οἰκογένεια 'Ισμαηλιτῶν.

'Η τεραστία περιουσία, ποὺ κληρονόμησε ὁ Καρὶμ ἀπ' τὸν παππού του, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀπέραντα κτήματα καὶ μετρητά. Τὰ πλούτη αὐτά, μαζὶ μὲ τὸν ἐξαίρετο χαρακτῆρα του, τὰ ψυχικά προσόντα του καὶ τὸ ἐλκυστικὸ παρουσιαστικό του (εἶναι ψηλός, συμπαθητικός, μὲ καστανὰ μαλλιὰ καὶ γλυκὰ μάτια) τὸν κάνουν περιζήτητο γαμπρό.

"Οταν θὰ κάνη τὴν ἐκλογή του, ἡ γυναῖκα του μπορεῖ νὰ εἶναι ὁποιασδήποτε ἐθνικότητος, ἀρκεῖ μονάχα νὰ ἀσπασθῆ τὴν ἰσμαηλιτικὴ θρησκεία.

Θὰ τὸν βοηθήση κατὰ πολλοὺς τρόπους στὸ ἔργο του. 'Η σπουδαιότερη ὅμως ὑπηρεσία ποὺ θὰ τοῦ προσφέρη, θὰ εἶναι νὰ τοῦ χαρίση ἕνα γυιό, ποὺ θὰ γίνη ἴσως μιὰ μέρα ὁ 50ὸς ἰμάμης τῶν 'Ισμαηλιτῶν.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

★ Παλαιότερα, οἱ ἄνθρωποι στέκον, ταν μπροστὰ στὸ φωτογραφικὸ φακὸ ὁλοσυρσί. Μιὰ ἑταιρεία, ὅμως, ποὺ ἤφτιανε ὀδοντόκρεμες, εἶχε τὴν καλὴ ἰμπνευσι νὰ ἐμπιστευθῆ τὴ διαφήμισί τους σ' ἕνα φωτογράφο, ποὺ πρόσφερε αὐτὴ τὴν κρέμα δωρεὰν στοὺς πελάτες του, γιὰ νὰ καθαρίσουν καὶ νὰ λευκάνουν τὰ δόντια τους καὶ κατόπιν τοὺς προσκαλοῦσε νὰ χαμογελάσουν γιὰ νὰ τοὺς φωτογραφίση. Ἀπὸ τότε, τὸ «χαμογελᾶτε» ἔγινε ἡ ἀπαραίτητη σύστασι ὅλων τῶν φωτογράφων στοὺς πελάτες τους.

★ Στὸ γαλλορωσικὸ πόλεμο, ποὺ κράτησε 200 μέρες, ἔγιναν 156 μάχες.

★ 'Απ' τὰ 1.100 περίπου δουνὰ τῆς Σελήνης, ποὺ ἔχουν καταμετρηθῆ ἀπ' τοὺς ἀστρονόμους, τὰ 22 εἶναι ψηλότερα ἀπ' τὸ Λευκὸν "Ορος, ὁπάρχει δὲ καὶ ἕνα, ὕψους 7.600 μέτρων.

★ Μιὰ γεροντοκόρη, ποὺ πέθανε στὴ Μασαχουσέττη, ἄφησε ἕνα κληροδότημα ἀπὸ 10.000 δολλάρια, γιὰ ν' ἀσπρίζουν μὲ τοὺς τόκους του, κάθε χρόνο, ἕνας ἀριθμὸς σπιτιῶν οἰκογενειῶν...

Τὸ χιοῦμορ σὲ εἰκόνες

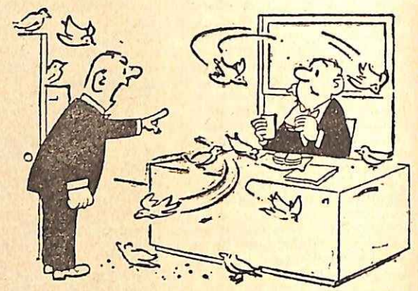

— Σᾶς προειδοποιῶ γιὰ τελευταία φορά! Στὸ μέλλον νὰ κολατσίζετε ἔξω στὸ πάρκο!

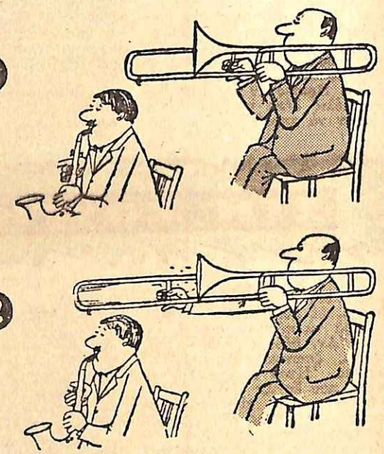

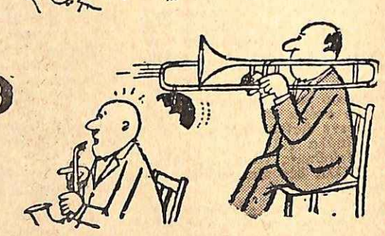

'Ιστορία χωρὶς λόγια.

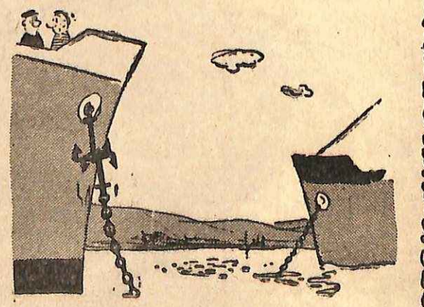

—"Ετοιμη ἡ ἄγκυρα... Μποροῦμε νὰ φύγουμε!

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ἀποχωρεῖ...

'Η περίφημη Μάργκοτ Φοντέην θὰ χορέψη, τὴν ἄνοιξι, γιὰ τελευταία φορά!...

ΤΟ λαμπρότερο χορευτικὸ ἀστέρι τοῦ δυτικοῦ κόσμου, ἡ «πρίμα μπαλλερίνα ἀσσολούτα» τῶν Βρεταννικῶν Βασιλικῶν Μπαλλέτων, ἡ περίφημη Μάργκοτ Φοντέην, ἐγκαταλείπει ὁριστικὰ τὴ σκηνή. Τὴν ἐρχόμενη ἄνοιξι, θὰ πρωταγωνιστήση, στὸ Κόβεντ Γκάρντεν, σ' ἕνα χορόδραμα, ποὺ ἔχει συντεθῆ εἰδικὰ γιὰ ἐκείνη. Καὶ ἡ ἐμφάνισι αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τελευταία της, «τὸ ἀποχαιρετιστήριο δῶρο τῆς Μάργκοτ στὸ θέατρο», κατὰ τὴν ἔκφρασι ἑνὸς "Αγγλου καλλιτεχνικοῦ κριτικοῦ.

Τὴν ἀπόφασι νὰ ἀποχωρήση ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ δρᾶσι, τὴν εἶχε πάρει γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Μάργκοτ Φοντέην πέρυσι, τέτοια ἐποχή. Τότε, ἔπειτα ἀπὸ ἐπίμονες πιέσεις, δέχτηκε ν' ἀναστείλη τὴν ἐφαρμογή της γιὰ δώδεκα μῆνες. Αὐτὴ γιὰ τὴν ἄνοιξι τοῦ 1961, ἡ ἀποχωρετιστήρια ἐμφάνισι θὰ γινόταν τὴν ἄνοιξι τοῦ 1962. Καὶ ἡ διάσημη χορεύτρια, συνεπὴς στὴ δήλωσί της, προετοιμάζεται γιὰ τὸν τελευταῖο θεατρικὸ ρόλο τῆς ζωῆς της, χωρὶς νὰ ἀντιμετωπίζη κἂν τὸ ἐνδεχόμενο... μιᾶς νέας παρατάσεως!

Ποιὰ εἶναι, ὅμως, ἡ αἰτία, ποὺ παρακινεῖ τὴ Μάργκοτ Φοντέην σὲ μιὰ τέτοια ἀπόφασι, ἐνῶ τὸ ταλέντο της βρίσκεται ἀκόμη στὴν πλήρη ἀκμή του, τὸ σφρίγος της δὲν ἔχει χαλαρωθῆ καθόλου καὶ ἡ εὐκινησία της δὲν ἔχει στὸ παραμικρὸ μειωθῆ;

Οἱ αἰτίες εἶναι δυό, ὅπως ἀποκάλυψε ἡ ἴδια σὲ μιὰ συνέντευξι, ποὺ παραχώρησε πρόσφατα στοὺς δημοσιογράφους:

'Η πρώτη εἶναι... ἡ ἡλικία: Τὰ περασμένο φθινόπωρο, ἡ Μάργκοτ ἔκλεισε τὰ 42. Δὲν εἶναι, κατὰ συνέπεια, πιὰ τόσο γέα γιὰ μιὰ τέχνη, ποὺ ἀπαιτεῖ πρὸ παντὸς νεανικότητα. Κι' ἂν τὸ σῶμα της παραμένη ἀκόμη σήμερα νεανικό, κανεὶς δὲν ξέρει πότε θ' ἀρχίση ἡ κάμψι. 'Οπότε, θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ προηγηθῆ ἡ ἀποχώρησι, ἀπὸ μιὰ ἐνδεχόμενη ἀποτυχία.

Περισσότερο, ὅμως, βαρύτητα ἔχει γιὰ τὴ Μάργκοτ ἡ δεύτερη αἰτία: Τὸ ὅτι θέλει νὰ ζήση, πρὶν «γεράση», μερικὰ ξένοιαστα καὶ ὡραῖα χρόνια, κοντὰ στὸν ἄντρα της, Παντοεμένη ἀπὸ τὸ 1955 μὲ τὸ Ρομπέρτο 'Αρίας, τὸν πρεσβευτὴ τοῦ Παναμᾶ στὸ Λονδῖνο, ἡ πρωταγωνίστρια τῶν «Κόκκινων Παπουτσιῶν», ζῆ ἀπὸ τότε μὲ τὴν προσδοκία τῆς μέρας, καθὼς ἐξομολογεῖται ἡ ἴδια, ποὺ θὰ μπορέση ν' ἀπολαύση τὶς «ἥσυχες σπιτικὲς χαρές». Πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀδύνατο, φυσικά, ὅσο τὴν ἀπασχολεῖ πρωταρχικὰ ὁ χορός, οἰγνοντας στὸ περιθώριο ὅλα τὰ ἄλλα.

— "Ως τὴν ἐποχή, ποὺ παντρεύτηκα τὸ Ρομπέρτο, εἶπε στὴ συνέντευξί της, δὲ φανταζόμουν πὼς θὰ βρισκόταν κάτι ἱκανὸ νὰ ἀποσπάση τὸ ἐνδιαφέρον μου ἀπὸ τὴ σκηνή. Θὰ ἐπαναλάβω μιὰ κοινοτοπία: 'Ο χορός ἦταν ἡ ζωή μου.

'Ηταν ἡ ζωή της, ἀπὸ τότε ποὺ κατάλαβε τὸν ἑαυτό της. 'Η μητέρα της συνήθιζε νὰ λέη γιὰ τὴ Μάργκοτ πὼς πρῶτα ἄρχισε νὰ χορεύη καὶ μετὰ περπάτησε! "Ετσι, ὅταν ἦταν 9 χρονῶν, οἱ γονεῖς της, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὸ μεταξὺ στὴ Σαγκάη, ἀναγκάστηκαν νὰ τῆς πάρουν δάσκαλο τοῦ χοροῦ, γιὰ νὰ μὴν πάη ἀνεξιοπλήτο τὸ ταλέντο της. Πέντε χρόνια ἀργότερα, διαπιστώνοντας πὼς τὸ κινέζικο θέατρο δὲν ἦταν ὁ κατάλληλος χῶρος γιὰ τὴν ἀνάδειξι μιᾶς 'Αγγλίδας χορεύτριας, τὴν ἔστειλαν μόνη της στὸ Λονδῖνο, στὸ παγκόσμιας φήμης Σάντλερς Γουέλς Μπάλλετ Σκούλ.

'Η ἄνοδός της ἦταν ραγδαία. Σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν, τὴν ἀνάφερε κιόλας στὶς στῆλες της ἡ ἐτησία ἔκδοσι «Ποιὸς εἶναι ποιός», ποὺ δὲν περιλαμβάνει παρὰ μονάχα ὡριμες καὶ φτασμένες προσωπικότητες τῆς πολιτικῆς, τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

'Ο γάμος της μὲ τὸ Ρομπέρτο 'Αρίας στάθηκε τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο ἐρωτικὸ ρομάντσο στὴ ζωὴ τῆς Μάργκοτ, ποὺ ἦταν πιά, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ μεγαλύτερη χορευτικὴ δόξα τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ κόσμου, ἡ «Οὐλάνοβα τῆς Δύσεως», ὅπως τὴν εἶχαν ἐπονομάσει. 'Ο γάμος αὐτὸς τὴν ἔκανε καὶ ἡρωίδα ἑνὸς κοσμικοτραγικοῦ ἐπεισοδίου: 'Ενῶ τὸ ἀντρόγυνο βρισκόταν στὸν Παναμᾶ, ὁ 'Αρίας κατηγορήθηκε σὰν ἀντικυβερνητικὸς συνωμότης καί, μαζὶ μ' ἐκεῖνον, βρέθηκε, νιὰ ἕνα σαραντοκτάφωρο, στὴ φυλακή, καὶ ἡ Μάργκοτ. Εὐτυχῶς ὅλα ταχτοποιήθηκαν στὸ τέλος καὶ ὁ σύζυγος τῆς χορεύτριας ξαναπῆρε τὴ θέσι τοῦ πρεσβευτοῦ στὸ Λονδῖνο.

Στὰ ἑφτὰ χρόνια τῆς συζυγικῆς τους ζωῆς, ὁ 'Αρίας δὲ ζήτησε ποτὲ ἀπὸ τὴ Μάργκοτ νὰ ἐγκαταλείψη τὸ θέατρο γιὰ ἐκεῖνον. Μὰ γι' αὐτὸ ἴσως αἰσθάνεται ἡ χορεύτρια τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ πάρη πιὰ αὐτὴ τὴν ἀπόφασι.

— "Αλλωστε, προσθέτει, θὰ θὰ παρατήσω τὸ θέατρο, μὰ ὄχι κι τὸ χορό. Θὰ ἐξακολουθῶ νὰ χορεύω ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸν ἄντρα μου, ποὺ θάναι τώρα ὁ μόνος μου θεατής!

ΕΥΘΥΜΗ 'Ιστοριούλα

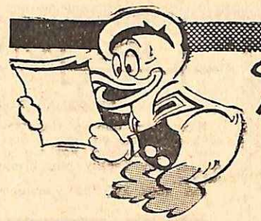

'Ο («ἐξοχώτατος μυλόρδος»)

ΣΤΗΝ ἀντικρυνὴ γωνιὰ τοῦ βαγονιοῦ καθόταν, σκυφτὸς κι' ἀμίλητος ὁ συνταξιδιώτης μου. 'Από τὸ ψιλὸ καὶ κοκκαλιάρικο κορμί του, σὰν κατινιστὴ ὀργγα, κι' ἀπ' τὴν ἄδεια πίπα, ποὺ τὴν πιπιλοῦσε ἀπ' τὴν ἀριστερὴ γωνιὰ τοῦ στόματός του φαινόταν πὼς ταν 'Εγγλέζος.

"Αξαφνα, ἡ πόρτα ἄνοιξε, κι' ὁ ὑπάλληλος τῶν εἰσιτηρίων ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του. Τοῦδειξα τὸ εἰσιτήριό μου. Καί, βάζοντάς το κατόπιν στὴν τσέπη μου, ἄκουσα τὸν ἑξῆς διάλογο τοῦ ὑπαλλήλου μὲ τὸν 'Εγγλέζο:

— Τὸ εἰσιτήριό σας, κύριε!

— Γιέ...

— "Εχετε εἰσιτήριο;

— Νό...

— "Ωστε δίχως εἰσιτήριο ταξιδεύετε;

— Νό...

— Τότε δὲ μοῦ τὸ δείχνετε, παραξαλῶ;

— Νό...

'Ο ὑπάλληλος, ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὰ ἀκατανόητα «γιὲς» καὶ «νό», ἀρχισε νὰ δείχνη ἄγριες διαθέσεις. "Αξαφνα, χτύπησε μὲ τὴν παλάμη τὸ μέτωπό του — σὰ νὰ θυμήθηκε κάτι — ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ καὶ τραύλισε στὸν ἀτάραχο συνεπιβάτη μου:

— "Ω, συγχωρῆστε με μυλόρδε... Μήπως εἶσθε ὁ λόρδος 'Αρθοῦρος Λουδοβίκος, Φρειδερίκος, Γουλιέλμος, δοὺξ τοῦ Ουέλινγκτων καὶ μαρκήσιος τοῦ Μάντσεστερ;

— Γιές!... ἀποκρίθηκε ὁ συνεπιβάτης μου.

Κι' ὁ ὑπάλληλος, συγχισμένος, τραύλισε:

— 'Ω, ἐξοχώτατε μυλόρδε... Καταδεχθῆτε νὰ μὲ συχωρέσετε... Στὸ πλαῖνό βαγόνι εἶναι ὁ ἀκόλουθός σας, ὁ ὑποκόμης Μπάκινγχαμ, κι' ὁ γραμματεύς σας βαρῶνος Ἰάκωβος τοῦ Νιουκάσλ... Μοῦδειξαν καὶ τὸ εἰσιτήριό σας, μαζὶ μὲ τὰ δικά τους, μὰ ἐγὼ τὸ ξέχασα... Δὲ φανταζόμουν πὼς εἰσαστε σεῖς ὁ δούκας. Μὲ συχωρῆτε χίλιες φορές...

— Δὲν πειράζει, τοῦ ἀπάντησε ὁ μυλόρδος. Δὲν πειράζει... Τὸ καθῆκον σας... Γιέ!...

Μείναμε τέλος μόνοι. 'Αλλὰ ἐγὼ δὲ μποροῦσα νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν κατάπληξί μου. Κι' ὅλο μουρμούριζα μέσα μου:

— Βρέ, γιὰ φαντάσου, πῶς γελιέται τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου!... Ποιὸς νὰ μοῦ τὸλεγε πὼς αὐτὸ τὸ τηλεγραφόξυλο εἶναι ὁ σοφὸς καὶ φημισμένος ἀρχαιολόγος...

'Τποκλίθηκα, λοιπόν, καὶ τραύλισα, καμπιασμένος:

— Γιὰ ταξίδι ἀναψυχῆς πηγαίνει στὴ Μασσαλία ἡ ἐξοχότης σας, μυλόρδε;

'Ο σοφὸς μὲ λοξοκύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλός. Μά, ἀμέσως γρύλλισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

— Πηγαίνω... "Εχω μπόλικο μαλλὶ νὰ ξάνω στὴν Αἴγυπτο ἀκόμη καὶ δὲν περισσεύει καιρὸς γιὰ ταξίδια ἀναψυχῆς!...

Ρούφηξα τὰ σοφά του λόγια καὶ τόλμησα μιὰ δεύτερη ἐρωτησούλα:

— "Ωστε ἔχετε καί... ποίμνια στὴν Αἴγυπτο, ἐξοχώτατε;

Καὶ πάλι καταδέχτηκε γὰ μοῦ ἀπαντήση ἡ ἐξοχότης του ὁ δούξ, μουγκρίζοντας τὰ ἑξῆς:

— Τί ποίμνια καὶ ξεποίμνια μοῦ λέτε ἐδῶ πέρα;... Δηλαδή, ἀναπτὲ μίστερ, πρέπει ν' ἀσχοληθῶ μὲ τοὺς ταφους τῶν φαραωνικῶν μεγαλειοτήτων... Ἐπὶ τοῦ παρόντος, Εὐτυχῶς, ἐκόντα-ἀκοντα, τὸν Πετεροῦ καὶ τὸν ἀρχιστοπόιο τοῦ βιβλικοῦ Φιαρὼ τῆς Αἰγύπτου... Οἱ μοῦμιες τους κοσμοῦν τὸ Βρεταννικὸ Μουσεῖο καὶ ἀναμένουν ἐκεῖ ἀνυπόμονα τὸν ἀρχιονιοχόο μετὰ τοῦ Τουταγχάμον ΚΕ'... Δὲ θὰ περιμένουν ὅμως πολύ, γιατὶ ἐλπίζω, μέχοι τοῦ φθινοπώρου, νὰχω κατεδαφίσει τὴν πυραμίδα τοῦ Χέοπος!...

'Ηταν ἀδύνατο νὰ παρακολουθήσω τὸν ἐξοχώτατο στὰ καταπληκτικά του σχέδια καὶ στὶς σοφὲς ἔρευνές του. 'Ωστόσο, εἶπα:

— "Ωστε, μυλόρδε μου, θὰ ἀποκαλύψουν τὰ μυστικά τους, ἐπὶ τέλους, οἱ προαιώνιες πυραμίδες, χάρις στὶς σοφὲς ἔρευνές σας;

— Γιές, μίστερ... 'Εδῶ οἱ τρελλοί, οἱ μεθυσμένοι καὶ τὰ βύζαινάρικα, ἀποκαλύπτουν τὰ μυστικά τους καὶ δὲ θὰ τ' ἀποκαλύψουν οἱ πυραμίδες; Δεκαπεντέμισι βδομάδες γύρισα πέρσι στὴν ράχη μιᾶς γκαμήλας, μέσα στὴν ἔρημο, μελετῶντας ἐπιτοπίως τὴν κατάστασι... Κι' ὅπως ἔλεγα σ' ἐκεῖνον τὸν ἀρίφη, τὸ σουλτάνο τῆς Αἰγύ-

πτου, ντέ — ποὺ μὲ φιλοξενοῦσε — ἀνακάλυψα κ' ἄλλες πυραμίδες, ψηλότερες ἀκόμη... Ἀλλὰ ἦταν χωμένες στὴν ἄμμο καὶ σταρμένες στὴ Σαχάρα, ἀπὸ τὸ Κάϊρο ὣς τὸ Φᾶξ τοῦ Μαρόκου... Ἀμ' τί θαρρεῖ ἡ ἀφεντιά σου;...

Σίγουρα, ἦταν ὁμιλητικώτατη ἡ ἐλληνορρότης του κι' αὐτὸ μὲ τιμοῦσε ἰδιαιτέρως. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ πιάσω, δίχως ἄλλο, σχέσεις μαζί του πιὸ στενές, ποὺ — ποιὸς ξέρει κ' ἐμμιὰ φορὰ τί γίνεται; — μποροῦσαν νὰ φανοῦν σωτήριες κι' εὐεργετικὲς στὸ μέλλον. Ἔδειξα τότε ὁλοφάνερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ λόγια του καὶ τοῦ ξαναεῖπα:

— Μόνο μὲ τὴ δαιμόνια ἰδιοφυΐα σας, μυλόρδε μου, μποροῦσαν ν' ἀνακαλυφθοῦν αὐτὲς οἱ πυραμίδες... Φαντάζομαι πόσο σᾶς δυσκόλεψε ἡ ἐπιμονή τους, νὰ μένουν δηλαδὴ θαμένες κάτω ἀπὸ τὴν ἄμμο τόσους αἰῶνες!

Ἐδῶ ὁ δούκας τοῦ Οὐέλιγκτον καὶ μαρκήσιος τοῦ Μάντσεστερ χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε:

— Λὲ μὲ δυσκόλεψε καθόλου ἡ ἀνακάλυψή τους... Τὶς βοῆκα μὲ τὸν ἑξῆς ἁπλούστατο συλλογισμό, ποὺ εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ τὸν κάνετε κι' ἐσεῖς... Νά... Βγάλτε μολύβι καὶ χαρτὶ καὶ σημειῶστε αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς πῶ!...

Κολακευμένος ἀπ' τὴ μεγάλη τιμή, τσακίστηκα νὰ βγάλω τὸ καρνὲ καὶ τὸ μολύβι μου. Καὶ τότε, σοβαρός, ὁ ἐξοχώτατος καταδέχτηκε νὰ μοῦ ὑπαγορεύσῃ ἀργὰ-ἀργὰ τὰ ἑξῆς, τὰ ὁποῖα, ἔκθαμβος, σημείωνα:

— Δεκάξη χιλιάδες μυρμήγκια κατεβρόχθισαν 973 ἐλέφαντες, σὲ 6½ δευτερόλεπτα. Πόσους ἱπποπόταμους θὰ καταβροχθίσουν σὲ 155 χρόνια, 3 τρίμηνα, 2 μῆνες, 7 ἡμέρες, 19 ὧρες, 5 λεπτὰ καὶ 33 δευτερόλεπτα;

Κι' ἐνῶ τὸν κυττοῦσα ζαλισμένος, ἐκεῖνος, ὁ σοφός, πρόσθεσε:

— Κάντε τὸ λογαριασμό, ἀγαπητὲ μίστερ, κι' ὅταν μοῦ πῆτε τὸ ἀποτέλεσμα, θὰ ἀντιληφθῆτε συγχρόνως...

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ πῇ ἄλλα, γιατὶ τὸ τραῖνο εἶχε μπῇ κιόλας στὸ σταθμὸ τῆς Καρκασόν, λίγο ποὶν ἀπὸ τὴ Μασσαλία. Καί, μόλις σταμάτησε, ἄνοιξε ἀμέσως ἡ πόρτα τοῦ βαγονιοῦ μας. Τρεῖς-τέσσερις ἀστυφύλακες μπῆκαν μέσα ὁρμητικά, ἅρπαξαν χυδαῖα τὸν ἐξοχώτατο ἀπ' τὸ γιακὰ κι' ἐνῶ τὸν κρατοῦσαν σίγουρα, κάποιος ἐνωμοτάρχης τοὺς φώναξε ἀπὸ κάτω:

— Ἄ, λαμπρά... Τσακώσαμε καὶ τοὺς ἄλλους δυὸ μουστεροῦδες, στὸ πλαϊνὸ βαγόνι... Κατεβᾶστε τον τώρα κάτω, νὰ ξεμπροδεύουμε μὲ δαύτους!...

Σκανδαλισμένος, φώναξα:

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κάνετε λάθος, κύριοί μου... Κακομεταχειρίζεστε τὸ μυλόρδο δούκα τοῦ Οὐέλιγκτων καὶ ἡ ἐξοχότης του δὲ θὰ σᾶς συγχωρήσῃ ποτε αὐτὴ τὴ βαναυσότητά σας!...

Ὁ ἕνας ἀστυφύλακας μοῦ ἀποκρίθηκε τότε, σαρκαστικά:

— Καλέ, τί δούξ καὶ μυλόρδος, κύριέ μου;... Κάντε καλύτερα τὸ σταυρό σας, ποὺ δὲ σᾶς ἔπνιξε τόσες ὧρες, ἢ δὲ σᾶς πέταξε ἀπ' τὸ παράθυρο.... Εἶναι ἕνας τρελλός, ἕνας μανιακός, ποὺ δραπέτευσε προχθές, μὲ ἄλλους δυό, ἀπ' τὸ φρενοκομεῖο τοῦ Σαραντόν!...

Κι' ἐνῶ, ὠχρὸς σὰν τὸ λεμόνι, τοὺς κύτταζα, ποὺ τὸν ἔπαιρναν μαζί τους, γουπώνοντάς τον γερά, ἐκεῖνος, ἀπαθέστατος, μοῦ εἶπε:

— Εἶναι οἱ τρεῖς ὑπασπισταὶ τοῦ σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου... Τοὺς ἔστειλε στὸ σταθμὸ ὁ ἐστεμμένος φίλος μου νὰ μὲ προϋπαντήσουν!...

ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλῆ πυραμίδα

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια Α, Β, Γ καὶ Δ, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσετε τὸ ἴδιο πάντοτε φωνῆεν, συμπληρῶστε καὶ τὶς τέσσερις πυραμίδες μὲ λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες.

Γιὰ κάθε λέξι θὰ χρησιμοποιῆτε ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ καὶ μὲ ἕνα καινούργιο.

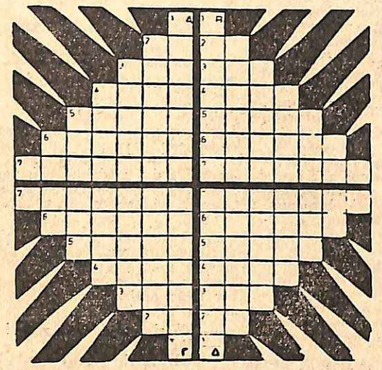

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

2) Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
3) Τίτλος εὐγενείας.
4) Θεὰ τῆς μυθολογίας μας.
5) Σερβίρεται στὰ ἑστιατόρια.
6) Ἀφορμὴ γιὰ καυγᾶ.
7) Δίδεται σὲ μετόχους.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

2) Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος.
3) Ἀρχικὰ ὀργανισμοῦ.
4) Χρονικὸ διάστημα.
5) Χωρὶς τὸ ἀπόβαρον.
6) Σύντομο ποίημα (πληθ.).
7) Βάλτος.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

2) Ἀριθμητικό.
3) Γάλλος μυθιστοριογράφος.
4) Μικρός.
5) Τοπικὸ ἐπίρρημα.
6) Συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν δέκα πρώτων.
7) Ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων: Ἔγχορδος.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

2) Νότα.
3) Ἐποχή.
4) Ἐξασφαλίζει εὐστάθεια στὰ πλοῖα.
5) Νόμισμα μικρῆς ἀξίας.
6) Χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ χαρτοπαίκτες.
7) Φιλικὴ χειρονομία.

Δ.

Ἀριθμητικὰ προβλήματα

1) Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ πρέπει νὰ τοποθετήστε, πιὸ κάτω, στὴ θέσι τῶν στιγμῶν, ἔτσι ὥστε νὰ ὁλοκληρωθῇ ὁ πολλαπλασιασμός:

```
    . 7
  x   . 2
  -------
    . . 8
  . . . .
  -------
1 8 . 6
  . . .
  -------
1 . . 0 8
```

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε σᾶς λέμε πὼς θὰ χρησιμοποιήσετε τέσσερις φορὲς τὸ 4 καὶ τέσσερις φορὲς τὸ 9.

★

2) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τοποθετῆστε κατωτέρω τοὺς 9 πρώτους ἀριθμοὺς (1 μέχρι 9), ἔτσι ὥστε κάνοντας τὶς πράξεις, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, νὰ βρίσκετε στὴν κάθε σειρὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ σᾶς δίνομε:

```
... X ... : ... = 1
... - ... - ... = 1
... + ... - ... = 1
```

Θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλους τοὺς ἀριθμούς, μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα.

Σωστὸ — Λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι φράσεις, διαγράψετε ἐκεῖνη ποὺ δὲν ταιριάζει:

1) Ὁ κόνδωρ μπορεῖ νὰ σταθῇ ὧρες ὁλόκληρες στὸν ἀέρα χωρὶς νὰ κουνήσῃ καθόλου τὰ φτερά του: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
2) Τὰ παγώνια δὲν ἁλλάζουν ποτὲ τὸ ὡραῖο φτέρωμά τους: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
3) Τὸ καθεστώς, ποὺ ἐπικρατεῖ στὸ Βατικανὸ εἶναι ἡ ἀπόλυτη μοναρχία: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
4) Ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Εὐριπίδης ἦσαν σύγχρονοι καὶ πέθαναν καὶ οἱ δυὸ τὸν ἴδιο χρόνο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
5) Ὁ Ἅγιος Γεώργιος σκότωσε τὸν δράκοντα γιὰ ν' ἀπελευθερώσῃ μιὰ νυφίτσα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
6) Κατὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο τοῦ 1914 οἱ Γερμανοὶ κατέλαβαν τὸ Παρίσι: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
7) Σ' ἕνα βιβλίο μπορεῖτε νὰ διαβάσετε τὶς σελίδες 118 καὶ 119, χωρὶς νὰ γυρίσετε φύλλο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
8) Αἰθιοπία καὶ Ἀβησσυνία σήμαιναν πάντα ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ κράτος: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
9) Τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ ἁρπακτικὰ πτηνὰ δὲν εἶναι ὁ ἀετὸς ἀλλὰ ὁ κόνδωρ: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
10) Ὁ μέγας ἐφευρέτης Τόμας Ἔντισον ἦταν κουφός: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Πῶς τὸ ἐξηγεῖτε αὐτό;

Ἡ Μαίρη ξύπνησε σήμερα εὐδιάθετη καὶ παίρνει τὸ πρωϊνό της στὸ κρεββάτι, μὲ μεγάλη ὄρεξι. Εἶναι ἕνα θαμπιάσιο ἀνοιξιάτικο πρωϊνὸ καὶ γι' αὐτὸ ἀνοιξε τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου της γιὰ νὰ μπῇ μέσα ὁ ἥλιος καὶ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα. Παρ' ὅλο ὅμως ποὺ ο' εἰκόνες βρίσκονται στὴν κανονική

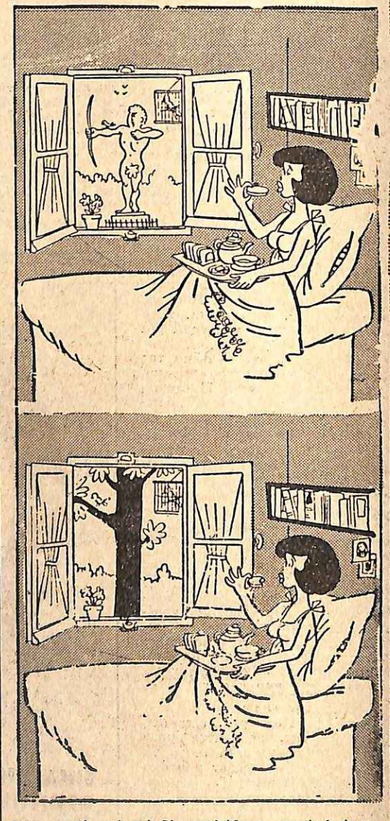

τους σειρά, καὶ ποὺ δὲ μεσολάβησε παρὰ ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος γιὰ νὰ πιῇ ἡ Μαίρη τὸ κακάο της καὶ νὰ καταφροντίσῃ μερικὰ μπισκότα, χωρὶς νὰ μετακινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι της, ἡ θέα ἀπὸ τὸ παράθυρο παρουσιάζει αὐτὴ τὴν ἐκπληκτικὴ ἀλλαγή. Τί ἔγινε τὸ ἀγαλμα;... Ποιὰ ἐξήγησι δίνετε ἐσεῖς σ' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ ἀλλαγή;

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 72

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ Α.Ε.

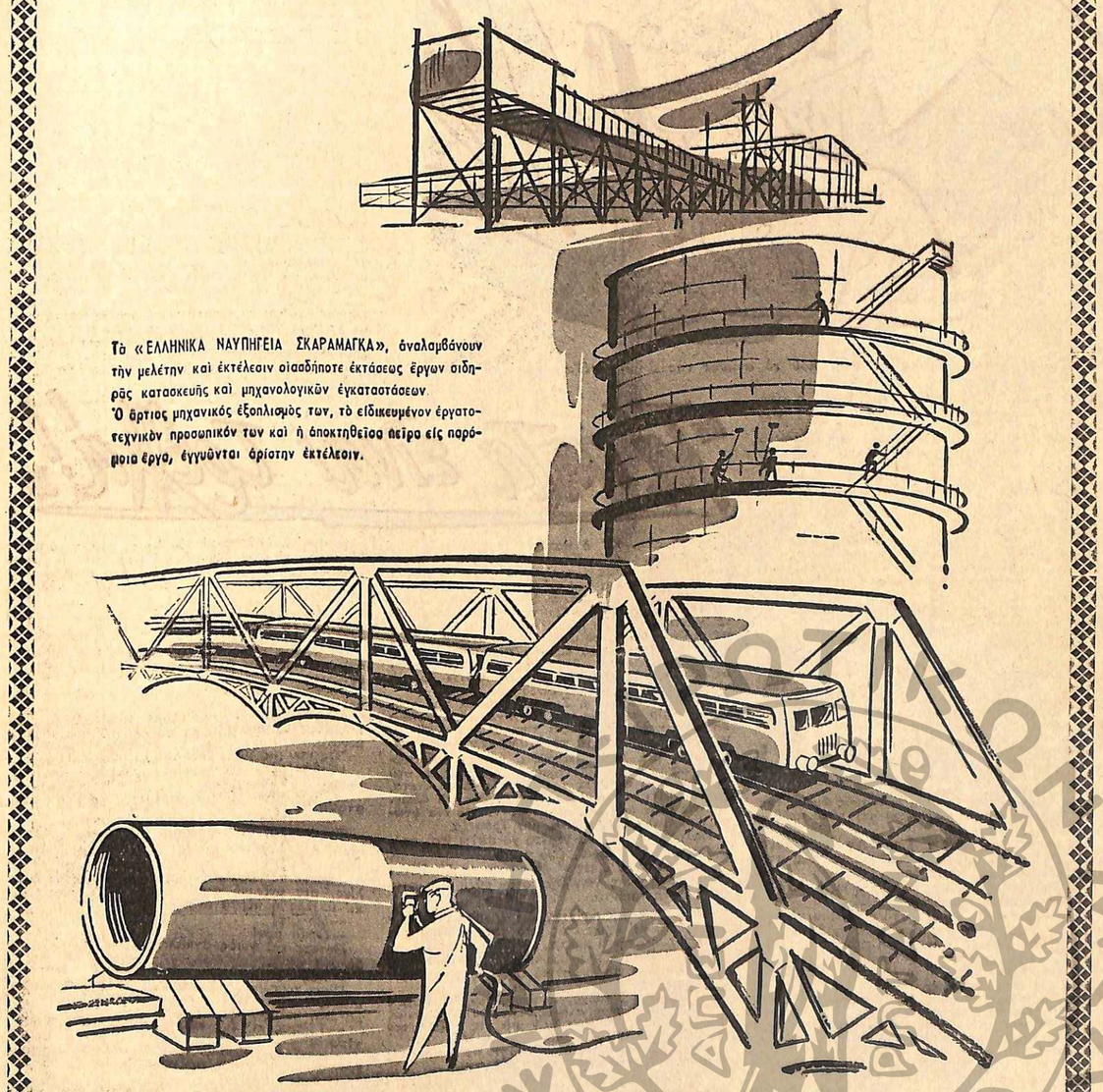

Τὰ «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ», ἀναλαμβάνουν τὴν μελέτην καὶ ἐκτέλεσιν οἱασδήποτε ἐκτάσεως ἔργων οἰκοδομῆς κατασκευῆς καὶ μηχανολογικῶν ἐγκαταστάσεων.
Ὁ ἄρτιος μηχανικός ἐξοπλισμός των, τὸ εἰδικευμένον ἐργατοτεχνικὸν προσωπικόν των καὶ ἡ ἀποκτηθεῖσα πεῖρα εἰς παρόμοια ἔργα, ἐγγυῶνται ἀρίστην ἐκτέλεσιν.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ - 4, ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΤΗΛ.: 611.143 - ΤΗΛ. Δ/ΣΙΣ: SHIPYARD - TELEX: 123
ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΕΝ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ - ΤΑΧ. ΘΥΡΙΣ 480
ΤΗΛ.: 073.471 (9 ΓΡΑΜΜΑΙ) - 073.351 (10 ΓΡΑΜΜΑΙ)
ΤΗΛ.: Δ/ΣΙΣ: HELLENICSHIPYARDS - TELEX: 96 & 293

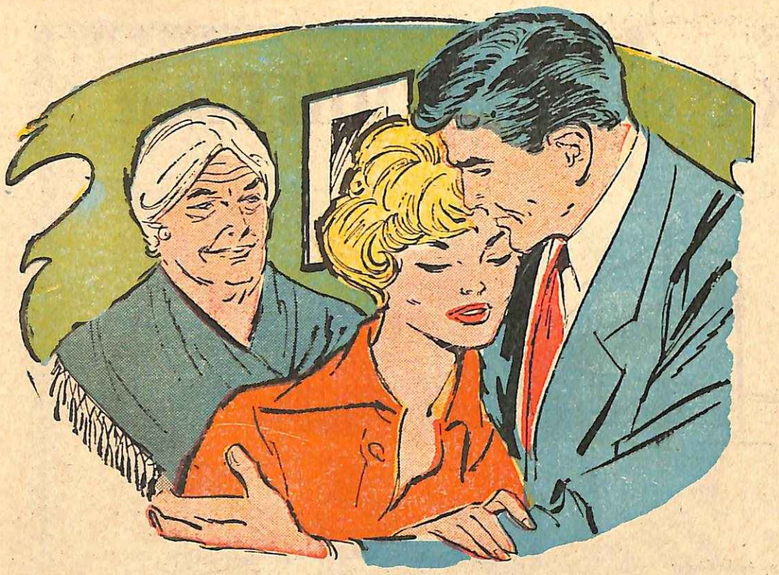

Ο Κωστάκης ἀγκάλιασε τὴ νέα, ποὺ τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

"Τ' ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΡΕΛΑ!"

ΔΥΟ μέρες, τώρα, ἔβρεχε συνεχῶς, κι' ἡ κυρα Ζωή, ποὺ περίμενε ν' ἀνοίξη ὁ καιρός, εἶχε ἀπελπιστῆ.

— Δὲ θὰ μπορέσω νὰ πάω στὸ ἀεροδρόμιο νὰ ὑποδεχτῶ τὸν Κωστάκη μου! μουρμούριζε.

Ἔβγαλε καὶ πάλι ἕνα χαρτὶ μέσα ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ρόμπας της καὶ διάβασε:

«Φτάνω μὲ τ' ἀεροπλάνο τῶν δώδεκα προσεχῆ Πέμπτη. Κωστάκης».

Δυὸ μέρες, τώρα, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ διαβάζη καὶ νὰ ξαναδιαβάζη τὸ τηλεγράφημα.

— Τίνα, φτιάσε μου ἕνα χαμομήλι, δόσε μου καὶ μιὰ ἀσπιρίνη, εἶπε στὴν ὑπηρέτρια, ποὺ μπῆκε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ σαλόνι νὰ τὴ ρωτήση κάτι γιὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό.

— Ἀμέσως, κυρία!

— Καὶ πές μου, τί μέρα ἔχουμε σήμερα;

— Τρίτη, κυρία!

— Ὡραῖα, εὐτυχῶς, ἔχομε καιρό.

Χώθηκε πιὸ πολὺ στὴν πολυθρονα της ἡ κυρὰ Ζωή, ἔβαλε πάλι τὰ γυαλιά της, ξεδίπλωσε τὸ τηλεγράφημα καὶ τσουρίξε μιὰ ματιά.

— Πέμπτη... τὸ μεσημέρι! μουρμούρισε. Πρέπει νὰ φροντίσω καὶ γιὰ τὸ φαγητό!

Τὸ κουδούνι τῆς πόρτας χτύπησε κι' ἡ κυρὰ Ζωὴ περίμενε νὰ τῆς πῆ ἡ ὑπηρέτρια ποιὸς ἦταν ὁ ἐπισκέπτης.

Βέβαια, κάποιον περίμενε. Κάποιον, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφέρεται κι' αὐτὸς γιὰ τὴν ἄφιξη τοῦ Κωστάκη. Μά, ἦταν ἀκόμη πρωί κι' οἱ ἐπισκέψεις γίνονται τὸ ἀπόγευμα...

Ὡστόσο, πέταξε τὸ σάλι ἀπὸ τοὺς ὤμους της. Δὲν ἤθελε νὰ δείχνη πὼς ἦταν καὶ τόσο πολὺ ἡλικιωμένη...

Ἡ ὑπηρέτρια μπῆκε μ' ἕνα δίσκο μὲ τὸ χαμομήλι καὶ τὶς ἀσπιρίνες. Τ' ἀκούπισε πλάϊ στὴν πολυθρόνα σ' ἕνα τραπεζάκι.

— Ποιός ἦταν, Τίνα; ρώτησε ἡ κυρὰ Ζωή.

— Ὁ μπακάλης, κυρία.

Ἡ ἀπογοήτευσι φάνηκε στὸ πρόσωπο τῆς κυρὰ Ζωῆς, παρ' ὅλο ποὺ εἶχε κατασιάσει, ὅταν ἄκουσε τὸ κουδούνι. Καὶ δὲ μπόρεσε νὰ μὴ μουρμουρίση καθὼς ἔπινε τὸ χαμομήλι της:

— Μὰ τί ἔγινε αὐτὸ τὸ κορίτσι; Ἔπρεπε νὰ δείξη πιὸ πολὺ ἐνδιαφέρον!

Μὲ τὸ παράπονο αὐτὸ ἔρριξε καὶ πάλι τὸ σάλι στὶς πλάτες της καὶ συνέχισε.

— Τί μᾶς μένει; Μιὰ μέρα! Μεθαύριο εἶναι Πέμπτη! Κι' αὐτὸς ὁ παλιόκαιρος δὲν ἔννοεί νὰ διορθωθῆ...

Ἀντίκρυ της, στὸν τοῖχο ψηλά, βρισκόταν ἡ φωτογραφία ἑνὸς νέου:

— Πόσο τοῦ μοιάζει, πρόφερε ἡ κυρὰ Ζωὴ καὶ μισόκλεισε τὰ βλέφαρά της.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς βλεφαρίδες σχηματίσθηκε ἕνας πέπλος, ποὺ γέμισε μὲ διάφορες εἰκόνες, ἀπὸ προσωπάκια ἀγαπητά...

★

Ἐξήντα χρόνων γυναῖκα ἦταν ἡ κυρὰ Ζωή, μὰ φαινόταν πολὺ πιὸ νέα. Τὰ μαλλιά της ἦταν ὁλάσπρα καὶ ὡρισμένες ρυτίδες στὸ πρόσωπό της εἶχαν χαραχθῆ πιὸ ἔντονα. Δὲν ἦταν τὰ χρόνια ποὺ τὴ γέρασαν, ἀλλὰ τὰ βάσανα κι' οἱ φρονίδες.

Πικραμένη ἦρθε στὴ ζωὴ γιατὶ δὲν γνώρισε μητέρα, ἀφοῦ πέθανε λίγες ὧρες μετὰ ποὺ εἶδε ἐκείνη τὸ φῶς. Κι' ὁ πατέρας της, ἕνας πλούσιος ρέμπελος, φρόντιζε τόσο λίγο γιὰ τὸ κορίτσι του! Δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ξοδεύη λεφτὰ στὰ γλέντια του κι' ὅταν ξαναπαντρεύτηκε ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, δὲν τὸν ξαναεῖδε πιά.

Τί ἀπόγινε; Κανεὶς δὲν τὴν πληροφόρησε ποτέ, γιατὶ κανεὶς δὲν ἤξερε, κι' ἡ θεία της ἀκόμη ποὺχε ἀναλάβει νὰ τὴ μεγαλώση ἀπόφευγε νὰ τῆς διηγηθῆ ἱστορίες ποὺ θὰ τὴν πίκραιναν.

Πρὶν ἐξαφανιστῆ, ὅμως, φρόντισε νὰ γράψη στ' ὄνομα τῆς Ζωῆς ἕνα μεγάλο σπίτι καὶ νὰ τῆς ἐξασφαλίση κι' ἕνα εἰσόδημα.

Κι' ὅταν ἔφτασε ἡ Ζωὴ στὰ εἰκοσί της χρόνια—ἡ θεία της εἶχε πεθάνει λίγο καιρὸ πρὶν—ἔνοιωσε καλὰ τὴ μοναξιά της, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάγκη, πὼς ἔπρεπε νὰ τὰ βγάλη πέρα μόνη της.

Ἦταν μιὰ λογικὴ κοπέλλα, μέτρια μορφωμένη, ἀλλὰ μὲ λίγες ἀπαιτήσεις. Τὸ εἰσόδημα, ποὺ τῆς ἄφησε ὁ πατέρας της, ἔφτανε νὰ ζῆ ἄνετα, μὰ τὸ σπίτι ποὺ καθόταν ἦταν μεγάλο καὶ ἄδειο.

Τότε ἦταν ποὺ δέχτηκε νὰ παντρευτῆ ἕνα φτωχὸ νέο, ποὺ ἐργαζόταν σὲ μιὰ Τράπεζα.

Παντρεύτηκε γιὰ νὰ γεμίση τὸ σπίτι ἀπὸ πρόσωπα, ἀπὸ συντροφιά, ἀπὸ παιδιά.

Ἄργησε πολὺ ὅμως ν' ἀποκτήση παιδί. Ἔτσι ὁ Κωστάκης της γεννήθηκε ὅταν αὐτὴ εἶχε φτάσει πιὰ τὰ τριάντα.

Ὁ ἄντρας της, τίμιος καὶ ἐργατικὸς προώδευε πολὺ κι' ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους ὑπαλλήλους στὴν Τράπεζα.

Δέκα χρόνια ἀργότερα κι' ὅταν ὁ Κωστάκης εἶχε τελειώσει τὸ δημοτικὸ σχολεῖο, ἀρρώστησε ὁ ἄντρας της ἀπὸ ὑπερκόπωσι.

Κι' οἱ μῆνες, τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ὁ ἄντρας της δὲν ξαναγύρισε στὴ δουλειά του κι' ὁ γυιός της προώδευε, πηδοῦσε μιὰ μιὰ τὶς τάξεις του καὶ τέλος μπῆκε στὴν Ἰατρικὴ Σχολή.

Μὰ ὁ δύστυχος πατέρας πέθανε πολὺ πρὶν τελειώση ὁ Κωστάκης τὶς σπουδές του.

Ἄργησε νὰ συνέλθη ἡ Ζωὴ ἀπὸ τὸ ἀμείλικτο αὐτὸ χτύπημα τῆς μοίρας. Ὁλομόναχη τριγυρνοῦσε μέσα στὸ μεγάλο αὐτὸ σπίτι, σὰν κουρασμένη ἀχνὴ σκιά, ποὺ τὴν ξεθώριαζε μονάχα ἡ παρουσία τοῦ παιδιοῦ της, ὅταν γυρνοῦσε σπίτι ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο.

Καὶ μιὰ μέρα, μιὰ ἡλιαχτίδα μπῆκε στὴ σκοτεινιασμένη της ψυχή.

Ἦταν μιὰ κοπέλλα ξανθή, ψηλή, ὡραία, ποὺ τῆς ἔφερε ὁ γυιός της, μιὰ συμφοιτήτριά του ἀπὸ τὴν ἐπαρχία.

Δὲν κατσούφιασε ἡ Ζωή. Δέχτηκε τὴν κοπέλλα μὲ τὴν ἴδια χαρά, ποὺ τὴν ἔφερνε κι' ὁ γυιός της γιὰ νὰ τῆς τὴ συστήση.

Θάχαν καὶ κάτι ἄλλο νὰ ποῦν. Ἡ κουβέντα τους θὰ ξεστανόταν πιὸ πολύ, ὅπως καὶ τὸ σπίτι τους ἀπὸ τὰ νειάτα.

Δὲν δίστασε νὰ κάνη καὶ τὰ σχέδιά της γιὰ τὸ μέλλον. Νὰ μοιράζη μόνη της τὰ δωμάτια τῶν παιδιῶν καὶ νὰ κάνη μάλιστα, ἀπὸ τώρα, μερικὲς ἀναγκαῖες μεταρρυθμίσεις.

Τέλος, πῆραν τὸ δίπλωμά τους κι' οἱ δυό, τὴν ἴδια μέρα. Τὰ γεγονος γιορτάστηκε μ' ἕνα ἐπίσημο τραπέζι. Τὰ παιδιὰ εἶχαν καλέσει τοὺς φίλους τους. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μάλιστα, ἔγιναν κι' οἱ ἀραβῶνες.

Ἡ χαρὰ πλημμύρισε τὸ σπίτι κι' ἦταν ἡ πρώτη νύχτα, ποὺ ἡ κυρὰ Ζωὴ κοιμήθηκε εὐτυχισμένη.

Ἡ κοπέλλα ὅμως θἄφευγε γιὰ τὴν ἐπαρχία νὰ μείνη μερικοὺς μῆνες κοντὰ στοὺς γονεῖς της, κι' ὁ Κωστάκης γιὰ τὸ Παρίσι, νὰ εἰδικευθῆ ὡς καρδιολόγος σ' ἕνα μεγάλο νοσοκομεῖο.

Στὴν ἐπιστροφή του, ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, θὰ γίνονταν οἱ γάμοι τους.

Αὐτὰ συμφώνησαν καὶ ἔμεινε πάλι ἡ κυρὰ Ζωὴ στὴ μοναξιά της, στὴν ἀναμονή της, μὲ μόνη συντροφιὰ τοὺς ρευματισμούς της καὶ μιὰ ὑπηρέτρια, τὴν Τίνα.

Γράμματα λάβαινε συχνὰ τόσο ἀπὸ τὸν Κωστάκη της, ὅσο κι' ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, ποὺ εἶχε διορισθῆ προσωρινῶς σ' ἕνα ἀγροτικὸ ἰατρεῖο.

Ἕνα, ὅμως, ἀπὸ τὰ γράμματά του τὴν πίκρανε πολύ. Σ' αὐτὸ δὲν τῆς μιλοῦσε καθόλου γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Τῆς ἔγραφε ὅμως γιὰ μιὰ ἄλλη κοπέλλα, ποὺχε γνωρίσει στὸ Παρίσι.

Τὰ μάτια τῆς κυρὰ Ζωῆς τότε θόλωσαν, γέμισαν δάκρυα, γιατὶ ἔνιωθε ἀπειλὴ τὴν προσβολή, μὰ καὶ τὴν ἀπογοήτευσι, ποὺ θἄπιανε τὴ νέα ἂν μάθαινε τὴν ἀπιστία τοῦ Κωστάκη.

Συνῆλθε ὅμως γρήγορα ἀπὸ τὴν κακιὰ αὐτὴ εἴδησι καὶ δὲν δίστασε νὰ τοῦ γράψη:

«Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ, ἂν δὲν κρατήσης τὸ λόγο σου!... Μίλησε μὲ τὸν ἑαυτό σου, γυιέ μου, δὲ μπορεῖ ν' ἀγαπᾶς πιὸ πολὺ τὴ Γαλλίδα, ποὺ γνώρισες, ἀπὸ τὴν ὡραία νέα, ποὺ ἀρραβωνιάστηκες. Ἐγὼ ἔδωσα καὶ στοὺς δυό σας τὴν εὐχή μου...».

Ἦταν γυναῖκα ἡ κυρὰ Ζωή, ποὺ τῆς ἄρεσε τὸ σωστό. Προτιμοῦσε νὰ μὴ τὸν ξαναδῆ, ἂν ἀθετοῦσε τὸ λόγο του!

Ἡ καρδιά της πονοῦσε, τὰ δάκρυά της δὲν σταματοῦσαν καὶ στὸν ὕπνο της ἄρχισε νὰ ἔχη ἐφιάλτες.

Τὸ πρῶτο γράμμα της ἀκολουθησε δεύτερο καὶ τρίτο, γιὰ νὰ τὸν πείση πὼς δὲν ἀστειευόταν.

Ἔγραψε καὶ στὴ νέα νάρθη στὴν Ἀθήνα. Δὲν μποροῦσε νὰ βαστήξη τὸ βάσος τοῦ πόνου ὁλομόναχη.

Ὡς που μιὰ μέρα ἔφτασε τὸ τηλεγράφημα: «Φτάνω μὲ τ' ἀεροπλάνο τῶν δώδεκα προσεχῆ Πέμπτη. Κωστάκης».

Τί συνέβαινε; Πῶς θ' ἀντιμετώπιζε τὴν κατάστασι;

★

Τὸ κουδούνι χτύπησε καὶ πάλι.

—Ἀ! Νὰ ἦταν ἐκείνη! μουρμούρισε ἡ κυρὰ Ζωή.

Σήκωσε τὸ κεφάλι περιμένοντας. Ἄκουσε ὁμιλίες, μιὰ ἀνδρικὴ φωνή, ἔπειτα μιὰ γυναικεία κι' ὕστερα ἡ πόρτα ἄνοιξε.

—Μητέρα!

—Παιδί μου!

Μητέρα καὶ γυιὸς ἀγκαλιασμένοι ξέσπασαν σὲ δάκρυα χαρᾶς.

—Μά, δὲν ἐπρόκειτο νάρθῆς τὴν Πέμπτη;

Πίσω τους, σὲ μιὰ ἄκρη, μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα, περίμενε μιὰ γυναῖκα. Ξαφνιάστηκε ἡ κυρὰ Ζωὴ καὶ φώναξε:

—Τόξερες κι' ἐσὺ καὶ δὲν ἤρθες νὰ μοῦ πῆς τίποτα;

—Μητέρα, ὁ Κωστάκης ἤθελε νὰ σοῦ κάνη μιὰ ἔκπληξι. Καὶ... μοῦ τηλεγράφησε νὰ τὸν παραλάβω ἐγὼ... σήμερα.

Ἡ κυρὰ Ζωὴ κατάλαβε. Τὸ ξαφνικὸ καπρίτσιο τοῦ γυιοῦ της εἶχε λυγίσει μπρὸς στὴ μητρικὴ ἀπόφασι κι' ἔσπευσε νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του καὶ νάρθη δυὸ ἡμέρες νωρίτερα.

—Τὰ νιάτα... φιθύρισε ἡ κυρὰ Ζωή. Τὰ νιάτα εἶνε τρελλά. Ἀγκαλιασθῆτε, λοιπόν, τόσον καιρὸ ἔχετε νὰ ἰδωθῆτε!

Ὁ Κωστάκης, χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴ μητέρα του, ἀγκάλιασε τὴ νέα, ποὺ τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς τῆς εὐτυχίας. Ἀ—ὰ τίποτα δὲν κινδύνευε πιὰ ἡ εὐτυχία τους!

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΚΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Η ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ γραμμή, ποὺ μᾶς παρουσιάζει ἡ μόδα στὰ φορέματα, ἐπιδιώκει ἕνα κυρίως: ν' ἀφίνη στὸ σῶμα ὅλη του τὴν ἄνεση.

Τὰ περισσότερα φορέματα εἶναι μονοκόμματα, σχηματίζοντας τὴ μέση χωρὶς ζώνη. Συνεχίζονται δὲ πρὸς τὰ κάτω, πότε εὐθύγραμμα καὶ πότε σὲ γραμμὴ ἐβαζέ.

Ἄλλοτε πάλι τὸ μονοκόμματο διακόπτεται μὲ μιὰ ἕνωση τοῦ κορσάζ, κάτω ἀπὸ τὴ θέσι τῆς μέσης, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπογραμμίζεται ἡ μέση. Τῆς μόδας, ἐξ ἄλλου, εἶναι νὰ διακόπτεται ἐπίσης ἡ μονοκόμματη γραμμή, ἀλλὰ μόνο μπροστὰ σὲ μία ὁριζόντια γραμμή, ἐνῶ στὰ πλάγια καὶ πίσω τὸ φόρεμα μένει μονοκόμματο.

Αὐτὰ γιὰ τὴν μακρόταλλη γραμμή. Ἔχομε ὅμως καὶ τὴν ἀντίθετη ἄποψι. Τὴν ντεκολτέ, δηλαδή, ποὺ σχηματίζει μπροστὰ κοντόταλλη γραμμή, στολίζοντας τὸ φόρεμα πάνω ἀπὸ τὴ μέση.

Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ φορέματα ἔχουν μικρὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα λαιμοῦ καὶ γίνονται χωρὶς μανίκια, ἢ τὸ πολὺ ἔχουν πολὺ κοντὰ μανικάκια. Μερικὰ ἔχουν ἕνα κρυφὸ κλείσιμο στὴν πλάτη καὶ ἄλλα κουμπώνουν φανερὰ μὲ κουμπιά, τοποθετημένα μπροστά. Ἂν τὸ ἄνοιγμα εἶναι στρογγυλό, τότε στολίζεται μὲ κάποιο σκέρτσο: μιὰ ντραπαριστὴ φάσα ἢ ἕνα εἶδος ἐσάρπας, ποὺ συγκρατεῖται μ' ἕνα κουμπὶ στὸ ἕνα πλάϊ.

ΕΛΑΦΡΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τὴν ἄνοιξι καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ καλοκαιριοῦ συνηθίζεται ὁ συνδυασμὸς φορέματος καὶ ἐπανωφοριοῦ. Εἶναι, μποροῦμε νὰ ποῦμε, τὸ ἀπαραίτητο ἐξάρτημα κάθε ἐλαφροῦ φορέματος.

Ἡ μόδα συμβουλεύει ἕναν ὁμοιόμορφο συνδυασμό, δηλαδὴ τὸ φόρεμα καὶ τὸ ἐπανωφόρι νὰ εἶναι κομωμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Ἂν ἀκολουθήσετε αὐτό, σᾶς συμβουλεύουμε νὰ ἔχετε καὶ ἕνα διαφορετικὸ φόρεμα, ποὺ νὰ συνδυάζεται κι' αὐτὸ μὲ τὸ ἐπανωφόρι. Ἔτσι, θὰ ἔχετε δυὸ ἐμφανίσεις.

Ἡ μόδα ὅμως εὐνοεῖ καὶ τοὺς συνδυασμοὺς διαφορετικῶν χρωμάτων. Ἔχει κι' αὐτὴ ἡ ἄποψι τὴν πρακτική της ὄψι.

Μπορεῖτε, δηλαδή, μ' ἕνα ἐλαφρὸ ἐπανωφόρι σὲ ἀνοιχτὴ ἀπόχρωσι, νὰ συνδυάσετε δύο καὶ τρία φορέματα, μονόχρωμα καὶ σταμπάτα. Ἂς δοῦμε τώρα καὶ ποιὰ γραμμὴ ἀκολουθοῦν τ' ἀνοιξιάτικα ἐπανωφόρια.

ΡΙΧΤΑ - ΑΝΕΤΑ

Ὁ τύπος τῶν ἄνετων-ριχτῶν εἶναι αὐτὸς ποὺ προτιμᾶται, γιατὶ μποροῦν νὰ συνοδεύουν κι' ἕνα εὐθύγραμμο φόρεμα καὶ ἕνα ἐβαζέ. Μερικά, πέφτουν χωρὶς διόλου κούμπωμα, μὲ στρογγυλὸ λαιμὸ καὶ ἄνετα μανίκια.

Ἄλλη κόψι τῆς μόδας εἶναι τὸ ἐπανωφόρι, ποὺ σχηματίζει ἐλαφρειὰ μέση, μάλλον μακρόταλλη, καὶ συνεχίζεται εὐθύγραμμο. Ἕνα πρωτότυπο σκέρτσο εἶναι νὰ ἔχη τὸ ἐπανωφόρι τὶς δυὸ πλαϊνὲς ραφὲς ἀνοιχτές, ὡς σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὴ μέση. Τὸ σκέρτσο αὐτὸ δίνει στὸ σύνολο κάτι τὸ πολὺ ἐλαφρό, ποὺ ἐναρμονίζεται μὲ τὴν ἐποχή.

Ἀριστερά: Εὐθύγραμμη σταμπάτη τουαλέττα. Δεξιά: Ριχτὸ ἐπανωφόρι μὲ ἀνοίγματα πλαϊνά.

Ἀριστερά: Εὐθύγραμμο φόρεμα ἀπὸ πτὶ-καρρὼ κοτονάντ. Δεξιά: Ἡ κατάλληλη γραμμὴ καὶ ὁ ντραπαριστὸς γιακᾶς.

Σὲ μιὰ τέτοια κόψη, βλέπομε τὸ λαμὸ νὰ κλείνη στρογγυλά, χωρὶς γιακᾶ, καὶ νὰ κουμπώνη μὲ τρία κουμπιά, τὸ πρῶτο στὸ κλείσιμο τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸ τελευταῖο λίγο κάτω ἀπὸ τὴ μέση. Δύο πένσες, ποὺ ἀρχίζουν κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ συνεχίζονται ὡς κάτω ἀπὸ τὴ μέση, συντελοῦν στὴ χαρακτηριστικὴ γραμμή του. Συγχρόνως, δύο ὁριζόντιες κοφτὲς τσέπες ἔχουν τὸ τελείωμά τους ἀκριβῶς στὸ σημεῖο, ὅπου τελειώνουν οἱ πένσες.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Ἄλλο ἀνοιξιάτικο κοστοῦμι θὰ εἶναι τὰ ντὲ-πιές. Δηλαδή, ὁλόκληρα φορέματα, ποὺ συνοδεύονται ἀπὸ ὁμοιόμορφη βέστα ἢ φούστα καὶ μπλούζα, μὲ συμπλήρωμα βέστας.

Κυριαρχεῖ σ' αὐτὰ ἡ ἁπλὴ γραμμή. Οἱ φοῦστες εἶναι εὐθύγραμμες ἢ ἐλαφρῶς ἐβαζὲ καὶ δίνουν ἕνα ἰδιαίτερο ἀέρα στὸ σύνολο τῆς γραμμῆς. Ἕνα περιορισμένο, μάκρος χαρακτηρίζει τὶς βέστες καὶ ἡ κόψη του εἶναι οἰχτή, χωρὶς ὑπερβολὴ σὲ φάρδος. Εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἡ κλασσικὴ γραμμή, μὲ τὸ κανονικὸ ἄνοιγμα λαιμοῦ καὶ γιακᾶ.

Συνηθίζεται πολὺ τὸ στρογγύλεμα στὰ κάτω ἄκρα τοῦ ἀνοίγματος. Οἱ τσέπες εἶναι ἀπαραίτητες καὶ γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κοφτὲς ὁριζόντιες. Κάποτε δὲ μπαίνει μιὰ μόνο πλάγια τσέπη. Γίνεται τότε ἐξωτερική.

Ἔπειτα ἔχομε τὶς βέστες σεμιζιέ, ποὺ ἔχουν τὰ μανίκια, μὲ κουμπωτὰ πουανιέ.

Ἄλλο εἶδος βέστας, κάπως ἀμπιγιέ, εἶναι αὐτὴ ποὺ κλείνει χωρὶς γιακᾶ, μὲ στρογγυλὸ τελείωμα λαιμοῦ.

Αὐτὰ εἶναι τὰ διάφορα σκέρτσα, ποὺ θὰ παρουσιάζουν οἱ φετεινὲς βέστες τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἀλλά, καθὼς ἡ μόδα εἶναι ἀνεξάντλητη σὲ ἐμπνεύσεις, ἀσφαλῶς θὰ ἔχωμε τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς ἀναφέρωμε καὶ ἄλλα σκέρτσα.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ὅπως κάθε ἐποχή, ἔτσι καὶ τὴν ἄνοιξι, δὲ θὰ σᾶς λείψουν οἱ εὐκαιρίες νὰ φορέσετε μιὰ ἀμπιγιὲ τουαλέττα. Μὴν παραλείψετε, λοιπόν, νὰ πλουτίσετε τὴν γκαρνταρόμπα σας μὲ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο κατάλληλο φόρεμα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Μὴ σᾶς φανῆ παράξενο, ἂν σᾶς ποῦμε, ὅτι θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν πολὺ οἱ κοτονάντ, σὲ μιὰ κατάλληλη κόψη, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνη, ὅτι δὲ θὰ παίξουν τὸ ρόλο τους καὶ τὰ μεταξωτὰ μοντέλο ἀπὸ σταμπάτο μεταξωτό, μᾶς δείχνει τὴν τουαλέττα μὲ κορσὰζ ἐφαρμοστό, χωρὶς μανίκια, κι' ἕνα μεγάλο ντεκολτέ, σὲ σχῆμα καρδιᾶς πάνω ἀπὸ τὸ στῆθος.

Τὸ κορσάζ, σχηματίζοντας τὴ μέση, κατεβαίνει λίγο χαμηλότερα ἀπ' αὐτὴν κι' ἐκεῖ ἑνώνεται ἡ φούστα μὲ πολλὲς σοῦρες, καθὼς εἴπαμε. Ἡ προσθήκη ἑνὸς φιόγκου, στὸ σημεῖο ποὺ ἑνώνεται ἡ φούστα μὲ τὸ κορσάζ, θὰ προσθέση μιὰ ἀκόμη χάρι στὸ σύνολο τῆς τουαλέττας. Ὁ φιόγκος θὰ εἶναι ἀπὸ μονόχρωμο μεταξωτό.

Εὐθύγραμμο φόρεμα σὲ μακρόταλλη γραμμή.

1) Ντὲ-πιὲς τῆς μόδας. 2) Εὐθύγραμμο φόρεμα καὶ ὁμοιόμορφη βέστα. 3) Ἐβαζὲ τουαλέττα ἀπὸ σταμπάτο μεταξωτό. 4) Τουαλέττα σὲ κόψι «πρενσές». 5) Τουαλεττίτσα μὲ διαγώνια γραμμὴ στὴν ἕνωσι κορσαζὶ καὶ φούστας.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΣΠΟΡΤΙΒ

Ἡ μεγάλη μόδα τῆς φούστας καὶ τῆς μπλούζας μᾶς ὑποχρεώνει νὰ ἔχουμε στὴ διάθεσί μας μιὰ ποικιλία ἀπὸ μπλοῦζες, κατάλληλες γιὰ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη περίστασι.

Στὴν πραγματικότητα, ἡ μπλούζα μπορεῖ νὰ φορίεται τὴν κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας, φτάνει νὰ ἔχη τὴν ἀνάλογη ἐμφάνισι. Δηλαδή, τόσο τὸ ὕφασμά της, ὅσο καὶ ἡ κόψη της, ν' ἀνταποκρίνονται γιὰ τὴ χρῆσι, ποὺ τὴν προορίζομε.

Ἀνάμεσα, ὡστόσο, στοὺς διάφορους τύπους, ἐκεῖνη ποὺ ἐλκύει περισσότερο καὶ ἀσφαλῶς εἶναι καὶ ἡ πιὸ ἐξυπηρετική, εἶναι ἡ σπορτὶβ μπλούζα. Θὰ τὴ φοροῦμε τὰ πρωϊνά, σὲ μιὰ ἐκδρομή, σ' ἕνα ταξίδι, στὴν ἐξοχή.

Οἱ φανταζὶ καὶ μονόχρωμες κοτονάντ εἶναι πολὺ κατάλληλες γι' αὐτὲς τὶς ἁπλὲς δροσερὲς μπλοῦζες.

Ἂν πρόκειται γιὰ μονόχρωμες, διαλέγομε ὅλες τὶς ἁπαλὲς ἀποχρώσεις τῶν παστέλ.

Ἰδιαιτέρως εὐνοεῖ ἡ μόδα τὸ μπλέ, τὸ πράσινο, τὸ κίτρινο, τὸ κόκκινο.

Στὶς φανταζὶ κοτονάντ, ἐξ ἄλλου, θὰ προτιμήσομε τὶς οἰγωτές, στὰ χρώματα ποὺ ἀναφέραμε, μὲ ἀναμιξὶ πάντοτε λευκοῦ.

Ὅσο γιὰ τὶς σπορτὶβ μπλοῦζες, αὐτὲς ἔχουν πολὺ ἁπλὴ κόψι.

Τὸ κλείσιμο τοῦ λαιμοῦ τους εἶναι στρογγυλὸ καὶ ἔχουν μικρὸ κατεβαστὸ γιακᾶ. Ποτὲ κλείνουν ὡς κάτω, πότε ἔχουν μιὰ φάσα.

Συνηθίζονται πολὺ τὰ μπουφὰν καὶ τὰ μανίκια εἶναι τρουβα-κὰρ, μὲ πουανιὲ γιὰ τελείωμα.

Θὰ δοῦμε ἐπίσης πολλὲς μπλοῦζες μὲ στρογγυλοὺς λαιμούς, χωρὶς γιακάδες, οὔτε ρεβέρ, καὶ φυσικὰ αὐτὲς κουμπώνουν ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ.

Δύο ἐξωτερικὰ τσεπάκια, τοποθετημένα χαμηλά, συμπληρώνουν καὶ στολίζουν συγχρόνως αὐτὲς τὶς μπλοῦζες.

ΚΑΡΡΕΔΑΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τὰ μικρὰ παιδιὰ θὰ φορέσουν τὴν ἄνοιξι βαμβακερὰ φουστανάκια σὲ ἀνοιχτόχρωμες ἀποχρώσεις.

Ἰδιαίτερα θὰ εἶναι ἐφέτος τῆς μόδας τὰ βαμβακερὰ καρεδᾶτα, στοὺς συνδυασμοὺς τῶν ἄσπρου καὶ μπλέ, μπλὲ καὶ ροῦς, μπλὲ καὶ κόκκινου, μπλὲ καὶ κιτρινου.

Οἱ γνωστὲς κόψεις θὰ ἐπικρατήσουν, δηλαδὴ ἕνας νωμίτης μὲ ὁριζόντιο τελείωμα καὶ τὸ ὑπόλοιπο φόρεμα ἑνώνεται σ' αὐτὸν μὲ σουρίτσες.

Κοντὰ μανίκια τὸ συμπληρώνουν.

Ἄλλοτε, μιὰ φαρδειὰ φάσα, κομμένη «ἀν φόρμ», θὰ σχηματίζη ἕνα ἄλλο νωμίτη καὶ τὸ σουρωτὸ φουστανάκι θὰ ἑνώνεται σὲ τρόπο, ποὺ νὰ σχηματίζεται τὸ ἄνοιγμα γιὰ τὰ μπράτσα, κι' ἔτσι νὰ μὴν ἔχη μανίκια τὸ φόρεμα. Τσέπες στολίζουν τὸ φόρεμα, ἀλλὰ γίνονται μικρὲς καὶ ἐξωτερικές, γιὰ νὰ τὶς τονίσωμε δὲ πιὸ πολύ, τοποθετοῦμε τὸ ὕφασμα μὲ τὸ καρρεδᾶτο τοῦ σχέδιο διαγώνιο.

ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΣΕΙΡΗΤΙΑ

Στὰ μονόχρωμα φουστανάκια τῶν παιδιῶν, βάζομε γιὰ στόλισμα ἕνα ποικιλόχρωμο σειρῆτι κεντημένο.

Στὰ διάφορα καταστήματα βλέπομε πολλὰ κεντήματα, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ διαλέξωμε τί μᾶς ταιριάζει καὶ τί συνδυάζεται μὲ τὸ φόρεμά μας τῆς μικρῆς.

Τὸ σειρῆτι τοποθετεῖται διαφοροτρόπως. Ἀλ-

Κοριτσίστικο φόρεμα ἀπὸ σκωτσέζικη κοτονάντ.

λοτε στολίζετε μὲ αὐτὸ τὸ γωμίτη, σὲ δυὸ καὶ τρεῖς σειρές. Τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνετε καὶ στὴ φούστα. Ἄλλοτε στολίζετε ὁλόκληρο τὸ φόρεμα, σχηματίζοντας κάθετες γραμμές, προσθέτοντας καὶ ἕνα τελείωμα στὸ λαιμό, κ.ο.κ. Τὸ ἀτομικό σας γοῦστο θὰ σᾶς βοηθήση νὰ χρησιμοποιήσετε ὅσο τὸ δυνατὸν καλύτερα τὸ ὄμορφο αὐτὸ στόλισμα.

ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙΑ

Ἡ μόδα συμβουλεύει τὶς μονόχρωμες κοτονὰντ σὲ ἀνοιχτὰ χρώματα καὶ σὲ λευκό.

Μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες κόψεις εἶναι ἕνας στρογγυλὸς νωμίτης, ποὺ συνεχίζεται μπροστά, ὣς κάτω στὰ δύο μέρη τοῦ ἀνοίγματος, καὶ τὸ κούμπωμα γίνεται σταυρωτό, μὲ δυὸ ζεύγη κουμπιά. Τὸ κλείσιμο φτάνει ὣς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ, μὲ τελείωμα ἀπὸ ἕνα στρογγυλὸ γιακαδάκι.

ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ

Γιὰ τὰ πιὸ μεγάλα κοριτσάκια, συνιστᾶ ἡ μόδα τὶς σκωτσέζικες κοτονάντ, σὲ ζωηρὰ χρώματα, ὅπου κυριαρχοῦν τὸ μπλὲ καὶ τὸ κόκκινο. Ἕνα τέτοιο μοντελάκι, μᾶς παρουσιάζει ἕνα ἐφαρμοστὸ μπουστάκι, μὲ εὐθύγραμμο κούμπωμα. Τὸ μπουστάκι εἶναι ἑνωμένο στὸ ὑπόλοιπο ἐπανωφόρι, χωρὶς ζώνη, μὲ ἄφθονες σοῦρες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

✪✪

ΟΙ «ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΙ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ»

Δυὸ φοιτηταὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ὀρεγκόν, κέρδισαν ἕνα παγκόσμιο ρεκόρ, χορεύοντας τουΐστ ἐπὶ 93½ ὧρες συνέχεια. Κι' εἶναι περήφανοι γι' αὐτὸ τὸ «κατόρθωμά» τους. Ὡστόσο, οἱ γιατροὶ καταδικάζουν αὐτοὺς τοὺς «μαραθωνίους τοῦ χοροῦ», ποὺ ἐξαντλοῦν τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα. Καὶ ἀναφέρουν ἕνα σωρὸ περιπτώσεις, ποὺ δικαιολογοῦν τὴν ἄποψί τους. Ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, π. χ., ἕνας Ἀμερικανὸς τρελλάθηκε, ἀφοῦ χόρεψε ἀδιάκοπα ἐπὶ 42 ὧρες.

Σ' ἕναν ἄλλο «μαραθώνιο τοῦ χοροῦ», στὴ Νέα Ὑόρκη, πολλοὶ ἔπαθαν παραισθήσεις. Μιὰ κοπέλλα νόμιζε πὼς βρισκόταν σὲ κῆπο κι' ἔκοβε φανταστικὰ λουλούδια, ἀπ' τὸν ἀέρα κι' ἀπ' τὸ πάτωμα. Ἕνας νέος ἄρχισε νὰ φωνάζη πὼς τοῦ κλέψανε τὸ παντελόνι του! Ἄλλα ζευγάρια στήσανε καυγᾶ μεταξύ τους, χωρὶς λόγο. Ὡστόσο, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες τῶν ἐφημερίδων, ὁ «μαραθώνιος» αὐτὸς συνεχίσθηκε ἐπὶ 11 μέρες, μὲ διαλείμματα 15 λεπτῶν, στὸ τέλος κάθε ὥρας. Στὸ τέλος του, μένανε ἀκόμα 17 ζευγάρια στὴν πίστα.

Σ' ἕνα τέτοιο ἀγῶνα ποὺ διοργανώθηκε στὸ Παρίσι, τὸ 1931, τὸ ζευγάρι ποὺ νίκησε, χόρευε ἐπὶ 752 ὧρες, κι' ὕστερα ἔπεσε ἀναίσθητο! Μόλις μπόρεσαν νὰ μιλήσουν, καβαλλιέρος καὶ ντάμα, δήλωσαν: «Ποτὲ πιά!».

1) Καρρεδᾶτο φουστανάκι μὲ στρογγυλὸ νωμίτη. 2) Φορεματάκι γαρνιρισμένο μὲ σειρῆτι. 3) Καρρεδάτο φορεματάκι μὲ ὁριζόντιο νωμίτη. 4) Ἐπανωφοράκι σταυρωτὸ μὲ νωμίτη. 5) Ριχτὸ ἐπανωφοράκι μὲ στρογγυλὸ νωμίτη ποὺ πάει κάτω.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κρυστάλλινοι πολυέλαιοι

Οἱ κρυστάλλινοι πολυέλαιοι ταιριάζουν προπάντων μὲ τὶς παλιὲς ἐπιπλώσεις. Ἀλλ' ἡ συντήρησί τους ἀπαιτεῖ κάποιο κόπο, γιατὶ πρέπει κάθε τόσο νὰ πλένωνται ὅλα τὰ ἐξαρτήματά τους.

Τὰ μεταλλικὰ πολύφωτα βρίσκονται σὲ ἁρμονία μὲ τὰ μοντέρνα ἔπιπλα.

Νόστιμη ὀμελέττα

Θέλετε νἆναι νόστιμη ἡ ὀμελέτα καὶ νὰ μὴν κολλάη ποτὲ στὸ τηγάνισμα; Λυώνετε στὸ τηγάνι τὸ ἀνάλογο βούτυρο καὶ τὸ χύνετε μέσα στὰ χτυπημένα αὐγά. Ὕστερα βάζετε στὸ τηγάνι μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας λάδι καὶ τὸ ζεσταίνετε καλά. Τέλος, ρίχνετε μέσα τ' αὐγὰ μὲ τὸ βούτυρο.

Τὰ παιδιὰ καὶ τὸ γάλα τους

Πολλὲς φορές, τὰ παιδιὰ δὲν πίνουν πρόθυμα τὸ γάλα τους. Ὑπάρχει ὡστόσο ἕνας τρόπος γιὰ νὰ τοὺς φανῆ... πιὸ νόστιμο: Ἀρκεῖ νὰ διασκεδάζουν συγχρόνως, πίνοντάς το ὄχι μὲ τὸ φλυτζάνι, ἀλλὰ μ' ἕνα καλαμάκι σὰ λεμονάδα.

Τὸ νερὸ τῶν φασολιῶν

Τὸ νερὸ ὅπου βράσανε ξερὰ φασόλια — δίχς λάδι, βέβαια — ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ καθαρίζη τὰ χρωματιστὰ ἢ τὰ ἐμπριμὲ βαμπακερὰ ὑφάσματα, χωρὶς ν' ἀλλοιώνη τοὺς χρωματισμοὺς τους. Μετὰ τὸ καθάρισμα, ξεπλένετε τὸ ὕφασμα μὲ καθαρὸ νερό.

Γιὰ τὸ λόξυγκα

Γιὰ νὰ σταματήσετε ἀμέσως τὸ λόξυγκα, βάλτε μέσα στὸ στόμα σας μιὰ μικρὴ κουταλιὰ ζάχαρη. Φαίνεται πὼς ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι θαυματουργὴ στὶς περισσότερες περιπτώσεις.

Πῶς καθαρίζουν τὰ διαμάντια

Τὰ διαμάντια καθαρίζουν στὴν ἐντέλεια, ἂν τ' ἀφίσετε νὰ μουσκέψουν δυὸ ὧρες μέσα σὲ οἰνόπνευμα καί, ἀφοῦ στεγνώσουν, τὰ βουρτσίσετε.

Πῶς νὰ ψωνίζετε

Ἂν θέλετε νὰ ψωνίζετε πάντα ὅσο τὸ δυνατὸν καλλίτερα καὶ φτηνότερα, πρέπει νἄχετε ὑπ' ὄψι σας μερικοὺς στοιχειώδεις κανόνες.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, μπορεῖτε νὰ παζαρέψετε μὲ τὸν πωλητή, ἀλλ' ὄχι μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὸν γελάσετε, νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῆτε. Ἂν κατὰ λάθος σᾶς δώση περισσότερα ρέστα ἢ πιὸ πολὺ ἐμπόρευμα, δὲ θἆναι ἔντιμο νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπ' τὴν ἀπροσεξία του.

Ἂν κάνη ἐκπτώσεις σὲ ὡρισμένα εἴδη, ὄχι γιατὶ εἶναι σκάρτα, ἀλλὰ γιὰ ἀνανεώση τὸ στόκ του ἢ ἐπειδὴ δὲν ἔχει πολλὲς δουλειές, ὑποβοηθῆστε τον, κερδίζοντας συγχρόνως καὶ σεῖς. Ἀγοράστε π.χ. τὰ εἴδη του αὐτὰ σὲ μεγάλη ποσότητα, ἂν ἔχετε τὴν εὐχέρεια.

Ὅταν δὲ βιάζεσθε, ἀφῖστε τον νὰ ἐκτελέση μιὰ παραγγελία σας σὲ περίοδο ποὺ δὲ θἄχη ἄλλες δουλειές.

Δοκιμάστε μεταξὺ τῶν πρώτων ἕνα καινούργιο εἶδος, ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμα διαδοθῆ, ἔστω καὶ μὲ τὸν κίνδυνο νὰ μὴν εἶναι πολὺ ἐκλεκτό.

Πρὶν ψωνίσετε κάτι, πρέπει νὰ ξέρετε πόσο πουλιέται ἀλλοῦ ἢ νὰ εἶσαστε σὲ θέσι νὰ ὑπολογίσετε τὴν κανονικὴ τιμή του. Μόνον ἔτσι θὰ μπορῆτε νὰ ἐπιβληθῆτε περισσότερο, γιὰ νὰ ζητήσετε καὶ νὰ πετύχετε λογικὲς ἐκπτώσεις.

Γιὰ τὸ πένθος

Μιὰ κοπέλλα, ποὺ πενθεῖ ἀκόμα τὸ νεκρὸ πατέρα της, πρόκειται νὰ παντρευτῆ. Πρέπει νὰ βγάλη τὸ πένθος τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μόνο, ἢ γιὰ πάντα;

Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ πόσο κράτησε τὸ πένθος της. Ἂν δηλαδὴ ὁ θάνατος εἶναι πρόσφατος, θὰ ξαναβάλη τὰ μαῦρα μετὰ τὸ γάμο της. Ἂν ἀπεναντίας τὸ πένθος πλησιάζη στὸ τέλος του, ἂν ἔχουν δηλαδὴ περάσει πιὰ ἀρκετοὶ μῆνες, μπορεῖ νὰ λείψη μετὰ τὸ γάμο, κι' ἂς μὴν ἔχη συμπληρωθῆ ἀκόμα τελείως τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ ὁρίζουν οἱ κοινωνικοὶ κανόνες.

Λεκέδες ἀπὸ βερνίκι

Λεκέδες ἀπὸ βερνίκι, ρετσίνι, σάλτσα, γάλα, αὐγό, βγαίνουν εὔκολα μὲ αἰθέρα ἢ μὲ βενζίνη. Πολλὲς νοικοκυρὲς προτιμοῦν ν' ἀνακατεύουν τὸν αἰθέρα μὲ τὴ βενζίνη, γιὰ νὰ μὴν ξανοίξη ὁ λεκὲς καὶ γιὰ νὰ καθαρίση ὁλόκληρος.

Λεκέδες ἀπὸ φροῦτα

Γιὰ νὰ καθαρίσουν οἱ λεκέδες ποὺ ἔχουν γίνει ἀπὸ φροῦτα, κρασὶ ἢ καφέ, τρίβετε τὸ ὕφασμα μ' ἕνα πανάκι ἢ φανέλλα βρεγμένη σὲ ἀμμωνία. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, τὸ ξανατρίβετε μὲ ἄσπρο ξύδι ἀραιωμένο μὲ νερό.

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ καὶ κατασκοπευτικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕΙΜΣ ΤΣΕΪΖ

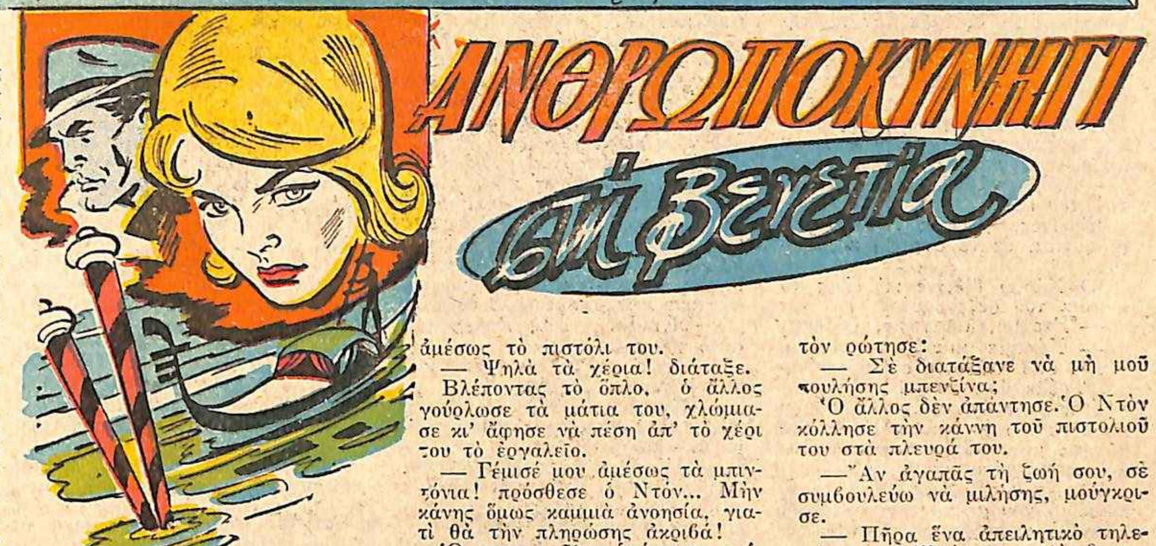

9ον

— Εἶδα ἕνα μικρὸ πρατήριο μπενζίνης, καθὼς βγαίναμε ἀπ' αὐτὸ τὸ χωριό, εἶπε. Εἶναι ἀριστερὰ ἀπ' τὸ δρόμο.

Ὁ Ντὸν ἄδειασε τὸ νερὸ τῶν μπιντονιῶν.

— Στὸ γυρισμό σας, θὰ τὰ βρῆτε ὅλα ἕτοιμα, τὸν βεβαίωσε ὁ Χάρρυ.

Ὁ Ντὸν πῆρε δυὸ μπιντόνια στὸ κάθε χέρι του καὶ ξεκίνησε. Μόλις ὅμως εἶχε περπατήσει καμμιὰ πεντακοσαριὰ μέτρα, ἄκουσε πίσω του θόρυβο αὐτοκινήτου. Ἄφησε τότε χάμω τὰ μπιντόνια, ἔβαλε τὸ πιστόλι του στὴν τσέπη τοῦ μπλουζόν του καὶ περίμενε.

Ἕνα αὐτοκινητάκι φάνηκε στὴ στροφή. Ὁ Ντὸν στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου, μ' ἀνοιχτὰ τὰ χέρια.

Θέλοντας καὶ μή, ὁ σωφὲρ σταμάτησε. Ἦταν κοντόπαχος, ἡλικιωμένος. Ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου, ἕτοιμος νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Μπορεῖτε νὰ μὲ πᾶτε ὣς τὸ Σούρ; τοῦ εἶπε ὁ Ντόν, μὲ τὸ δάχτυλο πάντα στὴ σκανδάλη. Ἔμεινα δίχως μπενζίνα.

Ἐκεῖνος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἄνοιξε κακόκεφα τὴν πόρτα.

— Δὲν παίρνω συνήθως ἐπιβάτες, γκρίνιασε, στραβοκυττάζοντας τὸ Ντόν, ποὺ ἔβαλε τὰ μπιντόνια στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου.

Δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο, μέχρι τὸ Σούρ. Ἄφησε ἐκεῖ τὸ Ντὸν κι' ἔφυγε ἀμέσως, πρὶν προλάβη ἐκεῖνος νὰ τὸν εὐχαριστήση.

Ἕνας ἄντρας μεσόκοπος, ἀδύνατος, μὲ μπλὲ φόρμα, βγῆκε ἀπὸ μιὰ ξύλινη παράγκα. Ἡ πονηρὴ ἔκφρασί του γέννησε ἀμέσως τὴ δυσπιστία τοῦ Ντόν.

— Γεμῖστε μου αὐτὰ τὰ μπιντόνια μὲ τὴν καλύτερη μπενζίνα σας, τοῦ εἶπε ὁ τελευταῖος.

— Εἶν' ἀργά, θὰ κλείσουμε, ἀπάντησε ξερὰ ἐκεῖνος.

Καὶ τοῦ γύρισε τὴν πλάτη.

Μὰ ὁ Ντὸν τὸν ἀκολούθησε μέσα στὴν παράγκα, καὶ τὸν εἶδε νὰ ξεκρεμάη ἀπ' τὸν τοῖχο ἕνα βαρὺ ἐργαλεῖο. Ἀπόφυγε τὸ χτύπημα, ποὺ ἐπιχείρησε νὰ τοῦ δώση μ' αὐτὸ στὸ κεφάλι, καὶ τράβηξε ἀμέσως τὸ πιστόλι του.

— Ψηλὰ τὰ χέρια! διάταξε.

Βλέποντας τὸ ὅπλο, ὁ ἄλλος γούρλωσε τὰ μάτια του, χλώμιασε κι' ἄφησε νὰ πέση ἀπ' τὸ χέρι του τὸ ἐργαλεῖο.

— Γέμισέ μου ἀμέσως τὰ μπιντόνια! πρόσθεσε ὁ Ντόν... Μὴν κάνης ὅμως καμμιὰ ἀνοησία, γιατὶ θὰ τὴν πληρώσης ἀκριβά!

Ὁ πρατηριοῦχος ὑπάκουσε, τρέμοντας. Ὅταν τελείωσε, ὁ Ντὸν φύλαξε τὸ πιστόλι του στὴν τσέπη του καὶ διάταξε, δείχνοντας ἕνα μικρὸ καμιόνι σταματημένο κοντὰ στὴν ἀντλία:

— Φόρτωσε τὰ μπιντόνια σ' αὐτὸ τ' ἀμάξι. Γρήγορα.

Ὁ ἄλλος συμμορφώθηκε ἀμέσως μὲ τὴ διαταγή.

— Ἀνέβα τώρα, πρόσθεσε ὁ Ντόν. Θὰ κάνουμε μιὰ βόλτα...

Ὁ πρατηριοῦχος ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητο κι' ὁ Ντὸν κάθησε δίπλα του.

— Πᾶρε τὸ δρόμο τοῦ Σαργκάν, τοῦ εἶπε. Πάτα ὅλο τὸ γκάζι.

Ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκαν λίγο, τὸν ρώτησε:

— Σὲ διατάξανε νὰ μὴ μοῦ πουλήσης μπενζίνα;

Ὁ ἄλλος δὲν ἀπάντησε. Ὁ Ντὸν κόλλησε τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του στὰ πλευρά του.

— Ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου, σὲ συμβουλεύω νὰ μιλήσης, μούγκρισε.

— Πῆρα ἕνα ἀπειλητικὸ τηλεφώνημα... Ὑπάκουσα στὴ διαταγὴ ποὺ μοῦ δώσανε... Αὐτὸ εἶν' ὅλο!

— Ἠλίθιε! Πότε σοῦ τηλεφωνήσανε;

— Ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ παραξένεψε τὸ Ντόν. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ συμπεράνη πὼς τοὺς περίμενε μιὰ ἐνέδρα, στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ζυρίχης;

Ἀλήθεια, τἆχε προβλέψει ὅλα ὁ Νάτζκα! Ἔπρεπε νὰ περιμένουν πὼς θἄβρισκαν δυσκολίες ἐπίσης στὰ γαλλοελβετικὰ καὶ στὰ γερμανοελβετικὰ σύνορα.

Ἀναρωτιότανε τί ἔπρεπε νὰ κάνη γιὰ νὰ ἀντιμετωπίση τὸν

ὁ γιατρὸς προστάζει:

Γιὰ τὴν κανονικὴ ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ χρειάζονται βιταμίνες A, C, D, Ριμποφλαβίνη, Θειαμίνη, Φωσφόρος, Κάλσιουμ καὶ μεταλλικὰ συστατικά. Εἶναι ἀπαραίτητα!

Ἕνα χρυσὸ κουτὶ γάλα ΣΙΣΣΥ EXTRA, δὲν εἶναι μόνον κουτὶ + γάλα + ζάχαρι.

Τὸ ΣΙΣΣΥ EXTRA εἶναι ἐμπλουτισμένο μὲ ὅλες τὶς βιταμίνες καὶ τὰ συστατικὰ ποὺ ὁρίζει ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη.

Τὸ ΣΙΣΣΥ EXTRA εἶναι γάλα βιταμινοῦχο.

ΣΙΣΣΥ EXTRA

Τὰ Ὀλλανδικὰ ἐργοστάσια ΣΙΣΣΥ προηγοῦνται πάντοτε σὲ ἐπιστημονικὲς βελτιώσεις καὶ τελειοποιήσεις.

Τὸ ΣΙΣΣΥ ΕΒΑΠΟΡΕ, προϊὸν τῶν ἰδίων ἐργοστασίων, εἶναι πλούσιο σὲ βιταμίνες καὶ ἐγγυημένο ἀπὸ κάθε πλευρά. Ἐνδείκνυται γιὰ κάθε ἡλικία καὶ χρῆσι.

Νάτζκα, όταν είδε τὸ Χάρου ποὺ περίμενε δίπλα στὴ «Μπουγκάτι».

—Σταμάτα κοντὰ σὲ κεῖνο τ' αὐτοκίνητο, διάταξε τὸν πρατηριοῦχο.

Τὸ καμιονάκι σταμάτησε. Ὁ Χάρου ἔφτασε τρέχοντας καὶ ξεφώτωσε τὰ μπιντόνια. "Υστερα ἄρχισε νὰ γεμίζη τὸ ρεζερβουάρ τῆς «Μπουγκάτι», ἐνῶ ὁ Ντὸν πλήρωνε τὸν πρατηριοῦχο.

—Δρόμο τώρα! Καὶ βούλωσ' το! τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος, χλωμὸς ἀπὸ ἀνίσχυρη μανία, ἔκανε στροφὴ κ' ἔφυγε.

Ὁ Χάρου βίδωνε κι' ὅλας τὸ καπάκι τοῦ ρεζερβουάρ.

—Ἑτοιμοι, ἀφεντικό, δήλωσε.

— Χάσαμε μιὰ ὥρα, εἶπε ὁ Ντόν, ἐνῶ ἀνέβαινε στ' αὐτοκίνητο. Τρέξε ὅσο μπορεῖς, Χάρου!

Ξεκίνησαν ἀμέσως. Ὁ Χάρου πατοῦσε ὅλο τὸ γκάζι. Ἔκοβε ταχύτητα μόνον ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ κατοικημένα μέρη.

Ὁ Ντὸν τοῦ διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιό του μὲ τὸν πρατηριοῦχο.

—Θὰ κρατήσουμε τ' αὐτοκίνητο; ρώτησε ὁ Χάρου.

Ὁ Ντὸν ἔγνεψε «ὄχι».

—Δὲ θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ περάσουμε τὰ σύνορα μ' αὐτό, δήλωσε.

Ὁ Χάρου κορνάρισε ἀνυπόμονα καὶ προσπέρασε ἓν' ἄλλο αὐτοκίνητο. Τώρα τρέχανε στὴν ὄχθη τῆς λίμνης τῆς Ζυρίχης. Τὸ κοντέρ ἔδειχνε 140 τὴν ὥρα. Κι' ὁ Χάρου δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξι νὰ θαυμάση τὴν ὁμορφιὰ τοῦ τοπίου.

—Ἄκου, Χάρου, τοῦ εἶπε ἀπότομα ὁ Ντόν. Θὰ κουφτοῦμε κάπου, ὥσπου νὰ νυχτώση. Ὕστερα θὰ πᾶμε στὸ ἀεροδρόμιο καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ βροῦμε θέσι σὲ κανένα ἀεροπλάνο.

Ὁ Χάρου σκέφθηκε ἕνα λεπτὸ μὲ ζαρωμένα τὰ φρύδια. Ἔπειτα τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε.

—Δὲν περνᾶμε γιὰ ἱπτάμενοι συνοδοί, ἀφεντικό; πρότεινε.

—Καλὴ ἡ ἰδέα σου, ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ Ντόν. Μόνο ποὺ θὰ πρέπει... ν' ἀπαγάγουμε δυὸ γνήσιους συνοδούς, γιὰ νὰ πάρουμε τὴ θέσι τους!

Στὶς 9 παρὰ τέταρτο, μπῆκαν στὴ Ζυρίχη. Πῆγαν κατ' εὐθείαν στὸ ξενοδοχεῖο «Εὐρώπη». Ὁ Ντὸν εἶχε συμφωνήσει μὲ τὸ διευθυντὴ τοῦ «Παλάς» ν' ἀφήση ἐκεῖ τὴ «Μπουγκάτι».

Συνοδευόμενος ἀπ' τὸ Χάρου, ὁ Ντὸν κουβέντιασε λίγο μὲ τὸ διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου, ἕνα κύριο μεσόκοπο καὶ κομψό, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ περάση γιὰ Γάλλος διπλωμάτης. Ἐκεῖνος ἦταν στὴν ἀρχὴ ἐπιφυλακτικός, βλέποντας τὰ σκονισμένα καὶ τσαλακωμένα ροῦχα τους. Ἀλλαξε ὅμως ὕφος, ὅταν ἔμαθε τὴν ταυτότητα τοῦ Ντόν.

—Καλὰ μοῦ φάνηκε πὼς σᾶς εἶχα ἀναγνωρίσει, κύριε Μίκλεμ! τοῦ εἶπε. Ἐλᾶτε στὸ γραφεῖο μου. Θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω.

Ὅταν ἔμειναν μονάχοι, ὁ Ντὸν τὸν ρώτησε:

—Μπορεῖτε νὰ μᾶς διαθέσετε γιὰ 2 ὧρες ἕνα δωμάτιο μὲ λογτὸ καὶ νὰ μᾶς στείλετε φαγητό;

—Μὰ βέβαια, κύριε Μίκλεμ!

—Θὰ ἤθελα ἐπίσης δυὸ στολὲς καμαριέρηδων τοῦ ξενοδοχείου σας. Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ λόγο. Ἀλλὰ θὰ σᾶς πληρώσω τὴν ἀξία τους.

Ὁ διευθυντὴς προσπάθησε νὰ μὴ δείξη τὴν ἔκπληξί του.

—Θὰ φροντίσω, κύριε Μίκλεμ, ὑποσχέθηκε.

— Ἂν τυχὸν μὲ ζητήσουν ἢ μοῦ τηλεφωνήσουνε, νὰ πῆτε πὼς δὲν εἶμ' ἐδῶ.

Ὁ διευθυντὴς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, μ' ἕνα τρόπο ποὺ ἔδειχνε πὼς δὲν προσπαθοῦσε πιὰ νὰ καταλάβη...

— Σψφφωνοι, κύριε Μίκλεμ, εἶπε μονάχα.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ Ντὸν κι' ὁ Χάρου εἶχαν πάρει τὸ μπάνιο τους, εἶχαν ξυριστῆ, εἶχαν ντυθῆ σὰν καμαριέρηδες καὶ καταβρόχθιζαν μὲ ὄρεξι τὸ φαγητὸ ποὺ τοὺς εἶχαν σερβίρει.

Μόλις τελείωσαν, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Ντὸν πῆρε τὸ ἀκουστικό. Ἦταν ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου.

—Κάποιος ἦρθε καὶ σᾶς ζήτησε, τοῦ εἶπε. Σψιφφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες σας, ὁ ὑπάλληλός μου ἀπάντησε πὼς δὲν εἰσαστε ἐδῶ.

—Ὡραῖα... Σᾶς περιέγραψε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο;

—Ἦταν μᾶλλον κοντόχοντρος. Φαινόταν σὰν Ἰταλός.

—Εὐχαριστῶ... Μοῦ ἑτοιμάζετε τώρα τὸ λογαριασμό; Θὰ φύγουμε ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτό.

—Μάλιστα, κύριε Μίκλεμ. Θὰ σᾶς τὸν φέρω ὁ ἴδιος.

Ὁ Ντὸν ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καὶ στράφηκε στὸ Χάρου.

— Μᾶς ἔχουν πάρει ἀπὸ πίσω. τοῦ εἶπε. Μᾶς ζήτησε ἐδῶ ὁ Μπούσσο.

—Μὰ δὲ μᾶς βρῆκαν ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Χάρου χαμογελῶντας.

—Πάντως, πρέπει νὰ φυλαγώμαστε ἀπ' τὸ Νάτζκα. Ξέρει πὼς βρισκόμαστε στὴ Ζυρίχη. Δὲ θὰ μᾶς ἀφήση ἥσυχους.

Ὁ Ντὸν ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἔκανε μερικὲς βόλτες στὸ δωμάτιο.

—Πότε θὰ φύγουμε; ρώτησε ὁ Χάρου.

—Πάρχει στὶς 11 ἕνα ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Λονδίνο... Ἀφησέ με νὰ σκεφθῶ λίγο... Ἂν ἤμουν στὴ θέσι τοῦ Νάτζκα; θὰ ἐπέβλεπα τὸ ἀεροδρόμιο... Ἴσως θὰ μᾶς ἐμποδίση νὰ πλησιάσουμε...

Ἐνῶ μιλοῦσε, εἶχε πάρει πάνω ἀπ' τὸ τζάκι, ὅπου βρίσκονταν μερικὰ μπιμπελό, ἕνα μικρὸ τετράγωνο κουτὶ καὶ τὸ στριφογύριζε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του.

—Θὰ τοὺς ξεγελάσω, Χάρου! εἶπε χαμογελῶντας.

—Μὲ ποιὸν τρόπο, ἀφεντικό; ρώτησε ὁ Χάρου μ' ἐνδιαφέρον.

Ὁ Ντὸν ἔβγαλε τὸ σακκάκι του, ἄνοιξε τὸ πουκάμισό του κ' ἔλυσε τὴ ζώνη ποὺ φοροῦσε κατάσαρκα. Ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ δερματόδετο καρνὲ καὶ τ' ἄφησε πάνω σ' ἕνα τραπέζι, δίπλα στὸ κουτάκι ποὺ εἶχε πάρει ἀπ' τὸ τζάκι.

—Ἔχε τὸ νοῦ σου μὴν ἔρθη κανείς, εἶπε στὸ Χάρου.

Ἐκεῖνος πῆγε καὶ στάθηκε κοντὰ στὴν πόρτα. Ὁ Ντὸν ξετύλιξε τὸν πράσινο μουσαμά, φύλαξε τὸ καρνὲ στὴν τσέπη του, τὸ ἀντικατέστησε μὲ τὸ κουτάκι καὶ ξαναφτιαξε τὸ πακέτο.

—Ἓν τάξει! δήλωσε. Τώρα πρέπει νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Ἀμερικανὸ πρόξενο...

— Τὸν πρόξενο; ἀπόρησε ὁ Χάρου. Γιατί;

Κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα. Ὁ Ντὸν ἔκρυψε ἀμέσως τὸ πακετάκι καὶ χώθηκε στὸ μπάνιο, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

—Ἄνοιξε! εἶπε σιγά.

Ὁ Χάρου μισάνοιξε μὲ προφύλαξη τὴν πόρτα. Καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ Ντὸν ἔκρυψε στὴν τσέπη του τὸ πιστόλι του καὶ προχώρησε γοήγορα, τοῖχο - τοῖχο. Ἀφοῦ πέρασε ἕτσι τρία κτίρια εἶδε, μπροστὰ στὸ μαῦρο φόντο τοῦ οὐρανοῦ, μιὰ σημαία ποὺ κυμάτιζε πάνω σ' ἕνα κοντάρι.

Ἐκεῖ ἔπρεπε νάταν τὸ ἀμερικανικὸ προξενεῖο.

Ἔριξε μιὰ ματιὰ πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του. Ὁ Χάρου δὲ φαινόταν.

Ξαφνικά, ἀπ' τὴν αὐλόπορτα ἑνὸς σπιτιοῦ, στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο, τινάχτηκε ἕνα ἀναμμένο σπίρτο, διέγραψε ἕνα κύκλο στὸν ἀέρα κ' ἔπεσε στὸ δρόμο. Ὁ Ντὸν κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἦταν σύνθημα!

Δίχως νὰ διστάση τότε, ἄρχισε στρίψετε ἀριστερά. Μερικὰ σπίτια πιὸ πέρα, θὰ δῆτε τὴ σημαία πάνω ἀπ' τὴν πόρτα.

—Εὐχαριστῶ.

Ἀφοῦ πλήρωσε τὸ λογαριασμό, ὁ Ντὸν εἶπε:

—Θὰ σᾶς ζητήσω ἄλλη μιὰ χάρι: Μποροῦμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας;

Ὁ διευθυντὴς κατώρθωσε καὶ πάλι νὰ κρύψη τὴν κατάπληξί του. Τί ἰδιόρρυθμος ποὺ ἦταν τελοσπάντων αὐτὸς ὁ Ἀμερικανὸς Κροῖσος!... Φερνόταν σὰν κακοποιὸς ποὺ κρύβεται ἀπ' τὴν ἀστυνομία...

—Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου, θὰ βρῆτε τὸ ἀσανσὲρ τῶν ἀποσκευῶν. Θὰ σᾶς κατεβάση κατ' εὐθείαν στὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

— Θαυμάσια! Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι.

Ὁ διευθυντὴς ὑποκλίθηκε κ' ἔφυγε. Ὁ Ντὸν κάθισε στὸ γραφεῖο, ἔγραψε γοήγορα ἕνα γράμμα, τύλιξε σ' ἕνα φάκελλο καὶ τὸν σφράγισε μὲ βουλοκέρι.

—Πᾶμε, εἶπε ὕστερα στὸ Χάρου. Θ' ἀφήσουμε ἐδῶ τὰ σακκίδιά μας. Ἐλπίζω νὰ μὴ μᾶς χρειαστοῦνε ἄλλο.

— Δὲν καταλαβαίνω πιὰ τίποτα, παραπονέθηκε ὁ Χάρου. Γιατί θὰ πᾶμε στὸ προξενεῖο;

—Θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω κατεβαίνοντας.

Ὁ Ντὸν ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸν ἤρεμο διάδρομο κ' ἔγνεψε στὸ σύντροφό του.

— Ὁ δρόμος εἶν' ἐλεύθερος. Πᾶμε!

Ἐνῶ τὸ ἀσανσὲρ τοὺς κατέβαζε στὸ ἰσόγειο, ὁ Ντὸν ἐξήγησε γοήγορα τὸ σχέδιό του στὸ Χάρου:

— Ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ, πρέπει νὰ φτάση ἀμέσως αὐτὸ τὸ καρνὲ στὰ χέρια τοῦ σὲρ Ρόμπεοτ Γκράχαμ. Θὰ παρακαλέσω λοιπὸν τὸν πρόξενο νὰ στείλη τὸ πακέτο μὲ τὸ κουτὶ—ὄχι τὸ καρνέ—μὲ τὸ διπλωματικὸ σάκκο στὴν ἀμερικανικὴ πρεσβεία τοῦ Λονδίνου. Πιστεύω πὼς ὁ Νάτζκα θὰ τὸ μάθη, ἂν ἔχη— ὅπως φαντάζομαι— κάποιο συνένοχο μέσα στὸ προξενεῖο. Κι' ἐπειδὴ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ καρνέ, ὄχι γιὰ μᾶς, θὰ μᾶς ἀφίση πιὰ νὰ πάρουμε τὸ ἀεροπλάνο, μὲ τὴν ἡσυχία μας.

— Προξήμια, ἀφεντικό! συμφώνησε ὁ Χάρου μ' ἐνθουσιασμό.

— Πρέπει ὅμως νὰ βροῦμε τώρα τὸν πρόξενο.

Τὸ ἀσανσὲρ σταμάτησε. Ἀκολούθησαν ἕνα διάδρομο μισοσκοτεινό, βγῆκαν ἀπὸ μιὰ δίφυλλη πόρτα καὶ βρέθηκαν στὸ δρόμο.

— Πρέπει νάχουμε τὸ νοῦ μας, Χάρου, εἶπε ὁ Ντόν. Θὰ προχωρήσω μπροστά. Ἐσὺ νάχης ἑτοιμο τὸ πιστόλι σου.

— Μάλιστα, ἀφεντικό.

Τὰ φῶτα τοῦ δρόμου σχημάτιζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μεγάλους κύκλους πάνω στὴν ἄσφαλτο. Ἀλλ' ὁ ὑπόλοιπος δρόμος ἦταν βυθισμένος στὸ σκοτάδι.

Ὁ Ντὸν ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ πιστόλι του καὶ προχώρησε γοήγορα, τοῖχο - τοῖχο. Ἀφοῦ πέρασε ἕτσι τρία κτίρια εἶδε, μπροστὰ στὸ μαῦρο φόντο τοῦ οὐρανοῦ, μιὰ σημαία ποὺ κυμάτιζε πάνω σ' ἕνα κοντάρι.

Ἐκεῖ ἔπρεπε νάταν τὸ ἀμερικανικὸ προξενεῖο.

Ἔριξε μιὰ ματιὰ πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του. Ὁ Χάρου δὲ φαινόταν.

Ξαφνικά, ἀπ' τὴν αὐλόπορτα ἑνὸς σπιτιοῦ, στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο, τινάχτηκε ἕνα ἀναμμένο σπίρτο, διέγραψε ἕνα κύκλο στὸν ἀέρα κ' ἔπεσε στὸ δρόμο. Ὁ Ντὸν κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἦταν σύνθημα!

Δίχως νὰ διστάση τότε, ἄρχισε

Ἐφησυχάστε
μὲ τὸ FRANCE-LAIT
(Φράνς-λὲ)
φρέσκο καὶ φθηνὸ γάλα σὲ 10 δευτερόλεπτα
σὲ δύο τύπους:
ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΟΥΤΙ ΡΕΓΚΙΛΕ
Γάλα εἰς κόκκους στιγμιαίας παρασκευῆς ἀποβουτυρωμένον διὰ κάθε χρῆσιν, ἰδεῶδες διὰ δίσιταν καὶ ἐλαφρὰν βρέψιν
ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΟΥΤΙ ΚΟΥΪΚ - ΛΕ
Γάλα εἰς κόκκους ὁλόπαχον στιγμιαίας παρασκευῆς διὰ κάθε χρῆσιν. Πλήρες γάλα, θρεπτικὸ ὑγιεινό, εὐγευστο

Τὸ καλλίτερο γάλα τοῦ κόσμου
Κάθε κουτὶ δίνει 15 ποτήρια γάλα
Στὸ ἀνοιχτὸ κουτὶ διατηρεῖται ἐπὶ ἑβδομάδες
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΗΛ. 26.383

νὰ τρέχη πρὸς τὸ προξενεῖο. Τὴν ἴδια στιγμή, ἄκουσε νὰ ξεκινάη ἕνα αὐτοκίνητο, πίσω του. Ἄκουσε ἐπίσης τὸ Χάρου, ποὺ ἔφτανε τρέχοντας. Ἦταν πολὺ ἀπίθανο νὰ μπορέση νὰ φτάση στὸ προξενεῖο, πρὶν τὸν προσπεράση τ' αὐτοκίνητο!

Ἔριξε μιὰ ματιὰ πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του. Μιὰ μεγάλη μαύρη λιμουζίνα ἐρχόταν κατωπάνω του, μὲ τὰ φῶτα σβυστά. Ξαφνικά, ἄναψαν οἱ προβολεῖς της καὶ τὸν λούσανε μὲ τὶς ἀκτίνες τους. Θαμπώθηκε καὶ κόλλησε στὸν τοῖχο.

Ἄκουσε τὸν ξερὸ κρότο τοῦ πιστολιοῦ τοῦ Χάρου κι' ἕνα θόρυβο ἀπὸ γυαλιὰ ποὺ σπάζανε. Τ' αὐτοκίνητο ἔχωσε ταχύτητα. Ὁ Ντὸν ἔπεσε χάμω μπρούμυτα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἄοχισε νὰ κακαρίζη ἕνα ὁπλοπολυβόλο, μέσα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Οἱ σφαῖρες χτύπησαν στὸν τοῖχο, ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὸ Ντόν.

Τὸ πιστόλι τοῦ Χάρου ξαναδούλεψε. Ἀκούστηκε μιὰ κραυγὴ πόνου. Τ' αὐτοκίνητο ἔφυγε ὁλοταχῶς καὶ χάθηκε στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου.

Καθὼς ἀνασηκωνόταν ὁ Ντόν, ἔπεσε μιὰ πιστολιά, ἀπ' τὴν ἴδια αὐλόπορτα ἀπ' ὅπου εἶχαν πετάξει πρὶν τὸ ἀναμμένο σπίρτο. Ὁ Ντὸν ξανακόλλησε στὸ πεζοδρόμιο. Ἡ σφαῖρα σφύριξε στ' αὐτιά του. Ἀπάντησε κι' αὐτός, πυροβολώντας στὴν τύχη.

Ἕνας ἄντρας ξεπρόβαλε ἀπ' τὴ σκοτεινὴ πόρτα, ἔκανε μερικὰ βήματα, τορκλίζοντας καὶ λυγισμένος στὰ δυό, καὶ σωριάστηκε χάμω.

Ὁ Ντὸν πήδησε ὄρθιος κ' ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ προξενείου, μαζὶ μὲ τὸ Χάρου.

Καθὼς ἀνέβαιναν τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα, ἄνοιξε ἡ ἐξώπορτα καὶ πετάχτηκαν ἔξω δυὸ Ἀμερικανοὶ ἀστυνομικοὶ μὲ στολή, μὲ τὰ περίστροφα στὸ χέρι.

Ὁ Ντὸν σταμάτησε καὶ σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια του. Ὁ Χάρου τὸν μιμήθηκε.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοὺς πλησιάσανε μὲ δυσπιστία.

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ ἕνας τους.

— Πρέπει νὰ δῶ ἀμέσως τὸν πρόξενο, ἐξήγησε ὁ Ντόν. Ἀποπειραθήκανε νὰ μὲ δολοφονήσουνε, καὶ θὰ τὸ ἐπαναλάβουν ἂν μείνω ἔξω, στὸ δρόμο!

— Εἶσαστε Ἀμερικανός; ρώτησε φιλύποπτα ὁ ἀστυνομικός.

— Λέγομαι Μίκλεμ, Ντὸν Μίκλεμ.

— Ναί, τὸν ἀγαγνωρίζω, εἶπε ὁ ἄλλος ἀστυνομικὸς στὸ συναδελφό του. Ἔχω δῆ τὴ φωτογραφία του στὶς ἐφημερίδες.

Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ συνοδέψανε τὸ Ντὸν καὶ τὸ Χάρου μέσα στὸ ἀσφαλισμένο καταφύγιο τοῦ προξενείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ.'

Καθισμένοι μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο τοῦ προξενείου, μ' ἕνα ὁπλισμένο ἀστυνομικὸ δίπλα στὸ σωφέρ καὶ μὲ συνοδεία ἀπὸ δυὸ μοτοσυκλετιστές, ὁ Ντὸν κι' ὁ Χάρου τρέχανε τώρα πρὸς τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ζυρίχης.

Ὁ πρόξενος Ἐντουαρντ Τζέπσον ἦταν ἀποφασιστικὸς ἄνθρωπος. Ὁ Ντὸν τοῦ εἶχε ἐξηγήσει πὼς εἶχε ἀναλάβει κάποια σπουδαία ἀποστολὴ γιὰ τὴ Βρεττανικὴ κυβέρνηση καὶ πὼς ἦταν ἀπαραίτητο νὰ φτάση μὲ ἀσφάλεια στὸ Λονδῖνο τὸ πράσινο πακετάκι. Κι' ἐκεῖνος εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ τὸ στείλη μὲ τὸ διπλωματικὸ σάκκο.

Ὁ Ντὸν τοῦ ἐξέφρασε τοὺς φόβους του γιὰ καμμιὰ καινούργια ἀπόπειρα ἐναντίον του, στὸ ἀεροδρόμιο, κι' ὁ πρόξενος τοῦδωσε τ' αὐτοκίνητο καὶ τὴ συνοδεία.

— Αὐτὴ τὴ φορά, πιστεύω πὼς κερδίσαμε, εἶπε ὁ Ντὸν στὸ Χάρου, βλέποντας ἀπὸ μακρυὰ τὰ φῶτα τοῦ ἀεροδρομίου. Φτάνει νὰ μὴ βάλουνε καμμιὰ βόμβα στὸ ἀεροπλάνο!...

— Ἀφῆστε αὐτὲς τὶς μαῦρες ἰδέες, ἀφεντικό! τὸν μάλωσε ὁ Χάρου. Μὴ μοῦ καλᾶτε τὴν εὐχαρίστησι τοῦ γυρισμοῦ!

— Δὲ θᾶμαι ἥσυχος, παρὰ μόνον ὅταν φύγη ἀπ' τὰ χέρια μου τὸ καρνέ, ἐξήγησε ὁ Ντόν. Ὁ Τζέπσον ἔχει φροντίσει, εὐτυχῶς, γιὰ ὅλες τὶς προετοιμασίες καὶ τὶς διατυπώσεις. Δὲ μᾶς μένει παρὰ ν' ἀνεβοῦμε στὸ ἀεροπλάνο.

— Καὶ νὰ περιμένουμε τὴν ἔκρηξι! συμπλήρωσε ὁ Χάρου, χαμογελώντας μὲ στενοχώρια.

Τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο θεωρήσεων. Ὁ ἀστυνομικὸς κατέβηκε καὶ εἶπε στὸ Ντόν:

— Περιμένετε μιὰ στιγμή, κύριε. Πάω νὰ ρωτήσω γιὰ τὸ ἀεροπλάνο.

Οἱ δυὸ μοτοσυκλετιστὲς ἤρθαν καὶ στάθηκαν δίπλα στ' αὐτοκίνητο.

— Γίναμε σπουδαῖοι, ἔ; μουρμούρισε ὁ Χάρου.

Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλειο, σύγχρονο ΒΕΡΝΙΚΙ ποὺ ἐξασφαλίζει μιὰ γιὰ πάντα τὴν ἄψογη ἐμφάνισί σας.
Η ΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΣΑΣ

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα-δυὸ λεπτά, ὁ ἀστυνομικὸς ξαναβγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο. Ἔδωσε τὰ εἰσιτήρια στὸ Ντόν.

— Θὰ περιμένετε δέκα λεπτά, τοῦ ἐξήγησε. Τὸ ἀεροπλάνο θ' ἀπογειωθῆ ἀπ' τὸ διάδρομο 5. Θὰ σᾶς πᾶμε ὡς ἐκεῖ μὲ τ' αὐτοκίνητο. Ἔχω ἐντολὴ νὰ ψᾶξω τὸ ἀεροπλάνο. Μὰ δὲ θ' ἀργήσω.

— Κάνε τὴ δουλειά σου. Δέ διαζόμαστε... ἀπάντησε ὁ Χάρου.

Ὁ ἀστυνομικὸς ξανανέβηκε στ' αὐτοκίνητο. Καὶ πῆγαν ὡς μιὰ μικρὴ αἴθουσα ἀναμονῆς, ὅπου ὁρίστανε ἤδη ἄλλοι πέντε ἐπιβάτες.

Τ' αὐτοκίνητο ἔκαμε τὸ γῦρο τοῦ μικροῦ κτιρίου καὶ σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα.

— Ἂν δὲ θέλετε νὰ σᾶς δοῦνε, κύριε, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅταν θάναι ὅλα ἕτοιμα, εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Δὲν πρόκειται ν' ἀργήσω.

Κατέβηκε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο. Ὁ Ντὸν κι' ὁ Χάρου κάνανε τὸ ἴδιο. Διέσχισαν τὸν τσιμεντένιο διάδρομο. Ὁ ἀστυνομικὸς ἄνοιξε τὴν πόρτα, τοὺς ἔπρασε σὲ μιὰ μικρὴ αἴθουσα ἀναμονῆς κ' ἔφυγε διαστικά.

— Δὲ θὰ κάνανε πιὸ πολλὰ πράγματα γιὰ ἕνα βασιλιᾶ! εἶπε ὁ Χάρου, πέφτοντας σὲ μιὰ πολυχρόνα. Κρίμα ποὺ δὲν εἴχαμε βρῆ κ' ἄλλους προξένους στὸ ταξεῖδι μας!...

Ὁ Ντὸν εἶχε πλησιάσει στὸ παράθυρο καὶ κύτταζε ἔξω.

— Μὴ στέκεσθε ἐκεῖ, ἀφεντικό, τοῦ σύστησε ὁ Χάρου. Εἶν' ἐπικίνδυνο.

Ξαφνικὰ πάγωσε... Εἶχε φανῆ στὸ κατῶφλι τῆς ἄλλης πόρτας ὁ Κάρολ Νάτζκα, μ' ἕνα ρεβόλβερ στὸ χέρι!

— Διάβολε! Ἀπὸ ποῦ ξεφύτωσε, αὐτός; μούγκρισε ὁ Χάρου.

— Ἂν κάνετε μιὰ κίνησι, πυροβολῶ, εἶπε ὁ Νάτζκα.

Προχώρησε καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο, μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή του.

— Πόσο χαίρομαι ποὺ σᾶς ξαναβλέπω! εἶπε ἡ Μαρία πρόσχαρα στὸ Ντόν.

Φοροῦσε ἕνα παλτὸ τρουβα-κὰρ ἀπὸ γούνα, βιζόν, κίτρινη μεταξωτὴ μπλοῦζα καὶ μαῦρη φούστα. Κάθησε στὸν καναπέ, γαμογελώντας στὸ Ντόν.

— Καλησπέρα, εἶπε ἐκεῖνος, προσπαθώντας νὰ μείνη ἀπαθής. Μὰ δὲν ὑπολογίσατε καλὰ τὰ πράγματα! Εἶν' ἐδῶ ἕνα ἀστυνομικός, κ' ἄλλοι δυὸ θὰ τρέξουνε μόλις φωνάξω.

— Ὁ πρῶτος εἶναι στὴν ὑπηρεσία μου, ἐξήγησε ὁ Νάτζκα. Δῶστε μου τώρα τὸ καρνὲ καὶ θὰ πάρετε ὕστερα τὸ ἀεροπλάνο δίχως ἐμπόδιο. Ἀλλοιῶς, θὰ σᾶς σκοτώσω!

— Ἂν κάμετε τέτοια ἀνοησία, πῶς θὰ ξεμπλέξετε ὕστερα; Δὲν πιστεύω νάχετε πληροφορήσει ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ ἀεροδρομίου!

— Θὰ προλάβω πάντως νὰ καταστρέψω τὸ καρνέ. Αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ... Δῶστε μου το ἀμέσως.

— Δῶστε το, σᾶς παρακαλῶ, Ντόν, ἐπενέβη σοβαρὰ ἡ Μαρία. Μὴν παίζετε τὸν ἥρωα. Ὁ Κὰρολ δὲν ἀστειεύεται.

— Θ' ἀκολουθοῦσα τὴ συμβουλή σας, ἀπάντησε ὁ Ντὸν χαμογελώντας, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔχω πιά, τὸ καρνέ.

— Ἀφῆστε τὶς πλάρες! γάυγισε ὁ Νάτζκα. Ἔχετε δέκα δευτερόλεπτα προθεσμία. Ὕστερα θὰ πυροβολήσω!

— Παρέδωσα τὸ καρνὲ στὸν Ἀμερικανὸ πρόξενο, γιὰ νὰ τὸ στείλη, ἀεροπορικῶς, μὲ τὸ διπλωματικὸ σάκκο, ἐξήγησε ὁ Ντόν.

— Λέτε ψέματα!

Ὁ Ντὸν ἀπομακρύνθηκε νοχελικὰ ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ κάθισε στὸν καναπέ, κοντὰ στὴ Μαρία.

—Σᾶς ἐπαναλαμβάνω πὼς δὲν τὸ ἔχω. Ψάχτε με, ἂν δὲ μὲ πιστεύετε.

Ὁ Νάτσκα ἔσφιξε τὶς γροθιές του, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε:

—"Ελα μέσα, Μποῦσσο.

Ὁ Ντὸν ἄγγιξε μὲ τὸ χέρι του τὸ ἀναδιπλωμένο μανίκι τοῦ μαντὼ τῆς Μαρίας.

—Τί ὡραία γούνα! εἶπε.

Ἀνασήκωσε τὸ μανίκι καὶ χάϊδεψε τὸ μεταξένιο τρίχωμα.

—Τὸ διζὸν κάνει ὁμορφες τὶς ἀσχημες γυναῖκες, καὶ τὶς ὁμορφες ἀγγέλους, πρόσθεσε. Εἰλικρινῶς, μ' ἔχετε θαμπώσει!

Ἡ Μαρία τὸν κύτταξε.

—"Ωστε δὲν τὸ ἔχετε; εἶπε. Περίεργο!..

—Τὸ πρόβλεπα πὼς θἄχα φασαρίες στὸ ἀεροδρόμιο, ἀπάντησε ὁ Ντόν. Ὁ διπλωματικὸς σάκκος μοῦ φάνηκε πιὸ σίγουρος.

Ὁ Μποῦσσο μπῆκε καὶ κύτταξε μὲ μανία τὸ Ντόν.

—Ψᾶξε αὐτοὺς τοὺς δυό, τὸν διάταξε ὁ Νάτσκα. Ξέρεις τί γυρεύω. Γρήγορα!

—Κάθισε φρόνιμα, Χάρου, εἶπε ἤρεμα ὁ Ντόν.

Καὶ σηκώθηκε, μὲ τὰ χέρια ψηλά, ἐνῶ ὁ Χάρου τὸν κύτταξε, σαστισμένος...

Ὁ Μποῦσσο ψαχούλεψε γρήγορα τὰ ροῦχα τοῦ Ντόν, ἀπ' τὸ κεφάλι ὣς τὰ πόδια. "Υστερα ἔκαμε ἕνα βῆμα πίσω καὶ κύτταξε τὸ Νάτσκα.

—Τίποτα, εἶπε μ' ἀπογοήτευσι.

—Τὸν ἄλλο, διάταξε ὁ Νάτσκα.

—"Αφησέ τον, Χάρου, εἶπε ὁ Ντὸν στὸ σωφέρ του.

—"Οπως θέλετε, ἀφεντικό, ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἀδιαφορία.

Ὁ Μποῦσσο ἔψαξε καὶ τὸ Χάρου, μὲ τὰ ἐπιδέξια δάχτυλά του, κ' ἔγνεψε πάλι ἀρνητικά.

—Εἴσαστε εὐχαριστημένος τώρα; εἶπε ὁ Ντόν, ἐνῶ ξανακαθόταν κοντὰ στὴ Μαρία. Χάσατε τὸ παιχνίδι. Ὁ διπλωματικὸς σάκκος εἶνε ἀπρόσιτος γιὰ σᾶς. Θἄ φύγη ἀπόψε, μὲ ἕνοπλο συνοδεία.

—"Ετσι νομίζετε;.. πρόφερε εἰρωνικὰ ὁ Νάτσκα. Τώρα θἄ δῆτε.

"Εκαμε ἕνα νόημα στὸ Μποῦσσο, ποὺ ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ τόστρωσε πρὸς τὸ Ντὸν καὶ τὸν Χάρου. "Υστερα πλησίασε στὸ τηλέφωνο, ποὺ βρισκόταν πάνω σ' ἕνα τραπέζι, καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

—Μοῦ δίνετε τὸ προξενεῖο τῆς Ἀμερικῆς; εἶπε στὸ μικρόφωνο.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη διακοπή, πρόσθεσε:

—Τὸν κ. Σάννινγκ, παρακαλῶ... Ἐσεῖς, Σάννινγκ; Ἀκοῦστε! Πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα, παραδόθηκε στὸν πρόξενο ἕνα πακετάκι τυλιγμένο μὲ πράσινο μουσαμά. Πρόκειται νὰ φύγη ἀπόψε γιὰ τὸ Λονδίνο, μὲ τὸ διπλωματικὸ σάκκο. Τὸ χρειάζομαι! Καταλάβατε; Πᾶρτε το καὶ φέρτε το στὸ συνηθισμένο μέρος μας. Δὲ θἄ ξαναγυρίσετε πιὰ στὸ προξενεῖο. Ἡ ἀποστολή σας τελείωσε.

"Ακουσε γιὰ ἕνα λεπτὸ τὴν ἀπάντησι, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

—Ὡραῖα! Σᾶς περιμένω σὲ μισὴ ὥρα.

Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο. Ἐπειτα στράφηκε στὸ Ντόν, μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος.

—Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶμαι ὁ χεροδισμένος, κύριε Μίκλεμ, τοῦ εἶπε. Ὁ ἄνθρωπός μου μὲ βεβαίωσε πὼς μπορεῖ νὰ πάρη ὅ,τι θέλει ἀπ' τὸ διπλωματικὸ σάκκο.

Ὁ Ντὸν ἤξερε πὼς ἔπρεπε νὰ παίξη τὸ ρόλο του ὣς τὸ τέλος, γιὰ νὰ μὴν ὑποπτευθῆ ὁ Νάτσκα τὸ τέχνασμά του...

—Κάθαρμα! ἔσπασε. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης!..

—Ἐλάτε, κύριε Μίκλεμ, μὴν ἐκνευρίζεσθε... Μὲ βάλατε σὲ τόσους μπελάδες χωρὶς λόγο καὶ αἰτία. Στὸ κάτω-κάτο, εἶνε μιὰ ὑπόθεσι ποὺ δὲν ἀφορᾶ καθόλου τὴ χώρα σας.

Ὁ Ντὸν ὑποκρίθηκε πὼς ἔπνιξε τὴ μανία του κι' ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Καλὰ λοιπόν, ἀναγνωρίζω πὼς κερδίσατε, εἶπε.

—Τόσο τὸ καλύτερο! Κι' ἐγὼ ἀναγνωρίζω πὼς δὲ μὲ δυσαρεστεῖ ποὺ φεύγετε ἀπ' τὴ μέση...

Ὁ Μποῦσσο θἄ σᾶς συνοδέψη τώρα ὣς τὸ ἀεροπλάνο. "Οταν φτάσετε στὸ Παρίσι, ἐγὼ θἄμαι πιὰ μακρυά... Μὴν ἐπιχειρήσετε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' τὸ Μποῦσσο, γιατὶ μπορεῖ νὰ σᾶς σκοτώση!

Ὁ Νάτσκα στράφηκε πρὸς τὸ Μποῦσσο:

—Πήγαινέ τους ὣς τὸ ἀεροπλάνο, διάταξε.

Ὁ Ντὸν γύρισε στὴ Μαρία.

—Σᾶς ἀποχαιρετῶ, τῆς εἶπε. "Ελπιζα πὼς θ' ἀναγκαζόσαστε νὰ ζητήσετε ἄσυλο στὴν Ἀγγλία. Θὰ σᾶς ἔκανα πολὺ εὐχαρίστως τὸν ξαναγό, στὸ Λονδῖνο. Ξέρω αὐτὴ τὴν πόλι καλύτερα ἀπ' τὴ Βενετία.

Κύτταξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τὸ Νάτσκα, ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ἡ Μαρία σηκώθηκε, χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

—"Ισως νἀθῶ κάποτε στὸ Λονδῖνο. Θὰ θυμηθῶ τότε τὴν πρόσκλησί σας.

—Πᾶμε λοιπόν! μούγκρισε ὁ Μποῦσσο.

Μὰ ὁ Ντὸν δὲ φάνηκε νὰ τὸν ἄκουσε.

—Θὰ μὲ συνοδέψετε ὣς τὸ ἀεροπλάνο; εἶπε στὴ Μαρία.

—Θὰ σᾶς εὐχαριστήση ἀληθινά;

—Ναί. "Ισως εἶμαι αἰσθηματίας... ἀλλὰ μιὰ ὁμορφη γυναῖκα, ποὺ κουνάει τὸ μαντηλάκι της, μοῦ εἶνε πάντα εὐχάριστη ἀνάμνησι.

Τοῦ χαμογέλασε. Τὰ μάτια της λάμπανε.

—Θὰ τὴν ἔχετε, αὐτὴ τὴν ἀνάμνηση, τοῦ ὑποσχέθηκε.

—Πᾶμε, λοιπόν, εἶπε ὁ Ντὸν πιάνοντάς την ἀπ' τὸ μπράτσο.

Καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ Χάρου τὸν ἀκολούθησε, κυττάζοντάς τον μ' ἀπορία. Τελευταῖος ἐρχόταν ὁ Μποῦσσο.

Καθὼς πλησιάζανε στὸ διάδρομο ἀπογειώσεως, ὁ Ντὸν ρώτησε τὴ Μαρία:

—Γιατί δὲν ἔρχεσθε μαζί μου; Θὰ μπορούσατε νὰ ἐγκατασταθῆτε στὸ Λονδῖνο.

—Στὸ Λονδῖνο; Τί νὰ κάνω ἐκεῖ;.. Δὲ μπορῶ ἄλλωστε ν' ἀφήσω τὸν Κάρλ. Μ' ἔχει πολλὴ ἀνάγκη.

Τὸ λέω γιὰ τὴν ἀσφάλειά σας, ἐπέμεινε ὁ Ντόν. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ μετανοιώσετε γιατὶ δὲ μ' ἀκούσατε!

—Δὲ μετανοιώνω ποτὲ γιὰ τίποτα.

Μιὰ χαριτωμένη συνοδὸς τοὺς πλησίασε τρέχοντας, μ' ἀνήσυχο ὕφος.

—Ὁ κ. Μίκλεμ; ρώτησε.

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι.

—Σᾶς περιμένουμε. Ἀνεβῆτε ἀμέσως, σᾶς παρακαλῶ.

—Μὲ συγχωρῆτε μιὰ στιγμή... Πήγαινε πρῶτος ἐσύ, Χάρου.

Ὁ Χάρου δίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ἀνέβηκε στ' ἀεροπλάνο.

Ὁ Ντὸν στράφηκε στὴ Μαρία.

—Ὡρεβουάρ, καὶ καλὴ τύχη, τῆς εἶπε.

—Μοῦ τόχετε ξαναειχηθῆ.

—Τὸ ξαναλέω καὶ πάλι.

Πέρασε τὸ ἕνα χέρι του γύρω ἀπ' τὴ μέση της καὶ μὲ τ' ἄλλο τῆς χάϊδεψε τὸ μπράτσο.

—Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ διζόν, πρόσθεσε. Τί ἁρμονικὸς συνδυασμός!

"Αγγιξε τὰ χείλη της μ' ἕνα γρήγορο φιλί.

—'Αλήθεια, δὲ θέλετε νἀρθῆτε μουρμούρισε.

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της.

—'Αντίο, Ντόν, εἶπε.

Ὁ Μίκλεμ στράφηκε κι' ἀνέβηκε γοήγορα στὸ ἀεροπλάνο. Σταμάτησε μιὰ στιγμὴ στὴν πόρτα, γιὰ νὰ κάνη ἕνα τελευταῖο νόημα στὴ Μαρία, κι' ὕστερα χάθηκε.

Ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω του κι' οἱ ὑπάλληλοι τράβηξαν τὴ σκάλα.

Ὁ Ντὸν κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα, δίπλα στὸ Χάρου.

Τ' ἀεροπλάνο ἄρχισε νὰ τρέχη πάνω στὸ διάδρομο ἀπογειώσεως.

Ὁ Ντὸν κύτταξε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο κι' ἔγνεψε πάλι στὴ Μαρία, ποὺ κουνοῦσε τὸ χέρι της.

'Αφοῦ ἀπογειώθηκε τὸ ἀεροπλάνο, εἶπε στὸ Χάρου:

—"Ηταν πολὺ συγκινητικά, αὐτὰ τὰ τελευταῖα λεπτά...

—Τὸ παρατήρησα, ἀφεντικό, ἀπάντησε ἐκεῖνος λίγο ἀπότομα.

Ὁ Ντὸν χαμογέλασε αἰνιγματικά. Γύρισε λίγο, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ τὸν βλέπουν οἱ ἄλλοι ταξιδιῶτες. Κι' ἔδειξε στὸ Χάρου τὸ μικρὸ καρνέ, ποὺ κρατοῦσε μέσα στὴ φούχτα του:

—Τὸ εἶχα κρύψει μέσα στὸ γύρισμα τοῦ μανικιοῦ τῆς Μαρίας, πρὶν μὲ ψάξη ὁ Μποῦσσο, τοῦ ἐξήγησε. Κι' ἔτσι μᾶς τόφερε αὐτὴ ὣς τὸ ἀεροπλάνο, δίχως νὰ τὸ φαντάζεται!

—Εἴσαστε διαβολεμένος τελοσπάντων! μουρμούρισε ὁ Χάρου, κυττάζοντάς τον μὲ θαυμασμό.

★

Δυόμιση ὧρες ἀργότερα τὸ ἀεροπλάνο προσγειωνόταν στὸ Νόρτχολτ. Τὸ ταξεῖδι εἶχε τελειώσει.

Ὁ Ντὸν εἶχε πῆ μὲ τὸ νοῦ του πὼς ὁ Νάτσκα δὲ θ' ἀργοῦσε ν' ἀνακαλύψη τὸ πάθημά του. "Ισως εἰδοποιοῦσε τότε τοὺς πράκτορές του στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ προσπαθήσουν νὰ πάρουν τὸ καρνέ, πρὶν φτάση στὰ χέρια τοῦ σὲρ Γκράχαμ. Κατάφερε λοιπὸν τὸν ἀσυρματιστὴ τοῦ ἀεροπλάνου νὰ στείλη ἕνα μήνυμα στὸ σὲρ Ρόμπερτ, ζητώντας του νὰ τοῦ ἐξασφαλίση μιὰ φρουρὰ ἀπὸ ἀστυνομικοὺς στὸ ἀεροδρόμιο.

Τὸ ἀεροπλάνο κύλησε στὸ διάδρομο προσγειώσεως καὶ σταμάτησε.

—"Ας βγοῦνε πρῶτα οἱ ἄλλοι, εἶπε ὁ Ντὸν στὸ Χάρου. Νἄχης ἕτοιμο τὸ πιστόλι σου, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ἐκεῖνος ἔγνεψε «ναί». Ὁ Ντὸν εἶχε προειδοποιήσει τὴ συνοδὸ τοῦ ἀεροπλάνου πὼς θὰ εἶχαν ὅσες φασαρίες στὴν ἀποβίβασι, κι' ἐκείνη ἔμεινε στὴν πόρτα ὥσπου κατέβηκε κι' ὁ τελευταῖος ἐπιβάτης.

—Πήγαινε καὶ σὺ νὰ ρίξης μιὰ ματιὰ ἔξω, Χάρου, εἶπε ὁ Ντόν.

Ὁ Χάρου πλησίασε στὴν πόρτα.

—Ἐν τάξει, μίς, εἶπε. Μπορεῖτε νὰ φύγετε τώρα. Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι δική μου δουλειά.

Ἡ κοπέλλα κατέβηκε τὴ σκάλα.

Στὸν τσιμεντένιο διάδρομο, ὁ Χάρου εἶδε μιὰ μικρὴ ὁμάδα ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ ἀεροπλάνο, ἔχοντας ἐπικεφαλῆς ἕνα ψηλὸ κύριο, μὲ ἀξιοπρεπῆ ἐμφάνισι καὶ μὲ ἄσπρα μουστάκια.

—Εἶν' ἐδῶ ὁ ἐπιθεωρητὴς Τὸμ Ντίκς κι' ἕνας γέρος ποὺ μοῦ φαίνεται σὰν τὸ σὲρ Ρόμπερτ, εἶπε ὁ Χάρου στὸν κύριό του.

Ὁ Ντὸν πῆγε κι' αὐτὸς ὣς τὴν πόρτα. Ὁ Ντίκς κάπνιζε γαλήνια τὴν πίπα του καὶ τὸν χαιρέτησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ. Ὁ σὲρ Ρόμπερτ κούνησε τὸ μπαστούνι του, γιὰ νὰ τὸν καλωσορίση.

Ὁ Ντὸν κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ τοὺς ἔσφιξε τὸ χέρι.

—Τί σκαρώσατε πάλι; τὸν ρώτησε ὁ σὲρ Ρόμπερτ, κυττάζοντάς τον μὲ τὴ διαπεραστικὴ ματιά του.

—"Εψαξα γιὰ τὸν Τρέγκαρθ, τοῦ ἐξήγησε ἤσυχα ὁ Ντόν. Τὸν βρῆκα καὶ μοῦδωσε κάτι γιὰ σᾶς. Δὲ βλέπω τὴν ὥρα νὰ θγάλω ἀπὸ πάνω μου αὐτὴ τὴν εὐθύνη!

"Εβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ καρνὲ καὶ τοῦ τὸδωσε.

—Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ἐκεῖνος.

—Δὲν ξέρω. Κάτι ποὺ ἔπρεπε νὰ φτάση, ὁπωσδήποτε στὰ χέρια σας, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Τρέγκαρθ. "Εχασε τὴ ζωή του γι' αὐτό!

—Τὸν σκότωσαν λοιπόν;

—Ἡ ματιὰ τοῦ σὲρ Ρόμπερτ ἔγινε τραχειά.

—Τ' αὐτοκίνητο περιμένει, ἐπανέλαβε ὁ Ντίκς. Καλύτερα νὰ μὴ μένουμε ἐδῶ. Βρίσκω πὼς εἴμαστε πολὺ ἐκτεθειμένοι.

—"Εχετε δίκηο, παραδέχτηκε ὁ σὲρ Ρόμπερτ. Πᾶρτε αὐτὸ ἐδῶ. Σᾶς τὸ ἐμπιστεύομαι.

Κι' ἔδωσε στὸν ἀστυνομικὸ τὸ μικρὸ καρνέ.

—Τὰ μάτια σας δεκατέσσερα! τοῦ σύστησε ὁ Ντόν. Δὲ χάσανε ἴσως τὴν ἐλπίδα νὰ τὸ παρούν πίσω.

—"Ας δοκιμάσουνε! εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο, κρύβοντας στὴν τσέπη του τὸ καρνέ. Σὲρ Ρόμπερτ, θὰ τὸ παραδώσω στὸ συνταγματάρχη Χέντερσον. Θὰ σᾶς τηλεφωνήσουμε ὅταν θὰ ὑπάρχουν νεώτερα.

Στράφηκε στὸν Ντὸν καὶ πρόσθεσε ἤρεμα:

—Νὰ λοιπὸν ποὺ δὲν κάνουν ἄσχημα μερικοὶ ν' ἀνακατεύωνται σ' ὅ,τι δὲν τοὺς ἀφορᾶ, κύριε Μίκλεμ... Ὡραῖον!

Κι' ἀπομακρύνθηκε, ἀκολουθούμενος ἀπὸ δυὸ ἀστυνομικοὺς μὲ πολιτικά.

—Τ' αὐτοκίνητο εἶν' ἐδῶ, Ντόν, εἶπε ὁ σὲρ Ρόμπερτ. Ἐλᾶτε στὸ σπίτι μου. Θέλω νὰ μιλήσουμε.

Ὁ Χάρου κάθησε δίπλα στὸ σωφέρ, ἐνῶ ὁ σὲρ Ρόμπερτ κι' ὁ Ντὸν πῆραν θέσι στὸ βάθος τῆς «Ντάιμλερ», ποὺ στάθηκε μπροστὰ στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τῶν ταξειδιωτῶν. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὸ Λονδῖνο.

—"Ωστε λοιπόν, βρήκατε τὸν Τρέγκαρθ; ρώτησε ὁ σὲρ Ρόμπερτ, προσφέροντας ποῦρο στὸ Ντόν.

—Ναί, τὸν βρῆκα, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἁπλᾶ.

—Εἴσαστε φοβερὰ πεισματάρης τελοσπάντων... Κι' ὅμως σᾶς εἶχα πῆ νὰ μὴν ἀναμειχτῆτε. Μποροῦσε νὰ τὰ κάνετε ὅλα θάλασσα.

—"Αν σᾶς ἄκουγα, δὲ θἄ ἔφτανε ποτὲ στὰ χέρια σας αὐτὸ ποὺ σᾶς ἔδωσα, ἀπάντησε ὁ Ντόν.

—Σωστά! παραδέχτηκε ὁ σὲρ Ρόμπερτ κυττάζοντας τὴ φωτιὰ τοῦ πούρου του. Δὲν ἦταν περίφημο τὸ σχέδιό μας... ἀλλ' ὁ καϋμένος ὁ Τρέγκαρθ ἐπέμεινε νὰ τὰ παίξη ὅλα γιὰ ὅλα. Ἦταν σίγουρος πὼς θὰ τὰ κατάφερνε, ὁλομόναχος.

—Ξεχνᾶτε πὼς δὲν ξέρω τίποτα γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, εἶπε ὁ Ντόν. Νομίζω πὼς ἔχω τώρα τὸ δικαίωμα νὰ μάθω.

Ὁ σὲρ Ρόμπερτ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

—Ναί, θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Μὰ ὄχι ἐδῶ. Περιμένετε νὰ φτάσουμε στὸ σπίτι μου... Θὰ μοῦ διηγηθῆτε ὅ,τι ἔγινε; Θέλω νὰ ἑτοιμάσετε μιὰ γοητὴ ἀναφορὰ γιὰ τὸ συνταγματάρχη Χέντερσον, στὸ μεταξὺ ὅμως πέστε μου μερικὰ πράγματα...

Ὁ Ντὸν διηγήθηκε λεπτομερῶς ὅ,τι εἶχε συμβῆ στὴ Βενετία. Εἶχε φτάσει πιὰ στὶς τελευταῖες περιπέτειές του, ὅταν τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ σὲρ Ρόμπερτ, στὸ Κένσινγκτον.

—Τί ἀπίστευτη ἱστορία!.. παρατήρησε ὁ σὲρ Ρόμπερτ, κατεβαίνοντας μὲ κόπο ἀπ' αὐτοκίνητο. Πᾶμε μέσα... Τζέντσον, φροντίστε γιὰ τὸ συνοδό του χ. Μίκλεμ. Δῶστε του φαγητὸ καὶ οὐΐσκυ. Εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ ἀξίζει!

Ὁ Τζέντσον, ὁ σωφὲρ τοῦ σὲρ Ρόμπερτ, ἄγγιξε μὲ τὰ δάχτυλά του τὸ γεῖσο τοῦ πηλικίου του. Φαινόταν ἐνθουσιασμένος, γιατὶ θὰ συντρόφευε τὸ Χάρου στὸ πιοτό...

Ὁ σὲρ Ρόμπερτ ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα. "Εδωσε στὸν καμαριέρη του τὸ καπέλλο του, τὸ παλτό του καὶ τὸ μπαστοῦνι του. "Υστερα ὡδήγησε τὸ Ντὸν σ' ἕνα εὐρύχωρο γραφεῖο, μὲ τοὺς τοίχους του σκεπασμένους ἀπὸ βιβλιοθῆκες καὶ μ' ἕνα μεγάλο τζάκι ὅπου ἔκαιγε δυνατὴ φωτιά.

—Καθῆστε, Ντόν, εἶπε πλησιάζοντας στὸ μικρὸ μπάρ του. Θέλετε ἕνα κονιάκ; "Εχω ἕνα περίφημο! Δυστυχῶς, δὲ μοῦ μένουνε πολλὲς μποτίλιες... Εἶναι ἀπ' τὴν κάβα τοῦ πατέρα μου.

Ὁ Ντὸν κάθησε κοντὰ στὴ φωτιά .

—Θὰ προτιμοῦσα ἕνα οὐΐσκυ, δήλωσε.

—Στὴν ἐποχή μου, μετὰ τὰ μεσάνυχτα πίναμε μονάχα κονιάκ. "Ας εἶναι ὅμως...

Ὁ σὲρ Ρόμπερτ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ τραπέζι, κοντὰ στὸ Ντόν. "Υστερα κάθησε κι' αὐτὸς κι' ἤπιε μιὰ-δυὸ γουλιὲς κονιάκ.

—Ναί, εἶναι μιὰ ἀπίστευτη ἱστορία! εἶπε ὕστερα, συνεχίζοντας τὴν κουβέντα ἀπ' τὸ σημεῖο ποὺ εἶχε σταματήσει. Ξέρω ἐκ φήμης τὸ Νάτσκα. Εἶναι ἱκανὸς κι' ἐπικίνδυνος. Μὰ ἀποδειχθήκατε ἀνώτερός του!

»Καὶ τώρα θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὴν ὑπόθεσι. Θὰ μείνη ὅμως μεταξύ μας, ἔ;

Ὁ Ντὸν ἔγνεψε «ναί». Κι' ὁ ἄλλος συνέχισε:

—Ἐδῶ καὶ ἐννιὰ μῆνες, διαπιστώσαμε πὼς κάποιος ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς ὑπηρεσίας μας διοχέτευε μυστικὲς πληροφορίες στὸ ἐξωτερικό. Καὶ δὲν ξέρομε ποιὸς ἦτανε. Ἀρχίσαμε νὰ ὑποπτευόμαστε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο!.. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ πὼς δυσπιστούσανε καὶ σὲ μένα ἀκόμα, αὐτοὶ οἱ ἠλίθιοι!

"Ηπιε ἄλλη μιὰ γουλιὰ κονιάκ.

—'Αλήθεια, δὲ θέλετε ν' ἀλλάξετε πιοτό, ἀγαπητέ μου; πρόσθεσε. "Εχετε ἄδικο. Αὐτὸ τὸ κονιὰκ εἶναι θαῦμα!

—"Οχι εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Ντόν. Μὰ τί σχέσι ἔχει ὁ Τρέγκαρθ μ' ὅλ' αὐτά;

—Ὁ Τρέγκαρθ... Θὰ μᾶς λείψη, ὁ καϋμένος! "Ηταν ὁ καλλίτερος ἀπ' τοὺς πράκτορές μας... Ἀποφάσισα νὰ τὸν συμβουλεύθῶ καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

»Ξέραμε πὼς μάζευε τὶς πληροφορίες ὁ Νάτσκα. Ὁ Τρέγκαρθ πρότεινε νὰ πάη νὰ τοῦ προσφέρη

τὶς ὑπηρεσίες του, νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη του καὶ νὰ προσπαθήση ν' ἀνακαλύψη τὸν πληροφοριοδότη του.

Ὁ σὲρ Ρόμπερτ σηκώθηκε καὶ σκάλισε τὴ φωτιά, ποὺ δὲν εἶχε καθόλου ἀνάγκη. Ὕστερα ξανακάθησε, στριφογυρίζοντας ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του τὴν ἄκρη τοῦ μουστακιοῦ του.

— Ἡ ἰδέα του μοῦ φάνηκε ἐπικίνδυνη, συνέχισε. Ἦταν πιθανὸ νὰ πετύχη στὸ πρῶτο μέρος τῆς ἀποστολῆς του, δὲν ἔβλεπα ὅμως πῶς θὰ μποροῦσε νὰ γυρίση ζωντανός... Ὡστόσο, αὐτὸς εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του.

Σταύρωσε τὰ ἀδύνατα πόδια του καὶ κύτταξε τὸ Ντόν, μὲ ἀβέβαιο ὕφος.

— Ξέρετε τὴ γυναῖκα του; ρώτησε.

— Ναί, τὴν ξέρω.

— Εἶναι ἔξυπνη, γοητευτική... ὄχι σὰν αὐτὲς τὶς ξεμυαλισμένες τῆς ἐποχῆς μας. Τὴ σκέφτηκα, Ντόν. Ὑπέδειξα στὸν Τρέγκαρθ πὼς ὤφειλε νὰ τὴ λάβη ὑπ' ὄψι του... Ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω τί μοῦ ἀπάντησε τότε! «Δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ αἰσθηματικότητες — μοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ κάνω μιὰ δουλειά, καὶ θὰ τὴν κάνω». Εἶχε ἀποφασίσει, ἔτσι ἁπλᾶ, νὰ θυσιαστῆ...

»Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀναζητούσαμε, διάβαζε ὅλα τὰ ἔγγραφα ποὺ φθάνανε στὸ γραφεῖο μου, ἔπρεπε νὰ τὸν πείσουμε πὼς ὁ Τρέγκαρθ μᾶς εἶχε προδώσει. Καὶ τὸ πετύχαμε, ἐφ' ὅσον τὸν δέχτηκε ὁ Νάτζκα. Μᾶς ἔστειλε τότε ἕνα μήνυμα μὲ τὸν ἀσύρματο, σύντομο, ἀλλὰ ζουμερό. Εἶχε βάλει στὸ χέρι τὸν κατάλογο ὅλων τῶν πρακτόρων τοῦ Νάτζκα, ποὺ βρίσκονταν ἀνάμεσά μας!

»Ἀλλ' αὐτὸς ὁ κατάλογος ἦταν κρυπτογραφημένος καὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὸν διαβάση. Μᾶς ἔλεγε, λοιπόν, πὼς θἄκανε τὸ κάθε τι γιὰ νὰ μοῦ τὸν στείλη. Καὶ νά ποὺ τὸ κατάφερε! Ἀνάθεσε σὲ σᾶς αὐτὴ τὴν ἀποστολή.

— Θὰ κατορθώσετε σεῖς ν' ἀποκρυπτογραφήσετε τὸν κατάλογο; ρώτησε ὁ Ντόν.

Ὁ σὲρ Ρόμπερτ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Δὲ θὰ χρειαστῆ ἴσως, ἀπάντησε. Σίγουρα, ὁ κατάσκοπος ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει κυρίως, θἄχη εἰδοποιηθῆ κιόλας καὶ θὰ ἐπιχειρήση νὰ τὸ σκάση. Ἀλλὰ θὰ τὸν τσακώσουμε.

Ὁ Ντὸν ἤπιε τὸ ὑπόλοιπο οὐΐσκυ του καὶ σηκώθηκε.

— Εὐχαριστῶ ποὺ μὲ κατατοπίσατε, σὲρ Ρόμπερτ, εἶπε. Πρέπει τώρα νὰ φύγω. Ἔχω κάποια ἐπείγουσα δουλειά.

Ὁ σὲρ Ρόμπερτ τὸν κύτταξε, μισοκλείνοντας τὰ μάτια του.

— Ἔλπιζα πὼς θὰ περνούσατε ἐδῶ τὴ νύχτα, ἀγαπητέ μου. Θἄσαστε ἀσφαλῶς κουρασμένος ἀπ' τὸ ταξίδι... Καὶ τὸ σπίτι σας θἆναι κλειστό.

— Θὰ φροντίση ὁ Χάρρυ γιὰ ὅλα. Δὲ χρειάζομαι κανέναν ἄλλο... Σὲ μιὰ-δυὸ μέρες, θὰ ἔχετε τὴν ἔγγραφη ἔκθεσί μου.

— Ἐν τάξει, φίλε μου.

Ὁ σὲρ Ρόμπερτ μισάνοιξε τὴν πόρτα καὶ εἶπε στὸν καμαριέρη του νὰ εἰδοποιήση τὸ Χάρρυ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Ὁ Ντὶκς θὰ εἶναι, εἶπε ὁ σὲρ Ρόμπερτ.

Καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό. Ἀφοῦ ἄκουσε γιὰ λίγο ὅ,τι τοὔλεγε ὁ συνομιλητής του, φώναξε ὕστερα:

— Νὰ πάρη ἡ ὀργή! Ποτὲ δὲν τὸ περίμενα... Χρειάζεται νἄρθῶ ἐκεῖ;... Ὄχι; Καλά. Ἐλᾶτε σεῖς νὰ μὲ δῆτε, μόλις μπορέσετε, κύριε συνταγματάρχα... Ναί, ναί, θὰ προσπαθήσουμε νὰ μὴ μάθουν τίποτα οἱ ἐφημερίδες. Θὰ βροῦμε κάποια εὔσχημη δικαιολογία, γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὸ σκάνδαλο...Ναί, σᾶς περιμένω!

Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένος, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα. Ὕστερα κύτταξε στὰ μάτια τὸ Ντὸν καὶ τοῦ ἐξήγησε:

— Αὐτοκτόνησε ἕνας συνάδελφός μου... κάποιος ποὺ τοῦ εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη... Αὐτὸς ἦταν ὁ προδότης... Δὲν πῆγε χαμένη ἡ θυσία τοῦ Τρέγκαρθ!

— Ὄχι, εὐτυχῶς, ἀπάντησε ὁ Ντόν. Καληνύχτα σας, σὲρ Ρόμπερτ.

— Ποῦ θὰ πᾶτε τώρα; ρώτησε ὁ γέρος σφίγγοντάς του τὸ χέρι.

— Πάω νὰ βρῶ τὴ γυναῖκα τοῦ Τρέγκαρθ.

— Τέτοια ὥρα; Μὰ εἶναι 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα! Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τὴν ἐνοχλήσετε...

— Δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἐνοχλήσω... Θὰ μοῦ δανείσετε τ' αὐτοκίνητό σας;

— Πολὺ εὐχαρίστως! Θέλετε καὶ τὸ σωφέρ μου;

— Ὄχι. Θὰ σωφάρη ὁ Χάρρυ.

— Ὅπως θέλετε... Καλύτερα ὅμως νὰ περιμένετε ὣς αὔριο τὸ πρωΐ! Θὰ κοιμᾶται τώρα ἡ κυρία Τρέγκαρθ.

Ὁ Ντὸν κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὅταν περιμένη κανεὶς εἰδήσεις γιὰ κάποιον ποὺ τὸν ἀγαπάει, ὅσο ἡ Χίλντα Τρέγκαρθ τὸν ἄντρα της, δὲν ἔχει ὕπνο... Καληνύχτα σας, σὲρ Ρόμπερτ.

Ὁ Ντὸν ἔκαμε νόημα στὸ Χάρρυ. Κατέβηκαν μαζὶ τὴ σκάλα καὶ βγῆκαν στὸ σκοτεινὸ δρόμο...

ΤΕΛΟΣ

Colgate μὲ Gardol ἡ Ὀδοντόκρεμα ποὺ
ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΑ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ

Μόνον ἡ **ΚΟΛΓΚΕΪΤ** περιέχει **ΓΚΑΡΝΤΟΛ**, τὸ θαυματουργὸ συστατικὸ ποὺ καταπολεμᾶ τὴν τερηδόνα, περιβάλλοντας τὰ δόντια σας προστατευτικὰ μὲ μιὰ ἀόρατη ἀσπίδα. Δὲν τὸ αἰσθάνεσθε, δὲν τὸ γεύεσθε, δὲν τὸ βλέπετε, καὶ ὅμως τὸ **ΓΚΑΡΝΤΟΛ** παραμένει συνεχῶς στὰ δόντια σας ὅλη τὴν ἡμέρα. Νά γιατὶ ἡ ὀδοντόκρεμα **ΚΟΛΚΕΪΤ** μὲ **ΓΚΑΡΝΤΟΛ** προστατεύει τὰ δόντια σας ὅλη τὴν ἡμέρα

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΔΡΟΣΕΡΗ ΓΕΥΣΙ ΤΗΣ ΜΕΝΤΑΣ

Ἡ ἀόρατη ἀσπίδα τοῦ GARDOL καταπολεμᾶ τὴν τερηδόνα ὅλη τὴν ἡμέρα μ' ἕνα μόνο βούρτσισμα

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΒΟΥΡΤΣΙΣΜΑ ΜΕ
COLGATE μὲ GARDOL
— Σταματᾶ στιγμιαίως τὴν κακοσμία τοῦ στόματος
— Καταπολεμᾶ τὴν τερηδόνα
— Διατηρεῖ τὰ δόντια κάτασπρα.

Πρώτη στὴν παγκόσμια κατανάλωση

COLGATE ΜΕ GARDOL ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ ΚΑΘΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

«ΟΛΥΜΠΙΑ» Ἀντιπροσωπεῖαι — Διανομαί. Νικηφόρου 16, Τηλ. 532.774 — 527.896

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετώκησε ὁδὸς Χαρ. Τρικούπη 50. Τηλ. 612-515. Ὧραι ἐπισκέψεως 11—1 καὶ 5—7.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης). Τηλέφ. 532.563.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1 πρόβλημα
Η ΑΝΟΙΞΙΣ ΧΑΜΟΓΕΛΑ
Η ΖΥΓΑΡΙΑ ΑΓΑΝΑΚΤΕΙ

Μὴν ἔχετε ὑπερβολικὸ βάρος

—Ἡ Ἄνοιξις ἔρχεται πάλι... πόσο εὐχάριστο! Θὰ πετάξετε τὸ παλτὸ καὶ τὰ βαρειὰ ροῦχα. Ἀλλά... τί θὰ φανῆ ἀπὸ κάτω; Τὸ σῶμα σας εἶναι ἐν τάξει; Τί λέει ἡ ζυγαριά; Μήπως πήρατε μερικὰ κιλὰ παραπάνω τοὺς μῆνες τοῦ χειμῶνα; Γιατί, τί τὰ θέλετε; Ἡ ἀληθινὴ βάσις τῆς κομψότητος εἶναι ἕνα λυγερὸ σῶμα. Ἂν τὸ σῶμα σας εἶναι λεπτὸ τότε μπορεῖτε νὰ φορέσετε ὅ,τι σᾶς ἀρέσει καὶ νὰ εἶσθε κομψοὶ ἀκόμα καὶ μὲ τὰ πιὸ εὐτελῆ ροῦχα.

—Ἐξ ἄλλου, ἀγαπητὴ ἀναγνώστρια καὶ ἀγαπητὲ ἀναγνώστη, τώρα μὲ τὴν Ἄνοιξι ὁ χημισμὸς τοῦ σώματος ἀλλάζει. Χρειάζεσθε μιὰ ἀποτοξίνωσι — ἕνα φρεσκάρισμα. Μερικὰ κιλὰ παραπάνω δυσκολεύουν τὴν καρδιά, φέρνουν λαχάνιασμα, δημιουργοῦν τάσι γιὰ ἀρτηριοσκλήρωσι, ὁδηγοῦν σὲ παθήσεις ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὴν ἐναλλαγὴ τῆς ὕλης, τὸ διαβήτη, τὴν πρόωρη ἀρθρίτιδα καὶ τόσα ἄλλα.

—Μπροστά σας βρίσκεται ἡ πιὸ ὄμορφη ἐποχὴ τοῦ ἔτους. Θὰ ἦταν πολὺ κρῖμα νὰ σκιάσουν τὴν εὐχαρίστησι ποὺ θὰ σᾶς δώση, οἱ συνέπειες τῆς παχυσαρκίας. Ἐξ ἄλλου, ἂς μὴ γελιόμαστε. Καμμιὰ μοδίστρα καὶ κανένας ράφτης, ὅση ἐπιτηδειότητα καὶ ἂν διαθέτουν, δὲ μποροῦν νὰ «κρύψουν» τὰ μερικὰ κιλὰ παραπάνω ποὺ ἔχουμε ἀποκτήσει.

—Εἶναι λοιπὸν σωστότερο νὰ ἐξασφαλίσουμε μιὰ κομψὴ γραμμὴ μὲ φυσικὸ τρόπο καὶ ἐγκαίρως. Αὐτό, εἶναι σήμερα τελείως κατορθωτὸ καὶ μάλιστα χωρὶς νηστεῖες ποὺ ὑποσκάπτουν τὴν ὑγεία, κλονίζουν τὰ νεῦρα καὶ μαραίνουν τὸ πρόσωπο. Νὰ πῶς. Στὸ Φαρμακεῖο σας θὰ βρῆτε ἀσφαλῶς τὸ περίφημο Γερμανικὸ TEE RICHTER (Τσάϊ Ρίχτερ) ποὺ ἐδῶ καὶ 50 χρόνια ἀπέκτησε σ' ὅλο τὸν κόσμο τοὺς πιὸ πιστοὺς φίλους ὡς «τσάϊ τῆς ὑγείας». Ἀγοράστε ἕνα κουτὶ σήμερα. Εἶναι φθηνό. Τὸ τσάϊ Ρίχτερ προνοεῖ μὲ φυσικὸ τρόπο γιὰ τὴν κομψότητα καὶ τὴν ὑγεία. Φροντίζει γιατὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ ἐντέρου καὶ ἐπιταχύνει τὸ πέρασμα τῶν τροφῶν ἀπὸ τὸ ἔντερο, ἔτσι, ὥστε δὲ μένει καθόλου καιρὸς στὸ ἐνοχλητικὸ λίπος ν' ἀποθηκευθῆ. Ἀποτοξινώνει τὸν ὀργανισμό, διορθώνοντας τὶς κενώσεις. Σᾶς ἀδυνατίζει φυσιολογικὰ ἐνῶ παρακινεῖ τοὺς ἀδένες καὶ σὲ λίγο ὁλόκληρος ὁ ὀργανισμός σας ἀνανεώνεται. Ἕνα, καὶ ἐνίοτε 2 φλυτζάνια τσάϊ Ρίχτερ τὴν ἡμέρα ἀρκοῦν. Σὲ πολὺ μικρὸ διάστημα θὰ νοιώσετε ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ ἀνανεωμένοι, καὶ ἡ ζυγαριὰ θὰ πάψη ν' ἀγανακτῆ γιὰ τὸ βάρος σας. Αὐτὴ ἡ ἄνοιξις, θὰ εἶναι γιὰ σᾶς μιὰ ἀληθινὴ ἄνοιξις ὑγείας καὶ ὀμορφιᾶς, χάρις στὸ τσάϊ Ρίχτερ.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια χρησιμοποιεῖ

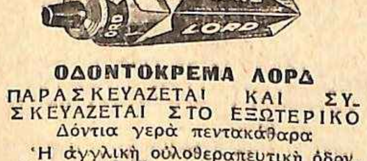

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΛΟΡΔ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ
Δόντια γερὰ πεντακάθαρα

Ἡ ἀγγλικὴ οὐλοθεραπευτικὴ ὀδοντόκρεμα LORD μοναδικὴ στὸ εἶδος της, χάρις εἰς τὸ CALCIUM SULPHUR καὶ PHOSPHORUS προστατεύει ἀπὸ τὴν ΤΕΡΗΔΟΝΑ καὶ ἐξαλείφει τὴν ΟΥΛΙΤΙΔΑ. Ὅσο καὶ ἂν καπνίζετε, μὲ ὀδοντόκρεμα ΛΟΡΔ δὲν ἔχετε κανένα φόβο νὰ κιτρινίσουν τὰ δόντια σας. Εὐχάριστη στὴν γεῦσι ἐξαφανίζει τὴν ΚΑΚΟΣΜΙΑ τοῦ στόματος καὶ διατηρεῖ τὰ δόντια καθάρια. Χρησιμοποιεῖτε πρωῒ καὶ βράδυ τὴν ἀγγλικὴν ὀδοντόκρεμαν LORD καὶ θὰ γεράσετε μὲ δόντια γερά.

Γεν. Ἀν)ποι: Ε. Κανδύλης καὶ Σία Ο.Ε. Ἀθῆναι, Σωκράτους 47, Τηλ. 524.702.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

- ΑΝΤΩΝΗ, κάποιος χτυπάει τὴν πόρτα. Ποιὸς νἆναι, τέτοια ὥρα;

Ὁ ξενοδόχος σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι του, βλαστημῶντας γιατὶ τὸν ἐνοχλούσανε μέσ' στὴ νύχτα. Κατέβηκε τὴν ξύλινη σκάλα, ξεκρέμασε ἀπ' τὸν τοῖχο τὸ χαλκᾶ μὲ τὰ κλειδιὰ καὶ πλησίασε στὴν πόρτα. Ἔβγαλε τὴν ἀμπάρα καὶ ξεκλείδωσε.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε, σηκώνοντας ψηλὰ τὴ λάμπα, ποὺ κρατοῦσε, γιὰ νὰ δῆ καλύτερα.

— Ἕνας φτωχὸς μουσικός, ποὺ εἶναι καὶ τυφλός... Ἀνοῖχτε, κι' ἔχω παγώσει ἀπ' τὸ κρύο!

Ὁ μαστρο-Ἀντώνης ἄνοιξε βιαστικὰ τὴν πόρτα.

— Πέρασε μέσα γρήγορα, μὴ μοῦ παγώσης τὸ δωμάτιο! εἶπε.

Ὁ τυφλός, μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα, γύρευε κάπου νὰ καθήση. Ὁ Ἀντώνης τὸν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν πῆγε σὲ μιὰ καρέκλα.

Πίσω ἀπ' τὸν τυφλὸ ἐρχόταν ἕνας τεράστιος σκύλος.

Ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε τὸ καπέλλο του. Τ' ἀνάκατα μαλλιά του ἔδειχναν ἄγρια τὴν ὄψι του.

Ὁ ξενοδόχος τὸν κύτταζε μὲ περιέργεια καὶ συλλογιζότανε πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ἐνόχλησι δὲ θὰ τοῦ ἄφηνε κανένα κέρδος.

Ὁ γερο-τυφλὸς βαστοῦσε στὸ χέρι του ἕνα βιολί. Τὸ σκυλί του στριφογύριζε, ἐρεθισμένο, γύρω ἀπ' τὸν Ἀντώνη.

— Μπλίτς, ἔλα ἐδῶ, κοντά μου, τοῦ εἶπε ὁ ἀφεντικός του.

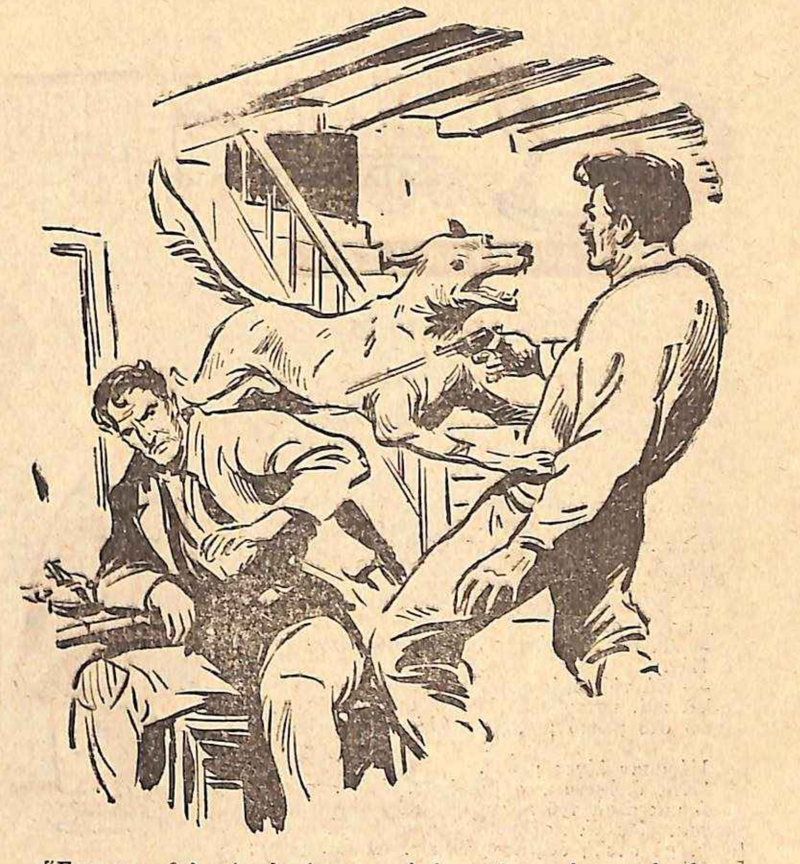

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε κι' ἡ σφαῖρα χτύπησε τὸ γέρο στὸν ὦμο...

Ἡ τελευταία σονάτα

Ὁ Ἀντώνης ἀνατρίχιασε. Τ' ὄνομα τοῦ σκύλου... κι' αὐτὴ ἡ φωνή... κάτι τοῦ θυμίζανε!

Ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ βρῆκε τὴ γυναῖκα του, κατατρομαγμένη.

— Ἄκουσες, Ἀντώνη; τοῦ ψιθύρισε.

— Τί ν' ἀκούσω;... εἶπε ἐκεῖνος, γυρίζοντας ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ μὴ φανῆ ἡ συγκίνησί του.

— Δὲν ἄκουσες τὴ φωνή του;... Ἐγὼ τὸν ἄκουσα... τὸν εἶδα! Αὐτὸς εἶναι, Ἀντώνη... ξαναγύρισε! Εἶδα τὰ μάτια του... Μ' ὅλο ποὺ εἶναι τυφλός, λάμπει μέσα τους ἡ φλόγα τοῦ μίσους! Τὸ θῦμα μας ξαναγύρισε, Ἀντώνη! Φοβᾶμαι...

Ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακάλεσε:

— Ὁρκίσου μου πὼς δὲ θὰ τοῦ κάνης ἄλλο κακό! Ἡ τύχη... τὸ πεπρωμένο μᾶς τὸν ἔστειλε, γιὰ νὰ μᾶς παιδέψη.

— Μεῖνε ἥσυχη, Ἐλβίρα. Πῶς νὰ καταλάβη αὐτὸς ποὺ βρέθηκε;... Ἐξ ἄλλου, εἶναι τυφλός, δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς γνωρίση. Μονάχα ἐκεῖνος ὁ Μπλίτς, ὁ σκύλος, μόλις μὲ εἶδε, ἀγρίεψε...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ὁ ἦχος ἑνὸς βιολιοῦ, ποὺ ἔπαιζε μιὰ μελαγχολικὴ μελῳδία.

Ὁ Ἀντώνης κατέβηκε.

— Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ παίζεις, γέρο; ρώτησε.

— Τὸ τραγοῦδι τῆς χαμένης μου ἐλπίδας...

Ὁ Ἀντώνης ἔμεινε καρφωμένος στὴ θέσι του. Φοβόταν ἀκόμα καὶ νὰ μιλήση!

— Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ μοῦ γλυκαίνει τὸν πόνο, πρόσθεσε ὁ ξένος.

— Ἀ!... Ὑπόφερες πολλά;

— Ναί, πολλά. Δέκα χρόνια τώρα, προσπαθῶ νὰ ξαλαφρώσω τὴν ψυχή μου, μὲ τὸ νὰ διηγιέμαι τὴ θλιβερή μου ἱστορία...

— Καλά, καλά, δὲν εἶναι τώρα ὥρα γι' αὐτά! Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ πᾶς νὰ πλαγιάσης.

— Ἀχ, ἀφῆστε με ἐδῶ ἀκόμα λίγο! παρακάλεσε ὁ γέρος. Ἡ ζεστασιὰ μοῦ θυμίζει πὼς εἶχα κι' ἐγὼ κάποτε ἕνα σπιτικό... καὶ μιὰ ἀγάπη... Τὴ λέγανε Ἐλβίρα...

Ὁ Ἀντώνης ἔσφιξε τὶς γροθιές του.

— Ὡραῖα, εἶπε, ἀλλ' εἶναι ἀργὰ τώρα καὶ νυστάζω...

— Ὤ, μὲ ξεκουράζει ἡ παρουσία σας! Ἀφῆστε με νὰ τὴ χαρῶ λιγάκι, μιὰ καὶ βρέθηκα, ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια, νὰ μὲ φιλοξενῆ ἕνας τόσο καλὸς ἄνθρωπος!

»Ναί, δέκα χρόνια... Πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, δὲν ἤμουν ἕνας φτωχὸς ἀλήτης, ὅπως σήμερα. Ἤμουν ὑπηρέτης τοῦ βαρώνου Φράντς Φάουγκ... Ἔπαιζα καὶ τότε βιολί, ἀλλὰ μονάχα γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς μου. Ἤμουν 50 χρονῶν, μὰ κρατιόμουν καλά. Ἤμουν κι' ὄμορφος...

»Ἀγαποῦσα τὴν Ἐλβίρα... ἔτσι τὴ λέγανε. Στὴν ἀρχή, δὲ μὲ ἤθελε. Δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω γιατί. Ὕστερα ἔμαθα πὼς ἀγαποῦσε κάποιον Ἀντώνη Μένινγκ.

»Ἔκλαψα, μὰ δὲ θύμωσα. Στὸ κάτω-κάτω, τί γύρευα ἐγώ, ἕνας ἡλικιωμένος, ἀπὸ μιὰ τρυφερὴ κοπέλλα; Ὁ ἔρωτας εἶναι γιὰ τοὺς νέους.

»Μιὰ μέρα συνάντησα σὲ κάποιο ἀπόμακρο δρόμο τὸν Ἀντώνη... Ἴσως αὐτὸς νὰ κατάλαβε ἄσχημα... ἢ νὰ τοῦ εἶχαν πῆ τίποτα οἱ κακὲς γλῶσσες! Μὲ σταμάτησε καὶ μοῦ ζήτησε νὰ μονομαχήσουμε.

»Ἐγὼ δὲ δέχτηκα. Μ' ἔβρισε τότε, μὲ εἶπε φοβιτσιάρη. Κι' ἐγὼ θύμωσα καὶ τὸν χαστούκισα. Ἡ μονομαχία μας ἔπρεπε πιὰ νὰ γίνη. Τὴν ὁρίσαμε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα, δίχως μάρτυρες.

»Ἐγὼ ὁ κουτὸς νόμισα πὼς ἤθελε νὰ μονομαχήσουμε γιατὶ εἶχε προσβληθῆ ἡ τιμή του. Μὰ αὐτὸς ὁ ἄθλιος, μαζὶ μὲ μιὰ συμμορία κακούργων, εἶχαν βάλει στὸ μάτι τὰ πλούτη τοῦ βαρώνου, τοῦ ἀφεντικοῦ μου!

»Κι' ὅταν πῆγα στὸ ἐρημικὸ μέρος τῆς μονομαχίας, αὐτὸς μὲ τρεῖς ἄλλους, πέσανε πάνω μου, μὲ δέσανε, μοῦ πῆραν τὰ κλειδιὰ καὶ μὲ μεταφέρανε σὲ μιὰ καλύβα.

»Μποροῦσαν νὰ μὲ σκοτώσουνε. Μὰ δὲν τὸ κάνανε. Μὲ στερήσανε μονάχα ἀπ' τὸ φῶς μου! Καθὼς μ' εἶχαν δεμένο, μοῦ κράτησαν τὰ μάτια ἀνοιχτά... κι' ἡ Ἐλβίρα, ἡ συνένοχός τους, μοῦ ἔχυσε μέσα ἕνα ὑγρό, ποὺ μὲ στράβωσε!

Τὸ χέρι τοῦ Ἀντώνη φούχτωσε ἕνα πιστόλι.

Ξαφνικά, ὁ Μπλίτς, ὁ σκύλος, τινάχτηκε στὸ λαιμό του καὶ τὸν πέταξε χάμω. Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε, κι' ἡ σφαῖρα χτύπησε τὸ γέρο στὸν ὦμο.

— Ὄχι, Ἀντώνη δὲν εἶμαι τυφλός, συνέχισε ἐκεῖνος. Ἄκουσέ με καλά, τώρα ποὺ ἀνταμώσαμε ἐπιτέλους!

»Ἡ γυναῖκα σου, ἡ Ἐλβίρα, δὲν ἀγαποῦσε ἐσένα, ἀλλὰ ἐμένα! Ἐσένα σὲ φοβότανε, σ' ἔτρεμε... Καὶ μοὔρριξε καθαρὸ νερὸ μέσα στὰ μάτια... Βλέπω, Ἀντώνη! Βλέπω. Κύτταξέ με καλά...

Μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ ἀκούστηκε ἀπ' τὸ κεφαλόσκαλο. Κι' ἡ Ἐλβίρα κατρακύλησε τὶς σ[illegible].

Ὁ πληγωμένος [illegible] πο κοντὰ στὴ [illegible] καὶ τῆς ἔρριξε νερὸ [illegible] τὸ [illegible] Ὕστερα σωριάστ[illegible] τός...

Ὅταν συνῆλθε ἡ [illegible] θηκε ἀνάμεσα σὲ δυὸ νεκρούς: Τὸν ἄνθρωπο ποὺ τόσο πολὺ ἀγάπησε καὶ ποὺ μιὰ σφαῖρα τοῦ ἀφαίρεσε τὴν τελευταία του χαρά. Κι' ἐκεῖνον ποὺ εἶχε τόσο τυραννήσει τὴ ζωή της καὶ τώρα βρῆκε τὸ θάνατο ἀπ' τὰ δόντια τοῦ σκύλου.

Α. ΡΟΜΙΕ

ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΕΞΥΠΝΗ ΧΩΡΙΑΤΙΣΣΑ

ΔΕΚΑ ὁλόκληρα χρόνια ὑπηρέτησε ὁ Ζὰν Λενουὰρ στὴ σωματοφυλακὴ τοῦ βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας. Καὶ ξαναγύρισε στὸ χωριὸ του πιὸ φτωχὸς ἀπ' ὅ,τι ἦταν πρὶν ξεκινήση γιὰ τὸ Παρίσι.

Ἡ γυναῖκα του, ἡ Μάρθα, χάρηκε πολὺ ὅταν τὸν ξαναεῖδε ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια χωρισμοῦ. Τὴν πῆρε, ὅμως, τὸ παράπονο, μαθαίνοντας πὼς ὁ ἄνδρας της δὲν ἐκμεταλλεύθηκε τὴ θέσι, ποὺ εἶχε τόσα χρόνια, στὸ παλάτι, γιὰ νὰ κάνη γερὸ κομπόδεμα.

— Ἔχουμε τὸ ἴδιο μπόϊ, τοῦ εἶπε. Δῶσε μου τὴ στολή σου.

— Τί θὰ τὴν κάνης; ρώτησε παραξενεμένος ὁ Ζάν.

— Θὰ τὴ φορέσω, θὰ παρουσιασθῶ στὸ βασιλιὰ καί, ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, θὰ ξαναγυρίσω στὸ χωριό μας μὲ πολλὰ λεπτά!

★

Πέρασαν λίγες μέρες.

Ἕνα ἀπόγειωμα, ὁ βασιλιᾶς, ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ μιὰ στοὰ τοῦ παλατιοῦ, μαζὶ μὲ τὴ βασίλισσα, εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστά του ἕνας, μὲ στολὴ σωματοφύλακος, ἀλλά... χωρὶς ὅπλα.

— Ποιὸς εἶσαι σύ; τὸν ρώτησε κατάπληκτος.

Ἡ φωνὴ τῆς Μάρθας ἀκούστηκε βαρειά, κάτω ἀπὸ τὴν περικεφαλαία, ποὺ τῆς σκέπαζε ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ στόμα:

— Παλιὸς σωματοφύλακάς σου, βασιλιά μου. Δέκα ὁλόκληρα χρόνια σ' ἀκολουθοῦσα, σὰ σκιά σου, ἕτοιμος νὰ δώσω τὴ ζωή μου γιὰ σένα...

— Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ πᾶς τώρα νὰ ξεκουραστῆς, εἶπε ὁ μεγαλόκαρδος βασιλιάς.

— Μεγάλη σου καλωσύνη, βασιλιά μου, συνέχισε ἡ Μάρθα, μὲ βαρειά, ἀλλαγμένη φωνή. Ξαναγύρισα, ὅμως, κοντά σου, νὰ μὲ βοηθήσης νά... νὰ γίνω κι' ἐγὼ πλούσιος, ὅπως τόσοι καὶ τόσοι, μὲ περροῦχες καὶ δαντέλλες, ποὺ τεμπελιάζουν στὸ παλάτι σου, μὲ τὸ ἀζημίωτο, χωρὶς νὰ κινδυνεύσουν ποτὲ τὴ ζωή τους γιὰ σένα.

Ὁ βασιλιᾶς, ποὺ δὲν ἦταν μαθημένος νὰ τοῦ μιλοῦν σὲ τέτοια γλῶσσα, γύρισε καὶ κάτταξε τὴ βασίλισσα. Κάθε φορά, ποὺ τὸν ἔφερναν σὲ δύσκολη θέσι καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη, ζητοῦσε τὴ γνώμη τῆς γυναίκας του. Καί, ὅταν τὴν εἶδε νὰ χαμογελᾶ, σὰ νὰ διασκέδαζε μὲ τὴν αὐθάδεια καὶ τὴν ἀξίωσι τοῦ σωματοφύλακος, γέλασε κι' αὐτός.

— Μ' ἀρέσουν κάτι τολμηροὶ τύποι σὰν καὶ σένα. Καὶ θὰ σὲ κάνω πλούσιο, ἂν μοῦ δώσης σωστὴ ἀπάντησι σὲ τρία ἐρωτήματα. Τὸ πρῶτο εἶναι: Πόση ἀπόστασι χωρίζει τὴ γῆ ἀπὸ τὸν οὐρανό;

— Πολὺ μικρή, βασιλιά μου — ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό — ἀφοῦ, ὅταν βροντᾶ ἐκεῖ πάνω, ἐμεῖς ἀκοῦμε καθαρὰ τὰ μπουμπουνητά.

Ὁ βασιλιᾶς καὶ ἡ βασίλισσα δὲ μπόρεσαν νὰ μὴ γελάσουν.

— Νὰ δοῦμε τώρα — συνέχισε ὁ βασιλιᾶς

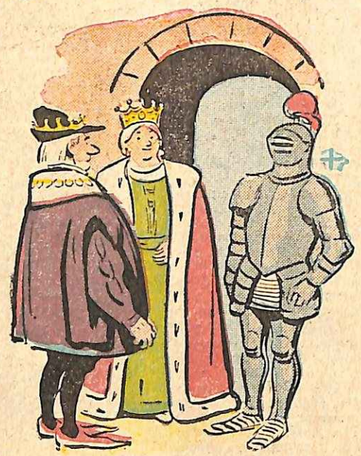

— Θὰ σὲ κάνω πλούσιο, ἂν μοῦ δώσης σωστὴ ἀπαντησι σὲ τρία ἐρωτήματα... τῆς εἶπε ὁ Βασιλιᾶς.

— τί ἀπάντησι θὰ βρῆς γιὰ τὸ δεύτερο ἐρώτημα: Ἡ γῆ εἶναι πολὺ μεγάλη σὲ πλάτος;

— Ὄχι καὶ πολὺ μεγάλη. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη καὶ βασιλεύει στὴν ἄλλη. Τὸ πλάτος, λοιπόν, τῆς γῆς εἶναι μετρημένο.

— Θὰ μπορέσης νὰ μοῦ πῆς — φώναξε πεισμωμένος ὁ βασιλιᾶς — ἂν εἶναι πολὺ βαθειά;

Ἡ Μάρθα ἔμεινε λίγο συλλογισμένη.

— Εἶχα, βασιλιᾶ μου — εἶπε, τέλος — μιὰ γειτονιά, ποὺ πέθανε καὶ τὴν ἔθαψαν, ὅταν ἤμουν ἀκόμα μωρό, πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια δηλαδή. Ἐ λοιπόν, ἀπὸ τότε, δὲ τὴν ξαναείδαμε, δὲν ξανανέβηκε στὸν ἀπάνω κόσμο. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ γῆ εἶναι πολὺ βαθειά..

Ὁ βασιλιᾶς ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του. Δὲ μποροῦσε νὰ δῆ τὸ πρόσωπο τοῦ σωματοφύλακα — ποὺ τὸ σκέπαζε ὁλόκληρο ἡ περικεφαλαία — γιὰ νὰ καταλάβη ἂν τοῦ μιλοῦσε σοβαρὰ ἢ ἂν ἀστειευότανε. Καὶ ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς ὁ αὐθάδης ἐκεῖνος τοῦ ἔδωσε τέτοια ἐξωφρενικὴ ἀπάντησι, γιὰ νὰ τὸν

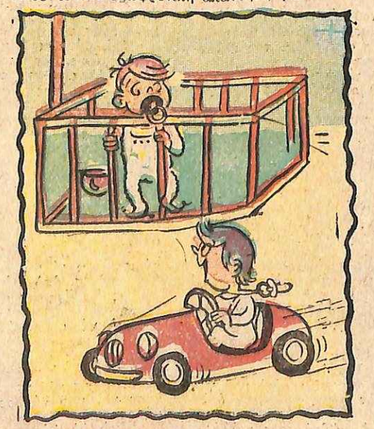

— Πολὺ θἄθελα νὰ μάθω, γιατί σήμερα, ποὺ ὑπάρχουν αὐτοκίνητα, μαθαίνεις νὰ περπατᾶς;...

εἰρωνευθῆ, ἐπειδὴ τοῦ ἔκανε τόσο κουτὴ ἐρώτησι.

— Ἡ τολμᾶς νὰ μὲ κοροϊδεύης, ἢ εἶσαι βλάκας! βρυχήθηκε. Θὰ σὲ στείλω, λοιπόν, νὰ σαπίσης στὴ φυλακή, γιὰ νὰ μάθης νὰ σέβεσαι περισσότερο τὸ βασιλιά σου.

Ἡ βασίλισσα, ὅμως, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὴ συζήτησι αὐτή, χωρὶς νὰ βγάλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της, ἐπενέβη τὴν τελευταία στιγμή:

— Μὴν εἶσαι τόσο αὐστηρός, ἀγαπημένε μου σύζυγε καὶ βασιλιᾶ, τοῦ εἶπε. Σκέψου πὼς οἱ ἐρωτήσεις, ποὺ ἔκανες στὸν ἀμόρφωτο αὐτὸν ἄνθρωπο, εἶναι προβλήματα, ποὺ ἀπασχολοῦν χρόνια τώρα τοὺς σοφοὺς ὅλου τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ μπορέση κανεὶς νὰ τὰ λύση. Σὲ παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ φανῆς πιὸ μακρόθυμος σ' ἕναν παλιὸ σωματοφύλακά σου.

Ὁ βασιλιᾶς δὲ χαλοῦσε ποτὲ τὸ χατῆρι τῆς γυναίκας του.

— Ἔστω! εἶπε. Θὰ τὸν στείλω, δηλαδή, στὴ φυλακή, μὰ ὄχι γιὰ πάντα. Θὰ διατάξω νὰ τὸν ἀφίσουν ἐλεύθερο, ἂν τὰ καταφέρη νὰ ξεπουπουλιάση τὶς δυὸ χῆνες, ποὺ θὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν στὸ κελλί του.

★

Κι' ἔτσι, ἡ γυναῖκα τοῦ Ζὰν Λενουὰρ εἶχε τὴ θλιβερὴ εὐκαιρία νὰ γνωρίση ἀπὸ κοντὰ τὶς φυλακὲς τῆς Βαστίλλης.

Ὡστόσο, δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της.

Περίμενε, ὑπομονετικά, νὰ ὑποβληθῆ καὶ σὲ ἄλλη δοκιμασία, χωρὶς νὰ τῆς μείνη ἀμφιβολία πὼς θὰ τὰ ἔβγαζε καὶ πάλι πέρα.

Ἕνα μεσημέρι — πέρασαν τρεῖς μέρες ἀπὸ τότε, ποὺ τὴν ἔβαλαν φυλακή — παρουσιάστηκε ὁ δεσμοφύλακας καὶ τῆς εἶπε:

— Ἑτοιμάσου νὰ δεχθῆς τοὺς δυὸ μεγαλυτέρους σοφοὺς τῆς Γαλλίας.

Σὲ λίγο, δυὸ βλοσυροὶ καὶ συνοφρυωμένοι γέροι ἔμπαιναν στὸ κελλί.

— Νά, γιατὶ ἤρθαμε νὰ σὲ δοῦμε, τῆς εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς σοφούς. Μάθαμε, μ' ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, πὼς μπορεῖς καὶ δίνεις ἀπάντησι σὲ ὅ,τι ἐρώτησι κι' ἂν σοῦ κάνουν. Καὶ ζητᾶμε τώρα ἀπὸ σένα νὰ μᾶς βγάλης ἀπὸ μιὰ πολὺ δύσκολη θέσι...

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσω ἐγώ, ἕνας ἀγράμματος...

— Ὁ βασιλιᾶς — τὴ διέκοψε ὁ σοφὸς — μᾶς ἀπείλησε πὼς θὰ μᾶς πάρη τὸ κεφάλι, ἂν δὲν τοῦ δώσουμε, σὲ σαράντα ὥρες, ἀπάντησι σ' ἕνα ἐρώτημα. Παρ' ὅλη, ὅμως, τὴ σοφία μας, δὲ μπορούμε νὰ βροῦμε λύσι στὸ πρόβλημα ποὺ μᾶς ἔβαλε.

— Τί πρόβλημα εἶναι αὐτό; ρώτησε ἡ Μάρθα.

— «Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ καίγεται γιὰ νὰ φυλάξη τὸ μυστικὸ τοῦ ἄλλου;».

Ἡ τετραπέρατη Μάρθα κατάλαβε πὼς οἱ δυὸ σοφοὶ ἦταν οἱ... χῆνες, ποὺ τῆς εἶχε πῆ ὁ βασιλιᾶς. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ τὶς ξεπουπουλιάση.

— Θὰ σᾶς δώσω τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος, εἶπε, ἂν θὰ μοῦ δώσετε κι' ἐσεῖς κάτι. Δὲ ζητῶ καὶ πολλά. Χίλια μονάχα χρυσὰ δουκάτα ἀπὸ τὸν καθένα σας.

Οἱ δυὸ σοφοὶ δὲν τῆς ἔφεραν, φυσικά, καμμιὰ ἀντίρρησι, περίεργοι νὰ δοῦν τί ἀπάντησι θὰ ἔδινε ὁ ἀγράμματος αὐτὸς στρατιώτης — δὲν εἶχαν ὑποπτευθῆ τὸ πραγματικό του φῦλο — στὸ ἐρώτημά τους.

— Ἔ, λοιπόν! εἶπε θριαμβευτικὰ ἡ Μάρθα. Ἐκεῖνος, ποὺ καίγεται γιὰ νὰ φυλάξη τὸ μυστικὸ τοῦ ἄλλου, εἶναι τὸ βουλοκέρι. Μήπως δὲ λυώνει γιὰ νὰ σφραγίση ἕνα γράμμα;

★

Οἱ δύο σοφοὶ ἔτρεξαν καὶ μετεβίβασαν στὸ βασιλιὰ τὴν ἀπάντησι αὐτή. Κι' ἐκεῖνος ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήση πὼς ὁ σωματοφύλακας αὐτὸς ἦταν σοφός — πιὸ σοφός, ἴσως, κι' ἀπὸ τοὺς σοφούς του.

Καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀποφυλακίσουν.

Ἡ Μάρθα κράτησε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει, φεύγοντας, στὸν ἄντρα της: Ξαναγύρισε στὸ χωριὸ μὲ δυὸ χιλιάδες χρυσὰ δουκάτα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ἡ ἀπάντησι τοῦ Πετράκη

Ὁ πατέρας τοῦ Πετράκη εἶναι στενοχωρημένος, γιατὶ ἔχει κακὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

— Παιδί μου Πετράκη λέει στὸ γυιό του, εἶσαι πάντα ὁ τελευταῖος στὴν τάξι σου. Αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ πάρα πολύ. Εἶδες τί ἀξιοθαύμαστος ποὺ εἶναι ὁ Παυλάκης; Πάντα πρῶτος σὲ ὅλα τὰ μαθήματα. Θὰ ἤθελο πολὺ νὰ ἤμουν πατέρας του!...

— Ἄμ' δὲ θὰ τόθελες, μπαμπᾶ... ἀπαντάει χαμογελώντας ὁ Πετράκης.

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ;...

— Γιατί, ἂν ἤσουν πατέρας τοῦ Παυλάκη, δὲ θὰ ζοῦσες ἀπὸ δῶ κι' ἕνα χρόνο! Ἔχει κλείσει σωστὸς ἕνας χρόνος ἀπὸ τὸ θάνατό του!...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Τὸ πάθημα τοῦ Ρικῆ

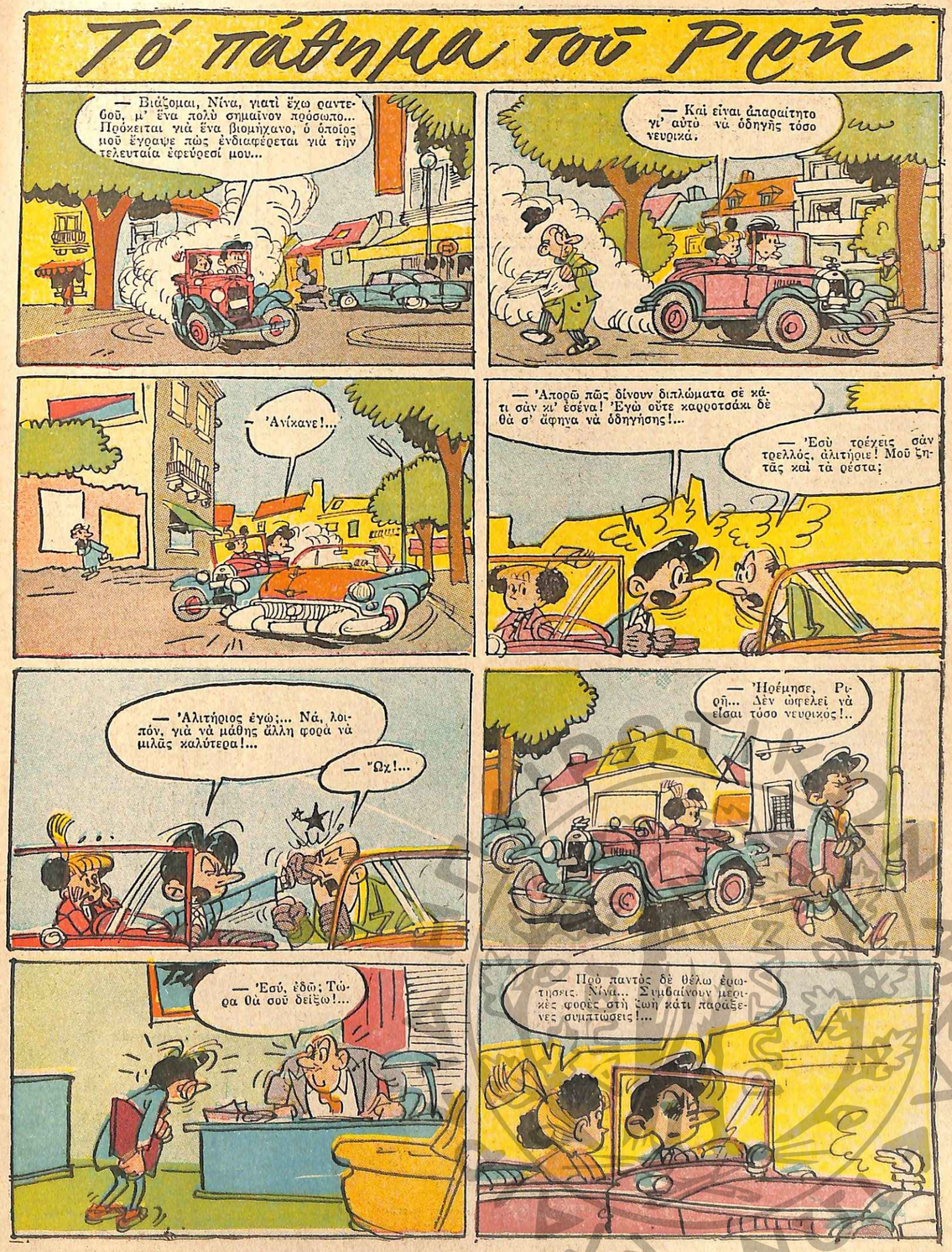

ΤΟ ΜΙΚΡΟ πανεπιστήμιο

Τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας

— Ποῦ βρίσκεται ὁ Μισισιπῆς;
— Στὴ Βόρειο Ἀμερική.

★

— Ἀπὸ ποῦ καταγόταν ὁ Ἀπόστολος Ματθαῖος καὶ τί ἦταν;
— Καταγόταν ἀπὸ τὴ Γαλιλαία καὶ ἦταν τελώνης.

★

— Πῶς λεγόντουσαν οἱ πιὸ παλαιοὶ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος;
— Πελασγοί.

★

— Ποιός ἔκανε χριστιανὸ τὸν εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ;
— Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

★

— Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Φραγκοκρατίας πῶς λεγόταν ὁ Πειραιᾶς;
— Πόρτο Λεόνε.

★

— Ποῖοι εἶναι οἱ ὀνομαστοὶ «θολωτοὶ τάφοι» στὶς Μυκῆνες;
— Ὁ τάφος τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ ὁ τάφος τῆς Κλυταιμνήστρας.

★

— Ποιός ποταμὸς περνάει μεταξὺ Καβάλας καὶ Κάνθης;
— Ὁ Νέστος.

★

— Ἀπὸ πόσα βιβλία ἀποτελεῖται τὸ σῶμα τῆς Καινῆς Διαθήκης;
— Ἀπὸ 27 βιβλία.

★

— Ποιὸς αὐτοκράτορας διέταξε νὰ καλῆται ὁ Ἄθως, Ἅγιον Ὄρος;
— Ὁ αὐτοκράτορας Ἀλέξιος Κομνηνὸς Α΄., τὸ 1144 μ.Χ.

★

— Σὲ ποιὰ πόλι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος γιάτρεψε τὸν παραλυτικὸ Αἰνέα;
— Στὴν πόλι Λύδδα.

★

— Ποιοὶ ἀστέρες ὀνομάζονται κομῆτες;
— Τ' ἀστέρια ἐκεῖνα ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα φωτεινὸ πυρῆνα, ποὺ παρακολουθεῖται ἀπὸ μιὰ νεφελώδη οὐρά.

Χιοῦμορ

ΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑ ΤΟΥ!

Ὁ δάσκαλος στὸ διάλειμμα θέλει νὰ παίξη μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ μαθαίνει κωπηλασία.

— Φαντασθῆτε, τώρα παιδιά μου, πὼς εἶσθε μέσα σὲ μιὰ βάρκα καὶ κρατᾶτε τὰ κουπιά. Ἐμπρός, λοιπόν, κάνετε ὅ,τι κάνω κι' ἐγώ.

Ὅλα τὰ παιδιὰ κάνουν τὶς κινήσεις τοῦ δασκάλου, καὶ μόνον ὁ μικρὸς Τάκης κάθεται ἀκίνητος.

— Γιατί δὲν γυμνάζεσαι ἐσύ;

— Ἐγώ, κύριε, πηγαίνω μὲ βενζινάκατο!....

★

Ὁ Γιαννάκης: Μαμά, ξέρω ἕνα παιδί, ποὺ πίνει γάλα ἐλέφαντα καὶ παίρνει τρεῖς ὀκάδες βάρος τὴν ἡμέρα.

Ἡ μητέρα: Μὴ λὲς ἀνοησίες, Γιαννάκη. Ποιό παιδὶ εἶναι αὐτό;

Ὁ Γιαννάκης: Τὸ παιδὶ τοῦ ἐλέφαντα!

★

Ἡ μητέρα: Γιατί, Μίμη, δὲν μαθαίνεις τὰ ὀνόματα τῶν ὠκεανῶν;

Ὁ Μίμης: Γιατί μὲ ζαλίζει ἡ θάλασσα.

★

Ὁ παπποῦς, μπροστὰ στὸν καθρέφτη, τρίβει τὸ μάτι του καὶ λέει:

— Μιὰ ὥρα, τώρα ψάχνω νὰ βρῶ κάτι, ποὺ μπῆκε μέσα στὸ μάτι μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ βρῶ!

Κι' ἡ ἐγγονούλα του:

— Γιατί, παπποῦ, δὲν φορᾶς τὰ γυαλιά σου;

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25 Α΄ ὄροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

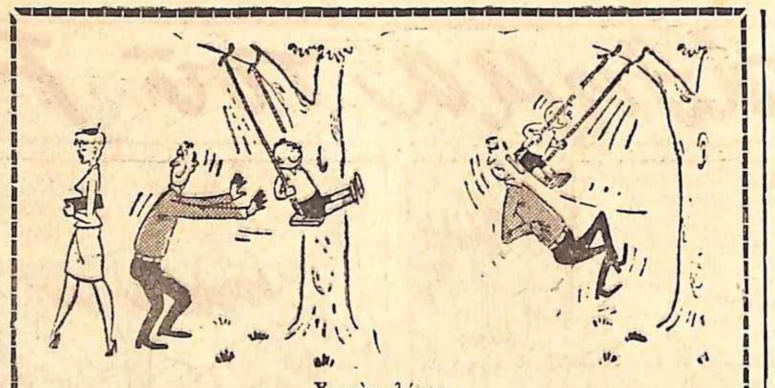

Χωρὶς λόγια.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Τὸ τέλος ἦταν ἐγγύς. Ὁ Χριστὸς ἔβλεπε μπροστά Του τὸν Σταυρόν. Δὲ φοβόταν ν' ἀντικρύση τὸν σταυρόν. Ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, τὸν προκαθωρισμένον τόπον τῆς σταυρώσεώς Του. Ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ ἑορτάση τὸ Πάσχα, σὰν Ἑβραῖος που ἦταν.

Στὴν Βηθανία κατέλυσε ὁ Χριστός, στὸ σπίτι τῆς Μάρθας, τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Λαζάρου — σπίτι φιλόξενο καὶ φιλικό. Ἐκεῖ ποὺ καθόνταν ὅλοι μαζὶ σὰν οἰκογένεια, ἡ Μαρία ξεχείλισε στὴν ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσί της γιὰ τὸ Θεῖο Ἐπισκέπτη τους. Εἶχαν μιὰ λίτρα μύρου. Τὸ μύρο αὐτὸ περιγράφεται μ' ἕνα παράξενο ἐπίθετο ἀπὸ τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Μάρκο (Μάρκ. ιδ΄3). «Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα, λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου». Νάρδου πιστικῆς. Τί θὰ πῆ πιστικὴ νάρδος; Τὸ ἐπίθετο πιστικός, παράγεται ἀπὸ τὸ πιστὸς καὶ ἴσως νὰ σημαίνη ἀληθινό, ὄχι ψεύτικο μύρο. Ὅλοι μας, ξέρουμε πὼς πολλὲς φορὲς ἐξαπατόμαστε ἀγοράζοντες κάτι, καὶ πρὸ πάντων στὴ γραμμὴ τῶν μύρων, ὡς ἁγνὸ καὶ ὅμως δὲν εἶναι. Ἐδῶ ὅμως, ἦταν ἁγνὸ τὸ μύρον τῆς Μαρίας — ἀκριβό, πραγματικὴ νάρδος γιὰ νὰ πιστεύση ὁ Χριστὸς τὴν εἰλικρίνεια τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεώς της.

Ἕνας λογογράφος, ὁ Ο. Χένρη, μᾶς ἔδωσε μιὰ δραματικὴ ἱστορία, ποὺ ὠνόμασε «Τὸ δῶρο τῶν Μάγων». Ἦταν —μᾶς λέγει— ἕνα ζευγάρι Ἀμερικανῶν, ἡ Ντέλλα καὶ ὁ Τζίμ, ποὺ ἦσαν πολὺ πτωχοί, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀφοσιωμένοι, ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ὁ καθεὶς εἶχε κάτι τὸ μοναδικὸ καὶ ἰδιαίτερο ποὺ ἐκτιμοῦσαν πολύ. Ἡ κόμη τῆς Ντέλλας, ἦταν ἡ δόξα της. Ὅταν τὰ ἄφηνε ἀκτένιστα, τὰ μαλλιά της, ἔφθαναν μέχρι τὰ πόδια της. Ὁ Τζὶμ εἶχε ἕνα χρυσὸ ρολόϊ ποὺ τοῦ τὸ εἶχε δωρίσει ὁ πατέρας του, καὶ τὸ ὁποῖο ἦταν ἡ ὑπερηφάνειά του. Ἦταν παραμονὴ Χριστουγέννων. Ἡ Ντέλλα, εἶχε μόνον ἕνα δολλάριο καὶ 87 σέντς, ποὺ μποροῦσε νὰ διαθέση, γιὰ ν' ἀγοράση στὸν Τζίμ κάποιο δῶρο. Ἔκαμε ὅμως κάτι ἄλλο, ποὺ τῆς ὑπηγόρευσε ἡ πρὸς τὸν σύζυγόν της ἀφοσίωσις. Πῆγε καὶ πούλησε τὰ μαλλιά της πρὸς 20 δολλάρια καὶ μ' αὐτά, ἀγόρασε μιὰ χρυσὴ ἀλυσίδα γιὰ τὸ ρολόϊ τοῦ Τζίμ. Ἦλθε στὸ σπίτι ὁ Τζὶμ ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων. Ὅταν εἶδε τὴν Ντέλλα κουρεμένη, ἔμεινε ἐμβρόντητος. Ὄχι διότι ἔπαυσε νὰ τὴν ἀγαπᾶ ὅπως ἦταν. Τῆς ἔδωσε τὸ δῶρο του — μιὰ ὡραία πανάκριβη χτένα μὲ διαμάντια, γιὰ τὰ ἐξαιρετικὰ μαλλιά της. Εἶχε πωλήσει τὸ ρολόϊ του, γιὰ ν' ἀγοράση τὴν χτένα. Ἐκείνη πούλησε τὰ μαλλιά της κι' ἐκεῖνος τὸ πολύτιμο ρολόϊ του. Ὁ καθένας ἔδωσε τὸ πιὸ πολύτιμο πρᾶγμα γιὰ κεῖνον ποὺ ἀγαποῦσε... Παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Λέμε πὼς ἀγαπᾶμε τὸν Χριστόν, ἀλλὰ πῶς μποροῦμε νὰ τὸν πείσουμε γι' αὐτό; Ξεύρει βέβαια τὴν καρδιὰ τοῦ καθενός μας, ἀλλ' ἐμᾶς πρέπει ν' ἀπασχολῆ τὸ ζήτημα τῆς ἀποδείξεως τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν ἀφοσιώσεώς μας.

Δυστυχῶς, ἡμεῖς ἐχάσαμε τὸ συναίσθημα τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Ἂν κι' ἐμεῖς βρισκόμασταν μπροστά Του, ὅπως ἡ Μαρία, τί θὰ τοῦ δίδαμε;

Τὸ πρῶτο ποὺ ὁ Χριστὸς ζητᾶ ἀπὸ μᾶς, εἶναι ἡ καρδιά μας. Ἅμα Τοῦ δώσουμε τὴν καρδιά μας, θὰ Τοῦ δώσουμε καὶ τὸ πολυτιμότερο ἀγαθό μας. Ἐκεῖνοι ποὺ ὅσο τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερα δίδουν στὸν Χριστόν, θὰ πῆ ὅτι δὲν Τοῦ ἔχουν δώσει τὴν καρδιά τους πρῶτα. Στὴν πραγματικότητα, ὁ Χριστὸς δὲν εὐχαριστεῖται μὲ κανένα δῶρο μας, ἂν πρῶτα δὲν Τοῦ παραδώσουμε τὴν ψυχή μας γιὰ νὰ τὴν σώση καὶ τὴν λυτρώση ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ τὸν Χριστόν, ὅ,τι καὶ νὰ Τοῦ δώση, τὸ θεωρεῖ ἀνεπαρκές. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ Τοῦ δίδει, γιατὶ τὸ θεωρεῖ καθῆκον, καὶ ἀπὸ φόβο, λυπᾶται καὶ γιὰ τὸ λίγο ποὺ Τοῦ δίδει. Ἡ πίστις μας, φανερώνεται, προδίδεται, ἀπὸ τὸ πιστικὸν τοῦ μύρου μας, ποὺ φέρομε στὸν Χριστόν.

Ὄχι μόνον μιὰ λίτρα νάρδου πιστικῆς πολυτίμου ἔχυσε ἡ Μαρία, ἀλλὰ παρατηροῦμε ὅτι τὸ ἔχυσε στὰ πόδια Του. Ὅταν κανεὶς ἐπρόκειτο νὰ τιμήση κάποιον τοῦ ἤλειφε τὴν κεφαλήν. Ὁ Ψαλμωδὸς λέγει: «Ἤλειψας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλήν μου» (Ψαλμ. 23:5).

Ἀλλὰ ποῦ ν' ἀντικρύση ἡ Μαρία τὴν κεφαλήν, τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ; Δὲν ἐθεωροῦσε τὸν ἑαυτόν της ἄξιον τῆς κεφαλῆς Του, ἀλλὰ μόνον τῶν ποδῶν Του. Δὲν ἤθελε νὰ δώση τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι Τοῦ ἀπέδιδε τιμήν. Ἐταπεινώθη ἀπέναντί Του. Δυστυχῶς, πολλοὶ ἀπὸ μᾶς ὅταν δίδωμε κάτι στὸ Χριστό, νομίζομε πὼς Τοῦ κάνουμε κάποια ἐξαιρετικὴ τιμή. Δὲν θέλει τιμὲς ὁ Χριστὸς ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ ταπείνωσι. Τιμοῦμεν τοὺς συνανθρώπους μας, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε τὴν ἱκανότητα νὰ Τοῦ ἀπονείμωμεν τιμήν. Ἡ μεγαλύτερη τιμή μας πρὸς Αὐτόν, εἶναι ἡ ταπείνωσίς μας. Νὰ πέσωμε στὰ Πόδια Του. Ἐκεῖ νὰ ρίξωμε κάθε πολύτιμο ποὺ ἔχομε.

Καὶ κάτι ἄλλο ἔκαμε ἡ Μαρία: Μὲ τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς της, ἐσπόγγισε τοὺς πόδας Του. Καὶ γιὰ νὰ τὸ κάμη αὐτὸ ἔπρεπε νὰ λύση τὰ μαλλιά της. Αὐτὸ ἦταν ταπείνωσις γιὰ μιὰ γυναῖκα.

Δὲν τὴν ἔνοιαζε τί θὰ ἔλεγαν οἱ ἄλλοι, γιὰ τὴν πρᾶξι της αὐτήν. Ἂς τὴν παρεξηγοῦσαν. Τὸ μόνο ποὺ τὴν ἐνδιέφερε ἦταν, νὰ δείξη τὴν πλήρη ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην της εἰς τὸν Χριστόν. Ἀδιαφοροῦσε πλήρως γιὰ τὶς γνῶμες τῶν συγγενῶν καὶ ἄλλων φίλων. Τὸ τί θὰ ποῦν οἱ συνάνθρωποί μας, πολλὲς φορὲς μᾶς ἀποτρέπει, ἀπὸ τοῦ νὰ κάνωμεν ὅ,τι πρέπει γιὰ τὸν Χριστόν. Χρειαζόμεθα νὰ ἐλευθερωθοῦμε, ἀπὸ τὶς γνῶμες αὐτές, καὶ νὰ ρίξουμε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, κάθε πολύτιμό μας.

Γέμισε τὸ σπίτι μὲ τὴν εὐωδία τοῦ μύρου. Μιὰ πρᾶξις ἀφοσιώσεως, δὲν ἐνεργεῖ εὐεργετικῶς μόνον στὸν ἐκτελεστή της, ἀλλὰ καὶ σ' ἐκείνους ποὺ τὴν παρακολουθοῦν. Δὲν ξεύρεις τί εὐωδία μπορεῖ νὰ ἐξχυθῆ στοὺς γύρω σου, μὲ μιὰ πρᾶξι δική σου, σὰν τῆς Μαρίας. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι κάτι ποὺ ἀναμφισβήτητα φανερώνει ἀγάπη, θυσία, ἀφοσίωσι καὶ ταπείνωσι.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ λάβη ἓν ἀντίτυπον τοῦ βιβλιαρίου «Πῶς ἕνας γκάγκστερ γνώρισε τὸν Χριστόν» καὶ τὸ τεῦχος τῶν Κηρυγμάτων τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν τὸ Κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον εἰς ἁπλῆν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἂς μᾶς γράψη εἰς τὴν διεύθυνσιν: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ», Γραμματοθυρὶς 387, Ἀθῆναι.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Τετραπλῆ πυραμίδα

Ἀρχίζοντας μὲ τὸ «Ε» θὰ συμπληρῶστε:

Ἀπὸ τὸ «Α»

2) ΣΕ. 3) ΣΕΡ. 4) ΕΡΙΣ. 5) ΜΕΡΙΣ. 6) ΕΡΙΣΜΑ. 7) ΜΕΡΙΣΜΑ.

Ἀπὸ τὸ «Β»

2) ΤΕ. 3) ΟΤΕ. 4) ΕΤΟΣ. 5) ΝΕΤΟΣ. 6) ΣΟΝΕΤΑ. 7) ΤΕΝΑΓΟΣ.

Ἀπὸ τὸ «Γ»

2) ΕΝ. 3) ΟΝΕ. 4) ΝΕΟΣ. 5) ΕΝΤΟΣ. 6) ΕΝΑΤΟΣ. 7) ΕΝΤΑΤΟΣ.

Ἀπὸ τὸ «Δ»

2) ΡΕ. 3) ΕΑΡ. 4) ΕΡΜΑ. 5) ΚΕΡΜΑ. 6) ΜΑΡΚΕΣ. 7) ΚΕΡΑΣΜΑ.

Ἀριθμητικὰ προβλήματα

1) $474 \times 42 = 19908$

2) $3 \times 2 : 6 = 1$
$9 - 7 - 1 = 1$
$5 + 4 - 8 = 1$

Σωστὸ — Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ. 2) ΛΑΘΟΣ. (Τ' ἀλλάζουν κάθε χρόνο τὸ φθινόπωρο ἢ τὸ χειμῶνα, μὰ κάθε φορὰ βγαίνουν πιὸ μεγάλα καὶ πιὸ ὡραῖα). 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΣΩΣΤΟ (πέθαναν καὶ οἱ δυὸ τὸ 407 π.Χ.). 5) ΣΩΣΤΟ (τὴν κόρη τοῦ βασιλῆᾶ τῆς Καππαδοκίας). 6) ΛΑΘΟΣ (ἔφτασαν 60 χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. 7) ΣΩΣΤΟ. 8) ΛΑΘΟΣ (Ἦσαν δυὸ γειτονικὰ βασίλεια, ποὺ ἑνώθηκαν ὅταν ὁ βασιληᾶς τῆς Αἰθιοπίας Μενελὶκ παντρεύτηκε τὴν κόρη τοῦ Ρὰς Σελασσιέ, αὐτοκράτορα τῆς Ἀβησσυνίας). 7) ΣΩΣΤΟ (φτάνει συχνὰ τὰ 9 κιλά). 10) ΣΩΣΤΟ (κουφάθηκε στὰ 22 χρόνια του).

Πῶς τὸ ἐξηγεῖτε αὐτό;

Μιὰ καὶ μόνη ἐξήγησι ὑπάρχει: Ἡ Μαίρη βρίσκεται μέσα σ' ἕνα τροχόσπιτο, ποὺ σύρεται πίσω ἀπὸ αὐτοκίνητο.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 897 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΑΚΥΡΩ — ΑΛΙΟΣ — 2) ΑΓΑΜΑ — ΜΙΝΑΡΕΣ. — ΤΑ. 3) ΑΝΑΝΑΣ — ΤΕΛΕΙΑ — ΟΝ. 4) ΠΕΡΑΝ — ΠΑΤΑΤΑ — ΜΑ. 5) ΝΗΜΑΤΑ — ΑΜΑΤΑ — ΔΑΣ. 6) ΑΠΟΡΩ — ΑΣΤΑΙ. 7) ΠΙ — ΗΜΙΣΥ — ΑΠΟΡΑ. 8) ΟΡ — ΜΑΡΟΣ — ΑΚΡΑΤΟΣ. 9) ΚΑΘΑΡΟΙ — ΓΡΑΣΙΔΙ. 10) ΤΟΥΡΚΙΑ — ΑΝΙΣΑ — ΟΣ. 11) ΑΙΣΙΑ — ΤΑΦΟΣ — ΑΣ. 12) ΙΑΣΩΝ — ΤΑΣΙΣ. 13) ΟΚΑ — ΡΑΣΟΝ — ΜΟΝΙΜΑ. 14) ΔΕ — ΚΙΝΙΝΗ — ΟΝΟΜΑ. 15) ΕΝ — ΤΙΜΟΝΙ — ΑΝΟΜΟΙ. 16) ΣΤ — ΑΝΟΣΙΑΙ—ΡΟΙΑΙ. 17) ΑΝΝΑΣ — ΣΙΝΑΣ.

Καθέτως:

1) ΟΚΤΑΠΟΔΕΣ. 2) ΑΓΑΠΗ — ΠΡΑΟΙ — ΚΕΝΤΑ. 3) ΑΝΕΜΟΙ — ΘΥΣΙΑ. 4) ΑΜΑΡΑ — ΜΑΡΙΑ — ΤΑΝ. 5) ΚΑΝΑΤΑ — ΑΡΚΑΣ — ΚΙΝΑ. 6) ΑΝΑΠΗΡΟΙ — ΩΡΙΜΟΣ. 7) ΟΜΟΙΑ — ΝΑΝΟΣ. 8) ΩΜ — ΠΑΡΙΣ — ΣΙΝΙΣ. 9) ΙΤΑΜΟΣ — ΑΤΟΝΙΑ. 10) ΑΝΕΤΑ — ΑΦΑΝΗ — ΙΣ. 11) ΑΛΑΤΑ — ΑΓΝΟΣ. 12) ΑΡΕΤΑΣ — ΚΡΙΣΙΜΟΝ. 13) ΛΕΙΑ — ΤΑΡΑΣ — ΣΟΝΟΡΑ. 14) ΙΣΑ — ΑΓΙΑΣΑ — ΝΟΜΟΣ. 15) ΔΙΟΤΙ — ΑΤΙΜΟΙ. 16) ΣΤΟΜΑ — ΡΟΔΟΣ — ΜΑΙΑΙ. 17) ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	300
Ἑξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας	7
»	Δολλάρια	20
»	Φρ. Βελγ.	1000
»	Φρ. Γαλλ. νέα	1000
»	Φρ. Ἑλβ.	90
»	Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεία Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

«Ἐμμ. Μπακλατζῆς καὶ Σία» Ε.Ε.

Ἀθλητικὰ παρασκήνια

Ὁ Ἀντ. Κοντοπαντελῆς

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΑΝΤ. ΚΟΝΤΟΠΑΝΤΕΛΗΣ

Ὁ «ἀθόρυβος» μπὰκ

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς νέους ποδοσφαιριστάς, ποὺ ἐπεβλήθηκε μὲ τὴν ἀξία του ἀλλὰ χωρὶς θόρυβο, εἶναι ὁ Ἀντώνης Κοντοπαντελῆς. Ὁ ἐπιπλοποιὸς τῶν Πετραλώνων. Κανεὶς δὲν ἀντελήφθη πῶς κατώρθωσε αὐτὸς ὁ παίκτης νὰ πλασσαρισθῆ μέσα στὴν πρώτη ὁμάδα τοῦ Φωστῆρος.

Δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους τοὺς ποδοσφαιριστάς, ποὺ ἀνεβαίνουν τὰ σκαλοπάτια τῆς φήμης καὶ τῆς δόξας μ' ἐντυπωσιακὸ τρόπο. Δηλαδὴ σὰν ἐκείνους, ποὺ πρὶν καταλάβουν μιὰ θέσι μέσα στὴν ὁμάδα τοῦ συλλόγου τους, ἔχουν ἤδη ἀποκτήσει ὄνομα.

Ὁ Κοντοπαντελῆς μπῆκε στὸ Φωστῆρα ἐκ τῶν κάτω κι' ὄχι ἐκ τῶν ἄνω. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ εἴσοδός του ἔγινε ἀθόρυβα.

Γεννήθηκε στὰ Πετράλωνα στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς (1942). Γνώρισε κι' ἡ δική του οἰκογένεια, ὅπως καὶ ὅλοι μας, τὶς στερήσεις. Ἀλλὰ σὰν παιδὶ ποὺ ἦταν καὶ μάλιστα μὲ τάσι ἀναστήματος (στὰ 1.80 περίπου ἔφτασε σήμερα!) δέχτηκε τὶς περιποιήσεις τοῦ πατέρα του Μιχάλη ποὺ ἀγαποῦσε τὸν ἀθλητισμό. Ἔτσι, σιγὰ—σιγὰ καὶ σὲ ἡλικία 10 ἐτῶν ἄρχισε νὰ ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ ποδόσφαιρο. Πρῶτα στοὺς δρόμους τῶν Πετραλώνων. Ἐκείνη τὴν ἐποχή, στὴν γειτονιά του, κυριαρχοῦσαν τὰ ὀνόματα τῶν Μπέμπη, Πετροπούλου, ποὺ ἔπαιζαν στὸν Ὀλυμπιακὸ καὶ Παναθηναϊκό. Τὸ ποδόσφαιρο τὸν τράβηξε σὰν μαγνήτης. Ἐνῶ εἶχε σωματικὰ προσόντα νὰ ἐξελιχθῆ σ' ἕναν καλὸ μπασκεμπωλίστα ἢ ἀθλητὴ στίβου, αὐτὸς... ἐρωτεύτηκε τὴν μπάλλα.

Τὸ πρῶτο ἐπίσημο σωματεῖο, ποὺ δέχτηκε τὶς ὑπηρεσίες του ἦταν ἡ Α.Ε. Πετραλώνων. Στὴν ὁμάδα αὐτὴ τὸν εἶδαν οἱ Φωστηριῶτες καὶ σὰν γείτονα τοῦ σωματείου τους τὸν κάλεσαν νὰ μεταπηδήση στὸν «φονέα τῶν γιγάντων»— ὅπως ἔχει ἀποκληθῆ ὁ Φωστήρ.

Κανεὶς δὲν ἔδωσε σημασία στὴ μεταγραφὴ αὐτή, ποὺ πραγματοποιήθηκε ἔναντι πενιχροῦ ποσοῦ. Κι' ὅμως ὁ Φωστῆρας εἶχε κάνει μιὰ πρώτης τάξεως ἐπιτυχία. Γιατὶ ὁ Κοντοπαντελῆς ἦταν ἕνα ταλέντο. Ἕνας θησαυρός. Ἡ ἄνοδος τοῦ Φωστῆρος κατὰ τὸ ἐφετεινὸ πρωτάθλημα ὀφείλεται στὴν ἀνανέωσι τῶν παικτῶν του. Μέσα δὲ σ' αὐτοὺς τοὺς νέους ὁ Κοντοπαντελῆς κατέχει ξεχωριστὴ θέσι. Ἡ πρώτη συμμετοχή στὴν Α΄ ἑνδεκάδα τοῦ Φωστῆρος ἔγινε τὸ 1960, ὅταν ἔπαιξε ἐναντίον τοῦ Παναθηναϊκοῦ. Ἡττήθηκε βέβαια ἡ ὁμάδα του (μὲ 5—2) ἀλλὰ ὁ Κοντοπαντελῆς «στάθηκε». Ὅλοι ἐκφραστήκανε κολακευτικὰ γιὰ τὸν «ψηλὸ καὶ ὀστεώδη» δεξιὸ μπάκ. Ἀπὸ τότε τὸ ἄστρο του ὄχι μόνο δὲν ἔσβυσε, ἀλλὰ καὶ ἄρχισε νὰ λάμπη ἀκόμα περισσότερο. Ἀπὸ δεξιὸς μπάκ, πέρασε σ' ὅλες τὶς θέσεις τῆς ἀμύνης καὶ τώρα μονιμοποιήθηκε ἀριστερὸς μπάκ. Στὴν ἴδια θέσι ἔπαιξε καὶ μὲ τὴν ἐθνικὴ Νέων στὴ Σμύρνη. Ἤδη, συμπεριλήφθηκε καὶ στὴ νέα Ἐθνική.

Οἱ φίλαθλοι ποὺ θαύμασαν ἐφέτος τὸν Φωστῆρα γιὰ τὰ ἐκπληκτικά του ἀποτελέσματα, πρόσεξαν πὼς τὸ «νέο αἷμα» (Τσῶχος, Σιατούνης, Κοντοπαντελῆς καὶ Δρακόπουλος), εἶχε κάνει τὸ θαῦμα του στὸν κουρασμένο ὀργανισμό...

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ—ΠΟ„ ΤΗΣ 22-4-62

Συμβουλές, ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1	ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ (Κύπελ.)	2 Χ
2	ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΚΟΖ.—ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣ. (Κύπελ.)	2
3	ΠΑΟΚ — ΑΡΗΣ ΘΕΣ. (Κύπελ.)	1 Χ 2
4	ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΠΕΙΡ. — ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ	1 Χ 2
5	ΑΣΠΙΣ ΞΑΝΘΗΣ—ΦΙΛΙΠΠΟΙ ΚΑΒ.	1
6	ΑΣΤΗΡ ΑΘΗΝ. — ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ	1 Χ 2
7	ΔΙΑΓΟΡΑΣ ΡΟΔΟΥ— ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΑΘ.	1 Χ
8	ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΒ.—ΟΡΦΕΥΣ ΞΑΝΘΗΣ	1
9	ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΒΟΛΟΥ—ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΛΑΜ.	1
10	ΟΜ. ΠΡΑΣΙΝΑ ΠΟΥΛΙΑ—ΠΑΓΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ	2 Χ
11	ΠΑΝΑΥΠΛΙΑΚΟΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΛΑΜ.	1
12	ΝΟΒΙ ΣΑΝΤ — ΕΡ. ΑΣΤΗΡ	1
13	ΠΑΡΤΙΖΑΝ — ΒΟΪΒΟΝΤΙΝΑ	1

Ἀναπληρωματικοί:

1	ΑΒΕΡΩΦ ΙΩΑΝ. — ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΑΡ.	1
2	ΣΑΦΡΑΜΠΟΛΙΣ — ΡΟΔΙΑΚΟΣ	1

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἄλλοτε οἱ διασυλλογικοὶ ἀγῶνες στίβου εἶχαν εἰσιτήριο πέντε δραχμῶν. Τώρα καταργήθηκε. Ὅπως λέγεται, ἡ κατάργησί του ἀπὸ τὸν ΣΕΓΑΣ ὀφείλεται σὲ ἐπιθυμία τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.

— Ὁ ἀρχηγὸς τῆς τουρκικῆς ὁμάδος, Γαλατᾶ Σεράϊ, ταλαντεύτηκε πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήση στὸ μάτς μὲ τὸν Ὀλυμπιακὸ τὸν ἱκανὸ παίκτη Σουάτ.

— Ὁ λόγος εἶναι ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γαλατᾶ Σεράϊ φοβήθηκε νέα ἐπεισόδια. Ὅπως θυμοῦνται οἱ φίλαθλοι, πέρυσι ὁ Σουάτ εἶχε χτυπήσει τὸν Δομάζο. Ἀλλὰ ἡ διοίκησι τῆς Γαλατᾶ Σεράϊ, πρὸς τιμή της, τιμώρησε τὸν Σουάτ.

— Ἡ ἀγωνία τοῦ ἐκλέκτορος τῆς ἐθνικῆς Νέων κ. Κλ. Μαροπούλου τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα ἦταν μεγάλη. Αἰτία τὸ χαστούκι, ποὺ εἶχε δώσει ὁ Ἰταλὸς προπονητὴς κ. Μαρτίνι στὸν ποδοσφαιριστὴ Πλέσσα.

— Ὁ κ. Μαρόπουλος ἀγωνίστηκε γιὰ νὰ μπορέση νὰ πείση τὸν Πλέσσα νὰ μετάσχη τῆς ἀποστολῆς στὴν Ρουμανία. Ὁ νεαρὸς παίκτης δὲν ἤθελε οὔτε νὰ βλέπη οὔτε ν' ἀκούη τὸν κ. Μαρτίνι...

— Ἡ Ἐπιτροπὴ Φιλάθλου Ἰδιότητος, ἀνέκρουσε πρύμνα... Ἀφοῦ προσπάθησε νὰ σκαλίση στ' ἄπλυτα τοῦ ποδοσφαίρου, τελικῶς σταμάτησε τὶς ἐνέργειές της, γιατὶ διεπίστωσε ὅτι κινδύνευε ἡ ὑπόστασί της...

— Ὁ νεαρὸς κυνηγὸς τῆς ΑΕΚ Ζάγκυλος, ἐγκατέλειψε ξαφνικὰ τὴν ὁμάδα του καὶ ἐπέστρεψε στὴν Κύπρο. Πρὶν φύγη πῆγε στὸ κατάστημα τοῦ προπονητοῦ κ. Τζανετῆ γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήση.

— Φαίνεται, ὅμως, ὅτι μετενόησε κι' ἀντὶ χαιρετισμοῦ μίλησε μαζί του γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα. Τὸ ἴδιο βράδυ ἔφυγε καὶ τὴν ἐπομένη οἱ διοικοῦντες τὴν ΑΕΚ ἔμειναν ἔκπληκτοι ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί του. Τὸ μόνο ποὺ σκέπτονται τώρα εἶναι πῶς θὰ πάρουν πίσω τὶς 300 χιλιάδες, ποὺ εἶχαν δώσει γιὰ τὴν ἀπόκτησί του.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ ΣΕΡΑΪ—ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ

Ἡ ρεβάνς τοῦ ἀγῶνος Ὀλυμπιακοῦ—Γαλατᾶ Σεράϊ προσδιωρίστηκε γιὰ τὴν προσεχῆ Τετάρτη στὴν Κωνσταντινούπολι. Ὁ ἀγῶνας θὰ διεξαχθῆ γιὰ τὸ Βαλκανικὸ Κύπελλο.

Ο Π.Α.Ο. ΣΤΗ Ν. ΥΟΡΚΗ

Ἡ μετάβασι τοῦ Παναθηναϊκοῦ στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ Σικάγο εἶναι ὁριστική. Καθωρίσθηκαν μάλιστα καὶ οἱ ἡμερομηνίες. Ἡ ἀναχώρησι τοῦ ΠΑΟ θὰ γίνη στὶς 28 Ἰουνίου καὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ διεθνοῦς τουρνουὰ ὡς ἑξῆς:

Κυριακὴ 1η Ἰουλίου: Παναθηναϊκὸς— Ἔλφστμπουγκ Σουηδίας στὴ Ν. Ὑόρκη.

Παρασκευὴ 6 Ἰουλίου: Παναθηναϊκὸς— Βίνερ Αὐστρίας στὸ Σικάγο.

Κυριακὴ 15 Ἰουλίου: Παναθηναϊκὸ — Σαραγόσσα Ἱσπανίας, στὴ Ν. Ὑόρκη.

Σάββατο 22 Ἰουλίου: Παναθηναϊκὸς — Μπελενένσες Πορτογαλίας, στὴ Ν. Ὑόρκη.

Κυριακὴ 29 Ἰουλίου: Παναθηναϊκὸς— ΜΤΚ Οὐγγαρίας, στὴ Ν. Ὑόρκη.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΤΕΡΟΝ

Ὁ θεσμὸς τοῦ Κυπέλλου Ἑλλάδος πρέπει νὰ ἀλλάξη ριζικά. Τὸ νὰ ὁρίζωνται οἱ ἀγῶνες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τῆς πρώτης σειρᾶς τῶν τελικῶν ἰσοδυναμεῖ μὲ καταδίκη τῶν μικρῶν σωματείων. Γιατὶ αὐτὸ γίνεται. Ὁρίζονται ἀντίπαλοι ἕνα μικρὸ κι' ἕνα μεγάλο, μὲ ἀποτέλεσμα 99% γιὰ νὰ μὴ ποῦμε 100%, νὰ ἡττᾶται καὶ νὰ ἀποκλείεται τὸ μικρό. Τὸ καλλίτερο σύστημα διεξαγωγῆς εἶναι ἡ κλήρωσι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Εἶναι τὸ δικαιότερο καὶ ἄλλωστε ὅλες οἱ προηγμένες εὐρωπαϊκὲς χῶρες αὐτὸ ἐφαρμόζουν. Τὸ λόγο ἔχει ἡ ΕΠΟ καὶ οἱ Ἑνώσεις τῶν ποδοσφαιρικῶν σωματείων.

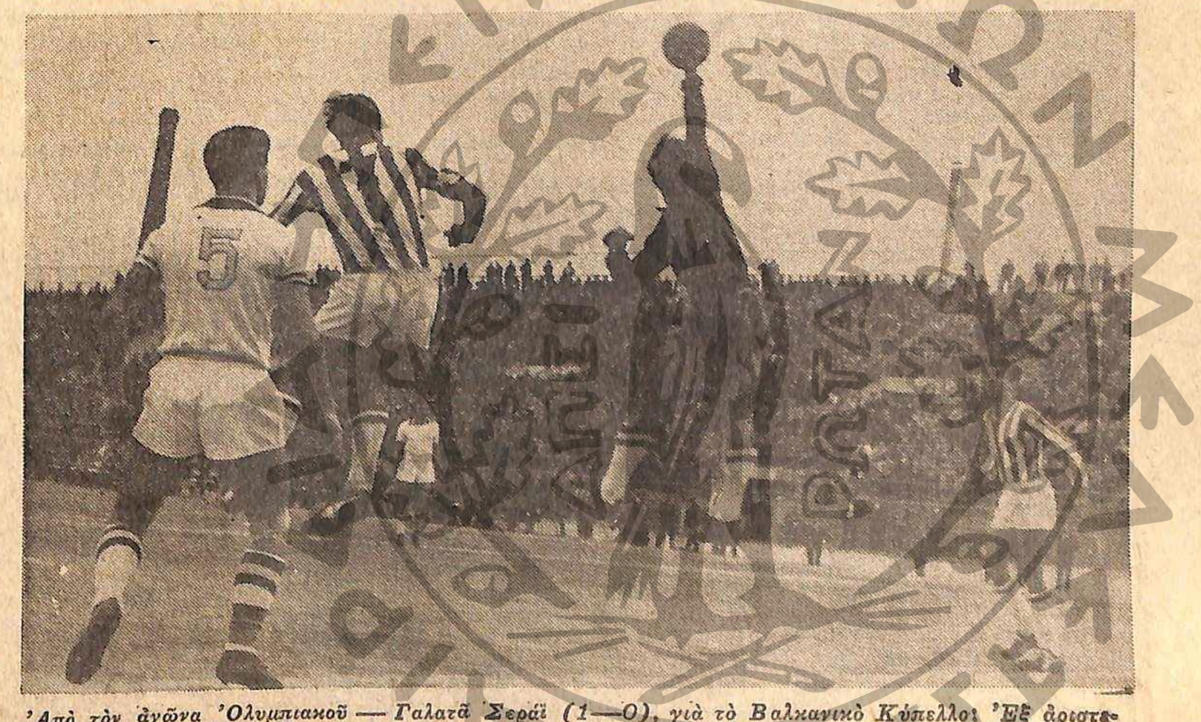

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα Ὀλυμπιακοῦ — Γαλατᾶ Σεράϊ (1—0), γιὰ τὸ Βαλκανικὸ Κύπελλο: Ἐξ ἀριστερῶν ὁ Μπαχρή, ὁ Κ. Παπάζογλου, ὁ θαυμάσιος τερματοφύλαξ Ζουργκάϊ ἀποκρούων καὶ ὁ Ψῦχος.

Μεταξύ μας...

ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟΛΜΗΡΕΣ;

Σὲ μιὰ συντροφιά, στὸ Παρίσι, εἶχα συναντήσει ἕναν κοσμοπολίτη μαίτρ, φίλο τῆς χώρας μας: «Καὶ οἱ ἐντυπώσεις σας ἀπὸ τὸ ντόσιμο τῆς 'Ελληνίδας»; εἶχε ἀναβλύσει αὐθόρμητα ἡ ἐρώτησι στὰ χείλη μου. 'Ο ἄνθρωπος μὲ εἶχε κυττάξει κατάματα: «Ἔχετε ὄμορφες γυναῖκες στὴν 'Ελλάδα. Πολὺ ὄμορφες. Τόσο ὄμορφες, ποὺ κάθε κουτουριὲ θὰ χαιρόταν νὰ τὶς ντύνη. Δὲν ξέρω ὅμως τί τοὺς λείπει. Ἔμεινα, ἄλλωστε τόσο λίγο, ποὺ δὲν εἶμαι σίγουρος πὼς ἡ ἐντύπωσί μου εἶναι σωστή. Νά: νομίζω πὼς δὲν εἶναι τολμηρὲς ὅσο πρέπει. Φαντάζομαι πὼς περιμένουν πρῶτα νὰ δοῦν κάτι καινούργιο, φορεμένο ἀπὸ μιὰ ξένη ἢ ἀπὸ μιὰ φίλη τους ποὺ μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ ἕνα ταξίδι στὴ Γαλλία ἢ στὴν 'Ιταλία, γιὰ γ' ἀποφασίσουν νὰ τὸ θάλουν κι' αὐτές. Καὶ τότε συμβαίνει νὰ βλέπῃ κανεὶς πολλὲς φορὲς στοὺς δρόμους τῆς ὡραίας σας πατρίδας τὸ ἄλλο ἄκρο, δηλαδή, πολλὲς κοπέλλες ντυμένες ὁμοιόμορφα, ἐνῶ θὰ μποροῦσε ἡ κάθε μιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸν δικό της τύπο. 'Αλλά, στὸ κάτω-κάτω, τί εἶναι Μόδα; Μόδα δὲν εἶναι ἡ χαρά, ἡ ἱκανοποίησι νὰ βάλῃς, πρῶτη ἐσὺ κάτι ποὺ σὲ λίγο πρόκειται νὰ βάλῃ ὅλος ὁ κόσμος; Νᾶσαι ἐσὺ ποὺ θὰ φορέσῃς πρώτη καὶ καλύτερη τὸ αὐθεντικὸ καινούργιο μοντέλο, ποὺ μετὰ θὰ κοπιάρῃ ὅπως μπορεῖ καὶ ἡ μοδιστρούλα τῆς γειτονιᾶς καὶ τελικὰ θὰ κατανtήσῃ ἀγνώριστο ἀπὸ τὴν πολλὴ ταλαιπωρία;»

Αὐτὰ μοῦ ξανάρθαν στὸ μυαλό προχθὲς, καθὼς καμάρωνα τὴν καινούργια κολλεξιὸν τοῦ οἴκου Δεκάρζα. "Ολο πλεκτά. Τολμηρὲς ἐμφαπτικὲς δημιουργίες γιὰ ὁλόκληρο τὸ εἰκοσιτετράωρο, φτιαγμένες γιὰ τὴν γυναῖκα ποὺ ἔχει ἀπαιτήσεις, ποὺ τὸ χόμπυ της εἶναι γιὰνται κομψή. Ολόμαλλα σύμμικτα καὶ βαμβακερὰ πεννιέ, γκαζέ, μερσεριζέ, σὲ χρώματα ἐντυπτρέν. "Ενας σπάταλος, γενναιόδωρος πλοῦτος σχεδίων, ἀπροχρώσεων, μεγεθῶν. Ἰδιαίτερα αὐτὰ τὰ αἰθέρια, μοναδικὰ μερσεριζὲ τῆς Δεκάρζα ποὺ φέτος εἶναι στὴν πρώτη—πρώτη γραμμή, παντοῦ στὴν Εὐρώπη. "Ολα μοντέλα ποὺ μόλις εἶχα δῆ στὶς ἐπιδείξεις τοῦ Παρισιοῦ, τῆς Φλωρεντίας, τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Μιλάνου, στὴν ἴδια ἔξοχη ἐκτέλεσι, στὸ ἴδιο φίνο τελείωμα, στὶς ἴδιες φωτεινὲς ἀποχρώσεις, ἀλλὰ σὲ τόσο προσιτὲς καὶ προσγειωμένες τιμές.

Καθὼς ἐκύτταζα μὲ ἱκανοποίησι, ἡ ἀλήθειά μοῦ φανερώθηκε ξαφνικά. Εἶναι, ἀναμφισβήτητο, ἡ 'Ελληνίδα δὲν εἶναι πιὰ ὅπως τὴν εἶδε ὁ Γάλλος μαίτρ. "Εχει ἀλλάξει. "Εχει ἐξελιχθῆ. "Εχει γίνει Εὐρωπαία. Μόλις βρέθηκε τὸ καινούργιο καὶ τολμηρὸ μαγαζὶ ποὺ τῆς πρόσφερε αὐτὸ ποὺ ἔχει κάθε γυναίκα στὴν Εὐρώπη, δηλαδὴ τὴν τελευταία δημιουργία, τὸ ραφινάτο μοντελάκι, τὴν ἀπαράμιλλη ποιότητα, τὴ μοντέρνα γραμμή, ἡ 'Ελληνίδα τὸ ἀγκάλιασε καὶ τὸ ἔκανε δικό της. Πόσο ἄλλαξαν τὰ πράγματα μέσα σὲ λίγα χρόνια! Θὰ ἔπρεπε, σίγουρα νὰ ξανάρθῃ στὴν 'Ελλάδα ὁ Γάλλος φίλος μας γιὰ νὰ διαπιστώσῃ τὴν διαφορά, νὰ δῇ ὅτι ἡ 'Ελληνίδα ὄχι μόνον ξέρει νὰ ντύνεται μὲ πολὺ γοῦστο, μὲ ἐκλεκτικότητα, μὲ γνῶσι τοῦ τί φορίεται διεθνῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ τολμᾷ, καὶ νὰ ἀναπτύσσῃ τὸν τόπο της ὅπως πρέπει.

'Αλήθεια, ξέρετε ὅτι σὲ λίγο ἡ Δεκάρζα κλείνει τὰ τέσσερά της χρόνια καὶ μπαίνει στὸ πέμπτο; "Εχει γίνει τόσο πολὺ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, ὥστε δὲν μποροῦμε νὰ τὸ πιστέψουμε ὅτι πέρασε τόσο γρήγορα ὁ καιρός. Μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία τῶν γενεθλίων της, καὶ γιὰ νὰ δείξη ἐμπρακτα τὴν εὐγνωμοσύνη στὶς ἀγαπημένες καὶ πιστὲς φίλες της ποὺ τὴν περιβάλλουν μὲ τὴν ἀγάπη τους, ἐγκαινιάζει τὸν ἑξῆς χαρούμενο κύκλο:

1. Κάνει ἔκπτωσι 10% σ' ὅσες φίλες της προσκομίσουν ἀποδείξεις τῆς αὐτῶν τῶν τεσσάρων ἐτῶν, ἀξίας 1.000 δραχμῶν καὶ ἄνω. ("Οσες ἔχουν προσκομίσει ἤδη ἀποδείξεις μικροτέρας ἀξίας, μποροῦν νὰ τὶς συμπληρώσουν στὶς 1.000 δρχ. γιὰ νὰ ἔχουν κι' αὐτὲς τὴν ἔκπτωσι αὐτὴ σ' ὅ,τι ψωνίσουν).

2. Φυσικά, κάνει τὴν ἴδια ἔκπτωσι τοῦ 10% σ' ὅσες φίλες της ψωνίσουν εἴδη ἀξίας 1.000 δραχμῶν καὶ ἄνω.

3. Τὴν ἴδια ἔκπτωσι 10% κάνει στὶς φοιτήτριες καὶ στὶς ὑπαλλήλους, ποὺ τόσο δίκαια καὶ τόσο ἐπίμονα εἶχαν ζητήσει νὰ περιληφθοῦν καὶ αὐτὲς στὸν κύκλο τῶν πιστῶν Δεκαρζικῶν. Ἐπίσης, καὶ στὶς μαθήτριες τῶν τριῶν τελευταίων τάξεων τοῦ Γυμνασίου ποὺ ἀρίστευαν πέρυσι.

4. Μὴν πεταχτῆτε τὶς ἀποδείξεις σας τῆς Δεκάρζα ἀπὸ 15 'Απριλίου μέχρι 15 Μαΐου 1962. Οἱ ἀποδείξεις αὐτὲς ἔχουν ἰδιαίτερη ἀξία καὶ θὰ σᾶς δώσουν πολλὲς κι' εὐχάριστες ἐκπλήξεις. Τί ἐκπλήξεις; Θὰ σᾶς τὸ πῶ πολὺ σύντομα.

Καὶ γιὰ γ' ἀνταμείψω ὅσες εἶχαν τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν εὐγένεια νὰ μὲ διαβάσουν ὡς τὸ τέλος, ἡ Δεκάρζα θὰ κάνῃ τὴν ἴδια αὐτὴ ἔκπτωσι τοῦ 10% καὶ σ' ὅσες κόψουν αὐτὸ μου τὸ ἄρθρο μὲ τὸ ψαλίδι καὶ τὸ φέρουν στὴν Δεκάρζα, 'Ερμοῦ 6, (στοὰ Δεκάρζα) καὶ Πατησίων 141 (στάσις Κεφαλληνίας) μέχρι τὶς 15 Μαΐου 1962.

Κ.

Υ. Γ. — Φυσικά, ὅλα αὐτὰ ἂν τὸ χόμπυ σὰς εἶναι νὰστε κομψές...

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

ΑΣΠΡΟ

Σῆμα ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ

★ 'Από σήμερα κάθε διαλεχτὸ προϊὸν τοῦ συνεταιρισμοῦ 'Αγελαδοτρόφων 'Ασπροπύργου ΓΑΛΑ - ΓΙΑΟΥΡΤΙ - ΠΑΓΩΤΟ θὰ φέρῃ τὸ σῆμα ΑΣΠΡΟ

★ τὸ σῆμα ΑΣΠΡΟ ἀποτελεῖ ἐγγύησιν ποιότητος, ἐγγύησιν ὑγείας, ἐγγύησιν ἀγνότητος γιὰ κάθε οἰκογένεια.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ "ΑΣΠΡΟ„

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠ'

HARD as NAILS

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

•Ἐφιστῶμεν τὴν ΠΡΟΣΟΧΗΝ ΣΑΣ, ὅπως μὴ συγχέητε τὸ γνωστὸν ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ προϊὸν "HARD as NAILS„(ἐναντίον τοῦ σπασίματος τῶν ὀνύχων) μὲ οἱαδήποτε ἄλλα προσφάτως κυκλοφοροῦντα προϊόντα εἰς τὴν ἀγοράν, 'Ελληνικῆς κατασκευῆς.

•Διότι τὸ "HARD as NAILS„ εἶναι γνήσιον ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ προϊόν, τὸ ὁποῖον εἰσάγομεν ἐξ Η.Π.Α., ἀπὸ τὸν ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ Οἶκον τῆς ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ, SALLY HANSEN.

•Ὅταν θὰ ἀγοράσετε ἕνα "HARD as NAILS„ γιὰ τὰ νύχια σας, ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ τὴ συσκευασία του νὰ εἶναι ὅπως τὸ παραπλεύρως κουτάκι μας, σὲ χρώματα Βυσσινὶ καὶ Ἄσπρο.

•Τὸ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ "HARD as NAILS„ εἶναι ἀποτέλεσμα μακροχρονίων ἐπιστημονικῶν μελετῶν τοῦ Οἴκου SALLY HANSEN, NEW YORK.

•Τὸ γνήσιον "HARD as NAILS„ κυκλοφορεῖ στὴν 'Αμερικὴ καὶ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, τελευταῖως δὲ καὶ στὴν 'Ελλάδα.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΚΥΠΡΙΕΣ

'Η Κούλα 'Αναξαγόρου, (17 χρόνων). 'Ομορφίτα Λευκωσία. Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα τους μερικὰ γραμματόσημα.

'Η Μάρω 'Ανδρέου, (15 χρόνων), καὶ ἡ Σ. 'Ανδρέου, (16 χρόνων). Εὐριπίδου 33, Μόρφου, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Η Ξενούλα Σοφοκλέους, (14 χρόνων) καὶ ἡ Εἰρηνούλα Σοφοκλέους, (16 χρόνων). Σικελιανοῦ No 14, Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Η Ἀλίκη Γεωργίου, (17 χρόνων), Ἀχιλλέως No 14, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλική καὶ ἀγγλική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

'Ο Α. 'Ιωαννίδης Στρόβολος, Λευκωσία. Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μὲ 'Ελληνίδες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴν 'Αλεξάνδρεια.

'Ο Θ. Μαυρομάτης, "Αγιος 'Ιωάννης ('Αγροῦ), Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες 'Ελληνίδες, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας, καθὼς καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Ο Ζ. Χριστοδουλίδης, Χανδριά. Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

'Ο Γιαννάκης Α. Μελισσάς, "Αγιος Παῦλος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Α. Κυπριανοῦ Μπουμπουλίνας No 20 Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ 'Ελληνίδες μαθήτριες ἡλικίας 15—18 χρόνων, ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὴν Κύπρο.

'Ο Α. Χαραλαμπίδης, 'Αγλαντζιά. Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 15—19 χρόνων, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιας πραγματικῆς φιλίας.

'Ο Ἀνδρέας Εὐαγγελίδης, (18 χρόνων), Ὑψώνας, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

'Ο Α. Χριστοδουλίδης, (17 χρόνων). Κανάρη No 9, 'Αγιοι 'Ομολογηταί, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 15—18 χρόνων, ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν 'Αθήνα μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Α. Χριστοφόρου, (24 χρόνων) Τμῆμα Διαβατηρίων, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

'Ο Κ. Γεωργίου, Σεϋχελλῶν No 5, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 15—20 χρόνων, ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Γ. Δημητριάδης, "Οθωνος No 22, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες νέες ἡλικίας 16—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Ἀλέξης Κοντόσης, Θησέως No 47, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Σκιπίων Παπαχαρίτος, Ἁγίας Φυλάξεως No 40, Λεμεσός, Κύπρος ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο Ἀντωνάκης Κουσιουμῆ, (19 χρόνων). Τρίκωμον, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Ἀνδρέας Κυριάκου, Ταχ. Κιθ. 203, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ 'Ελληνίδες, ἡλικίας μέχρι 35 χρόνων, ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ.

'Ο Παῦλος Κωνσταντινούδης, Γερολιδᾶς καὶ 'Ο 'Ιάκωβος 'Ηρακλέους, "Αχνα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, ἡλικίας 14—20 χρόνων, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Γ. Παρλέρης, Τρυπημένη, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο 'Ιωάννης 'Αναστασιάδης, Τρόοδος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 16—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Η. Λεωνίδας Μαραθῶνος No 65 'Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Α. 'Αθανασίου, Δημοφῶντος No 23, Βαρώσια. Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὰ προάστεια, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Α. Ἀδαμίδης καὶ ὁ Νίκος Εὐαγγελίδης, Ζήνωνος Κιτιέως 120 Λάρνακα, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' τὴν 'Αθήνα καὶ τὴ Θεσσαλονίκη, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

'Ο RAKI SAKILA, M)V Panaghia Theoskepasti S.G. Embiricos, LTD, 17) 19 Mark Lane Dunster House London E.C.3, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η EMILIA ANAPA, (22 χρόνων), Kumbaraci Haci Mim Kulhan Sokak No 32, Tophane, Istanbul. Turkiye. θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—28 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Η DOUIS ASSEM, 91 Rue Goumhouria Cairo U.A.R., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους σοβαροὺς καὶ εὐκατάστατους, ἡλικίας 30—40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η LILI PAPALIGOURA, 1 Michael St. Maitland N.S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους, ἡλικίας 26—30 χρόνων, ἀπὸ τὰ Δωδεκάνησα καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ Ρόδο, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὴ μετανάστευσι. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

'Η MATINA KOKKINOU, Istikial Cad. Cakirvoglu Ap. No 32)3 Beyoglu, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Η POPI ILIADOU, Tarlabasi Aya Ap. 8)6 Istanbul Turkiye ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Η V. SOARES, Albertus St. 4, K·o·ln, Deutschland, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μ' ἕνα σοβαρὸ καὶ εὐπαρουσίαστο κύριο, ἡλικίας 35—45 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Η LANA, Abdullah Sok Zafer Apt. So 1)5 Taxim Beyoglu, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους, ἡλικίας 28—35 χρόνων, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

'Η LIZA, ἡ LITSA καὶ ἡ LIDIA, (15 χρόνων ὅλες), Cihangir Cadd. Platin Ap. No 9—11)3, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Η V. ATHANASIOU, Edirnekapi Hoca Cakir Sok No 14, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα.

'Η J. COUMERI, 13A Kirchenlamitz Winterling Fabrik, Germany, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένους νέους, ἡλικίας ἀνω τῶν 30 χρόνων στὴ γερμανικὴ γλῶσσα.

'Η Ε. PANAYIOTOU, (33 χρονῶν) 2 Bostan Said (Bab — El — Louks) Cairo, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ κυρίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

'Η KATIA ECONOMOU, 10 Bedak 10, Abd—El Aziz, Cairo, Egypte, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ κυρίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

'Η Ε. ΙΟΑΝΝΙΔΟΥ, 28 Richmond Crescent No 1, London, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ — ποστάλ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο Α. Ρ. S., Oberhausen Christian Steger St. 31, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸ 'Ηράκλειο Κρήτης.

'Ο ΙΟΑΝΝΙS SBILIRIS καὶ ὁ STEFANOS GENERALIS, Frankfurt R'o'delheim Esch. Bornerland Strasse 20, Germany, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, ἡλικίας 20 — 35 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο SPIROS CHATZAMBRILAN, Neuendettelsau 'Ο'Ansbach Schleifweg 25, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 18—25 χρόνων, οἰκονομικὰς ἀνεξάρτητες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο ANASTASIOS PASTRAS, Datten Feld Sieg, Baums Chule, Germany, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο VASILIOS PAPPAS, Sehnd) Hannover Kaliwerk Fridrichshall, Germany, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 18—22 χρόνων, ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο GEORGIOS ALEXOPOULOS καὶ ὁ IAKOVOS KOFINAS, B.A.S.F., Ludwishafen Rhein, GU, 527—25, Germany, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ CONSTANTINOS GERANIS, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι.

'Ο S. STAMATOUKOS, Morlan St. 21, Bottrop, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ 'Ελληνίδες, ἡλικίας 17—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο JOHN SFATHIS, (20 χρόνων), Anna St. Urana N.S.W., Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 15 — 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο TAKIS TZIMAS, Brackwede Bel Bielefeld Glockenweg 10, Germany, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο NICK RIGAS καὶ ὁ GEORGE SABOS, Pienet Restaurant, 51 Quenston St., St. Catharines, Ontario, Canada, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο CONSTANTINOS DIMOPOULOS, Seumann St. No 15, Germany, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 20—30 χρόνων, ἀπ' ὅλη τὴν Εὐρώπη.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

... Μὴν τὸ πολυσκέπτεσαι Μανώλη, Νουνοῦ μὲ ζάχαρι νὰ πίνῃς καὶ θὰ μὲ θυμᾶσαι!

Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Δ)ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου ΙΩΑΝ ΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναΰδων 24. Παλαιὸν Φάληρον

Μποροῦσε νὰ πανδρευθῇ δίχως προῖκα;

Γιατί
νά κουράζεσθε άφοῦ
ὑπάρχει τό
BAB-O
• Ἐργάζεται μόνο του αὐτομάτως
χωρίς δική σας ἐπέμβασι.
• Ἀπολυμαίνει τελείως χάρις στό Diaphene.
• Ὅ,τι ἀγγίζει τό κάνει σάν καινούργιο.
ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ - ΞΕΜΥΡΙΖΕΙ
ΔΟΧΕΙΑ
ΧΥΤΡΕΣ
ΚΑΤΣΑ-
ΡΟΛΕΣ
ΜΠΑΝΙΑ
ΠΟΡΣΕ-
ΛΑΝΕΣ
ΨΥΓΕΙΑ
ΠΑΤΩΜΑ-
ΤΑ Κ.ΛΠ.

Εγγυημένο ὅτι:
ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΦΘΕΙΡΗ
ΠΡΟΪΟΝ B. T. BABBIT-U.S.A.
ΣΤΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ἀχαρνῶν 98 — Ἀμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' ἑκάστην 10—12 καί 5—7½ ὡς καί ἐπί συνεντεύξει.
Τηλέφωνον 810.760

Τό SIDOLIN
ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ
ΓΙΑ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ
ΓΙΑ ΤΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΤΑ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ
ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ
ΤΖΑΜΙΑ & ΚΑΦΕΠΙΤΣΕΣ
ΧΡΗΣΙΣ
ΑΠΛΟΤΑΤΗ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ
ΣΤΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ
ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καί Στουρνάρα 28 (παρά τή Ὀμόνοιαν) 9—2 καί 5—7½ μ.μ. Τηλ. Νέου 523.708.

Ὁ VASOS CHRISTOFOROU, (21 χρόνων) Farnlex Road, S. Norwood 3. E. 25, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες, ἡλικίας 16—21 χρόνων, ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή σκέψεων καί τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

Ὁ PANAYIOTIS LAZARIDES, Rue Derriere L' Hotel No 435, Micheroux, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων καί κάρτ — ποστάλ.

Ὁ DONATOS KEKKAS, Datten Feld Sieg Baums Chulen, Germany, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, ἀπό τήν Ἑλλάδα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ SOFOKLIS MICHA·I·LIDES, Cihangir Akarsu Cad., Emek Apt. No 46, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ EMMANOUIL HATILIADIS. Essl. Mett ngen M.E., Geb'a ude S.G., Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες, ἡλικίας 17—24 χρόνων, ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τό γάμο.

Ὁ D. PHILIPPOGLOU, Gottlieb. Eppinker, Denkdorf Esslingen., Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ εὐπαρουσίαστες καί μορφωμένες νέες, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων, ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τό γάμο.

Ὁ DINO CAMPANINI, Via Speraz-zella 173, P)SSO Chianese, Napoli, Italia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ μορφωμένες Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—26 χρόνων, στήν ἑλληνική, ἰταλική καί γαλλική γλῶσσα.

Ὁ M. XARCHIS, (22 χρόνων), 85A Melrose Street North Melb. Vic. Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ G. MANOS, 2 Peter St. South Yarra Melbourne, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ μιά ἑλληνίδα ἡλικίας 18—23 χρόνων, ἀπό τό ἐσωτερικό ἤ τό ἐξωτερικό, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ NICK MAKARIS, 51 Av.Wendt Geneve, Suisse, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἡλικίας 17—22 χρόνων, ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ ANESTIS KALANTIDES, (30 χρόνων) Plieningen Strasse 34, Bernhausen Filder, Germany, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ μορφωμένες νέες, ἡλικίας 25—30 χρόνων.

Ὁ CONSTANGELOS MORFIS, Mᵘu·nchen 54, Dachauer St. 66β—13—63, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας, καθώς καί ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ TOMMY GRIBILAS, (21 χρόνων) Branstone RD 1A, Toronto, No 10, Ontario, Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἑλλάδα, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ GEORGE HONDROPOULOS, Beyoglu Ayazpasa Yarasa Sok. No 6 Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νά ἐσακολεῖσουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ D. STATHATOS, ὁ L. KOROIANNIS καί ὁ STELIOS KABILIS, Eret Str. 10, Neur)Rhein, Germany, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα.

Ὁ PONGRATZ FELIX, Albistrasse 19, Zurich 2)38, Helvetia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 25—30 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

Ὁ ANGELLO PANZARELLA, Via Filippo Corazza No 78, Palermo, Italia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καί τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων.

Ὁ CINO OLIVA, San Giorgio Morgeto, Reggio, Calabria, Italia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους καί νέες, κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἀθήνα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή σκέψεων καί γραμματοσήμων.

Ὁ M. DIMITRIOU, 67 Northchurch RD London No 1, G.K., England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα καί ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

Ὁ GEORGIOS DRITSAS, Rue Canope No 42, Camp De Cesar, Alexandrie, Egypie, UAR, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες καί νέους ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων.

Ὁ SAHAR S. VAHANIAN, Najar Trading Co, Tanir Square Bagnded, Iraq, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες, στήν ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

Ὁ P.V.T., SIEVE N. COLIADIS, (23 χρόνων) US 52525251 HQ Co 3D Bn School Regt Usaarms Fort Knox Kentucky, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, στήν ἑλληνική γλῶσσα.

Ὁ DIMITRIOS PAPADIMITRIOU καί ὁ Chl. CHRISOSTOMOU, Nettersstrasse 65, Altena Westf Germany, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες, ἡλικίας 18—26 χρονῶν, μέ σκοπό τό γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ C. BALLS, Rue Monswiie 210, Guaregnon, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο.

Ὁ MICHA·I·L MICHA·I·LIDES, Baltmannweiler Garten Str. 1, Kreis Esslgen, Germany, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 16—29 χρόνων, κατά προτίμησι ἀπό τήν περιοχή τῆς Δράμας.

Ὁ Leg. PANAYIOTIS DOGDANOU, S.P., 88.366 A.F.H., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—28 χρόνων.

Ὁ IOANNIS REPPAS, Frankfurt A)M Alte Gasse St. 36, Bei Schmidt, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες, ἡλικίας 18—22 χρόνων, ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τό γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ ANASTASIOS WAGIAS, Senne I 21A Hauptstrasse 1861, Kre.s Bielefeld, Germany, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νεες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας, καθώς καί ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ CHAKALAMBOS, (17 χρόνων), Sebastian Weh — Tiefbaunternehmung Bad Waldsee Wurt Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 15—18 χρόνων, ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἀμερική καί Αὐστραλία, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς γνωριμίας καί ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ A. TERZIS, Rue Demechk No 50, Heliopolis, Egypte, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φ-ιλίας.

Ὁ EMILIOS ARCHITEKTONIDES, Esslingen Sirnau Meisenweg St. No 3, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 17—22 χρόνων, ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τό γάμο, Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ ARISTIDIS SARANTOS, 19 Victory Blvd, Staten Island N.Y., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ σοβαρές νέες, ἡλικίας 17—20 χρόνων, ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ N. THEODORIDES, Wien 16, Demuthgasse 44, Austria, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες, ἡλικίας μέχρι 21 χρόνων, ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τά νησιά, ἡλικίας μέχρι 21 χρόνων, μέ σκοπό ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ THANOS ATHANASIADIS, Cad. Mata Ap. No 63)6 Hamalbasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες, ἡλικίας 15—20 χρόνων, ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

Ὁ GEORGE POUZIOS, (21 χρόνων), 404 Regent St., London, Ontario, Canada, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες, ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τή μετανάστευσι. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νά ἐσακλείσουν στό γράμμα μιά φωτογραφία τους.

Γιά νά γιορτάσετε τό Πάσχα, πρίν ἀγοράσετε ΗΛΕΚΤΡΟΦΩΝΟ ἤ ΠΙΚ-ΑΠ
Ζητῆστε νά ἀκούσετε τό
SUPRAPHON
(ΣΟΥΠΡΑΦΩΝ)

• Τό τελειότερο στό εἶδος του
• Σέ κομψότατο εὐρωπαϊκό θαλιτσάκι.
• Γιά ὅλους τούς δίσκους, 4 ταχυτήτων.
• Τελεία ἀπόδοσις.

Ἠλεκτρόφωνο Δρχ. 1.800
ΠΙΚ-ΑΠ » 950
ΖΗΤΕΙΣΤΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟ
Γ. Α. ΤΣΑΓΓΑΡΑΚΗΣ
Χαλκοκονδύλη 33
Τηλ. 534374 - ΑΘΗΝΑΙ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τά ἀπό γεύματα μόνον ἐπί συνεντεύξει. Χαρ Τρικούπη 113. — Τηλ. 613.610 Οἰκία 70.752.

Ἠλεκτρική σκούπα
NILFISK

Ἡ χαρά κάθε νοικοκυρᾶς
• 2 ρυθμίσεις ἀπορροφήσεως.
• 10 ἐξαρτήματα γιά κάθε ἐργασία.
• Ἡ καταλληλότερη γιά τά χαλιά σας.
• Χαρτινες σακκοῦλες γιά 100% ὑγιεινό καί εὔκολο ἀδειασμα.
• ΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΕΓΓΥΗΣΙΣ
Πωλεῖται σέ ὅλα τά καλά καταστήματα Ἐπίδειξις δωρεάν
NILFISK
ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: EMBIOM Ε.Π.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 5 - ΤΗΛ. 614.521 - 626.624

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό μάτι τοῦ Βούδα

Ὁ ΣΒΑΜΠ κύτταξε μακρυά, σκιάζοντας τά μάτια μέ τό χέρι του. Εἶχαν περάσει τό σταχτί φάρο. Τώρα διέκρινε τίς ψηλές καπνοδόχες.

— Ἐ, τό βράδυ πιά στό σπιτάκι μου, εἶπε γελαστά.

— Εἶσαι χαρούμενος, ποῦ θά ξαναδῆς τούς δικούς σου! εἶπε ὁ κύριος Σέγκουϊκ, ποῦ καθόταν πλάϊ του.

— Καί σεῖς; Ἂν καί κάνετε τό ταξίδι αὐτό συχνά καί τόχετε συνηθίσει...

— Δέν εἶναι αὐτό. Μά ἐμένα δέ μέ περιμένει κανείς. Οἱ συγγενεῖς μου κατοικοῦν πέρα ἀπό τήν Ὀμάχα. Ἔχω χρόνια νά τούς δῶ. Καί μέ τό νά πηγαινοέρχομαι γιά τή δουλειά μου στήν Ἀμερική, δέν ἔχω σπίτι πουθενά!

— Λυπᾶμαι... εἶπε ὁ Σβάμπ.

Τώρα θυμόταν πῶς ὁ κύριος Σέγκουϊκ τοῦ εἶχε πῆ πῶς ἔκανε ἐμπόριο πολυτίμων λίθων. Εἶχαν γνωριστῆ στό ταξίδι. Καί, μ' ὅλο ποῦ ὁ Σέγκουϊκ θά τόν περνοῦσε πάνω ἀπό δέκα χρόνια, εἶχαν γίνει φίλοι. Ἔπαιζαν πίγκπόγγ, σκάκι, καθόταν ὥρες νά τόν ἀκούσῃ νά διηγῆται. Τόσο εὐχάριστος σύντροφος, κι' ἴσως δέ θά τόν ξανάβλεπε...

— Ἀκοῦστε, κύριε Σέγκουϊκ, φώναξε ξαφνικά ὁ Σβάμπ. Γιατί νά μήν ἔρθετε στό σπίτι μας, νά γνωρίσετε τούς δικούς μου; Ὁ πατέρας ἔχει κι' αὐτός ταξιδέψει πολύ. Βάζω στοίχημα πῶς θά σᾶς ἀρέση. Κι' ἂν παίξετε σκάκι, σίγουρα θά σᾶς κερδίση.

— Θά μ' εὐχαριστοῦσε νάρθω, Σβάμπ. Μά ἴσως οἱ δικοί σου... Ἄλλωστε πρέπει νά πάρω τό βραδυνό τραῖνο, γιά νάμαι αὔριο τό μεσημέρι στή Φιλαδέλφεια.

— Μπά! Παίγνετε τό πρωΐ τό ἀεροπλάνο καί πᾶτε μάλιστα νωρίτερα. Οἱ δικοί μου θά χαροῦν νά σᾶς γνωρίσουν... Κι' ὁ πατέρας... Ξέρετε ὁ πατέρας μοῦγραψε πῶς ἴσως ἔρθη στό βαπόρι.

— Θάρθῃ στό βαπόρι; φώτησε ὁ κύριος Σέγκουϊκ, παράξενα. Ἔχει δικό του γιοῦτ;

— Ὄχι!... Εἶναι... Κυττᾶξτε!... Δέν τό εἶπα; Στοιχηματίζω πῶς εἶναι ὁ πατέρας... φώναξε χαρούμενα ὁ Σβάμπ, δείχνοντας μακρυά.

Ὁ κύριος Σέγκουϊκ, σκύβοντας πάνω ἀπό τόν ὦμο του καί γελῶντας, εἶπε:

— Ὥστε αὐτός εἶναι ὁ πατέρας σου; Ἔχεις ἀλήθεια ἕνα μάτι, Σβάμπ!

Τό μαῦρο σημαδάκι, ποῦ εἶχε διακρίνει ὁ Σβάμπ νά προχωρῇ ἀπό τό Ψυειονμεῖο, φαινόταν τώρα καθαρά. Ἦταν μιά σταχτιά βενζινάκατος, ποῦ διευθυνόταν ταχύτατα πρός τό βαπόρι.

— Νά, νά ὁ πατέρας! φώναξε ὁ Σβάμπ, κουνῶντας ψηλά τό χέρι.

Στράφηκε νά δῇ τόν κύριο Σέγκουϊκ. Μά αὐτός εἶχε χαθῆ.

«Θά πῆγε νά τακτοποιήσῃ τά πράγματά του», σκέφτηκε λίγο ἀπογοητευμένος.

Στό μεταξύ, ἡ βενζινάκατος πλησίασε στή σκάλα, ποῦ εἶχαν κατεβάσει γιά τόν πιλότο. Καί σέ λίγο, εἶχε ἀνέβει ἕνας μεσόκοπος κοντούλης, μέ σταχτιά μαλλιά.

— Πατέρα! φώναξε χαρούμενος ὁ Σβάμπ. Ἐδῶ εἶμαι!

— Γειά σου, Σβάμπ!

Γιά μιά στιγμή, ἔλαμψαν τά μάτια του. Ἔπειτα, χτύπησε ἀφηρημένος τόν ὦμο τοῦ παιδιοῦ του καί προχώρησε πρός τό ἀξιωματικό τοῦ καταστρώματος, ποῦ τόν περίμενε ἀκίνητος. Κάτι εἶπαν σιγανά κι' ἔφυγαν πλάϊ-πλάϊ.

Κάποιος ἀκόμη, ἀνέβηκε. Ὁ Σβάμπ γνώρισε τόν Μπλάϊηκ τοῦ Τελωνείου. Φυσικά! Ὁ γέρος του ἀνέβηκε γιά τήν ὑπηρεσία του... Κι' αὐτός ὁ ἀνόητος πίστεψε πώς εἶχε ἔρθει γι' αὐτόν...

Ὁ Σβάμπ ἔτρεξε πίσω τους. Ἔπιασε τό χέρι τοῦ πατέρα του.

— Σέ πειράζει νάρθῶ μαζί σου, μπαμπᾶ;

— Τί εἶναι; εἶπε ἐκεῖνος, γυρίζοντας συνωφρυωμένος. Ἄ! Εἶσαι σύ. Ἔλα. Συνηθίζεις...

Πῆγαν ἴσα στό ταμεῖο. Κάτι εἶπε ὁ ἀξιωματικός, ποὺ τούς ὁδήγοῦσε. Ἀμέσως ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ὁ πατέρας τοῦ Σβάμπ μπῆκε μέσα. Σέ λίγο βγῆκε, κρατώντας μερικά μαῦρα στενόμακρα κουτιά, μιάν ἀπόδειξι κι' ἕνα κλειδί.

Προχώρησαν στήν ἀπάνω γέφυρα, πέρασαν ἀπό τήν κεντρική αἴθουσα, γύρισαν ἀριστερά. Κάπου σταμάτησαν... Μά τί ἤθελαν ἐξω ἀπό τήν πόρτα τοῦ Σέγκουϊξ;

— Πατέρα! φώναξε ὁ Σβάμπ. Αὐτόν τόν κύριο τόν ξέρω...

— Λοιπόν; εἶπε ὁ πατέρας του. Κι' ἐγώ τόν ξέρω!

Χωρίς νά προσέξη περισσότερο τό γυιό του, χτύπησε τήν πόρτα.

— Ἐμπρός! ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Σέγκουϊκ.

Ὁ Σβάμπ τά εἶχε χάσει. Μά γιατί ὁ πατέρας του μπῆκε, κρατῶντας ψηλά τό περίστροφό του; Τί σήμαιναν ὅλ' αὐτά;

— Λυποῦμαι ποῦ σᾶς ἀνησυχοῦμε, κύριε Σέγκουϊκ. Ψάξε τον, Μπλάϊηκ.

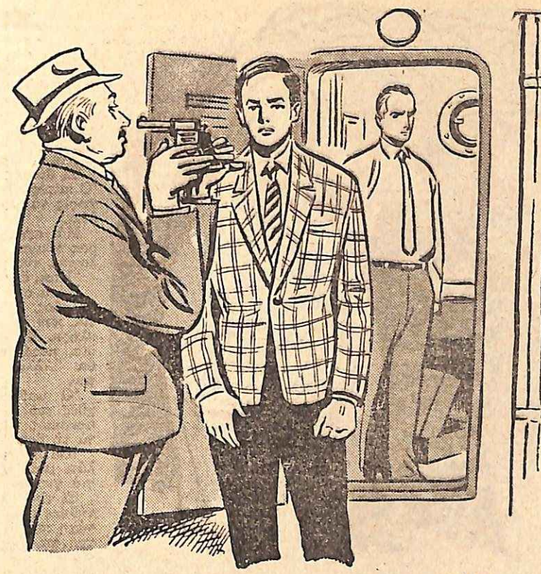

Ὁ ἀστυνόμος κράτησε τό περίστροφο ἀντίκρυ στό φῶς...

Ὁ κύριος Σέγκουϊκ χαμογέλασε καί σήκωσε τά χέρια του, ἀφίνοντας τόν Μπλάϊηκ νά τόν ψάξῃ. Τό βλέμμα του στιμάτησε γελαστό στό πρόσωπο τοῦ Σβάμπ.

— Κύριε Σέγκουϊκ, εἶπε τραυλίζοντας, μή νομίσετε πως ἐγώ...

— Φυσικά. Μήν ἀνησυχῆς, Σβάμπ. Εἶναι ἁπλῶς μιά διατύπωσι.

Ὁ Μπλάϊηκ ψηλάφησε προσεκτικά τόν ξένο. Σέ λίγο ἔβγαλε ἕνα μεγάλο στρατιωτικό περίστροφο ἀπό τήν ἐσωτερική τσέπη τοῦ Σέγκουϊκ. Τό ἄνοιξε. Εἶδε πώς ἦταν ἄδειο καί τό πέταξε πάνω στήν κοκέττα.

Τά μάτια τοῦ Σβάμπ ἀνοιξαν διάπλατα, καθώς εἶδε τό περίστροφο.

— Ἔχετε βέβαια ἄδεια ὁπλοφορίας; φώτησε ὁ πατέρας του.

— Φυσικά, κύριε ἀστυνόμε! εἶπε ὁ κύριος Σέγκουϊκ, βγάζοντας ἕνα διπλωμένο χαρτί ἀπό τό πορτοφόλι του. Στή δουλειά μας, βλέπετε, εἶναι ἀπαραίτητο...

— Χμ! Τί ἀπαραίτητο, ἀφοῦ εἶναι ἄδειο, μουμουρισε ὁ Σέγκουϊκ. Τό χαρτί εἶναι, κύριε Σέγκουϊκ, ὅτι εἶσθε σημειωμένος ὡς ὕποπτος λαθρεμπορίου. Καί ἀλλοτε εἴχαμε ὑπόνοιες... Ἀλλ' αὐτή τή φορά, ἔχουμε ἀκριβεῖς πληροφορίες...

Καί, γυρίζοντας ξαφνικά, κύτταξε κατάματα τό Σέγκουϊκ.

— Γνωρίζετε, τόν ρώτησε, τό «Μάτι τοῦ Βούδα»;

— Βέβαια! Ὅλοι ὅσοι ἐπιπορεύονται πετράδια, τό ξέρουν...

— Τό ἔχετε τώρα μαζί σας;

— Ἕνα πονηρό μειδίαμα φώτισε τό πρόσωπο τοῦ Σέγκουϊκ.

— Ἂν πιστεύετε πῶς τό ἔχω, εἶπε ἤσυχα, ψάξετε νά τό βρῆτε.

— Μπλάϊηκ! διάταξε ὁ ἀστυνόμος. Τόδωσε τον. Ἐγώ θά κυττάξω τή βαλίτσα καί τίς θῆκες.

★

Ἡ ἔρευνα ἔγινε μέ προσοχή. Καμμιά λεπτομέρεια δέ λησμονήθηκε. Οἱ σόλες τῶν παπουτσιῶν, τά στριφώματα τῶν ροὐχων, κάθε γωνιά τῆς καμπίνας ἐρευνήθηκαν προσεκτικά, μέ τήν ἀφή καί μέ τό φακό... Τό περιεχόμενο τῶν κουτιῶν ἦταν σύμφωνο μέ τόν κατάλογο. Οὔτε πιστευαν, ἄλλωστε, πῶς θάβρισκαν τίποτε ἔκτακτο ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Σβάμπ, ποὺ στεκόταν κοντά στήν πόρτα ὅλη τήν ὥρα καί κύτταζε τόν κύριο Σέγκουϊκ, παρατήρησε πώς, ὅταν ὁ Μπλάϊηκ πέταξε τό σωρό τῶν ροὐχων στό διάδρομο, γιά νά ψάξῃ τό κρεβάτι, κάτι σά σκιά πέρασε ἀπό τό πρόσωπο τοῦ κυρίου Σέγκουϊκ. Τό στόμα του μειδιοῦσε, ἀλλά τό βλέμμα του εἶχε σκοτεινιάσει γιά μιά στιγμή...

Κι' ἔξαφνα, σά μιά λάμψη πέρασε ἀπ' τό μυαλό του. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Ἔσφιξε τίς γροθιές μέσα στίς τσέπες του. Ὄχι, δέ θά ἤθελε ν' ἀνακατευθῆ. Ἀλλ' ἂν ἦταν ἀνάγκη, στό τέλος θά μιλοῦσε...

— Λυποῦμαι. Σᾶς ἀνησύχησα ἄδικα κύριε Σέγκουϊκ. Ὅλοι μποροῦμε ν' ἀπατηθοῦμε.

Ὁ ἀστυνόμος σηκώθηκε, τινάζοντας τά ροὐχα του. «Φαίνεται σάν παιδάκι, ποὺ τό ἐδιωξαν ἀπό κάποια γιορτή, ποὺ ἦταν καλεσμένος», σκέφτηκε ὁ Σβάμπ.

Ἔκανε νά φύγη καί ὁ Μπλάϊηκ τόν ἀκολούθησε.

— Εὔχομαι νά εἶσθε πιό τυχερός ἄλλη φορά, εἶπε μέ ἠρεμία ὁ κύριος Σέγκουϊκ.

Ὁ Σβάμπ, προσπάθησε, χωρίς νά τό καταθώση, νά προσελκύση τό βλέμμα τοῦ πατέρα του. Τό στόμα του ἦταν στεγνό. Κατάπιε μέ δυσκολία...

— Ὄχι. Ὄχι ἄλλη φορά. Τώρα! Κύτταξε τό ὅπλο, πατέρα, εἶπε βραχνά.

— Τό ὅπλο;... Ποῦ εἶναι τό ὅπλο;

— Στό διάδρομο! Ἀνάμεσα στά ροὐχα, ποὺ πέταξε ὁ Μπλάϊηκ.

Ὁ ἀστυνόμος ἔβγαλε γρήγορα μέσα στό σωρό τῶν ρούχων. Βρῆκε τό περίστροφο ἀνοιχτό, ἄδειο. Ἀλλά, καθώς τό κράτησε ἀντίκρυ στό φῶς, εἶδε τό σωλῆνα σκοτεινό. Μ' ἕνα μολύβι σκούντησε ἕνα κομμάτι βαμπάκι μέσα στήν παλάμη του. Προσεκτικά τό γομώνεις ἄστοχης φωτιᾶς!

Ὁ ἀστυνόμος ἔδηξε ἐλαφρά.

— Θά κατάσχω αὐτό, εἶπε μέ περίεργη χαμηλή φωνή, ἡ τήν ἐγγυητική ἐπιταγή σας γιά χίλια δολλάρια, ὡσότου γίνη ἡ ἐκτίμησι καί κανονιστῆ ὁ δασμός. Ὅπως προτιμᾶτε, κύριε Σέγκουϊξ...

— Τήν ἐπιταγή, φυσικά. Ὁ οἶκος, ποὺ ἀντιπροσωπεύω, θά τήν προσυπογράψῃ προθύμως.

— Μά, Σβάμπ — καί ὁ πατέρας του στράφηκε πρός τό μέρος του — πῶς τό φαντάσθηκες;

— Εἶδα τήν κάννη, καθώς ἄνοιγε τό ὅπλο ὁ Μπλάϊηκ. Καί παρατήρησα τό βλέμμα τοῦ κυρίου Σέγκουϊκ, ὅταν τόρριξε στό διάδρομο. Μοῦ φάνηκε περίεργο.

Ὁ Σέγκουϊκ γέλασε δυνατά, χωλόχαρδα. Προχώρησε κι' ἔδωσε τό χέρι του στό Σβάμπ.

— Σοῦ τό ξαναεῖπα, μικρέ μου, πῶς ἔχεις ἕνα μάτι!... Δέ μοῦ κρατᾶς κακιά, ε;

Ὁ Σβάμπ τόν κύτταξε δύσπιστα. Ἔπειτα τό πρόσωπό του φωτίσθηκε ἀπό ἕνα χαμόγελο.

— Νά σάς κρατῶσω κακιά,... Τί λέτε; Ἴσα-ἴσα ἤλεγα νά σᾶς κάνω τήν ἴδια ἐρώτησι...

Στράφηκε στόν πατέρα του:

— Πατέρα, θέλεις νάρθῃ μαζί μας στό σπίτι; Εἶναι θαυμάσιος σκακιστής.

Ὁ ἀστυνόμος κύτταξε συνωφρυωμένος πρῶτα τόν ἕνα κι' ἔπειτα τόν ἄλλο. Κι' ἔξαφνα ξέβαλε τά γέλια.

— Γιατί ὄχι; εἶπε.

Κι' ὁ Μπλάϊηκ, ποὺ ἦταν πάντα αὐστηρός, ἠθύρισε, σηκώνοντας τά φρύδια:

— Μά τή ζωή μου... Ἐσύ ἔπρεπε νά εἶσαι ἀστυνομικός!

Α. ΚΙΝΓΚ

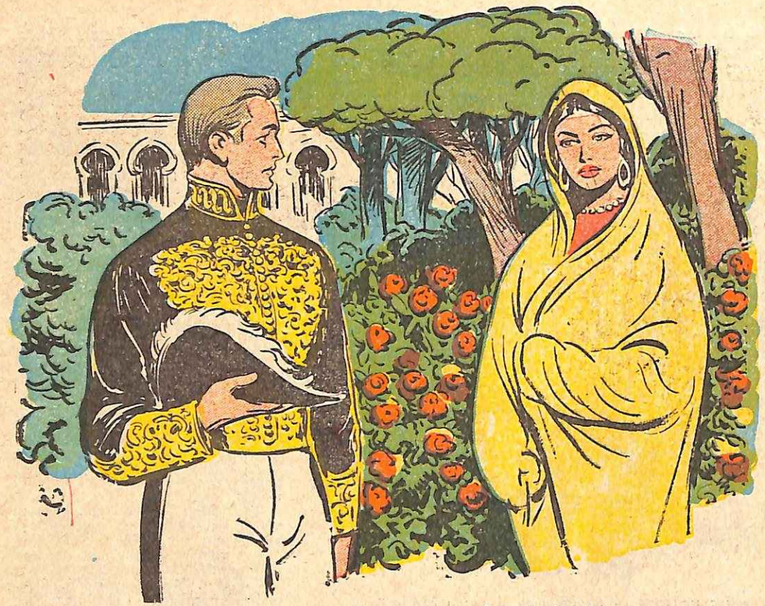

Στὴν καμπὴ ἑνὸς μονοπατιοῦ συνάντησε ἕνα ξανθὸ νέο...

Τὰ ρόδα τοῦ Ἰσπαχάν

Η ΣΑΦΕΡΙΝ εἶναι μιὰ πεντάμορφη Περσίδα χορεύτρια, σ' ἕνα μοῦζικ-χόλ τοῦ Παρισιοῦ.

Εἶναι κάτασπρη σὰ γάλα κι' ἔχει μαλλιὰ ὁλόμαυρα σὰν τὴ νύχτα. Μοιάζει μὲ οὐρὶ τοῦ Παραδείσου τοῦ Μωάμεθ, ποὺ ξετρελλαίνει μὲ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὸ χορό τοὺς ἄπιστους Εὐρωπαίους.

Μὰ ποιὰ παράξενη μοῖρα τὴν ἔριξε στὴ σκηνὴ τοῦ παρισινοῦ μοῦζικ-χόλ;

Ἡ Σαφερίν, μιὰ μέρα, μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της.

Ἦταν πριγκήπισσα, κόρη βαθύπλουτου Πέρση ἄρχοντα. Ζοῦσε στὸ Ἰσπαχάν, μέσα σ' ἕνα παλάτι μαρμαροχτισμένο καὶ τριγυρισμένο ἀπὸ μαγευτικοὺς κήπους.

Ζοῦσε ζωὴ παραμυθένια, ἀνάμεσα στὸ χρυσάφι καὶ στὰ διαμάντια, στὰ μετάξια καὶ στ' ἀρώματα.

Μὰ ἡ καρδιά της, σὰ νὰ μὴ τῆς ἔφταναν ὅλ' αὐτά, κάτι ἄλλο ποθοῦσε. Κάτι, ποὺ κι' αὐτὴ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ καθορίσῃ ἀκριβῶς. Μὰ ἡ ἐπιθυμία της γιὰ τὸ κάτι αὐτό, τὸ ἄγνωστο καὶ ἀόριστο, ἦταν πολὺ ἔντονη καὶ πολὺ μεθυστική.

Καί, μιὰ μέρα...Τί ὁμορφη μέρα ἦταν ἐκείνη! Ποτὲ δὲν ἔλαμψε ὁ ἥλιος τόσο μαγευτικά. Ποτὲ τὰ τριαντάφυλλα δὲ μοσχοβόλησαν πιὸ γλυκά...

Μέσα στὸν ἀπέραντο κῆπο τοῦ παλατιοῦ της, ἡ Σαφερὶν περπατοῦσε ἐκείνη τὴν ἡμέρα μὲ τὸ κορμί της τυλιγμένο σ' ἕνα λευκὸ μεταξωτὸ πέπλο καὶ μὲ ξέσκεπο πρόσωπο.

Τὰ κελαϊδίσματα τῶν πουλιῶν καὶ τῶν λουλουδιῶν τ' ἀρώματα, μεθοῦσαν τὴν ψυχή της κι' ἔκαναν πιὸ δυνατὸ καὶ πιὸ γλυκὸ τὸ μυστικὸ πόθο τῆς καρδιᾶς της.

Κι' ἔξαφνα, σὲ μιὰ καμπὴ ἑνὸς μονοπατιοῦ, συνάντησε ἕνα ξανθὸ νέο. Ἦταν ὁμορφος καὶ λυγερὸς σὰ βασιλόπουλο παραμυθιοῦ, σὰν ἄγγελος, ποὺ παραπλανήθηκε στὴ γῆ.

Πόσο πιὸ λαμπρός, ἀπότομα, τῆς φάνηκε ὁ ἥλιος! Πόσο πιὸ γλυκὰ μοσχοβόλησαν τὰ τριαντάφυλλα γύρω της!

Ὁ νέος τὴν κύτταξε κι' αὐτὸς μὲ βλέμμα γεμᾶτο θαυμασμό. Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, τὴ χαιρέτησε, κι' ἔφυγε!

Ἡ Σαφερίν, σὰ νὰ τὴν τράβηξε ἕνας μαγνήτης, γύρισε καὶ τὸν κύτταξε πάλι. Ἔτσι, τὰ βλέμματά τους ξανασυναντήθηκαν.

Ἡ Σαφερίν, ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, κατάλαβε τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ποθοῦσε μυστικὰ ἡ καρδιά της.

Ὁ νέος ἦταν ἀκόλουθος μιᾶς πρεσβείας. Τὸν εἶχε στείλει ὁ πρέσβυς του γιὰ μιὰ διπλωματικὴ ὑπόθεση, στὸν πατέρα τῆς Σαφερίν.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ παλάτι, θέλησε νὰ κάνῃ ἕνα γῦρο στὸ μαγευτικὸ περιβόλι μὲ τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα, καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὸ Σαφερίν. Ἔτσι τὴν εἶδε, ἔτσι τὸν εἶδε, ἔτσι ἀγαπήθηκαν...

Ἀπὸ τότε, ὁ ἕνας σκεφτόταν διαρκῶς τὸν ἄλλο. Καὶ κατώρθωσαν νὰ συναντηθοῦν κάμποσες φορὲς μέσα στὸ περιβόλι, κάτω ἀπ' τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων.

Ἕνας δοῦλος, ποὺ τὸν εἶχε πλούσια δωροδοκήσει ἡ Σαφερίν, βοηθοῦσε τὸ νέο νὰ πηγαίνῃ κρυφὰ στὸ περιβόλι. Μά, ἕνας ἄλλος σκληρὸς καὶ ζηλιάρης, ποὺ ἀγαποῦσε κρυφὰ τὴ Σαφερίν, πρόσεξε τὶς μυστικὲς συναντήσεις τους.

Τώρα, ἡ δύστυχη Σαφερὶν δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πατρίδα της.

Τότε ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὸ Παρίσι, γιατὶ ἤξερε καλὰ τὰ γαλλικά. Ἐκεῖ ὅμως πείνασε στὴν ἀρχή, γιατὶ δὲν εἶχε πιὰ κοσμήματα νὰ πουλήσῃ.

Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ, λοιπόν, τὸ ψωμί της καὶ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ τὴν τριγύριζαν, ἀναγκάστηκε νὰ γίνῃ χορεύτρια σ' ἕνα μοῦζικ-χόλ.

Καὶ χορεύει τώρα, χορεύει τὰ βράδια, μισόγυμνη, στολισμένη μὲ ψεύτικα διαμάντια!...

Χορεύει μπροστὰ στὸν κόσμο, τυλιγμένη σὲ διάφανα πέπλα. Χορεύει καὶ χαμογελάει, ἐνῶ ἡ καρδιά της πονεῖ καὶ ματώνει.

Κι' αὐτοὶ ποὺ τὴν κυττάζουν νὰ χορεύῃ μὲ τόσο πάθος καὶ βλέπουν κάποτε στὰ μάτια της ν' ἀστράφτῃ μιὰ παράξενη λάμψη, δὲν ξέρουν πὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ θυμᾶται καὶ νοσταλγεῖ ἕνα μεγάλο κλειστὸ παλάτι, ὅπου οἱ ἀδελφές της ζοῦνε σκλαβωμένες...

Οἱ θαυμασταί της, ἐξ ἄλλου, δὲ μποροῦν νὰ καταλάβουν γιατί αὐτὴ ἡ χαριτωμένη Ἀνατολίτισσα μὲ τὰ παθητικὰ μάτια, δὲ θέλει νὰ δεχθῇ τὴν ἀγάπη τους, τὰ δῶρα τους καὶ τὰ λουλούδια τους, ποὺ τῆς προσφέρουν.

Δὲν ξέρουν πὼς ἡ καρδιά της πληγώθηκε γιὰ πάντα... Δὲν ξέρουν πὼς σὲ κανένα ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ κόσμου, δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ βρῇ τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα, ποὺ σκόρπιζαν τὰ τριαντάφυλλα τοῦ κήπου της, τὰ ρόδα τοῦ Ἰσπαχάν.

ΤΙΤΑ Τ' ΝΑ

Ἀπὸ τὸ ἑρχόμενο πανηγυρικὸ πασχαλινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», ἀρχίζει μιὰ πρωτότυπη καὶ συναρπαστικὴ σειρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

ΝΕΡΑΪΔΕΣ ΚΙ' ΑΕΤΟΙ

Τὸ πιὸ παράξενα εἰδύλλια στοὺς κάμπους, στὸ ὁδηλ καὶ στὰ ἀκρογιάλια, ἐκεῖ ποὺ οἱ ἀγνὲς ἑλληνικὲς ψυχές, πιστεύουν ἀκόμα στὶς Νεράϊδες, τὰ στοιχειὰ καὶ τὰ φαντάσματα. Παθητικοὶ ἐρωτες μ' ἐξωτικὰ πλάσματα, περιπέτειες μὲ κοπέλλες, ποὺ δὲν ἔζησαν ποτέ, δράματα, ποὺ συγκλόνισαν ἄλλοτε καὶ συγκλονίζουν ἀκόμη τὴν ἑλληνικὴ ὑπαιθρο: «Τὴν εἶδα τὴν Νεράϊδα — μιὰ νύχτα σκοτεινὴ — κι' ἐνῶ φιλεῖ τῆς ἄρπαξα, — μοῦ πῆρε τὴ φωνή...» ἔτσι λέει ὁ λαὸς καὶ τὸ πιστεύει. Πιστεύει πὼς ἂν κατορθώσῃ νὰ κλέψῃ τὸ πέπλο τῆς Νεράϊδας, κλέβει καὶ τὴ δυναμί της. Ἔτσι τὸν ἀκολουθεῖ παντοῦ σὰν πιστὴ του σκλάβα καὶ κάνει ὅλα του τὰ θελήματα.

Ὁ γάμος τῆς Νεράϊδας.— Τὸ μαγεμένο τσελιγκόπουλο.— Ἡ Σαββατογεννημένη. — Τὸ στοιχειωμένο γεφῦρι. — Τὸ τραγούδι τῆς λύπης καὶ τῆς χαρᾶς.— Ἡ βασιλοπούλα τοῦ μύλου.—Ὁ ἐξωτικὸς χορός.—Στὶς πικροδάφνες τοῦ ποταμοῦ κλπ.

Ἀπὸ τὴ νέα αὐτὴ σειρά, θὰ περάσῃ ὅλη ἡ ἑλληνικὴ λεβεντιά, μὲ τοὺς καϋμούς, τὶς χαρὲς καὶ τοὺς πόνους της.

ΤΑ ΜΕΤΡΗΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΜΕΤΡΗΤΑ

Ὁ Σεϊφουλάχ, ἐμίρης τοῦ Κανδαχίρ, περιοδεύοντας κάποτε, ρώτησε ἕνα χωρικὸ ποιᾶς ἡλικίας ἦταν.

— Μὰ τὸν Προφήτη, ἀποκρίθηκε ὁ χωριάτης, δὲν ξέρω... Θὰ εἶμαι σαράντα ἢ πενῆντα χρόνων...

— Πῶς συμβαίνει νὰ μὴν ξέρῃς τὴν ἡλικία σου; ρώτησε ὁ ἐμίρης.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι φυσικώτατο... Μετράω τὰ χρόνια μου, τὰ χωράφια μου, τὰ ζῶα μου, τὸν παρά μου. Ὅσο γιὰ τὰ χρόνια μου, δὲν τὰ μέτρησα ποτέ μου, γιατὶ οὔτε νὰ τὰ χάσω πρόκειται οὔτε νὰ μοῦ τὰ κλέψῃ κανένας!...

Συγχαρητήρια στὶς γυναῖκες ποὺ χρησιμοποιοῦν Creme Puff 3 τύπων

Γιὰ πρώτη φορὰ θὰ δοκιμάσετε τώρα...
Τὰ ἐξαιρετικὰ ὠφέλη τοῦ σωστοῦ MAKE-UP γιὰ τὸν δικό σας τύπο δέρματος.

CREME PUFF ΔΙΑ ΞΗΡΟ ΔΕΡΜΑ
Περιέχει πλούσια ὑγροποιὰ στοιχεῖα καὶ δίδει στὸ δέρμα σας τὴν ἀπόλυτο προστασία ποὺ χρειάζεται.

Δὲν θὰ αἰσθάνεσθε πλέον τὸ δέρμα σας ξηρὸ ἢ τεντωμένο, οὔτε θὰ φαίνωνται στὸ πρόσωπό σας οἱ κόκκοι τῆς συνηδισμένης πούδρας.

CREME PUFF ΔΙΑ ΛΙΠΑΡΟ ΔΕΡΜΑ
Ἕνα νέο μῖγμα εἰδικῶν στοιχείων διὰ τὸ λιπαρὸ δέρμα καὶ πούδρα πολυτελείας.
Καλύπτει χωρὶς νὰ δείχνη βαρὺ μακιγιάζ.
Θὰ βρῆτε τὸ τέλειο, ἐὰν τὸ MAKE-UP ποὺ χρησιμοποιεῖτε τώρα κάνει γραμμὲς στὸ πρόσωπό σας ἢ γυαλίζει.

CREME PUFF ΔΙΑ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΔΕΡΜΑ
Συνδυασμὸς ἑνὸς ὑπερόχου μίγματος ὑγροποιῶν στοιχείων καὶ τελειοτάτης πούδρας, διὰ μία φυσικὴ, δική σας ἐμφάνισι.
Ἐπὶ πλέον εἶναι ὅτι χρειάζεσθε διὰ τὴν προστασία τοῦ δέρματός σας. Ὁ MAX FACTOR σᾶς ἐγγυᾶται ὅτι θὰ ἐνθουσιασθῆτε μὲ αὐτὸ τὸ προϊὸν τὸ ὁποῖον παρασκευάζεται ἐπιστημονικῶς.

Creme Puff 3 τύπων... ἀποκλειστικότης τοῦ MAX FACTOR

ΤΙΜΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ CREME PUFF: ΔΙΑ ΞΗΡΟ ΔΕΡΜΑ (DRY) ΔΡ. 55. - ΔΙΑ ΛΙΠΑΡΟ ΔΕΡΜΑ (OILY) ΔΡ. 55 - ΔΙΑ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΔΕΡΜΑ (NORMAL) ΔΡ. 50.

ΔΙΑΦΗΜ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ἐξερεύνησις στον κόσμο τοῦ μυστηρίου

«ΝΑ ΤΑ! Τὰ ἀκοῦτε; εἶπε ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μᾶς συνώδευε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν ἐγκαταλελειμμένη βίλλα. Εἶναι ἐκεῖνα. Τὰ πνεύματα!».

Καί, μὲ τὰ λόγια αὐτά, ὁ συνοδός μας ἔκανε βιαστικὰ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

Πραγματικά, ἀπὸ κάποιο σημεῖο τοῦ σπιτιοῦ, ἔφτανε ὡς ἐμᾶς ἕνας παράξενος ὑπόκωφος θόρυβος. Ἀπὸ ποῦ νὰ προερχόταν, ἀράγε; Σὲ μιὰ ἄλλη στιγμή, δὲ θὰ δισταζαμε νὰ τὸ ἀποδώσουμε σὲ πάφλισμα ὑπογείου νεροῦ, στὶς ρόδες ἑνὸς κάρρου ἢ, ἀκόμα ἁπλούστερα, στὰ ποντίκια, ποὺ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν ἀμέτρητα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι.

Ἦταν μεσάνυχτα. Ἡ ὥρα δηλαδή, ποὺ θεωρεῖται ἰδεώδης γιὰ τὶς ἐμφανίσεις φαντασμάτων. Ἐκτὸς αὐτοῦ, βρισκόμαστε σ' ἕνα παλιὸ οἰκοδόμημα, ποὺ τὰ παράθυρά του ἔβλεπαν σ' ἕνα νεκροταφεῖο. Ἦταν δηλαδὴ ἕνα περιβάλλον ἱκανὸ νὰ ἐπηρεάσῃ καὶ τὸν πιὸ ἀμείλικτο «κυνηγὸ φαντασμάτων».

Τὸ ἀνεξήγητο μουρμούρισμα κράτησε μερικὰ λεπτά. Ὕστερα, ἡ σιωπὴ ξαναγύρισε.

— Ἀκούγονται κάθε νύχτα!... εἶπε ὁ ὁδηγός μας. Εἶναι οἱ ψυχὲς τῶν νεκρῶν, ποὺ βρίσκονται θαμένοι στὸ κοντινὸ νεκροταφεῖο!

Φανόταν ἀπόλυτα πεπεισμένος γιὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔλεγε καὶ τὰ λόγια του ἀντηχοῦσαν παράξενα στὴν ἀπέραντη μισοσκότεινη σάλα.

Ὁ συνοδὸς μᾶς ἐξήγησε ἀκόμα, ὅτι πολλοὶ χωρισμένοι, ποὺ ἔτυχε νὰ περάσουν τὴ νύχτα κοντὰ στὴ βίλλα, ἄκουσαν σπαραχτικὰ οὐρλιάσματα καὶ εἶδαν λευκὲς σιλουέττες νὰ κινοῦνται πίσω ἀπὸ τὰ παράθυρα.

Πῶς, ὅμως, ἦταν δυνατὸν νὰ πιστέψῃ κανεὶς στὰ λόγια του; Εἶναι γνωστό, ὅτι, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ἡ ὑποβολὴ συσκοτίζει τὴ σκέψη καὶ ἀφήνει τὴ φαντασία νὰ καλπάζῃ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, εἶναι ἐπίσης γνωστό, ὅτι πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ διηγοῦνται «ἱστορίες φαντασμάτων», ἀλλὰ εἶναι δύσκολο νὰ βρῇ κανεὶς ἕνα ἀξιόπιστο ἄτομο, ποὺ νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι εἶδε μὲ τὰ μάτια του ἕνα φάντασμα.

Η «ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΒΙΛΛΑ»

Πάντως, ἡ ἐπανάληψι τοῦ παράξενου θορύβου σ' ἐκείνη τὴ βίλλα, ἦταν γεγονὸς ἀναμφισβήτητο. Ἀκούστηκε γιὰ πρώτη φορὰ πρὶν ἀπὸ καμμιὰ πενηνταριὰ χρόνια, καὶ ἡ οἰκογένεια, ποὺ κατοικοῦσε ἐκεῖ, τρομαγμένη, ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ βίλλα καὶ νὰ μετακομίσῃ σὲ πιὸ ἥσυχη κατοικία.

Σὲ ποιὸν ἢ σὲ τί θὰ πρέπει ν' ἀποδοθῇ ὡστόσο ἐκεῖνος ὁ παράξενος θόρυβος, ποὺ ἀκούγεται τὶς νύχτες στὴν «καταραμένη βίλλα»; Ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται γιὰ φαντάσματα, ὅμως τὸ φαινόμενο μένει ἀνεξήγητο.

Εἶναι γεγονός, ὅτι, ὄχι σπάνια, ὡρισμένα ἀδίστακτα ἄτομα, διαδίδουν, πὼς σὲ κάποιο σπίτι ὑπάρχουν φαντάσματα, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὸ ἀγοράσουν μισοτιμῆς ἀπὸ τοὺς φοβισμένους ἰδιοκτῆτες.

Στὴν περίπτωσι τῆς «καταραμένης βίλλας» δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς τίποτα τέτοιο, γιατί, ἂν ὑπῆρχε κάποιος, ποὺ νὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν ἀγοράσῃ σὲ χαμηλὴ τιμὴ δὲ θὰ ἄφηνε φυσικὰ νὰ περάσουν πενῆντα χρόνια, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν προσφορά του.

Ὅμως, ἂς ξαναγυρίσουμε στὰ φαντάσματα. Στὰ λεξικά, αὐτὰ τὰ πλάσματα χαρακτηρίζονται «μορφὲς ἀνύπαρκτες καὶ φανταστικές».

Γιὰ τοὺς σκεπτικιστάς, δηλαδή, τὰ φαντάσματα δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνο στὴ φαντασία ὡρισμένων ἀνθρώπων, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ παραισθήσεις καὶ ἔχουν ἀνάγκη θεραπείας ἀπὸ ψυχίατρο. Ἐκεῖνοι, ὅμως- ποὺ πιστεύουν στὴν ὕπαρξί τους, ἐπιμένουν, ὅτι πρόκειται γιὰ τὶς ψυχὲς τῶν νεκρῶν, ποὺ γυρίζουν στὴ γῆ αὐθόρμητα ἢ, προσκαλούμενοι ἀπὸ ἕνα ἄτομο ποὺ διαθέτει ὑπερφυσικὲς ἱκανότητες, δηλαδὴ ἀπὸ ἕνα «μέντιουμ».

ΟΙ ΑΠΑΤΕΣ ΤΩΝ «ΜΕΝΤΙΟΥΜ»

Φυσικά, πίσω ἀπὸ τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα, ποὺ σημειώνονται κάθε τόσο, κρύβεται σχεδὸν πάντοτε μιὰ ἀπάτη. Εἶναι πράγματι πολλὰ τὰ αὐτοκαλούμενα «μέντιουμ», ποὺ βεβαιώνουν, ὅτι βρίσκονται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ Ὑπερπέραν, εἴτε ἀπὸ μανία ἐπιδείξεως, εἴτε γιὰ νὰ ἐκμεταλλεύωνται τοὺς ἀφελεῖς, ποὺ πιστεύουν στὶς προφητεῖες τους.

Σ' αὐτὴ τὴ δεύτερη κατηγορία ἀνήκει, χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ Ἀγγλίδα Πατρίτσια Στήλ. Ἡ Πατρίτσια, ποὺ εἶναι παντρεμένη καὶ ἔχει τρία παιδιά, ἀναστατώνει, τὸν τελευταῖο καιρό, τοὺς Ἄγγλους ἐκδότας, στέλνοντάς τους θεατρικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα, ὅπως ἰσχυρίζεται, τῆς τὰ ὑπαγορεύει ὁ Μπέργαρ Σῶ, ποὺ πέθανε τὸ 1950, σὲ ἡλικία ἐνενῆντα πέντε χρόνων! Ἡ Πατρίτσια ὅμως δὲν ἀρκεῖται σ' αὐτό. Βεβαιώνει ἀκόμη, ὅτι ἔχει «παντρευτῆ» ἀπὸ τὸν περασμένο χρόνο, τὸ διάσημο συγγραφέα καὶ προσθέτει, ὅτι... περιμένει ἕνα παιδὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν φανταστικὸ γάμο!

Δὲν εἶναι γνωστὴ ἡ γνώμη τοῦ κυρίου Στὴλ πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Πάντως, εἶναι βέβαιο, ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ μὲ τὴ σύζυγό του, ἡ ὁποία, χάρις στὸ ἐπάγγελμα τοῦ «μέντιουμ», ἔχει ἀποκτήσει ἕνα μεγάλο ἀγρόκτημα καὶ δυὸ θαυμάσιες «Ρὸλς-Ρόυς»...

Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἰταλία παρουσιάζονται πολὺ συχνὰ σχετικὰ ἐπεισόδια. Ἀπὸ ἀρκετὸ καιρό, ὡστόσο, τὰ «μέντιουμ» - ἀπατεῶνες, ἀντιμετωπίζουν δύσκολες μέρες, γιατὶ ἔχει ἱδρυθῆ στὴ Μπολόνια ἕνα Κέντρο Μεταφυσικῶν Μελετῶν, κάτι σχετικὸ δηλαδὴ μὲ τὴν Ἀγγλικὴ Ἑταιρεία Ψυχικῶν Ἐρευνῶν.

Τὰ μέλη αὐτοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ εἶναι πραγματικοὶ «κυνηγοὶ τῶν πνευμάτων». Τὰ καθήκοντά τους συνίστανται στὸ νὰ ἐξετάζουν μὲ ἐπιστημονικὰ μέσα κάθε περίπτωσι ὑπερφυσικῆς ἐμφανίσεως. Ὁ δόκτωρ Κάσσολι, πρόεδρος τοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ οἱ συνάδελφοί του, πηγαίνουν σὲ κάθε «μέντιουμ» καὶ τὸ ὑποβάλλουν σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ «τέστ», μὲ τὰ ὁποῖα ἕνας ἀπατεώνας εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Γιὰ νὰ προγοφήσῃ μὲ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τὸ σκοπό του, ὁ Πιέτρο Κάσσολι μελέτησε τὰ μυστικὰ τῆς «μαγείας», ἔμαθε δηλαδὴ ὅλα τὰ τεχνάσματα τῶν θαυματοποιῶν καὶ τῶν μάγων. Αὐτὴ ἡ πεῖρα τοῦ χρησίμευσε σὲ πολλὲς περιπτώσεις καὶ τὸν βοήθησε ν' ἀποκαλύψῃ τὶς ἀπάτες πολλῶν «μέντιουμ», ποὺ ἐθεωροῦντο ἱκανάτατα.

«Καμμιὰ φορά, ὅμως, ἐξομολογεῖται ὁ δόκτωρ Κάσσολι, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου, δὲν κατώρθωσα νὰ ἐξηγήσω ὡρισμένες ἐπιδείξεις. Εἶναι δηλαδὴ γεγονός, ὅτι δὲν εἶναι ὅλα τὰ μέντιουμ ἀπατεῶνες καὶ τόσο τὰ μέλη τοῦ Κέντρου, ὅσο κ' ἐγώ, μπορέσαμε νὰ ἐλέγξουμε τὴν αὐθεντικότητα φαινομένων, ποὺ ἐπροκαλοῦντο ἀπὸ ἄγνωστες δυνάμεις».

«Τίποτα δὲν εἶναι ἀπίθανο, προσθέτει ὁ Κάσσολι, μπορῶ ὅμως νὰ βεβαιώσω, ὅτι, μέσα σὲ πολλὰ χρόνια πειραμάτων καὶ ἐλέγχου, δὲ μοῦ ἔτυχε ποτὲ νὰ δῶ ἕνα φάντασμα ἢ νὰ παρευρεθῶ σ' ἕνα φαινόμενο, ποὺ νὰ μὴν ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ σὲ κάποιο ἰσχυρὸ «ἐνδιάμεσον».

ΕΧΕΙ ΔΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ!

Ἕνα ἄλλο ἄτομο, ποὺ ἀντίθετα πιστεύει τυφλὰ στὰ φαντάσματα, εἶναι ὁ δόκτωρ Γκαστὸν ντὲ Μπόνι. Ὁ γιατρὸς αὐτὸς ἀσχολεῖται μὲ τὸν πνευματισμὸ ἀπὸ δεκάξη ἐτῶν. Πλησίασε σ' αὐτόν, γοητευμένος ἀπὸ ἕνα βιβλίο τοῦ Φλαμαριὼν «Φυσικὲς καὶ ἄγνωστες δυνάμεις».

«Μόλις ἄνοιξα τὸ βιβλίο, διηγεῖται ὁ ντὲ Μπόντι, κατάλαβα, ὅτι γνώριζα ἀπὸ αἰῶνες ὅσα ὑπῆρχαν γραμμένα σ' αὐτό». (Ἐπρόκειτο ἴσως γιὰ μιὰ περίπτωσι ἀτταβιστικῆς μνήμης).

Ἀπὸ τότε ὁ Γκαστὸν ντὲ Μπόντι ἀσχολήθηκε πάντα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἰατρική, μὲ τὸν πνευματισμό. Μέσα σὲ σαράντα χρόνια, ἔχει συγκεντρώσει δέκα χιλιάδες τόμους, γραμμένους στὶς πιὸ διαφορετικὲς γλῶσσες τοῦ κόσμου γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα. Ἐντὸς αὐτοῦ, ἔχει δημοσιεύσει εἴκοσι περίπου βιβλία, ποὺ περιέχουν τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν του.

Ὁ ἴδιος βεβαιώνει, ὅτι ἔχει δῆ φαντάσματα περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορά. Ἐπρόκειτο ὅμως πάντα γιὰ πνεύματα, ποὺ εἶχαν «ὑποχρεωθῆ» νὰ παρουσιασθοῦν κατὰ τὴ διάρκεια πνευματιστικῶν συνεδριάσεων στὶς ὁποῖες παρευρίσκονταν «μέντιουμ» μὲ ἐξαιρετικὲς ἱκανότητες.

«Μιὰ φορά, διηγεῖται ὁ ντὲ Μπόντι, στὸ χλωμὸ κόκκινο φῶς τῆς σάλας, ποὺ γινόταν ἡ συνεδρίασι, ὁλοπροῖοῦντο τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, πίσω ἀπὸ μιὰ διπλῆ κουρτίνα, καμμιὰ δεκαριὰ πνεύματα καὶ ἀνάμεσά τους ἕνα κοριτσάκι ὀκτὼ ἐτῶν. Ἦταν ἕνα θέαμα καταπληκτικό! Τὰ πνεύματα πηγαινοέρχονταν μέσα στὴ σάλα, μᾶς ἄγγιζαν καὶ συζητοῦσαν μαζί μας...»

Ἂς ἀφίσουμε, ὡστόσο, αὐτὴ τὴν κατηγορία τῶν πνευμάτων, ποὺ προσκαλοῦνται ἢ, μᾶλλον, ποὺ ὑποχρεώνονται νὰ ἔρθουν στὴ γῆ. Ὅπως εἶναι εὔκολο νὰ φαντασθῆ κανείς, ἕνα ἐπιτήδειο «μέντιουμ» μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ, μὲ διάφορα τεχνάσματα, τέτοιες «ἐμφανίσεις», χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη καμμιᾶς ὑπερφυσικῆς παρουσίας. Εἶναι, λοιπόν, προτιμότερο νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ «αὐθόρμητα πνεύματα», ἐκεῖνα δηλαδή, ποὺ παρουσιάζονται σὲ ὡρισμένα μέρη, χωρὶς νὰ προσκληθοῦν. Ἐδῶ, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀπάτη, βρίσκονται ἡ δεισιδαιμονία καὶ ἡ ἀφέλεια. Φαίνεται, πράγματι, ὅτι τὰ φαντάσματα προτιμοῦν νὰ παρουσιάζωνται στοὺς ἀφελεῖς καὶ ἁπλοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐξοχῆς.

Ὁπωσδήποτε, ἀφίνοντας κατὰ μέρος τὶς περιπτώσεις, στὶς ὁποῖες εἶναι φανερὸ τὸ τέχνασμα ἢ τοὐλάχιστον ἡ ὑπερβολὴ ἑνὸς μικροῦ φαινομένου, θ' ἀσχοληθοῦμε τώρα μὲ ὡρισμένα γεγονότα ἀληθινὰ ἐκπληκτικὰ καὶ μυστηριώδη, στὰ ὁποῖα ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχει κατορθώσει ἀκόμα νὰ δώσῃ μιὰ ἐξήγησι.

ΤΟ ΠΟΛΥΦΩΤΟ ΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΥ

Πρὶν ἀπὸ σαράντα χρόνια σχεδόν, ὁ γιατρὸς Μάριο Καλτατζιρόνε καὶ ὁ φίλος του Φραντσέσκο Σίρκια, ποὺ δὲν εἶχαν ἀσχοληθῆ ποτὲ μὲ τὸν πνευματισμό, συζητῶνσαν μεταξύ τους μιὰ παράξενη ὑπόσχεσι.

Κατὰ τὴ συμφωνία, ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ πέθαινε πρῶτος, θὰ πήγαινε στὸ σπίτι τοῦ ἄλλου καὶ θὰ κινοῦσε τὸ πολύφωτο τῆς τραπεζαρίας, γιὰ νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν παρουσία του.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, πέρασαν εἴκοσι χρόνια καὶ οἱ δυὸ φίλοι, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχαν λησμονήσει τὴν ὑπόσχεσί τους, ἔπαψαν νὰ βλέπωνται. Ἕνα ὅμως βράδυ, ἐνῶ βρισκόταν στὸ τραπέζι μὲ τὴν οἰκογένειά του, ὁ Μάριο Καλτατζιρόνε, εἶδε τὸ πολύφωτο νὰ ταλαντεύεται δυνατά. Σκέφτηκε, ὅτι θὰ ἐπρόκειτο γιὰ σεισμὸ καὶ τὸ δεῖπνο συνεχίστηκε ἥσυχα.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο, τὸ πολύφωτο ταλαντεύτηκε πάλι καί, στὸ τέλος, ἔπεσε πάνω στὸ τραπέζι καὶ ἔγινε κομμάτια! Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ γιατρὸς Καλτατζιρόνε ἔπεσε στὸ κρεβάτι του, κάπως ταραγμένος, χωρὶς ὅμως νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία τοῦ φαινομένου. Θυμήθηκε δὲ τὴν παλιὰ ἐκείνη συμφωνία μόνο τὴν ἑπομένη, ὅταν, ξαφνικά, ἔμαθε, ὅτι ὁ φίλος του Φραντσέσκο Σίρκια, γιὰ τὸν ὁποῖο ἀπὸ πολλὰ χρόνια δὲν εἶχε εἰδήσεις, εἶχε πεθάνει σὲ μιὰ μακρυνὴ πόλι.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝΟΣ ΝΕΑΡΟΥ

Μὰ τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ ἐπεισόδιο, εἶναι ἀσφαλῶς ἐκεῖνο, ποὺ συνέβη στὸν ἔμπορο Πέτρο Κόλλα, ποὺ δὲν εἶχε ἀσχοληθῆ ποτὲ μὲ τὰ πνευματιστικὰ μυστήρια.

«Τὶς 10 Μαΐου τοῦ 1949, διηγεῖται ὁ Κόλλα, τὸ σπίτι μου, στὸ Σάντο Στέφανο Μπέλμπο, εἶχε γεμίσει ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴ γέννησι ἑνὸς ἀγοριοῦ, ποὺ τὸ ὀνομάσαμε Ἐρνέστο. Τοῦ δώσαμε δηλαδὴ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα μου, ποὺ εἶχε πεθάνει τὶς 22 Μαΐου τοῦ 1943 καὶ εἶχε ἐκφράσει πολλὲς φορὲς τὴν ἐπιθυμία ν' ἀποκτήσῃ ἕναν ἐγγονό, ποὺ νὰ πάρῃ τὸ ὄνομά του.

»Ἀπὸ ἁπλῆ σύμπτωσι, ἡ βάττισις ἔγινε τὶς 22 Μαΐου τοῦ 1949, ἀκριβῶς δηλαδὴ ἕξη χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ μεγαλύτερος γυιός μου, ὁ Τζιουζέππε, εἶχε δανεισθῆ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή, ἀπὸ ἕνα συμμαθητή του καί, μετὰ τὸ φαγητό, θέλησε νὰ τραβήξῃ φωτογραφίες σὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ γιὰ τὴ γιορτή. Κατεβήκαμε στὴν αὐλὴ καὶ τράβηξε τὴν πρώτη φωτογραφία.

»Ὕστερα τράβηξε κι' ἄλλες, γιατὶ φοβόταν μήπως ἡ πρώτη εἶχε ἀποτύχει.

»Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ἕνας φωτογράφος, μᾶς ἔδωσε τὶς φωτογραφίες καὶ τότε, μὲ μεγάλη ἔκπληξι, εἴδαμε, ὅτι σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς φωτογραφίες καὶ μόνο σὲ μιά, βρισκόταν καὶ ὁ πατέρας μου.

»Ἡ φωτογραφία δημιούργησε, φυσικά, μεγάλη ἔκπληξι. Στείλαμε ἕνα ἀντίτυπο στὴν Μπρέσια, ὅπου ὁ πατέρας μου εἶχε ζήσει ἐπὶ πενῆντα χρόνια, καὶ ὅλοι τὸν ἀναγνώρισαν».

Ἡ διήγησι τοῦ Πιέτρο Κόλλα τελειώνει ἐδῶ. Ἐμεῖς μπορέσαμε νὰ ἐξετάσουμε τὴν ἐκπληκτικὴ φωτογραφία. Εἶναι μεγέθους 6Χ9, δηλαδὴ πολὺ μικρή. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ φακοῦ, μπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπο τοῦ «φαντάσματος» μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ μουστάκι, ποὺ ὁ γέρος Κόλλα δὲν ἔκοβε ποτέ.

Η ΕΞΗΓΗΣΙ ΤΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

Φυσικά, τὸ ἀρνητικὸ τῆς παράξενης φωτογραφίες, ἔγινε ἀντικείμενο πολλῶν ἐξετάσεων. Ὁ καθηγητὴς Ἀρμάντο Ρόνκι, τῆς Μεταψυχικῆς Ἑταιρείας τῆς Ρώμης, ποὺ τὴν ἐξέτασε τελευταῖα, ἔκανε μιὰ μεγάλη ἔρευνα γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονός. Ἡ ταινία ὑπεβλήθη σὲ πραγματογνωμοσύνη, στὸ ἐρστήριο τοῦ Ἀνωτέρου Ἰνστιτούτου Τγιεινῆς. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀπέκλεισε κάθε φωτογραφικὸ τρύκ.

Πῶς μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῆ αὐτὸ τὸ ἐκπληκτικὸ φαινόμενο; Ἡ μοναδικὴ ἀπάντησι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δοθῆ, εἶναι ἡ ἑξῆς: Ἀπὸ μιὰ παράξενη σύμπτωσι, ἕνας γέρος, ποὺ μοιάζει ἀρκετὰ μὲ τὸ νεκρὸ Ἐρνέστο Κόλλα, ἔτυχε νὰ περνᾶ κοντὰ ἀπὸ τὸν οἰκογενειακὸ ὄμιλο καὶ δὲ μπόρεσε νὰ ἀντισταθῆ στὴν ἐπιθυμία νὰ φωτογραφηθῆ. Ὅλοι ὅμως ἐπιμένουν, ὅτι κανένας ξένος δὲν ἔτυχε νὰ περάσῃ ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, σὲ ὅλη τὴν περιοχή, δὲν ὑπάρχει κανένας γέρος ποὺ νὰ μοιάζῃ στὸν Ἐρνέστο Κόλλα.

Αὐτὰ τὰ ἀνεξήγητα φαινόμενα «πνευματιστικῶν φωτογραφιῶν» δὲν εἶναι καθόλου σπάνια. «Συχνά, ἐξηγεῖ ἕνας μελετητής, μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή, κατορθώνει νὰ συλλάβῃ πράγματα, ποὺ τὸ ἀνθρώπινο μάτι δὲ βλέπει».

Ὅμως πρέπει νὰ προσθέσουμε, ὅτι καὶ σ' αὐτὸν τὸν τομέα, ὑπάρχει πλῆθος τεχνασμάτων καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, οἱ φωτογραφίες τῶν φαντασμάτων δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν χωρὶς δυσπιστία.

Αὐτὴ ἡ φωτογραφία ποὺ δημοσιεύεται σὲ μεγέθυνσι περιέχει τὴν μορφὴ ἑνὸς «φαντάσματος». Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δείχνει τὸ βέλος πέθανε τὸ 1943, δηλαδὴ ἕξη χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ βγῆκε αὐτὴ ἡ φωτογραφία.

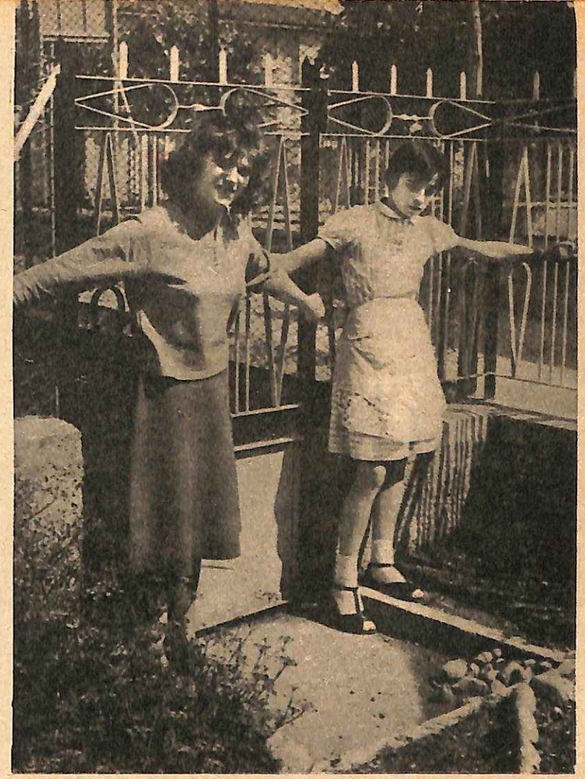

Ἡ Λουϊτζίνα Λοκατέλλι καὶ ἡ Φράνκα Πάντσα, στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τους ὅπου πρὶν λίγους μῆνες συνέβησαν τὰ παράξενα φαινόμενα.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΤΑΦΟ

Νά, ὅμως, ἕνα ἀκόμα σχετικὸ ἐπεισόδιο, ποὺ διηγεῖται κάποια κυρία, ἡ ὁποία δὲ θέλησε νὰ ἀναφερθῆ τὸ ὄνομά της.

«Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια — λέει — πῆγα μὲ τὴν οἰκογένειά μου σὲ μιὰ ἐκδρομή. Βγάζαμε πολλὲς φωτογραφίες καὶ ὅταν ἐμφανίστηκαν, πρόσεξα, ὅτι σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ὑπῆρχε δίπλα μου ἕνας τάφος, μὲ ἕνα μεγάλο σταυρό. Τὸ πρᾶγμα μᾶς προξένησε ἐντύπωσι, γιατὶ ἤμαστε ὅλοι βέβαιοι, ὅτι δὲν εἴχαμε περάσει ἀπὸ κανένα νεκροταφεῖο.

»Τὴν ἑπομένη ἡμέρα, ἐπρόκειτο νὰ φύγω γιὰ τὸ Λονδῖνο, ἀλλ' ὁ σύζυγός μου, πιστεύοντας, ὅτι ἡ παράξενη φωτογραφία ἔκρυβε μιὰ σκοτεινὴ προειδοποίησι, δὲ μὲ ἄφησε νὰ ταξιδέψω. Ἔ, λοιπόν, τὸ ἀεροπλάνο, μὲ τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ φύγω, ἀνατινάχθηκε στὸν ἀέρα καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς ταξιδιῶτες δὲ σώθηκε!».

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ περίπτωσι, πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῆ. Ἴσως τὸ φὶλμ νὰ εἶχε ἤδη τυπωμένο τὸ φωτόγραμμα ἑνὸς τάφου δίπλα στὸ ὁποῖο πῆγε νὰ τοποθετηθῆ ἡ μορφὴ τῆς γυναίκας. Πῶς ὅμως νὰ τὸ ἀποδείξη κανείς;

ΒΡΟΧΕΣ ΑΠΟ ΠΕΤΡΕΣ

Μιὰ ἄλλη σειρὰ ἀπὸ φαινόμενα, γιὰ τὰ ὁποῖα γίνεται συχνὰ λόγος, εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἀναφέρονται σὲ μυστηριώδεις βροχὲς ἀπὸ πέτρες, ἢ ἄλλα ἀντικείμενα. Τελευταῖα, ἕνα τέτοιο φαινόμενο, συνέβη σὲ κάποιο ἰταλικὸ χωριό, τὸ Μπρεμπάτε.

Ἕνα πρωΐ, κατὰ τὶς δέκα, ἡ Λουῒτζίνα Λοκατέλλι, 21 ἐτῶν, ἅπλωνε ροῦχα στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ της, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Φράνκα Πάντσα, μιᾶς κοπέλλας δεκατριῶν ἐτῶν, ποὺ τὴ βοηθοῦσε στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Σὲ κάποια στιγμή, ἄκουσαν καὶ οἱ δυὸ ἕναν παράξενο θόρυβο. Κύτταξαν γύρω τους καὶ εἶδαν τὴν πόρτα ἑνὸς παλιοῦ ἐπίπλου ν' ἀνοιγοκλείνη καὶ νὰ χτυπᾶ δυνατά, σὰ σπρωγμένη ἀπὸ μιὰ ἀόρατη δύναμι. Ὕστερα ἄρχισαν νὰ πέφτουν γύρω τους πέτρες καί, τέλος, τὸ πανέρι μὲ τὰ ἀσπρόρρουχα, ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Φράνκα καὶ ἄρχισε νὰ χοροπηδᾶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ!

Παγωμένες ἀπὸ φόβο οἱ δυὸ κοπέλλες, ἔτρεξαν νὰ φύγουν, ζητῶντας βοήθεια. Στὸ σπίτι ὑπῆρχε μόνο μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ποὺ βρισκόταν ἀκίνητη στὸ κρεβάτι της, ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια. Ὁ σύζυγός της, ὁ Γουλιέλμο Λοκατέλλι, βρισκόταν ἔξω γιὰ ἐργασία.

Σὲ βοήθεια τῶν κοριτσιῶν ἔτρεξε ὁ ἐπιστάτης τοῦ κοντυνοῦ σχολείου, Τζοβάννι Μπόλι. Ὁ ἴδιος εἶπε ἀργότερα:

— Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ κάνω τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἀλαφροΐσκιωτου τοῦ χωριοῦ. Πρέπει ὅμως νὰ παραδεχθῶ, ὅτι εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια μιὰ βούρτσα, ποὺ περπατοῦσε μόνη, ἕνα κομμάτι σαποῦνι, ποὺ πηδοῦσε μέσα στὸ νερὸ τῆς σκάφης καὶ κομμάτια χαρτιοῦ, νὰ κάνουν τοῦμπες στὸν ἀέρα!...

ΤΑ «ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ» ΤΟΥ ΜΠΡΕΜΠΑΤΕ

Τὰ «φαντάσματα» τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ τοῦ Μπρεμπάτε (ποὺ εἶναι ἕνα σπίτι μοντέρνο, χτισμένο μόλις πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια), ἐξακολούθησαν νὰ παρουσιάζωνται γιὰ καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέρες συνεχῶς. Ὁ ἴδιος ὁ ἰδιοκτήτης, ποὺ ἦταν πάντα ἕνας ἄνθρωπος πολὺ θετικός, ἀναγκάστηκε, στὸ τέλος, νὰ παραδεχθῆ αὐτὰ ποὺ τοῦ διηγήθηκε ἡ κόρη του, ὅταν τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ βεβαιωθῆ μὲ τὰ μάτια του.

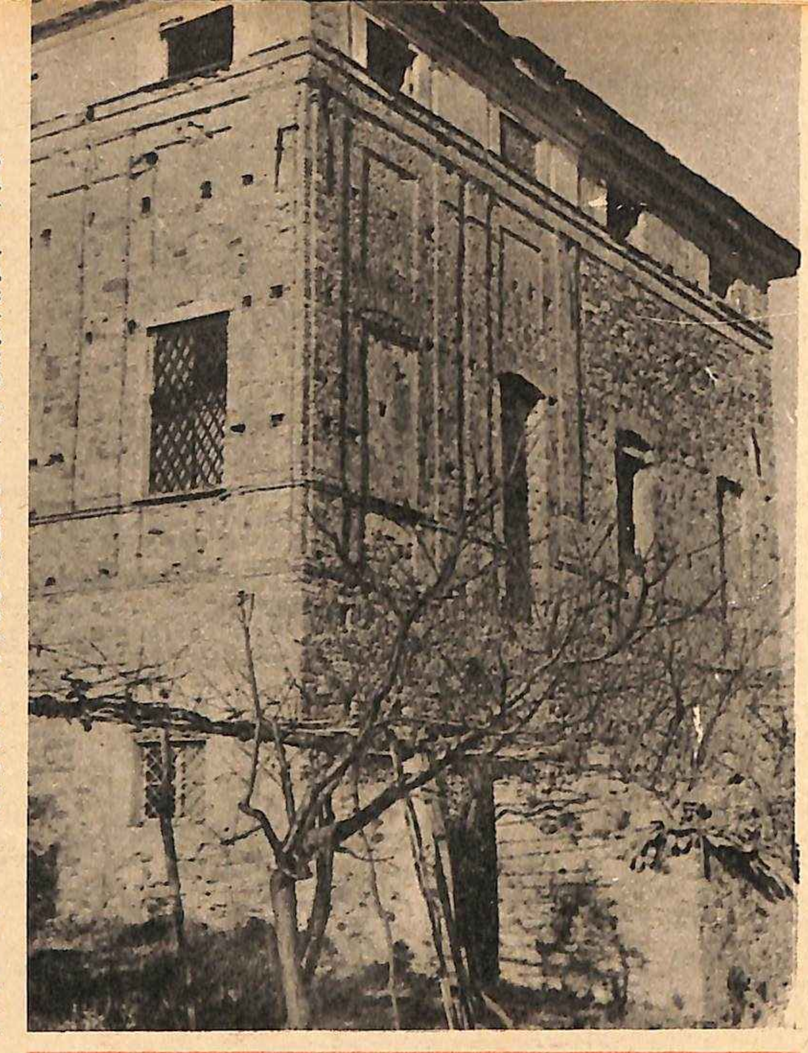

Αὐτὴ εἶναι ἡ βίλλα, ὅπου σύμφωνα μὲ τὴ λαϊκὴ παράδοσι κάθε νύχτα παρουσιάζονται φαντάσματα...

— Εἶδα πράγματα, ποὺ ἔκαναν νὰ σηκωθοῦν τὰ μαλλιά μου, ἔλεγε ἀργότερα. Μιὰ φορά, τὰ παπούτσια μου ἄρχισαν νὰ χορεύουν κι' ὕστερα κατρακύλησαν ἀπὸ τὶς σκάλες.

Οἱ εἰδικοί, ποὺ ἔφθασαν σχεδὸν ἀμέσως καὶ ἔμειναν ἀρκετὰ στὸ σπίτι ἐκεῖνο, δὲν παρατήρησαν τίποτα τὸ ἀνώμαλο.

Εἶναι φανερό, ὅμως, ὅτι τὰ «πνεύματα» τοῦ Μπρεμπάτε δὲν ἦταν μόνο δημιουργήματα φαντασίας. Ἴσως τὰ πράγματα μεγαλοποιήθηκαν κάπως, ὅμως, στὴν πραγματικότητα, κάτι συνέβη. Ἄλλωστε, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἐξακριβώνονται τέτοια φαινόμενα. Οἱ Γερμανοὶ τὰ ἀποδίδουν στὰ «Πολτεργκάϊστ» (εὔθυμα πνεύματα).

Ἄλλωστε, πρόκειται γιὰ φαινόμενα, στὰ ὁποῖα οἱ εἰδικοὶ ἐρευνηταὶ ἔχουν κατορθώσει νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγησι ἐπιστημονική. Ὑποστηρίζεται, ὅτι στὰ σπίτια, ποὺ γίνονται «ἐμφανίσεις πνευμάτων», κατοικεῖ πάντα ἕνα ἰσχυρὸ μέντιουμ, ποὺ ἀγνοεῖ, ὅπως ἀγνοοῦν καὶ οἱ ἄλλοι, τὶς πραγματικές του ἱκανότητες. Δὲν ἀποκλείεται μάλιστα τὸ «μέντιουμ» αὐτὸ νὰ εἶναι ἕνα ἀγόρι ἢ ἕνα κορίτσι στὴν ἀρχὴ τῆς ἐφηβείας (φαίνεται ὅτι οἱ ἱκανότητες ἑνὸς «μέντιουμ» ἐκδηλώνονται μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς σεξουαλικῆς ζωῆς, παρ' ὅλο ποὺ φτάνουν στὴν ὁλοκλήρωσί τους μόνο μετὰ τὰ πενῆντα χρόνια).

Αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἐξηγεῖ τὰ παράξενα παιχνίδια τοῦ «εὔθυμου πνεύματος», ποὺ θυμίζουν ἀκριβῶς τὰ «καμώματα» ἑνὸς παιδιοῦ.

Ἄλλωστε καὶ ἀπὸ τὸ Μπρεμπάτε, τὰ φαντάσματα ἐξαφανίστηκαν. Αὐτὸ ἔγινε ἀφοῦ οἱ γονεῖς τῆς Φράνκα Πάντσα πῆραν μαζί τους τὴν κοπέλλα, ποὺ ἀπὸ τὸ φόβο εἶχε πάθει μιὰ δυνατὴ νευρικὴ κρίσι. Δὲν ἀποκλείεται, λοιπόν, νὰ ἦταν ἀκριβῶς ἡ Φράνκα τὸ «μέντιουμ», ποὺ, ἀγνοῶντας τὴ δύναμί της, προκαλοῦσε ὅλα ἐκεῖνα τὰ μυστηριώδη φαινόμενα.

Η ΕΚΤΗ ΑΙΣΘΗΣΙ

Στὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἐρεύνης, καταλαβαίνουμε, δυστυχῶς, ὅτι δὲν εἴπαμε τίποτα σχεδόν, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ ἐξηγήση τὶς ἐμφανίσεις τῶν φαντασμάτων.

Ὑπάρχουν, λοιπόν, φαντάσματα; Ἀσφαλῶς ὄχι!

«Οἱ ὑπερφυσικὲς ἐμφανίσεις, ἐξηγεῖ κάποιος εἰδικὸς μελετητής, προέρχονται, στὴν πραγματικότητα, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα κατέχουν μιὰ ἕκτη αἴσθησι, ποὺ ἀκόμα δὲν εἶναι γνωστὴ καὶ διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἄτομα προικισμένα μὲ ἐξαιρετικὴ εὐαισθησία, κατορθώνουν νὰ προκαλέσουν φαινόμενα, ποὺ ἐξηγοῦνται ὕστερα σὰν πνευματιστικά. Σὲ πόσους δὲν ἔχει τύχει π. χ. νὰ βρεθοῦν σὲ κάποιο μέρος γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωή τους καὶ ὅμως νὰ ἔχουν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι τὸ ἀναγνωρίζουν; Ἐδῶ ἀκριβῶς προσφέρεται μιὰ ἀρχὴ γιὰ ὅσους θέλουν νὰ μελετήσουν τὰ προβλήματα τῆς μεταψυχικῆς».

Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ λογικὴ ἐξήγησι τοῦ μυστηριώδους προβλήματος. Γιατί, ἂν οἱ νεκροὶ εἶχαν πραγματικὰ τὴ δυνατότητα νὰ ξαναγυρίσουν στὴ γῆ καὶ μάλιστα κοντὰ στὶς οἰκογένειές τους, δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν κάποιον καλύτερο τρόπο, γιὰ νὰ δηλώσουν τὴν παρουσία τους, ἀπὸ τὸ νὰ χτυποῦν τὶς πόρτες καὶ νὰ πετοῦν πέτρες σὰ σκανδαλιάρικα παιδιά;

Α. ΠΕΤΑΚΚΟ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Πλοῖα — φαντάσματα καὶ τέρατα τοῦ βυθοῦ

ΚΑΝΕΙΣ δὲ μπορεῖ νὰ φαντασθῆ πόσα μυστήρια κρύβει ἡ θάλασσα... Τὰ χρονικὰ βρίθουν ἀπὸ περιπτώσεις πλοίων, ποὺ χάθηκαν ὑπὸ ἀνεξήγητες συνθῆκες, κι' ἀπὸ ἀφηγήσεις ὑπερφυσικῶν φαινομένων, ποὺ ἐκδηλώθηκαν κατὰ τὴ διάρκεια μακρυνῶν θαλασσινῶν ταξειδιῶν.

Τὸ «Γουαράτα» π.χ. ἦταν ἕνα μεγάλο καὶ καινούργιο σκάφος τῶν 16.800 τόννων ποὺ ξεκίνησε στὶς 26 Ἰουλίου 1909 ἀπ' τὸ Ντάρμπαν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς γιὰ τὸ Καιηπτάουν.

Στὶς 27 Ἰουλίου, συναντήθηκε μ' ἕνα φορτηγό. Κι' ἀπὸ τότε χάθηκαν τὰ ἴχνη του, ἐξαφανίστηκε, μαζὶ μὲ τὰ 211 πρόσωπα ποὺ μετέφερε!... Τρία πολεμικὰ πλοῖα καὶ δυὸ ἐμπορικὰ ἐρεύνησαν ἐπὶ μῆνες τὸν ὠκεανό, ἀλλὰ δὲ βρῆκαν τὸ παραμικρὸ ἴχνος ναυαγίου ἢ πτῶμα πνιγμένου. Τὸ περιεργότερο δὲ ἦταν ὅτι, σ' ὅλη τὴ διαδρομή, τὸ «Γουαράτα» δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπ' τὶς ἀκτές, κι' ὅτι συνεπῶς μποροῦσε σὲ κάθε στιγμὴ νὰ δώση σῆμα κινδύνου μὲ ρουκέτες ἢ μὲ τὰ ἄλλα μέσα ποὺ διέθετε — τὰ τελειότερα τῆς ἐποχῆς του. Τέλος, ἡ θάλασσα ἦταν γαλήνια τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες.

Κι' ὅμως τὸ «Γουαράτα» ἐξαφανίστηκε αὔτανδρο, σὰ νἄχε βγῆ ἀπ' τὴ θάλασσα ἕνα πελώριο χέρι καὶ νὰ τὸ εἶχε τραβήξει στὸ βυθό!...

Ἀνάμεσα στὰ «στοιχειωμένα πλοῖα», ἕνα ἀπ' τὰ περιφημότερα ἦταν τὸ «Παλατίν». Τὸ 1752 ξεκίνησε ἀπ' τὴν Ὁλλανδία γιὰ τὴ Φιλαδέλφεια παραφορτωμένο μὲ μετανάστες. Ἡ κακοκαιρία ὅμως ἐπιβράδυνε πολὺ τὸ ταξεῖδι του καὶ τὰ τρόφιμα ἄρχισαν νὰ σπανίζουν. Τότε οἱ ναῦτες τοῦ πληρώματος ξεσηκώθηκαν, σκότωσαν τὸν πλοίαρχο, λήστεψαν κι' ἔσφαξαν ὅλους τοὺς ταξειδιῶτες κι' ἔφυγαν μὲ τὶς βάρκες, ἐγκαταλείποντας τὸ πλοῖο στὸ ἔλεος τῶν κυμάτων.

Ἡ θάλασσα τὄρριξε στὶς ἀκτὲς τῶν νήσων Μπλόκ, ὅπου οἱ ἐντόπιοι τὸ ἀπογύμνωσαν ἀπ' ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει, κι' ἐπειδὴ ἦταν πιὰ μισοκατεστραμμένο τοὔβαλαν φωτιά.

Ἀκόμα καὶ σήμερα λοιπόν, ἔπειτα ἀπὸ 2 αἰῶνες, οἱ νησιῶτες τῶν Μπλὸκ ὁρκίζονται ὅτι, μερικὲς νύχτες φουρτουνιασμένες, βλέπουν στὴ θάλασσα ἕνα πλοῖο μέσα στὶς φλόγες!

Ἕνα ἄλλο θαλασσινὸ μυστήριο ἀφορᾶ τὸ ρωσικὸ ἀτμόπλοιο «Ἰβὰν Βασίλι». Ἐνῶ ταξείδευε, τὸ 1903, γιὰ τὸ Βλαδιβοστόκ, οἱ ἄντρες τοῦ πληρώματος ἄρχισαν νὰ δοκιμάζουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάποιο ἀόρατο πλάσμα βρισκόταν μεταξύ τους.

Προτοῦ ἀκόμα τὸ πλοῖο φτάση στὸ Πόρτ — Ἀρθούρ, ἕνας ἀπ' τοὺς ναῦτες ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ τρέχη στὸ κατάστρωμα, οὐρλιάζοντας σπαρακτικά. Κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι πανικόβλητοι, γονάτιζαν καὶ προσεύχονταν ἢ ἔσπευδαν νὰ κρυφτοῦν, ὁ πρῶτος ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε.

Τὶς ἑπόμενες μέρες, αὐτοκτόνησαν ἄλλοι δυὸ ναῦτες, κι' ἕνας τέταρτος πέθανε ἀπ' τὸν τρόμο του. Στὸ πρῶτο λιμάνι, τὸ πλήρωμα λιποτάκτησε.

Ἀπὸ τότε, κανεὶς θαλασσινὸς δὲ δέχτηκε πιὰ νὰ πατήση τὸ πόδι του στὸ «καταραμένο» καράβι...

Ἀφίσαμε τελευταία μιὰ ἀφήγησι, ποὺ ἀφορᾶ τὴν ἐμφάνισι ἑνὸς θαλασσίου τέρατος. Τὴν ἀναφέρουν τὸ ἀγγλικὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ «Ζωολόγος» κι' ἕνα σχετικὸ βιβλίο ποὺ ἐξέδωσε ὁ Ἄγγλος φυσιοδίφης Χένρυ Λῆ τὸ 1883.

Ἐνῶ ὁ πλοίαρχος τοῦ βρεταννικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ Τζῶρτζ Χὸπ ταξείδευε μὲ τὸ μικρὸ πλοῖο του «Μυῖγα» στὸν κόλπο τῆς Καλιφορνίας, σ' ἕνα σημεῖο ὅπου ἡ θάλασσα ἦταν ἥσυχη κι' ὁλοκάθαρη, διέκρινε στὸ βυθὸ ἕνα πελώριο ζῶο μὲ κεφάλι καὶ σῶμα ἀλλιγάτορος, ἀλλὰ μὲ λαιμὸ πολὺ μακρύτερο καὶ μὲ τέσσερα μεγάλα πτερύγια στὴ θέσι τῶν ποδιῶν.

Μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνη καθαρὰ αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο τέρας καὶ νὰ παρακολουθήση ὅλες τὶς κινήσεις του.

Οἱ ἐπιστήμονες, ποὺ ἄκουσαν τὴν ἀφήγησι τοῦ πλοιάρχου Χόπ, γνωμάτευσαν ἀδίστακτα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ «ἰχθυόσαυρο», ἕνα ἀπ' τὰ μεγαλείτερα ὑδρόβια ἑρπετά, ποὺ ἐθεωρεῖτο ὅμως χαμένο τελείως πρὸ 100.000.000 ἐτῶν. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ πλοίαρχος δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ παλαιοντολογία, συνεπῶς δὲ μποροῦσε νὰ εἶχε φτιάσει μὲ τὸ νοῦ του τὴν περιγραφὴ τοῦ ζώου.

Πρέπει λοιπὸν νὰ συμπεράνουμε ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμα τέτοια τέρατα στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ; Ποιός ξέρει...

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 19 — 25 Ἀπριλίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Ὁ ἐνθουσιασμὸς μπορεῖ νὰ σᾶς παρασύρη σὲ ἀπερίσκεπτη ἐνέργεια καὶ ἰδιαίτερα νὰ σᾶς κάνη νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι, χωρὶς νὰ σκεφτῆτε προηγουμένως τὶς συνέπειες. ★ Ἀποφύγετε τὴν ἀταξία στὴν ἐργασία.	★ Εὐτυχισμένη περίοδος ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς. Θὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι, ποὺ θὰ βελτιώση πολὺ τὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. ★ Ἡ Πανσέληνος ὑποβοηθεῖ τὴ διάλυσι παρεξηγήσεων. ★ Τὴν Πέμπτη 19 ἐνδιαφέρουσα συνάντησι.	★ Οἱ πνεύμονες καὶ τὰ ἔντερα εἶναι κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὰ πιὸ εὐπαθῆ σημεῖα τοῦ ὀργανισμοῦ. Πρέπει συνεπῶς ν' ἀποφύγετε τὰ ρεύματα, τὶς ἀπότομες ἀλλαγὲς θερμοκρασίας καὶ νὰ προσέξετε τὸ φαγητό.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Περίοδος τύχης, γιὰ ὅσους ξέρουν νὰ ἐπιμένουν καὶ νὰ ἐργάζωνται μὲ σύστημα. ★ Ἡ Πανσέληνος ὁδηγεῖ στὴν ἐπιτυχία μιὰ ἐνέργειά σας καὶ σᾶς βοηθεῖ νὰ κάνετε μιὰ πολὺ ἀποδοτικὴ τοποθέτησι χρημάτων.	★ Βρίσκετε πὼς ἀγαπημένο πρόσωπο σᾶς συμπεριφέρεται μὲ κάποια ψυχρότητα. Φροντίστε νὰ ἐξακριβῶστε ἂν ἐσεῖς, μὲ τὴ συμπεριφορά σας, δὲν εἶσθε ὁ αἴτιος τῆς ἀλλαγῆς. ★ Μιὰ λέξι σας θὰ τὰ διορθώση ὅλα.	★ Σᾶς ἀπειλοῦν πόνοι στὶς ἀρθρώσεις. Ἀποφύγετε γι' αὐτὸ τὴν παραμονὴ σὲ μέρη ὅπου ὑπάρχει ὑγρασία καὶ περιορίστε, ὅσο τὸ δυνατὸν τὸ ἀλάτι στὰ φαγητά σας. ★ Δυνατότης ν' ἀναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Καμμιὰ ἀξιοσημείωτη μεταβολὴ δὲ θὰ σημειωθῆ στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα. ★ Καλὰ θὰ κάνετε νὰ μὴ βασιστῆτε σὲ ὑποσχέσεις, ποὺ θὰ σᾶς δώσουν. Φροντῖστε ὅμως κι' ἐσεῖς νὰ μὴ δώσετε ὑποσχέσεις, ποὺ δὲ θὰ τηρήσετε.	★ Τὰ ἄστρα καὶ ἰδιαίτερα ἡ Πανσέληνος, σᾶς κάνουν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα νὰ ἔχετε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Φροντίστε νὰ μὴ δυσαρεστήσετε φιλικὰ καὶ ἀγαπημένα πρόσωπα, ἄλλως θὰ μετανοήσετε πικρά.	★ Μέχρι τέλους Ἀπριλίου ἀποφύγετε κάθε σπατάλη δυνάμεων. Θὰ ἐπιτρέψετε ἔτσι στὸν ὀργανισμὸ ν' ἀντιδράση καλύτερα κατὰ τῶν κινδύνων, ποὺ ἀπειλοῦν τὴν ὑγεία σας. ★ Αὐξήσετε ὅσο τὸ δυνατὸν τὶς ὧρες ὕπνου.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Ἡ Πανσέληνος συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ μεγάλη εὔνοια τῆς τύχης καὶ μιὰ σπάνια εὐκαιρία βελτιώσεως τῶν οἰκονομικῶν. Δισταγμοὶ ὅμως ἢ μιὰ πρόσκαιρη ἀφηρημάδα, πιθανὸν νὰ σᾶς κάνουν νὰ τὶς χάσετε.	★ Τὰ ἄστρα σᾶς παρασύρουν στὴν ἀποθάρρυνσι, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ βρίσκεστε πολὺ κοντὰ στὴν ἐπιτυχία. Φροντίστε ν' ἀντιδράσετε. Μιλῆστε εἰλικρινὰ σὲ πρόσωπο, ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ μὴ τοῦ κρύψετε τὰ αἰσθήματά σας.	★ Τὸ στομάχι καὶ τὸ πεπτικὸ σύστημα γενικὰ παρουσιάζουν μεγάλη εὐαισθησία. Πρέπει γι' αὐτὸ νὰ προσέξετε πολὺ τὸ φαγητό σας καὶ νὰ φροντίσετε νὰ εἶναι τὰ πάντα φρέσκα καὶ καθαρά. ★ Τυχερὸ τὸ 8.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Ἀνωμαλίες, ποὺ ἐμφανίζονται στὸν οἰκονομικὸ τομέα θὰ σᾶς κάνουν ν' ἀνησυχήσετε. Μιὰ ἔξυπνη ἰδέα θὰ σᾶς βοηθήση νὰ βγῆτε ἀπὸ δύσκολη θέσι. Φροντῖστε νὰ τὴν ἀξιοποιήσετε, γιὰ νὰ ὠφεληθῆτε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο.	★ Προσοχὴ στὰ νεῦρα. Ὑπάρχει κίνδυνος σὲ στιγμὴ ἐκνευρισμοῦ νὰ πῆτε λόγια ἢ νὰ προβῆτε σὲ ἐνέργειες, γιὰ τὶς ὁποῖες γρήγορα θὰ μετανοήσετε. ★ Δύσκολα θὰ ξανακερδίσετε τὴ συμπάθεια προσώπου, ποὺ, πληγώσατε.	★ Προσέξετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὸ συκῶτι. Ἀποφύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη, τὰ τηγανητὰ καὶ γενικὰ τὰ βαρειὰ φαγητά. Περιορίστε τὸν καφὲ καὶ τὸ κάπνισμα ★ Πόνοι στὴν πλάτη, ποὺ θὰ εἶναι ὅμως παροδικοί.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Θὰ χρειαστῆ κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς νὰ ἐργαστῆτε σκληρά, γιὰ ν' ἀντιμετωπίστε καὶ νὰ ὑπερπηδῆστε τὰ ἐμπόδια, ποὺ θὰ παρουσιαστοῦν. ★ Μὴ χάσετε πολύτιμο χρόνο καὶ δυνάμεις σὲ ἀσχολίες δευτερευούσης σημασίας.	★ Οἱ ἀνύπανδροι ἂς διώξουν τὶς σκέψεις καὶ τοὺς δισταγμούς, ποὺ προκαλεῖ τὸ συμφέρον, καὶ ἂς ἀφήσουν τὴν καρδιά τους νὰ μιλήση. ★ Ἕνα δωράκι ἢ ἡ διπλωματία θὰ ὑποβοηθήσουν πολὺ τὴν πραγματοποίησι σχεδίου.	★ Ἐπιβάλλεται ν' ἀποφύγετε κάθε σπατάλη δυνάμεων. Ὄχι μόνο θὰ βοηθῆστε τὸν ὀργανισμὸ ν' ἀντιδράση καλύτερα, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ προσβληθῆτε ἀπὸ γρίππη, ἀλλὰ καὶ πιθανὸν νὰ τὴν ἀποφύγετε τελείως. ★ Τυχερὸ τὸ 4.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Σᾶς δίδεται μιὰ εὐκαιρία νὰ σταθεροποιήσετε καὶ νὰ βελτιώσετε τὴν ἐπαγγελματική σας θέσι. Δείξετε διπλωματία καὶ ἐκμεταλλευτῆτε ὅσο τὸ δυνατὸν καλύτερα τὴν ὑποστήριξι σημαίνοντος προσώπου. ★ Εὐχάριστη ἀλλαγή.	★ Ἡ Πανσέληνος συνοδεύεται ἀπὸ ἀνωμαλίες αἰσθηματικῆς φύσεως. Ἐξετάσετε προσεκτικὰ τὴν κατάστασι καὶ ἀποφύγετε κάθε τι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δυσαρεστήση ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Κάνετε ὑπομονή. Ὅλα θὰ διορθωθοῦν.	★ Καταστρῶστε ἕνα πρόγραμμα ἐργασίας καὶ διασκεδάσεων, ποὺ νὰ σᾶς ἐξασφαλίζη τουλάχιστον ἕνα ὀκτάωρο ὕπνο καθημερινῶς. Θὰ ἐναποθηκεύσετε ἔτσι δυνάμεις γιὰ τὸ καλοκαίρι. ★ Τὸ γκρίζο σᾶς κολακεύει πολύ.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Θὰ σᾶς ἀπασχολήσουν οἰκονομικὲς δυσχέρειες, ποὺ θὰ ἔχουν ὅμως παροδικὸ χαρακτῆρα. ★ Μιὰ συμφωνία ἢ ἕνα συμβόλαιο, ποὺ ὑπογράψατε, χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφθῆτε, θὰ σᾶς βάλη σὲ δύσκολη θέσι. ★ Ἀπαιτεῖται ψυχραιμία.	★ Οἱ ἀστρικοὶ συνδυασμοὶ δὲν εὐνοοῦν καθόλου τὰ αἰσθηματικά σας ζητήματα. Κίνδυνος νὰ περιπλέξετε, μὲ μιὰ ἄστοχη ἐνέργεια, μιὰ ἤδη ἀνώμαλη κατάστασι. ★ Στοὺς παντρεμένους ἡ περίοδος αὐτὴ ἐπιφυλάσσει εὐχάριστη ἔκπληξι.	★ Μείνετε μακρυὰ ἀπὸ ἀρρώστους καὶ νοσοκομεῖα. Ὁ ὀργανισμός σας εἶναι κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐκτεθειμένος στὴ μετάδοσι διαφόρων μικροβίων. ★ Αὔξησι τῶν ὡρῶν ὕπνου θὰ ἐξαφανίση τὸ αἴσθημα κοπώσεως. ★ Τυχερὸ τὸ 8.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Κάτι, στὸ ὁποῖο ὑπολογίζατε πολύ, θὰ καθυστερήση. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀποθαρρύνη. Οἱ προσπάθειες πρέπει νὰ συνεχιστοῦν καὶ νὰ ἐνταθοῦν. Δὲ θ' ἀργήσετε νὰ ἀμειφθῆτε γιὰ τοὺς κόπους σας.	★ Θὰ περάσετε κοντὰ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο ὧρες, ποὺ θὰ σᾶς μείνουν ἀξέχαστες. ★ Μάθετε νὰ συγχωρῆτε τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων καὶ μὴ ζητᾶτε μόνο νὰ συγχωροῦν τὰ δικά σας. ★ Νέα ἐνδιαφέρουσα γνωριμία.	★ Εὐαίσθητο συκῶτι ἀπαιτεῖ ν' ἀποφύγετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ὅ,τι θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἐπηρεάση δυσμενῶς. ★ Ὅσοι ὁδηγοῦν αὐτοκίνητο, ἂς προσέξουν πολὺ κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο καὶ ἂς ἀποφύγουν τὰ οἰνοπνευματώδη.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Τὰ ἄστρα καὶ ἰδιαίτερα ἡ Πανσέληνος σᾶς ὠθοῦν σὲ μιὰ ἀδικαιολόγητη σπατάλη. Φροντίστε ν' ἀντιδράσετε ἔγκαιρως καὶ πρὸ παντὸς μὴ ξοδεύετε ποτὲ περισσότερα χρήματα ἀπ' ὅσα κερδίζετε. ★ Δείξετε τόλμη.	★ Ἀγαπημένο πρόσωπο πιθανὸν νὰ κάνη κατάχρησι τῆς εὐπιστίας σας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης, ποὺ τοῦ δείχνετε. Αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει πὼς πρέπει νὰ τὸ προσβάλετε μὲ ἀδικαιολόγητες ὑποψίες καὶ ἀνόητη συμπεριφορά.	★ Καλὴ ὑγεία ξαναφέρνει τὴν αἰσιοδοξία. ★ Περίπατοι στὴν ἐξοχὴ καὶ παραμονὴ στὸν καθαρὸ ἀέρα θὰ ὠφελήση πολὺ τὰ παιδιὰ καὶ θὰ συμβάλη στὸ νὰ τοὺς ἀνοίξη ἡ ὄρεξι. ★ Τὸ διαμάντι φέρνει τύχη.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ἀναπτύξετε πρωτοβουλία καὶ μὴ χάσετε τὴν εὐκαιρία, ποὺ θὰ παρουσιαστῆ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε μιὰ φιλοδοξία. ★ Ἐργασθῆτε μὲ μεθοδικότητα καὶ θὰ ἐπιτύχετε ἀποτελέσματα, ποὺ θὰ ξεπερνοῦν τὶς πιὸ αἰσιόδοξες προσδοκίες σας.	★ Ἡ Πανσέληνος εὐνοεῖ τὶς αἰσθηματικὲς σχέσεις καὶ σᾶς βοηθεῖ νὰ πάρετε ἀποφάσεις ποὺ θὰ ἐνθουσιάσουν ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Θὰ κερδίσετε πολλὰ ἂν πείσετε προσφιλὲς πρόσωπο πὼς εἶσθε εἰλικρινὴς ἀπέναντί του.	★ Μείωσις τῆς δυναμικότητος ἐπιβάλλει ν' ἀποφύγετε κάθε ὑπερκόπωσι καὶ κάθε σπατάλη δυνάμεων. ★ Μὴ κάνετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τίποτα, ἂν δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητο, καὶ ἀφιερῶστε περισσότερες ὧρες στὸν ὕπνο.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Περίοδος μεγάλης τύχης. Μὴ ἐγκαταλείψετε τὶς προσπάθειες, τώρα ποὺ βρίσκεστε στὰ πρόθυρα τῆς ἐπιτυχίας. Ἀποφύγετε κάθε ἐπίσπευσι. Μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴ διπλωματία θὰ ἐπιτύχετε καλύτερα ἀποτελέσματα.	★ Στοργὴ καὶ τρυφερότητα θὰ ἐξυπηρετοῦσαν τὶς αἰσθηματικὲς σχέσεις, καλύτερα ἀπὸ ὁ,τιδήποτε ἄλλο. Φροντίστε νὰ μαντεύετε τὶς ἐπιθυμίες ἀγαπημένου προσώπου καὶ μὴ ζητᾶτε περισσότερα ἀπ' ὅ,τι μπορεῖ νὰ σᾶς δώση.	★ Προσοχὴ στὴν καρδιά. Ἀποφύγετε τὶς συγκινήσεις καὶ τὴν ὑπερκόπωσι καί, ἂν καπνίζετε περιορίστε τὸ κάπνισμα. ★ Γενικὰ ἡ ὑγεία θὰ παραμείνη καλὴ ἂν φροντίστε νὰ μὴ ἐλαττωθοῦν οἱ ὧρες ὕπνου ★ Τυχερὸ τὸ 1.

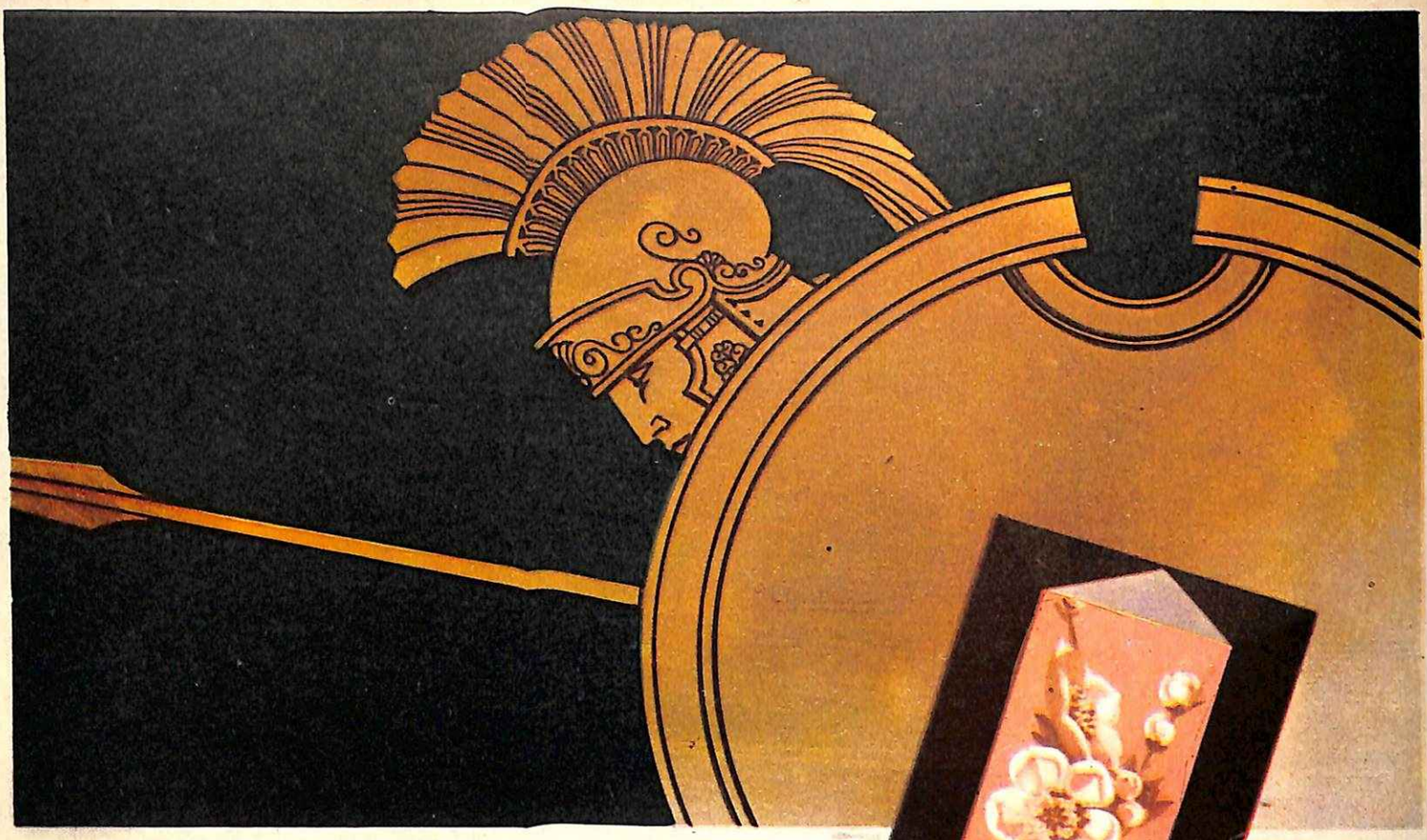

Μιὰ ἀκόμη καινοτομία τῆς

ΙΟΝ

Ἡ **ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ**
τῆς σοκολάτας
ἀμυγδάλου τῶν 2 δραχμῶν.
Ἡ μοναδικὴ σοκολάτα ποὺ
κυκλοφορεῖ
σὲ **ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ.**

Ἐξασφαλίζει 100%

ΠΡΟΙΟΝΤΑ
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ